CLIVE CUSSLER

HAZİNE

Remzi Kitabevi

HAZINE / Clive Cussler

Orijinal adı: Treasure

Bu kitabın ilk baskısı, farklı bir çeviriyle Altın Kitaplar tarafından yayınlanmıştır.

© Clive Cussler Enterprises, Inc., 1988

Peter Lampack Agency, Inc. 551 FifthAvenue, Suite 1613,

New York NY 10176-0187, USA aracılığıyla yayınlanmıştır.

Türkçe yayın hakları © Remzi Kitabevi, 1998.

Yayın hakları, Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yayına hazırlayan: Gürol Koca Kapak: Ömer Erduran

I S B N 97514583-1

BIRINCI BASIM: Ağustos, 1998

Robert Esbenson 'a... Kimsenin, daha hakiki bir dostu yoktur.

İskenderiye Kütüphanesi, bir zamanlar gerçekten vardı; savaşlar ve dinsel çekişmeler sonucunda yok olmasaydı, bizlere sadece Mısır, Yunan ve Roma imparatorluklarının değil, Akdeniz kıyılarında doğmuş ve yok olmuş, az bilinen uygarlıkların bilgilerini de aktaracaktı.

Hıristiyan imparator Theodosius, Yunan düşünürlerinin öğretilerini de kapsayan ve dine, uzaktan da olsa ters düşen ne kadar kitap ve sanat yapıtı varsa, hepsinin yakılıp yok edilmesini buyurmuştu.

Bu yapıtların çoğunun gizlice kaçırılıp saklandığı sanılıyor. On altı yüzyıl sonra günümüzde bile onlara ne olduğu, nereye saklandıkları bilinmemektedir.

Öncüler

15 Temmuz M. S. 391 Bilinmeyen Bir Ülke

Belli belirsiz titrek bir ışık, dehlizin karanlığında ürkütücü bir biçimde dans ediyordu. Dizlerinin altına kadar inen, yün bir harmaniye ye sarınmış adam durakladı, elindeki yağ kandilini başının üstüne doğru kaldırdı. Soluk ışık, altın ve kristalden yapılmış bir tabutun içindeki cansız bedeni aydınlatarak arkadaki düz duvara, garip, kıpırtılı gölgeler yansıttı. Harmaniydi adam bir an tabutun içindeki cansız bedenin donuk gözlerine baktı, sonra kandili indirerek döndü.

Bir ölüm sessizliği içinde, uzun bir sıra halinde duran nesneleri inceledi. Öylesine çoktular ki, uzun mağaranın karanlığının da etkisiyle sonsuza kadar uzanıp gidiyor gibi görünüyorlardı.

Junius Venator, sandaletlerini mağaranın engebeli zemininde sürüye sürüye yürümeye başladı. Dehliz genişledikçe genişledi ve büyük bir galeri çıktı önüne. Galerinin on metre yüksekliğindeki kubbe biçimli tavanı kemerler üzerine oturtulmuştu. Kireç taşına oyulmuş oluklar duvarlardan kıvrıla kıvrıla iniyordu; böylece sızan su bu olukların yardımıyla derin havuzlara aktarılıyordu. Duvarlara, bronzdan yapılmış binlerce garip, yuvarlak kabın doldurduğu oyuklar sıralanmıştı. Ortada düzenli bir biçimde yığılmış tahta sandıklar olmasa, insan burayı Roma'nın altındaki yeraltı mezarlarından biri sanabilirdi.

Venator, sandıklara iliştirilmiş bakır levhacıklara bakarak, üstlerindeki numaraları, açılır kapanır küçük bir masaya yaydığı papirüs tomarında yazılı numaralarla karşılaştırdı. Hava kuruydu, ağırdı; tenini kaplayan toz tabakası arasından ter damlacıkları akmaya başladı. İki saat sonra, her şeyin yerli yerinde olduğunu öğrenmekten memnun, tomarı katlayıp belindeki kuşağa soktu.

Galerideki eşyalara son bir kere uzun uzun baktı ve üzüntüyle iç çekti. Onları bir daha göremeyeceğini, onlara bir daha dokunamayacağını biliyordu. Yorgun düşmüştü; dönüp kandili ileriye doğru tutarak dehlizde yürümeye başladı.

Genç değildi Venator, elli yedisine gelmişti, yaşadığı çağa göre yaşlı sayılırdı. Ağarmış saçları, kırışıklıklarla dolu yüzü, çökük yanakları, yorgun adımları, artık yaşama bağlı olmayan bir adamın bitkinliğinin belirtileriydi. Yine de, içinin derinliklerinde bir çeşit tatmin duyuyordu. Büyük tasarı gerçeğe dönüşmüştü, omuzlarındaki ağır yük kalkmıştı. Artık geriye bir tek o uzun Roma yolculuğunu hayırlısıyla bitirmek kalmıştı.

Tepeye çıkan dört dehlizi daha geçti. Biri, taş yığınlarıyla kapatılmıştı. Kazıda çalışan kölelerden on ikisi, tavan çöktüğünde ölmüştü. Hâlâ oradaydılar, ezilmiş ve toprağa gömülmüşlerdi. Pek üzüntü duymuyordu Venator. Yıllar boyunca imparatorluğun madenlerinde acı içinde çalışıp, sürekli aç yaşayarak hastalıklarla pençeleşmeden ya da çalışamayacak hale geldikleri için bir yana atılmadan önce ölmeleri daha iyiydi onlar için.

Soldaki uzun geçide saptı, belli belirsiz görünen gün ışığına doğru yürüdü. Tepedeki giriş deliği, en büyük sandıkların içeri girebileceği büyüklükte, iki buçuk metre çapındaydı.

Ansızın uzaklardan gelen bir çığlık yankılandı geçidin duvarlarında. Venator, endişeyle kaşlarını çattı, adımlarını hızlandırdı. Gün ışığına çıkar çıkmaz gözlerini kırpıştırdı. Durakladı, biraz ötedeki yamaca kurulmuş kampa baktı. Bir grup Romalı asker, barbar kavminden birkaç kadının çevresine toplanmıştı. Genç bir kız, bir çığlık daha atarak kaçmaya çalıştı. Az kalsın çemberi yarıp kaçıyordu da, ama askerlerden biri onu uzun siyah saçlarından yakaladı. Çekince, kız diz üstü yere düştü.

İriyarı bir asker Venator'u gördü ve ona yaklaştı. Dev gibi bir adamdı bu, kamptakilerin hepsinden uzun boyluydu, geniş omuzları vardı, meşe ağacının kollarına benzeyen kollarından sarkan elleri dizlerine değiyordu neredeyse.

Latinius Macer adlı bir İspanyol’du bu, kölelerden sorumluydu. Venator'u selamladı, kendisinden umulmayacak ince bir sesle, "Her şey tamam mı?" diye sordu.

Venator, başını salladı. "Sayım bitti. Girişi kapatabilirsiniz."

"Kapatıldı bil."

"Nedir kamptaki bu kargaşa?"

Macer siyah, soğuk gözleriyle askerlere bir göz attı, sonra yere tükürdü. "Salak lejyonerler sıkıntıdan beş fersah ileride, kuzeydeki bir köyü bastı. Anlamsız bir kıyım. En az kırk barbar öldürüldü. Sadece onu erkekti, gerisi kadınlarla çocuklar. Durup dururken. Ne altın, ne de katır boku değerinde bir eşya. Oynaşmak için birkaç suratsız karıyla döndüler. O kadar."

Venator'un yüzü gerildi, "Kıyımdan kurtulan barbar olmuş mu?" diye sordu, adam kaçmış diye duydum."

"Öteki köyleri ayaklandırırlar. Severus arı kovanına çomak sokmuş anlaşılan."

"Severus!" Macer bu adı söylerken bir balgam daha fırlattı yere. "Yüzbaşıyla

adamlarının uyumaktan, şaraplarımızı içmekten başka bir şey yaptıkları yok. Bana kalırsa, başımıza bela ettik o tembelleri.

Venator, "Bizi korumak için tutulmuşlardı," diye hatırlattı.

"Neye karşı?" diye sordu Macer. "Böcek ve yılan yiyen ilkel dinsizlere karşı mı?"

"Köleleri topla da dehlizin girişini kapattır. İyice kapatın. Biz gittikten sonra barbarlar oraya girememeli."

"Korkma. Gördüğüm kadarıyla, bu lanet ülkede kimse maden işçiliğini bilmiyor." Macer durakladı, geçidin girişine yerleştirilmiş destekleri, dev kütük yığınını gösterdi. "Bunları çektik mi, değerli antikaların güvende sayılır. Hiçbir barbar yaklaşamaz onlara. Elle kazımakla başa çıkılmaz."

Venator rahatladı biraz, Macer'den ayrılıp öfkeyle Domitius Severus'un çadırına yöneldi. Askeri birliğin özel simgesi olan, bir mızrağın tepesine yerleştirilmiş gümüş boğa figürünün altından geçti; yolunu kesen nöbetçiyi elinin tersiyle itti.

Yüzbaşı açılır kapanır bir iskemleye oturmuş, yerde oturan, çıplak, kir pas içindeki bir barbar kadını seyretmekteydi. Garip sesler çıkarıyordu kadın. Gençti; olsa olsa on dördündeydi. Severus'un üstünde, sol omzuna düğümlenmiş kırmızı bir harmaniye vardı. Çıplak kollarında pazılarını süsleyen bronz kolluklar görülüyordu. Bu kollar, bir askerin kılıç ve kalkanla eğitilmiş kaslı kollarıydı. Severus, Venator'un böyle ansızın gelmesine aldırmadı bile.

Venator soğuk, alaycı bir sesle, "Demek zamanını böyle geçiriyorsun, Domitius?" dedi. "Dinsiz bir çocuğun ırzına geçip Tanrı' inayetine hakaret etmekle yani?"

Severus sert, gri gözlerini ağır ağır Venator'a çevirdi. "Hıristiyanlık vaazlarını dinlemek için hava çok sıcak. Benim tanrım, seninkinden çok daha hoşgörülüdür."

"Doğrudur, ama sen puta tapıyorsun."

"Tercih meselesi, ikimiz de tanrılarımızla yüz yüze gelmedik. Hangimizin haklı olduğunu kim bilir?"

"Isa, gerçek Tanrı’nın oğluydu."

Severus sıkılarak baktı Venator'a. "Artık beni rahatsız ediyorsun. Ne söyleyeceksen söyle de, bir an önce git."

"Bu zavallı dinsizi beceresin diye mi?"

Yanıt vermedi Severus. Ayağa kalktı, şarkı söyler gibi garip sesler çıkaran kızı kolundan tutup çadırındaki döşeğe fırlattı.

"Sen de katılır mısın Junius? istersen önce sen buyur."

Venator gözlerini yüzbaşıya dikti. İçini bir ürperti sardı. Roma ordusunun piyade bölüğüne komuta eden bir yüzbaşının çetin biri olması doğaldı. Ancak bu adam düpedüz acımasız biriydi, vahşinin tekiydi.

"Buradaki görevimiz tamamlandı," dedi Venator. "Macer'le köleler mağaranın ağzını kapatacaklar. Çadırları toplayıp gemilere dönebiliriz."

"Yarın Mısır'dan ayrılışımızın on birinci ayı doluyor. Buranın keyfini bir gün daha çıkartsak kıyamet mi kopar?"

"Görevimiz yağmalamak değildi. Barbarlar öç almak isteyecek. Biz azınlıktayız, onlar çoğunlukta."

"Ben ve askerlerim barbarlardan gelebilecek her türlü saldırıyı püskürtebiliriz."

"Adamların paralı asker olarak bir hayli hımbıllaştılar."

Severus kendine güvendiğini gösteren bir gülümseyişle, "Savaşmayı unutmadılar ama" dedi.

"Onuru için ölmeyi göze alırlar mı peki?"

"Niye alsınlar? Ya da niye alalım? imparatorluğun güzel devirleri çoktan geçip gitti. Bir zamanlar Tiber kıyısındaki o görkemli kent, mezbeleye döndü artık. Damarlarımızda akan kanın pek azı Roma kanı. Adamlarımın çoğu taşralı, ben İspanyol’um, sense Yujunius. Kargaşanın yaşandığı şu günlerde, taa doğuda hiç görmediğimiz kentlere hükmeden bir İmparator’a neden bağlı kalıyor Junius, benim adamlarım bu işten para kazandıkları için, dövüşmeleri karşılığında para aldıkları için dövüşürler."

"Barbarlar onlara başka seçenek bırakmazlar belki."

"Zamanı gelince o pisliklerle başa çıkarız."

"Biz yine de çatışmadan kaçınalım. Karanlık basmadan gitsek diyorum..."

Venator'un lafı, yeri sarsan korkunç bir gümbürtü nedeniyle yarım kaldı. Çadırdan fırladı, ileride yükselen duvara baktı. Köleler destekleri çekince, tonlarca kaya çığ gibi düşerek mağaranın ağzını kapatmıştı. Büyük bir toz bulutu

kaplamıştı vadiyi. Yankılanan gümbürtüyü kölelerle askerlerin sevinç çığlıkları izledi.

"Tamam," dedi Venator; sesi ağır, yüzü bitkindi. "Çağların bilgisi güvende artık."

Severus yanma gidip durdu. "Yazık ki, bizim için aynı şeyi söylemek olanaksız."

Venator döndü. "Tanrı, eve sağ salim ulaşmamızı sağladığı sürece neden korkacağız?"

Dümdüz bir sesle, “İşkence ve ölümden," dedi Severus. "İmparator’a meydan okuduk. Theodosius kolay kolay unutmaz. imparatorlukta saklanabileceğimiz bir yer yok. En iyisi yabancı bir ülkeye sığınalım."

"Karımla kızım... beni Antakya'daki evimizde bekleyeceklerdi."

"İmparatorun adamları onları çoktan tutuklamıştır. Belki ölmüş, belki de köle olarak satılmışlardır."

Venator inanmaz bir tavırla başını iki yana salladı. "Onları benim dönüşüme kadar koruyacak güçlü dostlarım var," dedi.

"Dostlar tehdit edilebilir, satın alınabilir."

Venator'un gözleri savunma güdüsüyle iri iri açıldı ansızın. "Bu başarımız her şeye değer. Eğer yolculuğumuzla ilgili kayıtlar ve buranın haritası olmadan dönersek her şey boşa gider," dedi.

Severus yanıt verecekti ki, komutan yardımcısı Artorius Noricus'un koşarak yamacı tırmandığını, çadıra doğru geldiğini gördü. Genç asker uzaktaki kayalıkları gösteriyordu; esmer yüzü öğle sıcağında pırıl pırıl parlıyordu.

Venator güneşe karşı elini siper ederek yukarı baktı. Ağzı incecik bir çizgi biçiminde kapandı. "Barbarlar Severus. Köyleri yağma edildiği için öç almaya gelmişler."

Tepeler karınca sürüsüyle dolmuş gibiydi. Bini aşkın barbar kadın ve erkek, ülkelerine gelen acımasız yabancılara bakıyordu. Oklarla, yaylarla, köseleden yapılmış kalkanlarla, sivri uçlu mızraklarla silahlanmışlardı. Bazılarının ellerinde kısa tahta saplara bağlanmış taşlardan yapılma baltalar vardı. Erkeklerin üzerinde peştamaldan başka bir şey yoktu.

Taş gibi sessiz, yabani, boş boş bakan gözleriyle, yaklaşan bir fırtınanın habercisi gibi orada duruyorlardı.

Noricus, "Barbarların bir kolu gemilere giden yolumuzu kesti!" diye bağırdı.

Venetor kireç gibi bembeyaz bir suratla Severus'a döndü. "Senin aptallığının sonucu bu Severus." Sesi öfkeden titriyordu. "Hepimizi öldürdün." Sonra dizlerinin üstüne çöküp dua etmeye koyuldu.

Severus alayla, "Dindarlığın barbarları kuzuya çevirmez dostum," dedi. "Bizi ancak kılıçlarımız kurtarabilir." Döndü, Noricus'u kolundan tutup buyruk yağdırmaya başladı. "Söyle borazancıya, savaş borusu çalsın. Latinius Macer köleleri silahlandırsın. Askerler yakın çarpışma düzenine geçsin. Irmağa bu düzenle ilerleyeceğiz."

Noricus sertçe selam verip kampın ortasına doğru koştu.

Altmış asker hemen kare biçiminde düzene geçtiler. Suriyeli okçular iki yanda, kölelerin aralarında yer aldılar; Romalılar ön ve arka saflardaydı. En ortada ise Mısırlı ve Yunanlı yaverleri ve üç kişilik sağlık ekibiyle Venator duruyordu.

Dördüncü yüzyıl Roma’sının belli başlı piyade silahları iki yanı da keskin, sivri uçlu, seksen santim uzunluğundaki kılıç, 'gladius' ile yaklaşık iki metre uzunluğundaki mızrak, 'pilum'du. Askerler ters çevrilmiş jokey keplerine benzeyen, yanaklarını örten menteşeli bölümleri kayışla çenelerinin altından bağlanmış demir başlıklar; gövdelerini saran, omuzlarını örten, metal parçalardan oluşmuş zırhlar ve ayaklarına kadar inen uzun dizlikler giymişlerdi. Savunma silahı olarak da sert, ahşap kalkan kullanıyorlardı.

Barbarlar, saldıracakları yerde onları ağır ağır kuşattılar. İçlerinden bazıları, askerlerin gözünü korkutup düzenlerini bozmak için garip sesler çıkarıp bağırarak üzerlerine yürüdü. Ama sayıca çok az olan Romalılar paniğe kapılıp kaçmaya kalkışmadılar.

Yüzbaşı Severus, korku duymayacak kadar deneyimliydi. Öne çıkıp çevreyi inceledi, her taraf barbarlarla kaynıyordu.

Alaylı bir şekilde el salladı onlara. Daha önce de sayıca kendilerinden üstün düşmanlarla savaşmıştı. Lejyona on altı yaşında katılmıştı. Tuna'da Gotlar'la, Ren'de Franklarla çarpışırken gösterdiği olağanüstü cesaret yüzünden çeşitli nişanlarla ödüllendirilmiş, orduda yükselmişti. Emekliye ayrıldıktan sonra paralı asker olmuş, en çok parayı verenin hizmetine girmişti; şimdi de Junius Venator'un hizmetindeydi.

Adamlarına güveni tamdı Severus'un. Askerlerin miğferleri ve kınlarından çıkarılmamış kılıçları güneşte parlıyordu. Güçlü savaşçılardı, yenilgi nedir

bilmezlerdi.

Hayvanların çoğu, bu arada kendi atı da, Mısır'dan yaptıkları yorucu yolculukta can vermişti; bu yüzden adamlarının önünde yürüyerek ilerliyor, birkaç adımda bir durarak ihtiyatlı gözlerle düşmanı inceliyordu.

Sonunda barbarlar kayalara vuran azgın dalgaların sesine benzer korkunç çığlıklar atarak kopup geldiler, güneşin kavurduğu yamaçlardan inip Romalılara saldırdılar. İlk saldırı, askerlerin uzun mızrakları ve Suriyeli okçuların attıkları oklarla savuşturuldu. İkinci saldırı dalgası da ön saflara çarpıp orağın biçtiği ekinler gibi kesildi. Parıldayan kılıçlar artık parlamıyordu, barbar kanıyla kıpkırmızı kesilmişlerdi. Latinius Macer'in kırbacı ve tehditleri işe yaramış, köleler de yerlerinden hiç kıpırdamamışlardı.

Barbarlar yeni kuvvetlerin de katılmasıyla gittikçe artan bir sayıda çemberi daraltırken, birlik de ağır ağır ilerlemeye çalışıyordu. Yamacın kıraç topraklarına kırmızı kan lekeleri karışmıştı. Çıplak gövdeler cansız yere seriliyordu boyuna. Arkadan gelenler, göğüslerine, karınlarına saplanan demirlerle parçalanıp yere düşen ölüler yığınının üstüne basarak geçiyorlardı. Barbarlar, göğüs göğüse müthiş Roma disipliniyle boy ölçüşecek nitelikte değildi.

Savaşın seyri değişmişti. Yabancıların kılıçları ve mızraklarıyla başa çıkamayacaklarını anlayan barbarlar; geri çekilip toplandılar. Erkekler ok ve mızrak, kadınlar da iri taşlar atmaya başladılar.

Romalılar kalkanlarını başlarının üstüne tutup büyük bir kaplumbağa gibi, ağır ağır ırmağa ve daha güvencede olacakları gemilere doğru ilerlemeyi sürdürdüler. Barbarlara kayıp verdirenler Suriyeli okçulardı şimdi. Köleler, yeteri kadar kalkan olmadığı için, fırlatılan oklara, mızraklara karşı korumasız bir biçimde savaşıyorlardı. Uzun, yorucu yolculuktan ve mağaradaki kazıdan ötürü bitkindi hepsi. Çoğu yere yığılarak geride kalıyor ve barbarlar tarafından anında acımasızca paramparça ediliyorlardı.

Severus bu tür çarpışmalara alışıktı, Britonlar'a karşı da böyle savaşmıştı. Düşmanların dikkatsiz ve eğitimsiz olduklarını görünce, durup herkesin silahını yere atmasını istedi. Barbarlar onların teslim olduklarını sanıp alelacele saldırdılar. Ardından Romalılar, Severus'un buyruğuyla kılıçlarını yerden alıp karşı saldırıya geçtiler.

Yüzbaşı iki kaya parçasını savuşturarak kılıcını ustalıkla sallamaya başladı. Ayaklarının dibine dört barbar yığıldı. Derken birini kılıcının düz yüzeyiyle yere devirdi, yanında beliren bir diğerinin boğazını kesti. Yarı çıplak barbarlar göğüs göğüse çarpışmayı bırakıp çekildiler.

Severus bundan yararlanarak adamlarını saydı. Altmış askerinden on ikisini kaybetmişti, kimi ölmüştü kimi de can çekişiyordu. On dördü çeşitli yaralar almıştı. En büyük zararı köleler görmüştü. Yarısından çoğu ya ölmüştü ya da kaybolmuştu.

Harmaniyesinden yırttığı bir bez parçasıyla kolunu sarmakta olan Venator'a yaklaştı. Yunanlı bilge, mağaradaki eşyaların dökümünün yazılı olduğu tomarı kuşağının içinde saklıyordu hâlâ.

"Bakıyorum da hâlâ aramızdasın dostum."

Venator ona baktı; bakışlarında korkuyla karışık bir kararlılık okunuyordu, "Sen benden önce öleceksin Severus," dedi.

"Bir tehdit mi bu, yoksa kehanet mi?"

"Fark eder mi? Hiçbirimiz imparatorluğu bir daha göremeyeceğiz.

Severus yanıt vermedi. Çarpışma yeniden başlamıştı çünkü barbarlar, Romalılar'ın kalkanlarına çarpan ve gökyüzünün kararmasına neden olacak kadar çok mızrak ve taşla saldırıya geçmişlerdi. Severus, sayısı azalmış birliğin önündeki yerini aldı hemen.

Romalılar cesaretle dövüşüyorlardı, ama sayıları gittikçe azalmaktaydı. Suriyeli okçuların hemen hemen hepsi ölmüştü. Barbarların ise ardı arkası kesilmiyordu. Kare biçimindeki düzen iyice küçülmüştü artık. Sağ kalanların çoğu yaralıydı, sıcaktan ve susuzluktan bitkin düşmüşlerdi. Gittikçe daha ağır savrulan kılıçları boyuna el değiştiriyordu.

Barbarlar da yorgundu, büyük kayıplar vermişlerdi, ama ırmağa inen yamacı bırakmıyorlardı; inatla çarpışmayı sürdürüyorlardı. Yere yığılmış her askerin çevresinde en az altı barbar cesedi vardı. Paralı askerlerin ölüleri, atılan oklarla iğne yastıklarına dönmüştü.

Kölelerin gözcüsü dev Macer dizinden ve kalçasından yaralanmıştı. Ayaklarının üstünde durabiliyordu, ama arkadaşlarının gerisinde kalmıştı. Sonunda durdu ve yirmi barbar tarafından hemen Kılıcını yel değirmeni gibi savurmaya başladı ve üç barbarı ikiye böldü; ötekiler geri çekilip hayret verici gücü karşısında durakladılar. Macer bağırarak onlara yaklaşmalarını, dövüşmelerini işaret etti.

Barbarlar derslerini almışlardı; göğüs göğüse çarpışmaktan kaçındılar. Macer'i mızrak yağmuruna tuttular. Aldığı beş yaradan oluk oluk kan akmaya başladı Macer'in. Dev adam, gövdesine saplanan mızrakları çekip çıkardı. Bir barbar

yaklaştı, mızrağını fırlatarak Macer'in boğazına sapladı. Kan kaybından gücü tükenen Macer, toprağa yığıldı. Barbar kadınlar, aç kurt sürüsü gibi başına üşüşerek onu taşlarla paramparça ettiler.

Irmak kıyısından dik bir kayalık ayırıyordu sadece. Kayalığın arkasındaki gök, maviden turuncuya dönüvermişti sanki. Derken kapkara bir duman bulutu yükseldi aniden ve yanık tahta kokusu yayıldı etrafa.

Venator önce şaşırdı ama şaşkınlığı hemen umutsuzluğa dönüştü.

"Gemiler!" diye bağırdı. "Barbarlar gemilere saldırıyor!"

Kan içindeki köleler panikle ırmağa doğru koşmaya başladılar. Yamaçlardan inen barbarlar onlara deli gibi saldırdılar. Kölelerin çoğu ellerini kaldırarak teslim olmak istedi; ama hemen öldürüldü bodur ağaçların altında savaşmaya kalkıştılar; barbarlar onları da paramparça etti. Bu yabancı ülkenin toprağı kefen, bodur çalıları da mezar taşları oldu hepsine.

Severus ile sağ kalmış askerleri çarpışa çarpışa kumtaşının tepesine çıktılar; ansızın kalakaldılar orada, kanlı savaşı unutup aşağı felakete diktiler gözlerini.

Ateş sütunları bir duman bulutuna dönüşüp kıvrıla kıvrıla yılan gibi yükseliyordu havaya. Tek kaçış umutları olan donanma, ırmak kıyısında yanıyordu. Mısır'dan aldıkları tahıl gemileri alevler arasında cayır cayır yanıyordu.

Venator kendine yol açarak ön safa, Severus'un yanına gitti. Yüzbaşı sessizdi; harmaniyesiyle zırhı ter ve kan lekeleri içindeydi. Alev ve duman denizine bakıyordu umutsuzlukla; alev alev yelkenler, kıvılcımlar arasında yok olurken onun gözlerine yenilginin korkunç gerçeğini dağlıyorlardı.

Gemiler kıyıya demirlemişti; hepsi korumasızdı. Barbarlar, gözcü bırakılan birkaç denizciyi öldürüp her şeyi ateşe vermişlerdi. Sadece küçük bir ticaret gemisi, barbarlardan nasılsa kurtulabilen tayfalarının ustalığıyla kaçabilmişti. Dört gemici yelkenleri açmaya, birkaç kişi de bütün güçleriyle kürek çekerek derin suların güvenliğine ulaşmaya çalışıyordu.

Venator burnunda yağan kurumların kokusunu, ağzında da felaketin acısını duyuyordu şimdi. Gökyüzü bile kıpkırmızı görünüyordu ona. Çaresiz bir öfke içindeydi. Geçmişin paha biçilemez bilgilerini korumak için titizlikle uyguladığı tasarıya olan inancı, içinin bir yerlerinde ölüp gitmişti artık.

Omzuna bir el dokundu; dönünce, Severus'un gözlerindeki o soğuk, garip, alaycı bakışı gördü.

Yüzbaşı, “İyi bir şarapla sarhoş olup güzel bir kadını becerirken ölmek isterdim hep," dedi.

Venator belli belirsiz bir sesle, “İnsanın nasıl öleceğini ancak Tanrı bilir," diye yanıt verdi.

"Bana kalırsa, şansın daha büyük bir payı var."

"Saçmalık. Düpedüz saçmalık."

"Hiç olmazsa senin gömdüklerin güvende," dedi Severus. "O kaçan denizciler, imparatorluğun bilginlerine burada ne yaptığımızı nasıl olsa anlatırlar."

Venator, başını iki yana sallayarak, "Hayır," dedi. "Kimse o cahil denizcilerin anlatacaklarına inanmaz." Dönüp uzaklardaki alçak tepelere baktı. "Sonsuza kadar orada saklı kalacaklar."

"Yüzme bilir misin?"

Venator'un gözleri Severus'a döndü. "Yüzme mi?"

"Gemiye yetişebilirim dersen, suya varıncaya kadar seni korumaları için beş adamımı veririm."

"Pek... Pek bilemiyorum." Irmağın sularına, gemiyle kıyı arasında gittikçe açılan araya baktı.

Severus, "Gerekirse sal olarak tahta parçalarını kullanırsın," dedi sertçe. "Acele et, birkaç dakika sonra hepimiz tanrılarımıza kavuşacağız."

"Sen ne yapacaksın peki?"

"Baki kalmak için bu tepenin diğer yerlerden bir farkı yok."

Venator yüzbaşıya sarıldı. "Tanrı seninle olsun."

"Seninle olması, daha iyi."

Severus döndü, yaralı olmayan askerlerden beşini seçti hemen, Venator'u ırmağa kadar korumalarını söyledi. Sonra da dağılmış düzeni son savunma için yeniden toparlamaya gitti.

Beş asker Venator'u ortalarına aldı. Bağırarak, ürkmüş barbarlar arasından yol açarak ırmağa doğru koştular. Gözlerini kan bürümüş çılgınlar gibi kılıç sallıyor, vuruyor, öldürüyorlardı.

Venator artık acı duymayacak kadar yorulmuştu, ama kılıcı bir an bile tereddüt etmiyor, ayakları bir kez olsun tökezlemiyordu. Bilim adamı bir cellat kesilmişti

şimdi. Dönüşü olmayan yola çoktan girmişti. Sadece acımasızlık duyuyordu içinde; ölüm korkusu tümüyle yok olmuştu.

Kavurucu sıcakta deli gibi çarpışıyorlardı. Yanık et kokusunu duyabiliyordu Venator. Dumanlar arasından çarpışarak geçerken harmaniyesinden bir parça daha koparıp ağzıyla burnunu kapattı.

Askerler Venator'u son nefeslerine kadar koruyarak aşağı indiler. Venator, ayakları suya değer değmez kendini ırmağa bıraktı. Su dizlerine kadar yükselince de daldı. Yanan gemilerin birinden düşen bir direk gördü ileride, arkasına bakmadan ona doğru yüzdü.

Kayalıktaki askerler kendilerine yapılan her saldırıya karşı koyabiliyorlardı hâlâ. Barbarlar bir yandan kendilerini korumaya çalışıyor, bir yandan da Romalıların zayıf noktalarını kolluyorlardı. Toplanarak dört kere saldırdılar, dört kere de geri çekilmek zorunda kaldılar; ama her çekilişten önce yorgun askerlerden birkaçını daha öldürdüler. Romalıların kare düzeni gittikçe küçülüyordu; askerler omuz omuza dövüşüyorlardı artık. Tepe ölülerle, can çekişenlerle örtülmüştü; kanları yamaçtan dere gibi akıyordu. Romalılar hâlâ direniyordu.

Severus, gövdesine saplanan okları kırıp çarpışmaya devam etti.

Çevresi barbarların ölü bedenleriyle doluydu. Severus'un yanında bir avuç asker kalmıştı. Hepsi birer birer ellerinde kılıçları, üstlerine yağan kayalar, mızraklar, oklarla can verdiler.

Son ölen kişi Severus oldu. Bacakları tutmuyordu artık, kolları kılıcını kaldıramıyordu. Dizlerinin üstüne çöktü, kalkmaya çabaladı, göğe bakarak usulca mırıldandı.

"Anne, baba kollarınıza alın beni."

Sanki çağrısına yanıt verirmişçesine, barbarlar saldırıya geçti, onu taşlamaya başladılar; sonunda ölüm Severus'u acılarından kurtardı.

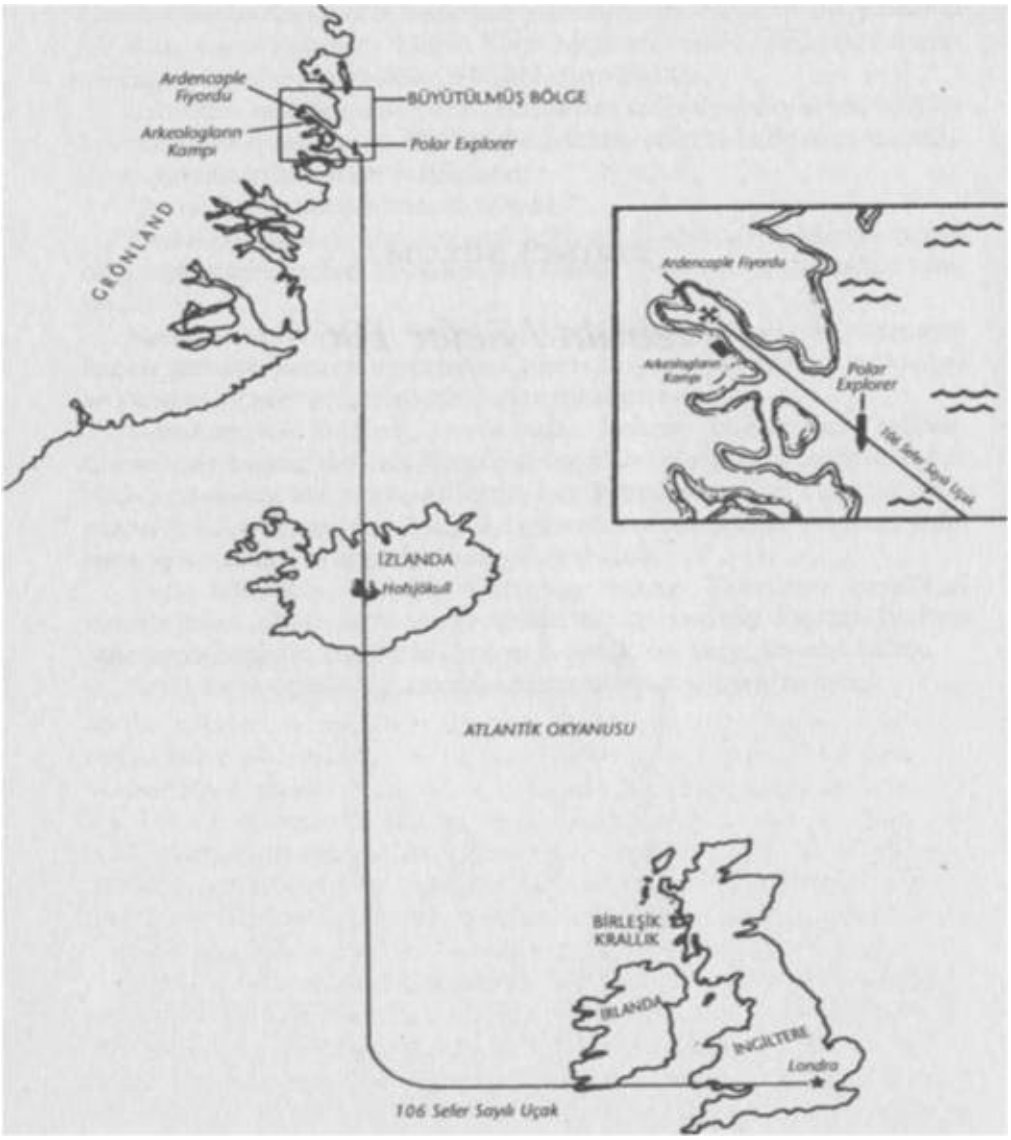
Venator suda direği yakaladı, bacaklarını sallayarak yüzmeye, kaçan gemiye yetişmeye çalıştı. Çabası boşunaydı. Irmağın akıntısı ve rüzgâr, ticaret gemisini gittikçe uzaklaştırıyordu.

Gemidekilere bağırdı, boşta kalan kolunu çılgıncasına salladı. Güvertede birkaç denizci ile geminin arka tarafında, kucağında bir köpek olan bir kız vardı; kıllarını bile kıpırdatmadan baktılar ona, gemiyi yaklaştırmak için hiç çaba göstermediler. Sanki Venator yokmuş gibi ırmak boyunca kaçmayı sürdürdüler.

Terk edildiğini anladı. Kurtuluş yoktu. Tanrı'nın kendisini unuttuğunu düşünerek yumruğunu direğe indirip hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Gözlerini kıyıya çevirdi son kere, kıyıma baktı.

Sefer sona ermiş, bir karabasan içinde yok olup gitmişti.

Nebula / Sefer 106

12 Ekim 1991 Heathrow Havalimanı, Londra

VIP salonundan taşan gazeteci kalabalığının çevresinden dolanıp geçen pilot kimsenin dikkatini çekmedi. 14 numaralı kapının önündeki bekleme salonunda oturan yolcuların hiçbiri onun çanta yerine bir torba taşıdığını fark etmemişti. Pilot, başını önüne eğmişti, sadece önüne bakıyordu; ilgi odağı olan kahverengi saçlı, kara gözlü, uzun boylu, çekici kadına yönelmiş TV kameralarından kaçınıyordu.

Üstü kapalı giriş tünelinden uçağa doğru yürüdü, havalimanının iki güvenlik

görevlisinin önüne gelince durdu. Görevliler sivil giyimliydi, uçağın kapısını tutmuşlardı. Pilot elini sallayarak onları selamladı, aralarından geçmeye çalıştı, ama içlerinden biri koluna yapıştı.

"Bir dakika Kaptan."

Pilot esmer yüzünde şaşkın, ama dostça bir ifadeyle durdu. Bu münasebetsizlik onu bayağı eğlendirmişe benziyordu.

Çingenelerin gözleri gibi insanın içine işleyen ela gözleri vardı. Burnu kim bilir kaç kere kırılmıştı; çenesinin altında, sola doğru uzun bir yara izi göze çarpıyordu. Şapkasının altından görünen kısa kesilmiş, kır saçları ve yüzünü kaplayan çizgilerden ellisini geçmiş olduğu anlaşılıyordu. Bir doksan boyunda, yapılı bir adamdı. Görüp geçirmiş, kendine güvenli görünüşü ve ısmarlama dikilmiş içinde dimdik duruşuyla uluslararası sefer yapan on uçak pilotundan hiçbir farkı yoktu.

Cebinden kimliğini çıkarıp güvenlik görevlisine uzattı.

"VIP mi var yolcular arasında?" diye sordu.

İki dirhem bir çekirdek giyinmiş İngiliz görevli başını salladı. "Birleşmiş Milletler'den bir grup. New York'a dönüyorlar. Aralarında yeni Genel Sekreter de var."

"Hala Kâmil mi?"

"Evet."

"Bu kadın işi değil."

"Kadın olmak Thatcher'ın Başbakan olmasını engellemedi."

"Onun işi bu kadar zor değildi ama."

"Zeki kadındır Hala Kâmil. Altından kalkar."

Pilot katıksız Amerikan aksanıyla, "Tabii ülkesinin yobazları onu paramparça etmezlerse," dedi.

İngiliz garip garip baktı ona, ama bir şey söylemedi; kimlik kartındaki fotoğrafı pilotun yüzüyle karşılaştırdı; karttaki adı yüksek sesle okudu. "Kaptan Dale Lemke."

"Bir sorun mu var?"

Görevli düz bir sesle, "Hayır; çıkmasını önlemeye çalışıyoruz," dedi. Lemke kollarını açtı. "Üstümü de arayacak mısınız?"

"Gerek yok. Kendi uçağınızı kaçıracak değilsiniz ya. Ama gerçek pilot musunuz diye kimliğinize bakmak zorundayız."

"Bu üniformayı kıyafet balosu için giymedim."

"Eşyalarınıza bakabilir miyiz?"

"Buyrun."

Mavi naylon torbayı yere koyup açtı. İkinci görevli torbadan uçuşla ilgili el kitaplarını çıkarıp sayfalarını karıştırdı, sonra hidrolik silindirli küçük bir mekanik aracı çıkarıp pilota doğru uzattı.

"Bunun ne olduğunu bize söyleyebilir misiniz acaba?"

"Bir yağ soğutucu kapısı için çalıştırma kolu. Kapanmıyordu; Kennedy havalimanındaki bakım ekibimiz onu incelemek için istedi; onlara götürüyorum."

Görevli, torbanın dibindeki sımsıkı sarılmış pakete baktı. "Bu da ne?" Gözlerini meraklı bir bakışla pilota çevirdi. "Yolcu uçaklarının pilotları ne zamandan beri paraşüt taşıyor?"

Lemke güldü. "Boş zamanlarımda paraşütle atlarım. Ne zaman bir sefer iptal edilse Croydon'daki arkadaşlarımla atlarız," dedi.

"Bir jetten atlamayı düşünmüyorsunuz ya?"

"Beş yüz mil hızla ve on bin metre irtifayla Atlas Okyanusu üzerinde seyreden bir uçaktan atlayacak kadar çıldırmadım daha."

Görevliler bu yanıtla yetinmişlerdi; birbirlerine baktılar. Torbayı kapatıp kimlik kartını pilota geri verdiler.

"Vaktinizi aldığımız için özür dileriz Kaptan Lemke."

"Fena mı, sohbet ettik."

"New York'a iyi uçuşlar."

"Teşekkür ederim."

Uçağa, pilot kabinine girdi. Kapıyı kilitledi, dışarıdan yaptıklarını gören olmasın diye ışıkları söndürdü. Önceden çalışılmış hareketlerle koltukların arkasına eğildi, ceketinin cebinden küçük bir el feneri çıkarıp kabinin altındaki "cehennem deliği" olarak adlandırılan elektronik bölüme açılan kapağı kaldırdı. Merdiveni zifiri karanlığa indirdi; dışarıdan uçağı binişe hazırlayan kabin görevlilerinin mırıltıları ve hamalların yüklediği bagajların gürültüleri geliyordu.

Lemke, uzanıp torbayı aldı el fenerini yaktı. Saatine baktı; uçuş ekibinin gelmesine beş dakika vardı daha. En aşağı elli kere prova ettiği biçimde, torbadan çalıştırıcı kolunu çıkardı, şapkasının altında sakladığı minyatür bir zamanlama aracına bağladı. Sonra onu havaalanı teknisyenlerinin kullandığı, dışarıya açılan küçük kapının menteşelerine iliştirdi. Arkasından da paraşütünü açıp yere yaydı.

Yardımcıları geldiğinde, Lemke pilot koltuğuna oturmuş, bir havaalanı el kitabını incelemekteydi. Birbirlerini selamladılar, olağan uçuş öncesi denetlemelerini yapmaya koyuldular. Lemke'nin her zamankinden rahat ve sakin olduğunu ne yardımcı pilot, ne de mühendis fark etti.

Bunun dünya yüzündeki son geceleri olduğunu bilselerdi herhalde daha dikkatli olurlardı.

Hala Kâmil bekleme salonunda bir mikrofon ve kamera ormanının içindeydi sanki. Büyük bir sabır göstererek gazetecilerin ardı arkası kesilmeyen sorularını yanıtlamaya çalışıyordu.

Avrupa'daki izlenimlerini ve devlet başkanlarıyla uzun görüşmelerini birkaç kişi sordu sadece; gazetecilerin çoğu, Mısır hükümetinin köktendinciler tarafından alaşağı edilmesi ihtimaliyle ilgileniyordu.

Hala Kâmil bu konuda ayrıntılı bilgiye sahip değildi. Fanatik mollalar, bir İslam hukuku bilgini olan Ahmed Yezid önderliğinde Nil kıyısındaki milyonlarca köylü ile Kahire'deki gecekondu sakinlerinden oluşan büyük kitlenin din duygularını harekete geçirerek güçlenmişlerdi. Ordudaki ve hava kuvvetlerindeki yüksek rütbeli subayların çoğu, devlet başkanı Nadav Hasan'ı devirmek için köktendincilerle açık açık işbirliği yapıyorlardı. Durum pek iç açıcı değildi, ama Hala Kâmil hükümetten henüz herhangi acil bir mesaj almamıştı ve basına muğlak yanıtlar vermesi gerekiyordu.

Basın mensuplarına sakin, duygudan uzak yanıtlar verirken Hala son derece ölçülü ve Sfenks gibi mağrur görünüyordu. Oysa içindeki karışık duygularla manevi çöküntü arasında gidip gidip geliyordu. Kendini uzakta ve yalnız hissediyordu, sanki o kontrol edilemez olaylar kendisinin değil de bir başkasının, üzülmekten başka bir şey yapamadığı yardıma muhtaç birinin etrafında gerçekleşiyormuş gibiydi.

Berlin Müzesi'ndeki Kraliçe Nefertiti büstü ona bakılarak yapılmıştı sanki. Tıpkı Nefertiti gibi onun da ince, uzun bir boynu ve unutulmaz güzellikte bir görünüşü vardı. Kırk iki yaşındaydı, incecik bir vücudu, zeytin karası gözleri, omuzlarına dökülen koyu kahverengi düz, ipek gibi saçları vardı. Topuklu

ayakkabılarla bir seksen civarındaydı boyu ve kıvrak, düzgün vücudu, üzerine giydiği eteği pileli tayyörle daha bir alımlı görünüyordu.

Dört sevgilisi olmuştu o güne kadar, ama hiç evlenmemişti. İnsanın bir kocasının ve çocuklarının olması ona yabancı şeylerdi. Uzun süreli bağlılıklardan kaçınır, sevişmekten ise ancak bilet alıp bir baleye gitmek kadar haz duyardı.

Çocukluğu Kahire'de geçmişti; annesi öğretmen, babası film yapımcısıydı; boş zamanlarında bisikletine atlar, çevredeki yıkıntılarda yapılan arkeolojik kazılara katılır, eskizler çizerdi. Usta bir aşçı, iyi bir ressam ve eski Mısır uygarlığı konusunda uzmandı; Müslüman kadınların yapmalarına izin verilen işlerden birine girmiş, Kültür Bakanlığı'nda araştırmacı olarak çalışmıştı.

Bir azim ve bitmez tükenmez bir enerjiyle köktendincilerin kadınlara karşı besledikleri önyargılara karşı savaşmış ve önce Eski Eserler Bölümü Yöneticisi olmuş, sonra da Enformasyon Bölümü'nün başına geçmişti. Zamanın devlet başkanı Mübarek'in dikkatini çekmiş, Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'na Mısır delegesi olarak atanmıştı. Beş yıl sonra, beş İslam devletinin ülkelerindeki din reformu nedeniyle delegelerini çekmelerinin ardından Javier Peres de Cuellar'ın ikinci başkanlık döneminin ortasında istifa etmesi üzerine Genel Sekreter yardımcılığına getirilmişti. Üst düzeydeki kişiler göreve gönülsüz oldukları ve BM'nin tabanında meydana gelen çatlakları giderebileceğini düşündükleri için bir umutla onu Genel Sekreter ilan etmişlerdi.

Ama kendi devleti karışıklıklar içindeydi şu anda; Hala Kâmil'in vatansız ilk Genel Sekreter olarak tarihe geçme ihtimali oldukça fazlaydı.

Yardımcılarından biri yaklaşıp kulağına bir şeyler fısıldadı. Hala Kâmil başını salladı, elini kaldırdı.

"Uçağın kalkışa hazır olduğu bildiriliyor," dedi. "Sadece bir soru daha alabilirim."

Eller kalktı, sorular peşpeşe sıralanmaya başladı. Hala Kâmil, kapı ağzında elinde bir kayıt cihazıyla duran bir adama işaret etti.

"Ben, BBC'den Leigh Hunt, Sayın Kâmil. Eğer Ahmed Yezid, Başkan Hasan'ın demokratik cumhuriyetini kaldırıp temeli dine dayalı bir cumhuriyet kurarsa, Mısır'a döner misiniz?"

"Ben Müslüman bir Mısırlı'yım. Başta hangi hükümet olursa olsun, iktidardaki yöneticiler ülkeme dönmemi isterlerse, dönerim."

"Yezid sizi dinsiz bir hain olarak nitelendirdiği halde mi?"

Hala Kâmil, "Evet," dedi.

"Ayetullah Humeyni'nin yarısı kadar bile fanatikse, size idam sehpasının yolu görünmüş demektir. Söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

Hala Kâmil, başını iki yana salladı, incelikle gülümseyerek, "Gitme m gerekiyor şimdi. Teşekkür ederim,"dedi.

Koruma görevlileri onu ortalarına alarak uçak kapısına kadar götürdüler. Yardımcıları ve sayıları oldukça kabarık UNESCO delegeleri yerlerine oturmuşlardı bile. Dünya Bankası'nın dört üyesi bir şişe şampanyayı paylaşarak koridorda alçak sesle çene çalıyorlardı. Ana kabini, jet yakıtının ve Wellington bifteğinin kokusu kaplamıştı.

Hala Kâmil yorgun argın koltuk kemerini bağlayıp pencereden dışarıya bir göz attı. Hafif bir sis vardı alanda, pist boyunca mavi ışıklar solarak gözden kayboluyordu. Ayakkabılarını çıkardı, gözlerini yumdu; hostes bir kokteyl getirdiğinde çoktan uykuya dalmıştı.

Birleşmiş Milletler'e ayrılmış 106 sefer sayılı uçak bir TWA 747' nin sıcak egzozunun arkasında sırasını bekledikten sonra pistin sonuna gitti. Kontrol kulesinden kalkış izni gelince, Lemke gaz kollarını itti, Boeing 720-B, ıslak beton üstünde ilerledi ve puslu göğe doğru yükseldi.

Lemke, uçuş irtifaı olan 10.000 metreye çıkınca kontrolü otomatik pilota bağladı ve kemerini çözüp yerinden kalktı.

Lemke, kabin kapısına giderken, "İhtiyaç molası," dedi. Kır saçlı, çilli bir adam olan mühendis ve yardımcı pilot, gözlerini göstergelerden ayırmadan gülümseyerek, "Ben burada kalacağım," dedi.

Lemke zoraki bir gülümsemeyle yolcu kabinine geçti. Hostesler yemek servisini hazırlıyorlardı. Wellington bifteğinin kokusu daha da keskindi şimdi. Lemke, işaret ederek kabin âmirini yanına çağırdı.

"Size bir şey getireyim mi Kaptan?"

"Bir fincan kahve" dedi Lemke. "Ama sen zahmet etme, ben alırım. "

"Zahmet ne demek." Kabin âmiri gidip bir fincan kahve getirdi. "Bir şey daha var."

"Buyrun?"

"Şirket, hükümetin düzenlediği bir meteoroloji araştırmasına katılmamızı

istedi. Londra'dan 1800 mil uzaklaşınca on dakika kadar 1.500 metreye ineceğim; rüzgârın şiddetini ve ısıyı kaydedeceğiz. Sonra normal irtifamıza çıkacağız."

"Şirketin bunu kabul etmesi şaşılacak şey. Ne kadar yakıt kaybedeceğiz kim bilir."

"Merak etme, tepedeki pinti salaklar Washington'a fatura ederler."

"Zamanı gelince yolculara söylerim, boşuna telaşlanmasınlar."

"Ayrıca pencereden ışık falan görürlerse bunun balıkçı teknelerinin ışığı olabileceğini söyle."

"Söylerim."

Lemke'nin gözleri ana kabini taradı, uyumakta olan Hala Kâmil'in üstünde durdu bir an. Laf olsun diye sorarcasına, "Sen de dikkat ettin mi, güvenlik ne kadar sıkıydı," dedi.

"Gazetecilerden biri söyledi, Scotland Yard, Genel Sekreter'e suikast düzenleneceğini haber almış."

"Her taşın altında terörist arıyorlar. Kimliğimi göstermek zorunda kaldım, uçuş çantamı da didik didik aradılar."

Kabin âmiri omuz silkti. "Varsın arasınlar; sadece yolcuların değil, bizim güvenliğimiz için de önemli."

Lemke yolcuları göstererek, "Neyse ki, uçak kaçıracak birine benzeyen kimse yok," dedi.

"Şık takım elbiseler giydilerse onu bilmem."

"Yine de her ihtimale karşı ben pilot kabininin kapısını kilitleyeceğim. Sadece önemli bir şey olursa bana haber ver."

"Peki."

Lemke kahvesinden bir yudum aldı sonra fincanı bırakıp pilot kabinine döndü. Yardımcı pilot yan pencereden kuzeydeki Gal ışıklarına bakıyordu; arkasında oturan uçuş mühendisi yakıt hesaplarıyla uğraşmaktaydı.

Lemke onlara sırtını dönüp ceketinin iç cebinden küçük bir kutu çıkardı. Kutuyu açtı ve 'sarin' adı verilen öldürücü sinir ilacı dolu şırıngayı hazırladı. Arkadaşlarına döndü yine, bir adım attı, dengesini yitirmiş gibi yaparak sendeledi, mühendisin koluna tutundu.

"Özür dilerim Frank, halıya takıldım."

Frank Hartley pos bıyıklı, kır saçlı, uzun suratlı, yakışıklı bir adamdı. Omzuna saplanan iğneyi duymadı bile. Gözlerini göstergelerden ayırıp Lemke'ye çevirdi, bir kahkaha attı. "Kafan iyi galiba Dale," dedi.

"Uçmaktan yana bir sorunum yok," dedi Lemke, "Beni perişan eden, yürümek."

Hartley bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, ama ansızın anlamsız bir ifade yayıldı yüzüne. Kafasını toparlamak istercesine başını salladı. Gözleri yuvarlandı sonra ve kaskatı kesildi.

Lemke, mühendis devrilmesin diye ona yaslanarak şırıngayı çekti, bir başka şırınga çıkardı.

"Galiba Frank'e bir şey oldu!" dedi.

Jerry Oswald yardımcı pilot koltuğunda döndü. Iriyarı biriydi, merakla baktı. "Nesi var?"

"Bir bak istersen."

Oswald yerinden kalkıp Hartley'nin üstüne eğildi. Lemke iğneyi sapladı, ama Oswald bunu fark etti.

Hızla dönüp Lemke'nin elindeki iğneye şaşkın şaşkın bakarak, "Neydi bu?" diye bağırdı. Hartley'den daha iri, daha güçlüydü; ilaç etkisini hemen göstermemişti. Gözleri olan biteni anlamış olmanın etkisiyle iri iri açıldı, ileri atılıp Lemke'nin boğazına yapıştı.

"Sen Dale Lemke değilsin," diye kükredi. "Kendini neden ona benzettin?"

Kendini Lemke olarak tanıtan adam istese de yanıtlayamazdı bu soruyu. Boğazına sarılan iri eller soluğunu kesmişti. Oswald’ın korkunç ağırlığı altında bir yalan kıvırmaya çalıştı, ama ağzından tek kelime bile çıkamıyordu. Diziyle mühendisin hayalarına vurdu. Tek tepki, kısa bir iniltiydi. Oswald’ın gözleri kararmaya başlamıştı artık.

Elleri gevşedi ve geriye doğru devrilmeye başladı. Ölmekte olduğunu anlayınca müthiş bir korku kaplamıştı yüreğini. Lemke'ye nefretle baktı. Son gücüyle birkaç yumruk salladı. Yumruklardan biri Lemke'nin midesini buldu.

Lemke, soluğu kesilmiş, dizüstü yere çöktü, Oswald’ın pilot koltuğuna çarpışını, sonra yere yuvarlanışını âdeta bir sis perdesinin ardından bakıyormuşçasına hayal meyal gördü. Hafifçe doğruldu; oturup bir dakika

dinlendi, soluk almaya çalıştı, acısını gidermek için karnını ovuşturdu.

Ayağa kalktı sonra, dışarıdan ses geliyor mu diye kapıyı dinledi. Ana kabin sessizdi. Ne yolcular, ne de uçuş görevlileri motorların tekdüze sesi dışında hiçbir şey duymamışlardı.

Lemke, Oswald'l yardımcı pilot koltuğuna oturtup kemerini bağlayıncaya kadar kan ter içinde kaldı. Hartley'nin kemeri zaten bağlıydı, bu yüzden ona dokunmadı bile. Güç bela pilot koltuğuna oturup uçuş panelinden uçuş durumunu ayarladı.

Kırk beş dakika sonra, Lemke uçağın rotasını değiştirdi, New York yerine buzlar içindeki Kuzey Kutbu'na yöneltti.

2

Dünyanın en çorak noktalarından biri olan bu yere daha tek bir turist ayağı basmamıştı. Son yüz yıl içinde sadece bir avuç kâşifle bilim adamı gelmişti bu bölgeye. Deniz, kayalık kıyı boyunca, yılda birkaç haftanın dışındaki zamanlarda donar; sonbahar başlangıcında ısı -23 derece dolaylarındadır. Uzun kış ayları boyunca gökyüzü hep karanlıktır; yazın bile şöyle bir görünen güneş, yerini bir saat içinde tipiye bırakır.

Grönland'in kuzeydoğu kıyılarındaki bu yerde, Ardencaple Fiyordu'nun rüzgârı hiç kesilmeyen buzla kaplı dağlarının muhteşem sessizliğinde, yaklaşık iki bin yıl önce avcılar yaşarmış. Kazılar sonunda yapılan radyokarbon incelemelerde bu bölgede, M.S. 200 ile 400 yılları arasında, arkeolojik açıdan kısa bir süre sayılan iki yüz yıl boyunca insanların yaşadığı anlaşılmıştır. Geride bıraktıkları yirmi ev, soğuk hava koşulları nedeniyle bozulmadan kalabilmiştir.

Kolorado Üniversitesi'nden bilimadamları bu eski köyün üstüne, parçaları helikopterlerle getirilen, alüminyumdan prefabrik bir yapı kurmuşlardı. Güçlü bir ısıtma düzeni ve köpük camlarla yapılan izolasyonlara rağmen soğukla pek baş edilemiyordu belki, ama bu düzenleme hiç olmazsa durmadan uğursuz bir şekilde inleyerek esen rüzgârı kesiyordu. Bu barınak arkeoloji çalışmaları yapanların, kışın ilk aylarına kadar orada kalabilmelerini sağlıyordu.

Kolorado'da bir antropoloji profesörü olan Lily Sharp, bu üstü kapalı köye sızan soğuğa pek aldırmıyordu. Dizlerinin üstüne çökmüş, elindeki malayla bir zamanlar tek bir ailenin yaşamış olduğu bir evin zeminindeki donmuş toprağı dikkatle kazıyordu. Yalnızdı, tarihöncesi insanlarının uzak geçmişine dalmıştı.

Bunlar, sert Kuzey Kutbu kışlarında deniz memelilerini avlayarak yaşamaya çalışan avcılardı; yeri kazarak yaptıkları alçak duvarlı konutlarının tavanları balina kemikleriyle tutturulmuştu. Avcılar yağ kandilleriyle ısınıyor; uzun karanlık ayları, mağaralarında, tahtadan, kemikten, boynuzdan minyatür heykeller yaparak geçiriyorlardı.

Grönland'in bu bölgesine M.S. I. yüzyılda yerleşmişlerdi. Sonra, anlaşılmaz bir nedenle, kültürlerinin doruğundayken, taslarını taraklarını toplayıp arkalarında birtakım kalıntılar bırakarak çekip gitmişlerdi.

Lily'nin sabrı meyvesini vermişti. Arkeoloji heyetindeki üç adam yemekten sonra kulübede dinlenirken, o, kazı yaptıkları yere dönmüş, çalışmayı sürdürmüştü; ren geyiği boynuzunun yontularak yapılmış, ayıya benzeyen yirmi

heykel, incecik bir kadın tarağı, bir de çömlek çıkarmıştı. Malası bir şeye çarptı ansızın. Lily hareketi tekrarlayıp dikkatle kulak kabarttı. Şaşkınlıkla malasını bir daha hafifçe vurdu. Taş sesi değildi bu. Her ne kadar tok çıksa da, metal sesine benziyordu.

Doğrulup gerindi. Kalın yün beresinin altından omuzlarına dökülen uzun, koyu kızıl bukleleri madenci fenerinin ışığı altında parlıyordu. Kömür karası toprağın arasından beliren minicik pırıltıyı seçen camgöbeği rengi gözlerinde kuşku vardı.

Burada tarihöncesi insanlar yaşamışlardı, diye düşündü. Demiri de, bronzu da bilmiyorlardı.

Sakin olmaya çalıştı, ama tepeden tırnağa şaşkınlık içindeydi. Şaşkınlığını heyecan, heyecanını bir telaş izledi. Arkeolog titizliğini bir yana bıraktı Lily. Kaskatı toprağı çılgıncasına kazmaya koyuldu. Birkaç dakikada bir duruyor, ufalan toprağı küçük fırçasıyla itinayla temizliyordu.

Bulduğu parça sonunda ortaya çıktı. Lily daha yakından görmek için eğildi ve fenerin güçlü beyaz ışığının altında sapsarı parlayan bu parçaya hayretle bakakaldı.

Altın bir sikke bulmuştu.

Yıpranmış kenarlarına bakılırsa çok eski bir şeydi. Bir yanında ufacık bir delikle, yıpranmış meşin bir sicim vardı; besbelli bir takı ya da muska olarak kullanılmıştı.

Lily dizlerinin üstüne çöküp derin bir nefes aldı. Uzanıp ona dokunmaya korkuyordu sanki.

Beş dakika sonra hâlâ dizlerinin üstüne çökmüş, öyle durmaktaydı; bir yanıt arıyordu kafasında. Ansızın barınağın kapısı açıldı, siyah sakallı, göbekli, sevimli bir adam, soğuk hava ve savrulan karlarla birlikte içeri girdi. Soluğu buharlaşıyordu. Kaslarıyla sakalı buz parçacıklarıyla kaplanmıştı; bir bilimkurgu filminden fırlamış bir buz canavarına benziyordu. Dişlerini göstererek gülümsedi.

Bu adam, dört kişilik kazı heyetinin baş arkeologu Dr. Hiram Gronquist'ti.

Genizden gelen yumuşak bir sesle, "Özür dilerim, Lily," dedi, "ama çok çalışıyorsun, kendini helak ediyorsun. Biraz ara ver. Kulübeye gel, ısın, sana güzel sert bir brendi vereyim."

Lily, sesindeki heyecanı gizlemeye çalışarak, "Hiram," dedi. "Sana bir şey

göstermek istiyorum."

Gronquist yaklaşıp onun yanına diz çöktü. "Ne buldun?" diye sordu.

"Kendin gör."

Kürkünün ceplerini karıştırarak yakın gözlüğünü çıkarıp kırmızı burnunun üstüne taktı. Sikkenin üstüne iyice eğildi ve evirip çevirip her tarafını inceledi. Bir süre sonra, gözlerinde keyifli bir pırıltıyla Lily'ye baktı.

"Beni işletiyor musunuz hanımefendi?"

Lily sert sert baktı ona, sonra yumuşadı ve güldü, "Yoksa onu benim gömdüğümü mü düşünüyorsun?" dedi.

"Sen de kabul edersin ya, bir genelevde bakire bulmaya benziyor bu."

"Doğru."

Gronquist, Lily'nin dizine dostça vurdu. "Tebrikler. Nadide bir keşif bu."

"Buraya nasıl geldi dersin?"

"Bin millik çevrede altın madeni yok ve bu sikkenin, buranın ilk sakinleri tarafından basılmış olması da imkânsız. Çünkü o insanların gelişim düzeyleri Taş Çağı'nın bir gömlek üstündeydi, o kadar. Sikke daha sonraları bir başka kaynaktan gelmiş olmalı."

"Peki, M.S. 200-400 yıllarının parçalarıyla birlikte nasıl gömülmüş? Bunu nasıl açıklarsın?"

Gronquist omuz silkti. "Açıklayamam."

"Bana en iyi tahminini söyle," dedi Lily.

"İlk aklıma gelen bunun bir Viking'e ait olduğu. Alış veriş sırasında sikkeyi buradan birilerine vermiş veya kaybetmiş olabilir.

Lily, "Vikinglerin Grönland'ın doğu kıyısından bu kadar kuzeye geldiklerini belirten hiçbir belge yok," dedi.

"Tamam. Belki daha sonraki çağlarda Eskimolar güneydeki yerleşim bölgelerinde yaşayan Iskandinavyalılar'la değiş tokuş yapmışlar ve av sırasında burada konaklamışlardır."

"Sen daha iyi bilirsin Hiram. Burada M.S. 400'den sonra herhangi bir yerleşim izine rastlamadık."

Gronquist, Lily'ye azarlarcasına baktı. "Hiç pes etmezsin, değil illi? Sikkenin

hangi tarihe ait olduğunu bile bilmiyoruz henüz."

"Mike Graham eski sikkeler konusunda uzmandır. Özel uzmanlık alanlarından biri de Akdeniz sitelerini tarihlendirmek. Bu sikkeyi o bilebilir."

Gronquist, "Denemesi bedava," dedi. "Gel hadi, biz brendimizi yudumlarken Mike da onu incelesin."

Lily kürk eldivenlerini giydi, parkasının başlığını kafasına geçirdi ve feneri söndürdü. Gronquist el fenerini yakarak kapıyı açtı, ona yol verdi. Lily, bütün duyuları uyuşturan soğuğa ve bir mezarlık hayaleti gibi uluyan rüzgâra çıktı. Dondurucu hava korumasız yanaklarına çarpınca titredi. O zamana kadar çoktan alışmış olmasına rağmen soğuğa her çıkışında içine böyle bir titreme geliyordu.

Barakalara uzanan ipi kavradı ve Gronquist'in iriyarı gövdesinin arkasına sığınarak ilerledi. Göğe bir göz attı. Hiç bulut yoktu gökte; yıldızlar, pırlantalardan dokunmuş uçsuz bucaksız bir halı gibi uzanıyor, batıda yükselen çıplak dağları ve fiyort boyunca doğudaki deniz kıyılarını kaplayan buzulları aydınlatıyordu. O tuhaf güzelliğiyle Kuzey Kutbunun insanı baştan çıkaran bir metres gibi olduğunu düşündü Lily. İnsanların onun büyüsüne kapılıp ruhlarını neden kaybettiklerini gayet iyi anlıyordu şimdi.

Karanlıkta otuz metre kadar yürüdükten sonra kulübelerinin fırtına koridoruna girdiler; üç metre daha yürüdüler, oturma bölümüne açılan ikinci kapıya vardılar. Lily, dışarıdaki dondurucu soğuktan sonra fırına girmiş gibi hissetti kendini. Kahve kokusu parfüm gibi okşadı burun deliklerini. Hemen parkasıyla eldivenlerini çıkarıp kendine bir fincan kahve koydu.

Sam Hoskins bir resim tahtasının üstüne eğilmişti. Sapsarı pos bıyıkları gibi sarı, ensesine kadar inen uzun saçları vardı. Arkeolojiye tutkun New Yorklu bir mimardı. Yılda iki ay yorucu işini bırakır, dünyanın çeşitli yerlerinde kazılara katılırdı. On yedi yüzyıl önce bu tarihöncesi köyünün nasıl bir yer olduğunu ayrıntılı biçimde çizerek çalışmalara büyük katkıda bulunuyordu.

Ekipteki diğer kişi, açık tenli, kır saçları dökülmeye yüz tutmuş Mike Graham, bir yatağa uzanmış, kapağı yıpranmış bir kitap okumaktaydı. Lily onu ne zaman görse ya elinde ya da ceketinin cebine tıkıştırılmış halde bir macera kitabı mutlaka olurdu. Ülkenin en önde gelen arkeologlarından biri olan Graham aynı zamanda bir cenaze levazımatçısı kadar soğukkanlıydı.

"Hey Mike!" diye gürledi Gronquist. "Lily nin bulduğu şu şeye bir göz at bakalım."

Sikkeyi ona doğru fırlattı. Lily'nin soluğu kesildi, ama Graham sikkeyi havada

ustalıkla yakalayıp incelemeye başladı.

Bir an sonra başını kaldırıp onlara baktı. Gözleri kuşkuyla kısılmıştı. "Beni işletiyorsunuz."

Gronquist bir kahkaha attı. "Ben de ilk gördüğümde öyle dedim. Dalga geçmiyoruz. Sekizinci bölgeyi kazarken bulmuş."

Graham yatağının altından çıkardığı çantadan bir büyüteç aldı ve sikkeyi her açıdan inceledi.

Lily sabırsızlıkla, "Eee, kararın nedir?" diye sordu.

Graham, “İnanılacak gibi değil," diye mırıldandı suratında büyülenmiş gibi bir ifadeyle. "Altın bir Miliarensis. Ağırlığı on üç buçuk gram kadar. Daha önce hiç görmemiştim. Pek bulunmuyorlar. Koleksiyoncular buna altıyla sekiz bin dolar arası verir."

"Üstündeki kim?"

"Roma ve Bizans imparatoru Büyük Theodosius. Ayakta duruyor. Bu motife o dönemin sikkelerinde çok rastlanır. Yakından bakarsanız ayaklarının dibinde savaş esirlerini görebilirsiniz; elinde de bir küreyle bir labarum var."

"Labarum mu? "

"Evet, üstünde Yunanca XP harfleri bulunan bir sancak. 'Isa adına' anlamına gelen bir monogram. İmparator Konstantin, Hıristiyanlığı kabul ettikten sonra bu sancağı kullanmaya başladı ve sancak kendinden sonra gelen imparatorlar arasında el değiştirdi."

Gronquist, "Arkadaki yazıları çıkarabildin mi?" diye sordu.

Büyüteçle sikkeyi incelerken Graham'ın gözbebekleri kocaman oldu. "Üç kelime. İlki TRIVMFATOR'a benziyor. Öteki ikisini çıkaramadım. Silinip dümdüz olmuşlar neredeyse. Çıkarabilmem ve Latince'sini anlamam için koleksiyon kataloglarına bakmam gerek. Bunun için de medeniyete geri dönmemizi beklemek zorundayım. "

"Tarihi konusunda ne diyorsun?"

Düşünceli düşünceli tavana baktı. "Theodosius dönemi. Yanlış hatırlamıyorsam, M.S. 379'dan 395'e kadar olmalı."

Lily gözlerini Gronquist'e dikti. "Tam isabet."

Gronquist başını iki yana salladı. "Dördüncü yüzyıl Eskimoları Roma

imparatorluğuyla ilişki kurduklarını düşünmek hayalden başka bir şey değil."

Lily, "Rastlantı olasılığını bir yana bırakamayız," diye diretti.

Hoskins, sikkeyi kez gözden geçirerek, "Bu bir duyulursa, basında büyük spekülasyonlara ve yaygaraya yol açar," dedi.

Gronquist brendisinden bir yudum aldı. "Daha önce de olmayacak yerlerde eski sikkeler bulundu. Ama oralara getiriliş tarihleri ve kaynakları hiç kanıtlanamadı."

Graham ağır ağır, "Belki," dedi. "Ama onun buraya nasıl geldiğini öğrenebilmek için spor Mercedes'imi bile verirdim."

Hepsi de düşünceye dalarak hiç konuşmadan, bir süre sikkeye baktılar.

Sonunda Gronquist sessizliği bozdu. "Galiba tek bildiğimiz şey, çözümü gerçekten güç bir gizemle karşı karşıya olduğumuz," dedi.

3

Sahte pilot, geceyarısından hemen önce, daha önce prova ettiği gibi, uçaktan ayrılmak için harekete geçti. Hava pırıl pırıldı; belli belirsiz bir is lekesi gibi görünen İzlanda, denizin düz, siyah ufkunda belirmişti. Bu küçük ada ülkesi, kuzey ışıklarının silik, ama silik olduğu kadar da ürpertici yeşilimsi perdesi altında uzanıyordu.

Çevresindeki ölülerle ilgilenmiyordu bile. Kan kokusuna alışıktı, artık midesi bulanmıyordu. Ölüm ve kan, işinin bir parçasıydı. Parçalanmış bedenlere bir patolog ya da bir kasap kadar kayıtsızdı.

Öldürme konusunda klinik bir vakaydı. Ölü sayısı onun için matematiksel bir toplamdan ibaretti. İyi para alıyordu karşılığında; kiralık katildi, ama aynı zamanda bir amaç uğruna öldüren fanatik bir bağnazdı da. Yaptığı işte onu tedirgin eden tek şey suikastçı ya da terörist olarak adlandırılmasıydı. Tiksiniyordu bu kelimelerden; politik bir çağrışım yaratıyorlardı insanda, o ise politikacılardan nefret ederdi.

Binlerce kimliği olan, mükemmeliyetçi bir insandı, kalabalıklarda ateş etmek ya da bombayla arabaları uçurmak onun işi değildi, budala çocuklar, amatörler yapardı bunları. Onun yöntemleri çok daha incelikliydi. Hiçbir şeyi rastlantıya bırakmazdı. Yaptıklarına kaza süsü verirdi; bu konuda uluslararası uzmanlar bile çoğu kere yanılırlardı.

Hala Kâmil'İn öldürülüşü para işi değildi sadece. Bunu bir görev olarak kabulleniyordu. Planını kusursuz bir biçimde hazırlaması beş ayını almış, daha sonra uygulamaya koyması için de sabırla beklemesi gerekmişti.

Yazık, diye güldü. Hala Kâmil güzel bir kadındı. Ama ortadan kaldırılması gereken bir tehlikeydi.

Gaz kollarını yavaşça geriye çekti ve lövyeyi hafifçe ileriye itti; uçak ağır ağır alçalmaya başladı, irtifa ve hızdaki bu yavaş düşüşü ancak bir pilot fark edebilirdi.

Ana kabin görevlilerinden ses seda çıkmıyordu. Yolcular kestirmeye başlamışlardı bile, ama uzun yolculuklarda kaçınılmaz olan derin uykuya daldıkları söylenemezdi.

Göstergeleri ve bilgisayar ekranındaki atlayış zamanıyla, atlayacağı yerin koordinatlarını gösteren ve sürekli geri sayan sayıları belki yirmi kez kontrol etti.

On beş dakika sonra uçak, İzlanda'nın güney kıyısındaki ıssız bir bölgenin üstüne geldi ve adanın içlerine yöneldi. Aşağıdaki manzara gri kayalarla beyaz karın bir karışımıydı. Flapları açtı ve Boeing 720-B'nin hızını saatte 220 mile düşürdü. Otomatik pilotu, adanın ortasında 1800 metre yükseklikte Hofsjokull buzulundaki yansıtıcıdan gelen bir radyo frekansına, irtifaını da zirvenin 150 metre altına çarpacak şekilde ayarladı.

Haberleşme ve yön göstergelerini sırayla devreden çıkardı. Dikkatle hazırladığı planda bir aksaklık olması ihtimaline karşı yakıtı boşaltmaya başladı.

Sekiz dakikası kalmıştı.

Kapağı açıp cehennem deliğine indi. Kalın, elastiki tabanlı Fransız botlarını daha önce giymişti. Torbadan aceleyle çıkardığı paraşütü sırtına geçirdi. Kask için torbada yer kalmadığından yanında maskesiyle yün bere getirmişti. Sıra eldivenlere, kayak gözlükleri ve altimetreye gelmişti. Altimetreyi bileğine taktı, kolanların sıkılığını kontrol etti. Kürek kemiklerimin hizasında açma paraşütünün, sırt bölümünde de ana paraşütün yer aldığı bir paraşüt kuşam tertibatı kullanıyordu. "Kanat" tipi ve atlamadan çok uçmaya göre tasarlanmış dört parçalı paraşütü tercih etmişti.

Saatine bir göz attı. Bir dakika, yirmi saniye kalmıştı. Çıkış kapağını açınca cehennem deliğini bir soğuk hava dalgası kapladı. Saatine baktı yine, saniyeleri geriye doğru saymaya koyuldu.

Sıfıra ulaşınca daracık delikten uçuş yönüne doğru aşağı bıraktı kendini. Hava akımı, bir çığ gibi soğuk soğuk çarptı göğsüne, soluğunu kesti. Uçak, kulakları sağır eden bir gürültüyle tepesinden geçip gitti. Uçak üzerinden uçup giderken türbinin egzoz sıcaklığını hissetti bir an.

Yüzükoyun, dizleri hafifçe bükük, kolları öne doğru açık, aşağıya bakınca karanlıktan başka bir şey göremedi. Yerde tek bir ışık bile yanmıyordu.

En kötü olasılığı düşündü; adamları buluşma yerine varamamışlardı. Belirli bir hedef olmayınca, rüzgârı denetleyecek kolları kullanmasının bir anlamı yoktu. Millerce öteye, daha da kötüsü, keskin buzların üstüne düşebilirdi, sakatlanabilirdi ve onu zamanında bulamayabilirlerdi.

On saniyede yaklaşık 400 metre irtifa kaybetmişti. Altimetresinin fosforlu kadranındaki gösterge kırmızı bölgeye yaklaşıyordu. Daha fazla bekleyemezdi artık, ipi çekip açma paraşütünü serbest bıraktı. Açma paraşütü açılır açılmaz ana paraşütü devreye soktu.

Paraşütün açılırken çıkardığı o harika sesi duydu ve bir anda kendini dikey

durumda buldu. El fenerini çıkarıp yukarıya, başının üstüne doğru tuttu. Paraşüt tepesinde dev bir çiçek gibi açılmıştı.

Ansızın bir mil kadar sağında küçük bir ışık çemberi belirdi. Bir hava fişeği yükseldi göğe, birkaç saniye, rüzgârın hızını ve yönünü hesaplamasına yetecek kadar bir süre havada asılı kaldı. Sağ kolu çekti, ışıklara doğru süzülmeye başladı.

Bir hava fişeği daha yükseldi. Rüzgârın hızında değişme yoktu. Yere yaklaşıyordu. Adamlarını da görebiliyordu artık, iyi yer seçmişlerdi doğrusu. Yumuşak tundraya değdi ayakları. Işık çemberinin tam ortasına inmişti.

Tek kelime söylemeden klipsleri çıkarıp paraşütü çözdü, çemberin dışına çıktı. Göğe baktı.

Uçak, hiçbir şeyden kuşkulanmayan görevlileri ve yolcularıyla buzula doğru ilerliyor, buzla metal arasındaki uzaklık her saniye azalıyordu.

Jet motorlarının sesi yok oluncaya, uçağın yanıp sönen ışıkları gecenin karanlığına karışıncaya dek göğe bakarak orada durdu.

4

Uçakta hosteslerden biri, başını yana eğip kulak kabarttı.

"Pilot kabininden gelen bu garip ses de ne böyle?" diye sordu.

Kabin âmiri Gary Rubin kızın yanma geldi ve uçağın başına doğru döndü. Uzaklarda çağıldayan su sesine benzer bir hışırtı geliyordu uçağın içinden.

Lemke'nin gidişinden on saniye sonra, çalıştırıcıdaki zamanlama aracı, hidrolik kolu harekete geçirdi, cehennem deliğinin kapağı kapandı ve garip ses kesildi.

"Durdu," dedi Rubin. "Artık duymuyorum."

"Neydi sence?"

"Bilmem. Daha önce böyle bir şey duymamıştım. Bir an basınç kaçağı var sandım."

Yolculardan birinin ışığı yandı; hostes, sarı saçlarını geriye atarak ana kabine yöneldi ve başını çevirerek, “İstersen kaptana bir bak," dedi.

Rubin durakladı; Lemke'nin, önemli bir şey olmadığı sürece görevlilerini rahatsız etmemesi talimatını hatırladı. Ama ne olursa olsun, yolcuların güvenliği başta geliyordu. İç telefonu kaldırıp pilot kabininin düğmesine bastı.

"Kaptan, Kabin âmiri konuşuyor. Ana kabinin önünde garip bir ses duyduk. Bir sorun mu var?"

Yanıt alamadı.

Üç kere denedi. Hat ölüydü. Pilot kabininin neden yanıt vermediğini düşünerek birkaç dakika öylece bekledi. On iki yıllık uçuş yaşamında böyle bir şeyle karşılaşmamıştı.

Bunun nedenini düşünmeye devam ediyordu ki, hostes hızla yave bir şey söyledi ona. Rubin önce anlamadı söylenenleri; ama kız telaşla konuşuyordu.

"Ne?... Ne dedin?"

"Altımız da kara var."

"Kara mı?"

Kız, gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırarak, "Tam altımızda," dedi. "Yolculardan

biri gösterdi."

Rubin başını kuşkuyla salladı. "Olamaz. Okyanusun ortasında olmamız gerekiyor. Belki de balıkçı teknelerinin ışıklarını görmüştür. Kaptan, meteoroloji araştırmaları için alçaldığımızda, o ışıkları görebileceğimizi söylemişti."

"Kendin bak," dedi kız yalvarırcasına. "Hızla yere yaklaşıyoruz. Galiba inişe geçtik."

Rubin pencereye gidip aşağıya baktı. Atlas Okyanusu'nun karanlık suları yerine bir beyazlık gördü. 250 metre kadar aşağıda uçsuz bucaksız buzlar uzanıyordu. Uçak, yanıp sönen ışıkları buz kristallerinde yansıyacak kadar alçalmıştı. Donakaldı Rubin, bir şey arılamıyordu; gözleriyle gördüklerine bir anlam vermeye çalıştı.

Bu bir mecburi inişse, Kaptan görevlileri neden uyarmamıştı? "Kemerlerinizi takınız" ve "Sigara içmeyiniz" ışıkları da yanmamıştı.

BM yolcularının aşağı yukarı hepsi uyanıktı; kimi bir şeyler okuyor kimi de aralarında çene çalıyorlardı. Sadece Hala Kâmil derin bir uykudaydı. Dünya Bankası'yla yaptıkları ekonomi görüşmelerinden dönen birkaç Meksika delegesi, kuyruk bölümünde bir masanın çevresinde toplanmıştı. Dış Finans Müdürü Miguel Salazar, alçak sesle bir şeyler söylemekteydi. Masada oturan Meksikalı keyifsiz yüzlerinden görüşmelerde uğradıkları başarısızlığın izleri okunuyordu. Meksika korkunç bir ekonomik krizin içindeydi, iflasın eşiğindeydi, görünürde yardım belirtisi de yoktu.

İçini korku sardı ve ağzından, "Ne oluyor böyle?" sözleri dökülüverdi.

Hostes de dehşete kapılmıştı. Yüzü bembeyaz kesilmiş, gözleri korkuyla açılmıştı. "Acil durum prosedürlerine geçelim mi?"

"Yolcuları telaşlandırma. Daha değil. Önce Kaptan'la konuşayım. "

"Vakit var mı?"

"Bilmiyorum."

Rubin, korkusunu gizleyerek, koşarcasına pilot kabinine yöneldi ve hızlı yürüyüşüyle yolcuların merakını çekmemek için de esniyormuş gibi yaptı. Girişi ana kabinden ayıran perdeyi çekerek açtı. Kapı koluna asıldı. Kilitliydi.

Çılgınlar gibi kapıya vurmaya başladı, içeriden yanıt gelmiyordu. Kafasının içi bomboştu, pilot kabinini kapatan bu engele baktı anlamsız gözlerle; sonra umutsuzca, ayağını kaldırıp bir tekme savurdu.

Aslında dışarıya açılıyordu kapı; tekme onu içeri doğru göçert-

Rubin, eşikte durup alt üstü olmuş pilot kabinine baktı. Anlamsızlık, şaşkınlık ürperti, korku, bütün bu duygular çatlak bir barajı aşan azgın sel suları gibi hızla zihninden akıp gitti.

Göstergelerin üstüne yığılmış Hartley'yi kabin tavanına boş gözlerle bakan Oswald'ı gördü. Lemke ortalarda yoktu.

Oswald'ın üstünden geçerek boş pilot koltuğuna eğildi, ön pencereden dışarıya bakar bakmaz dehşete kapıldı.

Hofsjokull buzulunun dev doruğu, on mil kadar ileride, uçağın tam önünde yükseliyordu. Kırpışarak yansıyan Kuzey Işıkları, engebeli yüzeyini gri ve yeşil arasında değişen tonlarda aydınlatarak dev buz kütlesinin siluetini belirlemişti.

Rubin, umutsuzluk ve panik içinde pilot koltuğuna çöktü, lövyeyi yakaladı ve göğsüne doğru çekti. Bir şey olmadı.

Lövye daha fazla çekilmiyordu fakat altimetre, irtifada ağır, ama düzenli bir artış olduğunu göstermekteydi. Lövyeyi yine çekti, bu kez daha hızlı. Direnç karşısında şaşkınlığa kapılmıştı.

Doğru dürüst düşünmeye zaman yoktu. Deneyimsizdi; otomatik pilota bağlı lövyeyi çekmek için bütün gücüyle asılmasına gerek yoktu oysa bu, lövyenin çalışmamasına yol açardı; hafifçe çekse yeterdi. Soğuk ve berrak hava yüzünden buzul çok yakında görünüyor elini uzatsa ona dokunabilirdi sanki. Gaz kollarını ileriye itti ve Lövyeyi bir daha çekti. Lövye, direksiyon denetimini yitirmiş bir yarış arabası direksiyonu gibi yavaş yavaş hareket etti ve tekrar geri çekildi.

Boeing ağır ağır burnunu kaldırdı, buzlar içindeki doruğun 100 metre kadar üstünden geçerek gitti.

5

106 sefer sayılı uçağın pilotu Dale Lemke'yi Londra'da öldürüp yerine geçmiş olan adam, aşağıda, buzlar arasında gece dürbünüyle uzaklara bakmaktaydı. Kuzey Işıkları solmaya başlamıştı, ama engebeli kenarları gökyüzünün önünde hâlâ seçilmekteydi.

Bir bekleyiş sessizliği kaplamıştı ortalığı. Tek ses, ışıkları ve vericiyi bir helikoptere yüklemekte olan iki kişilik ekipten geliyordu.

Süleyman Aziz Ammar'ın gözleri karanlığa alışmıştı şimdi; buz kütlesinin kırık sırtlarını rahatlıkla seçebiliyordu.

Bir heykel gibi duruyordu Ammar, saniyeleri sayıyor, 106 sefer sayılı uçağın buzula çarpışını belirten kıvılcımları gözlüyordu.

Ama görmeyi umduğu o patlama gerçekleşmedi.

Sonunda dürbününü indirerek iç çekti. Buzul sessiz sedasız uzanmaktaydı gözlerinin önünde, soğuk ve uzak. Başındaki gri peruğu çıkarıp karanlığa fırlattı. Özel olarak yapılmış çizmelerini çıkarıp topuklara yerleştirilmiş onar santim boyundaki yükseltileri attı. Yardımcısı, dostu İbn Telmuk'u gördü yanında.

Simsiyah kıvırcık saçlı, esmer bir adam olan İbn Telmuk, "Müthiş bir makyaj Süleyman, seni ben bile tanıyamazdım," dedi.

"Malzemeler yüklendi mi?" diye sordu Ammar.

"Hepsi tamam. Görev başarıyla tamamlandı mı?"

"Küçük bir hesap hatası yapmışım. Nasıl olduysa, uçak buzulun üstünden geçti. Allah Hala Kâmil'e birkaç dakika daha ömür vermiş."

"Ahmed Yezid bundan hoşlanmayacak."

Ammar güvenle, "Hala Kâmil planlandığı gibi ölecek," dedi. "Hiçbir şey şansa bırakılmadı."

"Ama uçak hâlâ uçuyor."

"Allah bile sonsuza kadar onu havada tutamaz."

Yeni bir ses duyuldu. "Başaramadın."

Ammar döndü ve Muhammed İsmail’in soğuk suratıyla karşılaştı. Mısırlı'nın yuvarlak yüzünde kötülükle çocuksu masumluğun garip bir karışımı vardı.

Kocaman bıyığı yüzünün yarısını kaplıyor, simsiyah, boncuk gibi gözleri kötülük saçıyordu, ama bakışlarında karşısındakini etkileyecek güç yoktu. Lafta kabadayıydı, görünüşte sertti; tetik çekmekten başka bir şey bilmezdi.

Ammar'a İsmail'le çalışıp çalışmama konusunda pek tercih hakkı verilmemişti. Bu köylü mollayı Ahmed Yezid zorla vermişti yanına. Köktendincilerin bu idolü güven konusunda çok cimriydi, içinde savaşçı ruhu taşıdığını ve İslam'ın şartlarına tam anlamıyla sadık olduğunu düşündüğü adamlarına güvenirdi sadece. Yezid için katı dinsel kurallara sımsıkı bağlı olmak, ustalık ve profesyonellikten daha önemliydi.

Çok dindar biri olduğunu iddia ediyordu, ama Yezid yine de pek güvenemiyordu ona. Profesyonel suikastçının, dini liderlerle kendisiyle eşit düzeyde biri gibi konuşması Yezid'in pek hoşuna gitmiyordu. Yezid, İsmail'i görev başındayken Ammar'ı kontrol etmesi için görevlendirmişti.

Ammar bu bekçi köpeğini itiraz etmeden kabul etmişti. Ve bir süre sonra da İsmail'i kendi istekleri doğrultusunda kullanabileceği bir kuklaya çevirmişti. Çünkü insanları kandırma konusunda üstüne yoktu.

Ammar, Araplar'ın budalalığından iğrenirdi. Soğuk, analitik akıl yürütmeden eser yoktu onlarda. Bezgin bir ifadeyle başını sallayarak durumu İsmail'e açıklamaya başladı.

"Olaylar bizim denetimimiz dışında gelişebilir. Otomatik pilotta ya da altimetrelerde bir aksama ya da rüzgârın esiş yönünde ansızın bir değişiklik ortaya çıkabilir. Uçağın doruğa çarpmamasına yüzlerce etken neden olmuş olabilir. Ama bütün olasılıklar hesaplandı. Otomatik pilot, Kutba doğru kilitlendi. En fazla doksan dakikaları kaldı."

"Ya pilot kabinindeki cesetleri bulurlarsa? Ya yolculardan biri uçak kullanmayı biliyorsa?" diye diretti.

"Uçaktaki herkesin dosyası dikkatle incelendi. Hiçbirinin pilotluk deneyimi yok. Ayrıca, telsiz ve uçuş aletlerinin hepsini parçaladım. Denetimi eline almaya çalışan biri çıksa bile, hiçbir şey yapamaz. Ne pusula var ne de yön gösteren herhangi bir şey. Hala Kâmil ve Birleşmiş Milletler delegeleri, Kuzey Buz denizinin soğuk sularında yok olacaklar."

İsmail, "Kurtulma ihtimalleri hiç yok mu?" diye sordu.

Ammar, kendinden emin, "Hayır," dedi, "hiç yok."

***

Dirk Pitt döner koltuğuna gömülüp bir doksanlık bedeni neredeyse yere yatay duruma gelinceye kadar bacaklarını uzattı. Sonra esnedi ve parmaklarını dalgalı, sık siyah saçlarının arasından geçirdi.

Pitt, yaşlanmaya önlem olarak her gün yirmi kilometre koşmayan, cimnastik salonlarında ter atmayan biri için bayağı kaslı sayılabilecek, sırım gibi bir adamdı. Yüzü, açık havanın güneşini, büroların floresan ışığına yeğleyen birinin yanıklığını taşıyordu. Koyu yeşil gözlerinde sıcaklıkla acımasızlığın garip bir karışımı vardı; dudakları ise sonsuz bir gülümsemeye kilitlenmişti sanki.

Zenginlerin ve güçlülerin arasına rahatça girebilen biriydi, ama içkilerini bir dikişte bitiren, ellerini kirletmekten çekinmeyen insanların arkadaşlığını yeğlerdi.

Hava Kuvvetleri Akademisi mezunuydu, binbaşı rütbesini taşıyordu şimdi, ama geçici olarak Ulusal Sualtı ve Deniz Araştırmaları Dairesi NUMA'da Özel Projeler Müdürü olarak görevlendirilmişti.

Çocukluğundan beri en yakın dostu Al Giordino'yla birlikte dünyanın bütün denizlerinde yüzmüş, dalmış, türlü maceralar yaşamıştı. Bir insanin ömür boyu göremeyeceği şeyleri, beş yılda görmüştü. Kaybolan Manhattan Limited ekspres trenini bulmak için New York'ta bir yeraltı mağarasında yüzmüş, bin yolcusuyla St Lawrence ırmağının diplerine gömülen Empress of Ireland yolcu gemisini çıkarmıştı. Yine Pasifik'in ortasında kayıplara karışan Starbuck adlı nükleer denizaltısının ve Karayibler'de batan hayalet gemi Cycfops'un yerlerini bulmuştu. Titanic'i çıkaran da oydu.

Pitt, Giordino'nun da sık sık söylediği gibi geçmişi yeniden keşfetmeye çalışan bir kişi, seksen yıl geç doğmuş biriydi.

Odanın öteki yanından, "Bunu görmek istersin belki," diyen bir ses geldi.

Pitt, Polar Explorer adlı buzkıran araştırma gemisinin yüz metre altındaki deniz manzarasını göstermekte olan renkli video ekranından başını çevirdi. Buzla kaplı sularda kullanılmak üzere yapılmış yeni bir gemiydi bu. Güverteden itibaren beş katlı bir bina yüksekliğinde olan bu gemi, 80.000 beygir gücündeki motoru sayesinde o kocaman pruvasıyla bir buçuk metre kalınlığındaki buzları parçalayarak rahatça yol alabilirdi.

Pitt dizini bükerek ayağını tezgâha dayadı ve hızla itti. Bu hareketi haftalarca tekrarlamış olmanın ustalığıyla, geminin yalpalamasından da yararlanarak koltuğu 180 derece döndürüp üç metre ilerideki elektronik bölüme sürdü.

"Önümüzde bir krater var galiba."

Al Giordino bir masaya oturmuş, önündeki Klein sonar tarayıcısından görüntüyü izlemekteydi. Kısa boyluydu; bir altmış iki boyu ve geniş omuzlarıyla, buldozer parçalarından yapılmış gibiydi.

İtalyan atalarının mirası kıvırcık siyah saçları vardı; küpe takıp başına bir bandana bağlasa, filmlerdeki sokak çalgıcılarına benzeyecekti, işine bağlı, ciddi, mizah duygusundan yoksun, güvenilir biriydi; Pitt'in bir nevi sigortasıydı.

Pitt ayaklarını uzatıp masanın tam önünde dururken bile Giordino'nun dikkati dağılmadı.

Pitt, bilgisayarlı sonografta ağır ağır yükselen, sonra birdenbire düşen krater şeklindeki çizgiye baktı.

"Hızla dibe batıyor," dedi Giordino.

Pitt echo-sounder'a baktı. "Yüz kırktan yüz seksen metreye indi."

"Eğim yok."

"İki yüz; hâlâ düşüyor."

Giordino, "Yanardağ olduğunu gösteren herhangi bir bilgi yok," dedi. "Lav belirtisi görülmüyor."

Yer yer kırlaşmış kahverengi saçları kafasındaki beyzbol şapkasından fışkıran uzun boylu, kırmızı suratlı bir adam kapıyı açtı, kamaraya eğildi.

"Gece kuşları yiyecek içecek bir şey ister misiniz?"

Pitt ona bakmadan, "Fıstık ezmeli bir sandviçle şekersiz bir kahve hiç de fena olmaz," dedi. “İki yüz yirmi metrede durdu galiba."

"Sütle birkaç çörek," dedi Giordino.

Araştırma gemisinin kaptanı Byron Knight başını salladı. Pitt'le Giordino dışında, elektronik bölümüne girmeye yetkili tek kişiydi. Bölüm, öteki subaylar ve mürettebat için yasak bölgeydi.

"Hemen hazırlatırım."

Pitt hınzırca bir gülümseyişle, "Harika bir insansın Byron," dedi. "Donanmadakiler, hakkında ne derlerse desinler, bana vız gelir."

Omzunun üstünden ona bakarak, "Fıstık ezmeli sandviçi hiç arsenikle yemeyi denedin mi?" dedi Knight.

Giordino çemberin gittikçe genişlediğini fark etti. "Çapı neredeyse iki

kilometre."

"Kraterin içi düz bir çökeltiyle kaplı," dedi Pitt. "Tabanında herhangi bir kırılma, dökülme yok."

"Dar bir yanardağ olmalı."

"Yanardağ değil."

Giordino merakla Pitt'e baktı. "Su altında bulunan yuvarlak bir şekle başka ne ad verebilirsin peki?"

"Göktaşı çukuru olamaz mı?"

Giordino kuşkuluydu. "Deniz dibinde bu derinlikte bir göktaşı çukuru ne arar?"

"Su yüzeyi daha alçakken, binlerce, belki milyonlarca yıl önce düşmüştür."

"Böyle düşünmene sebep nedir?"

"Üç ipucu," dedi Pitt. "Birincisi, alçak, kenarları düzgün, yuvarlak bir şekil var karşımızda. İkincisi, alt yüzey çanak biçiminde.

Durakladı; grafik kâğıdına çılgıncasına çizgiler çizen kalemi gösterdi. "Manyetometreye baksana, neredeyse spazm geçirecek. Aşağıda koca bir donanma yapmaya yetecek kadar demir var.

Giordino ansızın doğruldu. "Hedef göründü!"

"Nerede?"

"Sancakta, iki yüz metre ötede, kraterin eteğine dik bir açıyla yatıyor. Jeolojik konumu yüzünden pek seçilmiyor."

Pitt telefona sarılıp köprüyü aradı. "Aygıtlarda bir arıza var. İlerlemeye devam edin. Zamanında onarırsak döner, aynı yolu yeniden alırız."

Nöbetçi subayın sesi geldi. "Başüstüne efendim."

"Üçkâğıtçı olacak adammışsın," dedi Giordino gülerek, "Rusları uyandırmanın âlemi yok."

"Video kameralarda bir şey var mı?" diye sordu Giordino.

Pitt monitörlere bir göz attı. "Menzil dışında kaldı. Biraz sonra yakalarız."

Kâğıt üstündeki ilk görüntü, kraterin açık renkli duvarlarının yanında kahverengi bir leke gibiydi. Sonra görüntü tarayıcıdan geçip detaylarını ortaya

çıkaracak olan bilgisayarın içinde kayboldu. Görüntünün son hali, ince renk ayrımı yapan video monitöründe göründü. Kahverengi leke son derece net bir şekle bürünmüştü.

Pitt joystickle orta kısmını tıklayarak görüntüyü büyüttü.

Bilgisayardaki görüntü birkaç saniyeliğine gitti, derken ekranda öncekine oranla daha büyük ve daha ayrıntılı bir görüntü belirdi. Hedefin çevresinde beliren dikdörtgen çerçeve şeklin gerçek boyutlarını vermeye başladı. Aynı anda başka bir makine parlak bir kâğıt üzerine ekrandaki şeklin renkli görüntüsünü çıkardı.

Kaptan Knight koşarak geldi kamaraya. Uçsuz bucaksız bir tarlayı biçer gibi, günlerce ileri geri gidip durmaktan, saatlerce ekranlara bakmaktan bunalmıştı. Şimdi ise sevinçten havaya uçacakmış gibiydi, yüzünde bir şeyler sezinlediğine dair bir ifade vardı.

"Arıza mesajınızı verdiler. Bir hedef mi var?" diye sordu.

Pitt de, Giordino da yanıt vermedi, ikisinin de ağzı kulaklarına varıyordu. Knight bir süre onlara baktıktan sonra durumu kavradı.

"Tanrım!" diye bağırdı. "Onu bulduk mu yoksa?"

Pitt, Knight'a fotoğrafı uzatarak, "Saklanıyor," dedi. "Alfa tipi

Sovyet denizaltısının kusursuz görüntüsü."

Knight sonar görüntülere baktı. "Ruslar bütün bu bölgeyi didik didik aramışlardı. Onu bulamamaları şaşılacak şey."

"Kolayca gözden kaçabilir," dedi Pitt. "Onlar araştırma yaptıkları zaman buzlar daha kalındı. Doğru rotayı izleyemediler. Sonar denizaltının bulunduğu yerde belli belirsiz bir gölge gösterdi. Kraterin altındaki ağır demir yoğunluğu da manyetik profillerinde parazite neden olmuştur."

"Bunu duyunca bizim istihbaratçılar sevinçten uçacaklar."

"Eğer kızıllar kafalarını kullanmazlarsa tabii," dedi Giordino. "Bu sefer, 1975'te Glomar Explorer adlı Golf tipi denizaltılarını ele geçirdiğimizde olduğu gibi bizi aval aval seyredeceklerini hiç sanmam."

Pitt, kuşkulu bir sesle, "Deniz tabanına ilişkin jeolojik bir araştırma yaptığımız masalını yutmadılar mı demek istiyorsun?" diye sordu.

Giordino suratını ekşiterek Pitt'e baktı. "Haberalma işi garip bir dedi. "Güvertedekiler neyin peşinde olduğumuzu bilmiyorlar, ama Washington’daki

Rus ajanlar kokuyu haftalarca öncesinden aldılar. Şimdiye kadar karışmamalarının tek nedeni, bizim teknolojimizin daha iyi olması; denizaltılarını bulmamızı bekliyorlar."

"Onları kandırmak kolay olmayacak," dedi Knight. "Denize açıldık açılalı peşimizde iki balıkçı teknesi var; her hareketimizi izliyorlar."

Giordino, "Uyduları da," diye ekledi.

Pitt, "Köprüye bu yüzden yola devam emrini verdim," dedi. "Sonra döner, daha yakından bakarız."

"İyi fikir, ama dönüşte nasıl olsa yine fark edileceğiz."

"Denizaltının üstünden geçip de başka bir rotada aynı şekilde araştırmamızı sürdürüyormuş gibi yaparsak sorun çıkmaz. Sonra da, Washington'daki teknisyenleri arar, aygıtlarda arıza olduğunu söyler, onarım için bilgi isterim. Araştırmayı sürdürdüğümüz izlenimini vermek için birkaç milde bir dura dura yolumuza devam ederiz."

Giordino, Knight'a baktı, "Belki yutarlar. Akla yakın geliyor," dedi.

Knight şöyle bir düşündü, "Tamam. Fazla oyalanmayalım. Hedefe son kez bir bakalım. Sonra da hiçbir şey bulamamış gibi yolumuza devam ederiz."

Pitt, "Bu koordinatlarda işimizi bitirdikten sonra otuz mil kadar ötede yine araştırmaya devam eder ve bir şey bulmuş gibi yaparız," dedi.

Giordino, "Bu iyi olur işte," diye onayladı. "Oltaya gelirler belki."

Knight gülümsedi. "İyi bir senaryoya benziyor. Haydi öyleyse uygulamaya başlayalım."

Dümenci rotayı değiştirip de dümeni sancak tarafına kırınca gemi hafifçe yalpaladı. Kıç tarafta gemiyi inatçı bir köpek gibi izleyen denizaltı araştırma robotu Sherlock bir yandan deniz dibine sonar dalgalan göndermeye devam ederken, bir yandan da bir fotoğraf makinesiyle iki kamerasını otomatik olarak devreye soktu. Yaratıcısı tarafından ünlü dedektifin adı verilen Sherlock, deniz dibinde insanoğlunun hiç görmediği şeyleri ayrıntılı bir biçimde yansıtabiliyordu.

Dakikalar saat gibi ağır geçiyordu şimdi; sonunda krater belirdi ekranda. Polar Explorer, Sherlock'u kraterin içine indirebilmişti. Üç çift göz ekrana kilitlendi.

Giordino heyecanını gizlemeden, "İşte göründü," dedi.

Sovyet denizaltısı, neredeyse sonografın sağ bölümünü tümüyle kaplamıştı.

Kıç kısmı kraterin merkeziyle dik bir açıda ve başı tabanına bakacak şekilde kraterin eteğinde duruyordu. 1960'larda battıkları zaman yüzlerce parçaya ayrılan Thresher ve Scorpion gibi değildi, tek parçaydı. Kaybolalı on ayı geçmişti, ama Kuzey Kutbunun soğuk sularında hiçbir yanı paslanmamış, yosun tutmamıştı.

"Evet," dedi Knight. "Kuşkusuz Alfa tipi. Nükleer güç, titanyum gövde, tuzlu sudan etkilenmez, sessiz pervane teknolojisi; hem Sovyet hem de ABD donanmasında var olan denizaltılar içinde en derine dalabileni, en hızlısı."

Alınan sonar kaydının video ekranına görüntü şeklinde yarısı otuz saniye sürüyordu. Tenis maçı seyreder gibi, kafalarını bir sonara bir ekrana çeviriyorlardı.

Kameranın ışıkları altında denizaltının düzgün çizgileri ekranda gri tonlar içinde belirdi. Amerikalılar, bu Rus denizaltısı içinde yüz elli kadar ölü barındırdığına bir türlü inanmak istemediler. Bu haliyle, küçük bir havuzun dibinde yatan bir çocuk oyuncağına benziyordu çünkü.

Knight, "Normalin üstünde radyoaktivite belirtisi var mı?" diye sordu.

"Çok hafif bir yükselme görülüyor," dedi Giordino. "Herhalde reaktöründen."

"Erime yok," dedi Pitt.

"Belirtilere göre öyle."

Knight ekranlara baktı ve üstünkörü bir değerlendirmeyle, "Başta bir hasar var," dedi. "Güvertesinin sancak tarafı yarılmış. Yine sancak tarafında, alt kısımda yirmi metrelik bir çatlak var."

"Görünüşe bakılırsa oldukça derin," dedi Pitt. "Balast tankları bölümüne hasar vermiş. Anlaşılan kraterin karşı yamacına Gövde parçalanıp makinelerini alt üst etmiş. Kraterin oraya doğru sürüklenirken mürettebatı onu kaldırmak için kim bilir ne mücadele vermiştir. Fakat atabileceğinden fazla su almış, sonunda kraterin eteğine baş aşağı çakılıp kalmış."

Denizaltı, Sherlock'un kıç tarafında kalıp, yavaş yavaş kameraların görüş alanından çıkarken, kamarayı derin bir sessizlik kaplamıştı. Denizin dalgalı kum tabanı gözlerinin önünden geçip giderken, monitörlere bakmaya devam ettiler ve o sırada, denizin ıssız derinliklerine gömülüp korkunç bir şekilde ölen denizcileri düşündüler.

Yaklaşık yarım dakika kadar hiç kimse konuşmadı, hatta nefes bile almadı. Sonra, teker teker hepsi o karabasanı zihinlerinden uzaklaştırdılar ve gözlerini

monitörlerden ayırdılar. Buz kırılmıştı. Bir süre sonra rahatlamış, gevşemiş ve keyifli keyifli gülüp konuşmaya başlamışlardı.

Pitt ve Giordino, artık arkalarına yaslanıp rahatça oturabilir ve seyahatin geri kalan bölümünde biraz dinlenebilirlerdi. Arama projesindeki görevleri sona ermiş ve samanlıkta aradıkları iğneyi bulmuşlardı. Fakat bir süre sonra, Pitt'in yüzünde ciddi bir ifade belirdi ve gözleri boşluğa dikildi.

Giordino onu, yüzündeki ifadeyi anlayacak kadar iyi tanırdı. Bir proje başarıyla sona erdikten sonra, Pitt, kendini boşlukta hissederdi. Artık meydan okuyacağı bir olay kalmamıştı, huzursuz zihni oyalanacak bir şeyler aramaya başlamıştı yine.

Knight neşeli bir tonla, "Harika bir iş yaptın Dirk," dedi, "Sen de Al. Siz NUMA elemanları, arama tekniklerini çok iyi biliyorsunuz. Sanırım bu, yirmi yıldan bu yana elde edilen en büyük istihbarat başarısı."

Pitt başını salladı ve "Hemen sevinme," dedi, “İşin zor kısmı asıl şimdi başlıyor. O denizaltıyı Ruslar’ın burunlarının dibinden kurtarmak kolay olmayacak. Bu kez GlomarExplorer yok. Su altını ayna gibi gösteren gemilerle çalışmak yok artık. Tüm operasyonun, suyun altında gerçekleştirilmesi gerekecek.

O sırada, gözlerini tekrar monitöre çeviren Giordino'nun, "Bu ne ya böyle!" dediğini duydular, "Koca bir çömleğe benziyor."

Knight, "Daha çok da vazoya," diye onu onayladı.

Pitt gözlerini monitöre dikip uzun süre baktı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı, gözleri yorgun ve kırmızıydı. Derken ansızın dikkat kesildi. Vazoya benzeyen cisim dik duruyordu, “İki yanında olan ince bir boynu, kalın bir gövdesi vardı ve taban kısmına doğru inceldikçe inceliyordu.

Pitt bir süre sessizce baktıktan sonra, "Bu, bir amfora," dedi.

Knight başını salladı ve "Sanırım haklısın," diyerek onu doğruladı. "Eski Yunanlılar ve Romalılar bunları şarap ve zeytinyağı taşımada kullanırlarmış. Akdeniz'in dibi bunlarla doludur."

Giordino, şaşkın gözlerle bakıp, "Peki ama burada, Grönland ne işi var bunun?" diye konuştu orta yere. "Hey, şuraya bakın! Solda bir tane daha var."

Bir süre sonra, güneydoğu-kuzeybatı yönüne doğru dizilmiş gibi, önce üçlü, sonra da beşli bir amfora grubu, kameraların görüş alanına girdi.

Knight, Pitt'e döndü ve "Sen bir batık gemi uzmanısın," dedi, "Ne diyorsun bu işe?"

Pitt, cevap vermeden önce bir süre düşündü. Konuşmaya başladığında sesi uzaklardan, sanki yandaki kamaradan geliyor gibiydi.

"Bana öyle geliyor ki, bunlar, bizi tarih kitaplarının buralarda bulunmaması gerektiğini söylediği bir gemi enkazına götürecek."

6

Rubin aslında, bu imkânsız işi bırakmayı, ter içindeki ellerini çekmeyi ve gözlerini kapayıp ölümü karşılamayı yeğlerdi, ama uçuş ekibine ve yolculara karşı duyduğu sorumluluk, mücadeleye devam etmesini sağlıyordu.

En korkunç karabasanlarında bile, kendisini bu derece çılgın bir ortamda gördüğünü hatırlamıyordu. En küçük bir yanlış karar ve hareket, elli kişinin denizin dibini boylaması demekti. Hayır, bu haksızlık, haksızlık, diye haykırdı içinden.

Navigasyon aletlerinden hiçbiri çalışmıyordu. Tüm komünikasyon sistemi bozulmuştu. Yolculardan hiçbiri, daha önce küçük bir uçak bile kullanmamıştı. Tamamen umutsuzdu ve kendini kaybetmek üzereydi. Yakıt göstergelerinin, 'Boş'u işaret etmelerinin nedenini anlayamıyordu. Kafasının içi karmakarışıktı.

Kaptan pilot neredeydi ve yardımcıları nasıl ölmüşlerdi? Bu çılgın olayda kimin parmağı vardı?

Kafasının içi bu sorularla dolup taşıyor, fakat hiçbirine cevap bulamıyordu.

Tek tesellisi yalnız olmayışıydı. Pilot kabininde onunla birlikte başka biri daha vardı şimdi.

Meksika delegesinden Edwardo Ybarra, bir zamanlar ülkesinin hava kuvvetlerinde tekniker olarak görev yapmıştı. Eline, pervaneli uçaklarda kullandığı İngiliz anahtarlarından birini almayalı otuz yıl geçmişti ama eski bilgileri ona yardımcı olabilirdi, bu nedenle hemen yardımcı pilot koltuğuna oturmuş ve gaz kollarının kumandasını alırken, çalışan aletleri de Rubin'e okumaya başlamıştı.

Ybarra, esmer tenli, yuvarlak yüzlü, aralarında kırlar görünen gür, siyah saçlı bir adamdı ve normalden daha ayrık duran kahverengi gözleri de ifadesizdi. Yelekli takım elbisesiyle, pilot kabininde çok tezat bir görüntü oluşturuyordu. Alnında hiç ter olmaması garipti; adam, ceketini çıkarmadığı gibi, kravatını da gevşetmemişti.

Meksikalı, ön cama eğilerek yukarıya, gökyüzüne baktı. "Yıldızlara bakılırsa, Kuzey Kutbu'na doğru uçuyoruz," dedi.

Rubin suratını ekşiterek, "Rusya üzerinde doğuya doğru da uçuyor olabiliriz. Aslına bakarsan, rotamız konusunda en ufak bilgim yok şu anda."

"Arkada bıraktığımız yer bir adaydı."

"Grönland olabilir mi acaba?"

Ybarra, başını iki ayna salladı ve "Son birkaç saattir deniz üzerinde uçuyorduk," dedi, "Grönland üzerinde olsaydık hâlâ buz kaplı arazi üzerinde uçuyor olurduk. Bana kalırsa, o ada Izlanda'ydı. "

"Aman Tanrım! Ne zamandır böyle kuzeye uçuyoruz acaba?"

"Kaptan pilotun, Londra-New York rotasını ne zaman değiştirdiğini bilmiyoruz. Bunu söylemek zor."

Rubin'in içini bir başka korku kaplamıştı şimdi, felaketler birbirini izliyordu. Daha önce binde birlik bir yaşama şansları var idiyse, şimdi bu oran milyonda bire düşmüştü. Tehlikeli bir karar vermesi gerekiyordu, başka çaresi yoktu.

"Doksan derece sola döneceğim," dedi.

Ybarra, "Başka seçeneğimiz yok zaten," diyerek onayladı.

"Karaya zorunlu iniş yaparsak, en azından birkaç kişi yaşayabilir. Karanlıkta böyle dalgalı bir denize en usta pilot bile doğru dürüst iniş yapamaz. Denize inmeyi basarsak bile, bu şekilde giyinmiş olan insanlar, buz gibi soğuk bir denizde birkaç dakikadan fazla yaşayamazlar."

Meksikalı BM delegesi, başıyla alet panelini göstererek, "Çok geç kalmış olabiliriz," dedi. Yakıt tanklarının boşaldığını gösteren kırmızı lambalar yanıp sönmeye başlamıştı. "Korkarım havada daha fazla kalamayacağız."

Rubin şaşkın gözlerle göstergelere baktı. 1500 m. İrtifada 200 mil süratle uçan bir Boeing'in, 10.000 m. İrtifada 500 mil süratle uçarken harcadığı kadar yakıt harcadığını bilmiyordu. Bir an düşündü ve sonra, "Pekâlâ," dedi. "Uçak düşünceye kadar batıya uçacağız."

Rubin avuç içlerini pantolonunun dizlerine sürüp terlerini kuruladı ve lövyeyi kavradı. Buzulun tepesini aştıktan sonra uçağın kumandasını almamıştı. Derin bir nefes aldı ve lövyenin üzerindeki "Otopilottan Kurtarma" düğmesine bastı. Kendinden emin olmadığı için, koca Boeing'i yatırıp, kanatçık kumandasıyla dönüşe girmeye korkuyordu, bu nedenle geniş bir dönüş yapmak üzere dikey kuyruk pedallarını oynattı. Fakat dönüşten çıktıklarında, garip bir şeyler olduğunu anladı.

Ybarra titrek bir sesle, "Dört numaralı motorda RPM düşüyor," dedi, "Yakıt kesilmek üzere."

"Motoru kapatalım mı acaba?"

"Böyle bir durumda ne yapılması gerektiğini bilmiyorum," dedi Ybarra donuk bir sesle.

Rubin içinden, 'Aman Tanrım!' diye söylendi, 'iki kör birbirine yardıma çalışıyor.' Altimetre sürekli alçalma gösteriyordu. Hava süratinde de düşüş başlamıştı. Zihnini gereğinden fazla zorlayan Ruhin, şimdi uçağı uçurmayı değil de havada tutmayı başarmaya çalışıyordu.

Ayrıca, uçakla deniz arasındaki mesafe yavaşça azalırken, zamana karşı da yarışmaktaydı. Bir süre sonra, hiçbir uyarı olmadan, birden gevşemeye sonra da titremeye başladı.

Ybarra bu kez ifadesiz suratında belirgin bir korkuyla, "Düşüyoruz!" diye bağırdı, "Burnu aşağıya düşür."

Rubin artık kaçınılmaz sona hızla yaklaştıklarının bilinciyle lövyeyi hafifçe ileri itip uçağın burnunu düşürdü. Ybarra'ya, "Kaldırma gücünü artırmak için flapları aç!" diye bağırdı.

"Tamam, flaplar açılıyor," dedi Ybarra dişlerinin arasından "kurtardık sayılır," dedi Rubin.

Hosteslerden biri, kireç gibi bir surat ve korkudan açılmış kocaman gözlerle pilot kabininin kapısında durmuş, onların bu çabalarını izliyor ve konuşmalarını korku içinde dinliyordu. "Düşüyor muyuz yoksa?" diye sordu fısıltıdan çok bağırır gibi bir sesle.

Rubin geriye dönemeyecek kadar gergin ve meşguldü. "Allah kahretsin! Düşüyoruz tabii!" diye bağırdı, "Hemen bir yere otur ve kemerini bağla."

Hostes, birden geriye döndü ve diğer kabin memuru arkadaşlarını ve yolcuları en kötü ihtimale hazırlamak için koştu. Herkes olanları anlamış gibiydi ve kimsenin paniğe kapılmaması da âdeta bir mucizeydi. Dualar bile fısıltı halinde yapılıyordu.

Ybarra pilot koltuğunda geriye döndü ve yolcu kabinine baktı. Hala Kâmil korkudan, titreyen yaşlı bir adamı teselli etmeye çalışıyordu. Yüzü son derece sakindi ve garip bir memnuniyet ifadesi taşıyordu. Gerçekten güzel bir kadın, diye düşündü Ybarra. Bu güzelliğin kısa bir süre sonra yok olacağını bilmek Üzücüydü, içini çekerek tekrar alet panelinin başına döndü.

Altimetre, iki yüz metrenin altına doğru iniyordu. Ybarra tüm riski göze aldı ve diğer üç motorun gaz kollarını biraz ileriye itti, fakat bu, umutsuzluğun

getirdiği çaresizce bir davranıştı. Motorlar, şimdi daha fazla yakıt tüketecek ve daha önce duracaklardı. Ama Ybarra o anda mantıklı düşünemiyordu. Hiçbir şey yapmadan öylece oturamazdı orada. Bir şey yapmak istiyordu, herhangi bir şey, bu kendi ölümünü hazırlamak anlamına gelse bile.

Beş dakika, bir dakikaymış gibi geçiverdi; simsiyah deniz suları, sanki uçağı kucaklayacakmış gibi bekliyorlardı.

Rubin birden deliler gibi, “İlerde ışıklar var!" diye bağırdı, önümüzde ışıklar görüyorum!"

Ybarra, başını ön cama doğru uzattı. "Gemi," dedi. "Bu bir gemi olmalı!"

Onlar bağrışarak bunları söylerken uçak, Polar Explorer in radar direğinin yaklaşık on metre üzerinden büyük bir gürültüyle geçti.

Buzkıranın geminin mürettebatı, radarda yaklaşan uçağı görmüştü. Koca jet yolcu uçağı, çalışan motorlarından korkunç gürültüler çıkarıp alevler salarak, geminin üstünden geçip batıya, Grönland sahillerine doğru uzaklaşırken kaptan köprüsünde görevli mürettebat korkuyla eğildi.

Uçağın gürültüsü elektronik bölümü doldururken, Knight, arkasında Pitt ve Giordino olduğu halde kaptan köprüsüne koştu. Kaptan, fırtına gibi içeriye girerken mürettebat kendini yeni yeni çalışıyordu. Herkes, gözünü uçağın uzaklaştığı yöne çevirmişti.

Knight köprü nöbetçi subayına, "Bu Allahın cezası gürültü de neydi?" diye bağırdı.

"Tam üzerimizden koca bir uçak geçti Kaptan."

"Askeri uçak mıydı?"

"Hayır efendim. Birkaç metre yukardan geçerken kanatlarının altına baktım, askeri bir işaret yoktu."

"Casus uçağı olabilir mi?"

"Hiç sanmıyorum. Tüm pencerelerinde ışık vardı."

Giordino, "O halde bir yolcu uçağı olmalı," dedi.

Knight’ın yüzünde tuhaf ve biraz da endişeli bir ifade belirmişti.

"Ama pilot böyle alçaktan uçup gemimi neden taciz etmek istesin ki? Bu bölgede ne işi var bu adamın? Yolcu uçaklarının rotalarından yüzlerce mil uzaktayız."

Pitt doğu yönünde, yanıp sönen seyrüsefer ışıkları yavaş yavaş gözden kaybolmaya başlayan uçağın arkasından baktı ve "Bu uçak irtifa kaybediyor," dedi. "Yani anlayacağınız, düşüyor."

"Karanlıkta bu denize iniş yaparlarsa Tanrı yardımcıları olsun." farlarını yakmamış olması da garip doğrusu."

Nöbetçi subayı başını salladı, "Hem de çok garip," dedi. "Bu durumda olan bir pilot, en azından acil durum çağrısı yapar. Haberleşme odasındakiler hiçbir mesaj gelmediğini söylüyorlar."

Knight, "Onlarla temasa çalıştınız mı?" diye sordu.

"Radarda görür görmez temasa çalıştık, ama hiçbir yanıt alamadık."

Knight, kapıya gidip dışarıya baktı ve bir süre parmaklarıyla kapı kenarında tempo tutup düşündü. Sonra, birden geriye döndü ve nöbetçi subayına baktı.

"Rotaya devam edin ve taramayı sürdürün," dedi.

Pitt ona baktı, "Kararını anlıyorum ama bunu onayladığımı söyleyemeyeceğim."

Knight, ciddi bir ifadeyle, "Şu anda bir Donanma gemisinde bulunuyorsunuz Bay Pitt," dedi, "Biz Sahil Koruma değiliz. Görevimiz her şeyden önce gelir."

"Ama o uçakta içlerinde kadın ve çocukların da olduğu bir sürü insan vardır."

"Duruma bakılırsa facia denebilecek bir şey yok ortada. Uçak hâlâ uçuyor. Polar Explorer bu civarda tek kurtarma umuduysa, neden bize hiçbir sinyal vermedi, yardım çağrısı yapmadı? Sen bir pilotsun, söylesene bana, bu yolcu uçağının pilotu neden en azından geminin üzerinde birkaç tur atıp durumunu açıklamaya çalışmadı acaba?"

"Zorunlu iniş için bir yer arıyor olabilir."

O sırada, nöbetçi subayı söze karıştı ve "Özür dilerim, söylemeyi unuttum, uçağın flaplarıda açılmıştı," dedi.

Knight, "Yine de bir çarpma duymadık," dedi inatla.

Pitt, buz gibi bir ifadeyle, "Acımak yok, tam yol ileri," dedi. "Bu savaş değil Kaptan. Sözünü ettiğimiz şey zor durumda olan insanlara yardım' etmek. Yüz kişi sırf ben harekete geçmediğim için ölürse kendimi hiç affetmem. Donanma bu iş için biraz daha fazla yakıt harcayabilir, değil mi?"

Knight, başıyla içeri girmelerini işaret etti ve Pitt'le Giordino içeri girdikten

sonra kapıyı kapattı. Sonra, yine o ısrarlı tavrıyla, "Yerine getirmemiz gereken bir görevimiz var," dedi. "Rotamızı değiştirirsek Ruslar denizaltılarını bulduğumuzu sanarak bölgede arama başlatabilirler."

Pitt, "Belki haklısın," dedi. "Ama yine de ben ve Giordino bir şeyler yapabiliriz, değil mi?"

"Ne yapmak istiyorsun?"

"Giordino'yla ben helikopteri alacağız, sen de bize sağlık ekibinle birkaç güçlü kuvvetli adamını verirsin. Polar Explorer araştırmasını sürdürürken biz de uçağın izini süreriz."

"Peki bizi izleyen Ruslar ne olacak? Haberalma teşkilatlan bunu nasıl yorumlar?"

"Başlangıçta, bunun bir rastlantı olmadığını düşüneceklerdir tabii. Hatta daha şimdiden uçakla aramızda bir bağlantı olduğunu düşünüyorlardır. Ama bu bir yolcu uçağıysa ve Tanrı korusun düşüp parçalanırsa, rota değiştirip bir kurtarma operasyonuna başlamak için meşru bir nedenin olacaktır. Sonra araştırmalarımıza kaldığımız yerden devam eder, Rusları bu olayı da kullanarak daha rahat yanıltabilir, dikkatlerinin bu bölgede yoğunlaşmasını engelleyebiliriz."

"Tamam da, helikopterinizin her hareketini izleyeceklerdir."

"Al ve ben, açık haberleşme kullanacağız ve düşmekte olan uçak hakkında sürekli konuşacağız. Bu onların şüphelerini hafifletir."

Knight başını eğdi, gözleri daldı. Sonra iç geçirip başını kaldırdı ve Pitt'e baktı.

"Pekâlâ, zaman kaybetmeyelim. Helikopteri çözün ve motoru çalıştırıp ısıtmaya başlayın. Ben de sağlık personeliyle ve kurtarma ekibi için gerekli gönüllülerle ilgileneyim."

7

Rubin, geminin üzerinde tur atmayı hiç düşünmemişti, çünkü uçağın irtifaı çok düşüktü, aynı zamanda bunu yapabilecek kadar da hâkim değildi uçağa. Böyle bir şeye kalkışması halinde uçak pekâlâ irtifa kaybedip balıklama suların içine dalabilirdi.

Gemiyi görmeleri, pilot kabinindekileri biraz umutlandırmıştı. Şimdi onları görenler vardı ve indikleri yerde, aramaya gelenler olacaktı. Umut küçük de olsa, hiç yoktan iyiydi.

Denizin siyah suları, birdenbire, yıldızların ışıkları altında parıldayan ve uçağın ön camının alt kısmından vızır vızır akıp geçen bir buz kitlesine dönüştü. Rubin, buz üzerinde kayar gibi olduklarını hissediyordu. Yere dokunmalarına birkaç dakika kala birden kendini toparladı ve Ybarra'ya iniş farlarını yakmasını söyledi.

Meksikalı telaşla alet paneline göz gezdirdi ve kısa bir aramadan far düğmelerini bulup kaldırdı. Uçağın önünde ilk gördükleri şey birkaç saniye içinde farların ışığında görünüp sonra uçağın arkasında kaybolan bir kutup ayısı oldu. Boş, donmuş bir ovada hızla ilerliyorlardı.

Ybarra, "Aman Tanrım!" diye söylendi, "Sağımızda tepeler var. Karadayız."

Şans Rubin'den yana dönmüştü. Ybarra'nın sözünü ettiği tepeler Grönland'ın engebeli sahillerinde, her iki yöne doğru yaklaşık yüz mil boyunca uzanıyorlardı. Fakat Rubin nasıl olmuşsa onları aşmayı başarmış ve koca Boeing'i Ardencaple Fiyordu'nun ortasına doğru alçaltmıştı. Alçak tepeden girmiş, dik yamaçlı, yüksek tepeler arasında yol alıyordu. Şansı yaver gitmeye devam etmiş, karadan esen rüzgârın yardımıyla uçak biraz daha havalanmıştı.

Yerdeki buzlar öylesine yakın görünüyordu ki, Rubin elini uzatsa, yere değecekti sanki. Işıklar, sanki bir kaleydoskoptan geçiyormuş gibi rengârenkti. Önlerinde görünen koca siyah kitle, Rubin'in dümen pedalına hafifçe dokunmasıyla uçağın sol arkasında kalıverdi.

Rubin, “İniş takımlarını indir!" diye bağırdı.

Ybarra, hiç sesini çıkarmadan onun dediğini yaptı. Normal acil iniş prosedüründe bu, yapılması en güç ve kötü hareketti, fakat onlar, farkında olmadan bu tip bir kara koşulu için en doğru kararı takımları yuvalarından çıkıp aşağıya doğru inince, tekerleklerin gördüğü hava direnciyle, uçağın hızı biraz

daha düşmüştü.

Rubin parmaklarının eklem yerleri bembeyaz oluncaya kadar sarılıp sıktı ve altlarından büyük bir süratle geçip giden buzlara baktı. Uçağın hızının etkisiyle buzun parlak kristalleri onlara yer açmak için yerlerinden fırlıyormuş, her yana dağlıyormuş gibi görünüyordu.

Rubin gözlerini kapadı ve sert buz yerine, yumuşak karlara iniş yapmaları için dua etti. Onun ve Ybarra'nın yapabileceği başka bir şey kalmamıştı. Son, korkunç bir hızla onlara yaklaşmaktaydı.

Fakat buzun sadece bir metre kalınlığında olduğunu ve koca Boeing 720-B'nin ağırlığını çekemeyeceğini bilmiyorlardı, bilemezlerdi de.

Tüm alet uyarı ışıkları çılgına dönmüş, kırmızı flaşörler halinde yanıp sönüyorlardı. Buzlar, karanlığın içinden çıkıp üzerlerine geliyordu ve Rubin, sanki, kapkara bir tünelin içinden beyaz bir boşluğa fırlıyormuş gibi hissediyordu kendini. Lövyeyi biraz daha çekince, uçağın burnu sanki son bir umutla gökyüzüne sarılmak istermişçesine havaya kalktı, aynı anda uçağın hızı düştü.

Ybarra, şoke olmuş, kımıldamadan oturuyordu. Donup kalmıştı, uçağın, saatte 320 kilometrelik süratinin farkında değilmiş gibi, donup kalmış, gaz kollarını geriye çekmeye bile yeltenmemişti. Bu arada, yakıt ve elektrik şalterlerini kapamayı da akıl edememişti.

İşte, o anda çapma meydana geldi.

Rubin ve Ybarra, ani bir refleksle elleriyle yüzlerini kapatıp, gözlerini yumdular. Tekerlekler, buza kondu kaydı ve sonra, buzun üzerinde izler bırakarak hızla dönmeye başladı. Sol iç motor yerinilen koptu ve parçalanarak uçağın arkasında kaldı. Sağ motorlardan de aynı anda yere çarpıp kanadı parçaladılar, sonra uçaktaki güç kayboldu ve tüm ışıklar birden karardı.

Boeing, arkasında korkunç bir gıcırtı ve gürültüyle birlikte metal parçaları bırakarak, fiyordun buz tabakası üzerinde kayıyordu. Buzun sıkışmasıyla meydana gelmiş bir sırta rastladılar ve buna burun dikmesi geriye doğru yatınca, ön tekerlek olduğu gibi deliği denen elektronik kompartımanına girdi. Bir süre bu şekilde sürüklenen uçak nihayet yavaşladı ve korkunç seyahatinin sonuna geldi. Otuz metre kadar önlerinde buz kaplı kıyıya yaslanmış kaya parçaları görünüyordu.

Birkaç saniye bir ölüm sessizliği kapladı her yanı. Sonra, buzdan birbiri ardına çatlama sesleri duyuldu, onu metalin metale sürtünmesinden meydana gelen

gıcırtılar izledi ve hurda yığınına dönen çatlayan buzların arasından karanlık, buz gibi soğuk sulara gömüldü.

8

Boeing'in fiyort üzerinde uçtuğunu arkeologlar da duymuşlardı. İniş farlarının ışığında buzlarda yansıyan uçak şeklini, tam zamanında kulübelerinden fırlayıp görebilmişlerdi. Işıklı pencereleri ve dışarıya çıkarılmış iniş takımlarını da görmüşlerdi. Birkaç saniye sonra da, parçalanan metallerin çıkardığı sesi ve arkasından çarpışmanın oluşturduğu titreşimi duymuşlardı. Uçağın ışıkları sönmüş fakat kırılan metallerin çıkardığı korkunç ses birkaç saniye daha devam etmişti. Fakat bunların arkasından karanlığın içinde sanki rüzgârın o kasvetli iniltisini bile bastıran bir ölüm sessizliği hâkim her tarafa.

Arkeologlar olanlara inanamamış, donup kalmışlardı. Orada dondurucu soğukta, gözlerini karanlığa dikmiş heykel gibi kımıltısız duruyorlardı.

Bir süre sonra Gronquist korkulu bir sesle, "Aman Tanrım!" diye inledi. "Fiyordun içine düştüler."

Lily sesindeki şok ifadesini saklayamadı. "Korkunç bir şey! Yaralanmadan kurtulan olmamıştır, eminim," dedi.

"Suya girdilerse yaralı olarak da kurtulamazlar."

Graham şaşkın bir tonla, "Öyle olmalı," diye mırıldandı, "Alev çıkmadığına göre."

Hoskins, "Uçağın nasıl bir şey olduğunu gören var mı?" diye sordu.

Graham, "Her şey o kadar çabuk oldu ki," dedi. "Ama yine de büyük bir şey olmalı. Çok motorlu bir uçağa benziyordu. Buzlu bölgeler keşif devriyesi olabilir."

Gronquist, arkadaşının yüzüne baktı. "Sence ne kadar uzaktadır?"

"Bir kilometre kadar olmalı, belki biraz daha fazla."

Lily'nin yüzü gerilmiş, bembeyaz olmuştu. "Onlara yardım etmeliyiz," dedi.

Gronquist, gözlerini uzaklara dikip bir tahmin yapmaya çalıştı ve yanaklarını ovaladı. "Donmadan hemen içeriye girelim de ne yapabileceğimiz konusunda bir plan yapalım," dedi.

Lily kendine gelmeye başlamıştı. "Battaniyeler ve sıcak giysiler hazırlamalıyız," dedi sert bir sesle, "İlkyardım malzemesi de gerekiyor tabii."

Gronquist, "Mike, hemen telsize geç ve Daneborg'daki meteoroloji istasyonuna haber ver," dedi, "Onlar da Thule'deki hava kuvvetleri arama kurtarma filosuna haber verirler."

Graham eliyle anladığını belirten bir işaret yaptı ve kulübeye girdi.

Hoskins, "Yanımıza uçak enkazından sağ kalanları çıkarmak için alet edevat da almalıyız," dedi.

Gronquist eldivenleriyle parkasını aceleyle giyerken, "Evet haklısın," dedi. "Gerekli şeyleri yanımıza alırız. Ben kızağı kar motosikletine bağlayacağım. Onun içine birçok şey koyabiliriz."

Beş dakika önce derin bir uykudaydılar. Oysa şimdi soğuk donanımları ile uğraşıyor ve saygın, ama bir o kadar da zevksiz bir işe var güçleriyle hazırlanıyorlardı. Kazıda bulunan Bizans sikkesi ve uykunun rahat sıcaklığı unutulmuş, onların yerini, uçağa bir an önce ulaşabilme düşüncesi almıştı.

Gronquist tekrar dışarıya çıktı ve buz gibi rüzgârın içine doğru hafifçe eğilerek, kulübenin çevresini dolaştı ve iki kar motosikletinin muhafaza edildiği, üzeri karla kaplı sundurmaya gitti. Kapının dibindeki buzları ayağıyla kırıp temizleyerek kapıyı açtı. İçerde, küçük bir gaz sobası, ısıyı, dışarıdaki ısının yirmi derece üstünde tutmak için adeta bir mumun cılızlığında ağır ağır yanıyordu. Kar motosikletlerinin motorlarını sırayla çalıştırmak istedi, fakat motorlar, aylardan beri kullanıldıklarından aküleri zayıflamıştı, şimdi de çalışmıyorlardı işte. Ağzından buharlar püskürterek küfretti ve kalın eldivenlerini dişleriyle çekip çıkararak motorları elle çalıştırmak için kullandıkları ipi çekti. Birinci kar motosikletinin motoru on beşinci denemede çalıştı, fakat diğeri çalışmıyordu. Ama Gronquist inat etti ve otuz ikinci (ipi her çekişte sayıyordu) çekişte motor öksürüyormuş gibi sesler çıkararak çalışmaya başladı.

Büyük kızağın önündeki dili, daha önce çalışıp oldukça ısınmış olan birinci kar motosikletinin arkasındaki kancaya bağladı. Parmakları uyuşmaya başladığından işlerini çok ağır bir tempoyla yapabiliyordu.

Kar motosikletiyle kulübenin önüne vardığında diğerlerini kaza yerine götürecekleri malzemeleri hazırlamış, kendisini bekler halde buldu. Gronquist'ten başka herkes, içleri müflonlu tulumlar giymişti. Kızak, iki dakika içinde ağzına kadar doldurulduğu. Graham, herkese güçlü el fenerleri dağıttı, birkaç dakika sonra hepsi gitmeye hazırdı.

Hoskins rüzgârda sesini duyurabilmek için, "Buz kırılıp da içine düştülerse

hiçbir şey yapamayız," diye bağırdı.

Graham, "Doğru söylüyor," diye haykırdı. "Eğer öyle bir şey olduysa şimdiye kadar hipotermiden çoktan ölmüşlerdir."

Lily kar maskesinin ardından gözlerini onlara dikti. "Kötümserliğin hayat kurtardığı görülmemiş bu zamana kadar. Siz bunu bırakın da bir an önce yola çıkmaya bakın," dedi.

Gronquist onu belinden kavradığı gibi kar motosikletine oturttu. "Lily'nin dediğini yapın çocuklar. Orada insanlar ölüyor."

O, Lily'nin önündeki seleye oturup gaz kolunu açarken, Hoskins'le Graham da sundurmada rölantide çalışan diğer araca doğru koştular. Gronquist kar motosikletine bir U dönüşü yaptırdı ve peşinde kızakla kıyıya doğru yol almaya başladı.

Buzla kaplı taşların üzerinden donmuş fiyorda doğru yol almaya başladılar. Tehlikeli bir yolculuktu bu. Aracın önündeki küçük far, buzların sıkışmasından oluşan engelleri tam zamanında gösteremiyordu, bu yüzden sık sık bunlara çarpıp havaya sıçrıyorlardı. Sürücü ne kadar usta olursa olsun karanlıkta ve engebeli bir arazide seyrettiklerinden arkadan gelen kızak da sağa sola savrulup duruyordu.

Lily kollarını Gronquist'in koca göbeğine sıkıca sarmış, başını da onun omzuna yaslayarak gözlerini kapamıştı. Birkaç kez yavaşlaması için ona bağırdı ama Gronquist aldırmadı bile. Lily bir ara yavaşça başını çevirdi ve arkalarından engebeli buz zeminin üzerinde ine çıka ilerleyerek gelen diğer aracın titrek farını gördü.

Hoskins ve Graham'ın bindikleri kar motosikleti arkasında çektiği bir kızak olmadığından kısa bir süre sonra onlara yetişip geçti. Lily karanlığın içinde far ışığının sınırına yakın bir noktada birden büyük, metal bir parçaya benzer bir cisim görünce Gronquist'in gerildiğini hissetti. Gronquist, motosikletin direksiyonunu hemen sola kırdı ve uçağın parçalanan kanadından büyükçe bir parçaya çarpmaktan son anda kurtuldu. Fakat bu ani dönüş, arkadan gelmekte olan kızağın dengesini bozmuş ve kızak çıngıraklı yılan gibi birkaç kez sağa sola yalpaladıktan sonra kar motosikletine bağlandığı ipi gerdirerek koparmış, aynı anda da devrilivermişti. Kızağa yüklenmiş olan tüm malzeme birkaç saniye içinde çevreye yayılmıştı.

Kızak devrilmekle kalmamış, altındaki kayaklardan birinin ucu devrilme sırasında Gronquist'e çarpıp onun da seleden aşağıya uçmasına neden olmuştu.

Gronquist koca bir top gibi havaya fırlayıp yere düşerken, kalın paltosunun başlığı geriye kaymış ve adamın çıplak başı buzlara çarpmıştı.

Gronquist motosikletten düşünce Lily, elleri boşlukta, selenin üzerinde öylece kaldı. Kayak ona çarpmamıştı, bu haliyle kazadan bir-iki çürük ve burkulmayla kurtulabilirdi belki, ama kar motosikletinin başka marifetleri daha vardı. Gaz kolu boşta kalınca motor tekleyip stop etti, dümeni kırk beş derecelik bir açıyla döndü.

Motosiklet buz üzerinde bir süre öylece kaydı, derken bir tarafa doğru yan yatarak Lily'nin bacakları üzerine kapaklandı.

Hoskins ve Graham arkalarında meydana gelen kazadan habersiz yüz metre kadar gittikten sonra Graham bir sezgiden çok duygusuyla diğerlerini ne kadar geride bıraktığını merak ederek başını geriye çevirip baktı, ama arkadaki aracın farının sabit durduğunu ve yeri gösterdiğini görünce şaşırdı.

Graham, Hoskins'in omzuna dokunup ve kulağına, "Arkadakilere bir şeyler oldu galiba," diye bağırdı.

Hoskins, uçağın kar tabakası üzerinde açtığı iniş izini bulmak ve izleyerek kaza yerine varmak düşüncesindeydi. Bu nedenle, tam ileriye dikmiş, izleri bulmaya çalışıyordu. Tüm dikkatini buna vermişti.

Arkadaşının bağırmasından bir şey anlamadı ve başını çevirip, diyorsun?" diye bağırdı.

"Geriye dön. Arkadakilere bir şey oldu."

Hoskins, anladığını göstermek için başını salladı ve tekrar önüne döndü. Fakat dikkatlerinin dağılması onlara pahalıya mal olacaktı. Hoskins, uçak tekerleklerinden birinin açtığı derin oluğu görmüştü, ama artık çok geçti.

Kar motosikleti iki metrelik çukur üzerinden uçmaya başladı, ağırlığının etkisiyle önü düştü ve çukurun karşı kenarına silah sesi gibi bir patlamayla çakıldı. Neyse ki Hoskins'le Graham çarpmanın etkisiyle motosikletten fırlayıp buzun üstüne yuvarlanıp suyun içine düşmekten kurtulmuştu.

Sersemlemiş olan Graham otuz saniye kadar sonra elleriyle dizinin üzerinde yavaşça doğruldu. Oraya nasıl geldiğini düşünerek bir süre şaşkın şaşkın oturdu. Tıslamaya benzer garip bir ses duydu, çevresine bakındı.

Hoskins, ellerini kasıklarının arasına sokmuş, acı içinde iki büklüm yerde oturuyor ve kenetlenmiş dişlerinin arasından nefes alıp vermeye çalışırken o garip sesi çıkarıyordu.

Graham eldivenini çıkarıp burnunu kontrol etti; burnu kırılmamıştı ama kan içindeydi, ağzından nefes alıyordu. Vücudunun herhangi bir yerinde kırık, çatlak ya da çıkık yok gibiydi, kendini sağlam hissediyordu. Üzerindeki kalın giysiler böyle bir sonucun gerçekleşmesini engellemiş olmalıydı.

Sürünerek arkadaşının yanına gitti ve "Ne oldu böyle?" diye sordu, ama bu saçma soruyu sorar sormaz pişman oldu.

Hoskins inleyerek, "Uçağın açtığı bir çukura takıldık," dedi. "Aman Tanrım, galiba hadım oldum!"

Graham, "Dur da bir bakayım," diyerek arkadaşının pantolonunun fermuarını açtı ve el feneriyle baktıktan sonra güldü, "Karın senden ayrılmak için başka bir bahane bulmak zorunda," dedi. "Kan man yok, seks yaşamın garantide."

"Lily ve Gronquist... nerdeler?"

"Yaklaşık iki yüz metre arkamızdalar. Yanlarına gidip durumlarına bakmamız gerekiyor, tabii çukurun uzağından dolaşarak."

Hoskins acıyla doğruldu ve yavaşça ayağa kalktı, biraz ilerde kırılmış buzun bulunduğu yere baktı. Kar motosikleti, buz çatlağından suyun dibine inmişti ama farı inanılmaz bir şekilde hâlâ yanıyordu. Graham başını iki yana sallayarak suyun dibine baktıktan sonra arkadaşına döndü.

Hoskins dudaklarını büzerek, "Biz kendi işimize baksak daha iyi olur," dedi. "Biz ancak arkeolojiden anlarız, bizden yardım ekibi bu kadar olur işte."

Graham birden, "Sus!" dedi ve eldivenli ellerini kulaklarına götürüp başını bir radar anteni gibi sağa sola çevirmeye başladı. Sonra durdu ve uzaktaki flaş ışıklarını gösterip, "Şuraya bak!" diye bağırdı, "Buraya doğru bir helikopter geliyor."

Lily gerçeklerle hayaller arasında gidip geliyordu.

Doğru düzgün düşünememesinin nedenini anlayamıyordu. Başını kaldırdı ve Gronquist'i aradı. Arkadaşı birkaç metre ilerde hareketsiz yatıyordu. Bir yanıt almak umuduyla ona seslendi, ama hiçbir yanıt alamadı, ölü gibi yatıyordu. Seslenmekten vazgeçti. Bacakları tamamen hissizleşti, yarı uykulu bir haldeydi. Hafif bir şok geçirmekte olduğunu ancak titremeye başladığında anlayabildi.

Lily, Graham'la Hoskins'in hemen gelip onlara yardım edeceklerini biliyordu, ama onlar da ortalarda görünmüyordu. Kendisini çok yorgun hissediyordu, uykuya dalmak üzereydi ama başının üzerinde bir yerlerde garip bir gürültü duyunca silkindi ve kendini toparlamaya çalıştı. Tepeden gelen parlak bir ışık

gözlerini kamaştırdı ve yerdeki gevşek karlar ani bir rüzgârla çevreye savrulmaya başladı. Sonra, o gürültü biraz hafifledi ve ışıkla çevrelenmiş belli belirsiz bir figür ona doğru geldi.

Üzerinde kalın bir kürk parka bulunan adam hemen durumu kavradı, Lily'nin bacakları üstündeki kar motosikletini kaldırıp doğrulttu.

Adam Lily'nin etrafından yürüdü, ışık yüzünü aydınlattı. Lily' gözleri biraz bulanık görüyordu, ama karşısındaki adamın gözlerinin nefesini kesecek kadar güzel, yemyeşil olduğunu hemen fark etmişti. Sertlik, şefkat ve samimiyet okunuyordu bu gözlerden. Adam, karşısındakinin bir kadın olduğunu görünce gözleri kısıldı. Adamın nereden geldiğini merak etti Lily.

Lily'nin ağzından, "Sizi gördüğüme sevindim," sözleri çıkıverdi bir anda.

Adam, sıcak bir ses tonuyla, "Adım Dirk Pitt," diyerek gülümseyerek başka bir işiniz yoksa yarın akşam benimle yemeğe çıkar mısınız acaba?"

9

Lily, duyduklarının doğru olup olmadığını anlamak ister gibi adamın yüzüne baktı, "Bilmem ki..." dedi.

Dirk, kürkünün başlığını geriye attı ve ellerini bir aşağı bir yukarı Lily'nin bacaklarında gezdirdi. Ayak bileklerini hafifçe sıktı, "Kırılma ya da şişme yok," dedi dostça bir sesle. "Canınız acıyor mu?

"Acı hissedemeyecek kadar üşüyorum."

Dirk Pitt, kızaktan düşmüş battaniyelerden birini alıp onu sardı.

"Düşen uçaktan değilsiniz. Buraya nasıl geldiniz peki?"

"Ben, eski çağlardan kalma bir Eskimo köyünde kazı yapan arkeologlardan biriyim. Uçağın sesini duyup kulübemizden çıktık ve onun buza indiğini gördük. Yardım malzemesiyle kaza yerine gidiyorduk ki... " Lily daha fazla konuşamadı ve başıyla, ters dönmüş kızağı gösterdi. "Yalnız değildiniz yani."

Pitt, gözleriyle helikopter ışığında çevreyi tarayınca, neler olduğunu anlamakta gecikmedi: Kar motosikletinin düz izleri, uçağın kanadının yanındaki kesin viraj izleri, kontrolden çıkmış kızağın buz üzerinde açtığı derin izler. Ve onlardan yaklaşık on metre ilerde yatan bir insan vücudunu fark etti.

Lily'ye, "Burada bekleyin," dedikten sonra gitti ve Gronquist'in yanına diz çöktü. İriyarı arkeolog muntazam nefes alıyordu. Pitt onu şöyle kabaca bir kontrolden geçirdi.

Lily onun yaptıklarını bir süre izledi ve "Ölmüş mü yoksa?" diye bağırdı.

"Hayır, ama alnında kötü bir çürük var. Çarpmadan dolayı olmuş. Ama kafasında herhangi bir çatlak olduğunu sanmıyorum. Çelik kasa gibi bir kafası var bu adamın."

Graham önde sendeleyerek, Hoskins onun arkasında topallayarak kardan adam gibi çıkageldiler. Giysileri bembeyazdı ve kar maskeleri, nefeslerinden buz tutmuştu. Graham, maskesini kaldırınca kan içindeki yüzü meydana çıktı ve Pitt'i birkaç saniye inceledikten sonra gülümsedi.

"Hoş geldin yabancı. Zamanlaman mükemmeldi doğrusu."

Helikopterdekiler, arkeoloji ekibinin diğer iki üyesini havadan görmemişlerdi. Pitt, bunlar gibi daha kaç yaralı var acaba diye merak etti. Graham'a baktı ve

"Burada yaralı bir kadın ve bir erkek daha var," dedi tanışma faslını bir kenara bırakarak. "Onlar da sizin ekibinizden mi?"

Graham'ın yüzündeki gülümseme birden kaybolmuştu. "Ne olmuş onlara?"

"Kötü düşmüşler."

"Biz de öyle."

"Peki uçağı gördünüz mü?"

"Düştüğünü gördük, ama yanına ulaşamadık."

Hoskins onların yanına gelerek önce Lily'ye sonra da ileride yatan Gronquist'e baktı. "Yaraları ağır mı?" diye sordu.

"Bunu ancak röntgenden sonra öğrenebiliriz."

"Onlara yardım etmemiz gerekiyor."

"Merak etmeyin, bizim helikopterde bir ilk yardım ekibi..."

O halde ne bekliyorsunuz?" diye sözünü kesti Hoskins. "Onları hemen buraya çağırın." Pitt'in yanından geçip yürümek istedi, fakat kolunu mengeneyle sıkılıyormuş gibi hissedince birden durdu. Başını çevirdi ve kendisine bakan gözleri görünce susup bekledi.

Pitt kararlı bir sesle, "Arkadaşlarınız bekleyebilir," dedi. "Uçaktaki kazazedeler önce gelir. Kampınız ne kadar mesafede?"

Hoskins, "Bir kilometre kadar güneyde," dedi itaatkâr bir sesle.

"Kar motosikleti hâlâ çalışıyor. Siz ve arkadaşınız kızağı düzeltip tekrar motosiklete takın ve onları alıp kampa götürün. tç kanamaları olabilir, onun için çok yavaş gidin. Telsiziniz var, değil mi?"

"Evet!"

Pitt, "Onu otuz ikinci frekansa ayarlayın ve beklemede kalın," "Bu uçak, içi dolu bir yolcu uçağıysa, başımız dertte demektir."

Graham başını salladı, "Beklemede olacağız," dedi.

Pitt eğilip Lily'nin elini tuttu ve "Randevumuzu unutmayın," dedi. Sonra parkasının başlığını başına geçirdi ve koşar adımlarla helikoptere gitti.

***

Rubin, her yanında büyük bir ağırlık hissediyordu, merhametsiz bir güç onu

geriye doğru çekiyordu sanki. Omuzlarından ve karnının alt kısmından geçen emniyet kemerleri onu iyice sıkıyordu. Gözlerini açtı ve sadece bazı gölgeler görebildi. Görüşünün açılması için beklerken, ellerini kollarını oynatmak istedi, fakat kımıldayamıyordu.

Bir süre sonra, gözleri net olarak görmeye başladı ve Rubin, neden kımıldayamadığını anlamakta gecikmedi.

Parçalanmış olan ön camdan içeriye girerek, pilot kabinini dolduran karlar ve buzlar göğsüne kadar çıkıp onu hareketsiz bırakarak kendini kurtarmak için umutsuzca çabaladı, ama birkaç denemeden sonra çabalamaktan vazgeçti. Üzerindeki basınç onu bir deli gömleği gibi sarmıştı. Dışarıdan birinin yardımı olmadan pilot kabininden kurtulması olanaksızdı.

Yavaş yavaş şoktan kurtulmaya başladı ve kırılmış bacaklarının acısıyla dişlerini sıktı. Garip bir biçimde, ayaklarının su içinde olduğu hissine kapılmıştı. Bu kan olmalı diye düşündü.

Fakat Rubin yanılıyordu. Uçak buzları kırıp suyun içine yaklaşık üç metre kadar girmişti ve pilot kabini, pilot koltuklarına kadar su içinde kalmıştı.

O anda aklına Ybarra geldi. Başını sağa çevirip gözlerini kısarak karanlığın içine baktı. Pilot kabinin sağ tarafı, uçuş mühendisi paneline kadar içeriye doğru çökmüştü. Orada görebildiği sadece Meksikalı'nın, karlar ve enkazın arasından yukarıya doğru uzanmış duran hareketsiz kolu oldu.

Karmaşa ve dehşet dolu dakikalarda ona yardım etmiş bu ufak tefek adamın tüm kemikleri kırılmış bir şekilde yanında ölü yattığını anlar anlamaz kendini kötü hissetti. Rubin, kendisinin de zamanının kalmadığını, kısa bir süre sonra donarak öleceğini anladı. Ağlamaya başladı.

Giordino, "Uçağı oradan çıkarmalı," diye bağırdı motor ve rotor panellerinin gürültüsü arasında.

Pitt başını salladı ve kenarlarında bir sürü enkaz parçası bulunan aşağıdaki buzun üstündeki yarığa baktı. Şimdi onu vahşi doğanın içinde, insan elinden çıkmış dümdüz hatlarıyla görebiliyordu. Bir süre sonra da onun tam tepesindeydiler.

Parçalanmış uçağın içler acısı ve dehşet verici bir görüntüsü vardı. Kanatlardan biri tamamen kopup kaybolmuş, diğeri de geriye doğru bükülüp gövdeye yapışmıştı. Kuyruk bölümü eğilip kırılmış, garip bir açıyla yan yatmıştı. Beyaz bir halının üzerinde ezilmiş bir böcek gibiydi.

Pitt, "Gövde buzu kırıp suya girmiş," dedi. "Üçte ikisi suyun içinde."

Giordino, "Neyse ki yanmamış," dedi. "Bu da bir şans sayılabilir." Helikopterin parlak projektörü uçak enkazını tararken, Giordino elini gözlerine siper ederek, "Gövdesi pırıl pırıl," diye devam etti. "Bakım ekipleri ona çok iyi bakmışlar doğrusu, Galiba bir Boeing 720-B bu. Yaşam belirtisi var mı?"

Pitt, "Yok," dedi. "Durum hiç de iyi görünmüyor."

"Tanımlama işaretleri nasıl?"

"Gövdede baştan kuyruğa kadar üç bant çekilmiş; açık mavi ve mor bantlar, mor bant altın sarısı üçüncü bantla ayrılıyor."

"Tanıdığım uçak şirketlerinden hiçbirinin renklerine benzemiyor.

Pitt, "Biraz alçal ve üzerinde biraz dolaş bakalım," dedi. "Sen bir iniş noktası ararken ben de adına bakayım."

Giordino helikopteri yatırdı ve enkaza doğru dönüşe girdi. Helikopterin burun bölümüne ve kuyruğuna takılı iniş farları suyun içine yarı yarıya girmiş uçağı mükemmel biçimde aydınlatıyordu. Dekoratif bantların üzerindeki yazı, normal büyük harflerle değil eğik el yazısı tarzında yazılmıştı.

Pitt, "NEBULA," diye yüksek sesle okudu, "NEBULA HAVAYOLLARI."

Giordino gözlerini buzdan ayırmadan, "Bunu ilk kez duyuyoum," dedi.

"VIP yolcu taşıyan lüks bir havayolu. Sadece charter seferi yapıyor.

"Normal uçuş rotalarından bu kadar uzakta ne arıyor acaba?"

"Uçakta canlı birini bulursak öğreniriz."

Pitt başını arkaya çevirdi ve helikopterin yolcu kompartımanında oturan sekiz kişiye baktı. Adamların hepsi de lacivert kutup giysileri giymişlerdi. Biri gemi doktoru, üçü sağlık elemanı, dördü de hasar kontrol uzmanıydılar. Sanki bir otobüsle Denver'e gidiyorlarmış gibi, kendi aralarında rahatça gülüşüp konuşuyorlardı. Aralarında ki boşlukta, döşemeye bantlarla bağlanmış sağlık ekipmanı ve ilaçlar, battaniyeler, yanmaz giysiler, bir sandık yangın söndürme ve birkaç da sedye vardı.

Ana kapının karşısındaki duvara, dış aküyle çalışan bir ısıtma ünitesi bağlanmış ve kabloları da helikopterin tavanında asılı bir vince takılmıştı. Onun yanında, kapalı kabini ve iki yanında palet olan küçük bir kar aracı duruyordu.

Kokpitin tam arkasında oturan, kır saçlı, kır sakallı olan adam Pitt'in baktığını

görünce gülümsedi ve "Maaşımızı hak etmemizin zamanı geldi, değil mi?" dedi neşeli bir sesle.

Doktor Jack Gale'in neşeli halini hiçbir olay bozamazdı.

Pitt, "Şimdi iniyoruz beyler," dedi. "Uçağın çevresinde hiçbir ya da ateş yok. Pilot kabini suya gömülmüş ve gövde çarpılmış gibi ama parçalanma olduğu pek söylenemez."

Giordino omuzlarını silkti ve "Bu tür kazalarda hiçbir şey kolay değildir" diyerek başını iki yana salladı. "Neyse ki yanık tedavisi gerekmeyecek."

Bu iyi haber. Kötü haber ise, uçağın ana kabini bir metreye suyla dolmuş ve bizim de yanımızda hiç lastik ayakkabı yok."

Gale'in yüzü birden ciddileşti. "Tanrı içerdekilerin yardımcısı olsun," dedi. "Dondurucu suyun içinde sekiz dakikadan fazla kalamazlar."

“İçerde hayatta kalanlardan biri acil çıkış kapısını açamazsa biz bir çıkış yolu açmak durumunda kalabiliriz."

Polar Explorer ın tehlike kontrol ekibinden Teğmen Cork Simon, "Kesme ekipmanının kıvılcımları sağa sola sızmış jet yakıtını tutuşturabilir," dedi. Teğmen, kendine güvenen, işinin ehli bir adamdı. "Ana kabin kapısından girmemiz daha iyi olur. Hem bu sayede, hepimiz uçağa gireceğimiz için Doktor Gale sedyeyle taşınan hastalarla ilgilenirken ayakaltında durmamış oluruz."

Pitt, "Haklısın," dedi. "Ama kapı çarpmanın etkisiyle sıkışmıştır. Açmamız zaman alır. İnsanlarda bu arada donup ölürler. Öncelikli olarak yapmamız gereken şey, içeriye ısıtıcının borusunu yerleştireceğimiz bir delik açmak..."

Pitt konuşmasını yarıda kesmişti, çünkü Giordino enkaza birkaç metre uzaklıktaki bir alana doğru dik bir dönüş yaparak inişe geçmişti. Herkes gergin bir bekleyişteydi şimdi. Dışarıda helikopterin pervane kanatları küçük bir kar fırtınası başlatmıştı. Karlar ve buz parçalan etrafa kamçı gibi savuruyor, göz gözü görmüyordu.

Giordino, helikopteri iniş kızakları buzun üzerine değdi değecek bir mesafede alçalıp motoru rölantide çalıştırırken, Pitt yük kapısını iterek açtı, yere atladı. Ardından Doktor Gale teçhizatların boşaltılması işlemleriyle ilgilenmeye, Cork Simon'la ekibi de yedek ısıtıcıyla kar aracını buzun üzerine vinçle indirme çalışmalarına başladılar.

Pitt, buzun üzerindeki çatlaklara basmamaya dikkat ederek uçağın gövdesinin etrafından dolandı. Havayı jet yakıtının uğursuz kokusu kaplamıştı. Pitt, pilot

kabininin pencerelerinin üzerindeki bir metre kalınlığında buzdan tepenin üzerine tırmandı. Kaygan rampayı sürünerek çıktı. Pilot kabinine buza delik açıp girmeye karar verdi ama hemen vazgeçti bundan. Çünkü bu iş bir saatten fazla sürebilirdi.

Aşağı kayarak indi ve koşarak kanat enkazının etrafından geçti. Kanat bağlantı yerlerinden kopup gövdeye dayanmıştı, ucu uçağın kuyruğuyla aynı hizadaydı. Buzun üstündeydi, suya gömülmüş olan gövdenin üzerindeki pencerelerle arasında bir kol boyu mesafe vardı sadece. Pitt diz çöküp elleriyle kanada yaslanarak içeriye dikkatle baktı.

Helikopterin ışıkları, pleksiglastan yansıyordu. Ellerini, gözlerinin üzerine siper etti. Önce hiçbir hareket algılayamadı.

İçeride yalnızca karanlık ve ölümcül bir sessizlik vardı.

Derken, birden Pitt'in tam burnunun dibinde şekilsiz bir surat belirdi.

Damar damar çatlamış bir camın ardında bir gözü yaralı, yüzünün yarısı kan revan içinde olan bir kadının görüntüsüyle ansızın karşılaşınca Pitt bir refleksle geri çekildi.

Fakat kendini çabucak toparlayarak kadının yüzünün yaralı olmayan bölümünü incelemeye başladı. Çıkık elmacık kemikleriyle, uzun siyah saçlarıyla, zeytin karası gözleriyle güzel bir kadın olduğu her halinden belli, diye düşündü Pitt içi burkularak.

Pencereye yaklaştı ve "Acil çıkış kapısını açabilir misiniz?" diye bağırdı.

Kadın yaralı kaşını kıpırdattı, ama gözleri hâlâ boş boş bakıyordu.

"Beni duyuyor musunuz?"

Aynı anda, Simon'ın adamları yedek güç ünitesini çalıştırdılar ve projektörleri yaktılar. Uçak, gün ışığıyla aydınlanıyormuşçasına birden aydınlandı. Adamlar, çabucak ısıtma ünitesinin bağlantısını yaptılar ve Simon esnek hortumu buzun ortasında çekmeye başladı.

Pitt, "Şuraya, kanat üstüne," diye bağırdı, "Pencere kenarında bir yer kesebilmemiz için de bir şeyler getirin."

Hasar kontrol ekibi, acil gemi onarımları için eğitim görmüşlerdi ama düşen bir uçaktan yolcu kurtarmak sanki her gün yaptıkları bir işmiş gibi hiç vakit kaybetmeden işe koyuldular.

Pitt, geriye dönüp baktığında kadın yoktu.

Simon ye ekip arkadaşlarından biri kıvrılmış olan kanadın üzerine güçlükle tırmandı. Kaymamak için büyük çaba gösterip ısıtıcı hortumu da arkalarından çekerek ilerlediler. Pitt sıcak hava püskürtücüsünün çalıştığını görünce, sistemin bu kadar kısa sürede hazır oluşuna şaşırdı.

Pitt, "Pencereyi kırıp içeriye girmek için bir balta gerekiyor," dedi.

Simon küçümser bir tavırla ona baktı ve "Bırak da ABD Donanması'nda bundan çok daha iyi şeyler olsun artık," diyerek gülümsedikten sonra cebinden küçük, aküyle çalışan bir alet çıkardı. Bir düğmeye dokununca, aletin ucundaki keskin disk büyük bir hızla dönmeye başladı. "Alüminyum ve pleksiglası peynir gibi doğrar."

Pitt onun yolundan çekilirken, kuru bir sesle, "Hadi işini yap," dedi.

Simon'ın dediği kadar vardı, minik kesici pencerenin dış camını iki dakikadan az bir sürede kesivermişti. İç camın kesilmesi ise sadece otuz saniye sürdü.

Pitt pencere deliğinden soktuğu kolunu ileriye uzattı ve elindeki feneri yakıp çevrede gezdirdi. Kadından veya herhangi bir kişiden hiçbir iz yoktu. Fiyordun buz gibi suları fenerin ışığında parlıyordu. Küçük küçük dalgalar koltuk kenarlarına vurup garip sesler çıkarıyorlardı.

Simon ve Pitt, sıcak hava püskürten hortumu açılan pencereden içeriye uzattılar, sonra da uçağın çevresinden koşturarak burun bölümüne gittiler. Donanma dalgıçları suyun dibine dalıp ana yolcu kapısının kilidini açmışlardı ama beklendiği üzere kapı sıkışmış olduğundan yerinden oynamıyordu. Kapıda birkaç delik açıp buralara çelik kancalar monte ederek, bunlara kar aracına bağlı olan kabloları bağladılar.

Adamlardan biri kar aracını çalıştırıp yavaşça ilerledi ve kablo gerilince durdu. Sonra, motora gaz verdi ve kar aracı ileriye doğru atılır gibi oldu, fakat ilk birkaç saniye hiçbir şey olmadı.

Gergin bir bekleyişin ardından uçaktan insanın içini kaldıran bir metal gıcırtısı sesi geldi ve kabin kapısının alt tarafı sudan çıktı. Kabloları söktüler ve ekipteki herkes kapıya yöneldi, kapıyı omuzlayarak ardına kadar açtı.

Uçağın içi kapkaranlıktı, ürperticiydi.

Pitt suların içinde durdu, midesini burkan bir merakla içeriye doğru baktı. Gölgesi, koltukların arasındaki sulara düşüyordu, önce servis bölümünün duvarlarından yansıyan ışıklardan başka bir şey göremedi.

Koca yolcu kompartımanı garip ve ürpertici bir sessizlik içindeydi, etrafta

ceset de görünmüyordu.

Pitt bir süre tereddüt içinde kaldı ve arkasına baktı. Dr. Gale ve yardımcıları tam arkasında durmuş, korkunç şeylerle karşılaşacaklarını tahmin ettiklerini belirten bir ifadeyle bakıyorlardı. Simon'ın adamları ise, uçağın içini aydınlatmak üzere dışardan kablo çekmekle meşguldüler.

Pitt, "Hadi girelim," dedi ve yolcu kompartımanının döşemesine basınca dizlerine kadar suya gömüldü. Bacaklarına sanki binlerce iğne saplanmıştı. Yolcu koltuklarını birbirinden ayıran koridorda yürüdü, içerideki o iğrenç sessizlik sinir bozucuydu; bir tek yürürken bacaklarının suyun içinde çıkardığı ses duyuluyordu.

Birden dondu kaldı, tüm korkuları açığa çıkıvermişti sanki. Karşısında bir sürü bembeyaz, hareketsiz ve boşluğa bakan insan yüzü vardı. Hiçbiri kımıldamıyor, gözlerini kırpmıyor, konuşmuyordu. Kemerleri bağlı halde koltuğa gömülmüş, ölülere özgü o boş gözlerle ona bakıyorlardı.

10

Dondurucu kutup soğuğundan da soğuk bir ürperti hissetti Pitt sırtında. Dışardan gelip pencerelerden içeriye giren ışık, yolcu kompartımanı duvarlarında garip şekilli gölgeler oluşturuyordu. Koltukların arasında dolaşıyor, oturanlardan hiç olmazsa birinin konuşup kendisine bir şeyler söylemesini bekledi, ama yolcular mumya gibi sessizdiler.

Koridor kenarındaki koltuklardan birine oturmuş, sarı-kızıl saçları ortadan ikiye ayrık ve geriye taralı bir adamın üzerine eğildi ve yüzüne baktı. Adamın yüzünde hiçbir acı ifadesi yoktu. Gözleri, uykuya dalacakmış gibi yarı kapalıydı, dudakları birbirine değiyordu ve çenesi de hafifçe sarkmıştı.

Pitt adamın hareketsiz elini tuttu ve parmaklarını bileğine dokundurarak nabzına baktı. Fakat nabız atmıyordu, kalbi durmuştu.

Yanından geçip başka bir yolcuyu muayene eden Dr. Gale, "Bir şey var mı?" diye sordu.

"Ölmüş," dedi Pitt.

"Bu da öyle."

"Ölüm nedenini söyleyebilir misin?"

"Henüz söyleyemem. Görünürde hiçbir yaralanma yok ve kısa süre önce ölmüşler. Bir mücadele ve acı ya da ağrı belirtisi de yok. Derilerinin renkleri de havasızlıktan ölmediklerini gösteriyor."

Pitt, "Zaten oksijen maskeleri hâlâ tepedeki yerlerinde duruyor," dedi.

Gale birkaç cesedi daha kontrol ettikten sonra, "Daha ayrıntılı bir çalışma yapmadan bir şey söyleyemem," dedi.

Simon, suya değmeyecek şekilde kapının üst kısmına aydınlatma ünitesini monte ettikten sonra Gale durdu. Simon dışarı çıktı ve biraz sonra, yolcu kompartımanı birden aydınlanıverdi.

Pitt yolcu kompartımanını kontrol etti. Tek görünür hasar tavandaki hafif çarpılmaydı, ama tüm koltuklar yerli yerindeydi ve herkesin emniyet kemeri bağlanmıştı.

Kahverengi saçlı, orta yaşlı bir kadının nabzına bakarken, "Burada, vücutlarının yarısına kadar buz gibi suyun içinde kımıldamadan oturup,

hipotermi sonucu öldüklerine inanmak kolay değil," diye söylendi. Kadının yüzünde hiçbir acı ifadesi yoktu, sanki uykuya dalmıştı. Elinden bir tespih sarkıyordu.

Gale, "Bana kalırsa hepsi," dedi. "Uçak daha yere değmeden önce ölmüş," dedi.

Pitt koltukların arasında birisini arıyormuş gibi dolaşırken, "Haklı olabilirsin," diye mırıldandı.

"Ölüm nedeni zehirli gazlar olabilir."

"Bir koku duyuyor musun?"

"Hayır. "

"Ben de duymadım."

"Peki geriye hangi ihtimal kalıyor?"

"Gıda zehirlenmesi..."

Gale gözlerini açıp Pitt'in yüzüne baktı. "Ama bu katliam demek olur!"

"Durum onun gibi bir şeyi gösteriyor."

"Canlı bir tanığımız olsaydı çok iyi olurdu."

"Var." Gale birden toparlanıp aceleyle beyaz suratlara göz gezdirdi. "Nefes alan birini mi gördün? Söyle hangisi?"

Pitt, "İçeriye girmeden önce feneri pencereden uzatıp baktığımda bir kadın gördüm," dedi. "Yaşıyordu. Ama şimdi ortalarda yok."

Gale tam Pitt'e yanıt verecekti ki, o sırada koltukların arasında suyun içinde ilerleyen Simon, birden, "Aman Tanrım!" diye bağırdı "Hepsi de balmumu heykelleri gibi!"

"Morgdaki kadavra benzetmesi daha iyi bence," dedi Pitt kuru bir sesle.

"Hepsi ölmüş mü? Emin misiniz?"

"Biri yaşıyor," dedi Pitt, "ya pilot kabininde ya da tuvalette bir saklanıyor."

"O zaman bana ihtiyacı var demektir," dedi.

Pitt başıyla onaylayarak, "En iyisi sen yine koltuktaki yolcuları devam et, içlerinde yaşayan olabilir," dedi. "Simon kokpite gitsin, ben de arkaya, kuyruk bölümüne gidip tuvaletlere bakayım."

Simon, "Bu cesetleri ne yapacağız?" diye sordu. "Komutan haber verip onları buradan çıkartmamız gerekmez mi?"

Pitt sakin bir sesle, "Şimdilik dursunlar," dedi, "Telsize de dokunmayın sakın. Komutan Knight'a raporumuzu kendimiz veririz. Adamlarını dışarıda tut ve kapıyı kapayıp, içeriye girilmesini yasakla Aynı şey senin sağlık ekibin için de geçerli Doktor. Gerekmedikçe hiçbir şeye dokunmayın. Burada anlamadığımız bir şeyler olmuş. Kaza hemen duyulmuştur, bir süre sonra kaza araştırmacıları ve medya mensupları buraya üşüşürler. Yetkililerle görüşünceye kadar bulduklarımızı kendimize saklamalıyız, tamam mı?"

Simon Pitt'in sözlerini kafasından bir süre tarttı ve "Anladım, dedi.

"O halde işimize dönelim ve hayatta kalmış birini bulmaya çalışalım. "

Yolcu kabinini dolduran sular yüzünden Pitt, normal olarak saniyede kat edeceği yolu ancak iki dakikada geçti ve kuyruk bölümüne ulaştı. Bacakları uyuşmaya başlamıştı bile ve yarım saat onları kurulayıp ısıtmadığı takdirde donmaya başlayacaklarını biliyordu.

Uçak dolu olsaydı, ölü sayısı da hiç kuşkusuz çok daha fazla olacaktı. Fakat birçok koltuğun boş olmasına rağmen kuyruğa gidene kadar elli üç ceset saymıştı. Arka bölmeye yaslanıp oturmuş bir kontrol etmek için durdu. Kızın başı öne düşmüş, sarı saçları yüzünü örtmüştü. Nabzı atmıyordu.

Tuvaletlerin bulunduğu bölüme geldi ve üç kapıda 'Boş' yazısını görünce, açıp içlerine baktı. Dördüncü tuvaletin kapısında ‘meşgul' yazısı vardı ve kilitliydi. Kapı yalnızca içeriden kilitlendiğine göre, içeride birisi olmalıydı.

Kapıya kuvvetlice vurdu ve "Beni duyuyor musunuz?" diye bağırdı, "Yardıma geldik. Lütfen kapının sürgüsünü açın."

Pitt kulağını kapıya dayadı ve içeriden hafif bir hıçkırık sesi geldiğini duyar gibi oldu. Ayrıca sanki iki kişi alçak sesle konuşuyormuş gibi hafif mırıltılar da gelmişti kulağına.

"Geride durun!" diye bağırdı. "Kapıyı kıracağım."

Bacağını sudan kaldırdı ve kapıyı parçalamadan, sadece sürgüsünü kırarak açmak için kontrollü bir tekme attı. Ayak darbesi kilidin hemen altına denk gelmiş ve kapı iki-üç santim kadar aralanmıştı. Omzuyla hafifçe iterek onu sonuna kadar açtı.

Zemindeki soğuk sulardan korunmak için klozet kapağının üzerine çıkmış iki kadın birbirine sarınmış, birbirini teselli ediyordu. Kadınlardan birinin üzerinde

üniforması vardı ve gözleri korkuyla açılmıştı. Sağ bacağının üzerinde duruyordu, sol bacağını dimdik ileri uzatmıştı. Pitt, dizkapağında bir şey olmalı, diye düşündü.

Diğer kadın, birden doğruldu ve meydan okurcasına Pitt'e baktı. Pitt onun pencereden gördüğü kadın olduğunu hemen anladı. Yüzünün bir kısmı hâlâ kan içindeydi, fakat bu sefer iki gözü de açıktı ve bu gözlerde nefret ifadesi okunuyordu. Pitt onun bu düşmanca davranışına şaşırmıştı.

Kadın, hafif aksanlı bir İngilizceyle, "Kimsiniz ve ne istiyorsunuz?" diye sordu.

Pitt ilk anda ne saçma bir soru, diye düşündü. Fakat kadının bunu büyük bir korku içinde ve kendini savunurcasına sorduğunu hemen anladı. Yüzüne mümkün olduğunca yumuşak bir ifade verdi ve hafifçe gülümseyip, "Adım Dirk Pitt," dedi. " Polar Explorer adlı Amerikan gemisinden gelen kurtarma ekibindenim. Size yardıma geldik."

"Bunu kanıtlayabilir misiniz?"

"Özür dilerim, sürücü belgemi evde unutmuşum." Bu artık saçmalığın dik âlâsıydı. Kapının kenarına dayandı ve kollarını kavuşturup, "Lütfen sakin olun ve korkmayın," dedi. "Size yardım etmek niyetindeyim, zarar vermek değil."

Hostes rahatlamış görünüyordu, gözlerindeki korku ifadesi kayboldu ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Fakat bu durumu uzun sürmedi, birden tekrar paniğe kapılıp ağlamaya başladı.

"Hepsi öldü, öldürüldüler!" dedi.

Pitt elini uzattı ve "Biliyorum," dedi. "İzin verin de sizi buradan çıkarıp sıcak bir yere götüreyim. Gemi doktoru da sizinle ilgilensin. Burada kalamazsınız böyle," dedi.

Pitt'in yüzü, yolcu kabininin ön kısmındaki projektörle tam olarak aydınlanmadığı için, kadın onun yüzündeki rahatlatıcı ifadeyi tam olarak göremiyordu. Kadın kontrollü bir ses tonuyla, "Bunları yapan teröristlerden biri olmadığınız ne malum?" diye sordu. "Size nasıl güvenebiliriz?"

"Güvenmek zorundasınız, aksi takdirde soğuktan donup öleceksiniz."

Pitt konuşmaktan sıkılmıştı, birden kollarını uzatıp hostesi tuttu ve oradan alıp dışarıya taşıdı. Hostes hiç itiraz etmemişti, ama vücudu korkuyla kasılmıştı.

Pitt, "Hiç korkma," diyerek gülümsedi, "Sadece Scarlett O'Hara olduğunu,

benimse senin ayaklarını yerden kesen Rhett Butler olduğumu düşün yeter."

"Ne Scarlett'i? Berbat görünüyor olmalıyım."

"Hiç de değil," dedi Pitt sırıtarak. "Bir akşam benimle yemeğe çıkmaya ne dersin?"

"Kocam da bizimle birlikte gelebilir mi?"

"Eğer yemeği o ısmarlarsa gelebilir tabii."

Hostes, artık rahatlamış, kendini iyice bırakmıştı. Kollarını boynuna sardı, başını da omzuna yasladı. Pitt başını çevirdi

Pitt diğer kadına baktı. Yüzündeki gülümseme ve güven verici ifade şimdi daha iyi görünüyordu. Kadına, "Sıkı durun," dedi. "Şimdi sizi de alacağım oradan."

Hala neden sonra ilk kez güvencede olduğunu hissetti. Şimdiye kadar korkularını zapteden set artık yıkılmıştı.

Baskı altında tuttuğu duygularını serbest bıraktı ve ağlamaya başladı.

***

Rubin, yavaş yavaş ölüme yaklaştığını biliyordu. Soğuğu ve acıyı hissetmiyordu. Uçaktaki ışıklar ve duyduğu sesler bir anlam taşımıyordu onun için. Tüm duydukları ve gördükleri, sanki başka mekânlardan, başka zamanlardan geliyor gibiydi.

Birden parlak bir ışık kokpiti aydınlattı. Bu ışığın ölümün ucundan dönen insanların görüp anlattıkları hayat tünelinin ucundaki o ışık olup olmadığını merak etti.

Yanıbaşında bir sesin kendisine, "Sakin ol, sakin ol," dediğini duydu.

Rubin, üzerine doğru eğilen bulanık şekli görmeye çalıştı ve boğuk bir sesle, "Sen Tanrı mısın?" diye sordu.

Simon'un yüzünde aniden bir şaşkınlık ifadesi belirdi, ama kendini çabuk toparladı ve gülümsedi. "Yok canım! Sadece buradan geçerken uğrayan bir ölümlüyüm ben."

"Ben ölmedim mi yani?"

"Bence sen elli yıl daha yaşayabilirsin dostum."

"Kımıldayamıyorum. Bacaklarım kırıldı galiba, buraya sıkışıp kaldım. Lütfen

kurtarın beni... lütfen çıkarın buradan."

Simon, "Ben de bunun için geldim buraya zaten," dedi ve Rubin'in vücudunu kaplayan kar ve buz örtüsünün bir kısmını temizledi. "İşte, ellerin serbest kaldı, ben gidip birkaç alet ve kürek getirinceye kadar burnunu kaşıyabilirsin."

Pitt, hostesi uçak dışında bekleyen sağlık görevlilerine teslim ederken, Simon yolcu kompartımanına çıktı ve "Hey Doktor, kokpitte hayatta kalan biri var," diye bağırdı.

"Yolla buraya," dedi Gale.

"Senin yardımına da ihtiyacım var," dedi Simon, Pitt'e. Pitt başını olur anlamında salladı, "Kuyruk bölümünde biri daha var, onu taşıyayım, geliyorum," dedi.

Hala, dizlerinin üzerine çöktü ve eğilip aynaya baktı. Yüzünü rahatça görebileceği kadar ışık vardı içerde. Aynadaki yüz, yumuk gözlü, ifadesiz bir yüzdü. Bir felâketti. Dayak yemiş bir sokak kadınını andırıyordu.

Hala lavabonun altına uzandı ve birkaç kâğıt mendil çıkarıp etrafındaki soğuk suda ıslatarak yüzündeki kurumuş kan ve ruj lekelerini temizledi. Göz makyajı da korkunç görünüyordu. Tekrar birkaç kâğıt mendil alıp ıslatarak onu da temizledi. Saçı fazla bozulmamıştı, eliyle biraz düzeltmesi yeterliydi.

Ama hâlâ korkunç görünüyordu. Pitt geri döndüğünde, kendini zorlayarak ona gülümsedi ve bu adamın, kendisini nasıl gördüğünü merak etti.

Pitt bir süre dikkatle onun gözlerine baktı, sonra meraklı bir ifade takınarak, "Affedersiniz güzel bayan," dedi. "Burada biraz önce duran berbat yaratığı gördünüz mü acaba?"

Hala'nın gözleri birden doldu ve yarı gülmek, yarı ağlamak arası bir sesle, "Çok iyi bir adamsınız Bay Pitt," dedi, "Teşekkür ederim."

Pitt, "İyi olmaya çalışıyorum," dedi şakacı bir ifadeyle.

Birkaç battaniye getirmişti, onları hemen kadına sardı. Sonra, bir eliyle bacaklarından, diğer eliyle belinden tutarak onu hiç güçlük çekmeden kollarına aldı ve kapıya doğru götürmeye başladı, fakat bacakları artık iyice zayıflamaya başlamıştı, yürürken birkaç kez sendeledi.

Kadın, onun sendelediğini görünce, "İyi misiniz?" diye sordu.

"Bir duble Jack Daniels'in, beni kendime getireceğinden eminim.

"Eve varır varmaz size bir kasa göndereceğim, söz."

"Eviniz nerede peki?"

"Şu anda New York'ta."

"O halde oraya yolum düştüğünde birlikte bir yemek yiyelim, olur mu?"

"Tabii, bu benim için bir şereftir Bay Pitt."

"Benim için de, Bayan Kâmil."

Hala kaşlarını kaldırıp ona baktı. "Bu korkunç halimle bile beni tanıdınız öyle mi?" dedi.

"Yüzünüzü biraz temizledikten sonra tanıdığımı itiraf etmeliyim."

"Size bu kadar sıkıntı verdiğim için özür dilerim. Bacaklarınız ve ayaklarınız donmak üzere olmalı."

"BM Genel Sekreteri'ni kucağımda taşıdığımı söyleyebilmek için buna katlanmalıyım."

Pitt'in kendisi bile, iki bin mil uzaklarda, donmuş bir yerde, otuz dakika içinde üç güzel kadına randevu verdiğine inanamıyordu. Bu bir rekor olmalıydı. Bu başarı ona, Rus denizaltısını bulmaktan daha fazla anlam ifade ediyordu.

Hala, Rubin ve hostesin helikoptere yerleştirilmesinden on beş dakika sonra Pitt kokpitin önünde durdu ve her şeyin hazır olduğunu belirtmek için başparmağıyla OK işareti yapan Giordino'yu selamladı. Rotorlar dönmeye başladı, helikopter bir kar bulutu içinde havalandı ve 180 derecelik bir dönüşten sonra Polar Explorer'a doğru uçuşa geçti. Pitt, ancak helikopter sağ salim havalanıp gemiye doğru uzaklaşmaya başladıktan sonra yardımcı ısıtma ünitesine gitti.

İçleri su dolmuş botlarını ve sırılsıklam çoraplarını çıkarıp ayaklarını cihazın egzozu üzerine uzatarak bacaklarındaki kanın yeniden harekete geçmesini bekledi ve bunun neden olduğu karıncalanmadan büyük bir zevk aldı. Simon'ın yanına ne zaman yaklaştığını dahi anlayamadı.

Simon, Pitt'in yanına yaklaşıp durdu ve dönüp uçağın harap haline baktı, içinde bu kadar çok cesetle, uçak, bir toplu mezara benziyordu.

Pitt'in aldırmadığını görünce, "Demek içerdekiler Birleşmiş Milletler delegeleriymiş, öyle mi?" dedi.

"Evet, büyük çoğunluğu öyleymiş. Diğerleri de yine BM'de çalışan kişiler işte. Kâmil'in söylediğine göre, kendi organizasyonları tarafından planlanan bir

turdan dönüyorlarmış."

"Onları kim öldürmek istemiş olabilir?"

Pitt elinde tuttuğu çoraplarını ısıtıcı tüpünün üzerine bıraktı ve "Bu konuda hiçbir fikrim yok," dedi.

Simon, "Ortadoğulu teröristler olabilir mi?" diye ısrar etti.

"Onların böyle zehirleyerek öldürdüklerini hiç duymadım."

"Ayakların nasıl?"

"Çözülüyorlar artık. Seninkiler nasıl?"

"Donanma bize her hava koşulunda kullanabileceğimiz botlar veriyor. Ayaklarım kupkuru ve sıcacık."

Pitt, "Yaşasın düşünceli amirallerimiz!" diye bağırdı ve sırıttı.

"Bana sorarsan, bu pis işi şu kurtulan üç kişiden biri yaptı."

Pitt başını iki yana sallayarak, "Eğer gerçekten de zehirlenerek öldülerse, bu zehir, daha uçağa gelmeden önce, ikram servisinde yemeklere karıştırılmış olmalı. Başka türlü olamaz."

"Kabin âmiri ya da kabin memurları ve hosteslerden biri yemek servisi sırasında yapmış olabilir."

"Kimseye çaktırmadan elli küsur yemeğe zehir atmak kolay değil."

Simon bir an düşündü ve "Peki, içkilere ne dersin?" diye sordu. Deli keçinin tekisin!"

"Buradan kurtuluncaya kadar biraz spekülasyon yapalım bari."

Pitt çoraplarını kontrol etti, hâlâ ıslaktılar. "Pekâlâ, içkilere zehir katılmış olabilir tabii, özellikle çay ve kahvelere."

Simon, teorilerinden biri kabul edildiği için memnun olmuştu.

"O halde söyle bakalım, şu kurtulanların hangisi kuşkulandırıyor seni?

"Hiçbiri."

"Yani, katil de bilerek zehir aldı ve intihar etti mi demek istiyorsun?

"Hayır, suikastçının kurtulan dördüncü kişi olduğunu söylüyorum."

"Ben, kurtulan üç kişi gördüm sadece."

"Bu, uçak yere çakıldıktan sonraydı. Daha önce dört kişi yaşıyordu."

"Yoksa, şu yardımcı pilot koltuğunda oturan ufak tefek Meksikalıyımı kastediyorsun?"

"Aynen, öyle."

Simon kuşkulu gözlerle ona baktı ve "Hangi parlak mantık seni hu sonuca götürdü?" diye sordu.

Pitt alaycı bir gülümsemeyle bakarak, "Klasik mantık," dedi, "Cinayet romanlarında katil, genellikle en az kuşku duyulan kimsedir."

11

"Bu pis kartları da kim dağıttı böyle?"

Julius Schiller, elindeki kartları dizerken hafifçe gülümsedi. Dudakları arasına yanmayan bir puro sıkıştırmış olan Siyasi işler Müsteşarı, başını kaldırdı ve zekâ pırıltıları saçan mavi gözleriyle diğer süzdü.

Poker masasında, o da dahil dört kişiydiler. Hiçbiri sigara içmediğinden, Schiller de diplomatça bir tavırla purosunu yakmamıştı.

Eski denizci sobasında çıtırdayarak yanan odunlar, erken gelen sonbaharın soğuğunu biraz olsun kırmıştı. Yanan sedir ağacı kütükleri, Schiller'in yatındaki tik ağacı kaplı yemek salonuna hoş bir koku yayıyordu. 35 metrelik harika yat, Alexandria, Virginia'nın karşı tarafındaki Güney Adası yakınlarındaki Potomac Nehri'ne demir atmıştı.

Sovyet Misyon Şefi Yardımcısı Aleksey Korolenko'nun yüzünde, Washington'un sosyete çevrelerinde nam salmış o her zamanki neşeli ifade vardı.

Korolenko, "Keşke Moskova'da oynasaydık," dedi. "Bu kâğıtları dağıtanı Sibirya'da bildiğim güzel bir yere gönderebilirdim."

Schiller, "Seninle aynı fikirdeyim dostum," dedi ve sonra kâğıtları dağıtan arkadaşına baktı. "Bundan sonra kâğıtları iyi karıştır Dale."

Başkan'ın özel asistanı Dale Nichols, "Elleriniz bu kadar berbatsa pas geçin siz de," diye söylendi.

Senato Dış İlişkiler Komisyonu Başkanı olan Senatör George Pitt, ayağa kalktı ve somon renkli spor ceketini çıkarıp sandalyesinin arkasına astıktan sonra Yuri Vyhousky'ye baktı.

"Ne diyor bu adamlar dostum? Biz daha bir el bile alamadık, değil mi?"

Sovyet Büyükelçiliği'nin Amerikan işleri Danışmanı başını salladı, "Dört yıl önce bu takımla oynamaya başladığımdan beri iyi bir el gelmedi ki bana," dedi.

Schiller'in yatındaki bu Perşembe gecesi poker partileri, gerçekten de 1986'dan beri sürüyordu ve dostlar arasında oynanan basit bir oyunun çok ötesindeydi. Oyun, önce, iki süper güç arasındaki duvarda küçük bir çatlak yaratmak amacıyla başlamıştı. Onlar kendi aralarında, medyanın haberi olmadan bürokratik kırtasiyecilikten ve diplomatik protokollerden uzakta, özellikle

Sovyet-Amerikan ilişkileriyle ilgili konularda fikir alışverişinde bulunurlardı.

Schiller, "Elli sentle açıyorum," dedi.

"Bir dolara yükseltiyorum," dedi Korolenko.

Nichols, "Bir de, onlara neden güvenmediğimizi soruyorlar," diye homurdandı.

Senatör, Korolenko'nun yüzüne bakmadan, "Mısır'daki şu isyan olayı konusunda ne düşünüyorsun Aleksey?" diye sordu.

"Bana öyle geliyor ki, Ahmed Yezid, Başkan Hasan'ı otuz gün içinde devirecek."

"Demek bu mücadelenin uzayacağını sanmıyorsun, öyle mi?"

"Hayır, askerler Yezid'i desteklerlerse uzamaz."

Nichols, "Oyunda mısın Senatör?" diye sordu.

"Aynen devam."

"Ya sen Yuri?"

Vyhousky, elindeki üç tane elli sentliği masaya bıraktı. Bir şey söylemedi.

Schiller, "Hasan yönetimi Mübarek'in istifasından sonra aldı ve ülkeye biraz istikrar sağladı," dedi. "Bana kalırsa bu istikrarını sürdürecektir."

Korolenko, "Iran Şahı için de aynı şeyi söylemiştin," diye dürttü onu.

Schiller, iki kâğıt sürdü, "O zaman iyi tahmin çıkaramadık, ne yapalım yani?" dedi. "Bana iki kart ver."

Korolenko tek kart aldı. "Siz, o muazzam yardımlarınızı dipsiz kuyuya atıyorsunuz. Mısır'da halk açlıktan ölmek üzere. Yoksul köylerde dini fanatizmin yayılması için mükemmel bir ortam. Humeyni'yi durduramadığınız gibi Yezid'i de durduramayacaksınız."

Senatör Pitt, "Kremlin ne düşünüyor bu konuda?" diye sordu.

"Bekliyoruz," dedi Korolenko hiç istifini bozmadan. "Biz, toz duman ortadan kalkıncaya kadar beklemeyi yeğliyoruz."

Schiller kartlarına baktı ve sıraya dizdi. "Sonuç ne olursa olsun, kazanan olmayacaktır," dedi.

"Doğru, hepimiz kaybediyoruz. Sizler, İslamcıların gözünde Büyük

Şeytansınız ve Komünist dinsizler olan bizler de sevilmiyoruz. Bu çok kaybedenin de İsrail olduğunu söylememe gerek yok, değil ini? Irak'ın Iran tarafından mağlup edilmesi ve Başkan Saddam Hüseyin'in öldürülmesinden sonra, Iran ve Suriye için küçük Arap ülkelerini tehdit ederek bir araya getirme ve israil'e karşı üç cephe oluşturma yolu açılmış oldu. Bu sefer Yahudilerin defteri dürülecek galiba."

Senatör başını iki yana salladı. "İsrail Ortadoğu'nun en iyi donatılmış silahlı kuvvetlerine sahip. Daha önce kazandılar, şimdi de kazanırlar."

Vyhousky, "Ama yaklaşık iki milyon Arap'tan oluşacak insan dalgalarına karşı koymak o kadar kolay olmasa gerek," dedi, "Esad'ın güçleri güneye yürürken, Yezid'in kuvvetleri de, altmış yedi ve yetmiş üçte yaptıkları gibi, Sina yarımadası üzerinden kuzeye saldıracaklardır. Fakat bu kez Iran ordusu Ürdün Nehri'ni geçerek Suudi Arabistan'la Ürdün'ü silip süpürecektir. İsrailliler savaş yetenekleri ve üstün teknolojilerine karşın, bunlara dayanamazlar. "

Korolenko, "Savaş bittiğinde," diye devam etti, “İslam ülkeleri birliği, dünya petrol rezervlerinin yüzde elli beşine sahip olarak fiyatları yükseltecekler ve Batı da ekonomik krize girecektir."

Nichols, Schiller'e bakarak, "Konuş, sıra sende," dedi. "Bir dolar."

Korolenko, “İki dolar artırıyorum," dedi.

Vyhousky kartlarını masaya bıraktı ve "Pas," dedi.

Senatör elindeki kâğıtlara baktı, "Masadaki dört doları görüyor ve dört daha artırıyorum," diye konuştu.

Nichols güldü, "Sizi çakallar," dedi. "Benden paso."

Senatör, "Kendimizi kandırmayalım," diye devam etti. “İsrail'in küçük çaplı bir nükleer silah deposuna sahip olduğunu biliyoruz. Çok zorda kalınca bunu kullanacaklardır."

Schiller içini çekti, "Böyle bir sonucu düşünmek bile istemem," dedi. Yatın kaptanı, kapının kenarına vurup ürkekçe içeriye girerken, Schiller başını kaldırıp ona baktı.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Bay Schiller. Fakat size önemli önemli bir mesaj var efendim."

Schiller, kartlarını Nichols'a doğru uzattı. "Bu elle daha fazla uğraşmaya gerek yok. Bana izin verir misiniz?"

Haftalık poker partilerinin önemli kurallarından biri de telefonlara cevap verilmemesiydi ve sadece, masadakilerin tümünü de ilgilendirebilecek önemli mesajlar kabul edilirdi. Oyun devam ediyordu, ama masadakilerin aklı gelen mesajdaydı.

"Sıra sende Aleksey," dedi Senatör.

"Dört dolar daha artırıyorum."

"Gördüm."

Korolenko pes ettiğini belirten bir tavırla omuz silkti ve kartlarını masaya açtı. Elinde sadece çift dörtlü vardı.

Senatör hınzır hınzır sırıttı ve kartlarını açtı. Oyunu çift altılıyla kazanmıştı.

"Aman Tanrım," diye inledi Nichols. "Bense elimde çift papaz olduğu halde oyundan çekildim."

"Öyle yemeği parası uçtu Aleksey," diye güldü Vyhousky.

"Demek ikimiz de blöf yapıyormuşuz," dedi Korolenko. "Şimdi bir Amerikalı politikacıdan neden kelepir bir araba satın alınmaması gerektiğini daha iyi anladım."

Senatör sandalyesinde arkaya yaslandı ve elini gür, kır saçlarının arasından geçirdi. "Aslında hukuk fakültesinde okurken cep harçlığımı çıkarmak için araba satardım. Meclise girmek için bayağı iyi bir alıştırma olduğunu söyleyebilirim."

Schiller, bir süre sonra döndü ve masaya oturdu. "Özür dilerim. Gelen mesaj önemliydi. Birleşmiş Milletler tarafından kiralanmış bir yolcu uçağı, Grönland'ın kuzey kıyılarında düşüp parçalanmış. Elli ölü varmış, kurtulan olup olmadığı konusunda herhangi bir bilgi yok."

Vyhousky, "Acaba Sovyet temsilcileri de var mıymış?" diye sordu.

"Yolcu listesi henüz belirlenmemiş."

"Terör amaçlı bir bomba saldırısı mıymış?"

"Henüz hiçbir şey bilmiyoruz, ama gelen ilk raporlar kaza olmadığını söylüyor."

Nichols, "Hangi sefermiş?" diye sordu.

"Londra-New York."

Nichols, düşünceli bir yüz ifadesiyle, "Kuzey Grönland mı?" diye tekrar

sordu. "Uçuş rotasından bin milden fazla uzaklaşmış olmalılar."

"Bir uçak kaçırma olayı gibi geliyor bana," dedi Vyhousky.

"Kurtarma timleri oraya ulaşmışlar," dedi. "Bir saat sonra çok daha ayrıntılı bilgi alabiliriz sanıyorum."

Senatör Pitt'in yüzündeki ifade birden değişti, endişeli görünüyordu. "Hala Kâmil'in o uçakta olduğuna dair bir his var içimde. Genel Kurul için Avrupa'dan bugünlerde dönmesi bekleniyordu."

Vyhousky, "George haklı galiba," diye söze karıştı. "Sovyet delegasyonundan da iki kişi vardı onun grubunda."

Schiller, "Çılgınlık bu," diye söylendi. "Bir uçak dolusu BM delegesini öldürmekten kim bir çıkar sağlayacağını umabilir ki?"

Hiç kimse bir şey söylemedi. Salonda uzun bir sessizlik oldu. Korolenko, ifadesiz bir yüzle masanın ortasına bakıyordu. Sonra, diye mırıldandı.

Senatör Rus'un gözlerine baktı, "Biliyordun, değil mi?" dedi.

"Sadece tahmin ediyorum."

"Kâmil'in öldürülmesini Yezid mi ayarladı sence?"

"Sadece istihbarat kaynaklarımızın Kahire'de bir grubun Kâmil'e suikast hazırladığı konusunda duyumlar aldığını söyleyebilirim."

"Bunu duydunuz ve elli kişinin ölümüne kadar beklediniz, öyle mi?"

Korolenko, "Hesap hatası yaptık," dedi. "Suikastın ne zaman ve nerede gerçekleştirileceğini bilmiyorduk. Kâmil'in yaşamının, sadece Mısır'a gittiği takdirde tehdit altında olacağını sanıyorduk. Suikastın bizzat Yezid tarafından değil, onun fanatik sempatizanları tarafından gerçekleştirileceğini düşünüyorduk. Yezid'in adı bugüne kadar hiçbir terörist eyleme doğrudan karışmadı. Onunla ilgili olarak çıkardığınız profil bizimkilerle aynı; kendini Müslümanların Gandhi'si sanan zeki bir adam."

"Boş verin şimdi KGB ile CIA'nin çıkardığı profili, ikisi de aynı, al birini vur ötekine," dedi Vyhousky.

"Al sana haberalma uzmanlarının halkla ilişkiler kampanyalarının oyununa gelmelerine bir örnek daha," dedi Senatör iç geçirerek. "Adam bizim sandığımızdan çok daha azılı bir psikopat."

Schiller, "Bu korkunç olayın sorumlusu Yezid olmalı. Yandaşları, onun iznini

almadan böyle bir şey yapamazlar," diye fikrini belirtti.

Nichols, "Bunu yapmak için nedenleri de var," diye söze girdi. "Kâmil, herkes tarafından sevilen ve tutulan güzel bir kadın. Halk ve askerler karşısında popülaritesi Başkan Hasan'dan daha fazla. O kadın güçlü bir tampondu. Eğer öldüyse, Mısır kısa zamanda mollaların eline geçer."

Korolenko, "Hasan devrilirse ne olacak peki?" diye sordu. "Beyaz Saray'ın bu durumda tutumu ne olur dersiniz?"

Schiller ve Nichols, birbirlerine baktılar. Sonra Schiller, "Ne olacak? Biz de aynen sizin gibi yapacağız tabii," dedi. "Toz duman ortadan kalkıncaya kadar bekleyeceğiz."

Korolenko'nun yüzündeki sabit gülümseme bir anda yok oldu.

"Pekâlâ, birleşik Arap ülkeleri İsrail'e saldırırsa ne yapacaksınız?" diye sordu.

"Geçmişte olduğu gibi İsrail'i destekleyeceğiz kuşkusuz."

"Amerikan kuvvetlerini gönderir misiniz oraya?"

"Pek sanmıyorum."

"Arap liderleri bunu duysalar daha az endişe ederler, değil mi?"

"Ne isterlerse yapabilirler. Ama şunu da unutma, Aleksey... bu kez İsraillilerin Kahire, Beyrut ve Şam üzerine yürümelerine engel olmayacağız."

"Yani, İsrail nükleer silah kullanmaya kalkarsa Başkan bunu engellemeyecek mi demek istiyorsun?"

Schiller, konuyu önemsemiyormuş gibi, "Onun gibi bir şey," dedi ve Nichols'a dönüp, "Sıra kimde?" diye sordu.

Senatör rahat görünmeye çalışarak, "Galiba bende," dedi. Başkan'ın İsrail'le ilgili bu yeni politikası kötü bir haberdi onun için. "Elli sentle başlayalım mı, ne dersiniz?"

Fakat Ruslar olayın peşini bırakmaya pek niyetli değillerdi. Vyhousky, "Bu rahatsız edici bir şey, öyle değil mi?" dedi.

Nichols, "Bazen tutumları değiştirmek gerekiyor," diye konuşlu. "Son araştırmalara göre ABD'nin petrol rezervleri seksen milyar varil. Fiyatları varil başına elli dolardan hesap edildiğinde, petrol şirketlerimiz elde edecekleri gelirlerle, büyük petrol arama programlarına başlayabilirler. Kuşkusuz Meksika ve Güney Amerika rezervlerine de güvenebiliriz. Yani, petrol açısından artık

Ortadoğu'ya bağımlı değiliz. Yani Ortadoğu'yla ilişkimizi kesiyoruz. Sovyet hükümeti Arap belasıyla uğraşmak istiyorsa, buyursun uğraşsın.

Korolenko, duyduklarına inanamıyordu. Onda kökleşmiş bir hal almış olan ihtiyatlılığı nedeniyle her şeye şüpheyle yaklaşıyordu. Ama Amerikalılar'ı çok iyi tanıyordu ve onların blöf yapmayacaklarından emindi. Özellikle böyle büyük ve çok önemli bir mesele konusunda blöf yapmayacaklarını veya onu yanlış yönlendirmeyeceklerini iyi biliyordu.

Sovyet temsilcilerine sızdırdığı bu plan konusunda Senatör Pitt'in de kuşkuları vardı. Amerika'nın ihtiyacı olduğu bir zamanda Rio Grande'den petrol alma olasılığı çok düşüktü. Meksika'da devrimin eli kulağındaydı.

Mısır, Yezid gibi bir karanlık çağlar fanatiğinin yönetiminde lanetlenmiş bir ülke olma yolundaydı. Ama Meksika'da da Aztek kültürüne bağlı bir din devleti kurmak isteyen ve Benito Juarez'le Emiliano Zapata karışımı bir Mesih olma iddiasında olan Topiltzin adında bir manyak vardı. Yezid gibi, Topiltzin de ülkesindeki milyonlarca fakirin desteğini almıştı ve hükümeti her an devirebilirdi.

Senatör kendi kendine, 'Nereden çıkıyor bu manyaklar?' diye düşündü. Bu şeytanları kim yaratıyordu acaba? Kâğıtları dağıtırken ellerinin titremesine engel olmaya çalıştı.

"Hadi beyler, oynayın bakalım."

12

Gecenin ürkütücü sessizliğinde koca şekiller sanki bilinmeyen bir varlığın gelerek onlara hayat vermesini bekler gibi, kıraç topraklara boş gözlerle bakıyorlardı. Dimdik ve katı figürlerin boyları iki katlı bir ev boyuna yakındı ve korkunç, ifadesiz yüzleri mehtapta parlıyordu.

Bin yıl önce, Toltec kenti Tula'da, beş teraslı Quetzalcoatl piramidinin tepesine bir mabet yapmışlardı. Mabet artık yerinde yoktu ama piramit kalmış ve arkeologlar tarafından yeniden inşa edilmişti. Piramit geniş bir arazi üzerine kurulmuştu, görkemli günlerinde burada 60.000 kişi yaşamış, sokaklarında dolaşmıştı.

Buraya fazla ziyaretçi gelmezdi ve gelenler de Tula'nın lanetlenmiş sessizliği karşısında korkuya kapılırlardı.

Bir adam yalnız başına piramidin merdivenlerini teker teker çıkıp tepedeki taş heykellere ulaşmaya çalışırken mehtap da ölü kentin üzerinde korkutucu gölgeler oluşturuyordu. Adam, takım elbise giymiş ve kravat takmıştı, elinde deri bir evrak çantası vardı.

Yukarı çıkana kadar piramidin duvar kirişlerini süsleyen korkunç kabartmaları seyrede seyrede beş terasın beşinde de mola verdi. Kabartma resimlerde, açılmış yılan ağızlarından çıkmış insan yüzleri, gagalarıyla insan kalplerini parçalayan kartallar vardı. Adam yoluna devam etti ve üzerinde kurukafa ve iskelet kabartmaları bulunan bir sunağın önünden geçti. Bu tip sembollerin, eski korsanlarca kullanıldığını biliyordu.

Piramidin tepesine vardığında ter içinde kalmıştı. Durdu ve çevresine bakındı. Yalnız değildi. Karanlığın içinden çıkan iki kişi aceleyle üzerini aradı. Adamlar elindeki çantaya yöneldiler, elinden alıp içine baktılar ve silah olmadığını anlayınca sessizce kenara çekildiler.

Rivas rahatladı ve çantanın sapında gizlenmiş bir düğmeye bastı. Çanta kapağına yerleştirilmiş küçük bir kayıt cihazı çalışmaya başlamıştı.

Birkaç dakika sonra, büyük taş heykellerin gölgeleri arasından üzerinde topuklarına kadar inen uzun bir entari bulunan bir adam çıktı. Uzun saçlarını arkada toplamıştı. Bu haliyle arkasındaki saçlar tıpkı bir horoz kuyruğuna benziyordu. Adamın ayakları entarinin eteğinden görünmüyordu, ama kollarındaki turkuaz taşlı altın bilezikler ay ışığında parlıyordu.

Kısa boyluydu ve yumuşak oval yüzünden Kızılderili olduğu belli oluyordu. Kara gözlerini, yeni gelenin üzerine dikti ve bu uzun boylu adamı bir süre inceledi. Özellikle de adamın üzerindeki takım elbise garibine gitmiş gibiydi. Kızılderili görünüşlü adam, kollarını kavuşturdu ve bir ezgi gibi çıkan bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Ben Topiltzin'im."

"Adım Guy Rivas, ABD Başkanı'nın özel temsilcisiyim."

Rivas daha yaşlı bir adamla karşılaşacağını düşünmüştü. Meksikalı mesihin yaşını tahmin etmek kolay değildi ama yine de otuzdan fazla göstermiyordu.

Topiltzin alçak bir duvarı gösterdi ve "Ayakta konuşmayalım," dedi.

Rivas başını salladı ve adamın gösterdiği yere oturdu. "Çok garip bir yer seçmişsiniz doğrusu."

"Evet, Tula nin uygun olacağını düşündüm." Topiltzin'in ses tonu birden karşısındakini aşağılayan bir hal almıştı. "Başkanınız, herkesin içinde konuşmamızdan korktu. Mexico City'deki dostlarını gücendirmek ve kızdırmak istemedi," diye ekledi.

Rivas tuzağa düşmeyecek kadar zeki ve tecrübeliydi. "Başkan, benimle konuşma lütfünü gösterdiğiniz için size teşekkür etmemi istedi," dedi.

"Daha yüksek rütbeli bir devlet görevlisi bekliyordum."

görüşme ortamı tek bir kişiyi gerektiriyor. Biz de bundan, iki taraftan da çevirmen istenmediği anlamını çıkardık. Siz ayrıca İspanyolca ve İngilizce de konuşmak istemediğinizi söylediniz. Bu durumda, Náhuatl, yani Aztek dilini bilen benden başka yüksek rütbeli yetkili yoktu."

"Bu dili çok iyi konuşuyorsunuz."

"Ailem Amerika'ya Escampo'dan gitmiş. Bu dili bana daha küçük bir çocukken öğretmişlerdi."

"Escampo'yu bilirim. Hayatta kalma mücadelesi veren, gururlu insanların bulunduğu küçük bir köy."

"Meksika'da açlığa son vereceğinizi söylüyorsunuz. Başkan sizin programlarınızla yakından ilgileniyor."

Topiltzin, "Sizi bunun için mi buraya gönderdi?" diye sordu.

Rivas başını salladı. "Bir görüşme zemininin oluşturulmasını istiyor."

Bir süre konuşmadan sessizce durdular. Sonra Topiltzin'in yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi. "Sizin Başkan akıllı adam. Ülkemizdeki ekonomik darboğaz nedeniyle benim halen yönetimde bulunan Partido Revolucionario Institucional hükümetini devireceğimi ve ABD-Meksika ilişkilerinde bir karmaşa meydana geleceğini tahmin ediyor. Bu nedenle ikili oynuyor."

"Başkan'ın aklından geçenleri bilemem."

"Meksika halkının büyük çoğunluğunun, yönetimin ve zenginlerin kölesi, paspası olmadığını o da yakında anlayacaktır, insanlar artık siyasetteki çürümeden ve yolsuzluklardan iyice bıktılar. Artık çöplüklerde yiyecek aramak istemiyorlar. Acıları yakında sona erecek."

"Aztekler'in kemiklerinden bir ütopya yaratarak mı?"

"Sizin halkınız da atalarının izinden gitseler iyi ederler."

"Aztekler Amerika kıtasının en büyük canileriydiler. Eski barbarca inanışlar üzerine modern bir hükümet kurma fikri bence..." Rivas birden sustu, neredeyse hiç düşünmeden 'aptalca' diyecekti. Bir an düşündü ve "Saflık olur," dedi.

Topiltzin'in yuvarlak yüzü gerildi ve ellerini sinirli sinirli oynatmaya başladı. "Ortak atalarımızı İspanyol fetihçilerinin katlettiğini unutuyor gibisiniz."

"İspanya'da Mağribi askerleri için aynı şeyleri söylüyorlar, ama bu onların Engizisyon'unu haklı göstermeye yetmiyor."

"Pekâlâ, Başkanınız benden ne istiyor?"

Rivas, "Sadece Meksika'da bolluk ve barış," diye cevap verdi. "Kuşkusuz ülkeyi komünizme teslim etmenizi de istemiyor."

"Ben Marksist değilim ve komünizmden en az onun kadar nefret ederim. Taraftarlarım arasında silahlı gerillalar yoktur."

"Başkan bunları duyunca sevinecektir."

"Suçlu zenginler, yolsuzluk yapan yetkililer ve şimdiki hükümetin ve ordunun ileri gelenleri kurban edilince, yeni Aztek ulusu yine büyüyecektir."

Rivas doğru duyup duymadığından emin değildi. "Anlayamadım. Yani binlerce insanı öldürecek misiniz?" diye sordu.

"Hayır Bay Rivas, ben saygı duyduğumuz tanrılarımız Quetzalcoad, Huitzilopochtli, Tezcatlipoca 'ya vereceğimiz kurbanlardan söz ediyorum."

Rivas anlamamış gibi onun yüzüne baktı ve "Kurbanlar mı?" dedi.

Topiltzin cevap vermedi.

Fakat Rivas, onun ne demek istediğini sonunda anlamıştı ve "Hayır!" diye bağırdı, "Ciddi olamazsınız!"

Topiltzin ciddi bir ifadeyle, "Ülkemiz, yine eskisi gibi Aztek adı olan Tenochtitlan olarak anılacaktır," diye devam etti. "Dindar bir ülke olacağız. Resmi dilimiz Nahuatl olacak ve halkımız sert önlemlerle yola getirilecektir. Yabancı yatırımlar ve fabrikalar devletleştirilecektir. Sınırlarımız içinde sadece burada doğmuş insanlar yaşayabilecektir. Tüm yabancılar sınır dışı edilecektir."

Rivas şaşkına dönmüştü. Suratı bembeyaz kesilmiş, sesini çıkarmadan dinliyordu.

Topiltzin, "Artık ABD'den hiçbir mal almayacak ve petrolümüzü de satmayacağız," diye konuşmasını sürdürdü. "Yabancı bankalara olan borçlarımız sıfırlanacak ve tüm yabancı değerlere devletçe el konacaktır. Kaliforniya, Texas, New Mexico ve Arizona'daki eski topraklarımızı da geri istiyorum. Bu amaçla halkımdan milyonlarca insanı bu bölgelere yollayacağım."

Bu adamın söyledikleri korkunç şeylerdi. Rivas'ın karışık zihni Topiltzin'in sözünü ettiği korkunç şeyleri kavrayamamıştı.

"Bu düpedüz manyaklık," dedi Rivas kendini alamayarak, "Başkan böyle saçmalıkları dinlemeyecektir."

"Yani söylediklerime inanmaz mı?"

"Aklı başında olan kimse inanmaz."

Fakat Rivas çizmeyi aşmıştı.

Topiltzin yavaşça ayağa kalktı, başını öne eğdi ve ifadesiz bir sesle, "O halde ona, anlayacağı bir mesaj göndermem gerekiyor," dedi.

Kollarını başının üzerine, simsiyah gökyüzüne doğru kaldırdı. Hareketini henüz tamamlamıştı ki, üzerlerinde boğazlarına bağladıkları beyaz pelerinden başka bir şey olmayan dört Kızılderili ortaya çıktı, Rivas'ı yakaladıkları gibi, biraz ilerdeki üzerinde kurukafa ve çapraz kemik oymaları bulunan kaya sunağa götürdüler, elleriyle kollarından tutup yatırdılar.

Rivas öylesine şaşkındı ve gafil avlanmıştı ki, önce ne yapmak istediklerini anlamakta güçlük çekti. Ama sonuçta ne olacağını anlayınca çırpınıp bağırmaya başladı. "Aman, Tanrım! Hayır! Hayır!"

Topiltzin onun bağırıp çırpınmalarına hiç aldırmamış, sessizce sunağın

kenarına gelmişti. Onun bir baş işaretiyle adamlardan biri Rivas'ın gömleğini yırttı ve göğsünü açtı.

Rivas, "Bunu yapmayın, yalvarıyorum!" diye inledi.

Topiltzin'in havaya kalkmış sol elinde ay ışığında parlayan korkunç bir bıçak belirdi. Rivas bir çığlık attı, bu onun son sesiydi.

Sonra bıçak indi.

Uzun sütün-heykeller olanları bir taş sessizliğiyle izliyordu. Bu tür olaylara binlerce yıl önce, binlerce kez tanık olmuşlardı. Rivas'ın hâlâ çırpman kalbi göğsünden sokulurken taş sütunların görmeyen gözlerinde hiçbir acıma duygusu yoktu.

13

Çevresindeki harekete ve insanlara rağmen Pitt, soğuk kuzeyin yoğun sessizliğini hissediyordu. Bu öyle bir durgunluk ve sessizlikti ki, bu insan seslerini ve makine gürültülerini yutuyordu. Pitt kendini sanki koca bir buzdolabının içinde yapayalnız kalmış gibi hissediyordu.

Gün ışığı nihayet gri sisler içinden sıyrılıp ortaya çıkmıştı. Bir süre sonra güneş, buzlu pusu ortadan kaldırmış, gökyüzü açık turuncu ve beyaza bürünmüştü. Fiyorda bakan kayalık tepeler gün ışığının altında karla kaplı bir mezarlığın taşlarına benziyordu.

Kaza yerinin çevresi şimdi askeri bir istila bölgesini andırıyordu.

İlk gelenler, beş Hava Kuvvetleri helikopteriyle getirilen Ordu Özel Hizmetler Gücü'ne mensup askerler olmuş ve bunlar, ağır silahları ve ekipmanlarıyla hemen uçak gövdesini kordon altına almışlardı.

Bir saat sonra Federal Havacılık kaza araştırma ekibi indi ve uçak gövdesiyle parçalarının yerlerini nakledilmek üzere işaretlemeye başladı. Ardından gelen patoloji ekibi, cesetleri çıkarıp etiketleyerek helikopterlere koydular ve Thule Hava Kuvvetleri Üssü'ndeki morga gönderdiler.

Kaza yerinde Donanmayı, tesadüfen orada bulunan Polar Explorer ve Komutan Knight temsil ediyordu. Gemi düdüğünün sivri kayalıklardan yansıyan sesini duyanlar ellerindeki işleri bırakmışlar denize doğru bakarak gemiyi görmeye çalışıyorlardı.

Yeni oluşan ve su yüzünde ağır ağır hareket eden buz kütleleriyle kış ayının gotik kaleleri andıran ilk aysberglerine çarpa çarpa ilerleyen Polar Explorer yavaşça fiyordun ağzına geldi. Geminin pervanesinin etkisiyle çalkalanan gri-mavi deniz buz çatlakları arasından İslama sesine benzer bir sesle püskürdü ve beyaza bulandı.

Buzkıranın geniş pruvası buz kütlesini bana mısın demeden parçalayarak enkaza elli metre kala durdu. Knights makineleri stop ve yavaşça kaptan köprüsünden inip çevresine bakındı. Sonra, gemi bordasının yan tarafındaki merdivenden, buzların üzerine indi ve çalışan ekiplere gemiyi gerektiğinde bir komuta merkezi olarak kullanabileceklerini söyledi.

Pitt güvenlik önlemleri karşısında etkilenmişti. Olay henüz medyaya duyurulmamış, Kennedy Havaalanı'nda uçağı bekleyenlere, bir gecikme olduğu

bildirilmişti. Fakat zeki ve kurnaz bir gazetecinin haberi bir saate kadar alıp herkese duyuracağından da kuşkuları yoktu.

Giordino boğuk bir sesle, "Gözkapaklarım sanki donmuş da gözlerime yapışmış gibi," diye homurdandı. NUMA helikopterinin pilot koltuğunda oturmuş elindeki bir fincan kahveyi donmadan içmeye çalışıyordu. "Havanın bu kadar soğuk olabileceğini düşünemezdim doğrusu," dedi.

Pitt ters ters arkadaşına baktı. "Ne kadar soğuk olduğunu nereden biliyorsun? Bütün gece helikopterinin sıcacık kokpitinden hiç dışarı çıkmadın ki?"

Giordino bir elini yukarı kaldırıp, birbirlerinden ayrılmış parmaklarını göstererek, "Ben, içki bardağında buz parçası gördüğümde bile üşürüm," dedi. "Şu elime bir bak. Öylesine katılaşmış ki, yumruk bile sıkamıyorum."

Pitt bir ara helikopterin penceresinden bakınca gemiden çıkmış, buzların üzerinde yürümeye çalışan Komutan Knight'ı gördü. Knight helikoptere doğru gelirken, o da arka tarafa geçti ve kargo kapısını açtı. Kapının açılmasıyla beraber buz gibi hava içeriye dolunca Giordino sızlanmaya başladı.

Knight, eliyle selam verdi ve ağzından buharlar püskürterek içeriye girdi. Sonra elini parkasının iç cebine attı ve küçük, yassı bir şişe çıkardı. Şişenin üzeri deri kaplıydı.

"Geminin revirinden biraz konyak aldım. Alırken markasına falan bakmadım ama şu anda iyi geleceğinden eminim."

Pitt gülerek, "Sanırım Giordino'yu cennete uçuracaksın," dedi.

Giordino, "Cehennemde olsam daha iyi," diye homurdandı. Sonra konyak şişesini aldı ve dudaklarına götürdü. Birkaç yudum aldıktan sonra elini kaldırıp yumruk yaptı, "Galiba iyileştim," diyerek güldü.

Knight, "Burada epey kalacağız galiba," dedi. "Önümüzdeki yirmi dört saate kadar buradan ayrılmama emri aldık. Galiba temizlik bitinceye kadar bizi buzların üzerinde tutmaya kararlılar."

Pitt, "Uçaktan kurtulanlar ne durumda?" diye sordu.

"Bayan Kâmil istirahat ediyor, durumu iyi. Haa, unutmadan söyleyeyim, seninle görüşmek istediğini söyledi bana. Galiba New York'ta yemek yiyecekmişsiniz."

Pitt masumane bir ifadeyle, "Yemek mi?" diye sordu.

Knight, "Garip şey," diye devam etti. "Doktor Gale dizini tedavi ederken

hostes de seninle yemeğe çıkacağını söyledi."

Pitt ellerini iki yana açarak, "Çok acıkmış olmalılar," dedi.

Giordino, konyak şişesini tekrar dudaklarına götürürken, "Ben bu şarkıyı daha önce de dinlemiştim," diyerek sırıttı.

"Pekâlâ, kabin âmirinin durumu nasıl?"

Knight, "Pek iyi değil, ama doktor iyileşeceğini söylüyor," dedi. "Adı Rubin. Anesteziyle uykuya dalarken pilotun iki yardımcısını öldürüp ortadan kaybolduğu gibi birtakım saçma şeyler mırıldandı."

Pitt, "Saçma olmayabilir. Pilotun cesedi hâlâ bulunamadı," dedi.

Knight omuzlarını silkti ve "Ne halleri varsa görsünler, beni ilgilendirmez," dedi. "Ne idüğü belirsiz bir uçak kazasına bulaşmamak için yeterince çaba gösteriyorum zaten.

"Rus denizaltısı konusunda ne yapacağız peki?" diye sordu.

"Pentagon yetkilileriyle yüz yüze görüşünceye kadar bu konuyu kapatacağız. Telsizle haberleşelim derken, her şeyi açığa vurmamız saçmalık olur. Uçağın buraya çakılması da bir yerde bizim için bir şans oldu. Böylece, uçaktan kurtulanlar Amerika'ya hastaneye gönderildikten sonra, biz de zorunlu olarak ülkeye, Portsmouth'daki limanımıza dönüyormuşuz izlenimini verebiliriz. Umarım bu beklenmeyen rota değişikliği Sovyet istihbaratçılarının akıllarını karıştırır da peşimizi bırakırlar."

Konyak etkisini göstermiş, Giordino'nun yüzü kızarmıştı. "Buna pek güvenme," dedi. "Eğer Ruslar bizim onları kandırmaya çalıştığımız konusunda en ufak bir şüpheyi dahi taşıyorlarsa, üstelik bu uçak kazasının sırf onları şaşırtmak için yapılmış, düzmece bir olay olduğunu düşünecek kadar kuşkucularsa, bu bölgeye kurtarma gemileri, tam teçhizatlı savaş gemileri ve uçaklarla gelirler. Denizaltının yerini tespit ettikten sonra da onu çıkarıp doğruca Kola Severomorsk istasyonuna götürürler."

Pitt, "Belki de onu minik parçalara ayırırlar," diye ekledi.

"Yani, onu tahrip mi ederler?"

"Sovyetler'in kurtarma teknolojileri pek gelişmiş değil, ilk amaçları ona kimsenin dokunmamasını sağlamak olacaktır."

Giordino konyak şişesini Pitt'e uzatıp, "Burada soğuk savaş tartışması yapmanın anlamı yok şimdi. Neden şu sıcacık gemiye gitmiyoruz sanki?" dedi.

Knight, "Haklısın," dedi. "İkinizde çok çalıştınız."

Pitt gerindi ve kürklü parkasının fermuarını çekti, "Ben biraz yürüyeceğim," dedi.

"Bizimle gelmiyor musun yani?" diye sordu Giordino.

"Ben sonra gelirim. Şu arkeologların durumlarına bir bakmak istiyorum. "

"Oraya gitmene hiç gerek yok. Doktor, yardımcılarından birini onların kampına gönderdi. Adam biraz önce durum raporu verdi. Söylediğine göre birkaç küçük yara bereden başka bir şeyleri yokmuş. "

Fakat Pitt ısrarlıydı. "Ben yine de gideceğim. Orada neler bulguladıklarını öğrenmek ilginç olabilir."

Giordino aklından geçenleri okuyacak kadar iyi tanıyordu Pitt'i. "Belki de birkaç Eski Yunan amforası bulmuşlardır, ha?"

"Sormanın kimseye zararı olmaz, değil mi?"

Knight, Pitt'e sert bir bakış fırlatıp, "Konuşurken çok dikkatli olmalısın," dedi.

"Jeolojik araştırma hikâyesi ezberimde."

"Peki ya uçak personeli ve yolcuları konusunda ne söylemeyi düşünüyorsun?"

"Merak etme, kaza konusunda soru sorarlarsa yolcuların soğuktan donarak öldüklerini söylerim."

"Yalandan kim ölmüş," dedi Giordino.

"Peki öyleyse," dedi Knight. "Onlara bunları söylemek iyi fikir. Bilmemeleri gereken bir şey söyleme yeter."

Pitt helikopterin kapısını açıp dışarıya çıkarken, "Beni beklemeyin," dedi.

Knight, "Ne inatçı adam bu!" diye söylendi. "Pitt'in antikalarla ilgilendiğini bilmiyordum doğrusu."

Giordino pencereden dışarıya, Pitt'e baktı ve içini çekti.

"Kendisi de bilmiyordu zaten."

Yerdeki buz tabakası düz ve sertti, Pitt fiyortta rahatça gezinebiliyordu. Bir ara başını kaldırdı ve kuzey-batı yönünden gelen uğursuz görünüşlü gri bulutlara baktı. Güneşli hava buralarda birkaç dakika içinde kar fırtınasına dönüşebiliyor ve kardaki bütün izleri anında yok edebiliyordu. Üzerinde pusula bile yoktu ve böyle bir yerde kaybolmak hiç de işine gelmezdi doğrusu. Bu nedenle,

adımlarını sıklaştırdı.

Başının üzerinden birkaç beyaz Kutup kuşu geçti. Kutup soğuğuna dayanamazlarmış gibi görünen bu kuşlar aslında özellikle soğuk kış aylarında Kuzey Kutup bölgesinde yaşayan özel bir türdü.

Pitt, güney yönünde ilerledi ve arkeologların kulübesinden çıkan dumana doğru yürüdü. Fırtına patladığında, kampa sadece on dakika mesafedeydi. Bir dakika önce yirmi kilometre ilerisini görebilirken, şimdi görüşü, birden beş metreye düşüvermişti.

Doğru bir çizgide yol alabileceğini umut ederek kısa adımlarla koşmaya başladı. Rüzgâr sol tarafından esiyordu, yere yuvarlanıp yönünü şaşırmamak için ağırlığını sol tarafına vererek yoluna devam etti. Rüzgârın şiddeti giderek arttı, artık ayakta güçlükle durabiliyordu. Kollarıyla başını sardı, eğilerek, adımlarını saya saya ilerlemeye çalıştı. Önünü görmeden yürümenin imkânsız olduğunu biliyordu, bu şekilde olduğu yerde dönüp durabilirdi. Böyle bir havada, arkeologların kulübesinin birkaç metre yakınından fark etmeden geçip gidebilir ve yorgunluktan düşünceye kadar da yürümeye devam edebilirdi. Rüzgârın keskin soğuğuna rağmen, üzerindeki kutup giysileri onu koruyordu ve gücünün yerinde olduğundan emindi.

Kulübenin yakınlarına gelmiş olabileceğini düşündü ve durdu. Yaklaşık otuz adım daha attı, tekrar durdu.

Sağa doğru üç metre kadar yürüdü. Arkasına döndü, rüzgârın savurduğu karların altında silinmekte olan ayak izlerine baktı. Oraya kadar izlediği güzergâha paralel yürümeye başladı, ilk izlediği güzergâhtaki ayak izleri tümüyle silinene kadar altmış adım gitti. Sonra tekrar sağa birkaç adım atıp bir önceki güzergâha paralel yürümeye başladı. Böylece Pitt sola doğru meyilli yürüyüşünün nispeten doğru bir çizgide gerçekleşmesini sağlıyordu. Bu üçüncü güzergâhta yürürken, korkunç bir tipi içinde birden ayağı kaydı ve metal bir duvara çarptı.

Metal duvarı izleyip iki köşe döndü ve sonra bir kapıya uzanan ipi buldu. Derin bir oh çekerek kapıyı açtı, içeriye girdi, artık kurtulmuştu.

Fakat burası arkeologların yaşam mahalli değildi. Açık kazı yerlerinin korunması için kulübe haline getirilmiş kapalı bir mekândı.

İçerisi çok sıcak sayılmazdı, sıfır derece falandı, ama dışarıdaki fırtınadan kurtulduğuna sevinmişti Pitt.

Sadece bir fenerle aydınlatılmıştı. Önce yalnız olduğunu sanıyordu ama dikkat

edince, yerdeki çukurlardan birinde iki omuz ve bir baş gördü. Çukurdaki kişi diz çökmüştü, sırtı Pitt'e dönüktü ve çukuru dikkatle kazıyordu.

Pitt ilerleyip çukurun yanına geldi ve öne eğildi.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Lily birden, korkmaktan çok şaşırarak döndü. Fenerin ışığı gözüne geldiğinden, karşısındaki kişinin kim olduğunu göremiyordu.

"Neye hazır mıyım?"

"Kente inmeye."

Lily şimdi sesi tanımıştı. Feneri aldı ve yavaşça doğruldu. Pitt'in etkileyici gözlerine bakarken, Pitt de hayranlıkla onun fenerin ışığında alev gibi parlayan harika kızıl saçlarını seyrediyordu.

Lily sağ eldivenini çıkarıp elini uzatırken, "Bay Pitt... değil mi?" dedi.

Pitt de eldivenini çıkarıp onun elini hafifçe sıktı. "Güzel hanımların bana Dirk demelerini yeğlerim."

Genç kadın, erkek arkadaşına makyajsız yakalanan genç bir kız gibi mahcup hissetti kendini, bir yandan elindeki nasırları Pitt'in fark edip etmediğini merak etti. Bunlar yetmezmiş gibi heyecandan yüzü de kızarmıştı. "Adım Lily... Sharp," dedi. "Ben ve arkadaşlarım dün geceki yardımlarınız için teşekkür etmek istiyorduk. Yemek konusunda şaka yaptığınızı sanmıştım. Aslında, sizi tekrar göreceğimi ummuyordum."

Pitt başını, dışardan gelen rüzgâr sesine çevirdi ve "Duyuyorsunuz değil mi?" dedi. "Bu korkunç kar fırtınası bile beni vazgeçiremedi."

"Çıldırmış olmalısınız."

"Hayır, sadece bir Kutup fırtınasını atlatabileceğini sanan bir aptalım."

İkisi de güldüler, aralarındaki gerginlik kaybolmuştu. Lily, çukurdan çıkmaya hazırlandı, Pitt elini uzatıp ona yardım etti. Pitt Lily'nin yüzünü buruşturduğunu görünce canının yandığını anladı ve elini gevşetti.

Pitt, "Şu anda istirahatta olmanız gerekirdi," dedi.

Lily gülümseyerek ona baktı, "Biraz ağrım var, biraz da size gösteremeyeceğim yerlerimde hafif yara ve bereler," dedi.

Pitt feneri alıp çevrede gezdirdi ve yerdeki kaya parçalarıyla toprak kümelerine baktı. "Neler yapıyorsunuz burada?"

"Burası eski bir Eskimo köyü. İsa'dan sonra birinci ile beşinci yüzyıllar arasında varlığını sürdürmüş bir yerleşim yeri."

"Bir ismi var mı bu köyün?"

"Bu yeri beş yıl önce bulan Doktor Hiram Gronquist'in ismine ithafen, buraya Gronquist Körfezi Köyü ismini verdik."

"Dün gece gördüğüm üç kişiden biri mi?"

"Evet, bayılmış olan İriyarı adam."

"Onun durumu nasıl şu anda?"

"Alnında koca bir şiş var ama başının ağrımadığına ya da dönmediğine yemin ediyor. Ben kulübeden ayrılırken bir hindi kızartıyordu."

Pitt şaşırmıştı, "Hindi mi?" diye sordu. "Birinci sınıf bir erzak deponuz olmalı."

"Üniversiteye zengin bir eski öğrenci tarafından ödünç verilen dikey kalkış inişli bir Minerva uçağımız var. İki haftada bir, Thule' den bize bir şeyler getiriyor işte."

"Bu kadar kuzeyde, kazıların, toprağın erimeye başladığı yaz ortalarında yapıldığını sanırdım."

"Genelde öyledir zaten. Fakat köyün merkezi üzerinde bulunan ısıtmalı prefabrike koruma sayesinde Nisan'dan Ekim'e kadar çalışabiliyoruz."

"Olağanüstü bir şeyler bulduğunuz oldu mu hiç? Yani, buraya ait olmayan bir şeyler?"

Lily garip bir ifadeyle onun yüzüne bakarak, "Neden sordunuz?" dedi.

Pitt omuzlarını silkti. "Hiç. Sadece merak işte."

"Eskimoların tarih öncesi yaşam koşulları ve teknolojileri hakkında ipuçları verebilecek nitelikte yüzlerce elişi sanat eseri çıkardık. İncelemek isterseniz hepsi kulübede duruyorlar."

"Acaba hindi yerken onlara bakma imkânı bulabilecek miyim?"

"Gayet tabii. Misafirimiz olursanız Doktor Gronquist de sevinir. Mükemmel bir aşçıdır."

"Aslında ben hepinizi alıp gemide yemeğe götürmek istiyordum, ama kar fırtınası planımı alt üst etti."

"Masamızda bir misafir görmekten hepimiz mutlu olacağız."

"Olağandışı bir şey buldunuz, değil mi?" diye sordu Pitt yine ansızın.

Lily'nin gözleri kuşkuyla açıldı. "Bunu nasıl bilebilirsiniz ki?"

"Yunan mı, Roma mı?"

"Roma imparatorluğu, daha doğrusu Bizans."

Pitt'in gözleri birden kısılmıştı, genç kadını tekrar zorladı. "Tamam da, nasıl Bizans yani? Çok mu eski?"

"Bulduğumuz şey, altın bir sikke. Dördüncü yüzyıl sonlarına ait."

Pitt birden rahatladı. O, derin bir nefes alırken, genç kadın da kuşku ve biraz da öfkeyle ona bakıyordu.

Lily dayanamayarak, "Sadede gelin artık," diye çıkıştı.

Pitt elini kaldırıp ona sakin olmasını işaret etli ve "Şimdi söyleyeceğimi dikkatle dinleyin," diye ağır ağır konuştu, "Fiyorda doğru uzanan deniz yatağında bir sürü amfora olduğunu söylersem ne yaparsınız?"

Lily şaşkındı. "Amforalar mı? Ciddi misiniz?"

"Sualtı kameralarımızla onların filmini çektim."

Genç kadın rüyadaymış gibi, "Gelmişler," diye mırıldandı. "Atlantik'i gerçekten geçip buralara kadar gelmişler demek. Romalılar, Grönland'a Vikingler'den önce gelmişler."

Pitt elini, Lily'nin beline hafifçe atıp genç kadını kapıya doğru yönlendirirken, "Durum onu gösteriyor," dedi. Sonra da, "Şey, fırtına geçinceye kadar burada hapis mi kalacağız, yoksa şu kapı dışındaki ip kulübeye kadar uzanıyor mu?" diye sordu.

Genç kadın başını salladı. "Evet, uzanıyor," dedi. Sustu ve sikkeyi bulduğu kazı yerine baktı. "Yunanlı gemici Pythias M.Ö. 350'de destansı bir seyahate çıkmış. Rivayete göre, Atlantik'te kuzeye doğru yol almış ve İzlanda'ya varmış. Yedi yüz elli yıl sonra, bu kadar kuzey ve batıya yapılan bir Roma seyahati hakkında kayıtlar ya da efsaneler olmaması oldukça garip geliyor bana," dedi.

Pitt, "Pythias şanslıydı, vatanına dönüp hikâyesini anlatabildi," dedi.

"Yani sizce buralara kadar gelen Romalılar dönüşte öldüler mi?"

Pitt garip bir gülümsemeyle genç kadının yüzüne baktı ve "Hayır, sanırım hâlâ

buradalar," dedi. "Ben ve siz, güzel bayan, onları bulacağız."

Serapis

14 Ekim 1991 Washington DC

Taksi, On Yedinci Sokak ve Pennsylvania Bulvarı köşesindeki eski Executive Office binası önünde durduğunda yağmur çiseliyordu. Kurye üniforması giymiş bir adam taksiden indi ve şoföre beklemesini söyledi. Sonra, arka koltukta duran kırmızı ambalajlı paketi aldı ve koşarak binaya girip posta kabul masasına gitti.

"Bu paket Başkan için," dedi İspanyol aksanlı bir İngilizceyle.

Posta servisi memuru paketi alıp, uzatılan kâğıdı imzaladı, teslim tarihini yazdı, başını kaldırıp gülümsedi. "Hâlâ yağmur yağıyor, değil mi?" diye sordu.

"Eh işte, çiseliyor biraz."

"Hayatı çekilmez kılmaya yeter de artar bile."

"Trafik de bir yavaş ki sormayın," dedi kurye yüzünü buruşturarak.

"Yine de âdet olduğu üzre size iyi günler dilerim." günler."

Kurye dışarıya çıkarken, memur paketi aldı ve floroskopun altından geçirip X ışınlarının paketin içindekini yansıttığı ekrana baktı.

Paketteki nin bir evrak çantası olduğunu hemen anladı, ama ekrandaki şekil aklını karıştırmıştı. Çantanın içinde ne evrak ne de kâğıt vardı. Patlayıcıya benzer sert bir cisim de yoktu. Memur bu tür şeylere alışıktı, ama paketin içeriği onu şaşırtmıştı.

Ahizeyi kaldırdı ve hattın diğer ucundaki kişiye bir şeyler söyledi iki dakika geçmemişti ki, yanında bir köpekle bir güvenlik memuru çıkageldi.

"Sweet-pea için bir şeyler mi var?"

Memur, başını salladı ve paketi alıp yere bıraktı, "Ekrandan bir şey anlayamadım."

Sweet-pea isimli köpek, kocaman kahverengi gözleri olan, kısa bacaklı ve koca gövdeli bir melezdi ve her türlü patlayıcının kokusunu alacak şekilde eğitilmişti. Hayvan, iki adamın meraklı bakışları altında paketin çevresinde dolaştı ve burnunu uzatıp birkaç kez kokladı.

Derken hayvan aniden irkildi, boynundaki ve sırtındaki tüyler dikildi ve geri geri gitmeye başladı. Yüzüne garip, kuşku dolu bir ifade geldi ve hırladı.

Güvenlik görevlisi şaşırmıştı. "Garip, hiç böyle davranmazdı," dedi.

"İçinde tuhaf bir şey var," dedi posta görevlisi.

"Paket kime?"

"Başkan'a."

Güvenlik görevlisi telefonu aldı ve bir düğmeye bastı. "Jim Gerhart'ı çağırsak iyi olacak galiba," dedi.

Beyaz Saray'ın korunmasından sorumlu özel ajan Gerhart o sırada masasında bir şeyler atıştırıyordu. Telefonu alır almaz yerinden fırladı ve posta kabul merkezine koştu.

Köpeğin davranışlarını inceledi ve sonra floroskopta paketin içindekilere baktı. "Burada kablo ya da fünye gibi bir şeyler göremiyorum," dedi.

Posta memuru, "Evet, bombaya pek benzemiyor," dedi.

"Pekâlâ, o halde yavaşça açalım bakalım."

Paketin üzerindeki kırmızı ipek ambalajı açtılar ve siyah deri evrak çantasını çıkardılar. Çantanın üzerinde marka dahil hiçbir işaret görülmüyordu. Çantada, şifreli kilit yerine, iki anahtarlı bir kilit vardı.

Gerhart anahtar göremeyince, kopçaları çekti, ikisi de açılıverdi. "Evet, bakalım içinde ne var bunun?"

Çanta kapağının iki köşesinden tuttu ve yavaşça kaldırdı. Aynı anda, "Aman Tanrım!" diye bağırdı.

Güvenlik görevlisinin suratı bembeyaz kesildi. Adam yüzünü hemen arkaya çevirdi. Posta memuru ise eliyle ağzını kapatıp tuvalete doğru koşmaya başladı.

Gerhart çantayı hemen kapattı ve "Bunu hemen George Washington Üniversite Hastanesi'ne gönderin," dedi.

Güvenlik görevlisi ağzına kadar gelen safrayı güçlükle yuttu ve "Bu şey gerçek mi?" diye haykırdı. "Cadılar Bayramı şakası filan mı?"

Gerhart, "Gerçek," dedi. "Şaka filan değil, düpedüz gerçek."

Dale Nichols, Beyaz Saray'daki ofisinde döner koltuğuna oturdu ve okuma gözlüğünü taktı. Başkan’ın Güney Amerika işleri Direktörü Armando Lopez'in kendisine verdiği kalın dosyanın içindekileri belki onuncu kez inceliyordu.

Nichols, bir üniversite profesörüne benziyordu ve Başkan Stanford'daki

sınıfını bırakıp Washington'a gelmesini ve siyasete atılmasını istemeden önce öyleydi de gerçekten. Önce yapamayacağını düşünmüş, fakat sonradan Beyaz Saray bürokrasisini yönetecek yetenekte olduğunu anlamıştı.

Kahverengi gür saçları tam ortadan ikiye ayrılmış ve muntazaman taranmıştı. Küçük, yuvarlak camlı ve tel çerçeveli eski moda gözlüğüyle sebatkâr, inatçı bir kişiliğe sahip biri olduğu izlenimi veriyordu. Bütün bu klasik akademisyen görünüşünü papyonuyla piposu tamamlıyordu.

Meksika gazete ve dergilerinden kesilmiş tek bir konuyla ilgili kupürlerden gözünü ayırmadan piposunu yaktı. Konu Topiltzin'di.

Kupürlerde, kendisini Mesih ilan etmiş bu karizmatik adamın Orta ve Güney Amerika ülkelerinin yetkilileriyle yaptığı görüşmelerle ilgili bilgiler de vardı. Fakat Topiltzin, Amerikan gazetecileri ya da hükümet yetkilileriyle görüşmüyordu ve şimdiye kadar kimse onun yanma yaklaşamamıştı.

Nichols, Peru'daki iki yıllık Barış Birliği turlarında İspanyolca öğrenmişti ve yazılanları kolayca okuyabiliyordu. Önüne bir kâğıt çekti, Topiltzin'in demeçlerinden, onunla yapılan röportajlardan önemli noktaların bir listesini çıkarmaya başladı.

1. Topiltzin, kendisini Mexico City çöplüğü yanında kartondan yapılma bir kulübede, çok fakir bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelmiş, doğum tarihini bile bilmeyen biri olarak tanımlıyor. Her şeye rağmen, pislikler, çöpler, gübreler ve sinekler arasında yaşamayı öğrenmiş ve yaşamını bu şekilde sürdürmüş.

2. Okula gitmediğini kabul ediyor. Eski Toltek/Aztek dinine bağlı, kendini yetiştirmiş bir din adamı olarak ortaya çıkmadan önceki yaşamı, çocukluğu hakkında hiçbir bilgi yok.

3. Efsanevi tanrı Quetzalcoatl ile birlikte anılan, onuncu yüzyıl Toltek hükümdarı Topiltzin'in ruhunu taşıdığını iddia ediyor.

4. Siyasi felsefesi, eski Aztek uygarlığı ve dinin bir karışımından oluşuyor! Tekbir kişinin yönetiminde, hiçbir partinin olmadığı bir düzen kurmayı hedefliyor. Meksika halkı için yardımsever rolü oynamak istiyor. Batmış ekonomiyi nasıl yoluna koyacağı konusundaki soruları duymazdan geliyor ve iktidara geldiğinde hükümeti nasıl kuracağı konusunu tartışmak dahi istemiyor.

5. Çok iyi bir hatip. Dinleyicileriyle esrarengiz bir iletişim kuruyor. Çevirmenler kullanarak, sadece eski Aztek dilinde konuşuyor ki, bu dil hâlâ Orta Meksika'da pek çok Kızılderili tarafından konuşulmakta.

6. Destekçilerinin çoğu fanatik. Popülaritesi hemen tüm ülkeyi kaplamış durumda. Siyasi analizcilere göre, bir seçimde diğerlerinden yüzde altıya yakın fazla oy alabilir. Yiyicilik yapan siyasilerin, seçimi kaybetseler dahi asla hükümeti bırakmayacaklarını söyleyerek seçimlere gitmek istemiyor, aslında bunda pek haksız da sayılmaz. Kısacası, Topiltzin, yönetime halkın desteğiyle el koymayı düşünüyor.

Nichols piposunu kül tablasına bıraktı ve bir süre tavana bakıp düşündükten sonra yazmayı sürdürdü.

Özet: Topiltzin ya çok cahil ya da üstün zekâlı bir adam. Eğer söylediği gibi biriyse, gerçekten cahil demektir. Yok eğer yaptıkları yalnızca hedefine yönelik bir planın parçasıysa üstün zekâlı demektir. Bela, bela, bela...

Nichols, yazılara bir kez daha göz gezdirmek üzereydi ki, telefonu çaldı. Sekreteri, "Sayın Başkan birinci hatta efendim," dedi. Nichols bir düğmeye bastı.

"Buyrun Sayın Başkan."

"Guy Rivas'tan haber var mı?"

"Hayır, henüz bir haber gelmedi efendim."

Hattın karşı tarafında uzun bir sessizlik oldu. Sonra Başkan, "Benimle iki saat önce buluşması gerekiyordu," diye devam etti.

"Endişelenmeye başladım. Uçakta sorun olsaydı pilotu şimdiye kadar haber gönderirdi."

Nichols, "Mexico City'ye Beyaz Saray uçağıyla gitmedi Sayın Başkan," dedi. "Gizlilik açısından, normal bir yolcu uçağına, bir turist gibi bindi ve gitti."

Başkan, "Anlıyorum," dedi. "Zaten Başkan de Lorenzo, ona haber vermeden rakibiyle görüşmek üzere bir temsilci gönderdiğimi öğrenseydi, bunu hakaret kabul eder ve gelecek haftaki Arizona konferansından vazgeçerdi."

Nichols, "Biz de böyle düşündük Sayın Başkan," dedi.

Başkan birden konuyu değiştirdi ve "BM uçağıyla ilgili kaza hakkında ayrıntılı bilgi aldınız mı?" diye sordu.

"Hayır, efendim, bana ulaşan tek haber Hala Kâmil'in sağ olduğu."

"O ve iki kabin memuru. Gerisi zehirlenerek öldürülmüş."

Nichols birden şaşırdı. "Zehirlenerek mi efendim?"

"Araştırmacılardan gelen bilgi böyle. Pilotun İzlanda üzerinde paraşütle

atlamadan önce herkesi zehirlemeye çalışmış olabileceğini düşünüyorlar."

"Pilot kimlik değiştirmiş bir terörist olmalı."

"Onu ölü ya da diri bulmadan önce bir şey bilemeyeceğiz."

"Aman Tanrım! Elli BM mensubunu hangi terörist grubu öldürmek isteyebilir ki? Buna inanmak çok zor."

"Şimdiye kadar hiçbir terörist grup olayı üstlenmedi. CIA'den Martin Brogan bunun terörist bir eylem kabul edilmesi halinde bile karakter olarak diğer terör eylemlerinden çok farklı olduğu gerçeğinin teslim edilmesi gerektiğini söylüyor."

Nichols, "Esas hedef Hala Kâmil olabilir," dedi. "Ahmed Yezid onu ortadan kaldırmaya yemin etmişti."

"Evet, bu olasılığı gözardı edemeyiz tabii."

"Medya olayı öğrendi mi?"

"Haber bir saat içinde tüm gazete manşetlerinde ve TV'lerde duyulacaktır. Olayı daha fazla saklamakta hiçbir anlam göremiyorum."

"Yapmamı istediğiniz bir şey var mı Sayın Başkan?"

"Başkan de Lorenzo'nun çevresinden onların tepkilerini öğrenebilirsen sevinirim Dale. O uçakta Meksika'dan on bir delege ve temsilci vardı. Tarafımdan başsağlığı dile ve belirli sınırlar içinde kalmak kaydıyla yardım teklifinde bulun. Şey, bir de, Dışişleri'nden Julius Schiller'e haber ver de farklı demeçler verip şaşkınlık yaratmayalım."

"Memurlarımı hemen görevlendiriyorum efendim."

"Rivas'dan haber gelir gelmez de beni ara."

"Emredersiniz Sayın Başkan."

Nichols ahizeyi bırakıp önündeki kâğıtlara bakarken Topiltzin'in uçak kazasıyla bir ilgisi olup olamayacağını düşündü. Bu konuda bir ipucu yakalayabilirse hemen üzerine gidecekti.

Nichols bir dedektif değildi. Bir olayı adım adım çözüp failinin karakterini ortaya çıkaracak yetenekte değildi. Onun akademik uzmanlık alanı, uluslararası siyasi hareketleri belli bir sistem doğrultusunda öngörmekti. Topiltzin, onun için bir muammaydı. Hitler Ari ırk düşüncesi peşinde koşmuş bir çılgındı. Humeyni, koyu bir dincilikle Ortadoğu'yu ortaçağın karanlığına götürmek istemişti. Lenin

Komünizm'i dünyaya yaymaya çalışmıştı.

Topiltzin'in hedefi neydi acaba?

Geçmişe dönüp bir Aztek Meksika'sı mı kurmak istiyordu? Bu tür ilkel kurallarla hiçbir modern toplum yönetilemezdi. Meksika, bir Don Kişot'un fantezileriyle yönetilecek bir ülke değildi. Adamın başka niyetleri olmalıydı. Nichols bir fanusun içinde tahmin yürütüyordu. Topiltzin'i sadece bir karikatür olarak, çizgi romanlardaki kötü karakter olarak resmedebiliyordu kafasında, o kadar.

"O sırada, sekreteri kapıya hafifçe vurup içeriye girdi ve masaya bir dosya bıraktı. "CIA'den istediğiniz rapor efendim," dedi. "Ayrıca üçüncü hattan sizi arıyorlar efendim," diye ekledi.

"Kim arıyor?"

"James Gerhart isminde biri."

"Tanıyorum, Beyaz Saray güvenliğinden. Ne istediğini söyledi mi?"

"Sadece acil ve çok önemli olduğunu söyledi."

Nichols meraklanmıştı. Ahizeyi kaldırıp kulağına götürdü. "Dale Nichols."

"Ben Jim Gerhart efendim. Beyaz Saray…"

"Biliyorum, mesele nedir?"

"George Washington patoloji laboratuvarına gelseniz iyi olacak efendim."

"Üniversite Hastanesi'ne mi?"

"Evet efendim."

"Niçin peki?"

"Telefonda daha fazla konuşmasam iyi olur efendim."

"Çok işim var Bay Gerhart. Daha açık konuşmalısınız."

Karşı tarafta kısa bir sessizlik oldu. "Bu konu sizi ve Sayın Başkanı ilgilendiriyor efendim. Şimdilik sadece bu kadar söyleyebilirim."

"Bana küçük bir ipucu veremez misiniz?"

Gerhart buna cevap vermedi ve "Adamlarımdan biri ofisinizin dışında bekliyor," dedi. "Sizi laboratuvara götürecek. Ben bekleme odasında olacağım."

"Dinle beni Gerhart..." Fakat telefon kapanmıştı.

Yağmur sağnak halini almıştı. Bu kasvetli hava Nichols'in hastanenin girişinden patoloji bölümüne götürülürken hissettiklerine tercüman oluyordu âdeta. Hastanenin koridorlarını dolduran o kokudan nefret ediyordu Nichols.

Gerhart söylediği gibi bekleme odasındaydı. İki adam birbirlerini ismen ve uzaktan uzağa tanıyorlardı, ama daha önce hiç konuşmadığı Gerhart ona doğru yürüdü, ama tokalaşmak için elini uzatmadı. Sadece, resmi bir tonla, "Geldiğiniz için teşekkür ederim efendim," dedi.

Nichols, hemen, "Neden getirildim buraya?" diye sordu.

"Birinin teşhis edilmesi için."

Nichols, birden irkildi. "Kimin?"

"Bunu siz söyleyeceksiniz."

"Cesetlere bakmaktan hiç hoşlanmam, midem kaldırmaz bunu."

"Aslında bu, tam olarak bir ceset sayılmaz. Ama bakmak için yine de midenizin sağlam olması şart."

Nichols suratını buruşturup omuzlarını silkti, "Pekâlâ, bitirelim şu işi," dedi.

Gerhart onu alıp, uzun bir koridordan geçirdi, döşemesi ve duvarları beyaz seramik karolarla kaplı bir odaya soktu. Odanın ortasında çelik bir masa duruyordu. Masanın üzerinde, beyaz plastik bir örtüyle kapatılmış, birkaç santim kalınlığında, boylu boyunca uzatılmış bir şey vardı.

Nichols, şaşkın gözlerle Gerhart'a baktı. "Bu da ne böyle? Neyi teşhis edeceğim ben, söylesene?"

Gerhart hiçbir şey söylemeden örtüyü kaldırdı ve yere bıraktı. Nichols masadaki şeye önce hiçbir şey anlamıyormuş gibi baktı. Önce bunun bir insana ait kâğıttan bir şekil olduğunu düşündü. Korkunç gerçeği kavradığında titremeye başladı. Yerdeki oluğa eğilip kustu.

Gerhart bu arada hemen dışarıya koşmuş ve katlanabilir bir sandalyeyle bir havlu getirmişti. Nichols'ı oturttu ve havluyu verdi.

"Bunu kullanabilirsiniz," dedi herhangi bir duygu belirtisi göstermeden.

Nichols orada havluyu yüzüne tutarak iki dakika kadar oturdu. Sonunda, kendisini toparladı ve Gerhart'a baktı.

"Aman Tanrım!... Bu bir..." diye kekeledi.

Gerhart, “İnsan derisi," diye cümleyi tamamladı, "yüzülmüş insan derisi."

Nichols masanın üzerine yayılmış dehşet verici şeye bakmak için kendini zorladı.

Masanın üzerindekini, ancak sönmüş bir balona benzetebilirdi. Kurbanın başının arkasından topuklarına kadar deri kesilmiş ve sonra da hayvan postu gibi yüzülmüştü. Göğüs kısmında, kaba bir şekilde dikilmiş uzunlamasına bir yarık görülüyordu. Gözler alınmıştı, ama yüz derisiyle, büzülmüş eller ve ayaklar dahil her şey tastamamdı.

Gerhart, fısıltıyla, "Bunun kime ait olduğunu söyleyebilir misiniz acaba?" diye sordu.

Nichols, dikkatli bakmaya gayret ederek teşhis etmeye çalıştı, ama yüz kısmındaki deformasyon bunu engelliyordu. Fakat saçları bir yerden tanıyor gibiydi sanki. Evet, evet oydu.

"Guy Rivas," diye mırıldandı.

Gerhart hiçbir şey söylemeden onu kolundan tutup dışarıya çıkardı ve başka bir odaya götürüp oradaki rahat koltuklardan birine oturtarak bir fincan kahve getirdi.

"Bunu için. Ben hemen geliyorum."

Diğer odadaki acayip şeyin görüntüsü Nichols'ın gözlerinin önünden gitmiyordu, bir karabasan görüyordu sanki. Rivas'ın böylesine korkunç bir biçimde ölmüş olabileceğine bir türlü inanamıyordu.

Gerhart bir süre sonra, elinde bir evrak çantasıyla geri geldi.

Çantayı bir sehpanın üzerine bıraktı ve "Bu çanta bu sabah posta merkezine getirilmiş," dedi. "Deri, katlanmış olarak bu çantanın içindeydi. Önce bunu bir manyağın işi sandım. Ama sonra iyice araştırdım ve çantanın astarının içine monte edilmiş minyatür bir teyp buldum."

"Ee, onu dinledin mi?"

"Evet, iki kişi arasındaki şifreli bir konuşmaya benziyor."

"Rivas'ın benimle ilgisini nasıl öğrendin peki?"

"Rivas'in kimlik kartı derisinin içine konmuştu. Onu öldürenler kimliğini hemen bulmamızı istemiş olmalılar. Rivas'ın ofisine gittim ve sekreterinden onun, uçakla bilinmeyen bir yere gitmeden önce sizinle ve Başkan'la iki saat kadar görüştüğünü öğrendim. Sekreteri bile nereye gittiğini bilmiyordu, bu bana çok garip geldi ve gizli bir görev almıştır diye düşündüm. Sonra da size geldim."

Nichols gözlerini kısarak ona baktı. "Teypte bir konuşma var, öyle mi?"

Gerhart başını salladı. "Konuşma ve Rivas'ın öldürülüşü sırasındaki çığlıkları."

Nichols, Rivas'ın öldürülüş sahnesini aklından kovmak için gözlerini yumdu. Gerhart, "Yakınlarına haber vermemiz gerekiyor," diye devam etti. "Evli miydi?"

"Dört de çocuğu vardı."

"Onu iyi tanır mıydınız?"

"Guy Rivas iyi bir adamdı. Washington'a geldiğimden bu yana rastladığım birkaç dürüst insandan biriydi. Birçok diplomatik görevde birlikte çalıştık."

Gerhart'ın sert yüz çizgileri ilk kez yumuşadı. "Çok üzüldüm efendim," dedi.

Nichols onu duymadı. Gözleri karardıkça karardı, buz gibi bir ifadeye büründü. Artık, gördüğü korkunç şeyi düşününce midesi bulanmıyordu. Yakından tanıdığı ve sevdiği bir dostuna uygulanan bu korkunç vahşet, içinde bir öfke ve nefret dalgasının kabarmasına neden olmuştu.

Gücü sadece sınıfının duvarlarıyla sınırlı bir profesör değildi artık. Şimdi Başkan'a yakın ve dünyayı yönlendiren Washington'daki güç sahibi insanlardan biriydi.

Şimdi, Başkan'ın, resmî ya da gayri resmî yardımı olsun ya da olmasın, Beyaz Saray'daki tüm gücünü kullanacak, Topiltzin denen adamın yeryüzünden silinmesi için elinden geleni yapacaktı.

15

Küçük Beechcraft özel jetin tekerlekleri hafif bir gıcırtıyla piste vurdu ve uçak, İskenderiye'nin yirmi kilometre güneyindeki küçük, özel bir havaalanına indi. Üzerinde TAXI yazan yeşil Volvo arabanın yakınında duran uçağın motorları sustu ve yolcu kapısı açıldı.

Merdivenden inen adamın üzerinde, beyaz bir takım elbiseyle, koyu mavi gömlek ve beyaz bir kravat vardı. Boyu bir seksen civarında, ince yapılı bir adamdı. Bir an durup mendiliyle alnını sildi ve parmağıyla bıyığını düzeltti. Gözlerini koyu renk gözlüklerin arkasına gizlemiş, ellerine de beyaz deri eldivenler giymişti.

Süleyman Aziz Ammar, Londra'da 106 sefer sayılı uçağa binen pilota şimdi hiç benzemiyordu. Volvo'ya doğru yürüdü ve şoför mahallinden inen kısa boylu, güçlü kuvvetli adamı selamladı. "Günaydın Telmuk," dedi. "Dönüşte bir sorun çıktı mı?"

İbn Telmuk omuz kılıfındaki kısa namlulu tüfeği gizlemek için hiçbir gayret göstermeden arabanın kapısını açarken, "İşler yolunda," dedi.

"Pekâlâ, hemen Yezid'e götür beni."

Ammar arka koltuğa yerleşirken, İbn Telmuk bir şey söylemeden başıyla onayladı.

Taksinin dış görünüşü Ammar'ın büründüğü kişilikler gibi altını göstermeyen koyu renk camlarla karoseri kurşungeçirmez maddeyle yapılmıştı. Ammar'ın oturduğu deri koltuğun önünde, üzerinde iki telefon, bir bilgisayar, bir telsiz ve bir de TV monitörü bulunan geniş bir raf vardı, içerde, ayrıca küçük bir bar ve üzerinde iki otomatik tüfeğin durduğu bir bölme vardı.

Araba, İskenderiye'nin kalabalık merkezinden geçip El-Jaysh Plajı yoluna saptığında Ammar bilgisayarı açıp yatırım işlemleriyle meşgul olmaya başladı. Kimsenin bilmediği muazzam bir servete sahipti. Zenginliği ve finansal başarıları zekâsından çok insafsızlığının eseriydi. Yüksek kazançlı bir işte Ammar'ın önüne çıkanlar, hemen safdışı olurlardı. Maliyecileri, bürokratları, büyük şirket sahiplerini alt edebilecek güce sahipti.

Yirmi kilometrelik bir yoldan sonra Telmuk, Volvo'yu yavaşlattı ve alçak bir tepe üzerinden kumsala bakan küçük bir villanın bahçe kapısı önünde durdu.

Ammar bilgisayarı kapattı ve arabadan indi. Bej rengi üniforma giymiş dört muhafız hemen etrafını sarıp üzerini aradılar. Daha sonra onu havaalanlarında kullanılanlara benzeyen bir X-ışını detektörden geçirdiler.

Bütün bu işlemlerden sonra kenarlarında Yezid'in seçkin korumalarının sıralandığı, villaya kadar uzanan taş merdivenlerden tırmanmaya başladı. Ammar, sadece özel misafirlerin kabul edildiği bu şatafatlı kemerlerin altından geçerken gülümsedi, fakat onu küçük bir yan kapıya doğru götürdüklerini görünce gülümsemesi dudaklarında dondu. Sonra Yezid'in o sığ aklıyla kirli işlerini görenleri eve arka kapıdan alınan hizmetçi misali aşağılamaya çalıştığını anladı. Onun ön kapıdan, daha ziyade dalkavuklarını kabul ettiğini düşünerek Yezid'in bu tavrını üstüne almamaya karar verdi.

Onu boş bir odaya soktular. İçerde sadece tahta bir tabureyle, duvarlardan birinde asılı duran bir Iran halısı vardı. Odanın içi sıcak ve boğucuydu. İçerisini aydınlatan tek ışık tavandaki küçük bir pencereden giriyordu. Muhafızlar, hiçbir şey söylemeden çekildiler ve kapıyı kapadılar.

Ammar esnedi ve saatine baktı. Sonra, gözlüğünü çıkardı ve gözlerini ovaladı. Bunları yaparken hiç belli etmeden duvardaki halının renkli desenleri arasına gizlenmiş minik TV kamerasının merceğinin yerini saptamıştı.

Yaklaşık bir saat sonra, duvardaki halı yavaşça kenara çekildi ve Yezid, halının gizlediği kemerli kapıdan içeriye girdi.

Mısır Müslümanları'nın dini lideri topu topu otuz beş yaşında, genç bir adamdı. Kısa boyluydu ve Ammar'ın gözlerine bakmak için başını kaldırmak zorunda kalıyordu. Yüz hatları Mısırlıya benzemiyordu, çenesi ve elmacık kemikleri daha yuvarlak, daha yumuşaktı. Üzerine beyaz ipek bir kaftan giymişti, başında da beyaz bir sarık vardı. Gölgeden ışığa çıkarken, gözlerinin rengi, siyahtan kahverengiye dönüştü.

Ammar saygı ifadesi olarak onun gözlerine bakmadan başını eğip selamladı.

Yezid sıcak bir ses tonuyla, "Ah, kardeşim demek döndün," dedi. "Sevindim."

Ammar başını kaldırdı ve gülümsedi, Yezid'in dostluk gösterisine o da katıldı, "Huzurunuzda bulunmak benim için bir şereftir Yezid," dedi.

Yezid, "Lütfen otur," dedi. Bu, bir davetten ziyade bir emirdi.

Ammar, Yezid'in ona tepeden bakmasını kolaylaştırmak için alçak bir tabureye oturmayı tercih etti. Yezid buna başka bir aşağılama biçimi daha ekledi. Konuşurken sürekli olarak taburenin çevresinde dolaşıyor ve Ammar'ın kendisini

izlemek için devamlı olarak sağa sola dönmesine neden oluyordu.

Yezid, "Başkan Hasan'ın zayıf yönetimi her geçen hafta yeni sorunlarla karşılaşıyor," diyerek konuya girdi. "Onun devrilmesini engelleyen, sadece askerler. Üç yüz elli bin kişiden kurulu bir ordu hâlâ onun arkasında. Savunma Bakanı Ebu Hamid, iki tarafı da idare etmeye çalışıyor. Kan akıtmadan ulusal bir referandumdan lehimize sonuç alırsak, bir İslam cumhuriyeti kurma girişiminde bize destek olacağını söyledi."

Ammar yüzüne masum bir ifade vererek, "Bu kötü bir şey mi?" diye sordu.

Yezid soğuk gözlerle ona baktı. "Bu adam Batı yanlısı bir şarlatan, Amerikan yardımını kaybetmekten ödü patlıyor. Onun aklı fikri emrindeki jetlerin, helikopterlerin ve tankların sayısı. Mısır'ın iran'a benzemesinden korkuyor. Rejimin normal siyasi uygulamalarla değişmesinden yana. Böylelikle yabancı bankaların yatırımlarının ve Amerikan yardımlarının kesilmemesini garanti altında tutmak istiyor."

Sustu ve tekrar itiraz etmesini bekler gibi karşısındaki kiralık katilin gözlerine baktı. Ammar sesini çıkarmadı. Odada boğucu bir hava vardı ve duvarlar sanki üzerine üzerine geliyordu.

Yezid, "Ebu Hamid ayrıca Hala Kâmil'in BM Genel Sekreteri olarak kalacağına dair benden söz istiyor," dedi.

Ammar, "Ama o kadını öldürmemi istemiştiniz," dedi.

Yezid başını salladı. "Evet, o kaltağın ölmesini istedim, çünkü BM'deki pozisyonundan yararlanıp hareketimize karşı çalışıyor ve dünya kamuoyunu aleyhimize döndürmek istiyor. Ama onu açıkça öldürseydik, Ebu Hamid kapıyı yüzüme kapardı. Seni tutmamın nedeni de onun kaza süsü vererek ortadan kaldırılmasını istememdi zaten Süleyman. Ama görüyorum ki beceremedin bu işi. Uçakta Kâmil'den başka herkesi öldürmeyi basardın."

Yezidin söylediği son şey bir balyoz gibi kafasına inmişti. Ammar’ın o görünürdeki ağırbaşlılığından eser kalmamıştı şimdi. Boş gözlerle Yezid'e baktı.

"Yaşıyor mu o kadın?"

Yezid'in gözlerinde buz gibi bir ifade vardı, "Washington bir saat önce haberi geçti," dedi. "Uçak Grönland'da düşmüş. Kâmil ve iki kabin memurundan başka, uçaktakilerin hepsinin zehirlenerek öldüğü bildiriliyor."

Ammar kuşku dolu bir ifadeyle, "Zehirlenerek mi?" diye sordu.

"Amerikan medyasındaki bize yakın kaynaklar bunu doğruladı. "Ne yaptın Süleyman? Uçağın denize düşüp kaybolacağına dair bana güvence vermiştin."

"Peki, uçağın Grönland'a nasıl vardığını da söylüyorlar mı?"

"Pilotların cesetlerini bulan bir kabin memuru, kontrolü ele almış ve Meksikalı bir BM delegesinin de yardımıyla uçağı oraya kadar götürüp bir fiyorda zorunlu iniş yaptırmış. Kâmil orada soğuktan ölüp seni sorumluluktan kurtarabilirdi belki, ama oradan geçmekte olan bir Amerikan donanma gemisi olaya müdahale etmiş ve onları kurtarmış işte."

Şimdiye kadar başarısızlığı hiç tatmamış olan Ammar şaşkındı. En ince ayrıntısına kadar hazırladığı planının bu kadar sapması olanaksızdı. Gözlerini kapadı ve uçağın buzulun tepesini aşısını gözünün önünde canlandırmaya çalıştı. Birden olayda garip giden bir şeyler olduğunu anladı ve bunun üzerine düşünmeye başladı.

Yezid bir süre sessiz durdu ve sonra, "Bu pisliğin sorumlusu olarak beni göstereceklerini biliyorsun, değil mi?" diye sorarak Ammar'ın dikkatini dağıttı.

Ammar, "Benim, kazayla ve sizinle olan ilişkimi gösteren bir ipucu yok ki, kimse bunları bilmiyor," dedi.

"Evet, ama benim bu olaydaki çıkarlarımı düşündükleri zaman, Batı basını hemen benim suçlu olduğumu ilan edecektir, bundan eminim. Seni öldürtmeliydim. "

Ammar hiç aldırmadı ve omuzlarını silkti. "Bu hiç de iyi olmazdı. Çünkü ben hâlâ Ortadoğu'nun en usta suikastçısıyım."

"Aynı zamanda da en pahalısı."

"Yarım kalmış bir işten para almam."

Yezid buz gibi bir sesle, “İyi de yaparsın," dedi. Birdenbire döndü ve duvar halısına gidip sol eliyle çektikten sonra başını çevirdi ve "Namaz vakti," dedi. "Artık gidebilirsin Süleyman Aziz Ammar."

"Peki ama Hala Kâmil ne olacak? Iş daha bitmedi ki."

"Onun ortadan kaldırılması görevini Muhammed İsmail'e havale edeceğim."

Ammar, "Salağın tekidir o adam," diye mırıldandı.

"Ona güvenebilirim."

"Nerede? Lağım temizleme işinde mi?"

Yezid öfke ve tehdit dolu gözlerle ona baktı. "Senin Kâmil'le işin bitti artık. Burada, Mısır'da benim yakınımda kal. Sadık danışmanlarımla ben davamızın selâmeti için sana yeni bir görev vermeyi düşünüyoruz. Böylece, Allah'a karşı günahının kefaretini de ödeme fırsatı bulursun."

Yezid kemerli kapıdan geçmeden önce Ammar onun yanına koştu. "Uçakta kabin memuruna yardım eden şu Meksikalı delege de zehirlenerek mi ölmüş?" diye sordu.

Yezid döndü ve başını iki yana salladı, "Raporlara göre uçak yere çakıldığı zaman," dedi.

O gidince, Ammar tekrar tabureye oturdu ve düşünmeye başladı. Sis perdesi yavaş yavaş ortadan kalkmaya başlamıştı. Aslında öfkeden kuduruyor olması gerekirdi, ama hiç de öyle görünmüyordu, çok sakindi. Hatta bir ara bıyığıyla oynadı ve hafifçe gülümsedi.

Boş odanın içinde kendi kendine, "Demek iki kişiymişiz ha!" diye mırıldandı. "Diğerimiz de uçaktaki yemeklere zehir katmış." Sonra yüzünde bir hayret ifadesiyle başını iki yana salladı. "Wellington bifteğinde zehir varmış demek. Amma garip iş!"

16

Yanal taramalı sonarın kayıt kâğıdının kenarındaki minik leke, önce kimsenin dikkatini çekmedi.

Altı saatlik aramanın sonucunda insan eliyle yapılmış birçok cisim bulmuşlardı. Video kamerasıyla düşen uçağın çıkarılmak üzere işaretlenen parçaları, batmış bir balıkçı teknesi, fırtınalı havalarda fiyorda sığınan balıkçı teknelerinden atılmış eşyalar, tek tek tespit edilip ayıklanmıştı.

Son cisim, sanılanın aksine fiyordun dibinde değildi, kayalıkların arasındaki bir oyukta duruyordu. Suya sadece bir ucu çıkmıştı, geri kalan kısmı bir buz duvarının içine gömülüydü.

Bu cismin önemli olabileceğini ilk anlayan Pitt oldu. Kayıt cihazının önünde oturuyordu, Giordino, Komutan Knight ve arkeologlar çevresine toplanmıştı.

"Balığı döndürün, bir-beş-sıfır kerteriz," dedi mikrofona doğru eğilerek.

Polar Explorer hâlâ buz kaplı fiyortta hareketsiz duruyordu. Dışarda, buzların üzerinde Cork Simon liderliğinde çalışan bir tim buzu delmiş ve algılama cihazını suya sarkıtmıştı. Balık dedikleri cihazı 360 derecelik bir tarama yapacak şekilde ağır ağır döndürdüler. Bir bölgeyi aradıktan sonra biraz daha kablo salmışlar ve gemiden biraz daha uzakta, başka bir bölgeyi araştırmaya başlamışlardı.

Pitt'in emrini alan Simon kabloyu balığın sonar sondaları yüz elli dereceye gelinceye kadar çevirdi. Sonra, "Şimdi nasıl?" diye sordu.

Pitt gemi telsizinden, "Tam hedef üzerindesin," dedi.

Hedef bu açıdan daha net görülebiliyordu. Pitt kâğıt üzerinde onu siyah bir keçeli kalemle daire içine aldı ve "Galiba bir şey bulduk," dedi.

Gronquist ona biraz daha sokuldu ve başını salladı. "Ama daha ne olduğu pek belli değil. Ne olduğunu anlayabildin mi?"

Pitt, "Çok belirsiz," dedi. "Cismin büyük kısmı buzun içinde kaldığından biraz hayal gücümüzü kullanmak zorundayız galiba. Fakat su altında görünen kısım bunun ahşap bir tekne olabileceğini gösteriyor. Şu açısal şekle bakılırsa, burası kıç bodoslaması olabilir."

Lily heyecanlı bir sesle, "Evet. Yüksek ve zarif," dedi. "Dördüncü yüzyıl

ticaret gemilerinin tipik bir Özelliği."

Knight, "Hemen heyecanlanmayın," diye uyardı. "Eski bir yelkenli balıkçı teknesi de olabilir."

Giordino, gözlerini kısıp kuşkuyla baktı. "Olabilir. Ama yanlış hatırlamıyorsam, yüzyıllarca bu sularda balıkçılık yapmış olan Danimarkalılar, İzlandalılar, Norveçliler daha dar gövdeli tekneler kullanıyorlardı."

Pitt, "Haklısın," dedi ve "Gemilerinin pruva ve kıç kısımları Viking gemileri gibi sivriydi," diye devam etti. "Bu geminin de pruva kıçı aynı biçimde, ama sivri denemeyecek kadar yuvarlak ve geniş."

Gronquist, "Enkazın üzerindeki buz katmanını aşmadan ne olduğundan emin olmayız," dedi. "Ama onu daha iyi görmek için, suya geminin kıç kısmına doğru bir kamera sarkıtabiliriz."

Gronquist'in ileri sürdüğü fikir Giordino'ya pek parlak görünmemişti. "Kamera batığın sadece kıç kısmını gösterir, gemi hakkında daha genel bir bilgi alamayız bu şekilde," dedi.

Lily, "Buzda bir tünel açabilir ve onu daha yakından inceleyebiliriz," dedi. "Bir sürü güçlü kuvvetli adam var burada."

Gronquist eline bir dürbün alıp elektronik kamarasından köprüye çıktı ve bir dakika sonra döndü. "Gemi enkazı üzerindeki buzun kalınlığı en azından üç metre. Onu kazmamız yaklaşık iki günümüzü alır."

Knight, "Korkarım kazma işini biz olmadan yapacaksınız," dedi. "Saat 18.00'e kadar buradan hareket etme emri aldım. Uzun sürecek bir kazı için vaktimiz yok."

Gronquist şaşırmıştı. "Yani beş saat sonra gidiyor musunuz?"

"Özür dilerim, yapabileceğim bir şey yok. Emirler böyle."

Pitt kâğıt üzerindeki siyah lekeyi inceledi ve Knight'a döndü. "Bunun dördüncü yüzyıl Roma gemisi olduğunu kanıtlarsam, Kuzey Atlantik Komutanlığı'nı burada bir-iki gün daha kalmamız konusunda ikna eder misin?"

Knight, gözlerini kısarak ona baktı. "Yine neler planlıyorsun?" diye sordu.

"Şimdi bunu bırak da, Komutanlığı ikna edebilir misin onu söyle."

"Evet, ama bir şartla. Bunun bin yıllık bir gemi enkazı olduğunu bana kesin olarak kanıtlayacaksın."

"Anlaştık o zaman."

"Peki, bunu nasıl kanıtlayacaksın?"

Pitt, Knight'ın damarına basarcasına, "Basit," dedi. "Buzun altına dalacak ve teknenin içine gireceğim."

Cork Simon ve ekibi, bir metre kalınlığındaki buz tabakasına motorlu testereyle bir delik açtılar. Son buz tabakasını bulana dek kazdılar. Ardından uzun bir boruya monte edilen bir balyozla buz tabakasını kırdılar, Pitt suya rahatça dalabilsin diye deliğin içindeki buz parçalarını borda kancalarıyla temizlediler.

Delik açıldıktan sonra Simon, birkaç adım ilerdeki çadıra girdi. Bir kenarda, bir hava kompresörü ve egzozu dışarıya uzatılmış bir ısıtma ünitesi vardı.

Lily ve diğer arkeologlar çadırın bir köşesindeki masada oturmuşlar bir şeyler çiziyor ve dalış için giyinmekte olan Pitt'le konuşuyorlardı.

Simon, "Delik hazır," dedi, “İstediğin zaman başlayabilirsin."

Giordino, Mark I donanma dalgıç başlığının valfını ve regülâtörünü kontrol ederken, "Beş dakika daha bekle," dedi.

Pitt ısı geçirmez kalın naylon iç tulum üzerine özel bir kuru giysi geçiriyordu. Daha sonra başlığını başına geçirdi ve gerektiğinde kolayca atılabilen ağırlığı taktı. Bu arada eski gemi inşa teknikleri üzerine ayaküstü bilgi alıyordu.

Gronquist, "Eski ticaret gemilerinde tekne yapımcıları kaplamalarda daha ziyade sedir, selvi ve genellikle de çam kullanırlardı," dedi. "Omurgayı da daha çok meşe ağacından inşa ederlerdi."

Pitt, "Ben bir ağacı diğerinden ayırt bile edemem, nasıl olacak bu iş bilmem," dedi.

"O halde gövdeyi incele. Kaplamalar geçme mi değil mi ona bak. Birçok Roma gemisinin gövde altında, kurşun plakalar vardır. Metal donanım demir ya da bakırdan yapılmıştır genellikle."

Pitt, "Dümen konusunda bir şey var mı?" diye sordu, "Dümen tasarımı ve inşası konusunda dikkat etmen gereken ayırt edici özellikler var mı?"

Sam Hoskins, "Kıça bağlı bir dümen bulacağını sanmam," diye söze karıştı. "Bu tip dümenler sekiz yüzyıl sonra geliştirildi. Eski Akdeniz ticaret gemilerinde dümen yerine arka taraftan denize sarkıtılan çift kürek kullanılırdı."

Giordino, "Yedek hava tüpü ister misin?" diye sordu.

Pitt hayır anlamında başını salladı. "Bu kadar derinlik için gerek yok," dedi. "Nasıl olsa cankurtaran halatına bağlı olacağım."

Giordino, Mark I dalgıç başlığını kaldırıp Pitt'in başına geçirmesine yardım etti. Başlığı yerine oturttu, kelebek vidalarını sıktı. Hava pompası çalışıyordu, Pitt yeterli hava aldığını belirten bir işaret verdikten sonra Giordino başlığa haberleşme kablosunu taktı.

Donanma erlerinden biri hava hortumunu makaradan açtı ve haberleşme hattını düzeltti, Giordino da Pitt'in beline bir cankurtaran halatı bağladı, dalış öncesi kontrolleri yaptıktan sonra da başına bir kulaklık ve mikrofon geçirdi.

"Nasıl, beni iyi duyuyor musun?" dedi.

Pitt, "Net, ama biraz hafif duyuyorum," diye cevap verdi. "Biraz aç şunu."

"Pekâlâ, biraz açıyorum. Şimdi nasıl?"

"Daha iyi."

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

Böyle ılık hava aldığım sürece keyfime diyecek yok."

"Her şey tamam mı?"

Pitt başparmağıyla O.K. İşareti yaparak hazır olduğunu belirtti ve uzatılan dalış fenerini alıp kemerine iliştirdi.

Lily, Pitt'e hafifçe sarıldı ve başlığın camının ardından görünen gözlerine baktı. "Dikkatli ol. Bol şanslar," dedi.

Pitt, ona göz kırptı ve sonra dönüp arkasında hava ve haberleşme hatlarını kontrol eden iki deniz eri olduğu halde dışarıya çıkıp yürümeye başladı. '

Giordino onu izlerken, Lily koluna yapıştı ve "Onu duyabilecek miyiz?" diye sordu.

"Evet, onu bir hoparlöre bağladım. Sen ve Doktor Gronquist bu sıcak yerde kalıp konuşulanları dinleyebilirsiniz. Pitt'e bir mesajınız olursa gelip bana söyleyin, hemen ona iletirim."

Pitt buzdaki deliğin kenarına geldi ve oturdu. Isı sıfıra düşmüştü. Hızı saatte on mil olan bıçak gibi keskin bir rüzgârın sürekli estiği, billur gibi pırıl pırıl bir Kasım günüydü.

Paletlerini ayaklarına geçirirken Pitt başını kaldırıp koyun çevresinde yükselen bembeyaz sivri tepelere baktı. Tonlarca kar ve buz kütlesi, her an

aşağıya düşecekmiş gibi görünüyordu. Döndü, fiyordun bitimine, denize doğru kıvrılarak giden buzdan koylara baktı. Sonra, başını deliğin içine eğdi.

Delikteki su açık yeşil renkteydi, korkunç ve soğuk görünüyordu.

Komutan Knight yanma yaklaştı ve elini Pitt'in omzuna koydu. Başlığın camından bir çift yeşil gözden başka bir şey göremedi. Sonra Pitt'in duyabileceği bir sesle, "Bir saat yirmi üç dakikan var," diye bağırdı. "Sakın unutma."

Pitt çelik gibi sert bir ifadeyle ona baktı ama cevap vermedi. Başparmağını kaldırıp tamam işareti yaptı ve kendini deliğe bıraktı.

Beyaz duvarlarla kaplı bir kuyuya iner gibiydi. Güneş ışıkları içerde çiçekdürbünündeki şekilleri andıran şekiller oluşturuyordu. Buz tabakasının alt yüzeyi düz değildi, buzullardan fiyorda akan suların aniden donmaları sonucu oluşan dikitlerle doluydu.

Sualtı görüş mesafesi, yatay olarak yaklaşık seksen metreydi. Aşağıya bakınca, deniz yatağındaki kayalara yapışmış bir yosun kümesi gördü. Bir süre sonra, gözlerinin önünden karides benzeri binlerce küçük kabuklu deniz hayvanı geçip gitti.

Pitt, uzun bıyıklı kocaman bir ayıbalığının merakla kendisine baktığını gördü. Ona el salladı, ayıbalığı ürkek bir bakış fırlattıktan sonra kaçıp gitti.

Pitt deniz yatağına vardı ve dipte kulaklarındaki uğultunun durması için biraz bekledi. Buzun altındaki dalışlarda, derinlik-ayarlı özel yelek giymenin bazı tehlikeleri vardı, bu yüzden bu tür bir yelek giymemişti. Ağırlığını biraz azaltmak için, belindeki kurşun ağırlıktan bir parça çıkarıp attı. Kompresörden gelen hava önce filtreden, sonra da akümülatörden geçip başlığa ulaştığından biraz kuruydu, ama saftı.

Başını kaldırıp deliğe doğru baktı ve yerini belirledi, pusulasını kontrol etti. Çalışacağı derinlik dört metreden fazla olmayacağı için yanına derinlikölçer almamıştı.

Aynı anda, başlığın kulaklığından Giordino'nun, "Konuş benimle," diyen sesini duydu. "Dipteyim," diye cevap verdi. "Her şey yolunda."

Döndü ve yeşil boşluğa baktı. "Gemi enkazı on metre kadar kuzeyimde. Ona doğru gideceğim, hortum ve kabloyu boşaltın."

Boru ve kablonun kayalara takılmamasına özen göstererek ağır ağır enkaza doğru yüzmeye başladı. Donma derecesine yakın suyun korkunç soğukluğu kendini hissettirmeye başlamıştı. Giordino'nun, kendisine sıcak ve kuru hava

göndermeyi düşünmesi çok iyi olmuştu.

Enkazın kıç bölümü yavaş yavaş gözlerinin önünde belirmeye başladı. Geminin yan tarafı bir yosun örtüsü altındaydı. Eldivenli eliyle yosunların bir kısmını temizledi ve bir dakika kadar suyun durulmasını, yosunların çökmesini bekledi.

"Lily ve Doktor'a söyle, bu dümensiz ahşap bir tekne, ama dümen yerine kullanılan küreklerden eser yok."

Giordino, "Anlaşıldı," diye cevap verdi.

Pitt bacağına takılı kılıf içinde bulunan bıçağı çekip teknenin alt kısmına batırdı. Yumuşak bir metal kaplama vardı.

Yukarıya, "Teknenin altı kurşun kaplı," diyerek haber verdi.

Giordino, "Çok güzel," dedi. "Doktor Gronquist, kıç bodoslamasında herhangi bir işaret, bir yazı olup olmadığını soruyor."

"Bekle."

Pitt kıç bodoslamasının düz kısmını yosunlardan temizledi ve yine bir süre suyun durulmasını, yosunların çökmesini bekledi.

"Kıça çakılı bir plaka var. Üzerinde yazı ve bir surat şekli var."

"Surat şekli mi?"

"Kıvırcık saçlı ve gür sakallı biri."

"Plakada ne yazıyor?"

"Özür dilerim, Yunanca bilmiyorum."

Giordino, kuşkuyla, "Latince olmasın?" diye sordu.

Kabartma yazı buzun etkisiyle parıldayarak yansıyan ışığın altında rahatça okunmuyordu. Pitt yüzünü plakaya değecek kadar iyice yaklaştırdı.

"Yunanca bu," dedi.

"Emin misin?"

"Lisedeyken Alfa Delta Pi grubuna üye bir kızla çıkmıştım, oradan biliyorum, bu Yunan alfabesi."

"Dur bir dakika. Arkeologların yüreğini ağzına getireceksin."

Yaklaşık iki dakika sonra, Giordino'nun sesi kulaklıklarda tekrar duyuldu.

"Gronquist halüsinasyon gördüğünü söylüyor, ama Mike Graham üniversitede Eski Yunan dili okumuş, harfleri tarif edip edemeyeceğini soruyor. Bunu yapabilir misin?"

“İlk harf S'ye benziyor, şimşek şekli gibi Zigzaglı bir S ama sonra sağ bacağı olmayan bir A var. Ondan sonraki harf bir P ve onu yine sakat bir A izliyor. Daha sonraki harf L'nin ters çevrilmiş haline veya bir darağacına benziyor, sonra bir I, son olarak da yine şimşek şekline benzeyen bir S harfi var. Elimden bu kadarı geliyor."

Çadırda bulunan Graham, Pitt'in hoparlörde duyulan sesini dinlemiş ve söylediklerini bir kâğıda yazıp, aşağıdaki kelimeyi çıkarmıştı:

Graham, yazdığına uzun uzun baktı. Bunda bir hata var gibiydi. Ama biraz düşününce bunun Eski Yunanca değil, Doğu Yunancası olduğunu anladı.

Yüzündeki düşünceli ifade, yavaş yavaş şaşkınlığa dönüştü. Aceleyle bir sözcük yazdı ve kâğıdı koparıp yukarıya tuttu. Latin harfleriyle şu kelime ortaya çıkıyordu:

SARAPIS

Lily soran gözlerle Graham'a baktı. "Bunun bir anlamı var mı?" diye sordu.

Onun yerine, Gronquist cevap verdi. "Sanırım bu bir Yunantanrısı."

Hoskins, "Akdeniz bölgesinde iyi bilinen bir tanrı," diye doğruladı. "Ama modern hecelemede genellikle Serapis diye yazılır."

"Demek geminin adı Serapis," dedi düşünceli bir ifadeyle.

Knight, "Bu durumda, elimizde ya Roma ya Yunan ya da Mısır gemisi var. Ama bunlardan hangisi acaba?" diye homurdandı.

Gronquist, "Bizim bilgimizi aşan bir durum bu," dedi. "Bunu öğrenmek için, eski Akdeniz gemilerini tanıyan bir deniz arkeologuna ihtiyacımız var."

O sırada, buzların altındaki Pitt teknenin sancak tarafına geçmiş ve bordanın buzlar arasında kalmış bölümünün önünde durmuştu. Sonra, kıç taraftan iskele tarafına geçti. Kaplamalar şişmiş ve dışa doğru bel vermişti. Birkaç palet darbesiyle biraz ilerledi ve buz kütlesinin açtığı bir delik buldu.

Delikten içeri başını soktu. İçerisi karanlıktı ve belli belirsiz bazı şekiller görüyordu. Elini uzattı ve yuvarlak, sert bir cisme değdi. Delik, giremeyeceği kadar dardı.

Deliğin üstündeki tahtayı yakaladı ve ayaklarını bordaya destek yapıp çekti.

Tahta parçası hafifçe kımıldadı, ama kopmadı. Birkaç kez daha çekti ve tam vazgeçmek üzereydi ki, tahta parçası yerinden oynadı ve Pitt, ağır bir hareketle arkaya, bir kayanın üzerine doğru savruldu.

Uzman bir deniz arkeologu, onun tahtaları kırdığını görseydi hiç kuşkusuz kalp krizi geçirebilirdi. Pitt, akademik inceliklerle uğraşacak durumda değildi. Üşümeye başlamıştı ve kayaya vurduğu omzu hâlâ acıyordu. Burada, buz gibi suyun içinde daha fazla kalamayacağını biliyordu.

Telsize, "Teknede bir delik buldum," dedi bir maraton koşucusu gibi nefes nefese, "Buraya bir kamera gönderin hemen." Konuşurken, bir maraton koşucusu gibi soluyordu.

Giordino, "Anlaşıldı," dedi. "Buraya gel de kamerayı verelim."

Pitt buzdaki deliğe doğru yüzdü ve hava kabarcıklarını izleyerek yüzeye çıktı. Giordino buz tabakası üstüne yüzüstü yatmıştı, Pitt'e bir sualtı kamerası uzattı.

"Birkaç metre film çek ve çık artık. Yeterince uğraştın."

"Komutan Knight ne diyor?"

"Bekle, onu veriyorum."

Knight'ın sesi kulaklıkta hemen duyuldu, "Dirk?"

"Söyle, Byron."

"Bulduğun enkazın bin yıllık olduğuna ve bozulmadığına yüzde yüz emin misin?"

"Tüm belirtiler sağlam görünüyor."

"Atlantik Komutanlığı'ndan bir-iki gün daha kalma izni isteyen bana elle tutulur kanıtlar gerekiyor, anlıyorsun, değil mi?"

"Bekle de sana öpücüklerimle bir şeyler göndereyim."

Knight, boğuk bir sesle, "Antik çağa ait olduğu hemen anlaşılan bir şey işimizi görür," dedi.

Pitt kamerayı aldı ve tekrar suya daldı. Enkaza hemen girmedi. Gövde kısmındaki deliğin önünde hareketsiz bir şekilde ne kadar

Ne beklediğini bilmiyordu. Bir dakika belki, ama iki dakikadan fazla değildi, emindi. Neden ve neyi beklediğini kendisi de bilmiyordu. Belki içerideki iskeletlerden birinden bir davetiye bekliyordu, belki içerde bir şey bulamayacağından, belki de, bu enkazın sadece seksen yıllık İzlandalı balıkçılara

ait bir tekne olabileceğinden korkuyordu.

Sonunda, başını eğip deliğe soktu ve omuzlarını kısıp paletlerini çırparak içeriye süzüldü.

Meçhule giden bir karanlık önünde açıldı, o da o karanlığa doğru yüzdü.

17

Pitt, içeriye girdikten sonra durdu ve dizleri üzerine çöküp çevresine bakındı. Kalbinin atışlarını duyuyor, nefesinin, boşaltma vanasından çıkışını hissedebiliyordu. Bir süre sonra, gözleri karanlığa alışmaya başlamıştı.

İçeride ne bulması gerektiğini bilmiyordu, ama kenardaki raflara dizilmiş bir sürü toprak kap, kavanoz, şişe ve tabağın ortasında buluvermişti kendisini. Daha önce elini içeriye uzattığında dokunduğu sert ve yuvarlak şey de rengi küfyeşiline dönüşmüş büyük bir bakır kavanozdu.

Önce dizlerinin sert döşemede durduğunu sandı, ama elleriyle yoklayınca üstü tuğla kaplı bir ocağın üzerinde bulunduğunu anladı. Başını kaldırınca, nefesiyle oluşturduğu baloncukların yükselip dağıldıklarını gördü. Ayağa kalktığında, omuzlarına kadar su seviyesinin üstüne çıktığını gördü.

Buzun üstündekilere, "Geminin içine girdim," dedi. "Üst yarı kuru ve kamera da çalışıyor."

Giordino, sadece, "Anlaşıldı," dedi ve kesti.

Pitt bir yandan su altı ve üstü çekimleri yapıyor, bir yandan da bilgi veriyordu. Kapağı açık bir dolapta birçok cam kavanoz buldu. Birini alıp bakınca, içinde sikkeler bulunduğunu gördü. Sikkelerden birini alıp filmini çekti ve parmağıyla temizleyince, altın sarısına dönüştüğünü fark etti.

Birden korku ve ürperti hissederek çevresine bakındı. Sanki geminin eski sahiplerinin hayaletleri ambar kapağından çıkarak onu hırsızlıkla suçlayacaklarmışçasına etrafına baktı. Hiç kimse yoktu. Tek başınaydı, onaltı yüzyıl önce aynı güverte üzerinde yaşamış yemek hazırlamış, yemiş insanların eşyalarına dokunuyordu.

Onlara ne olduğunu merak etmeğe başlamıştı. Bu donmuş kuzeye neden gelmişlerdi? Bu tarihi yolculuklarının kayıtları var mıydı? Ölmelerine ne sebep olmuştu? Cesetleri nerede yatıyordu?

"Yukarı gelsen iyi olur." dedi Giordino. "Neredeyse otuz dakikadır aşağıdasın."

"Henüz değil." Diye cevap verdi Pitt. Otuz dakika diye düşündü. Ona beş dakika gibi gelmişti. Zaman ondan uzaktaydı. Soğuk beynini etkilemeye başlıyordu. Sikkeyi bardak dolabına geri bıraktı ve araştırmasına devam etti.

Geminin mutfağının tavanı ana güverteden yarım metre daha yüksekti ve normalde havalandırmaya yarayan küçük kemerli pencereler üst taraflarından tahtalarla kapatılmıştı. Pitt bir tanesini biraz aralamaya teşebbüs etti ama sadece katı bir buz duvarı ile karşılaştı.

Kabaca bir ölçüm yaptı ve su seviyesinin teknenin buzla kaplı kıyıya oturmuş baş ve orta kısmına göre kıç tarafında daha derin olduğuna karar verdi.

"Yukarı getireceğin bir şey var mı?" diye sordu meraktan yanan Giordino.

"Ne gibi"

"Mürettebattan geriye kalanlar."

"Üzgünüm hiç görecek kemik yok." Pitt suya daldı ve emin olmak için güverteyi taradı. Boştu ve hiç döküntü yoktu.

"Muhtemelen paniğe kapıldılar ve gemiyi terk ettiler." Giordino fikir yürüttü.

"Paniği işaret eden hiçbir şey yok." dedi Pitt. "Gemi genel bir teftişden geçebilecek durumda."

"Geminin diğer yerlerine ulaşabildin mi?"

"Ambar kapağının arkasında bir lombar ağzı var. Diğer tarafta ne olduğuna bir bakacağım."

Aşağı eğildi cankurtaran ipini ve hava hortumunu dikkatlice ardından çekerek alçak dar açıklığa doğru daldı. Karanlık eziciydi. Ağırlık kemerinden dalgıç fenerini aldı ve küçük bölmeyi ışığıyla taradı.

"Şu anda küçük bir ambardayım. Su burada dağa sığ, dizlerime kadar geliyor. Aletler görüyorum, evet gemi marangozunun aletleri, yedek çapalar, büyük bir el kantarı." Giordino araya girerek "El kantarı?"

"Bir kancaya asılı ölçekli bir denge çubuğu."

"Yanına al."

"Ayrıca bir ürün yelpazesi var, kurşun ağırlıklar ve balık ağları. Belgelemek için biraz bekle."

Dar ahşap bir merdiven ana güverteye açılıyordu. Ayağıyla vurarak merdiveni kontrol etti. Şaşarak hala kendi ağırlığını çekebilecek durumda olduğunu gördü.

Pitt yavaş yavaş basamakları tırmandı ve bir güverte kabininin parçalanmış kalıntıları içine başını uzattı. Birkaç küçük yıkıntı parçası gördü. Kabin neredeyse buz birikmesi ile dümdüz olmuştu.

Aşağı atladı ve kargo bölümüne açılan başka bir ambar kapağına doğru gitti. Dalgıç lambasını sancak tarafına doğru tuttu ve şok ile dondu kaldı.

Sadece bir kargo bölümü değildi.

Burası bir yer altı mezarlığıydı.

Aşırı soğuk bir kriyojenik odasındaki (ağrı tedavisinde kullanılan sıvı nitrojele soğutulan oda) gibi içerisini kuru tutmuştu.

Neredeyse mükemmele yakın bir şekilde korunmuş sekiz beden pruvaya doğru küçük bir demir sobanın etrafında toplanmıştı. Her biri içlerini gösteren buzdan bir kefenle sarılmışlardı.

Yüz ifadeleri huzurlu, gözleri açık – mağaza vitrinindeki mankenler gibi – sanki doğru yönleri göstermek ister gibi değişik pozisyonlardaydılar. Dördü yemek masasının etrafında, tabaklar ellerinde, bardaklar ağızlara doğru kaldırılmış. İkisi yan yana gövdeye karşı uzanmış, biri tahta bir sandığa doğru eğilmiş sonuncu oturmuş yazma görevini yerine getiriyor.

Pitt kendini bir zaman makinesine girmiş gibi hissetti. İçerideki adamların Roma İmparatorluğu vatandaşları olduğuna inanamıyordu. Altmış kuşak önceden bilinmeyen limanlara yelken açan ataları, kadim denizciler.

Kutup soğuğu için hazırlanmamışlardı. Kalın giysileri yoktu, kaba battaniyelere sarınmışlardı. Pitt ile kıyaslanınca ufak tefektiler, hepsi de kısa boylu sayılırdı. Küçük adamlardan biri keldi, yüne benzeyen saçları kırlaşmıştı. Bir diğeri gür sakallı ve kızıl saçlıydı. Diğerleri sakalsızdılar. Üzerlerindeki buz tabakasından tahmin edebildiği kadarıyla en genci on sekizinde, en yaşlısı da kırkına yakın olmalıydı.

Bir şeyler yazmaya çalışırken ölen denizcinin kafasında sıkı sıkıya geçirilmiş deri bir başlık vardı ve ayaklarıyla bacakları uzun yün paçavralarla sarılıydı. Üzeri balmumu tabletler yığılı küçük, açılır kapanır bir masaya eğilmiş haldeydi. Sağ elinde bir stilus olduğu halde öylece donup kalmıştı.

Mürettebat açlıktan ya da soğuktan yavaş yavaş ölmemiş, ölüm onları aniden, hiç beklenmedik bir anda yakalamıştı.

Pitt, ölüm nedenini tahmin edebiliyordu. Soğuktan korunmak için tüm kapakları kapamışlar ve hava almak için sadece bir kapak bırakmışlardı ve o da donarak içeriye giren havayı kesmişti. Son yemekleri hâlâ küçük bir gaz sobasının üzerinde duruyordu. Isı ve dumanın dışarıya çıkması için hiçbir çıkış deliği yoktu, içerde karbonmonoksit birikmiş ve mürettebat yavaş yavaş

kendinden geçerek ölmüştü.

Pitt, ölü mürettebatı sanki uyandırmaya korkuyormuş gibi yavaşça eğilip masadaki tabletlerin buzlarını temizleyerek aldı ve tulumunun fermuarını açıp içine attı.

Soğuğun keskin yakıcılığını, heyecandan vücudunda beliren ter damlacıklarını, titremesini unutup gitmişti. Karşısındaki manzaraya o kadar dalmıştı ki, Giordino'nun üst üste kendisinden cevap beklediğini tekrarlayan sözlerini duymadı bile.

Giordino, "Orada mısın?" diye bağırıyordu, "Cevap ver Allahın cezası!"

Pitt anlaşılmaz bir şeyler geveledi.

"Tekrar et. Bir sorun mu var?"

Giordino'nun sesindeki endişeli ton, nihayet Pitt'i kendine getirmişti.

"Komutan Knight'a söyle, korktuğu başına geldi," dedi, "Geminin antik bir gemi olduğu kesin... eğer tanık istiyorsa, ona mürettebatı gösterebilirim."

19

CIA Müdürü Martin Brogan sabah istihbarat brifingi için Oval Ofise girerken, Başkan masasından kalktı ve başının hafif bir hareketiyle onu selamladı.

Her gün toplantı yapıp birbirlerini görmeye başladıktan sonra, tokalaşma faslını da bir yana bırakmışlardı. Narin bir kent adamı olan Brogan buna hiç aldırmıyordu. Onun ince, piyanist gibi uzun parmaklı elleri yanında, doksan kiloluk Başkan'ın iri elleri daha bir büyük görünüyordu.

Brogan, Başkan'ın oturmasını bekledi ve sonra deri bir koltuğa oturdu. Başkan, otomatik hareketlerle bir fincana kahve ve bir kaşık şeker koyup Brogan'a uzattı. Sonra, elini kır saçlarının arasından geçirip, gri gözlerini ona dikti. "Ee, bu sabahki sırlar neler bakalım?"

Brogan, omuzlarını silkti ve elindeki deri kaplı dosyayı masanın üzerinden Başkan'a uzattı. "Sovyet Başkanı Georgi Antonov, Moskova saatiyle 09.00'da limuziniyle Kremlin'e giderken, arka koltukta metresini becerdi."

Başkan, hafifbir kahkaha attı ve "O adamın güne başlama yöntemine bayılıyorum," dedi.

"Ayrıca, arabasından iki yere telefon etti: Bir, Sovyet uzay programı başkanı Sergi Kornilov'a, bir de Mexico City büyükelçiliği ticari bölümünde çalışan oğluna. Telefon konuşmalarını dördüncü ve beşinci sayfalarda bulacaksınız."

Başkan, yakın gözlüğünü taktı ve dosyayı açıp içindekilere göz attı. İstihbaratın bu kadar güçlü olması onu hep şaşırtıyordu.

"Pekâlâ, Georgi'nin gününün geri kalan kısmı nasıl geçti?"

"Zamanının büyük çoğunu ülke sorunlarına harcadı. Onun yerinde olmak istemezdiniz, Sayın Başkan. Ekonomileri her geçen gün daha da berbatlaşıyor. Ziraat ve sanayi alanında yapmak istediği reformlar havada kaldı. Politbüro'daki eski yönetim yanlısı ihtiyar onun kuyusunu kazmaya çalışıyor. Sovyet vatandaşları seslerini gittikçe daha çok yükseltmeye başladılar. Bizim elemanlar biraz daha çalışırlarsa, şehirlerde hükümete karşı ayaklanmalar başlayabilir. Ekonomik büyüme yüzde ikilere kadar düştü. Bana öyle geliyor ki Antonov, gelecek yaza kalmadan yönetimden çekilebilir."

Başkan yüzünü buruşturdu, "Bizim bütçe açığı da kapanmazsa, ben de aynı akıbete uğrayabilirim."

Brogan yorumda bulunmadı. Başkan da zaten bunu ona herhangi bir şeyi

danışmak için söylememişti.

Başkan, "Evet, Mısır'dan ne haberler var?" diye sordu.

"Başkan Hasan'ın durumu da sallantıda. Hava kuvvetleri onu tutuyor ama ordudaki generaller her an Yezide yanaşacak gibiler. Savunma Bakanı Ebu Hamid Port Said'de Yezid'le gizlice buluştu. Kaynaklarımıza göre Hamid, güçlü bir pozisyona getirilmediği sürece destek vermeyecekmiş. Yezid'in etrafındaki mollalardan emir almak istemiyor."

"Yezid buna razı olur mu dersin?"

Brogan, başını iki yana salladı. "Sanmam, iktidarı paylaşmaya hiç niyeti yok. Hamid, Yezid'in gaddarlık derecesini iyi hesaplayabilir. Daha yenilerde, Hamid'in bindiği uçağa bomba yerleştirmek istediler, fakat engelledik."

"Hamid'i uyardınız mı?"

"Bunun için ben de izninizi istiyordum."

Başkan, "İzin veriyorum," dedi. "Ama Hamid kuşkucu biridir. Onu Yezid'in tarafından çekmek için kendisine komplo hazırladığımızı sanabilir," diye ekledi.

"Yezid'in suikast timindeki isimleri ona verebiliriz. Böylece bizimle ilgili herhangi bir kuşkusu varsa da, artık kalmaz."

Başkan arkasına yaslandı ve bir süre tavana bakıp düşündü. "Hala Kâmil'in bulunduğu BM uçağı kazasıyla Yezid arasında bağlantı kurabilir miyiz?"

"Bu konuda en fazla, ikinci derecede kanıtlar bulabiliriz. Araştırmalar sona erip raporlar gelinceye kadar somut bir şey söyleyemeyiz. Bu kaza şimdilik esrarını koruyor. Sadece bazı konularda bilgi alabildik. Gerçek kaptan pilotun öldürüldüğünü biliyoruz, cesedi Londra'da Heathrow havaalanında bir arabanın bagajında bulundu."

"Bir mafya işine benziyor."

"Evet, ama bu daha da mükemmel. Katil mükemmel bir makyajla pilotun yerini almış. Uçağı kaldırdıktan sonra, diğer pilotları Sarin isimli zehri vücutlarına zerkederek öldürmüş, sonra rotayı değiştirip İzlanda üzerinde uçaktan atlamış."

Başkan başını salladı, "Adam çok iyi eğitilmiş profesyonellerle çalışıyor olmalı," dedi.

"Biz onun yalnız başına çalıştığını sanıyoruz Sayın Başkan."

"Yalnız başına mı? Korkunç bir orospu çocuğu olmalı bu herif."

"Ustalık isteyen bütün bu eylemler, bizi sadece tek bir kişiye götürüyor; Süleyman Aziz Ammar isimli bir Arap'a."

"Bir terörist mi bu adam?"

"Tam anlamıyla değil efendim. Ammar bugün dünyanın en zeki suikastçılarından biri. Bizim tarafımızda olmasını isterdim doğruSU.

Başkan alçak sesle, "Kongre'deki liberaller bu söylediğini duymasınlar," dedi.

Brogan da, "Basın da duymasın," diye ekledi.

Başkan, "Bu adam hakkında dosya var mı?" diye sordu.

"Bir metre kalınlığında hem de. Bu adam kılık değiştirme ustası. Politikayla uğraşmıyor. Aslında fanatik bir İslamcıdan çok bir çeşit paralı asker. Ammar işleri karşılığında büyük paralar istiyor ve alıyor da. Aynı zamanda çok zeki bir işadamı. Servetinin altmış milyon doların üzerinde olduğu tahmin ediliyor, işini yaparken bildik yöntemlere başvurmuyor. Her işini zekice planlıyor ve sonuca ulaşıyor. Cinayetleri her zaman bir kaza gibi görünüyor ve hiçbiri de ona atfedilemiyor. Son on yıl içinde, yaklaşık yüz kişiyi öldürmüş olabileceğini sanıyoruz. Hala Kâmil olayı onun ilk başarısızlığı."

Başkan gözlüğünü ayarladı ve uçak kazasıyla ilgili rapora baktı. "Burada anlamadığım bir şeyler var. Madem uçağın denize gömülmesini istiyordu, yolcuları neden zehirledi peki? Onları neden iki kez öldürmek istesin ki?"

Brogan, “İşte olay da burada kilitleniyor zaten," dedi. "Bizim uzmanlar, yolcuları Ammar'ın zehirlemediği görüşündeler."

Başkan şaşkın bir ifadeyle Brogan'a baktı. "Beni şaşırttın Martin. Ne demek istiyorsun sen?"

"FBI patologları Thule'ye gidip kurbanlara otopsi yaptılar. Uçuş ekibinin bir insanı öldürmek için gerekenden elli kat fazla bir doz kullanılarak sarin'le öldürüldüğü kesinleşmiş durumda. Ama yolcular uçakta yedikleri ya da içtikleri bazı gıda maddelerinden zehirlenerek ölmüşler. Yemeklerine Mancenillia katılmış. Bu zehir, Kave Meksika Körfezi'nde yetişen, tatlı, elmaya benzer bir meyveden çıkartılıyor. Karayib Kızılderilileri bu zehri oklarının ucuna sürüyorlarmış. Mancenillianın zehirli suyunu bilmeden içen çok insan ölmüştür."

"Yani senin çocuklar, Ammar kalitesinde bir suikastçının böyle bir zehir kullanmayacağını mı söylüyorlar?"

Brogan başını salladı. "Onun gibi bir şey. Ammar'ın işbirlikçileri, sarin'i bir Avrupa firmasından kolayca çalabilir ya da satın alabilirler. Mancenillia ise çok kolay bulunmayan bir zehir. Ayrıca birden sonuca ulaşmak için ideal değildir, yavaş yavaş öldürür. Ammar, bunu kullanmayı düşünmemiştir bile." "O halde bu zehiri kullanan kim?"

Brogan, "Henüz bilmiyoruz," diye cevap verdi. "Kurtulan üç kişiden biri olmadığı kesin. Edwardo Ybarra isminde bir Meksikalı delege için küçük bir ipucu var gibi. Yolcular içinde Hala Kâmil'den başka yemek yemeyen bir tek o var."

Başkan başını notlardan kaldırdı ve "Burada yazıldığına göre, çarpma sırasında ölmüş," dedi. "Peki ama yemeklere zehiri kimseye görünmeden nasıl koymuş olabilir?"

"Zehirleme işi, uçağa yemek veren şirketin mutfağında yapılmış. İngiliz araştırmacılar şimdi bunu araştırıyorlar."

"Ybarra masum da olabilir. Belki de yemeği yemesini engelleyen bir şey olmuştur."

"Kurtulan kabin memurlarına göre, yemek servisi sırasında Hala uyuyormuş, fakat Ybarra midesinin bulandığını söylemiş ve yemek istememiş."

"Olabilir."

"Evet, ama daha sonra hostes onun çantasından bir sandviç çıkarıp yediğini görmüş."

"O halde yemeklerde zehir olduğunu biliyordu."

"Öyle görünüyor."

"Kendisinden başka herkesin öleceğini biliyor idiyse, neden bindi uçağa öyleyse?

“İşi garantiye almak için. Ana hedef veya hedeflerin dışında Meksikalı delegeler arasında yemeği yemeyen olursa diye."

Başkan arkasına yaslandı ve tavana bakıp düşündü. "Pekâlâ," dedi. "Kâmil'in, Yezid için bir baş belası olduğunu ve Yezid'in, Ammar'a para verip bu kadını öldürtmek istediğini varsayalım, işler ters gidiyor ve uçak, Kuzey Buz Denizi'ne düşeceği yerde, Grönlanda zorunlu iniş yapıyor. Bir numaralı bilmecede her şey gayet güzel yerine oturuyor, istersen buna Mısır bağlantısı adını verelim, iki numaralı bilmece, yani Meksika bağlantısı çok karmaşık. Ortada bir katliamı

gerektirecek bir neden yok ve tek şüpheli kişi de ölmüş. Yargıç olsaydım, delil yetersizliğinden dosyayı kapatırdım."

"Haklısınız. Meksika çıkışlı bir terörist eylem konusunda hiçbir ipucu bulunamadı."

Başkan ansızın, "Topiltzin'i unuttun," dedi.

Brogan, Başkan'ın yüzündeki öfke dolu ifadeyi görünce şaşırdı.

"Topiltzin'i ve onun Guy Rivas'a yaptığını elbette unutmadık. Emri verdiğiniz anda, onun ele geçirilmesi için harekete geçeceğiz."

Başkan içini çekti ve koltuğuna iyice gömüldü. "Keşke bu kadar basit olsaydı. Parmağını şıklat CIA ortalığı bulandıran bir lideri yok etsin. Bu işte büyük bir risk var. Kennedy, Mafya'nın Castro'yu öldürme girişimine göz yumunca bunun nelere mal olabileceğini çok iyi anlamıştı."

"Reagan da Muammer Kaddafi'ye karşı planlanan suikast girişimlerine itiraz etmemişti."

Başkan içini çekti ve "Evet, ama Kaddafi'nin herkesi yanıltıp kanserden öleceğini bilseydi böyle bir şeye girişmezdi herhalde."

"Topiltzin'de böyle bir şansımız yok. Sağlık raporlarına göre, genç bir katır kadar sağlammış."

"O adam tam bir manyak. Meksika'yı ele geçirirse başımız dertte demektir."

Brogan, cevabı bildiği halde, "Rivas'ın doldurduğu teyp bandını dinlediniz mi efendim?" diye sordu.

"Hem de dört kez. Korkunç bir şey."

Brogan, "Topiltzin, hükümeti devirir ve savurduğu tehditlerdeki gibi, milyonlarca Meksikalı'yı topraklarımızın güneybatı kısmını almak için sınırımıza yığarsa?..." dedi ve sustu.

Başkan'ın sesi şaşırtıcı derecede yumuşaktı. "O zaman, silahlı kuvvetlerimizi harekete geçirip, onları geriye püskürtmekten başka çaremiz kalmaz."

Brogan, Langley'deki CIA merkezinde bulunan ofisine geldiğinde, Donanma Müsteşarı Elmer Shaw'ı kendisini bekler buldu.

Shaw, "Merhaba," dedi. "Çok meşgul olduğunu biliyorum, ama getirdiğim haberlerin ilgini çekeceğini sanıyorum."

"Bizzat kendin geldiğine göre önemli olmalı."

"Evet, öyle."

"Gel içeri geçip oturalım. Haberler iyi mi kötü mü?"

"Çok iyi."

Brogan asık bir suratla, "Son zamanlarda işler hep ters gidiyor," diye söylendi, “İyi haberlere hasret kaldık."

"Şu bizim Polar Explorer adlı araştırma gemimiz, kaybolan 'Alfa sınıfı Sovyet denizaltısını arıyordu ya.

"Evet konuyu biliyorum," diye araya girdi Brogan. "Onu bulmuşlar."

Brogan'ın gözleri birden açıldı ve yumruğunu masaya indirdi. "Harika bir haber bu. 'Alpha' sınıfı, her iki donanmada da en iyi denizaltı sınıfıdır. Adamların iyi iş çıkardılar doğrusu."

Shaw, "Evet, ama onu henüz ele geçirmedik," dedi.

Brogan gözlerini kıstı. "Peki ama ya Ruslar? Onlar denizaltıyı biliyorlar mı?"

"Bildiklerini sanmıyoruz. Gemimiz denizaltı enkazını bulup filmini çektikten hemen sonra düşen BM uçağının kurtarılması çalışmalarına yardım etmek amacıyla oradan ayrıldı. Uçak kazası bizim iyi bir bahane oldu. Sovyet donanması içindeki gizli kaynaklarımızdan alınan haberler, her şeyin normal olduğunu gösteriyor.

KGB'de de bir kıpırdanma yok. Rusların Kuzey Atlantik filosunu gözetleyen uydu sistemlerimizde de arama bölgesine doğru bir hareket görülmedi."

"Rusların balıkçı gemisi görünümünde bir casus gemiyi bizim araştırma gemimizin peşine takmamış olmalarına şaşırdım doğrusu."

Shaw, "Bu o kadar da garip değil," dedi. "Gemimizin rotasını ve haberleşmelerini uydudan izlediler. Sualtı arama teknolojileri bizimki kadar iyi olmadığından, bulmamız için bizi rahat bıraktılar. Bizimkilerin batık denizaltıyı bulup küçük bir hata yaparak yerini belli edeceğini sanıyorlardı."

"Ama böyle bir şey olmadı, değil mi?"

"Hayır," dedi Shaw kesin bir ifadeyle. "Gemide tam bir emniyet sağlanmış durumda. Kaptanla iki NUMA sualtı araştırma uzmanı dışında gemide hiç kimse bu olaydan haberdar değil. Mürettebat, bir buzul izleme ve deniz yatağı jeoloji araştırması yaptıklarını sanıyor. Durumla ilgili raporu bana geminin idari subayı elden getirdi, yani bir haberleşme sızıntısı olamaz."

Brogan, "Pekâlâ, bundan sonra ne yapacağız?" diye sordu. "Bundan sonra oraya gidecek bir araştırma gemisini Ruslar'ın artık rahat bırakacaklarını hiç sanmam. Seksen altıda kaybettikleri bu denizaltıyı arayan bir Rus gemisi de o bölgede cirit atıyor hâlâ."

Shaw, "Bir sualtı kurtarma operasyonu düşünüyoruz," diye cevap verdi.

"Ne zaman?"

"Çalışmalara şimdiden başlar, elimizdeki sualtı sistemleriyle ekipmanlarını elden geçirip kullanılır hale getirmeye gayret edersek, on ay içinde kurtarma işi için hazır olabiliriz."

"O halde denizaltıyı şimdilik unutacağız ya da kurtarma çalışmalarına başlayacağımız güne kadar unutmuş gibi yapacağız, öyle mı?

"Evet öyle. Diğer yandan, Sovyetler'in aklını karıştırmamıza yardımcı olacak başka bir fırsat daha kucağımıza düştü. Donanma bu olayla ilgili yürütülecek operasyon için teşkilatınızdan yardım talebinde bulunuyor."

"Dinliyorum."

"NUMA uzmanları, uçak kurtarma çalışmaları sırasında, buzlara gömülü eski bir Roma gemisine benzer bir gemi enkazı bulmuşlar."

Brogan, kuşkulu gözlerle Shaw'a baktı. "Grönland'da mı?"

Shaw evet anlamında başını salladı. "Uzmanlar onun gerçek olduğunu söylüyorlar."

"CIA'nın eski bir gemi enkazı konusunda donanmaya nasıl bir yardımı olabilir ki?"

"Sahte bilgi yayarak. Rusların, Polar Explorer'ın, baştan beri Roma gemisinin enkazını aradığını sanmalarını istiyoruz."

Brogan interkomun üzerinde yanıp sönen ışığa baktı ve "İyi bir plan," dedi. "Bizim donanma onların en yeni denizaltılarından birini ele geçirmeye hazırlanırken, biz de onları kandıracağız, öyle mi?"

"Onun gibi bir şey."

"Peki, Roma İmparatorluğu'na ait şu batık işiyle nasıl ilgileneceksiniz?"

"Denizaltı kurtarma çalışmalarına kılıf olabilecek bir arkeoloji projesi tasarladık. Polar Explorer gemi batığının olduğu yerde kalacak, böylece mürettebat arkeologlara yardım edebilecek."

"Rusların denizaltısı oraya yakın mı?"

"On milden az bir mesafede."

"Denizaltının durumu nasılmış acaba?"

"Deniz yatağında bulunan bir yükseltiye çarpması sonucu biraz hasar görmüş, ama genelde sağlam görünüyormuş."

"Peki Roma gemisi ne vaziyetteymiş?"

"Enkaz içinde mürettebatın cesetlerini donmuş ve hiç bozulmamış olarak bulduklarını söylediler."

Brogan masadan kalktı ve Shaw'la birlikte kapıya doğru yürürken, “İnanılmaz bir şey!" dedi heyecanla. Sonra muzipçe sırıttı. "Acaba eski devlet sırları da bulacaklar mı dersin?"

Shaw da güldü ve "Bir hazine bulsunlar daha iyi," dedi.

18

Julius Schiller'in karısı mutfaktan, "Telefonda seni istiyorlar," diye seslendi.

Schiller, Chevy Chase'deki evinin ağaçlı arka bahçesinde ızgaradan başını kaldırdı ve "Kim arıyor?" diye sordu, “İsmini söyledi mi?"

"Hayır, ama Dale Nichols'ın sesine benziyordu."

Adam içini çekti ve elindeki maşayı yukarıya kaldırdı. "Gelip şu etlere bak da yanıtlasınlar, olur mu?"

Bayan Schiller, verandada kocasının yanından geçerken ona bir öpücük gönderdi. Bay Schiller, çalışma odasına girip kapıyı kapadı ve telefonu aldı.

"Efendim?"

"Ben Dale Julius."

"Hayrola n'oldu?"

"Pazar günü aradığım için özür dilerim," dedi Nichols. "Rahatsız etmedim umarım."

"Zararı yok canım. Aile arasında bir mangal partisi yapıyorduk işte."

"Amma da fanatik bir adamsın, bu havada mangal partisi ha?" dedi Nichols.

"Evin içi duman olacağına, dışarısı olsun dedik."

"Bilirsin, ette parazit vardır kuşkusu yüzünden mangal işleriyle aram pekiyi değildir."

Schiller 'parazit' sözünü duyar duymaz bilgisayar aracılığıyla parazit yaparak konuşmaların dinlenmesine engel olan güvenli hattı devreye soktu, "Tamam Dale, ne var?" dedi.

"Hala Kâmil. Takas sessizce gerçekleştirildi."

Schiller, "Kadının benzeri Walter Reed Hastanesi'nde mi?" diye sordu.

"Evet, çok sıkı güvenlik önlemleri altında."

"Yerine geçen kim?"

"Teri Rooney, şu aktris kadın. Harika bir makyaj oldu, burun buruna gelmedikçe, onu gerçek Genel Sekreter'den ayıramazsın, işi daha da inandırıcı

kılmak için hastanedeki doktorların yapacağı bir

basın toplantısı da ayarladık. Kâmil'in aldığı ağır yaralar konusunda basına ayrıntılı bilgi verdiler."

"Ya Kâmil?"

"Kendisini Grönland'dan getiren hava kuvvetleri uçağından çıkmadı. Uçak yakıt ikmalinden sonra Denver yakınlarındaki Buckley üssüne uçtu. Onu oradan da helikopterle Breckenridge'e götürdüler."

"Kolorado'daki şu kayak merkezine mi yani?"

"Evet, kasabanın hemen dışındaki Senatör Pitt'in villasında istirahat ediyor. Birkaç yara bereden başka hiçbir şeyi yok."

"Zorunlu istirahatını nasıl karşıladı?"

"Henüz bir haber yok. Thule'deki hastaneden alındığında sakinleştiricinin etkisindeydi. Fakat BM Genel Kurul açılışı için oraya gidişini güvenlikli bir şekilde gerçekleştirme planımızı öğrenince işbirliğine razı olacaktır. Güvenilir kaynaklara göre, Yezid'i suçlayıp bir şarlatan olduğunu söyleyecek ve onun terörist faaliyetleri konusunda kanıtlar sürecekmiş ortaya."

Schiller, "Aynı kaynağın raporunu ben de okudum," dedi.

Nichols, "Genel Kurul'a beş gün kaldı," diye devam etti. "Yezid o zamana kadar onu ortadan kaldırmak için elinden geleni ardına koymayacaktır."

"Onu çok iyi korumak zorundayız."

Nichols, "Çok iyi korunuyor," dedi. "Mısır hükümetinden haberler var mı?"

"Başkan Hasan, Kâmil konusunda bize tam destek veriyor. Ekonomik reformunu başlatmak ve aynı zamanda ordudaki yüksek rütbeli subayları, güvendikleriyle değiştirmek için yarış ediyor âdeta. Yezid'i ani bir hükümet darbesi yapmaktan alıkoyan tek engel bence Kâmil. Kadın dünyaya seslenmeden önce öldürülürse, Mısır bir ay içinde İran'a dönebilir."

Nichols, "Rahat ol," dedi, "Yezid'in onu şimdilik bulması imkânsız."

"Korunması çok iyi, değil mi?"

"En mükemmel Gizli Servis ajanlarınca korunuyor. Başkan da operasyonla bizzat ilgileniyor."

Schiller'in karısı kapıya vurdu ve kapının ardından, "Etler hazır Julius," diye seslendi.

"Geliyorum canım."

Nichols, karşıdaki durumu anlamıştı. "Şimdilik söyleyeceklerim bu kadar," dedi. "Mangal partine dönebilirsin artık."

Schiller, “İşe FBI el atmış olsaydı rahat bir nefes alacaktım," dedi.

"Merak etme. Beyaz Saray güvenliği her şeyi düşündü. Başkan tüm istihbaratı dar bir çerçevede tutmanın daha iyi olacağını düşünüyor."

Schiller bir süre dalgın dalgın düşündü.

"Pekâlâ Dale, ipin ucunu sakın bırakma dostum," dedi.

"Sen hiç merak etme. Hala Kâmil New York'taki BM binasına sapasağlam gelecek ve oturumu açıp konuşmasını yapacak, bundan emin olabilirsin."

"Umarım dediğin gibi olur."

Schiller telefonu kapadı ama içi hâlâ rahat değildi. Kendi kendine, "Umut ederim Beyaz Saray ne yaptığını biliyordur," diye mırıldandı.

Sokağın karşısında duran ve üzerinde, "Capitol Tesisatçılık, 24 saat hizmet" yazılı Ford marka karavanda üç kişi oturuyordu. Arabanın içi, bir sürü elektronik dinleme cihazıyla donatılmıştı.

Yaklaşık beş saattir can sıkıntısı hâkimdi. Gözetleme işi, en bunaltıcı işlerden biriydi ve hiçbiri de bundan hoşlanmıyordu. Adamlardan biri sigara içiyordu, diğer ikisi ise dumandan rahatsız olmuşlardı. Üçü de gergin ve huzursuzdu. Eski karşı-casusluk elemanları olan bu adamlar, işlerinden istifa ettikten sonra kendi başlarına çalışmaya başlamışlardı.

Bu tip eski hükümet ajanlarının birçoğu talep olduğu takdirde hükümetleri için çalışmayı sürdürürlerdi, ama bu üçü parayı vatan sevgisinin üstünde tutuyor ve ele geçirdikleri gizli bilgileri en yüksek ücreti kim verirse ona satıyorlardı. Sarışın, hırpani kılıklı olanı, içerisini göstermeyen pencereden bir dürbünle Schiller'in evini gözetliyordu. "Odasından çıktı," diye mırıldandı.

Kulaklıklarla, bir kayıt cihazına eğilmiş şişman adam başını salladı ve "Tüm konuşma kesildi," dedi.

Gür bıyığı olan üçüncüsü, bir oda içindeki sesleri pencere camlarının titreşimlerinden alıp, fiber optiklerle güçlendirerek bir ses kanalına ileten bir lazer parabolik hassas mikrofon kullanıyordu.

Sarı saçlı, sıska olanı, “İlginç bir şey var mı?" diye sordu.

Şişman adam, kulaklıkları çıkardı ve alnındaki terleri sildi. "Öyle sanıyorum ki, bu işten payıma düşecek parayla teknemi rahatlıkla ödeyebilirim."

"Değiş-tokuş ticaretine bayılıyorum."

"Doğru yere verilirse bu bilgi iyi para eder."

Bıyıklı olanı, "Satmak için kimi düşünüyorsun?" diye sordu.

Şişman adam sırıtarak, "Ahmed Yezid'e borçlu olan, zengin ve yüksek rütbeli birini biliyorum," dedi.

20

Kuşkusuz ikisi de bu şakalarının kırk sekiz saat içinde gerçeğe dönüşüp başlarını ağrıtacağını akıllarının ucundan bile geçirmemişti.

Polar Explorer'ın mürettebatı, arkeologların talimatlarına göre çalışmış ve gemi enkazını kaplayan buzları tabaka tabaka keserek, üst güverteyi pruvadan kıç bodoslamasına kadar temizleyip ortaya çıkarmışlardı.

Pitt ve Lily dışında herkes, merakla kazı yerine toplanmıştı. Onlar Polar Explorer'da kalmışlar, balmumu tabletlerini inceliyorlardı.

Kırılan buzların kenarında duran denizciler, arkeologlar ve uçak kazası araştırma ekibi nefeslerini tutmuşlar, üst güvertesi meydana çıkmış gemi enkazına hayranlıkla bakıyorlardı.

Hoskins ve Graham, geminin boyunu ve enini ölçtüler; uzunluk yirmi metreye yakın, eni de yedi metreydi. Direk, güverteden itibaren iki metreden kırılmış ve yok olmuştu. Geminin ip donanımlarından arta kalanlar geminin güvertesinde kıvrım kıvrım, yığın halinde duruyorlardı. Bir zamanlar gemiyi götüren yelkenlerden şimdi geriye lime lime olmuş paçavralar kalmıştı.

Güverte döşemesi, ilk günkü gibi sağlam görünüyordu. Kamaralarda bulunan elişi sanat eserleri ve diğer eşyaların fotoğrafları çekildi ve toplanıp incelenmek üzere, Polar Explorera götürüldü. Sonra, bu ticaret gemisinin henüz rotası belli olmayan son seyahatinde taşımış olduğu bütün yük, herhangi bir bozulmaya maruz kalmasın diye buzkıranın soğukhava deposuna yerleştirildi.

Gronquist, Hoskins ve Graham, hasar görmüş kamaraya ve ambarlara girmediler. Ambar kapağını yavaşça kaldırdılar ve yarıya kadar açtılar.

Gronquist yere yüzüstü uzandı ve başını aşağıya uzatıp baktı. Graham merakla, "Oradalar mı?" diye sordu. "Pitt'in söylediği gibi mi duruyorlar?"

Gronquist uzunca bir süre buz kaplı cesetlere baktı. Üzerlerindeki buzları temizleyip onları şöyle bir sarssa adamlar gözlerini kırpıştırıp açacak ve yeniden hayat bulacaklarmış gibiydiler sanki.

Gronquist, Graham'in sorusuna hemen cevap veremedi. Güneşin parlak ışıkları batık geminin içini rahatça görmesini sağlıyordu. Geminin içini incelerken Pitt'in gözünden kaçmış olan iki figür dikkatini çekmişti.

"Her şey Pitt'in tarif ettiği gibi," dedi ciddi bir ses tonuyla. "Yalnız

mürettebatın dışında burada bir köpekle bir de küçük bir kız var."

Pitt güvertenin bir kenarında durdu ve Giordino'nun, NUMA helikopterini Polar Explorer'a indirişini izledi. Helikopter, yavaşça kıç güverteye oturdu ve rotor palleri bir süre döndükten sonra durdu.

Kokpitin sağ kapısı açıldı ve kahverengi fitilli kadife ceket içine yeşil bir balıkçı kazağı giymiş uzun boylu bir adam güverteye atladı. Birkaç saniye çevresine bakındı ve kendisine el sallayan Pitt'i gördü. Ellerini cebine soktu ve hızlı adımlarla ona doğru yürüdü.

Pitt onu alıp dar bir kapıdan içeriye soktu, içerisi sıcacıktı.

"Doktor Redfern, değil mi?"

"Siz de Dirk Pitt olmalısınız."

"Evet ben Pitt'im."

"Methinizi duydum."

"Çok meşgul olduğunuz halde geldiğiniz için teşekkür ederim Doktor."

Redfern, "Şaka mı ediyorsunuz?" diyerek gülümsedi. "Böyle bir davet kaçırılır mıydı hiç? Dünyada, böyle bir keşif için varını yoğunu vermeyecek bir arkeolog yoktur. Ne zaman görebileceğim acaba?"

"On dakika sonra hava kararacak, önce, kazıyı yöneten arkeolog Doktor Gronquist'in vereceği brifingi dinlerseniz daha iyi olur.

"Antik gemide bulunan bazı eşyaları da gösterecektir. Sabahleyin hemen oraya gider ve projenin yönetimini ele alırsınız."

"Çok güzel."

"Valiziniz var mı?"

"Sadece küçük bir seyahat bavulu ve bir çantam var."

"Al Giordino... "

"Helikopter pilotu mu?"

"Evet."

"Al onları kamaranıza gönderecektir. Şimdi beni izlerseniz, önce midenize sıcak bir şeyler girmesini sağlayalım ki, beyniniz karışık bir bilmeceyi çözmeye hazır olsun." "Sizi izliyorum."

Dr. Mel Redfern, Pitt'ten de uzun boyluydu ve küçük gemi kapılarından geçerken iyice eğilmek zorunda kalmıştı. Gri-mavi gözlüydü, şık bir gözlük takmıştı ve sarı saçları tepesinde biraz açılmıştı. Biraz göbekliydi, ama yine de boyu nedeniyle kırk yaşındaki biri için vücudu oldukça biçimli duruyordu. Okul masraflarını karşılamak ve cep harçlığını çıkarmak için profesyonel olarak basketbol oynamış, fakat antropoloji doktorasını tamamlayınca sporu bırakmıştı. Daha sonra sualtı araştırmalarına başlamış ve klasik deniz arkeolojisi dalında dünyanın önde gelen uzmanlarından biri olmuştu.

Pitt, "Atina'dan Reykjavik'e uçuşunuz iyi geçti mi?" diye sordu.

Redfern, "Yolun çoğunda uyudum," dedi. "Ama İzlanda'dan, buranın yüz mil kadar güneyindeki Eskimo köyüne donanma uçağıyla uçarken çok üşüdüm. Buralara uygun giyecek bir şeyler bulabilirim umarım. Valizimi güneşli Yunan adalarına göre hazırladığım için ortada böyle kalıverdim işte. Aniden Kuzey Kutbu'na geleceğimi hiç düşünmemiştim doğrusu."

"Merak etmeyin, gemi komutanı Knight size bir şeyler ayarlar. Ne üzerine çalışıyordunuz?"

"İkinci yüzyılda, taşıdığı mermer heykellerle batan bir Yunan ticaret gemisinin peşindeydim." Redfern bir an durup düşündü ve sonra, "Telsiz mesajınızda bu gemide ne olduğuna dair hiçbir şey söylemediniz," dedi.

"Kargo ambarında o cesetlerden başka bir şey göremedim."

Redfern, ellerini iki yana açtı, "Hep istediğimiz şeyler çıkacak değil ya," dedi. "Ama geminin sağlam durumda olduğunu söylemiştiniz, değil mi?"

"Evet, doğru. Teknedeki deliği kapatır, direği ve donanımı onarıp kıça da dümen kürekleri takarsak, gemiyi New York limanına kadar götürebilirsiniz."

"Aman Tanrım! Harika bir şey bu! Doktor Gronquist onunla ilgili herhangi bir tarih saptamasında bulundu mu?"

"Evet, sikkeler yaklaşık olarak M.S. 390'larda basılmış. Geminin ismini bile biliyoruz! Serapis. Kıç bodoslamasında Yunan alfabesiyle yazılmış."

Redfern kendi kendine konuşur gibi, "Hiç bozulmamış bir dördüncü yüzyıl Bizans ticaret gemisi ha!" diye mırıldandı. "Bu, yüzyılın arkeolojik olayı olacak bir şey. Onu görmek için sabırsızlanıyorum."

Pitt onu alıp subay dinlenme kamarasına götürdü. Lily bir masaya oturmuş balmumu tabletlerindeki yazıları kâğıda dökmeye çalışıyordu. Pitt, onları tanıştırdı.

"Doktor Lily Sharp, Doktor Mel Redfern."

Lily kalkıp elini uzattı ve "Sizinle tanışmak bir şeref Doktor," dedi. "Her ne kadar uzmanlık alanım yeraltı arkeolojisiyse de, okuldan mezun olduğumdan beri sizin sualtı araştırmalarınızın hayranıyım."

Redfern nazik bir tavırla, "O şeref bana ait, hanımefendi," dedi. "Ama isterseniz şu unvanları bir tarafa bırakalım da birbirimize senli benli hitap edelim, ne dersiniz?"

Pitt, "Sana ne ikram edebiliriz?" diye sordu.

"Önce sıcak bir tas çorba, arkasından da yine koca bir bardak kakao beni kendime getirmeye yetecektir sanırım."

Pitt onun istediklerini kamarota iletti. Redfern birden, yeni bir oyuncak bulmuş küçük bir çocuk gibi merakla, "Pekâlâ, bahsettiğin şu bilmece nerede?" diye sordu.

Pitt gülümsedi. "Latincen nasıl Mel?" diye sordu.

"Eh, fena sayılmaz. Ama gemi Eski Yunan gemisi değil miydi?"

Lily, "Evet öyle," diyerek söze karıştı. "Ama kaptan seyir defteri olarak kullandığı balmumu tabletlerine Latince yazmış. Altı tanesinde yazılar var, yedincisindeyse harita gibi çizgiler çekilmiş. Bunları Dirk keşif dalışı yaptığı sarada çıkardı, ben de kopyalamaları kolay olur diye yazıları kâğıtlara aktardım. Haritaya benzer çizgileri de biraz büyüterek kâğıda aldım. Üzerinde yazı ve işaret olmadığından, nerenin haritası olduğunu çıkaramadık."

Redfern oturdu ve tabletlerden birini eline alıp bir süre inceledikten sonra tekrar masaya bıraktı. Sonra Lily'nin kâğıtlarını aldı ve okumaya başladı.

Kamarot bir fincan kakaoyla büyük bir kâse Boston usulü sebzeli istiridye çorbası getirdi. Redfern yazılara öylesine dalmıştı ki, açlığını bile unutmuştu. Gözlerini önündeki kâğıtlardan ayırmadan âdeta bir robot gibi fincana uzandı, dudaklarına götürüp kakaoyu yudumladı. On dakika kadar sonra, ayağa kalktı ve odada sanki yalnız gibi, Latince bir şeyler mırıldanarak dolaşmaya başladı.

Pitt ve Lily, dikkatini dağıtmamak için seslerini çıkarmadan onu izliyorlardı. Redfern bir süre sonra durdu ve düşünmeye başladı, kafasının içinde bir sorunun çözümünü arıyor gibiydi. Masaya döndü, tekrar sayfaları incelemeye koyuldu. Odaya bir beklenti havası hâkimdi.

Birkaç dakika öylece durup düşündü ve sonra elindeki kâğıtları masaya

bıraktı, parmakları titriyordu. Derken gözleri garip bir biçimde donuklaştı ve boşluğa doğru daldı gitti.

Redfern baştan aşağı zangır zangır titriyordu.

Pitt, "Hazreti İsa’nın kutsal kâsesini bulmuş gibi bir halin var," dedi.

"Ne oldu?" diye sordu Lily. "Ne buldun?"

Başı öne eğik olduğu için Redfern'in sözlerini güçbela duydular: "Bu tesadüfi bulgunuz dünyanın gelmiş geçmiş en büyük sanat ve edebiyat koleksiyonundan oluşan bir hazinenin anahtarı olabilir."

21

Pitt, "Tüm dikkatimizi sana verdiğimize göre, şu bulgularını bizimle de paylaşmak ister misin acaba?" diye sordu.

Redfern kafasının içini temizlemek istermişçesine başını salladı. "Burada yazılı hikâye ya da daha doğru deyimle destan, içinden kolay çıkılamayacak kadar karmaşık. Her şeyi tam olarak anlayamıyorum."

Lily, "Tabletlerde Yunan-Roma gemisinin bu kadar uzaklara gelişini açıklayan bir şey var mı?" diye sordu.

Redfern, "Yunan-Roma değil, Bizans," dedi. "Serapes sefere çıktığı zaman, imparatorluğun merkezi Büyük Constantinus tarafından Roma'dan Eski Yunan kenti olan Bosporos'daki Byzantion'a taşınmış."

"Orası da sonra Konstantinopolis oldu," dedi Pitt.

"Daha sonra da İstanbul," dedi Redfern ve Lily'ye döndü. "Soruna hemen cevap veremediğim için özür dilerim. Evet, tabletlerde bu seyahatle ilgili bir şeyler var tabii. Her şeyi hatasız açıklayabilmek için tarihsel olaylara göz atmamız gerekiyor, işe Büyük İskender'in Babil'de öldüğü M.Ö.323'le başlayabiliriz. İskender öldükten sonra imparatorluğu, generalleri tarafından ikiye bölündü. Generallerinden biri olan Ptolemaios I Mısır hükümdarı oldu ve aynı zamanda İskender'in cesedini ele geçirip altın ve kristalden bir tabuta koydu. Sonra, bu tabutun bulunduğu yere bir anıt mezar ve onun çevresine de, Atina'yı bile geride bırakan muhteşem bir kent inşa ettirdi. Ptolemaios I, eski kralının şerefine, bu kente İskenderiye ismini verdi."

Lily, "Peki ama tüm bunların Serapis'le ilgisi ne?" diye sordu.

Redfern gülümseyerek, "Biraz sabırlı ol," dedi. "Ptolemaios I, hiç yoktan muazzam bir müze ve kütüphane yarattı. Kleopatra'dan gelen soyu ve halefleri, bu müzeye her taraftan sanat eserleri ve edebiyat şaheserleri getirip müze ve kitaplığı daha da büyüttüler. Bu muazzam koleksiyon M.S. 391'e kadar devam etti. O yıl, imparator Theodostus I ve kaçık bir adam olan İskenderiye Patriği Theophimüze ve kütüphanedeki bazı Hıristiyanlık belgeleri dışında her şeyin putperestliğe ait olduğunu söylediler ve kütüphanedeki belgeleri yaktılar. Heykeller, mermer, bronz, altın ve fildişinden yapılmış sanat eserleri, harika resimler, halılar, kuzu postuna ya da papirüslere yazılmış sayısız kitaplar ve edebi eserler, hatta İskender'in cesedi bile imha edildi."

Pitt, "Kaç eser imha edilmiş?" diye sordu.

"Sadece imha edilen kitap sayısının yüz binleri bulduğu söyleniyor."

Lily başını üzüntüyle sallayarak, "Korkunç bir şey," dedi.

"Geriye sadece Kutsal Kitaplar ve kilise yazmaları kalmış. Kütüphane ve müze, başka istilacı orduların M.S. 646'da Mısır'a girmesinden sonra yerle bir olmuş."

"Toplanıp saklanmaları yüz yıllar almış eski sanat eserleri ebediyok olup gitmiş," dedi Pitt.

"Yok olmuş," dedi Redfern. "Ya da tarihçiler şimdiye kadar öyle sanıyorlardı. Ama okuduklarım doğruysa, bu eserlerin en kıymetlibir yere saklanmış ve hâlâ orada duruyorlar."

Lily şaşkın gözlerle ona baktı. "Yani, bazı kıymetli eserler, yakılmadan önce, Serapisle İskenderiye'den kaçırılmışlar mı demek istiyorsun?"

"Bu tabletlerdeki yazılara göre öyle."

Pitt kuşkulu gözlerle ona baktı ve "Serapisin çok fazla şey kaçı-

rabildiğini sanmam," dedi. "Gemi çok küçük, kırk tonluk bir yük taşıyabilir ancak. Mürettebat, birkaç bin yazılı belgeyi ve birkaç heykel ya da sanat eserini ambara saklamış olabilir, ama senin sözünü ettiğin eserleri alabilmeleri imkânsız gibi görünüyor bana."

Redfern gülümseyerek Pitt'e baktı, "Eski gemiler hakkında çok şey biliyorsun, kutlarım seni," dedi.

Pitt, "Serapis'İnGrönland macerasına dönelim," dedi ve Redfern Lily'nin hazırladığı kâğıtları alıp düzene soktu. Sonra, "Size dördüncü yüzyıl Latincesi'ni olduğu gibi bire bir çeviremem, anlaşılmaz olur," diye devam etti. "Okuduklarımı bugünün diliyle aktarmaya çalışacağım. İlkyazı, M.S. 3 Nisan 391'de yazılmış. Şöyle başlıyor:

"Ben, Serapis'in kaptanı Cuccius Rufinus, Rodos limanındaki Yunan gemicilik şirketi sahibi NİCİAS'la, İskenderiyeli Junius Venator'a ait kargoyu taşıma konusunda bir anlaşma yaptım. Seyahatin uzun ve yorucu olacağı söylendi ve Venator da gideceğimiz yeri söylemiyor. Kızım Hypatia da bu seyahatte benimle birlikte olacak. Karım, bu uzun ayrılık konusunda endişeli. Fakat Venator, normal ücretin yirmi katını ödüyor ve şirket sahibi Nicias, bana ve mürettebata iyi para kazandıracak."

"Kargo, gecenin karanlığında "bir sürü muhafızın koruması altında gemiye yüklenirken bana ve mürettebata, rıhtımda beklememiz söylendi. Yüzbaşı Domitius Severus ve emrindeki dört asker bizimle gelecekler."

"Bu iş pek hoşuma gitmiyor, ama Venator parayı peşin ödedi ve bu saatten sonra da anlaşmayı bozamam. "

Pitt, dayanamadı ve "Kaptan dürüst bir adammış," dedi. "Taşıdığı yükün ne olduğunu bile bilmemesi çok garip doğrusu."

Redfern, "Bu konuya daha sonra değiniyor," dedi. "Bundan sonraki satırlarda seyahatin seyri tutulmuş. Kaptan ayrıca geminin adına konu olan tanrıdan da söz ediyor. Şimdi demir aldıkları zamanı anlatan yazıya atlıyorum:

Serapis'e şükürler olsun, Carthago Nova'ya kazasız belasız vardık. Bu ilk yolculuk on dört gün sürdü. Orada beş gün kaldık ve normal ikmal malzememizin dört katı ikmal yaptık. Bu limanda Junius Venator'un diğer gemileri de bize katıldı. Bazılarında iki yüz , bazılarında da üç yüz ton kargo vardı. Venator'un amiral gemisiyle toplam on altı gemi olduk. Bizim sağlam Serapis'imiz, filonun en küçük gemisiydi.'"

Lily dayanamadı ve "Demek bir filo!" diye bağırdı. "Demek koleksiyonu kurtarmışlar." Vücudu gerilmişti ve gözleri parlıyordu. Redfern, başıyla onayladı. "En azından büyük bir kısmını iki yüz ya da üç yüz ton taşıyabilen gemiler o zamanların gemilerinden sayılırdı. Bunlardan ikisi malzeme ve yedek tayfa taşısa, geriye kalan on dört geminin de iki yüzer ton taşıdığı var sayılırsa, bu toplam olarak iki bin sekiz yüz tonluk bir taşıma kapasitesi demektir. Bu da, müze hazinesinin büyük bir kısmıyla, kütüphanedeki kitapların yaklaşık üçte biri anlamına gelir."

Pitt ara verilmesini rica edip mutfağa gitti, iki fincan kahveyle döndü ve ayakta dikildi. Böyle ayakta, daha rahat düşünüp konuya daha fazla konsantre olabiliyordu.

"Kütüphanedeki eserlerin kaçırılması hikâyesi şimdilik sadece teoride kalıyor. Bunun yapıldığını kanıtlayan hiçbir şey duymadım kadar," dedi.

"Serapis'in kaptanı kargosundan sonlara doğru söz ediliyor," dedi Redfern. "Rufînus, daha sonraki tablette, gemide yapılan küçük onarımlardan, güverte dedikodularından söz ediyor ve şimdi İspanya’daki Cartagena şehri olan Carthago Nova'yı bir turist gözüyle tasvir ediyor. Seyahatle ilgili kaygılarını artık dile getirmiyor nedense. Hatta limandan ayrılış tarihini yazmayı bile unutmuş. Fakat tabii, bu seyir defterini gözaltında yazdığı düşünülürse bütün bu

garipliklerin nedenini anlamak zor değil. Şimdi şu paragrafı dinleyin:

"Limandan çıkıp büyük denize açıldık. Süratli gemiler öne geçti ve artık yazamıyorum. Askerler bizi gözetliyorlar. Junius Venator'un emrine göre seyahatle ilgili şeyler yazmamız yasak."

Pitt, "Bulmacanın önemli bölümleri eksik kalacak galiba," diye mırıldandı.

Lily, "Ama ben başka şeyler de çıkardım," diye itiraz etti. "Başka açıklamalar da olacak orada."

Redfern, "Evet var tabii," diye onu onayladı. "Rufinus, on bir ay sonra tekrar yazmaya başlamış.

"Şimdi, cezalandırılma korkusu olmadan yazabiliyorum. Venator ve Venator'un esirleriyle Severus ve askerleri, gemilerin mürettebatı, hepsi barbarlar tarafından katledildi ve gemiler yakıldı. Venator'un korkusundan dolayı tedbiri elden bırakmadığımdan Serapis'i kaçırabildim."

"Filodaki gemilerin kargolarının neler olduğunu ve bunların tepelere gizlendikleri yeri öğrendim. Bu tür sırların insanlardan saklanması gerekiyor. Bana öyle geliyor ki, Venator ve Severus güvendikleri birkaç kişinin ve geriye dönecekleri geminin mürettebatı dışındaki herkesi öldüreceklerdi."

Kızımın hayatından endişe ediyordum, bu yüzden tüm adamlarımı silahlandırıp onlara dikkatli olmalarını söyledim. Venator ve Severus'un adamları tarafından haince bir saldırıya kurban gidebilirdik. Fakat barbarlar önce davranıp Venator'un köleleriyle Severus'un lejyonerlerini öldürdüler. Benim adamlarımdan da ölenler oldu. Rıhtımdaki halatları kesip hemen limandan ayrıldık ve denize açıldık. Venator, kendini denize attı ve arkamızdan bağırarak onu kurtarmamızı istedi, ama kızım Hypatia'yla adamlarımın yaşamlarını tehlikeye atmamak için geriye dönüp onu kurtarmadım. Gemiyi döndürüp akıntıya karşı seyretmek bize zaman kaybettirebilirdi, bu da intihardan başka bir şey olmazdı.'"

Redfern biraz durup derin bir nefes aldı ve "Rufinus, bu noktada geriye dönüş yapıyor ve Cartagena'dan ayrılışlarından itibaren olanları yazıyor," diye devam etti.

"Hispania'dan bu bilmediğimiz diyara seyahatimiz elli sekiz gün sürdü. Hava güzeldi ve rüzgârı arkadan alıyorduk. Fakat bu iyiliğin bedeli olarak Serapis bir kurban istedi. Mürettebatımızdan iki kişi, anlayamadığım bir hastalıktan öldü.'"

Lily, "Iskorbütten ölmüş olabilirler," dedi.

Pitt, "Eski denizciler denizde bir iki haftadan fazla kalmazlardı," dedi, "Iskorbüt hastalığı ancak İspanyollar'ın uzun seyahatlerinden sonra bilinir oldu. Başka birçok nedenle ölmüş olabilirler."

Lily, Redfern'e dönerek, "Araya girdiğim için özür dilerim. Lütfen devam et," dedi.

İskitlere benzeyen barbarların yaşadığı bir adaya çıktık, ama bunların tenleri daha koyuydu. Bu insanlar bize çok iyi davrandılar ve gemiye yiyecek ve içecek su almamızda yardımcı oldular.

'Birçok ada daha gördük, fakat sancak gemisi yola devam etti. Nereye gideceğimizi sadece Venator biliyordu. Sonunda kıraç bir sahil gördük ve geniş bir nehir ağzına vardık. Orada, rüzgâr dönünceye kadar beş gün beş gece kaldık. Sonra nehirden yukarıya yelken açtık ve bazen kürek de kullandık. Bir süre sonra Roma tepelerine vardık.'"

Lily şaşkın bir tavırla, "Roma tepeleri mi?" dedi. "Bu da ne demek şimdi?"

Pitt, "Bir benzetme ya da kıyaslama yapmış olmalı," dedi. Redfern de başını salladı. "Gerçek bir bulmaca bu. Devam ediyorum.

'Latinius Macer'in gözetimindeki köleler, nehrin yukarısındaki tepelerde çukurlar kazdılar. Sekiz ay sonra, gemilerdeki yükler buralara taşınıp gömüldüler ve gizlendiler.'"

Pitt, "Gömdükleri yeri tarifediyor mu?" diye sordu. Redfern, bir tablet aldı ve Lily'nin yazısıyla kıyasladı. "Yazıların bir kısmı çok zor okunuyor. Elimden geldiğince oraları tamamlayacağım.

"Bu esrarengiz yükler, o tepede kazılan büyük bir mağaranın içine kondular. Kayalık uçurum nedeniyle, bu yerin uzaktan görülmesi imkânsız. Her şey o depoya konduktan kısa bir süre sonra, barbarlar tepelerden saldırmaya başladılar. Gemimizi kumsaldan denize çekmek için mürettebatıma yardım ettiğimden, mağaranın ağzının iyice kapanıp kapanmadığını göremedim.'"

Pitt başını iki yana salladı ve "Rufinus ne yazık ki mesafe ve yön bilgilerine hiç önem vermemiş," dedi. "Bu durumda, o barbar diye tabir ettiği insanlar bu hazineyi pekâlâ da yağma etmiş olabilirler."

Redfern, "Evet, bu ihtimali göz ardı edemeyiz," diyerek yüzünü buruşturdu.

Fakat Lily, onlardan daha iyimser görünüyordu. "Böyle bir şey olduğunu sanmıyorum. Bu kadar çok şeyi ortadan yok etmiş olamazlar. Yoksa bu zamana kadar ufak tefek bazı şeyler ortaya çıkardı."

Pitt, "Bu, olayın geçtiği yere bağlı," dedi, "Serapis gibi eski bir gemi, tahminen üç buçuk deniz mili süratle, elli sekiz günde yaklaşık dört bin deniz milinden fazla yol katetmiş olmalı."

Redfern, "O da düz bir rota izlediyse," diyerek onu tamamladı.

"Ama rotalarının düz bir hat halinde olması zor. Rufinus sadece elli sekiz gün seyir halinde olduklarını ve sonra sahile vardıklarını söylüyor. Bilmedikleri sularda bulundukları için büyük ihtimalle kıyı kıyı seyretmiş olmalılar."

"Öyle de hangi kıyı?" diye sordu Lily.

Redfern, "En akla yakın rota Batı Afrika'nın güney kıyıları," dedi. "Fenikeli gemicilerin M.Ö. beşinci yüzyılda Afrika kıtasının çevresinde saat yönünde bir rota izleyerek seyahat ettikleri biliniyor. Bu tarih de, Rufinus'un zamanına uyuyor. Venator da Cebelitarık'tan geçtikten sonra filosunu güneye döndürmüş olabilir." Pitt, "Rufinus, adalardan da söz ediyor ama" dedi. "Madeira Adası, Kanarya Adaları ya da Cape Verde Adaları olabilir."

“İyi de, Serapis’in Afrika kıyılarından Dünyanın yarısını dolaşarak Grönland'a nasıl geldiğini açıklayamıyorsun. Arada yaklaşık sekiz bin millik bir mesafe var."

Redfern, "Haklısın," dedi. "Bu benim de kafamı kurcalıyor." Lily, "Ben farklı olarak, kuzeye yönelik bir rota düşünüyorum," dedi. "Kaptanın söz ettiği adalar, Shetland ya da Faeröerne Adaları da olabilir. Bu da hazineyi sakladıkları yerin Norveç kıyıları ya da olabileceği anlamına gelir, öyle değil mi?" Pitt, "Haklı olabilirsin," dedi başıyla onaylayarak. "Bu da, Serapis'in Grönland'a nasıl geldiğini açıklıyor."

Lily, "Pekâlâ, Rufinus barbarlardan kaçtıktan sonra ne yapmış?" diye sordu.

Redfern, fincanda kalmış kakaosunu bitirdi ve "Tamam, kaldığım yerden devam ediyorum," dedi.

"Açık denize çıktık, seyrüsefer güçtü. Yıldızların yerleri değişik. Güneşin konumu da farklı. Güneyden korkunç fırtınalar geldi ve onuncu günde Galyalı bir tayfa denize uçtu. Kuzeye doğru sürüklenmeye devam ettik. Otuz birinci günde, tanrımızın inayetiyle küçük bir koy bulup sığındık ve onarımlarımızı yapıp karada bulabildiğimiz şeylerle ikmalimizi tamamladık. Biraz daha safra yükledik. Kumsalın biraz gerisinde bodur çamlar var ve toprağı değnekle delsek tatlı su çıkıyor.

Altı gün boyunca hava iyiydi ve sonra yine, sonuncusundan da kötü bir fırtına

patladı. Yelkenlerimiz paramparça oldu. Direk kırıldı ve kıçtaki dümen kürekleri kopup denizde kayboldu. Günlerce korkunç bir rüzgârla sürüklenip durduk. Günleri birbirine karıştırdım. Uyumak imkânsız bir hal aldı. Hava çok soğudu. Güverte buz tuttu, geminin dengesi bozuldu. Yorgunluktan bitkin ve soğuktan donmuş mürettebatıma, su ve şarap testilerini denize atmaları emrini verdim."

Redfern, Pitt'e bakıp, "Fiyordun açığında, dipte bulduğun amforalar olmalı," dedikten sonra okumasını sürdürdü.

Uzun koyun içine doğru sürüklendikten bir süre sonra gemiyi sahile yanaştırmayı başardık ve yorgunluktan, iki gün iki gece deliksiz uyuduk.

'Tanrı Serapis bize karşı iyi değil. Kış bastırdı ve gemiyi buzlar kapladı. Buradan kurtulmak için sıcak günlerin gelmesini beklemekten başka çaremiz yok gibi. Koyun karşı kıyısında bir barbar köyü var. Onların mübadeleye açık olduklarını öğrendik. Gemiden onlara eşya verip karşılığında giyecek alıyoruz. Altın sikkelerimizin değerini bilmediklerinden, onları küçük süs eşyası olarak kullanıyorlar. Kocaman balıklardan çıkardıkları yağları yakıp nasıl ısındıklarını bize de gösterdiler. Midelerimiz dolu, sanırım hayatta kalmayı başaracağız.

Ellerimi rahat kullanabildiğim müddetçe her gün bir şeyler yazmayı sürdüreceğim. Venator'un köleleri Serapisin ambarını boşaltırken bir yere gizlenip gözetledim ve o büyük şey çıkarken herkesin yere diz çöküp selama durduğunu gördüm. '"

Lily, "Ne demek istiyor?" diye sordu. "Sabırlı ol ve dinle. Devam ediyorum.

Jeoloji Haritası yazan üç tüp. Altmış üç büyük halı.

Bunları, İskender’in büyük altın ve kristal tabutunun çevresine sardılar. Dizlerim titredi. Onun yüzünü.

Redfern sustu ve üzgün bir ifadeyle, "Rufinus cümleyi bitirememiş ne yazık ki," dedi. "Son tablet, sahilin şeklini ve nehrin yönünü gösteren kaba bir harita içeriyor sadece."

Lily güçlükle duyulan gibi bir sesle, "Büyük İskender'in kayıp öyle mi?" diye mırıldandı. "Buralarda bir mağarada hâlâ olabilir mi?"

Redfern, "Üstelik İskenderiye Kütüphanesi hazinesiyle birlikte, öyle mi?" diyerek Lily'nin sorusuna soruyla karşılık verdi. "Umut etmekten başka yapacağımız "bir şey yok şu anda. "

Pitt daha farklı düşünüyordu. "Umut acizlere mahsustur," dedi. "Sizin şu antikalarınızı otuz, hatta yirmi günde bile bulabilirim sanıyorum."

Lily ve Redfern gözlerini açarak ona baktılar. Yüzlerinde, vergi oranlarını düşüreceğini söyleyen bir politikacıyı dinleyen seçmenlerin yüzlerinde belirene benzer bir ifade belirmişti. Ona inanmıyorlardı.

Lily, "Çok büyük konuşuyorsun!" dedi.

Pitt'in yeşil gözlerinde garip parıltılar görülüyordu. "Şu haritaya bir bakalım mı, ne dersiniz?" dedi.

Redfern, Lily'nin tabletten büyüterek çizdiği haritayı ona uzatırken, "Rufinus, çizdiği şeylere hiçbir yazı koymamış," dedi. "Bu yüzden bir anlam taşımıyor."

Pitt başını salladı ve kuru bir sesle, "Yeterince yol gösteriyor," dedi. "Bizi hazinenin kapısına götürecek kadar bilgi var burada."

Pitt uyandığında sabahın dördüydü. Sırtını dönüp tekrar uykuya dalmak istedi, ama uyku sersemliği içinde odanın içinde birisinin ışıkları yakmış, ona bir şeyler söylediğini anladı.

"Kusura bakma dostum, ama kalkıp hazırlanmalısın."

Pitt gözlerini ovuşturup doğruldu ve Komutan Knight'ın ciddi yüzüyle burun buruna geldi. "Neler oluyor?"

"Tepeden emir geldi. Hemen hazırlanıp Washington'a uçman gerekiyor."

"Nedenini söylediler mi?"

"Emri verenler Pentagon'da ve nedenini de bendenize açıklama zahmetinde bulunmadılar."

Pitt yatağın kenarına oturup ayaklarını aşağıya sarkıttı. "Burada biraz daha kalıp kazıyı izlerim diye umuyordum," dedi.

Knight başını iki yana salladı. "Böyle bir şansın yok. Sen, Giordino ve Doktor Sharp bir saat içinde yola çıkıyorsunuz haberin olsun.

Pitt banyoya doğru yürürken, "Lily de mi?" diye sordu şaşkın bir ifadeyle, "Omzu kalabalıkların beni ve Al'ı Sovyet denizaltısıyla ilgili olarak sorguya çekmek istemelerini anlarım ama Lily ile ne işleri olabilir ki?"

Knight gülümsedi ve "Genelkurmay bizim gibi küçük rütbelilere böyle şeyleri açıklamaz bilirsin. Bu konuda en ufak bir fikrim bile yok."

"Nasıl gidiyoruz buradan?"

"Redfern'in geldiği yoldan. Helikopterle önce Eskimo köyü ve meteoroloji istasyonuna, oradan donanma uçağıyla İzlanda'ya, sonra da hava kuvvetlerinin

bir B-52 bombardıman uçağıyla Amerika'ya."

Pitt dişlerini fırçalarken, "Bu işin raconuna aykırı," dedi. "Benimle iş yapmak istiyorlarsa özel uçak vermeleri gerekir."

"Sabah sabah çok şakacısın."

"Sabahın köründe yatağımdan apar topar kaldırıldığımda rütbesi benden yüksekmiş değilmiş dinlemem."

"Sicilime toplu suça teşebbüs'e katıldığımın işleneceğini görmek de varmış kaderimde," diye yakındı Knight.

"Sen beni dinle, filo komutanı bile olursun."

"Yaa, ne demezsin."

Pitt diş fırçasının sapıyla başına vurarak, "Buldum," dedi. "Bir mesaj yolla. Onlarla yarı yolda buluşacağımızı söyle. Giordino'yla ben NUMA helikopterini kullanarak Thule'deki Hava Üssü'ne uçarız. Orada herhalde bizi götürecek bir uçakları bulunur. Ne dersin?"

"Ne diyeyim? Eceline susamışsın sen."

Pitt ellerini havaya kaldırdı ve çaresiz kalmış gibi ona baktı. "Neden buralarda kimse benim yaratıcı zekâma güvenmiyor acaba?" dedi.

22

Washington'da güneşli bir günün ardından akşam olmaya başlamıştı. Sonbaharın kuru ve soğuk havası hissediliyordu. Güneşin son ışıkları, hükümet binasının üzerinde altın yansımalar oluşturuyordu. Gulfstream IV jet uçağı, Washington semalarında pamuk gibi beyaz bulutların arasında belirmişti.

On dokuz yolcu taşıyabilen uçakta sadece Pitt, Giordino ve Lily vardı. Giordino, uçak Thule üssünden kalkar kalkmaz uykuya dalmış ve yol boyunca hep uyumuştu. Lily, arada sırada gözlerini kapayıp dalmış ve uyanık olduğunda bir şeyler okumuştu.

Pitt, gözünü bile kırpmadan, düşüncelere dalmış ve zaman zaman bir şeyler not etmişti. Uçağın küçük penceresinden dışarıya baktı; işlerinden evlerine dönenlerin arabaları yolları kapamıştı.

Serapis'in donmuş mürettebatını, kaptanı Rufinus'uve onun kızı Hypatia'yı düşünmeye başladı. Video kamerası uzun tüylü bir köpeğe sarılmış halde geminin yük ambarında duran kızı son derece net bir şekilde kaydetmiş olmasına rağmen o kızı nasıl olup da gözünden kaçırdığını bir türlü aklı almıyordu. Bu hatasını hatırlayınca kendine kızdı.

Gronquist o kızdan bahsederken ağlayacak gibi olmuştu. Pitt, 'Onu bu donmuş haliyle bir müzeye koyarlar mı acaba?' diye düşünmekten alamadı kendini. Meraklıların onun önünden fısıldaşarak geçtiklerini görür gibiydi.

Gulfstream havaalanına doğru alçalırken, Serapisi düşünmeyi bıraktı ve İskenderiye hazinesini düşünmeye başladı. Onu araştırırken ne yapması gerektiğini biliyordu. Canını sıkan tek nokta, tüm yumurtalarını tek bir sepete koymak zorunda kalmasıydı. Araştırmalarının temelini, ölmekte olan bir adamın, donmakta olan eliyle çizdiği birkaç çizgiye oturtmak durumundaydı. Murphy'nin Altın Kuralı, 'işler kötü gidecek gibiyse gerçekten kötü gider' de üstüne tuz biber ekiyordu.

Haritadaki çizgiler, çeşitli nedenlerle bilinen herhangi bir coğrafi bölgeye uymayabilirdi. Örneğin, Serapis'deki dondurucu soğuk ve daha sonra Polar Explorer daki sıcak hava arasındaki farkların getirdiği değişimler balmumu tabletlerdeki hatları bozmuş olabilirdi. Ya da Rufinus ölçekte hata yapmış ve sahil hattı ile nehrin şeklini yanlış çizmiş olabilirdi. Olayın üzerinden geçmiş olan 1600 yılda meydana gelen toprak kaymaları, birikmeleri, depremler ya da iklim değişiklikleri de kuşkusuz hatları değiştirmiş olabilirdi. Dünya üzerindeki

hiçbir nehir bin yıldan fazla bir zaman diliminde yatağını değiştirmemiş olamazdı.

Pitt meydan okumanın insanı mest eden o kokusunu duydu. Durduğu yerde duramayan bir erkek için bu, cinselliğinin doruğundaki bir kadının kokusuyla, yeni biçilmiş ıslak çimen kokusu arası bir kokuya benzer. Meydan okuma, her türlü başarısızlık korkusu veya tehlike düşüncesinden uzaklaştırana kadar insanı baştan çıkarır, bir iptila haline gelir. Pitt için bu hazinenin izini sürmek onu bulmak kadar heyecan vericiydi, imkânsız gibi görünen bir işi başardığında ise hemen sırtını dönüp giderdi.

Ayrıca işini zorlaştıran iki engel vardı. Bunlardan birincisi, zamanın kısıtlı olmasıydı, ikincisi de, tabii Sovyet denizaltısı. Ama o ve Giordino, denizaltının sudan çıkarılma operasyonunu yakından izleyenlerin ön saflarında olacaklardı, bundan emindi.

Pilotun, yolcuların, kemerleri bağlamalarını söyleyen sesi, onu düşüncelerinden sıyırdı. Aşağıya bakınca, ağaçlı arazide uçağın gölgesinin gittikçe büyüdüğünü gördü. Bir süre sonra, altlarındaki yeşil arazi yerini betona bıraktı ve tekerlekler hafif bir gıcırtıyla yere kondular. Pilot, Andrews Hava Kuvvetleri Üssü'nün pistini bitirip taksiruttan aprona geldi ve bir Steyşın Ford Taurus kamyonetin yanında durdu.

Pitt, Lily'nin inmesine yardım etti, ardından, Giordino'yla birlikte valizleri arabanın arkasına yükledi. Atletik yapılı genç şoför, bu iki güçlü kuvvetli adamın ağır valizleri kuştüyü yastıklar gibi kaldırıp arabaya koyduklarını görünce sanki korkmuş gibi geri çekilmişti.

Pitt şoföre baktı ve "Ee, ne yapıyoruz şimdi?" diye sordu.

"Amiral Sandecker'le birlikte, onun gittiği kulüpte yemek yiyeceksiniz, efendim."

Lily, "Amiral kim?" diye sordu.

Giordino, "Amiral Sandecker," diye cevap verdi. "NUMA'daki patronumuz, iyi bir şeyler yapmış olmalıyız. Öyle herkesi yemeğe çağırmaz."

Pitt, "Hem de John Paul Jones gibi bir kulübe," diye ilave etti.

Lily, "Özel bir kulüp mü?" diye sordu.

"Evet, prostatlı yaşlı denizcilerin gittiği ayrıcalıklı bir yer."

Georgetown'daki sessiz bir sokağa girdiklerinde hava kararmıştı. Bir süre

sonra çakıl taşları üzerinde yavaşladılar ve şoför, arabayı Viktorya tarzı, kırmızı tuğlalı bir malikânenin önünde durdurdu.

Giriş holünde, yelek ve pantolondan oluşan ipek bir takım giymiş kısa boylu bir adam karşıladı onları. Kapı aralığından süzülen bir kedi gibi çevikti hareketleri. Yüz hatları keskindi. Adam koyu kızıl saçlıydı ve Buffalo Bill'inki gibi bir sakalı vardı.

Amiral Sandecker, resmi olmaktan ziyade dostane bir tonla, "Sizleri gördüğüme sevindim çocuklar," diyerek gülümsedi. "Duyduklarıma göre, bulduğunuz eski gemi enkazı tarih kitaplarını değiştirebilecek nitelikteymiş. Basın bu habere büyük önem veriyor."

Pitt, "Şans bize yardım etti," dedi. "Size Doktor Lily Sharp'ı tanıştırayım. Lily, bu bay Amiral James Sandecker."

Genç ve güzel kadınlar Amiral'in yüzünü her zaman aydınlatırdı ve bu kez de gözleri pırıl pırıl olmuştu. "Doktor, bu kapıdan şimdiye kadar giren en güzel kadın olmalısınız, bundan eminim."

"Kulübünüze kadınların girmesinin yasak olmadığını görünce çok memnun oldum Amiral."

Giordino, hınzırca bir sırıtışla genç kadına baktı ve "Aslına bakarsan, pek çok kadın buraya gelip eski kurtların hikâyelerini dinlemektense kuduz aşısı olmayı yeğler," dedi.

Sandecker, Giordino'ya ters ters baktı.

Lily, iki adama şaşkın gözlerle baktı. 'Eski bir yarayı mı deştim diye düşündü.

Pitt bir kahkaha atmak istedi, ama kendini tutarak gülümsemekle yetindi. Bu iki adamın böyle birbirlerine takılmalarını on yıldır izlerdi. Onları yakından tanıyanlar, Giordino'yla Sandecker'in çok iyi ve eski dost olduklarını bilirlerdi.

Lily bu havayı dağıtmak için atağa geçti. "Kadınlar tuvaletinin yerini gösterir misiniz? Kendime biraz çeki düzen vermek istiyorum," dedi.

Sandecker, holün ilerisini gösterdi ve "Sağdaki ilk kapı," dedi. "Acele etmenize gerek yok, rahatınıza bakın, vaktimiz çok." O gider gitmez, Amiral Pitt ve Giordino'yu küçük bir odaya soktu ve kapıyı kapadı. "Bir saat sonra Donanma Bakanı'yla bir toplantım var ve gitmek zorundayım. Başbaşa konuşmak için tek fırsatımız bu. O yüzden Doktor Sharp gelmeden söyleyeceklerimi hemen söyleyeyim. Öncelikle, Sovyet denizaltısını bulduğunuz ve olayı kimsenin duymamasını sağladığınız için sizi kutlamak istiyorum. Başkan, bunu

duyduğunda çok sevindi ve size teşekkür etmemi söyledi."

Giordino, "Ne zaman başlıyoruz?" diye sordu.

"Neye başlıyorsunuz?"

"Denizaltıyı gizlice çıkarma operasyonuna tabii."

"Bu işin şimdilik beklemede kalmasını istiyorlar. Sovyetleri yanlış bilgilerle oyalamak niyetindeler. Pahalıya mal olduğu gerekçesiyle bir süre sonra da bu araştırmadan vazgeçmişiz gibi yapacağız."

Pitt, "Tamam da, ne kadar sürecek bu bekleme?" diye sordu.

"Belki bir yıl. Yani özel görev proje uzmanlarının denizaltıyı çıkarmak konusundaki planlarını yapmaları ve proje ekipmanlarını hazırlamaları ne kadar sürerse o kadar bekleyeceğiz."

Pitt kuşkulu bir ifadeyle Amiral'e baktı, “İçimden bir ses bana hu projede bize yer olmadığını söylüyor."

Sandecker hiç düşünmeden, "Evet, ne yazık ki öyle," dedi.

"Peki, nedenini sorabilir miyim acaba?"

"Size çok daha önemli bir görev var, onun için."

Pitt canı sıkılmış gibi, "Sovyetler'in en modern denizaltısındaki teknolojileri ele geçirmekten daha önemli ne olabilir ki?" diye sordu.

Sandecker, "Bir kayak tatili," diye cevap verdi. "Kayalık Dağları'nın temiz havası ve pudra gibi karları kadar güzel bir şey olabilir mi? Yarın sabah saat on kırk beşte Denver uçağında yeriniz ayrıldı. Doktor Sharp da sizinle birlikte olacak."

Pitt, Giordino'ya baktı, onun 'beni ilgilendirmez' der gibi omzunu silktiğini görünce Sandecker'e döndü ve "Bu bir ödül mü, yoksa sürgün mü?" diye sordu.

"Buna hem ziyaret hem ticaret de diyebilirsiniz. Ayrıntılar Senatör Pitt'te."

"Babam da mı bu işin içinde?"

Sandecker saatine bakarken, "Baban bu akşam seni evde görmek istiyor," diye ekledi. "Hadi, güzel hanımı bekletmeyelim."

Sandecker kapıya doğru yürüdü, ama diğerleri yerlerinden bile Pitt, "Bize doğruyu söyleyin Amiral!" dedi. "Neler olduğunu öğrenmezsem yarın o uçağa adım atmam, bunu da bilin."

Giordino, "Ben de," diyerek arkadaşını destekledi, "Bu işten biraz pirelendim."

Amiral birkaç adım attıktan sonra durdu ve bir kaşını kaldırıp Pitt'e baktı. "Beni kandırmaya kalkma aslanım. Senin Sovyet denizaltısıyla ilgilendiğin filan yok. İskenderiye kütüphanesinden alman şu muhteşem eserleri bulmak için yanıp tutuşuyorsun!"

Pitt hafifçe başını salladı. "Sezgileriniz her zamanki gibi harika

Amiral, tabii yeraltı kaynaklarınız da. Washington a gelirken beraberimde size Serapis'in seyir defterinde yazılanların çevirisini de getirecektim, ama biri benden önce davranmış galiba."

Amiral başını salladı ve "Komutan Knight," dedi. "Doktor Redfern'in çevirisini şifreli telsiz mesajıyla Donanma Bakanlığı'na ve onlar da Ulusal Güvenlik Konseyi ve Başkan'a gönderdiler. Siz İzlanda'dan ayrılmadan önce ben de bir kopyasını okudum. Sen Pandora'nın kutusunu açtın ve bunu da bilmeden yaptın. Bu gizli eserler bulunursa ortaya siyasi bir kargaşa çıkacaktır. Ama ben artık bu işin içinde değilim, işi babana verdiler ve nedenini de size en iyi o anlatır. "

"Peki ama Lily'nin bu işteki fonksiyonu ne?"

"O, sizin kamuflajınızın bir parçası. Dışarıya bir bilgi sızıntısı olabilir ya da KGB denizaltının gerçekten bulunduğundan kuşkulanabilir. Bu yüzden Martin Brogan, sizlerin yasal bir arkeolojik projede çalıştığınızı kamuoyuna duyurmak istiyor, işte bu nedenlerle sizi kulübe çağırdım, hikâyenin gerisini baban evinde anlatacak, izlenmeniz halinde hareketlerinizin doğal görünmesi gerek."

"Bence çok gereksiz şeyler bunlar," dedi Pitt.

"Bürokrasi işte, akıl sır ermez," deyip çıktı işin içinden Giordino. "Denver-Bronco maçına bilet bulabilir miyim acaba?"

"Sizinle yüz yüze görüşebildiğime memnun oldum çocuklar," dedi Sandecker sırıtarak. "Hadi gidip masaya oturalım, açlıktan ölüyorum."

Lily'yi Jefferson Oteli'ne bıraktılar. Genç kadın ikisini de kucakladıktan sonra valizlerini taşıyan otel görevlisinin arkasından yürüdü. Pitt ve Giordino şoföre, NUMA'nın merkezi olan on katlı cam binaya gitmesi talimatını vererek arkalarına yaslandılar.

Giordino dördüncü kattaki bürosuna giderken, Pitt asansörden inmedi ve üst kattaki komünikasyon ve bilgi bölümüne çıktı. Elindeki evrak çantasını açıp,

içinden aldığı zarfı ceketinin cebine koydu ve çantayı danışmaya bıraktı.

Bir süre elektronik cihazlar ve bilgisayarlar arasında dolaştıktan sonra, döşemeye bağdaş kurmuş, elindeki oyuncak kangurudan bozma küçük bir teybi inceleyen bir adamın önünde durdu.

"Kaset mi sarıyor o alet?" diye sordu.

"Nereden anladın?"

"Tahmin ettim."

Yaeger başını kaldırıp ona baktı ve sırıtmaya başladı. Düz sarı saçlarını ensesinde at kuyruğu yapmıştı ve komik bir yüzü vardı. Uzun sakalları lüle lüleydi, yuvarlak çerçeveli gözlükleri, rodeo kovboyları gibi eski püskü kot pantolonu ve dilencilerin bile rağbet etmeyecekleri kadar yıpranmış çizmeleriyle evlere şenlik bir görüntü içindeydi.

Sandecker, Yaeger'i Kaliforniya'nın Silikon Vadisi'ndeki bir bilgisayar tasarım firmasından ayartıp getirmiş ve NUMA'nın veri bankasını yeniden kurmakla görevlendirmişti, insan dehasıyla, işlem ünitesi arasında mükemmel bir birleşimdi bu. Yaeger, dünyanın okyanusları konusunda yazılmış tüm rapor ve kitapların bulunduğu büyük bir kütüphaneyi de kontrol altında tutuyordu.

Yaeger, "Mutfak aletleriyle bundan daha iyisini yapardım," diyerek elindeki cihazı gösterdi.

Pitt, "Tamir edebilecek misin?" diye sordu.

"Sanmıyorum. "

Pitt başını iki yana salladı ve çevredeki bilgisayar kompleksini gösterdi, "Tüm bunları kuruyorsun, ama basit bir kasetçaları onaramıyorsun, öyle mi?" dedi.

"Angarya gibi geliyor bana," dedi Yaeger, ayağa kalkıp ofise girdi ve kanguruyu masasının bir köşesine oturttu. "Bir gün kafama eserse, bunu konuşan bir lamba haline getiririm bakarsın."

Pitt onun arkasından içeriye girip kapıyı kapadı ve "Daha egzotik bir projeye ne dersin?" diye sordu.

"Nasıl yani?"

"Araştırma."

"Anlat bakalım, ilginç bir şeyse düşünürüm tabii."

Pitt zarfı cebinden çıkardı ve ona uzattı. NUMA'nın bilgisayar dâhisi zarfı

açıp içindekileri çıkardı ve daktilo edilmiş yazıyı dikkatle okudu. Uzunca bir süre düşündü ve sonra gözlüğünün üzerinden Pitt'e baktı.

"Bu, keşfettiğiniz şu eski gemiden mi?"

"Bunu duydun mu?"

"Sağır sultan bile duydu. Hikâye tüm TV ve gazetelerde, herkes öğrendi artık."

Pitt başıyla, Yaeger'in elindeki kâğıtları işaret etti, "Bunlar, Latince yazılmış gemi seyir defterinin çevirisi."

"Peki benden ne istiyorsun?"

"Üzerinde harita olan sayfaya bak."

Yaeger üzerinde harita olan kâğıdı kaldırıp inceledi ve "Bunun, bilinen bir coğrafi bölgeyle çakışıp çakışmadığını kontrol etmemi mi istiyorsun?"

"Evet, yani yapabilirsen tabii."

"Bundan bir şey anlaşılmıyor ki. Bu hatlar neyi gösteriyor?"

"Bir okyanus kıyısını ve bir nehri."

"Ne zaman çizilmiş bu?" "M.S. 391'de."

Yaeger şaşkın şaşkın Pitt'in yüzüne baktı, “İstersen kayıp ülke Atlantis'in sokaklarını da isimlendireyim."

"Şu elektronik oyuncaklarını, filo Cartagena'dan ayrıldıktan sonra gemilerin rotalarını verecek şekilde programla. Grönland'daki gemi enkazından geriye doğru da çalışabilirsin. Geminin son konumunu da belirttim."

"Bu nehir şu anda belki de yok, yeryüzünden çoktan silinmiş olabilir."

"Bunu ben de düşündüm."

"Ayrıca, bu söylediklerini yapabilmem için Amiral'den izin almam gerekir."

“İznin yarın sabah elinde olacak, merak etme."

Yaeger dudaklarını büzüp başını iki yana salladı. "Pekâlâ, elimden geleni yapacağım. Bana ne kadar süre tanıyorsun?" dedi.

Pitt, "Bu işi başarıncaya kadar başından ayrılma," dedi. "Bir süre için kentten ayrılmak zorundayım, seni yarın değil öbür gün arayıp çalışmanın ne durumda olduğunu öğrenirim."

"Bir şey sorabilir miyim?"

"Sor."

"Bu gerçekten çok mu önemli?"

"Evet, sanırım çok önemli," dedi Pitt. "Hem de, senin ve benim düşünemeyeceğimiz kadar."

***

Pitt'in babası, Maryland, Bethesda'da Massachusetts Caddesi'ndeki, kolonyel tarzda inşa edilmiş evinin kapısını açtığında, üzerinde bir süveter ve soluk haki renkli bir pantolon vardı. Senato'nun Sokrates'i denen bu adam, pahalı ve modaya uygun giyinmekle ün yapmıştı, ama yalnızken daha ziyade bir çiftçi gibi giyinmekten hoşlanır, daima rahat giysileri yeğlerdi.

Oğlunu kucakladı ve "Dirk!" diyerek güldü. "Artık seni pek göremiyorum."

Birlikte yan yana yürüdüler ve duvarları yerden tavana kadar kitap rafları dolu bir odaya girdiler. Karşı köşede, şöminede birkaç odun çıtırdıyordu.

Senatör oğluna bir sandalye gösterip oturmasını söyledi ve bara gitti

"Bir Bombay cin martini istersin, değil mi?"

"Hava biraz serin gibi. Ben, bir Jack Daniels içsem daha iyi olacak."

"Nasıl istersen oğlum."

"Annem nasıl baba?"

"Biraz daha kilo vermek için Kaliforniya'daki bir zayıflama enstitüsüne gitti, iki gün sonra dönecek, ama bir iki kilo daha almış olacağından eminim."

"Bu işten hiç vazgeçmiyor, değil mi?"

"Böyle şeylerle vakit geçiriyor işte, ne yapsın?"

Senatör oğlunun içkisini uzattı, kendininkini de alıp havaya kaldırdı, "Hadi, Kolorado gezisine içelim," dedi.

Pitt içmedi ve babasına baktı. "Beni kayak yapmaya göndermek kimin fikriydi baba?"

"Benim."

Pitt içkisinden bir yudum aldı ve kaşlarını çatarak babasına bakkütüphanesi eserleriyle senin ilgin ne?" diye sordu.

"Çok fazla ilgileniyorum, tabii böyle bir şey varsa."

"Sıradan bir vatandaş olarak mı, yoksa bir bürokrat olarak mı konuşuyorsun baba?"

"Bir vatansever olarak konuşuyorum evladım."

Pitt içini çekti ve "Pekâlâ, o halde beni aydınlat bakalım," dedi. "Büyük İskender'in lahdiyle, klasik sanat ve edebiyat eserleri, Amerika Birleşik Devletleri'ni neden bu kadar ilgilendiriyor?"

Senatör, "Bizi asıl ilgilendiren şeyler bu söylediklerin arasında yok," dedi. "Bizim için önemli olan, eski dünyanın jeolojik kaynaklarını gösteren haritalar. Sözgelimi, Firavunların kayıp altın madenleri, Kleopatra'nın unutulmuş zümrütleri, gümüş, antimon ve olağanüstü yeşil altınıyla ünlü mistik Punt diyarı, iki ve üç bin yıl önce bilinen, fakat sonra unutulan yerler, çok kıymetli madenlere sahip olan Ophir bölgesi. Bu bölgenin yeri hâlâ esrarını koruyor. Sultan Süleyman, Babil Kralı Nabukadnazar ve Saba Melikesi'nin hazinelerinin de nerde olduğu bilinmiyor. Tüm bu eski zenginlikler hâlâ Ortadoğu'nun kumları altında gizli duruyor."

"Pekâlâ, bunların bulunduklarını varsayalım. Başka ülkelerin topraklarındaki zenginlikler bizim hükümetimizi neden ilgilendirsin ki?"

Senatör, "Bunların yerlerini biz bulursak, işletmeleri için de o hükümetlerle anlaşma ve işbirliği yapabiliriz. O ülkelerin liderleriyle anlaşır ve iyi ilişkiler kurarız."

Pitt anlamamış gibi başını iki yana salladı ve "Kongre'nin, başka ülkelerle işbirliği ve anlaşma yapmak için yeraltındaki kıymetli şeylerle ilgilenir olması bana komik geldi doğrusu. Bu işin içinde başka şeyler olmalı," dedi.

Senatör oğlunun zekâsını takdir ederek başını salladı. "Var zaten, 'Stratigrafikkapan' diye bir şey biliyor musun?" diye sordu.

Pitt gülümsedi. "Bilmez olur muyum hiç? Birkaç yıl önce Quebec Eyaleti açıklarında Labrador Denizi'nde bir tane bulmuştum."

"Evet, Doodlebug projesi. Hatırlıyorum."

"Stratigrafik kapan, en güç keşfedilen petrol rezervlerindendir. Normal sismik araştırmalarla belli olmaz. Ama bulunduklarında çok verimli oldukları kanıtlanmıştır."

"Bu da bize, beş bin yıl önce Mezopotamya'daki binaların izolasyonu,

kanalların, drenaj borularının ve teknelerin su geçirmezliği için kullanılan zifti hatırlatıyor değil mi? Zift ya da katran, yollarda, yaraların tedavisinde, yapıştırıcılarda da kullanılmıştır. Daha sonra Yunanlılar Kuzey Afrika kıyılarında yağ fışkıran kaynaklar gördüklerini söylemişlerdir. Romalılar, Sina Yarımadasi'nda buldukları bir bölgeye Petrol Dağı ismini vermişlerdir. İncil'de de Tanrı'nın Yakub'a bir kayalıktan yağ emmesini emrettiği yazar."

Pitt, "Peki, bu bölgeler daha sonra bulunup, petrol araştırması yapılmamış mı yani?" diye sordu.

"Bazılarında kuyular açılmış, ama pek verimli olmadıkları görülmüş. Jeologlara göre, sadece İsrail toprakları altında beş yüz milyon varil petrol bulunması ihtimali yüzde doksanmış. Ne yazık ki, eski bölgeler kaybolmuş ve yüzyıllar boyunca, toprak kaymaları ve deprem gibi doğal âfetler sonucu ortadan kalkmışlar."

"O halde temel amaç, İsrail'deki petrol kaynaklarını mı bulmak yanı?

"Bu yapılabilirse, birçok sorun da çözümlenmiş olacaktır."

"Evet, sanırım haklısın."

Senatör'le Pitt bir süre sessizce oturup şöminedeki alevleri seyrettiler. Pitt, eski dünyanın kayıp zenginliklerinin bulunup bulunamayacağını merak ediyordu. Yaeger ve bilgisayarları herhangi bir ipucu bulamazlarsa, tüm umutlar ortadan kalkacaktı. Derken Beyaz Saray ve Kongre'deki güç sahiplerinin, tarihteki önemli boşlukları dolduracak bilgi ve sanat hazineleriyle ilgilenmek yerine, petrol ve altınla ilgilenmelerine kızdı birden.

Telefonun çalmasıyla ikisi de irkildiler. Senatör masasına gitti, ahizeyi alıp, hiçbir şey söylemeden bir süre dinledi ve sonra telefonu kapattı.

Pitt kuru bir sesle, "Kayıp kütüphaneyi Kolorado'da bulacağım kuşkulu," dedi.

Senatör tekrar oğlunun yanına geldi ve "Bulsaydın zaten herkes şaşardı," dedi. "Sana, konunun uzmanlarından biri tarafından bilgi verilecek. Kolorado Üniversitesi klasik tarih profesörlerinden Doktor Bertram Rothberg yıllardan beri İskenderiye kütüphanesi konusunda araştırmalar yapmakta. Araştırmanda sana yardımcı olacak bilgileri verecek."

"Peki ama neden ben oraya gidiyorum? Onun Washington'a davet edilmesi daha uygun olmaz mıydı?"

"Amiral Sandecker'le görüştün. Senin ve Al Giordino'nun, Sovyet denizaltısının bulunması konusundan uzaklaşmanız gerektiğini Biraz önce

telefon eden seni izleyen bir KGB ajanının peşinden ayrılmayan bir FBI ajanıydı."

"Popüler olmak zor, ne yaparsın."

"Kuşku uyandıracak hiçbir davranışta bulunmaman gerekiyor."

Pitt anlayışlı bir tavırla başını salladı. "Tamam da, Ruslar da bu kütüphane eserleri meselesine el atarlarsa ne olacak?"

Senatör bir an düşündü ve "Böyle bir ihtimal var ama çok zayıf," dedi. "Balmumu tabletler konusunda hiçbir bilginin sızmaması için önlemlerimizi aldık."

Pitt, "KGB beni izlediğine göre, Doktor Rothberg'e gidişimi de öğrenecektir," dedi. "O zaman ne yapacağız peki?"

Senatör, "Hiçbir şey," diye cevap verdi. "Sadece oturup olanlara bakacağız."

"O halde neden beni kullanıyorsunuz, öğrenebilir miyim?"

"Şu senin L-29 Cord klasik araban vardı ya, hani Denver'a bıraktığın, onun yüzünden. Oradaki garajdan aradılar, araban çok iyi tamir olmuş ve şimdi pırıl pırıl parlıyormuş."

Pitt gözlerini açıp babasına baktı, "Yaa, demek öyle!" dedi. "Kolorado'ya arabamı almak için gidiyormuş gibi yapacak, oraya uğramışken bir de kayak yapayım diyeceğim ve Doktor Sharp'la buluşacağım, öyle mi?"

"Tastamam öyle. Breckenridge Oteli'ne gideceksin. Orada, Doktor Rothberg'le ne zaman ve nerede buluşacağını bildiren bir mesaj alacaksın."

"Seninle başa çıkılamayacağını bir kez daha anladım baba."

Senatör güldü. "Canım sen de benden aşağı kalmıyorsun."

Pitt içkisini bitirdi, ayağa kalktı ve boş bardağı şöminenin üzerine bıraktı. "Şu sizin ormandaki evde kalsam daha iyi olacak baba."

"Bence oraya hiç gitmesen daha iyi oğlum."

"Ama neden? Kayak botlarım, kayaklarım ve bir sürü eşyam orada, garajda."

"Kayak takımlarını kiralayabilirsin."

"Saçmalık bu!"

Senatör gözlerini kısıp ona baktı ve "O evin kapısını açar açmaz alnına kurşunu yiyeceğini düşünürsen hiç de saçma değil," dedi.

23

Taksi şoförü, Washington Uluslararası Havaalanı'nın yakınlarında, terk edilmişe benzeyen bir hangarın önünde durdu ve "Burada inmek istediğinizden emin misiniz bayım?" diye sordu.

Pitt, "Evet," dedi. "Adres burası."

Şoför karanlık ve ıssız çevreye bir göz attı ve bütün bunların bir gaspa işaret ettiğini düşündü. Sonra, yavaşça, kendini korumak için koltuğun altına sakladığı demir çubuğa uzanırken, dikiz aynasından Pitt'e baktı ve onun, iç cebinden cüzdanını çıkardığını görünce rahatladı. Bu adam bir soyguncuya benzemiyordu.

"Ne kadar tuttu?"

"Taksimetrede sekiz dolar altmış sent yazıyor."

Pitt taksi ücretiyle bahşişini ona verdi ve arabadan inip, bagajdan valizini almak için şoförü bekledi. "Garip bir adres," dedi şoför.

"Arkadaşla burada buluşacaktık," dedi Pitt.

Taksi şoförü arabasına binip oradan uzaklaşırken Pitt cebinden çıkardığı bir transmiterle hangarın alarm sistemini kapattı ve bir yan kapıdan içeriye girdi. Cep transmiterine bir şifre verince, hangarın içi floresan lambalarla pırıl pırıl aydınlandı.

Bu hangar Pitt'in eviydi. Hangarın bir tarafında, pırıl pırıl eski model arabalar duruyordu, içerde, eski bir Pulman tren vagonu ve üç motorlu bir Ford uçak da vardı. Hangarın en garip eşyası ise, dökme demirden yapılmış ve bir ucuna da deniz motoru takılmış bir banyo küvetiydi.

Pitt, hangarın bir ucundaki demirden yapılmış, döner merdivenden üst kata çıktı. Burada, oturma, çalışma ve büyük bir yatak odasıyla mutfak ve banyo yer alıyordu.

Hemen valizini açtı ve soyunup duşa girdi. Sıcak su onu gevşetmiş, yorgunluğunu iyice ortaya çıkarmıştı. Duşun altından küvete geçti ve ılık suyla doldurup içinde bir süre kestirdi.

Bir, bir buçuk saat kadar sonra banyodan çıkıp bornozunu giydi ve televizyonu açtı. Tam kendisine yiyecek bir şeyler hazırlamayı düşünüyordu ki, kapının zilini duydu. Kapıdaki kişiyle konuşmak için düğmeye bastı ve Al

Giordino'nun sesini duymayı umarak, o?" diye sordu.

Ama hoparlörden, "Grönland hazır yemek servisi," diyen bir kadın sesi duyuldu.

Pitt güldü ve otomatiğe bastı. Sonra, dairenin balkonuna çıkıp aşağıya baktı.

Lily, elinde büyük bir piknik sepetiyle içeri giriyordu. Genç kadın bir ara durdu ve hangarın içinde parlayan antika arabalara hayranlıkla baktı. Sonra, başını kaldırıp Pitt'e baktı ve "Amiral Sandecker burayı bana tarif etmeye çalıştı ama yeterince anlatamamış," dedi.

Pitt onu karşılamak için merdivenlerden indi ve sepeti elinden aldı. "Aman Tanrım! Bu sepet neredeyse bir ton ağırlığında, ne var bunun içinde?"

"Bir şarküteriye uğradım ve akşam yemeği için bir şeyler aldım işte."

"Çok lezzetli şeyler almışsın gibime geliyor."

"Somon füme, yabani mantar çorbası, keklik eti ve ıspanak salatası, beyaz şaraplı istiridye sosu ve daha bazı şeyler, hoşuna gideceğinden eminim. Yemekten sonra da çikolatalı pasta."

Pitt ona baktı ve hayranlıkla gülümsedi. Genç kadının yüzü canlı, gözleri pırıl pırıldı. Onda, daha önce fark etmediği kıpır kıpır bir şeyler vardı. Uzun saçlarını düz taramış, üzerine siyah pulları parlayan ve sırtını açıkta bırakan, vücuduna yapışmış, kolsuz bir elbise giymişti. Üzerinde Grönland'da giydiği kalın kürkler olmadığından, ortaya çıkan göğüsleri, Pitt'in tahayyül ettiğinden daha iri ve kalçaları daha dardı. Harika bacakları vardı ve yürüyüşü tüm cinsel çekiciliğini ortaya koyuyordu.

Oturma odasına girdiklerinde Pitt elindeki piknik sepetini bir sandalyenin üzerine bıraktı ve onun elini tuttu. Yumuşak bir sesle, "Yemeği daha sonra yeriz," dedi.

Lily önce utandı ve gözlerini iradesi dışında yere indirdi, Fakat hemen sonra sanki karşı koyamadığı bir gücün etkisiyle başını kaldırıp onun gözlerine baktı. Pitt'in yeşil gözleri öylesine etkileyiciydi ki, Lily'nin eli ayağı titremeye başlamıştı. Yüzünün kızardığını hissediyordu.

Genç kadın, 'Ama bu saçmalık,' diye düşündü. Siyah iç çamaşırları ve vücudunun tüm hatlarını ortaya çıkaran giysisiyle, bu erkeği baştan çıkarmayı düşünmüştü, ama işlerin bu kadar hızlı yürüyeceği aklına gelmemişti doğrusu.

Pitt hiçbir şey söylemeden Lily'nin omuzlarındaki askıları çekip elbiseyi

sıyırdı, elbise Lily'nin vücudundan aşağı süzüldü. Sonra, kollarını onun belinin ve dizlerinin altına uzatıp, birden kucağına aldı ve yatak odasına doğru yürüdü.

Lily yüzünü onun göğsüne gömdü ve boğuk bir sesle, "Kendimi arsız bir fahişe gibi hissediyorum," diye mırıldandı.

Pitt onu yatağa bırakırken, gördüğü manzara karşısında içinde bir şeylerin tutuştuğunu fark etti ve Lily'nin kulağına, "Hissettiğin gibi davran," diye fısıldadı ve yatağa, onun yanına uzandı.

24

Yezid villasının yemek salonuna girdi ve başının hafif bir hareketiyle masadakileri selamladı, “İnşallah, dostlarım yemeklerden memnun kalmışsınızdır." dedi.

Yezid'in yakın destekçilerinden biri olan Muhammed el-Hakim isimli molla, sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı ve "Her zamanki gibi nefis yemekler Ahmed," dedi. "Ama bizi, ruhlarımızı aydınlatan ışığından mahrum bıraktın."

Yezid, hafif bir gülümsemeyle, "Midem dolu olduğu zaman, Allah, dileklerini bana ulaştırmıyor," diye konuştu. Sonra, kendisini saygıyla karşılamak için ayağa kalkmış olan beş adama ayrı ayrı baktı.

Adamların hepsi de farklı giyinmişlerdi. Yezid taraftarı subayların oluşturduğu gizli örgütün lideri olan Albay Necib Beşir'in üzerinde, Kahire'den ayrılışından beri kimliğini gizlemek için giydiği uzun kollu, pamuklu kumaştan, kapüşonlu bir cellâbe vardı. Siyah renkli pamuklu kumaştan uzun bir entari giymiş olan el-Hakim tn başında ise kocaman bir sarık vardı. Yezid'in bir numaralı çığırtkanlarından biri ve aynı zamanda bir gazeteci olan Musa Muhiddin, bir pantolon ve açık yakalı spor gömlek giymişti. Devrim konseyinin asilerinden biri olan Halid Fevzi'nin üzerindeyse asker elbisesi vardı. Sadece Süleyman Ammar, terzi elinden çıktığı belli olan safari giysileri içinde doğru düzgün görünüyordu.

Yezid, "Sizleri buraya böyle alelacele neden çağırdığımı merak ediyorsunuzdur," dedi. "Onun için sizi bekletmeyeceğim. Allah, Başkan Hasan ve çevresindeki hırsızlardan bir çırpıda kurtulabilmemiz için bana bir akıl verdi. Şimdi lütfen oturun da kahvelerinizi için."

Yezid, duvara gitti ve bir düğmeye bastı. Duvarın üst kısmından aşağıya doğru, büyük bir renkli harita indi. Ammar, bunun Mısır okullarında kullanılan türden bir okul haritası olduğunu gördü. Uruguay'ın Punta del Este şehri kırmızı daire içine alınmıştı. Haritanın üst kısmına da, lüks bir geminin büyük bir fotoğrafı yapıştırılmıştı.

Masanın çevresindeki adamlar, seslerini çıkarmadan yerlerine oturdular. Hepsi Allah'ın, dini liderlerine nasıl bir akıl verdiğini merak ediyor, öğrenmek için sabırsızlıkla bekliyorlardı.

"İçlerinde sadece Ammar kuşkuluydu. O, dinsel inançların bu tür işlere

karıştırılmasından hoşlanmaz, böyle şeylere inanmazdı.

Yezid, "Dünyadaki para krizi nedeniyle altı gün sonra, bir sayfiye şehri olan Punta del Este'de, uluslararası bir ekonomi toplantısı yapılacak," diye söze başladı. "Daha önce, Amerikan Ülkeleri Ekonomik ve Sosyal Konseyi de burada toplanmıştı, hatırlarsınız. Şimdi, Mısır dışındaki borçlu ülkeler bir araya gelip, tüm dış borçlarını reddettiler. Bu, ABD ve Avrupa'da yüzlerce bankayı iflasın eşiğine getirecek, pek çoğu iflas edecektir. Bu nedenle, Batılı bankalar büyük bir ekonomik felaketin önlenmesi konusunu görüşmek üzere toplantı istediler. Bizim Batı hayranı Başkan Hasan'ımız bunların dışında tabii. O yine Batılılara yalvaracak ve Mısır'a yapılan yardımların kısılmamasını isteyerek Müslüman kardeşlerimizin ve Üçüncü Dünya ülkelerindeki dostlarımızın kuyusunu kazacak. Buna izin veremeyiz. Bismillah diyecek ve bu fırsattan yararlanarak halkımız için gerçek bir İslam devleti kuracağız."

Halid Fevzi sert bir sesle, "Gebertelim o haini de kurtulalım," diye atıldı. Her zaman sertlikten, güç kullanmaktan yana olan patavatsız bir gençti. Düşüncesizliği ve sabırsızlığı yüzünden, emrindeki toy militanlarla kalkıştığı bir darbe girişiminde başarısız olmuş ve otuz adamını kaybetmişti. Siyah gözlerini masadakilerin üzerinde dolaştırdı ve "Bu iş zor değil," diye devam etti. "Hasan toplantıya katılmak üzere Uruguay'a giderken, uçağını kalkış sırasında yerden ateşlenecek bir füzeyle düşürür ve onunla birlikte bu kokuşmuş rejiminden kurtuluruz."

Musa Muhiddin, "Kurtuluruz ve Savunma Bakanı Ebu Hamid'in de, daha biz toparlanmadan diktatör olarak ülkeyi ele geçirmesine yardım etmiş oluruz," diye onun sözünü tamamladı. Zeki, hazırcevap ve açık konuşan bir kentsoylu olan Mısırlı ünlü yazar, altmış yaşlarının ortasında ki Ammar'ın, masadakiler arasında saygı duyduğu tek kişi oydu.

Yezid, Beşir'e baktı ve "Böyle bir şey olabilir mi Albay?" diye sordu.

Beşir, başını sallayarak onayladığını belirtti. Aslında çok zeki ve bilgili bir adam değildi ve askeri konulardaki dar görüşlülüğünü hemen açığa vuruyordu. Ama buna rağmen, "Musa haklı," dedi. "Ebu Hamid, halkın desteğini almanızı beklediğini söyleyerek size olan desteğini açıkça ortaya koymuyor. Yani, bir yerde ikili oynuyor, oyalama taktiği uyguluyor. Hamid çok hırslı bir adam, orduyu, başkanlık koltuğuna oturmak için rahatça kullanabilir."

Fevzi, "Çok doğru," dedi. "Onun yakınındakilerden biri, bizim hareketimize katıldı. Bu adam, Hamid'in başkan olmayı ve Hala evlenip, onun popülaritesinden yararlanmayı düşündüğünü söyledi."

Yezid hafifçe gülümsedi ve "Kendini kandırıyor," dedi. "Çünkü Hala Kâmil, onunla evlenebilecek kadar yaşamayacak."

Ammar, "Bu kesin mi?" diye sordu.

Yezid kendinden emin bir tavırla ve yumuşak bir sesle, "Kesin," diye cevap verdi, "Allah'tan vahiy geldi, birkaç gün içinde işi tamamdır."

El-Hakim, "Lütfen gelen vahyi bize de söyleyin Ahmed," dedi. bu adam, diğerleri gibi esmer tenli değildi, sanki yaşamının yarısını zindanlarda geçirmiş, güneş yüzü görmemiş gibiydi; soluk renkli, narin, âdeta şeffaf bir teni vardı. Ama kalın camlı gözlüğünün arkasındaki gözlerinde kararlı bir ifade görülüyordu.

Yezid başını salladı ve "Meksika'daki güvenilir kaynaklarımızdan aldığımız haberlere göre, Punta del Este'ye yoğun bir turist akını olduğundan, lüks otellerde yer bulunmuyormuş," dedi. "Bu nedenle, uluslararası bir konferansın reklamını kaçırmak istemeyen Uruguay yetkilileri, yabancı liderleri ve devlet adamlarını, kiralayıp limana getirdikleri lüks gemi ve yatlarda ağırlayacaklarmış. Hasan ve onun Mısır delegasyonu, bir İngiliz yolcu gemisi olan Lady Flamborough da kalacaklarmış. Meksika Cumhurbaşkanı Lorenzo ve ekibi de aynı gemide olacaklarmış."

Yezid sustu ve adamların yüzlerine teker teker baktı. Sonra, "Allah, o gemiyi ele geçirmemi buyurdu," dedi.

Fevzi, "Allah yardımcımız olsun!" diye bağırdı.

Diğerleri, duyduklarına inanamıyormuş gibi birbirlerine baktılar, ardından soran gözlerle Yezid'e.

"Yüzünüzdeki ifadelerden bu söylediklerime inanmadığınız sonucunu çıkarıyorum."

El-Hakim sakin bir tavırla, "Asla," dedi. "Ama Allah'ın buyruğunu yanlış yorumlamış olabilirsiniz."

"Hayır, buyruğu çok açıktı. Başkan Hasan ve bakanların kalacağı o gemiyi ele geçirmeliyiz."

Musa Muhiddin, "Peki ama böyle bir eylemin amacı ne?" diye sordu.

"Bizim güçlerimiz iktidara gelirken, Hasan'ın Mısır'a dönüşünü engellemek."

Albay Beşir, "Ebu Hamid, kendisinin dahil olmadığı bir darbe girişimini önlemek için orduyu kullanacaktır," diye uyardı. "Bunu yapacağından eminim."

Yezid başını iki yana salladı ve "Hamid, devrimci hareketi durduramaz," dedi. "Halkın sabrı taşmış durumda, insanlar dış borç ödemelerinden bıktılar. O ve Hasan, imansız tefecilere avuç açarak kendi ölümlerini hazırlıyorlar. Mısır ancak İslam yasalarıyla kurtarılabilir."

Halid Fevzi ayağa fırladı ve bir elini yumruk yaparak havaya kaldırdı. "Bir emrin yeter Ahmed," dedi. "Milyonları sokağa dökmeye hazırım."

Yezid derin bir nefes aldı ve "Halkım beni yönetecek," diye mırıldandı. "Ben halkımı izleyeceğim."

El-Hakim'in gözlerinde kuşku parıltıları görülüyordu. "İtiraf etmeliyim ki, ben pek emin değilim," dedi.

Fevzi ona döndü ve sert bir sesle, "Sen bir korkaksın zaten!" diye söylendi.

Muhiddin, sabırlı bir tavırla, "Muhammed el-Hakim senden daha akıllıdır," diye konuştu. "Onun ne düşündüğünü çok iyi biliyorum. Filistinliler'in, İtalyan gemisi Achille Lauro'yu 1985'te ele geçirip de tekerlekli sandalyeye mahkûm yaşlı bir Yahudi'yi öldürdükleri o fiyaskonun bir daha yaşanmasını istemiyor."

Beşir, "Teröristlerin kullandığı yöntemlerle adam öldürerek amacımıza ulaşamayız," dedi.

'Bu heriflerin hepsi salak,' diyordu. Gözlerini, yolcu gemisinin resmine dikmişti. Kafasının içinde bir şeyler tasarladığı, gözlerindeki parıltılardan belliydi.

Beşir, "Biz sadece Mısırlı değil, aynı zamanda Arabız," dedi. "Mısırlı ya da değil, bizi engellemek isteyen herhangi bir Arap devlet adamını öldürürsek, diğer Arap ülkeleri bize karşı birleşirler.

Allah'ın bir buyruğu olarak değil, siyasi bir komplo olarak göreceklerdir."

Muhiddin başıyla Fevzi'yi işaret etti. "Halid'in hakkı var. Hasan'ı Meksika lideri ve ekibinin bulunduğu bir gemide öldürmek yerine, kendi topraklarımızda öldürmek daha iyi olacaktır."

El-Hakim, "Kitlesel terörizme göz yumamayız," dedi. "Böyle bir hareketin olumsuz sonuçları yeni hükümetimizi çok etkiler, bizim için felaket olur."

Fevzi, "Hepiniz Hasan'a layık solucanlarsınız," diye bağırdı. "Ben gemiye saldırıp gücümüzü tüm dünyaya gösterme taraftarıyım."

Diğerleri, büyük bir Yahudi ve Hıristiyan düşmanı olan bu fanatiğe kulak asmadı.

Beşir, "Anlamıyor musun Ahmet Yezid," dedi. "Punta del Este'deki güvenlik önlemleri korkunç olacaktır. Onları aşamayız. Uruguay sahil güvenlik botları, gemilerin arasında mekik dokuyacaktır. Konferansa katılacak liderlerin bulunduğu gemiler çok sıkı korunacaktır. Bu bir intihar saldırısına döner. Bunu yapmak bence imkânsız bir şey."

Yezid, "Gizli bir kaynaktan destek alacağız," dedi ve dönerek Ammar'a baktı. "Süleyman, sen bizim gizli operasyonlar uzmanımızsın. En iyi savaşçılarımızdan oluşan bir timi gizlice gemiye sokabilirsek, Mısır'da bir İslam cumhuriyeti kuruncaya kadar onu elimizde tutabilir miyiz?"

Ammar gözlerini gemi fotoğrafından ayırmadan, "Evet," diye cevap verdi. Sesi sakindi ve kendine güvenini belirtiyordu. "Altı günde iyi bir plan yapılabilir. On tecrübeli savaşçı ve beş iyi gemiciyle kan dökmeden gemiyi ele geçirebilir ve oradan uzaklaştırabiliriz. Tabii bu saldırı onları gafil avlayacak şekilde planlanmalı."

Yezid'in gözleri parlıyordu. "Çok iyi! Sana güvenebileceğimi biliyordum."

Beşir, "imkânsız!" diye bağırdı. "Bu kadar adamı kuşku uyandırmadan Uruguay'a sokamazsınız. Bunu başarıp gemiyi ele geçirseniz bile, yirmi dört saat içinde Batı'nın tüm saldırı timleri oraya dolacaktır. Rehineleri öldürme tehditleriniz de onları durdurmaz. Bir-iki saat dayanabilirseniz ne âlâ."

"Gemiyi ele geçirebilir ve iki hafta rehin tutabilirim."

Beşir başını iki yana salladı, "Sen rüya âleminde yaşıyorsun," dedi.

Muhiddin, Ammar'a dönüp, "Bunu nasıl yapabilirsin?" diye sordu. "İyi eğitilmiş uluslararası bir güvenlik ordusuna karşı nasıl savaşacaksın merak ediyorum doğrusu."

"Ben savaşmayı düşünmüyorum ki."

Yezid, “İşte bu çok saçma!" dedi. Hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Ammar, "Hiç de saçma değil," diyerek gülümsedi. "İş, oyunu bilmekte."

"Oyun mu?"

"Oyun tabii," dedi Ammar gülümseyerek." Biliyor musunuz, benim niyetim Lady Flamborough'yu tüm mürettebatı ve içindeki birlikte ortadan kaybetmek."

25

Senatör Pitt'in kayak evine girerlerken Julius Schiller, "Ziyaretim tamamen gayri resmî," dedi. "Yardımcılarım soranlara, Key West'te balığa çıktığımı söylüyorlar, buraya geldiğimi bilen yok."

Hala Kâmil, "Anlıyorum," diyerek başını salladı. "Aşçıdan ve Gizli Servis ajanlarından bıkmıştım zaten. Sizinle konuşmak iyi olacak."

Kadın kahverengi bir süveter ve aynı renkte pantolon giymişti, Schiller'in hatırladığından daha genç görünüyordu. Schiller takım elbisesi, gıcır gıcır ayakkabıları ve elindeki evrak çantasıyla, bir kayak merkezine yakışmıyordu doğrusu. "Buradaki istirahatınızı daha rahat bir hale getirmek, can sıkıntınızı gidermek için yapabileceğim bir şey var mı acaba?"

"Hayır, teşekkür ederim. Yapacağım onca iş varken burada böyle beklemek çok sıkıcı, ama bu konuda elinizden bir şey gelmez."

Schiller, "Birkaç gün daha sabrederseniz her şey hallolacak," dedi.

Hala, "Sizi burada görmeyi hiç ummuyordum Julius," dedi.

"Mısır'ı ilgilendirecek birtakım gelişmeler oldu. Başkan, bazı konularda bilgilendirilmenizin iyi olacağını düşündü."

"Hala bacaklarını altına topladı, çayından bir yudum alıp, "Nereden çıktı şimdi bu nezaket?" diye sordu.

"İşbirliğinizi talep ediyor diyebilirim."

"Hangi konuda?"

Schiller çantasını açıp, çıkardığı dosyayı ona uzattı ve bir garsonun getirdiği çay fincanını aldı. Hala Kâmil çayından bir yudum içti ve dosyanın içindekileri dikkatle okumaya başladı. Okudukça yüz ifadesi gerginleşti. Bir süre sonra, başını kaldırdı ve dikkatle Schillere baktı.

"Kamuoyu bundan haberdar mı?"

Schiller başıyla onayladı, "Geminin bulunuşu öğleden sonra açıklanacak. Ama İskenderiye kütüphanesiyle ilgili haberleri gizli tutuyoruz tabii," dedi.

Hala pencereden dışarı baktı. "İskenderiye Kütüphanesi'nin yakılıp yok edilmesi, bugün Washington arşivlerinin, Smithsonian Enstitüsü'nün ve Ulusal

Sanat Galerisi'nin yok edilmesi gibi bir şeydi."

"Doğru bir benzetme."

"Bu eski eserlerin bulunma umudu var mı acaba?"

"Henüz bilmiyoruz. Gemide bulunan balmumu tabletlerinde yeterince bilgi yok. Bu eski eserler İzlanda'yla Güney Afrika arasında herhangi bir yerde gizlenmiş olabilirler."

"Ama arayacaksınız, değil mi?"

"Arama projesi hazır."

"Bu konuyu başka kim biliyor?"

"Başkan, ben, hükümetten güvenilir birkaç kişi ve şimdi de siz."

"Bunları neden Başkan Hasan'a değil de bana söylüyorsunuz?"

Schiller ayağa kalkıp birkaç adım attı ve sonra ona döndü. "Başkanınızın iktidarda kalıp kalmayacağı belli değil. Ona vereceğimiz bilgilerin istenmeyen ellere geçme ihtimali de var."

"Ahmed Yezid gibi mi?"

"Ne yazık ki Öyle."

Hala Kâmil, "Hükümetiniz, bu adamla nasıl olsa karşı karşıya gelecek," dedi. “İskenderiye hazinesinin ve değerli jeolojik haritaların yeri bulunduğunda, Yezid onların Mısır'a iade edilmesini muhakkak isteyecektir."

Schiller, "Bunu biliyoruz," dedi. "Zaten Breckenridge'e gelip sizinle görüşmemin nedeni de bu. Başkan, Birleşmiş Milletler'deki konuşmanızda, bu eserlerin yakında bulunacağını açıklamanızı rica ediyor."

Hala, birden dönüp Schiller'e baktı. Gözlerindeki düşünceli ifadenin yerini, şimdi öfke parıltıları almıştı.

"Bu araştırmalar yıllarca sürebilir, ben onların bir süre sonra bulunacaklarını nasıl söylerim? Başkan ve danışmanlarının, bir yalan uydurup bunu dünya kamuoyuna benim ağzımdan duyurmak istemeleri garip doğrusu. Yoksa bu da şu saçma Ortadoğu politikası oyunlarınızdan biri mi Julius? Başkan Hasan'ı desteklemek ve Ahmed Yezid'in etkisini ortadan kaldırmak için mi düşündünüz böyle bir şeyi? Mısır halkını, zengin maden yataklarının bulunacağına ve artık fakirlikten kurtulacaklarına inandırmak için beni mi kullanacaksınız?"

Schiller sesini çıkarmadan dinliyor, Hala'nın söylediklerine karşı çıkmıyordu.

"Siz yanlış kişiye geldiniz Julius. Halkımı böyle boş yalanlarla kandıracağıma, hükümetimizin düşmesini ve Yezid'in katillerinin elinde ölmeyi tercih ederim."

Schiller hafif bir sesle, "Bu duygularınızı anlıyorum," dedi. "Prensiplerinize sadık olduğunuzu da biliyorum, ama planın makul bir plan olduğuna da inanıyorum

"Bu işin riski çok büyük. Başkan, kütüphane bulunamazsa büyük bir siyasi felaketle karşı karşıya gelebilir. Yezid bundan yararlanabilir ve Mısır halkının gözünde iyice büyüyebilir. ABD dış politika uzmanları da, dünyanın önünde bir kez daha rezil olabilirler."

Schiller başını salladı. "Evet, geçmişte hatalar yapıldığı oldu," dedi.

"Siz işlerimize burnunuzu sokmasaydınız o hatalar olmazdı."

"Bakın, ben buraya Ortadoğu politikasını tartışmaya gelmedim Hala. Sizden yardım talep etmek için geldim."

Hala Kâmil, başını iki yana salladı ve dönüp pencereye gitti. "Kusura bakmayın, ama yalan söyleyemem."

Schiller ısrar etmenin işe yaramayacağını anlamıştı. Çantasını alıp kapıya giderken, "Cevabınızı Başkan'a ileteceğim," dedi. "Hayal kırıklığına uğrayacak, ama ne yapalım."

"Bir dakika!"

Schiller umutlanarak döndü. Hala, "Bana, kütüphane eserlerinin gömülü olduğu yer konusunda somut kanıtlar getirirseniz, Beyaz Saray'ın istediğini yaparım," dedi.

"Konuşmanız dört gün sonra. Bu kadar zamanda kesin bir şeyler bulunabilir mi, bilemiyorum."

"Son sözüm bu," dedi Hala.

"Peki," dedi Schiller alttan alarak, "madem öyle diyorsunuz, öyle olsun." Sonra dönüp odadan çıktı.

***

Muhammed İsmail, Schiller'in arabasının kayak evinden ayrılıp 9 Numaralı Yol'a çıktığını ve kayak kasabası Breckenridge'e doğru gittiğini gördü. Arabanın arka koltuğunda kimin oturduğunu görememişti, ama buna aldırmıyordu.

Resmi arabanın gelişi, çevrede dolaşıp arada sırada telsizle konuşan koruma

görevlileri ve yolun girişindeki Dodge kamyonette oturan iki silahlı muhafız, Yezid'in Washington'daki ajanlarından gelen bilgileri doğruluyordu.

Mercedes arabanın içinde, açık pencere kenarından dürbünle çevreyi gözetleyen arkadaşını, meraklı gözlerden saklamak için arabanın kenarına yaslandı. Arabanın üzerindeki kayak rafında, birkaç kar takımı vardı. İsmail beyaz bir kayak giysisi giymişti. Yine beyaz bir kayak maskesi, yüzünün bir kısmını gizliyordu.

Bir ara, arabanın üzerindeki kayakları düzeltir gibi yaparak, "Bir şeyler görebildin mi?" diye sordu.

Arkadaşı, "Biraz daha bekle," dedi ve kayak evini gözetlemeyi sürdürdü. Evin önünde ağaçlar olduğundan, sadece bir bölümünü görebiliyordu. Dürbünden görebildiği tek şey, gür, karışık sakallı biriydi.

"Biraz çabuk ol, donuyorum burada."

"Tamam tamam, bir dakika daha."

İsmail biraz daha bekledi ve "Neler görüyorsun?" diye sordu.

"Evde üç, minibüste de iki koruma görevlisi var. Biri de, otuz saniyede bir evin çevresini dolaşıyor. Onlar da üşümüş gibiler. Çevrede TV kamerası görünmüyor, ama minibüste, evin içiyle bağlantılı bir kamera olmalı."

"İki grup halinde harekete geçeceğiz," dedi. "Bir grup eve girerken, diğeri de dışarıdaki muhafızı öldürüp hiç beklemedikleri bir şeyi yapacak ve minibüsü içeriden havaya uçuracak."

Diğeri, dürbünü gözlerinden çekti ve "Saldırıyı bu gece mi düşünüyorsun Muhammed?" diye sordu.

"Hayır yarın sabah. Amerikan domuzları kahvaltılarını tıkınırken yapacağız."

"Ama gün ışığında tehlikeli değil mi? Havaalanına giden yol da kasabanın içinden geçiyor. Sokaklarda bir sürü araba ve insanlar olacaktır. Süleyman Ammar böyle bir maceraya girişmezdi doğrusu."

İsmail birden döndü ve arkadaşını tokatladı. "Burada şef benim! Süleyman kendini beğenmiş bir çakal. Benim yanımda onun adını bir daha sakın ağzına alma."

Elinde dürbün olan adam ondan korkmadı bile, kin dolu gözlerle ona baktı ve "Hepimizi öldürteceksin," dedi.

"Hala Kâmil'in ölmesi için bizim de ölmemiz gerekiyorsa ölürüz, tamam mı?

Bu görevi yerine getireceğiz ve belki de şehit olacağız."

26

"Harika," dedi.

"Muhteşem, tek kelimeyle muhteşem," diye mırıldandı. Giordino da başını salladı ve "Ben araba diye buna derim işte," dedi.

Antika ve klasik otomobillerin tamir edilip ilk günkü gibi pırıl pırıl yapıldığı özel bir tamirhanede, üçü birden, sadece sürücü bölümünün üstü açık olan 1930 model bir L-29 Cord otomobili hayranlıkla seyrediyorlardı. Arabanın karoseri kırmızı şarap rengiydi, çamurluklar ve tavan kaplaması da güderi rengine boyanmışlardı. Boyu oldukça uzun, zarif görünüşlü araba, önden çekişliydi. Arabanın motor kaportası, neredeyse boyunun yarısı kadardı ve bir yarış arabasını andırıyordu.

Eski kuşağın beğenisini kazanmış, ancak zamanla unutulmaya yüz tutmuş bu parlak araba muhteşem bir görünüşe sahipti.

Pitt onu eski bir garajda, bir yığın hurda arasında bulmuş ve adam edilmesi için buraya getirmişti. Arabayı yenileyen usta da eseriyle gurur duyuyordu. Uzun boylu, mavi gözlü usta Robert Esbenson, elindeki bezle arabanın tozlarını son kez aldı ve Pitt'e baktı.

"Onun burdan gitmesine üzülüyorum doğrusu," dedi.

Pitt gülümsedi ve "Harika bir iş çıkarmışsın," dedi.

"Onu evine mi götüreceksin?"

"Henüz değil. Birkaç gün kullanıp zevkini çıkaracağım."

Esbenson başını salladı. "Pekâlâ, öyleyse karbüratör ve distribütörü ayarlamam gerekiyor, biliyorsun burası yüksek bir yer. Geziniz bittiğinde bana getir de Washington'a gönderilmesi için gerekenleri yapayım."

Lily heyecanla, "Ben de kullanabilir miyim?" diye sordu.

Pitt, "Tabii. Breckenridge'e kadar yolumuz var, istediğin kadar kullanabilirsin," dedi. "Bizimle gelir misin Al?"

Giordiono, "Neden olmasın?" dedi. "Kiralık arabayı park yerinde bırakırız." On dakika içinde, bagajlarını, kiralık arabadan yeni arabaya aktarmışlar ve karlarla kaplı Kayalık Dağlar'a doğru yola çıkmışlardı.

Lily ve Al, sürücü yerinden bir camla ayrılmış olan arka tarafta, arabanın sıcak yolcu bölümünde oturuyorlardı. Pitt sürücü yerinin üstünü kapatan tenteyi çekmemiş, kalın kürküne sarınıp açıkta oturmayı yeğlemişti.

Altmış yaşındaki arabanın performansını merak ettiği için, yolun sağ şeridine çekilmiş, motorun sesini dinliyordu. Sekiz silindirli çok iyi çalışıyordu, egzozun yumuşak sesine kulak verdi. Fakat arabayı büyük bir zevkle kullanırken gittiği yerde karşılaşacağı belayı bilseydi, hiç kuşkusuz hemen geriye dönüp Denver'a giderdi.

Cord ünlü bir kayak merkezi olan Kolorado'nun eski maden kasabasına girdiğinde hava kararmıştı. Pitt, restore edilmiş eski binaların sıralandığı ana caddeden geçerken, çevreyi keyifle izliyordu. Kaldırımlar, kayaklarını omuzlarına atmış, karlı tepelerden dönen insanlarla doluydu.

Pitt arabayı Breckenridge Oteli'nin girişine yakın bir yere park etti. Otelde onu iki mesaj bekliyordu. Telefon mesajlarının yazıldığı kâğıtları hemen okudu ve cebine attı.

"Mesajlar Doktor Rothberg'den mi gelmiş?" diye sordu.

"Evet, bizi evine yemeğe davet ediyor. Otelin karşısındaymış."

Giordino, "Kaçta gideceğiz?" diye sordu.

"Yedi buçukta."

Lily saatine baktı ve "Hay aksi!" diye söylendi. "Duş alıp hazırlanmak için sadece kırk dakika var. Hemen odama çıkmalıyım."

Pitt ona anahtarını uzattı ve “İki yüz yirmi bir numaradasın," dedi. "Al ve ben, senin odanın iki yanındaki odalarda kalacağız."

Lily bavulunu taşıyan çocukla asansöre yürürken, Pitt Giordino'ya barı işaret etti. Bir masaya oturdular ve garson siparişlerini alıp uzaklaşırken, Pitt ikinci mesajı arkadaşına uzattı.

Giordino mesajı hafif bir sesle okudu. 'Kütüphane projen öncelikli sırada. Dört gün içinde İskender'in adresini bulman gerekiyor, iyi şanslar. Baban.'

Giordino şaşkın şaşkın arkadaşına baktı. "Doğru mu okudum acaba? Yeri bulmak için sadece dört gün mü veriyorlar yani?"

Pitt başını evet anlamında salladı. "Mesajda bir panik havası var gibi, ayrıca Washington'dakilerin paçasının tutuştuğuna dair bir his var içimde."

Giordino, "Bizden, kanser ve AİDS gibi hastalıkları hemen iyileştirecek bir

ilaç bulmamızı da isteseler bari," diye homurdandı. "Kayak zevkine veda edeceğiz herhalde."

Pitt, "Yaeger bir şeyler yapıncaya kadar beklemek zorundayız," dedi. "Aklıma gelmişken onu bir arayalım bakalım." Kalktı ve otelin lobisine gidip kredi kartını kullanarak Yaeger'i aradı. Karşıdan gelen ses, esnemeyi andırıyordu.

"Buyrun ben Yaeger."

"Hiram merhaba, ben Dirk. İşler nasıl gidiyor?"

"Hâlâ devam ediyor."

"Herhangi bir şey çıktı mı?

"Bizim bilgisayarlar, Kazablanka'dan başlayıp Zengibar'a kadar Afrika kıtasının bütün sahil şeridini taradılar, fakat senin şu haritana benzer bir yer bulamadılar dostum. Üç zayıf olasılık vardı, fakat son bin altı yüz yıllık değişiklikleri içerebilecek kıta değişiklik profillerini programladım ama nafile, bir şey çıkmadı. Özür dilerim dostum."

"Peki, bundan sonra ne yapacaksın?"

"Şimdi kuzeye yönelme aşamasındayim. İngiliz Adaları, Baltık Denizi ve Sibirya'ya kadar iskandinav kıyılarını da kaplayacağından bu aşama daha uzun sürecektir."

"Bunu dört günde halledebilir misin?"

"Eğer ille de dört günde halledilecek diyorsan, yirmi dört saatlik bir çalışmayla olabilir."

"Evet dört gün içinde halledilmesi şart," dedi Pitt. "Projeye öncelik verildiğine dair bir mesaj aldım biraz önce."

Yaeger, "O halde merak etme, hemen bir yardımcı tutuyorum," dedi.

"Ben Kolorado'da, Breckenridge'deyim. Bir şey bulursan beni Breckenridge Oteli'nden arayabilirsin." Otelin ve odasının numarasını ona verdi ve "Sesin oldukça neşeli gibi," diye devam etti, "Olumlu bir sonuç yokken nasıl neşelenebiliyorsun böyle?"

"Neden neşelenmeyeyim? Epey iş becerdik sayılır."

"Ne iş becerdin ki? Nehrin nerede olduğunu hâlâ bilmiyorsun."

"Doğru," dedi Yaeger neşeli bir sesle. "Ama nerede olmadığından artık kesinlikle eminiz."

Onlar sokağı geçip, karşı kaldırımda, duvarları sedir ağacından iki katlı bir binanın kapısına yürürlerken, lapa lapa kar yağıyordu. Kapıdaki alttan ışıklandırmalı panoda, 'Kayak Kraliçesi' yazıyordu. Bir merdivenden çıktılar ve 22-B numaralı dairenin kapısını hafifçe tıklattılar.

Bertram Rothberg, kırlaşmış güzel görünüşlü sakalı ve pırıl pırıl gözleriyle onları candan bir ifadeyle karşıladı. Kocaman kulakları kırlaşmış dalgalı saçlarının denizinde yelken açmış gibi duruyorlardı. Iriyan bir adamdı ve kırmızı ekose bir gömlekle kadife pantolon giymişti.

Ellerini sıktı, sanki kırk yıllık dostlarıymış gibi tanışma faslını es geçip önlerine düştü ve onları dar bir merdivenden üst kattaki oturma ve yemek odasına çıkardı. Sonra, hınzırca bir sırıtışla, "Yemekten önce bir galon ucuz Burgonya şarabına ne dersiniz?" diye sordu.

Lily gülerek, "Ben varım," dedi.

Giordino omuzlarını silkti ve “İçki olsun da ne olursa olsun," dedi.

"Sen ne dersin Dirk?"

“İyi fikir."

Pitt, Rothberg'in kendilerini nasıl tanıdığını sormadı bile. Babası hepsini ona ayrı ayrı tarif etmiş olmalıydı. Pitt, bu tarihçinin geçmişte ülkenin istihbarat kuruluşlarından biri ya da birkaçı için çalıştığından emindi.

Rothberg şarap için mutfağa giderken, Lily de arkasından yürüdü. "Size yardım edebilir... " derken, boş mutfağı ve soğuk fırını görünce şaşırıp susuverdi.

Rothberg, onun neden şaşırdığını anlamıştı. "Ben kötü bir aşçı diyerek güldü. "Onun için yemekler dışardan gelecek. Sanıyorum saat sekizde burada olurlar." Oturma odasındaki kanepeyi gösterdi. "Lütfen ateşe yakın oturun ve rahatınıza bakın."

Hepsine şarap kadehlerini uzatıp, kendisi de deri bir koltuğa çöktü ve kadehini havaya kaldırdı. "Başarılı bir araştırmaya içelim," dedi.

Kadehlerinden birer yudum aldılar. Pitt, "Babam sizin İskenderiye Kütüphanesi konusunda yıllar süren araştırmalar yaptığınızı söyledi," dedi.

"Evet, otuz iki yıl uğraştım. Belki de tozlu kitap rafları arasında uğraşıp, eski elyazmalarıyla gözlerimi yoracağıma, evlenip çoluk çocuğa karışsaydım daha iyi olacaktı, bilemiyorum. Ama onu sevmekten hiç bıkmadım. Benim için, gözde bir metres gibiydi. Hiç dırdır etmez, hep verir."

Lily, "Sizi çok iyi anlıyorum," dedi.

"Bir arkeolog olarak, anlamanız çok doğal."

Ayağa kalkıp ocak demiriyle şöminedeki ateşi karıştırdı ve tekrar oturup, "Evet, bu kütüphane sadece muhteşem bir bilgi kaynağı değil, aynı zamanda tüm uygarlıkların bir araya geldiği bir mabetti," diye devam etti. Sanki transa girmiş, eski zamanlara ait şekiller görüyormuş gibi konuşuyordu. "Eski Yunan, Mısır, Roma sanat ve edebiyat eserleri, Yahudilerin kutsal yazıtları, dünyanın yetiştirdiği en ünlü, en güçlü insanların bilgilerini, duygularını içeren belgeler, harika besteler, eski romanlar, tıp kitapları, bilimsel şaheserler hepsi orada toplanmıştı."

Giordino, "Kütüphane halka açık mıymış?" diye sordu.

Rothberg, "Evet, ama kuşkusuz herkese değil," diye cevap verdi. "Kitapları araştırmak, kataloglamak, tercüme etmek, yeniden baskısını hazırlamak için kütüphaneyi en çok araştırmacılarla bilim adamları ziyaret ederlermiş. Bu kütüphane ve yanındaki müze, sadece bazı eserlerin saklandığı yerler değillermiş anlayacağınız. Bu koridorlarda, yaratıcı bilim adamlarının eserleri doğdu. Kütüphane, kitapların sistematik olarak sınırlandırıldığı, kataloglara alındığı tarihteki ilk kütüphane oldu. Oraya 'Esin Kaynağı' adı da verilirdi."

Rothberg, sustu ve misafirlerinin kadehlerine baktı. "Kadehin boşalmış Al, bir tane daha ister misin?"

Giordino gülümsedi. "Bedava içkiyi hiç reddetmem," dedi.

"Lily, Dirk?"

"Henüz bitirmedim," dedi Lily.

Pitt başını iki yana sallayarak, "Bu kâfi," dedi.

Rothberg konuşmasına devam etmeden önce Giordino'yla kendi kadehini doldurdu.

"Daha sonra ortaya çıkan imparatorluklar ve uluslar, İskenderiye kütüphanesine çok şey borçludurlar. Çok az üniversitede bu kadar çok bilgi üretimi gerçekleştirilmiştir. M.S. birinci yüzyılda yaşamış ünlü Romalı Plinius, dünyanın İlk ansiklopedisini burada yazmış. İki yüzyıl önce kütüphanenin başında bulunan Aristofanes, sözlük yazımının babasıdır. Ünlü Yunan tragedya yazarı Kallimakhos, ilk 'KimKimdir'iyazmıştır. Büyük matematikçi Eukleides, bilinen ilk geometri kitabını tasarlamıştır. Dionysios'un yayınladığı Gramer Sanatı isimli eser, daha sonra tüm dillerde örnek alınan bir çalışma olmuştur. Bu

adamlar ve onlar gibi binlercesi, bu kütüphanede oturup çalışarak bilimde ve sanatta çığır açan eserler verdiler."

Pitt, "Kütüphaneden âdeta bir üniversiteymişçesine söz ediyorsun," dedi.

"Tamamen haklısın dostum. Kütüphane ve yanındaki müze,

Yunan dünyasında bir üniversite olarak kabul ediliyordu. Muazzam beyaz mermer salonlarda resim galerileri, heykeller, şiir okuma sahneleri ve astronomiden jeolojiye kadar her konuda bilgi edinilecek yerler vardı. Burada, ayrıca, yatakhaneler, büyük bir yemek hane, sütunlar arasında tefekkür odaları, bir hayvan parkı ve botanik bahçesi de bulunuyordu. On büyük odada, çeşitli konularda elyazması eserler ve kitaplar saklanıyordu. Yüz binlerce belge, papirüs ya da parşömenlere yazılıp rulo halinde bronz tüplerde muhafaza ediliyordu."

Giordino, "Papirüsle parşömen arasındaki fark nedir?" diye sordu.

"Papirüs tropik bir bitkidir. Mısırlılar, onun gövdesinden kâğıt benzeri bir madde yapmışlardır. Parşömen ise, hayvan derilerinden, özellikle de dana, keçi yavrusu ya da kuzu derilerinden yapılmıştır."

Pitt, "Peki ama bunların yüzyıllar boyu bozulmadan kalmaları mümkün mü?" diye sordu.

Rothberg, "Parşömen, papirüsten daha dayanıklıdır," dedi, "Ama bin altı yüz yıl sonraki durumları, muhafaza edildikleri yere bağlı tabii. Mısır mezarlarından çıkan papirüs belgeleri üç bin yıl sonra bile okunabiliyorlar."

"Sıcak ve kuru bir atmosfer gerekiyor yani."

"Evet."

"Peki bunlar kuzeyde bir yerde, İsveç ya da Rusya'nın kuzey sahillerinde saklanmışlarsa ne olur?"

Rothberg başını önüne eğip bir süre düşündü. Sonra, "Kış soğuğunda bir şey olmaz kuşkusuz," diye konuştu. "Ama yaz aylarında rutubetten bozulabilirler."

Pitt'in umudu kırılmaya başlamıştı. Kütüphanenin elyazmalarını bozulmamış olarak ortaya çıkarma olasılığı gittikçe azalıyordu.

Fakat Lily onun kadar kötümser düşünmüyordu. Genç kadının yüzünde, umut pırıltıları görülüyordu. "Siz Junius Venator olsaydınız, hangi kitapları saklardınız Doktor Rothberg?" diye sordu.

Rothberg, göz kırparak, "Zor bir soru," dedi. "Tahminime göre, o adam her

şeyden önce Sophokles, Euripides, Aristo ve Platon'un eserlerini gizlemiştir. Tabii bir de Homeros'un eserlerini. Homeros yirmi dört kitap yazmış, fakat sadece birkaçı günümüze kadar gelmiş. Bana öyle geliyor ki, Venator, Eski Yunan, Etrüsk, Roma ve Mısır tarihine ait elli bin kitaptan gemilerinin aldığı kadar kurtarmıştır. Özellikle Mısır tarihine ait kitapların son derece ilginç olacağından eminim, çünkü kütüphanenin Mısır edebiyatı, dini ve bilimsel çalışmaları hakkındaki tüm yazılı kaynaklar yok olmuştur. Etrüskler konusunda da hemen hemen hiçbir şey bilmiyoruz, fakat Claudius, onların tarihiyle ilgili bir kitap yazmış ve bu kitabın da kütüphanede olduğunu biliyoruz. Ben olsaydım, özellikle İbrani ve Hıristiyanlık yasa ve gelenekleriyle ilgili dinsel çalışmaları alırdım. Bunlardan çıkarılacak bilgiler, hiç kuşkusuz, dinsel kitapları inceleyen modern bilim adamlarını şaşırtırdı."

Giordino, "Ya bilimsel kitaplar?" diye sordu.

"Bunları söylemeye bile gerek yok."

"Yemek kitaplarını unutmayın," dedi.

Rothberg güldü. "Venator, çok zeki bir adamdı, çok önemli eserlerin yanında yemek kitaplarından da aldığına eminim. Yani her çeşit bilginin değerli olacağını düşünmüştür."

Pitt, "Özellikle de eski jeolojik bilgilerin," diye ekledi.

Lily, "Onun nasıl bir adam olduğu konusunda herhangi bir bilgi var mı acaba?" diye sordu.

"Kimin, Venator'un mu?"

"Evet."

"Zamanının önde gelen entelektüellerinden olduğu söylenir. Ünlü bir bilim adamı ve öğretmenmiş, Atina'nın bilim merkezlerinden birinden davet edilerek gelmiş ve İskenderiye kütüphanesinin son müdürü olmuş. İyi bir tarihçiymiş. Onun, dört bin yıl kadar gerilere giden çağları kapsayan yüzden fazla politika ve sosyoloji kitabı yazdığını biliyoruz. Ama bunlardan hiçbiri ne yazık ki günümüze kadar gelememiş."

Lily, "Bırakın dört bin yılı, arkeologlar günümüzden iki bin yıl öncesine ilişkin bilgiler içeren bir eser bulsalar bayram ederlerdi herhalde," dedi.

Pitt, "Onun hakkında başka neler biliyoruz?" diye sordu.

"Pek fazla bir şey değil. Venator'un öğrencilerinden bazıları, daha sonra, ünlü

edebiyatçılar ve bilim adamları olarak isimlerini duyurmuşlar. Öğrencilerinden biri olan Antakyah Diokles, eserlerinden birinde ondan kısaca bahsetmiş ve Venator'un, pek çok kimsenin girmeye cesaret edemediği alanlara giren cesur bir adam olduğunu yazmış. Hıristiyan olmasına rağmen, dini bir toplumbilim gibi görüyormuş, İskenderiye kardinali Theophilos'la arasının bozuk olmasının nedeni de buydu. Theophilos, Venator'dan intikam almak istemiş ve kütüphaneyle müzenin, putperestlerin yatağı olduğunu söylemiş. Sonunda da, dindar bir adam olan imparator The o dosius'u kütüphanenin yakılması konusunda ikna etmiş. Yangın ve kargaşa sırasında Hıristiyanlarla, Hıristiyan olmayanlar arasında çıkan çatışmalarda, Junius Venator'un, Theophilos'un fanatik taraftarlarınca öldürüldüğü düşünülüyordu."

Lily, "Ama kütüphanenin değerli kitaplarından ve sanat eserlerinden oluşan muazzam bir hazineyle kaçmayı başardığını şimdi biliyoruz," diye söze karıştı.

Rothberg, "Senatör Pitt beni arayıp da Grönland'daki bulgularınızdan bahsettiğinde, piyangodan bir milyon dolar kazanmış bir çöpçü gibi sevindim," diyerek güldü.

Pitt, "Venator'un bu hazineyi nereye sakladığı konusunda bir fikrin olabilir mi acaba?" diye sordu, "Küçük de olsa, bir ipucu verebilir misin?"

Rothberg, bir süre düşündü. Sonra, başını kaldırdı ve "Venator çok zeki ve bilgili bir adamdı," diye konuştu. "Gideceği yolu hiç kuşkusuz iyi planlamış, sadece önceden tahmin edemeyeceği şeyleri şansa bırakmıştır. Kütüphaneden kaçırdığı eserlerin bin altı yüz yıldır gizli kaldığı düşünülürse, gerçekten de iyi bir iş başarmış." Durdu ve ellerini iki yana açtı. "Ne yazık ki size bir ipucu veremiyorum. Venator yabana atılacak biri değil, ne yapmış olabileceğini kestirmek güç," dedi."

Pitt, "Ama yine de bir fikrin olmalı," diye ısrar etti.

Rothberg, gözlerini şöminedeki alevlere dikti ve düşündü. Bir süre sonra, onların yüzlerine baktı, güç duyulan bir sesle, "Size olsa olsa Venator'un gizli yerinin, kimsenin bakmayı akıl edemeyeceği bir yer olduğunu söyleyebilirim, o kadar," dedi.

İsmail'in saati 07.58'i gösteriyordu. Bodur bir ladin ağacının arkasına eğilmiş, evi gözetliyordu. Isıtma sisteminin deliklerinden buharlar çıkarken, damdaki iki bacanın birinden de duman tütüyordu. Hala Kâmil'in erken kalktığını ve -iyi bir aşçı olduğunu biliyordu. Bacadan duman çıktığına göre, kadın erkenden kalkmış, korumalarına kahvaltı hazırlıyor olabilirdi.

İsmail çöl iklimine alışkın bir insandı, bu kadar soğuğa dayanamıyordu. Ayağa kalkıp zıplasa, kollarını hareket ettirse belki biraz ısınırdı, ama görülmekten korktuğu için bunu da yapamıyordu. Ayağa kalkıp zıplayamıyor, kollarını hareket ettiremiyor, görülmekten korkuyordu. Ayak parmakları acıyordu ve eldiven içindeki elleri uyuşmaya başlamıştı. Soğuk, aklını da etkiliyor ve düşünmesini, hareketlerini engelliyordu, işi berbat edip bir hiç uğruna oracıkta öleceğine dair bir korku kapladı yüreğini.

Tecrübesizliği yavaş yavaş kendini göstermeye başlamıştı. Tam da işin en can alıcı kısmında sinirleri laçkalaşmıştı. Birden 'Amerikalılar varlığımdan haberdar mıdırlar acaba?' diye bir endişeye kapıldı. Sinir bozukluğu ve korkunun etkisiyle zihni kesin, hızlı kararlar alma yeteneğini yitirmeye başlamıştı.

Saat 07.59'da kafasını uzatıp minibüse baktı. Evde ve minibüste nöbet tutan koruma görevlileri, her dört saatte bir yer değiştiriyorlardı. Birkaç dakika içinde, evdekilerden ikisi, minibüsteki arkadaşlarının yerini almak üzere dışarıya çıkacak ve yüz metrelik mesafeyi yürüyüp minibüse gideceklerdi.

Evin çevresinde, karların üzerinde yürüyen koruma görevlisine baktı. Adam yavaş yavaş İsmail'in bulunduğu tarafa doğru geliyordu. Ne yaptığı işin tekdüzeliği ne de keskin soğuk, onu hiç etkilememiş gibiydi; gözleriyle çevreyi tarıyor, en küçük bir harekette avının üzerine atılacakmış gibi hazır görünüyordu. Aynı yönde bir dakika kadar daha yürüdüğü takdirde, İsmail'in kardaki ayak izlerini görebilirdi.

İsmail içinden küfretti ve karın üzerine iyice yattı. Ağacın iğne yaprakları onu belki gözden saklıyordu, ama Gizli Servis ajanının kurşunlarından koruyamazdı.

Saat tam 08.00'de evin kapısı açıldı ve iki adam dışarıya çıktılar. Başlarında yün bereler ve sırtlarında kalın kayak ceketleri vardı. Konuşa konuşa yürürken bir yandan gözleriyle araziyi taramaya başladılar.

İsmail onların da minibüse kadar gelmesini ve arabadakilerle birlikte, dördünü birden haklamayı planlamıştı. Fakat iyi düşünememiş ve pozisyonunu çok erken almıştı, iki adam yolda elli metre yürümüş yürümemişlerdi ki, çevreyi kontrol eden koruma görevlisi kardaki ayak izlerini fark etti. Hemen durdu ve telsizini ağzına götürürken, İsmail, Heckler und Koch MP5 makineli tüfeğini ateşledi.

İsmail’in amatörce planı, çok kötü bir başlangıç yapmıştı. Profesyonel biri, Gizli Servis'in koruma görevlisini susturuculu bir tabancayla, kimseye duyurmadan iki kaşının ortasından vurarak öldürürdü. İsmail ise, ajanın göğsüne, otomatik silahla on mermi yağdırmış, yirmi kadarı da ağaçlara saplanmıştı.

Araplardan biri, çılgın gibi, minibüse doğru el bombası yağdırırken, bir diğeri de yan taraftan ateşe başlamıştı. Çok acemice bir saldırıydı bu ve işleri tamamen şansa kalmıştı. El bombalarından biri, minibüsün sürücü yerine girdi ve bir patlama arabadaki iki ajanı anında öldürdü.

İki cani, paramparça olmuş minibüse şarjörleri boşalıncaya kadar ateş etti. İkisi de ancak yirmi yaşlarındaydı ve yoldan üzerlerine doğru gelen ajanlara dikkat bile etmemişlerdi. Gizli Servis ajanları, hemen ağaçların arkasına gizlenip UZI'lerini ateşlediler ve iki saldırganı öldürdüler.

Sonra, minibüsteki arkadaşlarının öldüklerini anlayınca, sırt sırta verip, zigzaglar çizerek eve doğru çekilirken, bir yandan da, bir kayanın arkasına sığınıp onlara ateş açmış olan İsmail'e mermi yağdırıyorlardı.

İsmail’in stratejisi, bu kargaşa içinde berbat olmuştu.

Ekipteki diğer on teröristin, İsmail'in silah sesini duyar duymaz evin arka kapısından içeriye saldırmaları gerekiyordu, ama onlar da dizlerine kadar gelen karların içinde rahatça yürüyememiş ve zaman kaybetmişlerdi. Saldırıları geciktiği için evin içindeki ajanlar tarafından tek tek vuruldular.

Araplardan yalnızca biri, kendisini evin kuzey duvarı dibine atmayı başarmıştı. Belinden çıkardığı bir el bombasının emniyet pimini çekti ve bombayı, büyük, sürgülü bir pencereye doğru fırlattı. Fakat bombanın, pencereye çarpıp geriye sektiğini görünce, çift ve kalın camları hesaba katmadığını anladı. Gözleri korkudan faltaşı gibi açıldı ve kaçmaya fırsat bulamadan bombanın patlamasıyla bir anda paramparça oldu.

Eve doğru yaklaşan iki ajan, koşarak kapıya atıldılar ve içeriye daldılar. Fakat biri Araplar'in açtığı ateş sonucu sırtından yaralandı ve kendini yere attı; ayakları kapı eşiğinin dışında kalmıştı. Tam onu içeriye çekip kapıyı kapamışlardı ki, kapıya kurşun yağdı ve bir el bombası kapıyı paramparça etti.

Pencere camları büyük şangırtılarla tuzla buz oldu, ama koca kütüklerden inşa edilmiş duvarlar, mermilere karşı çok dayanıklıydılar. Ajanlar, İsmail'in adamlarından ikisini daha öldürdüler, ama geriye kalanlar, ağaçları ve kayaları siper alarak gittikçe yaklaşıyorlardı. Eve yirmi metre kadar yaklaşınca, pencerelere el bombaları atmaya başladılar.

Evdeki ajanlardan biri, Hala'yı iterek, yanmayan bir şömineye soktu. Kadını gizlemek için şöminenin önüne bir masa çekmeye çalışıyordu ki, pencereden girip şömine rafından seken üç mermi, boynuna ve omzuna isabet etti. Hala onu göremedi, ama döşemeye yığılan ağır vücudun çıkardığı boğuk sesi duydu.

El bombalarının patlamasıyla etrafa saçılan şarapneller, silahlardan çıkan mermilerden daha tehlikeli bir durum oluşturuyorlardı. Ayrıca ajanların, bu kadar yoğun bir saldırıyla karşılaşacaklarını hesaba katmayıp önceden hazırlık yapmadıklarından mermileri de tükenmek üzereydi.

İsmail'in ateş açmasının hemen ardından destek istemişlerdi, ama bu istek önce Denver'daki Gizli Servis ofisine ve oradan da bölge şerifine iletildiğinden, yardımın gelmesi zaman alıyordu.

Bir el bombası, evin depo olarak kullanılan küçük odasında patladı ve bir kutu tinerle, kar makinesine benzin koymakta kullanılan küçük bir benzin bidonu infilak etti ve her taraf birden alevler içinde kaldı. Evin bir tarafı, birkaç saniye içinde tutuşmaya başlamıştı.

Yangınla beraber, Araplar ateşi kestiler ve biraz daha yaklaştılar. Evi tamamen çevirmişler, silahlarını kapı ve pencerelere doğrulttukları silahları ile yangından kaçmak için dışarıya fırlamalarını bekliyorlardı.

Gizli Servis ajanlarından sadece ikisi kalmıştı. Diğerleri, kanlar içinde, parçalanmış mobilyalar arasında yerde yatıyorlardı. Alevler şimdi üst kattaki yatak odalarını da sarmıştı. Evin içindeki ısı gittikçe yükseliyor ve dayanılmaz bir hal alıyordu.

Fakat kısa bir süre sonra vadiden, kasaba yönünden siren sesleri duyulmaya başladı ve sesler gittikçe yakınlaştı.

Ajanlardan biri, Hala Kâmil'i şöminede gizleyen masayı iterek, onu çıkardı ve dizlerinin üzerinde emekleyerek yürümesini söyleyerek onu alçak bir pencerenin altına götürdü. Sonra, "Bölge şerifinin adamları geliyorlar," dedi. "Onlar teröristleri püskürtür püskürtmez, hemen fırlayıp buradan çıkacağız."

Hala, sadece başını sallayabildi. Zaten adamı güçlükle duyabiliyordu. Kulakları patlamalardan sağır olmuş gibiydi, uğuldayıp duruyorlardı. Gözleri yaşarmıştı ve her yanı kaplayan dumandan korunmak için ağzını ve burnunu bir mendille sıkıca kapatmıştı.

İsmail otomatik silahına sarılmış, kararsızlık içinde bekliyordu. Alevler evin pencerelerinden dışarıya çıkıyorlardı, her yanı sarmış yanmamak için birkaç saniye içinde dışarıya kaçması gerekiyordu.

Fakat daha fazla bekleyemeyecekti artık. Ağaçların arasından, yoldan yukarıya doğru gelen polis arabalarının kırmızı-mavi flaş ışıklarını görebiliyordu. Ekipteki on iki kişiden, geriye kendisi de dahil, yedi kişi kalmıştı. Adamlarından yaralı olanları Amerikan polisi tarafından sorguya çekilmemeleri

için öldürmek zorundaydılar. Adamlarına bağırdı ve hep birlikte çekilip yola doğru koşmaya başladılar.

Gelen ilk polis arabası, eve giden yolu kapattı. Polislerden biri telsizle durumu diğerlerine bildirirken, biri de tabancası elinde, minibüse ve yanmakta olan eve baktı. Sadece olayı gözetleme, rapor etme ve destek küvetlerini beklemekle mükelleftiler.

Silahlı ve tehlikeli kişiler karşısında bu mantıklı bir taktikti. Ancak, dumandan etrafını göremeyen ve rastgele ateş eden teröristler karşısında bu taktik bir işe yaramamıştı. Polislerden ikisi neye uğradıklarını bile anlamadan teröristlerin açtıkları ateş sonucu can verdi.

Ajanlardan biri, pencereden dışarısını gözetleyen arkadaşının işaretini görünce, Hala'yı kolundan yakalayıp dışarıya çıkardı; geniş bir açı çizerek, otoyola doğru koşmaya başladılar.

Henüz otuz adım kadar koşmuşlardı ki, İsmail'in adamlarından biri onları gördü ve bağırdı. Yine ateş altında kalmışlardı; mermiler ağaç gövdelerine ve dallarına saplanıyor, başlarının üzerinden vızıldayarak geçip karları havaya kaldırıyorlardı. Ajanlardan biri, birden kollarını havaya kaldırdı, bir-iki adım attı ve yüzükoyun yere kapaklandı.

Diğer ajan, Hala'ya, "Otoyola çıkmamızı engellemeye çalışıyorlar!" diye bağırdı. "Siz koşmaya devam edin. Ben burada kalıp onları oyalamaya çalışacağım."

Hala bir şeyler söylemek istedi, fakat ajan, nezaketi bir kenara bırakıp, onu kolundan tuttuğu gibi yola doğru itti ve "Hadi koş! Allah kahretsin, durma!" diye bağırdı.

Ama geç kalmışlardı. Ajan, kurtulma umutlarının hiç olmadığını anladı. Evden çıktıklarında, yola doğru kaçmak için yanlış açı seçmişler ve teröristlerin yol kenarına, ağaçların arasına bıraktıkları iki Mercedes arabaya doğru yönelmişlerdi. Şimdi ajanın yapabileceği tek şey, onları mümkün olduğunca oyalamak, mermisi tükenene kadar ateş etmek ve Hala'nın, yoldan geçecek bir arabayla kaçabilmesini sağlamaktı. Kararını verdi ve parmağını UZI'nin tetiğine bastırıp sağa sola mermiler yağdırırken, bir yandan da teröristlere küfürler savurarak, üzerlerine doğru koşmaya başladı.

İsmail ve adamları, tek başına kendilerine saldıran bu çılgın karşısında önce şaşırıp kaldılar. Fakat toparlanmaları fazla sürmedi ve açtıkları yaylım ateşiyle, cesur Gizli Servis ajanını koşusunun tam ortasında delik deşik edip yere

düşürdüler.

Ama ajan ölmeden önce, onlardan üçünü haklamayı başarmıştı.

Hala da arabaları ve onlara doğru koşan teröristleri görmüştü. Arkasında silah sesleri duydu fakat başını çevirip bakmadı ve koşmayı sürdürdü. Elbisesinin bazı yerleri ve saçlarının uçları hafifçe yanmıştı. Tüm gücünü bacaklarına verdi ve bir süre daha nefes nefese koştuktan sonra, karla dolu bir çukura düştü.

Başını kaldırıp bakınca, yolun kenarında olduğunu gördü. Kendini toparlayıp kalktı ve bir taraftan kaçınılmaz sonunu geciktirmekten başka bir şey yapmadığını, birkaç dakika sonra cansız yere serileceğini düşünerek asfalt üzerinde koşmaya başladı.

28

Cord, asfalt üzerinde Breckenridge'den ayrılırken, sabah güneşi yeni boyanmış karoseri ve pırıl pırıl kromaj üzerinde parlıyordu. Altmış yıllık arabayı gören kayakçılar, teleferiklere doğru giderlerken onlara el sallıyorlardı. Lily, ön bölümdeki üstü açık koltuğa, Pitt'in yanına geçmiş, Giordino da kapalı arka koltukta gözlerini kapayıp kestirmeye başlamıştı.

Pitt o sabah, ters tarafından kalkmıştı. Amerikan malı Olin 921 kayak takımı otelden sadece üç mil mesafede dururken, kiralık kayaklarla kaymak istemiyordu. Kiralık bir takım için harcayacağı zamanın yarısı kadar bir zamanda, ailesinin kayak evine gidip oradaki takımını alır ve telesiyejle tepeye çıkabilirdi.

Babasının oraya gitmemesi konusunda kendisini üstü kapalı bir biçimde uyarmasına aldırış etmemiş, kayak evinin yolunu tutmuştu. Babasının bu hareketini bürokratik bir titizliğe yormuştu.

Lily, "Sabahın bu saatinde havai fişek atan da kim böyle?" diye sordu.

Silah seslerine alışık olan Pitt, tepelerden yansıyan sesleri bir süre dinledikten sonra, "Bunlar havai fişek değil," dedi. "Silah atışına benziyor."

Lily parmağıyla göstererek, “İlerdeki ormandan geliyor," dedi. "Yolun sağ tarafından geliyor sesler."

Pitt'in yüzündeki gülümseme kayboldu ve genç adam, gaza basarken hafifçe geriye dönüp aradaki cama vurdu. Giordino hemen uyandı ve camı indirdi.

"Tam da yatak sahnesinde uyandırdın, ne oluyor?"

Pitt, "Konuşma da dinle," dedi.

Giordino içeriye giren soğuk havanın etkisiyle yüzünü buruşturdu. Dikkatle dinledi ve şaşkın bir ifadeyle arkadaşına baktı.

"Rusların saldırısına mı uğradık yoksa?"

Lily birden, "Bakın, orman yanıyor!" diye bağırdı.

Giordino ağaçların tepelerinden yükselen simsiyah dumanı bir süre dikkatle seyredip nedenini anlamaya çalıştı, sonra başını iki yana salladı. "Bu duman çok yoğun, büyük ihtimalle bir ev yanıyor.

Pitt arkadaşının teşhisinin doğru olduğunu anladı. Yanmakta olan evin, kendi kayak evleri olduğundan emindi ve küfrederek direksiyona bir yumruk attı. Sonra, "Durup da bela aramayacağım," dedi. "Oradan geçip sadece ne olduğuna bakacağız. Al, sen buraya, öne gel. Lily, arkaya geç ve başını aşağıda tut. Senin yaralanmanı istemiyorum."

Giordino, gücenmiş gibi, "Ben n'olucam peki?" diyerek somurttu. "Neden öne oturup da kendimi hedef yapayım yani?"

"Neden mi? Güvenilir şoförünü kötülüklerden korumak için tabii."

"Bu yeterli bir neden değil."

"Panama'da senden borç olarak aldığım elli doları unuttun galiba. Onu ödemeden ölmemi istemezsin herhalde, değil mi?"

"Faizi de dahil."

"Faizi de dahil," dedi Pitt.

"Bir avuç servetimizi korumak için katlandığımız şu sıkıntılara bak!" diye söylendi Giordino Lily'yle yer değiştirirken; öylesine inandırıcı söylemişti ki bunu Lily bir ara inanır gibi bile olmuştu.

Biraz daha ilerleyince, evin girişine yarım mil kala, insanların, arabalarını yolun kenarına çekip durarak, korkulu gözlerle dumanları izlediklerini ve silah seslerini dinlediklerini gördüler. Pitt şerifin neden hâlâ gelmediğini düşünüyordu ki, eve giden yolu kapamış olan polis arabasının mermilerle delik deşik kaportasını gördü.

Büyük bir dikkatle sağ taraftaki cehennem manzarasına bakarken birden, tam ön taraftan arabaya doğru koşarak gelen perişan kılıklı biri dikkatini çekti.

Frenlere birden bastı ve direksiyonu aniden sağa kırıp, arabayı doksan derece dönecek şekilde kaydırdı. Cord şimdi, yola dikey olarak durmuş ve hem gidiş, hem geliş yolunu kapamıştı. Pitt'in kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Neredeyse burun buruna geldiği kadının gözlerindeki korku ve şok ifadesi, birden şaşkınlığa dönüvermişti.

Kadın nefes nefese, "Sen ha!" dedi. "Gerçekten sen misin?"

Pitt de büyük bir şaşkınlık içinde ona bakıyordu. "Bayan Kâmil siz misiniz?"

Giordino, "Olamaz!" diye mırıldandı. "Déjà Vu'ya artık inanmam lazım!"

Hala Kâmil kendini toparlamıştı. "Allahıma şükürler olsun!" diye konuştu. "Yardım edin bana. Hepsi öldü. Arkamdalar, beni de öldürecekler."

Pitt direksiyonun arkasından inerken, Lily de arkadan kapıyı açmış ve yola inmişti. Kadını tutup arabaya soktular ve arka koltuğa yatırdılar.

Pitt, "Kim bu adamlar?" diye sordu.

"Yezid'in kiralık katilleri. Beni koruyan Gizli Servis ajanlarını öldürdüler. Hemen gitmeliyiz buradan, peşimden geliyorlardı."

Lily, Hala'nın isten kararmış yüzüne ve bir kısmı yanmış saçlarına bakıp, "Sakin olun," diyerek onu teskin etmeye çalıştı. "Sizi hemen bir hastaneye götürürüz."

Hala, "Hadi durmayın," diyerek titreyen eliyle arabanın penceresini gösterdi, "Hemen gidelim buradan, yoksa hepimizi öldürürler."

Pitt başını çevirince, iki siyah Mercedes'in ormandan fırlayıp asfalta çıktığını gördü. Hiç düşünmeden direksiyonun arkasına geçti ve arabayı vitese takıp gaz pedalını kökledi. Arabayı aniden döndürmüş ve gidebileceği tek yere, Breckenridge kasabasına yönelmişti.

Pitt dikiz aynasından bakınca, kendileriyle teröristler arasında ancak üç yüz metre kadar bir mesafe olduğunu fark etti ve arkadan gelen bir mermi, aynayı kırınca, arkayı göremez oldu.

Başını hafifçe çevirdi ve arkadaki iki kadına, "Yere yatın!" diye bağırdı.

İki kadın, kendilerini döşemeye attılar ve Hala, titreyerek Lily'nin yüzüne baktı. Lily ise, koluyla onu sarmış, gülümseyerek cesaret vermeye çalışıyordu. "Sakın paniğe kapılmayın. Kasaba yakın, oraya vardığımızda güvende oluruz," diyordu.

Fakat Hala Kâmil yeniden şoka girmek üzereydi. "Hayır," diye mırıldandı, "Artık hiçbir yerde güvende olamayız."

Ön tarafta, Pitt'in yanında oturan Giordino, mermilerden korunmak için öne eğilirken, "Bu arabanın azami hızı ne kadar?" diye sordu.

"L-29'ların en yüksek hızı yetmiş yedi mildir."

Pitt Cord'u ikinci vitese takarken motordan gelen korkunç gürültüde, "Yarışı kaybettik gibime geliyor," diye bağırdı Giordino.

"Ne model bir baksana," dedi Pitt.

Giordino arkasına dönüp baktı. "Ön kaportadan anlamak zor, ama bu hergeleler üç yüz SDL kullanıyorlar galiba, turbo şarjlı dizel motorla saate iki yüz yirmi kilometre yapabilirler."

"Yaklaşıyorlar mı?"

Giordino, "Hem de hızla," dedi. "Kasabaya varmadan bizi yakalayacakları kesin. Bunlardan kaçamayacağız galiba."

Pitt, debriyaja basıp vitesi üçe geçirdi ve "Kasabadan uzak durursak daha iyi," dedi. "Bu katiller Kâmil'i öldürmek için çevredeki insanları da öldürmekten çekinmeyeceklerdir."

Giordino, başını çevirip arkaya baktı ve "Herifler çok yaklaştılar artık," diye bağırdı.

İsmail silahının tutukluk yaptığını görünce küfretti ve onu yola atıp, arka koltuktaki adamının silahını aldı. Sonra, pencereden uzandı ve Cord'a doğru ateş etmeye başladı. Ama beş mermiden sonra bu silahın da şarjörü boşalmıştı. Yine küfretti ve cebinden dolu bir şarjör çıkarıp silaha taktı.

Arabayı kullanan adamı, "Sinirlenme," dedi, "Bir kilometreye varmadan onları yakalarız. Biz soluna, Ömer'le yanındakiler de sağına geçerler ve yakın mesafeden çapraz ateşle onları temizleriz."

"İşimize karışan o pezevengi geberteceğim," diye bağırdı.

"Merak etme gebertirsin, sakin ol."

İsmail, âdeta istediği olmuyor diye huysuzlanan bir çocuk gibi arkasına yaslandı ve kinle dolu gözlerini ön cama dikip, önlerinden kaçmaya çalışan arabaya baktı.

İsmail tam anlamıyla kana susamış bir caniydi. Hiçbir zaman pişmanlık duymaz, bir hastanenin hamile kadınlar koğuşunu havaya uçurduktan sonra bile neşe içinde kendi kendini kutlayabilirdi. Ama plan yapma konusunda zayıftı ve birkaç kez aldığı işi tamamlayamamış, başarısız olmuştu. Bu da onu daha tehlikeli yapıyordu; planlaması başarısız olduğunda, hiçbir şey düşünmez, tesadüfen yolunun üstüne çıkan herkesi hiç acımadan öldürürdü. Bütün bunları din adına yaptığını söyleyerek gerekçelendirmeye çalışırdı, ama farklı bir zamanda, farklı bir yerde seri cinayetler işleyen bir katil olacağı kesindi. John Dillinger'la Bonnie ve Clyde bile onun eline su dökemezlerdi.

Şimdi arabada oturmuş, kucağındaki silahı okşuyor, mermilerinin önündeki eski model, antika arabanın karoserini ve içindekilerin vücutlarını deleceği anı büyük bir sabırsızlıkla bekliyordu.

Giordino memnun bir şekilde, "Mermilerini saklıyorlar galiba," dedi.

Pitt başını salladı ve "Bizi ıskalamayacakları menzile kadar," dedi. Gözleri yoldaydı, ama kafasının içinde çeşitli kaçış yolları arayıp duruyordu.

"Şimdi bir bazuka olacaktı ki," dedi Giordino.

"Benim de aklıma gelmedi değil. Bu sabah arabaya binerken ayağım koltuğun altında sert bir şeye değmişti, bir baksana şuraya."

Giordino eğildi ve Pitt'in koltuğunun altına elini sokup sert cismi çıkardı. "Sadece bir İngiliz anahtarı," dedi. "Bunun bize ne yararı olacak ki?"

Pitt gözlerini kısıp düşündü. Sonra, "Biraz ilerde, kayak pistinin başına giden bir jip yolu vardır," dedi. "Bazen bakım arabaları o yoldan tepeye ekipman ve malzeme taşırlar. Oraya saparsak, onları ormanda ya da bir dere yatağında kaybedebiliriz. Bu yolda kalmaya devam edersek fazla şansımız yok gibi."

"Yakalanmadan oraya varabilecek misin?"

"Sana bağlı."

Giordino tekrar arkaya baktı ve "Aramızda yetmiş beş metre kadar bir şey kalmış," dedi. "Gittikçe yaklaşıyorlar."

Pitt dudaklarını büzdü ve "Çok yakındalar," diye söylendi. "Onları biraz yavaşlatmamız gerekiyor."

Giordino suratını astı ve "Çirkin suratımı onlara gösterip el kol hareketleri yapabilirim," dedi.

"Bu onları daha çok kızdırır. Birinci planı uygulamalıyız."

"Ben brifingde yoktum, neymiş birinci plan?"

"Kolun güçlü müdür?"

Giordino anladığını belirten bir ifadeyle başını salladı. "Bu arabayı fazla sallamazsan karşı takımı sahadan silebilirim," dedi.

Arabanın açık ön kısmı mükemmel bir atış platformuydu. Giordino, geriye dönüp dizlerini koltuğa dayadı, kolunu kaldırıp nişan aldı ve İngiliz anahtarını kolunun tüm gücüyle öndeki Mercedes'e doğru fırlattı.

Giordino anahtarı hedefe ulaştıramadığını düşündü, yüreği ağzına geldi. Fakat ağır metal anahtar, kaputun üzerinde sıçradı ve arabanın ön camını tuzla buz ediverdi.

Arap sürücü Giordino'yu anahtarı atarken görmüş ve arabayı yolun kenarına doğru sürüp kurtulmak istemişti, ama biraz geç kalmıştı. O daha frene basıp

direksiyonu kırarken, ön cam paramparça oldu ve parçalar suratına çarptı, İngiliz anahtarı direksiyona çarpmış ve İsmail'in kucağına düşmüştü.

Diğer araba, öndekinin arka tamponuna çok yakın izliyordu ve havada yarım daire çizerek gelen anahtarı sürücü görmemişti. Öndeki arabanın fren lambaları aniden yanınca, şoför ne yapacağını şaşırdı ve öndeki arabaya bindirdi. Hızlı gittiklerinden, darbe de şiddetli olmuş ve öndeki Mercedes sallanarak kontrolden çıkıp, ters yöne dönerek durmuştu.

Giordino, "Düşündüğün bu muydu?" diye sordu neşeyle.

"Harika bir iş becerdin, dostum." Pitt arabayı yavaşlattı ve "Sıkı durun, geldik," diyerek, Cord'u, dağın yamacına kadar uzanan karla kaplı, kavisli, dar bir yola döndürdü.

Ağır arabanın sekiz silindirli, 115 beygirgücündeki motoru, dar ve kaygan yolda zorlanıyordu. Yolun engebeli oluşu ve arabanın sert şasileri yüzünden, arabadakiler zıplayıp duruyorlardı. Pitt gaz pedalı ve direksiyonu büyük bir ustalıkla kullanıyor, daracık ve kar kaplı yoldan çıkmamak için elinden geleni yapıyordu.

Lily ve Hala, döşemeden kalkıp koltuğa oturdular ve sarsılan arabanın içinde sağa sola çarpmamak için, ayaklarını öne dayayıp, elleriyle de üst kısımdaki kayışlara tutundular.

Altı dakika sonra ağaçları arkada bırakmışlar, orman sınırından yukarıya doğru tırmanıyorlardı. Yol zaman zaman düzeliyor, sonra tekrar dik yokuşlar başlıyordu. Pitt, bir an önce yukarıya varıp, tepede arabayı bırakarak karanlıktan yararlanarak aşağıya, kasabaya inmek ve kalabalığın arasına karışıp kaybolmayı düşünmüştü.

Giordino, "Galiba su kaynatıyoruz," diyerek arkadaşını uyardı.

Pitt zaten, motor ısısını gösteren ibreye bakmış ve ibrenin SICAK yazısına geldiğini görmüştü. Arkadaşına baktı ve "Merak etme, bizi tepeye çıkarır," dedi.

"Peki ama yol bittiğinde ne yapacağız?"

"Tabii ki plan ikiyi uygulayacağız. Yani, telesiyeje binip en yakın bara gideceğiz."

"Tarzını seviyorum. Fakat savaş bitmedi daha. Baksana, dostlarımız hâlâ arkamızdalar. "

Pitt tüm dikkatini yola verdiğinden, uzun süredir arkasına bakmamıştı.

Teröristler arabalarını düzeltmişler ve Cord'un arkasından aynı yola girmişlerdi. Başını çevirip bakmaya çalışırken, mermiler arka camı parçaladı. Hala ile Lily'nin başlarının arasından geçti ve ön camda üç delik bırakıp çıktı. Arkadaki iki kadın, kimse onlara bir şey demeden eğilmişlerdi, bu kez döşemeye âdeta yapışmışlardı.

Giordino, "Galiba şu anahtar işine çok bozuldular," dedi.

"Benim kadar bozulmuş olamazlar, baksana arabamı ne hale getirdiler!"

Cord önden çekişli olduğu için, yolda daha iyi tutunuyor ve özellikle virajlarda arayı biraz açıyordu, ama Mercedes'ler yol düzeldiğinde yine hızlarını artırıp aradaki mesafeyi kapatıyorlardı. Öndeki araba, sanki düz ve kuru yoldaymış gibi, hızını iyice artırmıştı, ama bir süre sonra kayıp zigzaglar çizmeye başladı. Mercedes'lerde kar lastiği olmaması Pitt'i şaşırtmıştı. Arapların, izlerini kaybettirmek için bu arabaları Meksika'dan alıp buralara kadar geldiklerini bilemezdi kuşkusuz. Matamoros'taki bir tekstil firmasına ait görünen bu arabalar, Hala'nın suikastından sonra Breckenridge havaalanında terk edileceklerdi.

Pitt yeniden arkaya baktığında, arabalar on beş metre kadar yaklaşmışlardı. Adamlardan biri, parçalanmış ön camdan çıkardığı otomatik bir tüfeği onlara doğrultmaya çalışıyordu.

Başını, sadece gözleri ön camın hizasında kalacak kadar eğdi ve "Herkes eğilsin!" diye bağırdı, "Ateşe başlıyorlar!"

Cümlesini yeni tamamlamıştı ki, mermiler yağmaya başladı. Birkaç mermi, sağ ön çamurluğa takılmış olan yedek tekerleğin lastiğini parçaladı. Daha sonra gelenler, tavanı delip kaplamayı paramparça etti.

Arabanın sol tarafı mermilerle yırtılırken, Pitt başını biraz daha eğdi. Arka kapılardan biri menteşelerinden kopup açıldı ve araba bir ağacın yanından sıyırarak geçerken, kopup yere fırladı. Cam parçaları havada uçuşuyordu. Kadınlardan biri bir çığlık atmıştı, ama Pitt hangisi olduğunu anlamıştı. Birden önündeki gösterge panelinde kan lekeleri gördü. Mermilerden biri, Giordino'nun kulağında küçük bir delik açmıştı, ama cesur İtalyan’ın gıkı bile çıkmamıştı.

Giordino elini kaldırıp yarasını yokladı, sanki başka birinin yarasını kontrol eder gibiydi. Sonra, başını hafifçe yana eğdi ve "Korkarım dün akşam içtiğim şarap akıyor," diyerek sırıttı.

Pitt başını çevirip tekrar baktı ve "Kötü mü?" diye sordu.

"Bin doları bastın mı plastik cerrah onu iki dakikada halleder, merak etme. Kızların durumları nasıl acaba?"

Pitt başını çevirmeden bağırdı. "Lily sizler arkada iyi misiniz?"

Lily, "Cam parçalarından dolayı bir-iki sıyrık aldık, onun dışında iyiyiz," dedi.

Cord'un radyatöründen daha çok buhar çıkmaya başlamıştı ve motorun çekişi de düşer gibiydi. Fakat Pitt, onu sonuna kadar kullanmaya kararlı görünüyor ve ayağını gaz pedalından çekmiyordu.

Pitt moralini bozmadan Cord'u zirveye çıkan yolun son virajına kadar çıkarmaya çabalıyordu. Suikastçıları atlatmak için bir kumar oynamıştı, ama adamların onları bırakmaya niyetleri yok gibiydi; bir kuyruk gibi peşlerinden ayrılmıyorlardı.

Aşırı hareket ve zorlamadan dolayı motor bağlantı yerlerinden titremeye başlamıştı. Tekrar açılan yaylım ateşi sonucu arka tamponun sol yanı parçalandı ve sol lastiği patlattı. Pitt, arabanın arka kısmının yolun dışına çıkıp onları sivri kayalarla kaplı, altmış derece eğimli yokuşa sürüklemesine engel olmak için direksiyonla var gücüyle savaşıyordu.

Cord elden çıkmak üzereydi. Kaputun kenarlarından garip mavi dumanlar çıkıyordu. Pitt'in fark edemediği bir taş motor karterini delmiş, motor karterini delmiş, araba yağ akıtmaya başlamıştı. Yağ basıncı göstergesi kısa bir süre sonra SIFIR'a indi. Supaplar vurmaya başlamıştı, tepeye varmaları çok zor görünüyordu.

Öndeki Mercedes, virajdan hızla çıkarken, Pitt direksiyona iyice sarıldı. Arkadakilerin yüzlerindeki zafer ifadelerini görür gibiydi. Çevrede yürüyerek kaçabilecekleri hiçbir yer de yoktu. Bir tarafı uçurum, diğer tarafı da dimdik bir yamaç olan daracık karlı yolda sıkışıp kalmışlardı. Cord'un motoru parçalanıncaya kadar tepeye doğru gitmekten başka çıkar yol görünmüyordu.

Pitt gaz pedalını döşemeye yapıştırdı ve içinden dua etmeye başladı. Altlarındaki araba da sanki onlara yardımcı olmak ister gibi direniyor, âdeta çırpınıyordu. Pitt'in gaza yüklenmesiyle birlikte, motorun devir adedi birden arttı ve antika araba, tüm yaralarına karşın, tepeye doğru atıldı. Bir dakika sonra, mavi duman ve beyaz buhar bulutu içinde araba kayak pistinin başı olan düzlüğe vardı ve stop etti.

Yüz metreden daha yakın bir mesafede, üç kişilik bir telesiyejin üst ucu görünüyordu. Aşağıdaki pistte kimsenin olmaması Pitt'i önce şaşırttı. Kayakçılar, daha tepeye varmadan, yarı yolda telesiyejden iniyor ve daha aşağıda başlayan

başka bir kayak pistine gidiyorlardı.

Derken Pitt bulundukları bölgenin iplerle çevrildiğini gördü. Çeşitli yerlerine, kayakçıları uyaran sarı plakalar takılmıştı. Bu, pistin donmuş ve tehlikeli bir durumda olduğunu belirtiyordu.

Giordino üzgün bir ifadeyle, "Sonumuz geldi," dedi.

Pitt başını salladı ve "Telesiyeje kadar koşamayız. On metre gitmeden bizi vururlar," diye mırıldandı.

"Ya kar topuyla savaşacak ya da teslim olacağız."

'Ya da üçüncü planı uygulayacağız."

Giordino meraklı bir ifadeyle ona baktı. "Herhalde ilk iki plandan kötü olamaz, değil mi?" Birden gözleri irileşti ve "Hayır, bunu yapamazsın! Oh, Tanrım, hayır!" diye homurdandı.

Mercedes şimdi onlara çok yakındı. Yan yana gelip, Cord'u aralarında sıkıştırmaya çalışıyorlardı ki, Pitt birden direksiyonu kırdı ve arabayı kayak pistinden aşağıya salıverdi.

29

Mersedesin şoförü, "Allah yardımcımız olsun!" diye mırıldandı. "Deli bu adamlar. Onları durduramayız."

İsmail çılgın gibi, "İzle onları!" diye bağırdı. "Kaçmalarına izin verme sakın."

"Nasıl olsa ölecekler. Dağdan aşağıya böyle giden bir arabadan sağ çıkılır mı hiç?"

İsmail silahın namlusunu şoförün şakağına dayadı ve "Yakala o domuzları," diye homurdandı. "Yoksa Allah'ına, düşündüğünden önce kavuşacaksın."

Şoför ne yaparsa yapsın öleceğini anlamıştı, ama onların peşinden giderse yine de kurtulma ihtimali olabilirdi, içinden dua etti ve Mercedes'i, Cord'un arkasından kayak pistine sürdü.

İsmail silahı onun şakağından çekip kırık ön camdan dışarıya uzattı ve "Başka bir şey düşünme," dedi. "Sadece arabayı kullanmaya bak."

Mercedes'te bulunanlar, birkaç saniyelik bir şaşkınlıktan sonra, yapacakları başka bir şey olmadığını anlamışlar ve liderlerinin arkasından onlar da piste dalıp yokuş aşağıya uçmaya başlamışlardı.

Cord küçük bir kar tepesini sıyırdı ve aşağıya doğru korkunç bir hızla inmeye başladı. Pitt kilitlenip arabayı kontrol edilemez bir hızda sürüklenmesine engel olmak için direksiyonu çok hafif tutuyor ve frenlere dokunmuyordu. Arabanın ufacık bir tümseğe denk gelip hafifçe yan dönmesi bile devrilmesi, aşağıya kadar yuvarlanıp, bir metal yığını içinde parçalanmaları anlamına gelecekti.

Giordino dizlerini ön panele dayamış ve kenara sıkıca tutunmuştu. "Bu arabada emniyet kemeri yok muydu?" diye sordu.

Pitt başını iki yana salladı. "O yıllarda kemer kullanılmıyordu," dedi.

Mermilerin etkisiyle parçalanmış olan arka tekerleğin lastiğinin kopup janttan ayrılması Pitt'i sevindirdi. Böylece, jantın iki kenarının buzlu piste gömülmesi sayesinde arabanın kontrolünü daha kolay yapabilecekti. Altmış mille aşağıya doğru âdeta uçarak giderlerken, Pitt birden, tecrübeli kayakçıları bile havaya zıplatıp düşmelerine yol açacak tümseklerle dolu bir alana yaklaştıklarını gördü.

Direksiyonu hafifçe oynattı ve arabayı pistten biraz çıkarıp gevşek karın üzerine sürdü. En küçük bir hatasında, 2120 kiloluk bu koca arabayla bir ağaca

çarpabilir ve içindeki herkesi öldürebilirdi.

Araba hiçbir yere çarpmadı ve tümseklerle ağaçların arasından ustaca sıyrılıp yoluna devam etti. Yine açık piste çıktıklarında, Pitt başını hafifçe çevirip kendilerini izleyen teröristlere baktı.

Öndeki Mercedes'in şoförü kurnazdı, yol boyunca, Cord'u izlemiş ve kar tümseklerinden sıyrılmasını bilmişti. Fakat ikinci araba, onları ya görmemiş ya da tehlikeli olabileceklerini düşünmemiş olacak ki, bir metre yüksekliğindeki tümseklerin arasına dalıp, birkaçını sıyırıp geçti, fakat en sonunda birine burundan çarptı. Arabanın burnu, kar tepesine saplandı ve arkası doksan derece havaya kalktı. Orada öylece birkaç saniye kaldı ve sonra ters dönerek, cam ve metal sesleri arasında buzdan zemine vura vura yuvarlanmaya başladı.

Arabanın içindekiler kendilerini dışarıya atabilseler kurtulacaklardı, fakat darbeler, kapıları sıkıştırmıştı. Araba yavaşça parçalanmaya başladı, motor kaputun altından fırlayıp ağaçların arasına uçtu. Tekerlekler, ön ve arka takımlar da bu kadar basınca dayanacak kadar sağlam yapılmamışlardı tabii. Hepsi şasiden kopup ayrıldı ve tepeden aşağıya yuvarlanmaya başladı.

Pitt arabanın, birkaç takla atıp yuvarlandıktan sonra, ters dönüp bir çukurun içinde kaldığını gördü. Giordino, "Kurtulduk desem çok mu kabalık etmiş olurum?" diye sordu.

"Yerinde olsam öyle laflar etmezdim," dedi Pitt dişlerinin arasından. Bir elini direksiyondan çekip ilerisini gösterdi. "Beterin beteri vardır."

Üzerinde bulundukları kayak pisti, daha aşağıda, ikinci bir pistle birleşiyordu ve o pistte de bir sürü kayakçı vardı. Giordino parçalanmış ön camın çerçevesine yapışıp ayağa kalktı ve kollarını sallayıp çılgınlar gibi bağırırken, Pitt de, Cord'un ikili kornasını çalmaya başladı.

Sesleri duyan kayakçılar, başlarını kaldırıp baktıklarında pistten aşağıya çılgınca bir hızla gelen iki arabayı görmüş ve çil yavrusu gibi dağılıp yolu açmışlardı, iki araba, birbirinin peşinden hızla geçip gittiler.

Pistin sonunda uzunluğu yüz metre kadar olan bir atlama pisti vardı. Pitt'in pistin ne kadar uzakta olduğunu kestirecek zamanı yoktu. Hiç tereddüt etmeden arabayı piste doğru yöneltti.

Giordino, "Bunu yapamazsın," diye bağırdı, "Yoksa yapacak mısın?"

Pitt, "Plan dört," dedi kararlı bir sesle, "Sıkı dur. Kontrolü kaybedebilirim. "

"Bunu zaten başından beri yapıyorsun."

Pist olimpik boyutlardan küçüktü, ama Cord'u rahatça taşıyabilirdi.

İçbükey olarak aşağıya doğru otuz metre kadar gidiyor, sonra biraz yükselip, yerden yirmi metre yukarıda son buluyordu.

Pitt Cord'un geniş karoserini pistin başlangıç noktasının tam ortasına hizalayıp arkadaki Mercedes'in rampayı görmesini engelledi. Şimdi direksiyonla yapacağı oyun ve zamanlama konusunda çok dikkatli olması gerekiyordu.

Ön tekerlekler başlama çizgisine varmak üzereyken, direksiyonu hafifçe kırdı ve arabayı kaydırıp, rampaya girmesini önledi. Arkadan gelen arabanın sürücüsü Cord'un bu ani hareketi karşısında şaşkına uğradı, ona çarpmamak için direksiyon kırdı ve doğruca atlama pistine daldı.

Giordino arkaya dönüp Mercedes'e baktığında, şoförün şaşkın ve öfkeli yüzünü birkaç saniye görebildi. Sonra araba korkunç bir hızla rampa aşağı doğru gitmeye başladı. Birkaç saniye sonra kanatları olmayan şişman bir kuş gibi havaya uçması işten bile değildi. Bu arada arabanın arkası kaydı ve arka tekerlekler rampanın kenarından taşıp, arabayı aşağıya çektiler. Araba kendi etrafında dönüp bir rugby topu gibi yukarı fırladı.

Mercedes havaya uçtuğunda, hızı 120 kilometreye yakın olmalıydı. Havada bir süre uçtu ve sonra bir müthiş bir darbeyle karları havalandırıp dört tekerleğinin üzerine oturdu. Sonra ağır çekim görüntüsü gibi, yavaşça yaylanıp sıçradı ve kalın bir çam ağacının gövdesine doğru uçup oraya hızla vurdu. Araba paramparça olmuştu ve içindekiler de hiç kuşkusuz sinek gibi ezilmişlerdi.

Giordino başını iki yana salladı ve "Korkunç bir manzara," dedi.

Pitt, "Daha bitmedi," diye homurdandı. Cord'u yavaşlatmanın imkânı yoktu. Fren balataları yolun yarısında yanmışlar ve tekerleklere yön veren direksiyon çubuğu da kırılmıştı. Cord şimdi telesiyejin sonundaki otele ve restorana doğru gidiyordu. Pitt'in, korna çalarak, yolunun üzerine çıkan kayakçıları uyarmaktan başka çaresi yoktu.

Arkadaki kadınlar da Mercedes'in sonunu görmüşler ve rahatlamışlardı. Fakat bu rahatlık fazla sürmedi. Başlarını çevirip ön tarafa bakınca, aşağıdaki binayı gördüler ve yeniden paniğe kapıldılar.

Hala, "Bir şey yapamaz mısın?" diye bağırdı.

Pitt, sinirli bir sesle, "Önerilerinize açığım," dedi. İleride kayak dersi için toplanmış bir grup çocuğu görünce sustu ve onlara çarpmaktan kılpayı kurtuldu. Kayakçıların çoğu Mercedes'in düşüşünü görmüş veya sesini duymuş

olmalıydılar, çünkü Cord'u görür görmez harekete geçmişlerdi.

Tepeden aşağıya inen arabalar, yukardan telefonla aşağıya bildirilmiş ve yetkililer, hemen herkesi uyarıp pisti boşaltmışlardı. Kayak merkezinin sağında, bir metre derinliğinde sığ bir donmuş göl vardı. Pitt arabayı oraya yönlendirebilirse, arabanın buzları kırıp gölün dibine çökeceğini ve duracağını umut ediyordu. Fakat meraklı bir kalabalığın gölün önünde toplanmış olması geriye bir tek olasılık bırakıyordu: restorana dalmak.

Giordino çarpışma için kendisini hazırlarken, "Herhalde bir beşinci planın yok, değil mi?" diye sordu.

Pitt, başını iki yana salladı. "Maalesef, planlar tükendi."

Lily'yle Hala, korkulu gözlerle bakıyorlardı. Birden, sürücü yeri arkasındaki bölmenin dibine çöküp birbirlerine sarıldılar ve gözlerini yumdular.

Araba kayak takımlarının konulduğu uzun raflara çarptı. Kayaklar birer kürdan gibi havada uçuşuyorlardı. Cord bir an için gözden kayboldu, sonra uçuşan kayakların arasından sıyrıldı, beton merdivenlerden yukarı çıktı, fakat restoran yerine ahşap duvarlarına çarpıp bara daldı.

Barda piyanist ve barmenden başka kimse yoktu. Cord masaları sandalyeleri parçalayıp yoluna devam ederken, piyanist piyanosunun önünde donup kalmış, barmen de barın altına saklanmıştı.

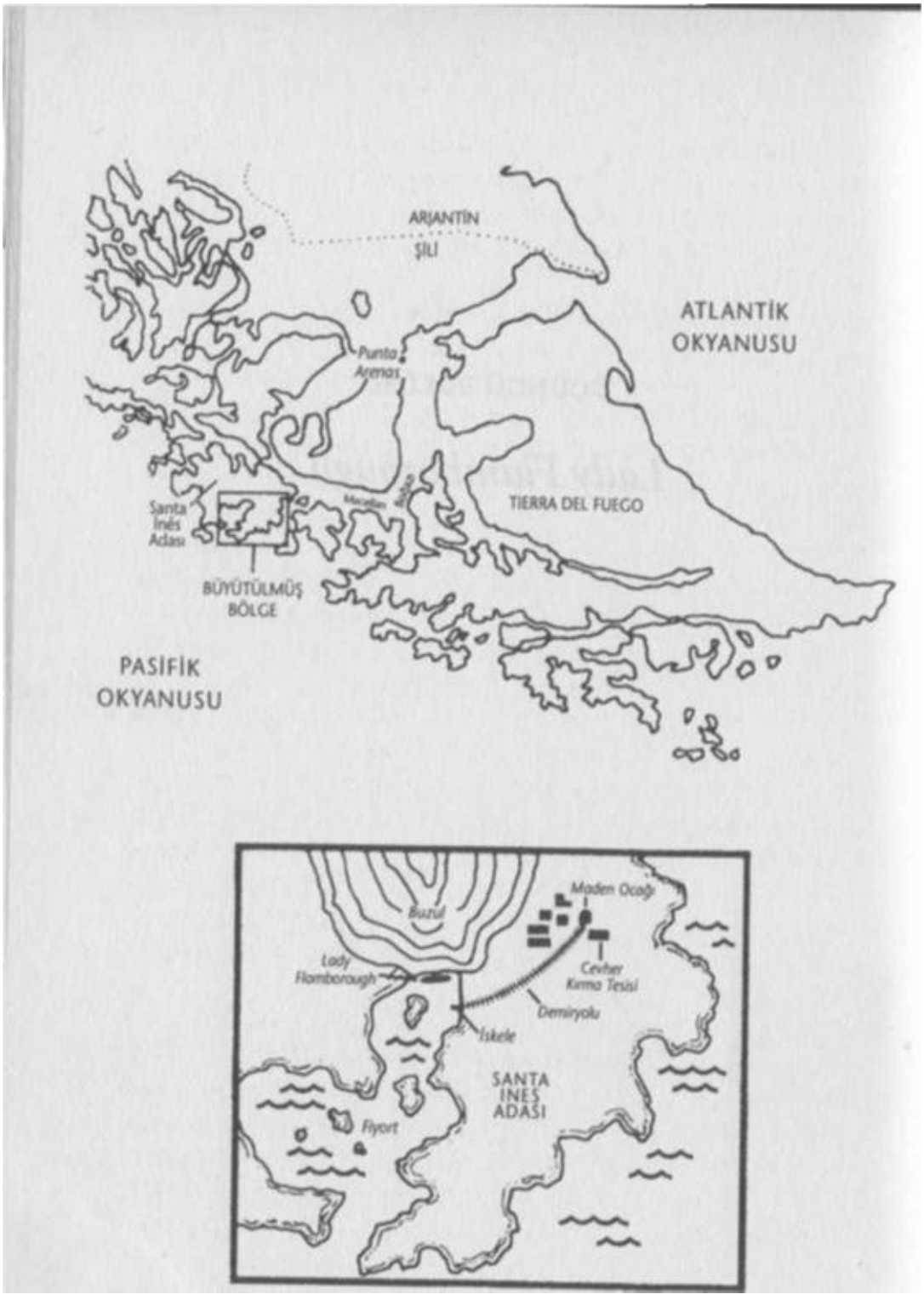
Cord neredeyse karşı duvarı delip iki kat aşağıya uçacaktı. Fakat hızı kesilmiş olmalı ki, sadece parçalanmış ön tamponu duvarın dışında kalacak şekilde durdu. Barın bulunduğu salon, top ateşine tutulmuş bir yeri andırıyordu. Parçalanmayan, sadece piyano ve bardı.

Radyatörden çıkan buharın hışırtısıyla çok fazla ısınmış olan motorun garip sesinden başka hiçbir ses duyulmuyordu. Pitt başını ön camın çerçevesine çarpmıştı ve alnından yüzüne kan akıyordu. Giordino taş kesilmiş gibi kımıldamadan önündeki duvara bakıyordu. Pitt başını çevirdi ve arkadaki kadınlara baktı. 'Biz hâlâ hayatta mıyız?' der gibi bakıyorlardı.

Barmen hâlâ barın altında kıvrılmış duruyordu. Pitt döndü ve taburesinin üzerinde, gördükleri karşısında put kesilmiş gibi oturmakta olan piyaniste baktı. Adamın ağzındaki sigaranın külü bile düşmemişti. Parmakları tuşların üzerinde donup kalmış, kıpırtısız duruyordu.

Pitt, "Özür dilerim, rahatsız ediyorum," dedi kibarca. "Benim için Uç Uç Böceğim şarkısını çalabilir misiniz acaba?"

Lady Flamborough

19 Ekim 1991 Uxmal, Yucatan

Muazzam taş yapı, renkli spot ışıkların altında, doğaüstü bir parıltı yayar gibiydi. Büyük piramidin duvarları maviye, tepedeki Büyücü Tapınağı ise portakal rengine boyanmıştı. Geniş merdiveni boydan boya yalayan kırmızı spot ışıklar, bir kan şelalesini andırıyordu. Yukarda, tapınağın damında, beyazlar içinde ufak tefek bir adam duruyordu.

Topiltzin, ellerini ve kollarını uhrevi bir hareketle yana açtı ve Yucatan yarımadasının eski Maya kenti Uxmal'da bulunan tapınağın çevresini sarmış yüz bine yakın insanın, yukarıya çevrilmiş yüzlerine baktı. Konuşmasını her zaman yaptığı gibi Aztek dilinde söylediği gene aynı teraneyle bitirdi. Aşağıdaki büyük kalabalık, onun sözlerini hep bir ağızdan tekrarlıyordu.

"Ulusumuzun gücü ve cesareti, hiçbir zaman önemli ve zengin olamayacak olan bizlerin içindedir. Bizler açlıktan ölüyoruz, bizler asalet ve dürüstlükte bizden aşağıda olan liderlerin elinde perişanız. Kukla hükümet gitmeden Meksika'da mutluluk olmayacaktır. Esarete tahammülümüz yok artık. Tanrılar yine dürüstleri koruyup kötüleri kurban etmek için toplanıyorlar. Onların bize armağanı yeni uygarlıktır. Bunu kabul etmeliyiz."

Hep bir ağızdan söylenen bu cümleler bitince, renkli ışıklar yavaş yavaş söndü ve sadece parlak spotlar altında Topiltzin kaldı. Sonra beyaz spotlar birkaç kez yanıp söndü ve o da kayboldu.

Açık havada şenlik ateşleri yakıldı ve büyük bir kamyondan, orada bulunanlara kutular içinde gıda maddeleri dağıtılmaya başlandı. Her kutuda, aynı miktarda un ve birkaç konserveyle, resimli bir kitapçık yer alıyordu. Çizgi roman tarzı resimler içeren kitapçıkta, Cumhurbaşkanı de Lorenzo ve onun bakanları, Topiltzin ve dört büyük Aztek tanrısı tarafından Meksika'dan kovulup, korkunç görünüşlü Sam Amca'nın kollarına sığınan şeytanlar olarak çizilmişlerdi.

Sayfalarda, hükümetin zayıflatılması için gerekli barışçıl önlemlerin bir listesi de bulunuyordu.

Kutular dağıtılırken, kalabalığın arasına dağılmış kadınlar ve erkekler, Topiltzin'e yeni taraftarlar kazandırmaya çalışıyorlardı. Toplantı, bir rock konseri gibi, profesyonelce ve ustaca planlanmış, sahnelenmişti. Uxmal, Topiltzin'in Meksika hükümetini devirmek için gösteri ve toplantı yaptığı yerlerden sadece biriydi.

Adam, kitleleri sadece Tenochtitlan, Monte Alban, Tula ve Chichen Itza gibi

eski kentlerin büyük taş merkezlerine topluyor, Meksika'nın modern kentlerinde asla kendini göstermiyordu.

Halk, Topiltzin'in ismini bağırıp alkışlıyordu, ama o artık onları duymuyordu. Işıklar söner sönmez, koruma görevlileri onu arka taraftaki bir merdivenden indirmiş ve arkası treyler olan büyük bir kamyona bindirmişlerdi. Önünde ve arkasında birer eskortla koca kamyon, kalabalığın arasından ağır ağır geçti ve anayola çıktı. Sonra Yucatan eyaletinin başkenti olan Merida'ya yöneldi ve hızını artırdı.

Treylerin yarısı toplantı odası, diğer yarısı da Topiltzin'in yaşama mekânı olarak, pahalı eşyalarla döşenmişti.

Topiltzin bir süre yakın çevresiyle, bir sonraki günün programı konusunda görüştü. Toplantı bittiğinde kamyon durdu ve adamları ona iyi geceler dileyerek indiler, kamyonun önünde ve arkasında bulunan iki araba, onları alıp Merida'daki otellerine götürdü.

Yardımcılarını gönderdikten sonra Topiltzin, bir dünyadan çıkıp başka bir dünyaya adım attı.

Başındaki tüylü başlığı çıkarıp beyaz giysisini sıyırdı ve elbisenin altındaki pahalı pantolon ve spor gömlekle kaldı. Gizli bir dolabın kapağını açıp, soğuk bir şişe Schramsberg Blanc de Blanc marka şampanya çıkardı ve kendine bir kadeh koydu. tlk kadehi, çok susadığı için bir hamlede kafasına dikti, ama ikinciyi yavaş yavaş yudumlayarak, şampanyanın tadına vara vara içti.

Daha sonra, rahatlamış olarak, komünikasyon ekipmanı bulunan küçük bir kabine girdi, holografik telefonun şifresini yazdı ve yüzünü odanın ortasına döndü. O, şampanyasını ağır ağır yudumlarken kabinde üç boyutlu bir görüntü belirmeye başladı. Aynı anda Topiltzin'in görüntüsü de binlerce mil uzakta bir yerde belirmişti.

Osmanlı işi bir divanda oturan bir adam görüntüsü belirdi; adam Topiltzin'e bakıyordu. Esmer tenli adamın saçları briyantinle arkaya doğru taranmıştı ve gözleri pırıl pırıldı.

Ziyaretçi, pijamasının üzerine şal deseni ipek bir robdöşambr giymişti. Topiltzin'in pantolon ve gömleğine bir süre baktı, ama elindeki şampanya kadehini görünce kaşlarını çattı.

Amerikan aksanlı bir İngilizceyle "Hayatını tehlikeye sokuyorsun," diye söylendi. "Şık ve pahalı giysiler, şampanya, bakarsın ilerde kadınlara da dadanırsın?"

Topiltzin güldü, "Üstüme gelme," dedi. "Kadınsız yaşamak yetmiyormuş gibi, bir de rahip gibi yaşamak ve günde on sekiz saat o garip şeyleri giymek kolay mı sanıyorsun sen?"

"Ben de aynı şeyleri çekiyorum, merak etme."

Topiltzin sıkılmış gibi, “İkimiz de bunları yapmak zorundayız," dedi.

"Başarıya bu kadar yaklaşmışken, çok dikkatli olman gerekiyor."

"Ben her zaman dikkatliyimdir. Adamlarım asla özel yaşamıma giremezler. Yalnız kaldığımda, tanrılarla konuştuğumu sanıyorlar."

Diğeri gülümsedi. "Bu söylediklerin bana yabancı gelmedi nedense."

Topiltzin, "Artık iş konuşalım mı?" dedi.

"Pekâlâ, durum nedir?"

"Her şey ayarlandı. Zamanı geldiğinde herkes yerinde olacak. Randevuyu ayarlamak için on milyon pesodan fazla rüşvet dağıttım. O herifler de işlerini bitirdiklerinde temizlenecekler, ortada hiç tanık kalmayacak. Bunu sadece ortada tanık kalmasın diye yapmıyorum, bu aynı zamanda direktiflerimizi bekleyenlere bir uyarı da olacak."

"Mükemmel, her şeyi düşünmüşsün."

Bu konuşmadan sonra ikisi de susup, düşüncelere daldılar. Bir süre sonra, ziyaretçi, robunun altından bir konyak kadehi çıkardı, "Sağlığına," dedi.

Topiltzin, şeytani bir gülüşle ona baktı ve "Başarımıza," deyip kadeh kaldırdı. "Pürüz çıkmamasına," diye ekledi sonra. Bir süre daha konuşmadılar ve sonra ziyaretçi, "Yapacaklarımızın, geleceği değiştirdiğini görmek çok ilginç olacak," diye mırıldandı.

31

Beechcraft jet uçağı, Denver dışındaki Buckley Meydanı'ndan kalkıp düz uçuş trtifaina doğru tırmanırken, jet motorlarının gürültüsü biraz azaldı. Uçak, rotasını büyük ovalara doğru çevirirken, karlı tepeleriyle Kayalık Dağlar arkada kalmış, gittikçe küçülüyordu.

Dale Nichols, "Başkan, geçmiş olsun dileklerini iletiyor," dedi. "Olanları öğrenince oldukça kızdı."

Schiller başını salladı. "Kızmak ne kelime, küplere bindi."

Nichols, "Daha iyi koruma önlemleri alınmadığı için sizden özür diliyor," diye devam etti. "ABD'de bulunduğunuz sürece güvenliğinizin en iyi şekilde sağlanması için elinden gelen her şeyi yapacağına söz verdi."

Hala Kâmil, "Ona teşekkürlerimi iletin lütfen," dedi. "Ondan, beni korurken ölen ajanların aileleri için gereken her şeyin yapılmasını rica ettiğimi de söyleyin."

Nichols, "Bunun yapılacağından emin olabilirsiniz," dedi.

Hala'nın üzerinde yeşil çizgili, beyaz bir kadife eşofman vardı. Sırtını yastığa dayamış, yatakta oturuyordu. Sağ bileği alçıya alınmıştı. Yatağının karşısına sıralanmış olan Nichols, Julius Schiller ve Senatör Pitt'e ayrı ayrı baktı. "Sizin gibi çok meşgul üç devlet adamının Kolorado'ya gelip benimle beraber New York'a uçması benim için bir şereftir baylar," dedi.

"Yapabileceğimiz başka bir şey varsa..."

"Ülkenizde bulunan bir yabancının bekleyeceğinden çok daha fazla misafirperver davrandınız, çok teşekkür ederim."

Senatör Pitt, "Kedi gibi dokuz canlısınız," dedi.

Kadın hafifçe gülümsedi. "O canlardan ikisini oğlunuza borçluyum Senatör. Onda, hiç beklenmediği bir anda doğru yerde bulunabilme yeteneği var."

"Dirk'in antika arabasının halini gördüm. Canlı kalmanız mucize doğrusu."

Hala, "Çok güzel bir arabaydı," diyerek içini çekti. "Parçalanması beni çok üzdü."

Nichols hafifçe öksürerek, "Yarın BM'de yapacağınız konuşma konusuna

gelebilir miyiz acaba? "diye sordu.

"Gelebiliriz tabii, ama İskenderiye Kütüphanesi eserleriyle ilgili kesin kanıtlar bulabildiniz mi?"

Nichols bataklığa saplanmış bir adamın çaresiz yüz ifadesiyle diğerlerine baktı. Senatör araya girerek onu bu durumdan kurtardı. "Gerektiği gibi büyük bir araştırma yapamadık ne yazık ki. Dört gün önceki bildiklerimizden fazla bir şey bilmiyoruz."

Nichols düşünceli bir tavırla, "Başkan... umut ediyordu ki..." diye başladı, fakat Hala, "Zahmet etmeyin Bay Nichols," diyerek gözlerini Schiller'e çevirdi. "Rahat olun, konuşmamda İskenderiye Kütüphanesi eserlerinin yakında bulunacağından da bahsedeceğim."

"Fikrinizi değiştirdiğinize sevindim."

"Başımdan geçenlerden sonra, hükümetinize borçlu sayılırım."

Nichols oldukça rahatlamış görünüyordu. "Konuşmanız, Başkan Hasan'a, Ahmed Yezid karşısında destek verecek ve Mısır milliyetçiliğini aşırı dincilere karşı güçlendirecektir."

Senatör, "Fazla umutlanma," dedi. "Biz sadece çökmekte olan bir kalede gedikleri kapamaya çalışıyoruz."

Schiller, "Planının başarısızlıkla sonuçlandığını öğrendiğinde, Yezid'in yüzünü görmek için bir maaşımı verirdim doğrusu," diyerek gülümsedi. "Ama bunun intikamını almak isteyeceğinden eminim."

Nichols, "Ben sanmıyorum," dedi. "FBI, ölen teröristlerle Yezid arasındaki ilişkiyi ortaya çıkarır ve uçak kazasında ölenleri de ona bağlayabilirse, Mısır nüfusunun terörizmi lanetleyen büyük çoğunluğu ondan desteğini çekecektir. Bu durumda, uluslararası kamuoyunu da karşısına alacağından Bayan Kâmil'e tekrar saldırmadan önce iyice bir düşünmesi gerekecektir."

Hala, "Bay Nichols bir noktada haklı," diyerek söze karıştı. "Mısırlıların çoğu Sünni Müslümandır ve İranlı Şiiler gibi kanlı devrimcilikten hoşlanmazlar. Çoğu, demokratik bir hükümetten dinsel bir yönetime yavaş yavaş geçişi yeğler. Yezid'in kanlı yöntemlerini be Bir süre durup soluklandıktan sonra, "Ama ikinci noktada aynı fikirde değilim," diye devam etti. "Yezid ben ölünceye kadar rahat etmeyecektir. Bundan vazgeçmeyecek kadar biridir o. Belki de şu anda yeni bir suikast planı hazırlamaya başlamıştır bile."

Senatör, "Bayan Kâmil haklı olabilir beyler," dedi. “İstihbaratımız Yezid'i çok

yakından izlemeli ve her hareketini kontrol altında tutmalıdır."

Schiller, "BM'deki konuşmanızdan sonra ne yapacaksınız?" diye sordu.

"Bu sabah hastaneden ayrılmadan önce, Washington büyükelçiliğimiz ataşelerinden biri, Başkan Hasan'ın bir mektubunu getirdi. Başkan, onunla buluşup görüşmemi istiyor."

Nichols, "Bizim sınırlarımız dışına çıkarsanız, güvenliğinizi garantileyenleyiz," dedi.

"Bunu anlıyorum, fakat endişelenmeniz için bir neden yok. Başkan Sedat'ın öldürülmesinden sonra Mısır güvenlik güçleri çok daha etkili çalışmaya başladılar."

Schiller, "Onunla nerede buluşacağınızı öğrenebilir miyiz?" diye sordu. "Yoksa bu bizi ilgilendirmez mi?"

Hala, gülümseyerek, "Yok canım," diye cevap verdi. "Gizli bir buluşma olmayacak bu, ama yine de medyadan gizlenecek. Başkan Hasan'la, Uruguay'da Punta del Este'de yapılacak ekonomi toplantısında görüşeceğim."

Her tarafı parçalanmış ve üzerinde bir sürü mermi deliği bulunan Cord, garajın bir kenarında duruyordu. Esbenson ağır adımlarla arabanın çevresinde bir tur attı ve üzgün bir ifadeyle başını iki yana salladı.

"Bu ilk kez başıma geliyor. Daha yeni bitirdiğim klasik bir arabayı, iki gün sonra yeniden adam etmek zorundayım."

Boynunda bir boyun desteği, bir kolu askıda ve kulağı bandajlı olan Giordino, "Ne yaparsın işte, çok kötü bir gün geçirdik," dedi.

"Hâlâ hayatta olmanız bile bir mucize."

Pitt'in başına atılan altı dikiş dışında yara beresi yoktu, o dikişlerin büyük bir kısmını da saçları örtüyordu zaten. Pitt araba sanki yaralanmış bir ev hayvanıymış gibi, eliyle radyatörü okşadı ve hafif bir sesle, "Onu bu kadar sağlam yaptıkları için şanslı sayılırız," dedi.

Lily garajın ofisinden topallaya topallaya Pitt'in yanına geldi. Sol yanağı çürük içindeydi ve sağ gözü morarmıştı.

Yaeger telefonda."

Pitt, başını salladı ve elini Esbenson'un omzuna koydu, "Arabayı eskisinden de iyi yapacağına inanıyorum, dostum."

Esbenson, "Bu iş ancak altı ayda biter ve biraz da tuzluya mal olur, bunu bilmeni isterim," dedi.

Pitt güldü ve "Zaman ve para sorun değil dostum," dedi, "Bu kez masrafları hükümet ödeyecek." Döndü ve büroya girip telefonu aldı. "Hiram merhaba, bir şeyler mi buldun?"

Yaeger Washington'dan, "Sadece bir durum raporu," diye cevap verdi. "Baltık Denizi ve Norveç kıyılarını taradın, ama kayda değer bir şey yok. Serapis haritasına uygun bir jeolojik bölge bulamadım. Rufinus'un bahsettiği barbarlar ilk Vikinglere pek benzemiyorlar. Adam, İskitlere benzeyen, ama onlardan daha esmer olan insanlardan söz ediyor."

Pitt, "Bu benim de kafamı karıştırdı," dedi. "İskitler Orta Asya' dan gelmişler. Açık tenli ve sarışın olmaları zaten mümkün değil."

"Norveç ve Rusya'nın kuzey sularında bilgisayar araştırmasını sürdürmenin bir yararı olacağını pek sanmıyorum."

"Haklısın, İzlanda'ya ne diyorsun? Vikingler oraya ancak beş yüz yıl sonra gittiler. Rufinus, Eskimoları mı kastetti acaba? Ne dersin?"

Yaeger, "Hayır," dedi. "Bunu araştırdım. Eskimolar, İzlanda'ya hiç göç etmemişler, ayrıca çamlardan da bahsetmiş, İzlanda'da böyle ağaçlar yok. Unutma, dünyanın en zorlu denizinde altı yüz millik bir seyrüseferden söz ediyorsun. Deniz tarihi kayıtları açık: Romalı denizciler kıyılardan iki günden fazla ayrılmamışlar. İdeal koşullarda, en yakın Avrupa kıyılarından seyahat, bir dördüncü yüzyıl gemisiyle ancak dört buçuk gün sürebilirdi." halde nereye bakacağız?"

"Afrika kıyılarını tekrar tarayacağım. Bir şeyler kaçırmış olabilirim. Akdeniz insanlarına göre esmer sayılabilecek insanların yaşadığı ve yine onlara göre sıcak sayılabilecek tek bölge Afrika gibi görünüyor."

"Ama Serapis m Grönland'a kadar nasıl gittiğini hâlâ bilmiyoruz.

"Rüzgârlar ve akıntılarla ilgili bir araştırma, bize ipucu verebilir."

Pitt, "Bu akşam Washington'a uçuyorum," dedi. "Yarın tekrar ararım."

Yaeger, "O zamana kadar bir şey bulabilirim belki," dedi, ama sesinden pek umutlu olmadığı anlaşılıyordu.

Pitt telefonu kapayıp ofisten çıkarken, Lily yüzünde bir umut ifadesiyle ona baktı. Fakat Pitt'in yüz ifadesinden, durumu hemen anladı.

"Haberler iyi değil mi?" diye sordu.

Pitt omuzlarını silkti ve "Şimdilik bir şey yok," diye cevap verdi.

Lily onun kolunu tutarak, "Yaeger üstesinden gelir, merak etme," dedi.

"Mucize yaratamaz ama."

Giordino sağlam kolundaki saatine baktı. "Uçağa ancak yetişiriz. Gidelim."

Pitt, Esbenson'un yanına gitti ve gülümseyerek elini sıktı. "Onu yeniden canlandır, olur mu? Hepimizin hayatını kurtardı."

Esbenson Pitt'e baktı ve "Bir daha onu kayak pistlerinde sürmeyeceğine ve mermilerden koruyacağına söz verirsen olur," dedi.

"Tamam söz veriyorum."

Onlar gittikten sonra, Esbenson arabanın arka kapısını açmak istedi, fakat kapı kolu elinde kalınca, "Aman Tanrım!" diye mırıldandı, "Şunun haline bak."

32

Hala, kimsenin yardımını istemeden, koltuk değnekleriyle ağır ağır konuşma yapacağı salona doğru ilerlerken, tüm delegeler onu alkışlamaya başladılar. Hala, kürsüye geçti ve sakin bir tavır ve güçlü, ikna edici bir sesle konuşmaya başladı. Duygu yüklü bir dille din adına masum insanların öldürülmesine bir dur demek gerektiğini söyleyince bütün salon alkıştan yıkıldı. Fakat bazı hükümetlerin, terör eylemlerine göz yumduğunu söylerken, delegelerden birkaçının, yerlerinde rahatsız olmuş gibi hafifçe kımıldandıkları gözden kaçmadı.

İskenderiye Kütüphanesi'nin yakında bulunacağını açıkladığında, koca BM Genel Kurul salonunda mırıltılar duyuldu. Sonra son bombayı patlattı ve Ahmed Yezid'in kendisine suikast girişiminde bulunduğunu söyledi.

Hala, BM Genel Sekreterliği makamına seçimle geldiğini ve ancak delegelerin isteğiyle ayrılacağını, kimsenin onu korkutamayacağını söyledi. Kürsünün yan tarafına geçerken bileğindeki alçı göründü ve büyük bir alkış tufanı koptu.

ABD Başkanı, uzaktan kumanda aletine basıp televizyonu kapatırken, "Çok cesur bir kadın," diye mırıldandı. "Bizim kabinede olmasını çok isterdim."

Senatör Pitt, "Çok güzel konuştu," dedi. "Yezid'i mahvetti ve İskenderiye Kütüphanesi'nin araştırılması konusunu iyi bağladı."

"Evet, iki konuda da istediğimizi yaptı."

"Onun, Mısır Cumhurbaşkanı Hasan'la görüşmek için Uruguay'a gideceğini biliyorsunuz, değil mi Sayın Başkan?"

Başkan başını salladı. "Dale Nichols, onunla uçakta yaptığınız konuşmayı anlattı." Başkan Oval Ofis'teki masasının başında oturuyordu. "Araştırmalar nasıl gidiyor?"

"Bilgisayar merkezi bölgeyi bulmaya çalışıyor."

"Bir umut var mı peki?"

Senatör başını iki yana salladı. "Henüz bir şey yok. Dört gün önceki yerimizde sayıyoruz."

"Çalışmaları hızlandıramaz mıyız acaba? Konuyla ilgili üniversite uzmanlarından ve bazı kuruluşlardan yardım istesek?"

Senatör Pitt'in yüzünde kuşkulu bir ifade vardı. "NUMA, dünyadaki

okyanuslar, nehirler ve göller konusunda hiçbir yerde bulunmayacak mükemmellikte bir kompüterize bilgi donanımına sahiptir. Mısır filosunun rotasını onlar bulamazsa, kimse bulamaz."

Başkan, "Arkeolojik ve tarihi kayıtlara ne dersin?" diye sordu. "Geçmişte bulunmuş bazı şeyler belki bize bir ipucu verebilir."

"Evet, bunu deneyebiliriz. Pennsylvania Üniversitesi'nde çok iyi bir araştırmacı tanıyorum. Yarın bu saate kadar, buradaki ve Avrupa'daki arşivlere otuz uzman gönderebilir."

"Çok güzel. Ona meseleyi biraz aç."

Senatör, "Basın ve Hala, konuyu kamuoyuna açıkladığına göre, birçok ülkenin yanı sıra hazine avcıları da bu işin peşine düşeceklerdir," dedi.

"Bu ihtimali düşündüm tabii. Ama Başkan Hasan'ın hükümetini desteklemek bizim için öncelikli bir konu. Kütüphaneyi bulup, Hasan'ın bunların Mısır'a iade edilmesi talebine hemen olumlu yanıt verilmesi onun Mısır'daki popülaritesi çok artacak, adam bir kahraman olacaktır."

"Evet, aynı zamanda Yezid ve ekibinin darbe tehditleri de azalacaktır. Tek sorun, Yezid'in kendisi. Bu adamın sağı solu belli değil. En iyi Ortadoğu uzmanlarımız bile onu anlayamıyorlar."

Başkan kararlı bir ifadeyle ona baktı. "Kütüphaneyi Hasan'a verdikten sonra Yezid'i sahneden silmekte herhangi bir sorun çıkacağını sanmıyorum."

"Sizinle aynı fikirdeyim Sayın Başkan, ama Yezid'i küçümsemek yanlış olur diye düşünüyorum."

"Dört dörtlük değil ya bu adam?"

"Evet, ama Ahmed Yezid, Ayetullah Humeyni'ye pek benzemiyor. Çok zeki ve bilgili bir adam. Reklam ajanslarının, iyi bir 'yara dedikleri türden entelektüel özellikleri olan birisi."

"Siyasi arenada başarılı olabilir, ama suikastlar konusunda zayıf gibi."

Senatör omuzlarını silkti ve gülümsedi. "Onun planlarını bozanlar, hiç kuşkusuz kendi adamları. Başkan olarak, bir yardımcı ya da danışmanın güzel bir planı nasıl mahvedebileceğini çok iyi bilirsiniz."

Başkan gülümsedi ve bir yorumda bulunmadı. Bir süre arkasına yaslandı ve elindeki kalemle oynadı. Sonra, "Yezid hakkında çok az şey biliyoruz," dedi, "Bu adam nereden gelmiştir, zayıf noktaları nelerdir, bilmiyoruz."

"Kendi söylediklerine bakılırsa, yaşamının ilk otuz yılını, Sina Çölünde dolaşıp, Allah'la konuşarak geçirmiş."

"Yani, bir peygamber olduğunu mu iddia ediyor? Başka ne gibi bilgiler var? Onun hakkında her şeyi Öğrenmeliyiz."

"Bu konuyu Dale Nichols'a sormalısınız. CIA ile birlikte adamın biyografik ve psikolojik profili üzerinde çalışıyor."

Başkan, "Bakalım neler bulmuşlar," dedi ve interkomun düğmesine basarak, "Dale, biraz buraya gelir misin?" diye seslendi.

Hoparlörden Dale Nichols'ın, "Hemen geliyorum," diyen sesi duyuldu.

Onun, kendi bürosundan Oval Ofis'e olan mesafeyi aşıp gelmesine kadar iki adam hiç konuşmadı. Nichols, kapıyı vurdu ve içeriye girdi.

Başkan, "Ahmed Yezid'i tartışıyorduk," dedi. "Brogan'ın adamları onun hakkında bir şeyler bulabildiler mi?"

Nichols, "Martin'le bir saat önce konuştum," diye cevap verdi. "Söylediğine göre, adamları bir iki güne kadar bir dosya hazırlayacaklarmış."

"Pekâlâ, dosya hazır olur olmaz hemen görmek istiyorum."

Senatör Pitt, "Konuyu değiştirmek istemem ama" diye söze girdi, "Kütüphane'nin birkaç hafta içinde bulunması halinde, neler düşündüğümüz konusunda Başkan Hasan'a bilgi vermemiz gerekmiyor mu?"

Başkan başını salladı. "Kesinlikle." Gözlerini senatöre dikip bir süre ayırmadı. Sonra, "Buradan kırk sekiz saat için uzaklaşıp bunu yapabilir misin acaba George?" diye sordu.

"Yani Uruguay'a gidip onunla görüşmemi mi istiyorsunuz?"

"Sence bir mahzuru var mı?"

"Aslında bu, Dışişleri Bakanlığı'ndan Douglas Oates'in işi. O ve Maliye'den Joe Arnold, şu anda zaten Kingston'dalar ve yabancı ekonomi yetkilileriyle ön görüşmelerde bulunuyorlar. Onun arkasından bu işi çevirmem garip olmaz mı?"

"Neden olsun ki? Sen, bu araştırma konusunda daha çok bilgiye sahipsin. Zaten daha önce de dört kez Başkan Hasan'la görüştün ve Hala Kâmil'i de yakından tanıyorsun. Yani, uzun lafın kısası, bu iş için biçilmiş kaftansın."

Senatör teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. "Pekâlâ, şu anda Senato'da önemli oylamalar yok ve ekibim de beni idare edebilir. Bana bir uçak verirseniz, Salı

sabahı erkenden gidip o akşam Hasan'la görüşür ve raporumu da size ertesi günü öğleden sonra verebilirim."

Başkan, "Teşekkürler George," dedi. "Yalnız, bir şey daha var."

Senatör Pitt içini çekti. "Her zaman vardır zaten."

"Başkan Hasan'a, çok gizli olarak, yanınızda kimse olmadan, Yezid'i ortadan kaldırmak istediği takdirde kendisine yardım edeceğimizi söyle."

Senatör şaşırmıştı. "Beyaz Saray'ın siyasi suikastlara karıştığını bilmiyordum," diye söylendi. "Çok rica ediyorum Sayın Başkan, Yezid ve diğer teröristlerin seviyesine sakın inmeyin."

"On iki yıl önce birisi çıkıp da Humeyni'yi safdışı bıraksaydı, Ortadoğu bugün çok daha iyi bir yer olurdu."

"Bu, Kral Georg'un George Washington'la 1778 koloni devletlerinin olmaması halinde Amerika'da her şeyin güllük gülistanlık olacağını söylemesi gibi bir şey."

"Yapma George, böyle demagojilerle konu sabaha kadar uzar artık. Son karar yine Başkan Hasan'a ait. Emri verirse o verecek."

Senatör yüzünü buruşturdu ve "Bu, hiç de iyi bir fikir değil," diyerek başını iki yana salladı. "Bu haber sızdığı takdirde, başkanlığınız tehlikeye girecektir, bunu da düşünün."

"Dürüstlüğüne ve verdiğin tavsiyeye saygı duyuyorum. Zaten mesajı iletmek için seni seçmemin nedeni de bu."

Senatör, "Başkan Hasan'a kütüphaneyle ilgili bilgi veririm," dedi. "Ama Yezid öldürülmeyi hak etse bile, bu konuda konuşamam."

Nichols diplomatik bir taktikle araya girerek, "Hasan'ın sarayına, oraya gideceğin konusunda bilgi versem iyi olur," dedi.

Başkan ayağa kalkarak toplantının bittiğini ilan etti ve Senatör'ün elini sıktı. "Çok teşekkür, dostum. Çarşamba öğleden sonra raporunu bekleyeceğim. Akşam yemeğini de, biraz erkenden birlikte yiyebiliriz."

"Görüşmek üzere, Sayın Başkan." yolculuklar."

Senatör Pitt Oval Ofis'ten çıkarken içinde, Başkan'ın Çarşamba günü akşam yemeğini yalnız yiyeceğine dair bir his vardı.

33

Lady Flamborough güneşin son ışıklarıyla birlikte, küçük Punta del Este limanına süzülerek girdi. Güneyden esen hafif rüzgâr, kıç taraftaki İngiliz bayrağını hafif hafif dalgalandırıyordu.

Çok güzel dizayn edilmiş harika bir İngiliz gemisiydi bu. Gövdesi siyaha, üst güverte ve kamaralar beyaza boyanmıştı. Bazı bölümler ise, açık mavi ve pembe renkleriyle âdeta göz alıyordu.

Yeni kuşak küçük gezi gemilerinden olan Lady Flamborough, metrelik boyuyla lüks bir yat görünümündeydi, ama yat denemeyecek kadar da büyüktü kuşkusuz. Elli tane geniş kamarası vardı ve sadece yüz yolcu alabiliyordu. Bu yolcuların her birine de bir servis elemanı veriliyor ve herkesin rahat etmesi sağlanıyordu.

Ancak bu seferinde gemi Portoriko'daki San Juan limanından Punta del Este limanına yolcusuz gelmişti.

Esmer kılavuz kaptan, "İki derece iskele," dedi.

Dümenci, “İki derece iskele," diye tekrarladı.

Kılavuz kaptan haki gömlek ve şort giymiş, gözlerini limanın sularına dikmişti. "Yavaşça sancağa döndür ve Sıfır-sekiz-sıfır'da tut."

Dümenci, emri tekrarladı ve gemi ağır ağır yeni rotasına girdi. Limanda, rengârenk bayrak ve flamaları hafif rüzgârda dalgalanan bir sürü yat ve gezi gemisi vardı. Bunlardan bazıları, ekonomi konferansına gelen yabancı delege ve yetkilileri ağırlamak üzere kiralanmışlardı, diğerleri ise tatilcilere aitti.

Kılavuz kaptan, demir atma noktasına gelmeden yarım kilometre önce makineleri stop ettirdi. Lüks gemi, şimdi sakin sularda ağır ağır ilerliyor ve demir atma noktasına doğru yaklaşırken sürati de gittikçe düşüyordu.

Bir süre sonra kılavuz kaptanın, "Pozisyonumuz tamam," diyen sesi duyuldu. "Demir atabiliriz."

Kocaman çapanın zinciri salınıp baş taraftan sulara gömülmesi ile birlikte geminin kıçı hafifçe kaydı. Demir su tabanına yerleşince, zincirin boşu alındı ve kılavuz kaptanın emriyle makineler stop etti.

Beyaz üniforması içinde dimdik duran, uzun boylu, zayıf bir adam olan

Kaptan Oliver Collins, kılavuz kaptanı başıyla selamlayıp teşekkür etti ve elini uzattı. "Her zamanki gibi mükemmel bir kılavuzluk, Bay Campos." Kaptan Collins, kılavuz kaptanı yirmi yıldır tanıyordu, ama en yakın arkadaşlarına bile ilk isimleriyle hitap etmezdi.

Campos sigaradan kahverengiye dönmüş dişlerini göstererek güldü ve "Boyu otuz metre daha uzun olsa buraya zor yanaştırırdım," dedi. Konuşması, İspanyol'dan ziyade İrlandalı aksanına çalıyordu. "Rıhtıma yanaşamadığımız için üzgünüm Kaptan, ama açıkta demir atma emri aldım."

Collins, "Güvenlik önlemleri nedeniyle sanırım," dedi.

Campos sönmüş olan purosunu yaktı ve "Bu toplantılar yüzünden bütün ada altüst oldu," dedi. "Güvenlik kuvvetlerine baksan, sanki her ağacın arkasında bir suikastçı var sanırsın."

Collins kaptan köprüsünün penceresinden, Güney Amerika'nın bu ünlü tatil beldesine baktı. "Şikâyet etmeye hakkım yok. Gemimiz, konferans süresince Meksika ve Mısır Cumhurbaşkanlarını ağırlayacak."

Campos, "Öyle mi?"dedi fısıltıyla. "Demek bunun için gemiyi sahilden uzakta demirlettiler."

Collins, "Kamarama geçelim de sana bir içki ikram edeyim," dedi. "Ama bir dakika, akşam yemeği zamanı geliyor, beraber yer miyiz?"

Campos başını iki yana salladı. "Davetine teşekkürler Kaptan. Ama limana baksana, her yer tekne dolu, yeni bir iş çıkabilir. Başka zaman yeriz."

Kılavuz kaptan, gemiye verilen rehberlik hizmeti için gerekli kâğıtları doldurup Collins'e uzattı ve imzalattı. Sonra köprünün arka penceresinden geminin pırıl pırıl güvertelerine baktı. "Bir gün tatile çıkacak ve bu gemiye yolcu olarak bineceğim," dedi.

Collins, "Ne zaman tatile çıkacağını bana haber ver," dedi. "Şirketin, seni misafir etmesini sağlayabilirim."

"Çok teşekkür ederim. Karım bunu duyunca artık tatile çıkana kadar peşimden ayrılmaz, eminim."

"Bu bana zevk verecektir Bay Campos. Ne zaman istersen."

Kılavuz botu gemiye yanaştı ve Carlos merdivenden inip ona atladı. Liman dışına doğru uzaklaşırken, elini tekrar salladı ve gelen yeni bir gemiye kılavuzluk etmek üzere görevine döndü.

Collins'in yardımcısı, Birinci Subay Michael Finney, "Harika bir seyahat oldu bu," dedi. "Tüm mürettebat gemide ve hiç yolcu yok. Yolda geçirdiğimiz şu altı gün krallar gibi yaşadık."

Firma kurallarına göre, tüm gemi subaylarının yolculuk sırasında yolcuları mümkün olduğunca eğlendirmeleri, oyalamaları gerekiyordu ki, Finney bu işten hiç hoşlanmıyordu. İyi bir denizciydi. Yemeklerini arkadaşlarıyla yemeyi tercih ediyor ve sık sık gemi teftişine çıkıp, yolcuların yemek salonundan uzak durmaya çalışıyordu. Geniş göğüslü, iriyarı bir adamdı.

Collins, "Yolcularla sohbet etmenin zevkine varamamış gibi bir halin var," diyerek güldü.

Finney, yüzünü buruşturdu. "Her zaman aynı aptalca soruları sormalarından bıktım usandım."

"Yolcularımıza karşı nazik ve saygılı olmak zorundayız Bay Finney. Özellikle önümüzdeki günlerde çok dikkatli olman gerekiyor. Gemimizde çok önemli yabancı lider ve devlet adamları olacak."

Finney cevap vermedi ve gözlerini, sahildeki modern yüksek binalara çevirdi. "Ne zaman gelsek, yeni bir otel diktiklerini görüyoruz burada," dedi.

"Sen Uruguay'da doğmuştun, değil mi?"

"Evet, Montevideo'nun batısında doğmuşum. Babam bir Belfast makine şirketinin buradaki temsilcisiydi."

"Memleketine gelmek seni sevindirmiş olmalı."

"Pek sayılmaz. On altı yaşımdayken, maden cevheri taşıyan Panama bandıralı bir yük gemisine tayfa yazılıp memleketimden ayrıldım. Annem ve babam öldüler. Çocukluğumdan hiç kimse kalmadı." Sustu ve başıyla pencereyi işaret etti, “İşte, Allahın cezası gümrükçülerle, göçmen bürosunun adamları geliyor."

Collins, "Önemi yok," dedi. "Yolcumuz yok ve mürettebat da karaya çıkmayacağından işimiz çabuk bitecektir."

"Sağlık müfettişleri en belalıları."

"Muhasebeciye haber ver Bay Finney. Sonra da onları kamarama getir."

"Özür dilerim efendim, ama bu biraz fazla değil mi? Yani basit memurları kaptan kamarasına davet etmek..."

"Olabilir, ama limanda kalacağımız süre içinde, bürokrasiyle başımızın derde girmesini istemiyorum. Onlara her zaman işimiz düşebilir."

"Başüstüne efendim."

Gümrük ve göçmen bürosu memurlarını getiren tekne Lady bordasına yanaştığında akşam karanlığı çökmüştü. O sırada geminin lambaları yandı ve her taraf pırıl pırıl aydınlandı. Kentin ışıkları ve diğer gemilerin arasında, demir atmış Lady Flamborough mücevher kutusunda bir elmas gibi parıldıyordu.

Gemi merdiveninden güverteye çıkan Uruguaylı memurlar, Finney tarafından karşılandılar ve kaptanın kamarasına götürüldüler. Collins gelen beş kişiyi, kapısından bakarak incelemiş ve çok dikkatli bir adam olduğundan bazı gariplikler sezinlemişti. Adamlar üniformalı olmalarına karşın, beşincisi tulum giymiş ve başındaki geniş kenarlı hasır şapkayı da gözlerinin üzerine kadar çekmişti.

Adam başı öne eğik, önündeki adamın ayaklarına baka baka yürüyordu. Kapının önünde Finney içeriye girmeleri için kenara çekilip durdu.

Collins, “İyi akşamlar, baylar," dedi. "Lady Flamborough'ya hoş geldiniz. Ben, Kaptan Oliver Collins."

Adamlar seslerini çıkarmadan öylece duruyorlardı. Collins ve Finney şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar. Sessiz geçen birkaç saniyeden sonra tulum giymiş olan adam bir adım öne çıktı ve üzerindeki tulumu sıyırıp attı; tulumun altından, Collins'in giydiği üniformanın benzeri bir üniforma çıkmıştı. Sonra, başındaki hasır şapkayı tutup attı ve yine Collins'in şapkasına benzeyen kaptan şapkasını başına geçirdi.

Her zaman sakin ve soğukkanlı olan Collins, bu kez gafil avlanmış ve şoke olmuştu. Sanki aynaya bakıyordu; karşısındaki adam sanki ikiz kardeşiydi.

"Sen de kimsin?" diye sordu Collins. "Neler oluyor burada?"

Süleyman Aziz Ammar sırıtarak ona baktı ve “İsmimi bilmenize gerek yok Kaptan," dedi. "Geminizin kumandasını ben devralıyorum."

34

Gizli operasyonlarda şaşırtmaca taktiği önemli rol oynar. Lady Flamborough da müthiş bir sürpriz saldırı sonucu teröristlerin eline geçmişti. Bağlanıp, ağızlarına bez tıkılan ve Finney'nin kamarasına götürülen Kaptan Collins, Birinci Subay Finney ve gemi muhasebecisinden başka hiç kimse, gemilerinin teröristlerin eline geçtiğini bilmiyordu.

Ammar operasyonunu, müthiş bir zamanlamayla başarmıştı. Gerçek Uruguaylı gümrük memurları onların gemiye binişlerinden hemen on iki dakika sonra geldiler. Collins'e ikiz kardeşi kadar benzeyen makyajlı yüzüyle Ammar, onları gülümseyerek karşıladı. Finney'in yerine geçen ve muhasebeci rolünü oynayan iki adam, gölge bir köşede duruyorlardı. Tecrübeli denizcilerdi ve simaları yerlerine geçtikleri kişileri bayağı andırıyordu. Mürettebatın, üç metre uzaklıktan onları tanımaları olanaksızdı.

Uruguaylı memurlar işlerini kısa zamanda bitirdiler ve döndüler. Ammar, ikinci ve Üçüncü Subayı Collins'in kamarasına çağırdı. Bu, çok önemli bir test olacaktı. Onlar, kendisini tanımadıkları takdirde gelecek yirmi dört saat içinde karmaşık planın yürümesine bilmeden yardımcı olacaklardı.

Ammar'in Nebula 106 sefer sayılı uçağın kaptanı Dale Lemke' nin yüzünü taklit edip, mükemmel makyajıyla ona benzemesi hiç de zor olmamıştı. Çünkü, Lemke'yi öldürdükten sonra yüzünün alçı maskesini kolayca almıştı. Fakat Lady Flamborough'un kaptanının yerine geçmek, kendisini ona benzetmek o kadar kolay olmamıştı. Yüzündeki değişiklikleri, İngiltere'deki bir ajanı tarafından çekilmiş Collins'in sekiz fotoğrafına bakarak yapmak durumunda kalmış ve sesini de onunkine benzetmek için özel bir karışımı koluna enjekte etmişti.

Collins'in yüzünün maskesini yapmak için bir heykeltıraş kiralamış ve yüzün, fotoğraflara benzediğinden iyice emin olunca kalıplarını çıkarmıştı. Daha sonra, dişi ve erkek kalıplar arasına sıkıştırılan lateks Collins'in ten rengine boyanmış ve fırınlanmıştı. Lateks maske, yüzüne tamamen oturmuş ve Ammar, Kaptan Collins'in ikizi oluvermişti.

Ammar daha sonra maskeye köpükten yapılmış kulak ve burun protezleri ilave etmiş ve görüntüsünü daha da mükemmel hale getirmişti. Collins'in göz renginde lensler, onun saçlarının renginde ve aynı tarzda taranmış bir peruk ve takma diş, onu Collins yapmaya yetmişti, artık kimse onu tanıyamazdı.

Collins'in karakterini ya da davranışlarını inceleyecek zamanı olmamıştı.

Sadece gemicilik konusunda kısa bir eğitim almış ve gemideki diğer subayların isimlerini ve yüzlerini ezberlemişti. Mürettebatın kendisinden kuşkulanmasının mümkün olmadığını düşünerek blöf yapmaktan başka çaresi yoktu.

İki gemi subayı kamarasına geldiğinde, "Kusura bakmayın çocuklar," dedi. "Sesim garibinize gidebilir, ama gribe yakalandım galiba."

Güneş yanığı teniyle sağlıklı bir genç olan ikinci Subay Herbert Parker, "Gemi doktorunu hemen göndereyim efendim," dedi.

'Büyük bir hata' diye düşündü Ammar. Collins'i yakından tanıyan bir doktor yüzündeki maskeyi görür görmez anlardı.

"Gerek yok," diyerek başını iki yana salladı. "Doktor zaten bir sürü hap verdi bana. Yatağa yatacak kadar hasta değilim, işimi yapabilirim."

İsmi benzemese de bir İskoç olan Isaac Jones, alnındaki kızıl saçları geriye itti ve "Yapabileceğimiz bir şey var mi efendim?" diye sordu.

"Evet var Bay Jones. VIP misafirlerimiz yarın öğleden sonra gelecekler. Hoşgeldiniz partisinden siz sorumlusunuz, iki Başkanı ağırlama olanağı sık sık olan bir şey değil ve şirket, çok iyi hizmet vermemizi istiyor."

Jones, "Başüstüne efendim,"dedi. "Bana güvenebilirsiniz."

Ammar diğer gemi subayına döndü ve "Bay Parker," dedi. "Bir saat içinde, şirkete ait bir kargo gemiye gelecek. Boşaltma operasyonuna siz bakacaksınız. Bu akşam ayrıca bir güvenlik ekibi de gelecek, onları lütfen kamaralara yerleştirin."

"Bu kargo işi de nereden çıktı efendim? Mısırlı ve Meksikalı güvenlik görevlileri de yarın sabah geleceklerdi, öyle değil mi?"

Ammar başını salladı ve "Bizim şirketin müdürleri bazen böyle garip işler yapıyorlar işte," dedi. "Güvenlik görevlilerinin erken gelişi de şirketin emri. Herhangi bir sorun çıktığında müdahale etmek üzere şirketin kendisine ait güvenlik personeli burada bulunacakmış."

"Güvenlik timlerinin birbirlerini denetlemeleri için herhalde?"

"Onun gibi bir şey. Sanırım Lloyds, ilave önlemler alınmasını, aksi takdirde sigorta primlerini çok yükselteceğini bildirmiş. Soracağınız bir şey var mı arkadaşlar?"

İki gemi subayı, bir şey olmadığını söylediler ve kapıya döndüler.

Ammar, "Herbert," dedi. "Kargoyu mümkün olduğunca sessiz ve çabuk

boşalt, olur mu?"

"Merak etmeyin efendim."

İki genç gemici güverteye çıktıklarında, Parker Jones'a döndü ve "Duydun değil mi?" diye şaşkın bir ifadeyle arkadaşına baktı. "Bana adımla hitap etti. Bu adam bize hep soyadlarımızla seslenir. Garip değil mi?"

Jones Önemsemiyormuş gibi omuzlarını silkti. "Belki de göründüğünden daha hastadır. Kim bilir?"

Kargoyu getiren tekne gemiye yanaştı ve küçük kargo vinci çalıştırılıp boşaltma kısa sürede ve sessizce gerçekleştirildi. Ammar'ın, işadamları gibi giyinmiş diğer adamları da gemiye çıkmışlar ve dört büyük kamaraya yerleştirilmişlerdi.

Boşaltma işi tamamlanıp kargoyu getiren tekne uzaklaşarak karanlıkta kaybolduğunda geceyarısı olmuştu. Lady Flamborough'nun vinci yuvasına sokulup gözden uzaklaştırıldı ve iki büyük yükleme kapağı kapandı.

Ammar, Finney'nin kamarasına gitti ve kapıyı beş kez vurup bekledi. Kapı aralandı ve içerdeki muhafız geriye çekildi. Ammar, halı döşeli koridorda sağa sola bakındı ve içeriye girdi.

Muhafız Collins'in yanma gitti ve ağzına yapıştırılmış olan bandı çıkardı. Ammar, "Size bu şekilde davranmak zorunda kaldığım için özür dilerim Kaptan," dedi, "Sizden kaçmaya teşebbüs etmemenizi ve mürettebatınıza haber vermemenizi istemem herhalde saçma olurdu, değil mi?"

Collins elleri ve ayakları sıkıca bağlı olarak bir sandalyede oturuyor ve dik dik ona bakıyordu, sonra "Sen iğrenç bir pisliksin," dedi.

"Siz İngilizler, doğru dürüst küfür etmesini bile bilmiyorsunuz. Yerinizde bir Amerikalı olsaydı nasıl küfürler savururdu kim bilir."

"Bizden hiçbir işbirliği bekleme alçak herif."

"Kadın mürettebatınızın boğazlarını teker teker kesip köpekbalıklarına atsak bile mi?"

Finney oturduğu yerden fırlayıp Ammar'ın üzerine atılmak istedi, fakat muhafız elindeki makinelinin kabzasıyla onun kasıklarına vurdu. Finney, acıyla bağırdı ve tekrar yerine çöktü.

Collins gözlerini Ammar'dan ayırmıyordu. "Sizin gibi insan müsveddesi teröristlerden her şey beklenir," dedi.

Ammar gayet sakindi. "Bizler adam kesen fanatik dincilerden değiliz," dedi. "Hepimiz birinci sınıf profesyonelleriz. Bu kez, birkaç yıl önceki Achille Lauro olayı tekrarlanmayacak. Kimseyi öldürmeye niyetimiz yok. Sadece, bazı taleplerimizin yerine getirilmesi karşılığında Başkan Hasan ve de Lorenzo ile adamlarını bir süre rehin alacağız, işimize müdahale etmezseniz, o hükümetlerle görüşüp işimizi tamamlayacak ve yolumuza gideceğiz."

Collins onun gözlerine baktı; adam doğruyu söyler gibi görünüyordu. Ama onun, çok iyi rol yapan bir insan olduğunu bilemezdi kuşkusuz.

"Dediğini yapmazsak, hepimizi öldürmekte tereddüt etmezsiniz, değil mi?"

"Tabii Kaptan, siz de dahil olmak üzere hepiniz ölürsünüz."

"Peki, benden ne istiyorsun?"

"Aslında sizden istediğim bir şey yok. İkinci ve Üçüncü Subaylarınız da beni Oliver Collins olarak biliyorlar, bu nedenle sadece Bay Finney'den bir şeyler bekliyorum. Ona, benim emirlerime itaat etmesini söyleyin."

Collins, "Neden Finney?" diye sordu.

"Kamaranızdaki subay dosyalarını okudum. Finney, bu suları çok iyi tanıyormuş."

"Ne demek istediğini anlayamadım doğrusu."

Ammar içini çekti ve "Buradan çıkarken, kılavuz kaptan riskini göze alamayız," diye açıkladı. "Yarın hava kardıktan sonra, Finney dümene geçecek ve gemiyi bu limandan çıkarıp açık denize götürecek. "

Collins ve bir süre düşündü. Sonra, başını kaldırıp ona baktı ve "Liman müdürlüğü bunu görür görmez liman girişini kapatacaktır," dedi. "Hepimizi öldürmeye kalksan da seni buradan çıkarmazlar."

Ammar, "Gemideki tüm ışıkları söndürüp tam bir karartma uygularsak, karanlıkta rahatça çıkabiliriz," dedi.

"Ne kadar uzaklaşabilirsiniz ki? Sabah olur olmaz, yüz mil çevredeki tüm devriye botları gelip gemiyi çembere alacaklardır.

"Sen merak etme Kaptan, bizi bulamazlar."

"Ama bu çok saçma. Lady Flamborough gibi koca bir gemiyi nereye saklayabilirsiniz ki?"

Ammar bilgiç bir ifadeyle, "Doğru, onu saklayamam," dedi. "Ama görünmez

hale getirebilirim, değil mi?"

Parker kapıyı vurup girdiğinde, Jones masasına oturmuş, sabah gelecekleri karşılama töreninin hazırlıklarını yapıyordu. Parker bitkin görünüyordu ve üniforması ter içindeydi.

Jones merakla ona baktı ve "Yükleme bitti mi?" diye sordu.

"Evet, çok şükür bitti."

"Bir şeyler içer misin?"

"Şu senin kıyak Skoç viskinden bir kadeh içerim tabii."

Jones iki kadeh viski hazırlayıp birini arkadaşına uzattı ve "Çok yorulmuşa benziyorsun," dedi "Ama sabah nöbetinden kurtuldun hiç olmazsa."

"Şu kargo işiyle uğraşmaktansa, sabah nöbetini yeğlerdim doğrusu," dedi yorgun bir sesle. "Sen neler yaptın?"

"Daha yeni kalktım."

"Kamaranda ışık görmeseydim seni rahatsız etmezdim. Baksana, Finney'yi ortalarda hiç görmedim. Nerelerde bu adam?"

Jones arkadaşının yüzündeki endişe ifadesini görünce, "Neyin var senin? Endişeli görünüyorsun," dedi.

Parker kadehindeki viskiyi bitirdi ve boş kadehe baktı. "Böyle bir gemide, şimdiye kadar bu tür bir kargo asla görmemiştim."

Jones merakla ona baktı, "Ne yüklediniz gemiye?"

Parker bir sandalyeye oturdu ve başını iki yana salladı. "Hava kompresörleri, fırçalar, boyama silindirleri ve elli kutu da boya."

"Ne renk?"

"Bilemiyorum, boya kutularında İspanyolca bir şeyler yazıyordu."

"Belki de şirket gemiyi bir süre sonra bakıma alıp boyatacaktır.

"Sadece boya olsa neyse, koca koca plastik ruloları da geldi."

"Plastik mi?"

Parker başını salladı ve "Bir sürü de sunta plakası geldi," diye devam etti. "Onları kargo kapaklarından zor geçirdik, içeri yerleştirmemiz bile üç saatimizi aldı."

John kısık gözlerle viski kadehine baktı. "Hiçbir şey anlamadım ben bu işten," diye mırıldandı. "Şirket bunlarla neler yapmayı düşünüyor acaba?"

Parker ellerini iki yana açtı ve omuzlarını silkti. "Hiçbir fikrim yok."

Mısırlı ve Meksikalı güvenlik görevlileri, güneşin doğuşundan kısa bir süre sonra gemiye çıktılar ve teftişe başladılar. Çevrede bomba olup olmadığını kontrol ettikten sonra, personel dosyalarım da incelediler. Birkaç Hintli ve Pakistanlı'nın dışında mürettebatın hepsi İngilizdi ve hiçbirinin hukuki bir pürüzü yoktu.

Ammar'ın terörist timindeki herkes mükemmel İngilizce konuşuyordu ve teftiş sırasında sorulduğunda sahte pasaport ve kimliklerini hemen gösterip görevlilere karşı yardımsever bir tavır sergilediler.

Başkan de Lorenzo gemiye öğlene doğru geldi. Altmış yaşlarında, güçlü kuvvetli, üzgün ifadeli koyu renk gözleri olan bir adamdı; kırlaşmış saçları rüzgârda dağılmıştı ve yüzünde, acı çekiyormuş gibi bir ifade vardı. Yüz hatları, İspanyol atalarının izlerini taşıyordu.

Başkanı, Collins rolünde karşılayan Ammar'a, rolünden ötürü Oscar ödülü rahatlıkla verilebilirdi. Gemi orkestrası Meksika milli marşını çaldı ve sonra, Başkan ve yanındakiler, Lady Flamborough'un sancak tarafındaki kamaralarına yerleştirildiler.

Öğleden sonra, zengin bir Mısırlı işadamına ait bir yat gemiye yanaştı ve Başkan Hasan güverteye çıktı. Mısır Cumhurbaşkanı Meksika Başkanı'nın aksine, siyah saçlarının tepesi açılmış, uzun boylu, zayıf bir adamdı ve elli dördüncü yaş gününü bir süre önce kutlamıştı. Gözleri sulanmış gibiydi ve sanki her şeye kuşkuyla bakar gibi bir hali vardı.

Karşılama töreni tekrarlandı ve Başkan Hasan'la maiyetindekiler geminin iskele tarafındaki kamaralarına yerleştirildiler.

Punta del Este'ye, bu büyük ekonomi konferansı için elliden fazla Üçüncü Dünya ülkesinin devlet başkanları gelmişti. Bunlardan bazıları, zengin vatandaşlarının villalarında ya da lüks Cantegril Kulübü'nde kalıyorlardı. Bazıları da, sahilden açıkta demirlemiş olan geminin sessizliğini yeğlemişti.

Kentin sokakları ve restoranları, bir süre sonra, başkanlarını karşılamaya gelen diplomatlar ve basın mensuplarıyla dolup taşmaya başladı. Uruguaylı yetkililer, turist akınının yanında, bu kadar kalabalık bir devlet yetkilisini koruma konusunda endişelenmeye başlamışlardı. Ülkenin silahlı kuvvetleriyle emniyet güçleri, durumu kontrol altında tutmak için ellerinden geleni yapıyorlardı, ama

bir süre sonra sokakları dolduran kalabalıklar karşısında çaresiz kaldılar; trafik kontrollerini kendi haline bırakıp, sadece devlet yetkililerini koruma konusuna önem vermeye başladılar.

Ammar, kaptan köprüsünün sancak kanadında durmuş, dürbünle kenti seyrediyordu. Bir ara, dürbünü gözlerinden çekti ve saatine baktı.

Yakın arkadaşı İbn Telmuk yanına geldi ve "Akşama kadar dakikaları mı sayacaksın böyle Süleyman Aziz?" diye sordu.

Ammar başını çevirmeden, "Günbatımına kırk üç dakika kaldı," dedi.

Telmuk bir sürü teknenin cirit attığı limanı gösterdi. "Şuraya bak. Ne kadar çok tekne var." Basın mensupları, kiraladıkları teknelerle bazı devlet yetkilileriyle röportaj yapabilme yollarını ararken, turistler de dünya liderlerini görmek için yatlar arasında dolaşıp duruyorlardı.

Ammar, "Gemiye, Hasan ve de Lorenzo'nun adamlarından başka kimseyi almayın," dedi.

"Tamam. Ama biz limandan ayrılmadan önce sahile çıkmak isteyen olursa?"

"Bırakın gitsinler. Gemide bir anormallik olmaması gerekiyor. Kentin kalabalığı bizim lehimize. Gittiğimizi ancak çok sonra fark edeceklerdir."

"Fakat liman yetkilileri aptal değiller ya, hava karardıktan sonra ışıklarımızın yanmadığını görünce merak edip araştıracaklardır."

"Onlara, ana jeneratörümüzün arıza yaptığını ve onarılmakta olduğunu söyleyebiliriz." Ammar, Lady Flamborough'nun yakınında demir atmış diğer bir gezi gemisini gösterdi ve "Şuna baksana," diye ekledi. "Zaten onun ışıkları, kıyıdan bakıldığında bizimki gibi görünecektir. "

"Tabii dikkatli bakmazlarsa."

Ammar omuzlarını silkti. "Açık denize çıkmak için bir saate ihtiyacımız var. Uruguay güvenlik güçleri sabah olmadan liman dışında bir araştırmaya başlamayacaklardır."

İbn Telmuk, "Mısırlı ve Meksikalı güvenlik görevlilerini şimdiden safdışı bırakmalıyız," dedi, "Ne zaman başlayalım?"

"Herkes silahına susturucu taktı mı?"

"Her şey tamam. Silah seslerini kimse duymayacaktır."

Ammar parıltılı gözlerini arkadaşının yüzüne dikti. "Her şey sessiz ve çabuk

olmalı dostum. Tüm zekâ ve ustalığınızı kullanın ve onları teker teker avlayın. Kimseden ses çıkmamalı. İçlerinden biri kaçar ve kıyıdaki güvenlik güçlerini uyarırsa, hepimiz öldük demektir. Bunu herkese söyle."

"Elimizden geleni yapacağız, merak etme."

"Evet, aldığımız paraları hak etmenin ve Yezid'i Mısır'ın başına getirmenin zamanı geldi. Hadi, iş başına."

Önce Mısırlı güvenlik görevlilerini safdışı bırakacaklardı. Mısırlılar, şirket tarafından gönderildiklerini söyleyen sahte koruma görevlilerine kanarak boş kamaralara götürülüyor ve orada kolayca öldürülüyorlardı.

Güvenlik görevlilerini kandırmak için her yolu deniyorlardı. Söyledikleri yalanlar içinde en işe yarayanı, yetkililerden birinin yemekten zehirlendiği ve kaptanın, kendilerini görmek istediğiydi. Mısırlı koruma görevlisi, boş kamaraya adımını atar atmaz, kalbine yediği bir kurşunla yere yığılıp ölüyordu. Cesedi hemen yandaki yatak odasına götürüyorlar ve yerdeki kanları birkaç dakikada temizliyorlardı.

Sıra Meksikalılara geldiğinde, de Lorenzo'nun koruma görevlilerinden ikisi kuşkulandılar ve kamaraya girmek istemediler. Ama birilerine haber vermeden önce onlar da koridorda gafil avlanarak birkaç bıçak darbesiyle can verdiler. Bir süre sonra, on iki Mısırlı ve Meksikalı güvenlik görevlisi öldürülmüş, geriye sadece başkanlarının kapıları önünde nöbet tutan iki Mısırlı ve üç Meksikalı muhafız kalmıştı.

Hava kararmaya başlamıştı ve Ammar, üzerindeki kaptan üniformasını çıkarıp siyah bir tulum giydi. Sonra elini yüzüne götürüp maskeyi çıkardı ve yerine komik bir maske taktı.

İbn Telmuk kamaranın kapısını vurup içeriye girdiğinde, Ammar, üzerinde iki otomatik tabanca ve bir küçük telsiz bulunan kemeri beline bağlamak üzereydi.

Yardımcısı, "Beş kişi kaldılar," dedi. "Onları da sadece açık saldırıyla temizleyebiliriz."

Ammar, "Çok iyi," dedi. "Artık gizlenmenin bir anlamı kalmadı. Adamlarına çabuk ve dikkatli olmalarını söyle. Hasan ve de Lorenzo'nun da kazara öldürülmelerini istemiyorum."

Telmuk başını salladı ve emri, kapı dışında bekleyen bir adamına tekrarladı. Sonra Ammar'a döndü ve kendinden emin bir ifadeyle, "Gemiyi artık elimizde bil," dedi.

Ammar, Kaptan Collins'in masasının yukarısında, duvarda asılı kronometreli saati gösterdi ve "Otuz yedi dakika sonra gidiyoruz," dedi. "Makine dairesindekiler dışında tüm mürettebatı ve yolcuları toplayın. Makine dairesi, vereceğim emirlere hazır olmalı. Herkesin yemek salonunda toplanmasını istiyorum. Kendimizi göstermenin ve isteklerimizi iletmenin zamanı geldi."

Telmuk tüm dişlerini göstererek güldü ve "Allah yardımcımız olsun," dedi, "Şimdiye kadar her şey yolunda gitti."

Ammar ciddi bir yüz ifadesiyle ona baktı, "Allah'ın bize yardımcı olup olmadığını ancak beş gün sonra anlayabileceğiz," dedi.

"Allah bizimle beraber dostum. Bunun işaretini de gönderdi. O burada."

"O mu? ' O ' da kim? "

"Hala Kâmil."

Ammar önce anlayamadı, yanlış duyduğunu sandı. Sonra kendini toparladı ve "Kâmil mi? O kadın gemide mi?" diye sordu.

İbn Telmuk mutlu bir gülümsemeyle başını salladı. "On dakika önce gemiye bindi. Ona bir muhafız verip, kadın mürettebatın bulunduğu bölüme gönderdim."

Ammar içini çekti ve "Haklısın," diye mırıldandı. "Allah bizimle beraber."

"Evet, sineği örümcek ağına gönderdi ve sana, onu Ahmed Yezid adına öldürmek için ikinci bir şans tanıdı."

Hava kararırken hafif bir tropikal yağmur yağdı ve bulutlar kuzeye doğru uzaklaştılar. Punta del Este'nin sokaklarında ve limandaki gemilerde ışıklar yanmaya başlamıştı.

Lady Flamborough'nun, arkasındaki geminin ışıklarının altında, sadece bir gölge gibi görünmesi Senatör Pitt'in garibine gitmişti. Tekne, geminin bordasına yanaşırken, güverte karanlık ve boş görünüyordu.

Senatör Pitt elindeki hafif çantayla, merdivenin alt platformuna kolayca atladı. Kendisini getiren motor, hemen döndü ve kıyıya doğru uzaklaştı. Güverteye çıktığında kimseyi görememesi, şaşkınlığını daha da artırdı. Burada yolunda gitmeyen bir şeyler vardı, tik düşüncesi, 'Acaba yanlış gemiye mi çıktım?' oldu.

Kulağına, sadece, ana güverte üzerindeki salonun içinde birimin mikrofondan konuşan sesiyle makine dairesindeki jeneratörlerin sesleri geliyordu. Döndü ve kendisini getiren tekneye seslenmek istedi, fakat tekne uzaklaşmıştı ve eski dizel motorun gürültüsünden teknedekilerin onu duymaları imkânsızdı. O sırada, siyah

tulum giymiş bir adam aniden ortaya çıktı ve elindeki otomatik tüfeği Senatör'ün midesine doğrulttu.

Senatör soğukkanlılığını bozmadan, "Lady Flamborough mu bu?" diye sordu.

Adam, "Siz kimsiniz?" diye fısıldadı. "Burada ne arıyorsunuz?"

Senatör, kim olduğunu ve neden geldiğini anlatırken adam, başını hafifçe yana eğmiş, onu dikkatle dinliyordu.

"Senatör George Pitt mi? Bir Amerikalı. Sizi beklemiyorduk."

"Başkan Hasan geleceğimi biliyor. Lütfen silahını indir de beni onun kamarasına götür."

Adam gözleri kuşkuyla kısılmış olarak, "Sizinle gelen başkası da var mı?" diye sordu.

"Hayır, yalnız geldim."

"Hemen sahile dönmelisiniz."

Senatör başıyla, uzaklaşan tekneyi gösterdi. "Gidemem, beni bırakan motor çoktan uzaklaştı."

Adam, silahını indirip bir süre düşündü ve sonra, birkaç adım atıp bir kapının önünde durdu. Yumuşak bir sesle, "Buyrun," derken elini çantaya doğru uzattı, "O çantayı da bana verin."

Senatör iki eliyle çantaya sarıldı ve "Burada resmi belgeler var," deyip kapıyı örten ağır perdeyi bir yana itti ve büyük yemek ve balo salonuna girdi, içerde, kimisi takım elbiseli, kimisi üniforma giymiş, kimi ayakta, kimi yerde, oturur vaziyette bir sürü insan vardı ve hepsi de başlarını çevirip şaşkınlıkla ona baktılar.

Duvarların önüne dizilmiş silahlı ve tulum giymiş dokuz adam, omuzlarından sarkan otomatik silahların namlularını kalabalığın üzerinde gezdirip duruyorlardı.

Sahnede, mikrofonun önünde duran biri Senatöre, "Hoşgeldiniz," dedi. O da diğerleri gibi siyah tulum ve siyah spor ayakkabısı giymişti, ama diğerlerinden farklı olarak yüzünde komik bir maske vardı. "Adınızı lütfeder misiniz?"

Senatör Pitt şaşkınlıkla çevresine bakındı. "Neler oluyor burada?"

Ammar sert bir sesle, "Lütfen soruma cevap verin bayım," dedi.

"Amerikan Kongresi'nden Senatör Pitt. Buraya, Mısır Cumhurbaşkanı

Hasan'la görüşmeye geldim. Bana bu gemide olduğunu söylediler."

"Başkan Hasan ön sırada oturuyor."

"Bu adamlar neden silahlarını bu insanlara doğrultmuş?"

Ammar sabırlı davranmaya çalışıyordu. "Bunun nedeni açık değil mi Senatör? Siz, ne yazık ki, bir gemi kaçırma olayının tam ortasına düştünüz."

Senatör Pitt birden korkunç bir korkuya kapılmış ve afallamıştı.

Hipnotize olmuş gibi ilerleyip, Kaptan Collins ve yardımcılarının yanından geçti ve Mısır Cumhurbaşkanı Hasan'la Meksika Cumhurbaşkanı de Lorenzo'nun soluk yüzlerine baktı. Sonra birden başını çevirdi ve Hala Kâmil'in korkuyla açılmış gözlerini gördü.

O anda, bu insanların ölümle burun buruna olduklarını anladı.

Kolunu yavaşça Hala Kâmil'in omzuna koydu ve korkunç bir öfkeyle Ammar'a, "Siz ne yaptığınızın farkında mısınız?" diye bağırdı.

Ammar, sükûnetini hiç bozmuyordu. "Ben ne yaptığımı çok iyi biliyorum Senatör. Allah daima bizimle oldu ve olacak. Bakın, Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri'yle, Amerika'nın seçkin senatörlerinden birini de bize yolladı."

Senatör, "Büyük bir hata yaptınız," dedi öfkeyle. "Bunun cezasını muhakkak çekeceksiniz. Kaçamazsınız bundan."

"Ah, siz hiç merak etmeyin Senatör. Ben her şeyi ayarladım."

"İmkânsız bu! "

"Bunun imkânsız olmadığını siz de yakında anlayacaksınız."

35

Sekreteri açık kapıdan başını uzattığı sırada, Nichols eve gitmek üzere çantasını topluyor, gerekli belgeleri içine yerleştiriyordu.

"Langley'den bir bay sizi görmek istiyor efendim."

"Pekâlâ, gönder buraya."

Nichols'un tanıdığı bir CIA ajanı, elindeki deri çantayla içeriye girdi.

"Tam zamanında yetiştin Keith, eve gitmek üzereydim."

Keith Farquar palabıyıklı, gür kahverengi saçlı ve kalın çerçeveli gözlüğü olan iriyarı bir adamdı. Bütün bu özellikleriyle Nichols onu CIA'nın temel taşlarından biri gibi görüyordu.

Farquar davet beklemeden bir koltuğa oturdu, çantasının şifresini çevirip açarak, içindeki küçük yangın bombasının devresini açtı. Sonra çantadan aldığı ince bir dosyayı Nichols'un masasına bıraktı.

"Bay Brogan, Ahmed Yezid konusunda fazla bilgi olmadığını size söylememi istedi. Doğumu, ailesi, okul yılları, evliliği, çocuğu olup olmadığı ya da suç kayıtları konusunda hiçbir bilgi yok. Ortadoğu Masası'nın topladığı bilgilerin çoğu, onu tanıyanlardan geliyor. Bunların çoğu da, çeşitli nedenlerle Ahmed Yezid'e düşman olmuşlar. Bu nedenle bilgiler taraflı olabilir."

Nichols, "Psikoloji daireniz onun kişiliğiyle ilgili bir şeyler çıkardı mı?" diye sordu.

"Bir şeyler yapmaya çalıştılar tabii, ama bu adam çetin ceviz. Çok iyi bir güvenlik örtüsünün altında gizleniyor. Gazetecilerin, çevresindekilerle yaptıkları röportajlar da kesin bir şeyler vermiyor."

Nichols başını salladı. "Yani serap gibi bir adam, öyle mi?"

Farquar gülümsedi. "Bay Brogan da aynı şeyi söyledi. 'Elini uzattığında uçup gidiveren bir serap gibi,' dedi."

"Dosyayı getirdiğin için teşekkür ederim. Bu bilgileri toplayanlara da teşekkürlerimi bildir."

"Her zaman emrinizdeyiz."

Farquar çantasını kapayıp kapıya doğru yürürken, "İyi akşamlar," dedi.

"Sana da."

Nichols düğmeye basıp sekreterini çağırdı. Kadın mantosu üzerinde, elinde çantası, içeri girdi. Üst üste iki gün mesaiye kalmıştı, bu sefer elini çabuk tutup gitmeye hazırlanıyordu belli ki. "Gitmeden önce benden istediğiniz bir şey var mı?" diye sordu korkarak.

Nichols, "Dışarıya çıkarken karıma telefon edip yarım saat gecikeceğimi söyler misin?" dedi. "Merak etmesin, yemeğe yetişeceğim."

Sekreter rahat bir nefes aldı. "Tabii efendim, söylerim, iyi geceler."

"Sana da, güle güle."

Nichols, piposunu dişlerinin arasına aldı, ama yakmadı. Çantasını masanın ucuna itip, pardösüsünü çıkarmadan oturdu ve Yezid'in dosyasını incelemeye başladı. Farquar'ın dediği gibi, dosyada fazla bilgi yoktu. Adamın son altı yıllık yaşamı konusundaki bilgiler daha fazlaydı ve önceki yılları tamamen karanlık görünüyordu; hakkında yaklaşık bir paragraf kadar bir yazı vardı. Gazetelerde hakkında çıkan ilk yazı, Kahire'nin fakir halkı için lüks bir otelin lobisinde yaptığı oturma eylemiyle ilgiliydi. Burada tutuklanmış ve kısa bir süre sonra bırakılmıştı. Ülkenin fakir kentlerinde yaptığı konuşmalar ve verdiği vaazlarla tanınıyordu.

Konuşmalarında, Kahire'nin çöplüğüne yakın çok fakir bir mahallede, Ölüler Kenti yakınlarında bir gecekonduda doğduğunu söylüyordu. Yaşamlarını büyük güçlüklerle sürdürmüşler ve babasıyla iki kız kardeşi, kötü beslenme ve yaşam koşullarının getirdiği hastalıklarla ölmüşlerdi.

Yine kendi iddialarına göre, okula gitmemiş ve sadece bazı din hocalarından dersler alarak kendini yetiştirmişti, ama ders aldığını iddia ettiği hocalardan hiçbirinin izine rastlanmamıştı. Söylediğine göre, Ftz. Muhammed onunla konuşmuş ve ondan Mısır'da bir İslam devleti kurmasını istemişti.

Yezid'de mükemmel bir hitabet yeteneği vardı ve kendisini dinleyen kitleleri kolayca etkisi altına alabiliyordu. Batı felsefesinin, Mısır'ın sosyal ve ekonomik sorunlarını çözmesinin imkânsız olduğunu söylüyordu. Ona göre Mısırlılar kayıp bir neslin vârisiydiler ve kendilerini ancak onun manevi yolundan ilerleyerek bulabilirlerdi.

Aksini söylemesine karşın, amacına varabilmek için terörist yöntemleri kullanmaktan çekinmeyeceğini gösteren kanıtlar vardı. Hava kuvvetlerinden yüksek rütbeli bir subayın öldürülmesi, Sovyet büyükelçiliğinin yakınında bir kamyonun infilak ettirilmesi ve Batı yanlısı konuşmalar yapan dört üniversite

hocasının öldürülmesi olayları da dahil, beş olayda Yezid'in parmağı olduğu sanılıyordu. CIA analizcileri, onun, Başkan Hasan'ı devirip iktidarı ele geçirmek için her şeyi yapabileceğinden emin görünüyorlardı.

Nichols dosyayı hafifçe itti ve piposunu yakıp derin bir nefes çekti. Bu raporda okuduğu bazı satırlar ona hiç de yabancı gelmemişti. Yezid'in, bir dergide çıkmış fotoğraflarından birine baktı ve aniden, cevabı bulduğunu anladı. Mesele basit ve aynı zamanda şoke ediciydi.

Masasındaki telefonun ahizesini kaldırdı ve direkt hattın şifreli numarasını çevirdi.

"Buyrun ben Brogan."

"Martin orada olmana sevindim. Ben Dale Nichols."

CIA Başkanı, "Senin için ne yapabilirim Dale?" dedi. "Ahmed Yezid dosyasını aldın mı?"

"Aldım ve okudum. Sanırım bana bir konuda yardımcı olabilirsin."

"Tabii, ne vardı?"

“İki tane kan tahlili ve parmak izi kaydına ihtiyacım var."

Brogan, "Şey... biliyorsun artık genetik kodları ve DNA testlerini kullanıyoruz," dedi. "Bunu neden istediğini söyleyebilir misin bana?"

Nichols kafasını toplamak ister gibi bir süre durdu. Sonra, "Söyleyeceğim şeyi duyduğunda bana deli gömleği giydirmek isteyeceğinden eminim," dedi.

Yaeger, gözlüğünü çıkarıp ceketinin üst cebine soktu, bilgisayar raporlarını toplayıp sıraya koydu ve sonra arkasına yaslanıp kutu koladan bir yudum aldı.

Yüzünü buruşturup, "Sıfıra sıfır elde var sıfır; bu kadar çalışma boşa gitti," diye söylendi. "Bin altı yüz yıllık bir izin peşinden gitmek için kesin bazı bilgiler gerekiyor. Bir bilgisayar, zamanda geriye gidip kıyı şeridinin o dönemler nasıl olduğunu söyleyemez."

Lily her zamanki iyimserliğiyle, "Belki Doktor Gronquist, gemideki eserleri inceledikten sonra, Serapis'in nereye demir attığını söyleyebilir," dedi.

Pitt NUMA'nın küçük amfisinde, diğerlerinden iki sıra aşağıda ve biraz yana doğru oturuyordu. "Onunla bir saat önce bir telsiz konuşması yaptım. Gemide Akdeniz yöresine ait olmayan hiçbir şey bulamadığını söyledi."

Sahnenin yukarısındaki ekranda, Atlantik Okyanusu kıyılarının engebelerini

ve deniz yatağının jeolojik durumlarını gösteren üç boyutlu bir projeksiyon görüntüsü vardı. Herkes, konuşurken bile, bu olağanüstü görüntüye bakıyordu.

Ama Amiral James Sandecker, kuşkulu bir ifade taşıyan gözlerini Al Giordino'ya dikmiş, özellikle de dudakları arasındaki koca puroya bakıyordu. En sonunda dayanamadı ve Proje Direktörü YardimciSl'na, "Ne zamandan beri Hoyo de Monterrey Excalibur alıyorsun?" diye sordu.

Giordino masum bir ifadeyle ona baktı, "Bana mı sordunuz, Amiral?" dedi.

"Burada ikimizden başka Excalibur içen olmadığına ve kendi kendime soru sormayacağıma göre, tabii ki sana."

Giordino kalın puroyu parmaklarının arasına alıp baktı ve "Harika bir içimi var, değil mi?" dedi. "Zevkli bir adamsınız Amiral."

"Nereden buldun onu?"

"Baltimore'dabir dükkândan. İsmini unuttum."

Ama Sandecker ona inanmamıştı. Giordino onun pahalı purolarını yıllardır çalıyordu, ama Amiral bunu nasıl yaptığını bir türlü anlayamamıştı. Purolarını ne kadar iyi saklarsa saklasın, haftada mutlaka iki tanesi eksilirdi.

Giordino en iyi arkadaşını sorular karşısında zor duruma düşürüp yalan söylemek zorunda bırakmamak için, bu konuyu Pitt'e hiç açmamıştı. 'Puro operasyonu' işinin inceliklerini sadece Giordino'yla, istihbarat servisinde profesyonel hırsız olarak çalışan havacı arkadaşı biliyordu.

Sandecker, "Aldığın puroların faturasını görmek istiyorum," diye homurdandı. "Onu hemen göster bana."

Pitt araya girdi ve "Belki de işe yanlış tarafından bakıyoruz," diyerek, herkesin tekrar konuya yoğunlaşmasını sağladı.

Yaeger, "Başka bir bakış açısı da mı var?" diye sordu. "Biz, önümüzdeki yegâne yoldan yürüdük sanıyorum."

"Geminin rotası hakkında hiçbir bilgi olmadan bu iş ancak bu şekilde yürürdü," diyerek Yaeger'e arka çıktı.

Sandecker, "Rufinus'un, seyir defterine tüm pozisyonları ve gittikleri mesafeleri muntazaman kaydetmemiş olması çok kötü," diyerek başını salladı.

"Ama adamı hiçbir şey yazmaması konusunda uyarmışlar."

"O zamanlar enlemle boylamı biliyorlar mıymış ki?" diye sordu Giordino.

Lily, "Daha M.Ö. yüz otuz yıllarında Yunanlı Hipparkhos enlem ve boylamlarını hesaplayarak kara parçalarının yerlerini belirlemeyi başarmış," dedi.

Sandecker kollarını göğsünde kavuşturdu ve okuma gözlüğünün üzerinden Pitt'e baktı. "Yine bir şeyler düşünüyorsun. Bize de söyler misin acaba?"

Pitt oturduğu yerde iyice yayıldı ve "Şimdiye kadar hep bu kaçırma planını yapan adamı düşünmeden tahminlerde bulunduk," dedi.

"Yani Junius Venator'u mu?"

Pitt başını salladı ve "O dönemlerde biri, onun için başkalarının cesaret edemeyeceği alanlara rahatça girebilen cesur ve zeki bir adam demiş," diye devam etti. "Onun yerinde olsaydık, o çağın en büyük sanat ve edebiyat eserlerini nereye götürüp saklardık diye hiç düşünmedik, değil mi?"

Yaeger, "Ben olsam yine de Afrika derdim," dedi. "Büyük ihtimalle de Ümit Burnu'nu dönüp, doğu sahillerinde bir nehirden girerdim."

"Ama bilgisayarların bu bölgelerde bir şey bulamadı, değil mi?"

"Ne yazık ki hayır. Ama Venator'un zamanından bu yana kara şekilleri kim bilir ne kadar değişmiştir."

Lily, "Acaba, Venator filoyu kuzey doğuya, Karadeniz'e götürmüş olamaz mı?" diye sordu.

"Rufinus elli sekiz gün süren bir seferden söz ediyor," dedi Giordino .

Purosunun dumanını havaya savuran Sandecker, başını salladı. "Evet ama filo kötü hava koşulları ve ters rüzgârlarla karşılaştıysa, o kadar zamanda bin milden daha az yol katetmiş olabilir."

Yaeger, "Amiral haklı," dedi. "Eski gemilerin donanımları pek sağlam değildi ve sadece rüzgârı arkadan alarak seyredebilirlerdi. Yan ve karşı rüzgârlar onların ilerlemelerini yüzde seksene kadar düşürebiliyordu."

Pitt, "Gemilere normalin üstünde ikmal yapıldığını da unutmayalım," dedi.

"Evet ya, doğru," dedi, daha önce fark etmediği bir şeyi birden fark etmiş olmanın heyecanıyla. "Venator, uzun bir yolculuk planlamıştı ve birkaç günde bir karaya çıkıp ikmal yapmayı düşünmüyordu."

Sandecker, "Bence fazla ikmal yapmamasının nedeni, büyük bir gizlilik içinde yürüttüğü işin ortaya çıkması riskini azaltmaktı," dedi. "Öyle ya, ikmal için uğrayacağı her liman bu işin açığa çıkması bakımından eşit derecede tehlike arz

ediyordu."

Pitt, Amiral'e baktı ve "Cebelitarık'tan çıktıktan sonra zaten gizliliğe gerek kalmazdı," diye devam etti. "Açık denizde, Venator zaten güvencedeydi. Peşlerinden gönderilecek Bizans gemileri de tıpkı bizim gibi rotalarını kestiremeyip izlerini kolayca kaybedebilirlerdi."

Yaeger soran gözlerle Pitt'e baktı, "Pekâlâ, yani kendimizi onun yerine koymamız mı gerekiyor şimdi? Bunu nasıl yapacağız?" dedi.

Pitt, "Doktor Rothberg farkında olmadan meselenin anahtarını verdi," dedi. "Ona göre, Venator gemideki hazinesini, zamanında hiç kimsenin düşünemeyeceği bir yere gizledi."

Yaeger ona baktı. "Bu yer eski dünya haritalarında herhangi bir yer olabilir,"dedi.

"Ya da, Romalıların bildiği dünyanın dışında bir yer."

Lily, "O zamanın haritalarında Kuzey Afrika'nın alt kısımları ya da Karadeniz ve Basra Körfezi dışındaki bölgeler pek görünmüyordu," diye söze karıştı. "Pek çok yer henüz keşfedilmemişti."

Pitt, "Bu konuda emin olamayız," diyerek başını iki yana salladı. "Junius Venator'da insanoğlunun dört bin yıl süreyle topladığı bilgiler vardı. Afrika kıtasını ve Rusya bozkırlarını biliyordu. Rus steplerinde yaşayan insanların Çin'le alışverişi olan Hindistan'la ticari bağlarının da farkına varmış olduğuna eminim. Roma ve Bizans İmparatorluğu'nun bildik ticaret yollarının dışındaki ticaret yollarını da incelemiş olmalı."

Kütüphanesi'nde muazzam coğrafya kayıtları bulunuyordu," dedi. "Venator'un da bunları çok iyi incelemiş olması mümkün."

Sandecker, "Onu etkileyen bir şey keşfetmiş olabilir mi?" diye sordu.

Pitt, "Evet," diye cevap verdi. "Bir yön bulduğuna eminim."

Herkes merakla ona bakarken, Pitt kalkıp sahneye indi ve lazer ışığını ekrana tuttu. Üç boyutlu haritanın üzerinde küçük bir ok belirmişti.

Giordino, "Aklımı kurcalayan tek soru, filonun kuzeye mi yoksa güneye mi gittiği," dedi.

Pitt elindeki aleti hafifçe hareket ettirip, ışıklı oku Cebelitarık'tan çıkardı ve Atlantik Okyanusu'na getirdi. "Venator, filosuna batı rotasını verdi," dedi. "Amerika kıtasına."

Diğerleri şaşkına dönmüşlerdi. Pitt'e inanmak çok güçtü.

Lily, "Kuzey ve Güney Amerika'da, Kolomb'dan önce gidenler olduğunu gösteren hiçbir kanıt yok," dedi.

Sandecker, "Serapis böyle bir yolculuğun gerçekleştirilmiş olabileceğine iyi bir örnek," dedi.

Pitt, "Biliyorum, tartışmalı bir durum," dedi, "ama Maya sanat ve kültürüyle diğer kültürlerin arasında gözardı edilemeyecek bazı benzerlikler var. Eski Amerika, Avrupa'nın ve Asya'nın etkisinden bizim sandığımız kadar uzak kalmış olmayabilir."

Yaeger, "Bu bana da mantıklı geliyor," dedi. "Fenikelilerin, Mısırlıların, Eski Yunanlıların, Romalıların ve Vikinglerin, Kolomb'dan önce Kuzey ve Güney Amerika topraklarına ayak bastıklarına inanıyorum."

Lily, "Kendini bilen hiçbir arkeolog bu söylenenlere kulak bile asmaz," dedi.

Giordino ona gülümseyerek, "Kulak asmaz, çünkü bugüne kadar öğrendiği onca şeyi yalanlamak demek olur bu," dedi.

Sandecker, Yaeger'e baktı, "Şunu bir kez daha deneyelim," dedi.

Yaeger, Pitt'e döndü ve "Hangi kıyıları tarayalım?" diye sordu.

Pitt, oldukça uzamış olan sakalını kaşıdı ve düşündü. "Grönfiyorttan başla ve güneye, Panama'ya doğru çalış." Durdu ve düşünceli bir ifadeyle haritaya baktı. "Oralarda bir yerlerde olmalı," dedi.

36

Kaptan Oliver Collins, köprüdeki barometreye parmağının ucuyla vurdu ve sahilden gelen ışıklarda belli belirsiz görünen ibreye bakıp içinden küfretti; hava güzel olacaktı. Fırtına olsa, geminin limandan çıkamayacağını biliyordu. Çok iyi bir denizciydi ama denizi tanıdığı gibi insanları tanıdığı pek söylenemezdi.

Süleyman Aziz Ammar, denizde saatte doksan mil esen bir fırtına kopsa bile Lady Flamborough'ya limandan çıkış emri verebilecek karakterde bir adamdı. Kaptan köprüsü pencerelerinin gerisinde, kaptanın koltuğuna oturdu, alnından çenesine süzülen terleri sildi.

Sıcak ve nemli havada, yüzündeki maske ve ellerindeki eldivenler ona büyük sıkıntı veriyordu. Ama onları kullanmak zorundaydı. Bir şey olur da kaçmak zorunda kalırsa, uluslararası istihbarat teşkilatları, yüzünü gören birini bulamayacaklar ve ellerinde eldiven olduğu için de parmak izlerini alamayacaklardı.

Adamlarından biri dümene geçmiş, karanlık köprüde ona bakıyordu, iki kişi de kaptan köprüsünün kapılarını tutmuşlar ve silahlarını, dümencinin yanında duran Collins ve Finney'ye doğrultmuşlardı.

Sular yükselmiş, çapanın zincirlerini gererek geminin, burnu liman çıkışına bakacak şekilde dönmesine neden olmuştu. Ammar, dürbünü gözlerine götürüp, limanı ve rıhtım bölgesini bir kez daha taradı ve telsize konuşurken, Finney'ye işaret etti.

"Hadi başla. Mürettebatı uyar ve gemiyi harekete geçir hemen."

Finney öfkeden çıldıracak gibiydi, yardım umar gibi Collins'e baktı, fakat Kaptan çaresizce omuzlarını silkerek yapacak başka bir şeyleri olmadığını belirtince, demir alma emrini verdi.

Çapa, üzerinden çamurlu dip suları süzülerek karanlık sulardan çıktı ve yuvasına yerleşti. Dümenci, dümen başındaydı, ama henüz dümeni tutmamış, biraz geride duruyordu. Modern gemilerde dümen ancak kötü hava koşullarında ve kılavuz kaptan denetiminde limanlara girişlerde elle kullanılırdı. Şu anda gemiyi, otomatik kontrol sistemine fiber optiklerle bağlanmış bir kontrol panelinden Finney yönetiyor, bir yandan da radarı kontrol ediyordu.

Gemi limandan çıktıktan sonra, dümen kontrolü ve dümen, otomatiğe bağlanıyordu. Köprü telsizinden baş makiniste 'yarım yol ileri' komutu vermek

artık gereksiz olsa da, yılların getirdiği alışkanlıkla yine de veriliyordu.

Yalnızca karşı kıyıdaki ışıkları gölgelediğinde, o da sadece hatları fark edilecek şekilde görülebilen Lady Flamborough şimdi, kalabalık limanda kimseye görünmeden yavaşça ilerliyordu. Dizel motorların gürültüsü çok hafif duyulurken, büyük bronz pervaneler suları karıştırıp gemiyi itiyordu.

Karanlığın içinde mezar taşları arasından süzülen bir hayalet gibi ilerleyen gemi, demir atmış diğer gemi ve tekneler arasından geçip limanın ağzına doğru seyrediyordu. Ammar, komünikasyon odasını aradı ve "Bir şey var mı?" diye sordu.

Uruguay karakol botlarının frekanslarını kontrol etmekte olan adamı, "Hayır," diye cevap verdi. "Henüz bir şey yok."

"Herhangi bir sinyal alırsan buradaki hoparlöre ver, tamam mı?"

"Tamam, anlaşıldı."

Finney, "Tam önümüzde rotamızı çapraz kesen bir tekne var," dedi. "Ona yol vermemiz gerekiyor."

Ammar, tabancasının namlusunu Finney'nin ense köküne dayadı ve "Rota ve hız değişmeyecek," dedi. Sesinden, kararlı olduğu belli oluyordu.

"Onlarla çarpışma rotasındayız. Gemimizde ışık yok, bizi göremezler. "

Ammar sesini çıkarmadı ve sadece namluyu ense köküne biraz daha bastırdı.

Şimdi tekneyi daha iyi görebiliyorlardı; büyükçe bir yattı bu. Collins onun boyunu kırk, enini de sekiz metre tahmin etti. Çok güzel bir yattı ve ışık içindeydi. Teknede bir parti vardı; gruplar halinde toplanmış, konuşup gülüşen ya da dans eden insanlar görülüyordu. Teknenin radar anteninin dönmediğini gören Collins, birden ne yapacağını şaşırdı.

"Düdük çalalım," diye bağırdı. "Vakit varken kendilerini kurtarsınlar."

Ammar onu duymamış gibiydi. Çarpışmalarına çok az kalmıştı. Yattaki insanlar ve dümenci, üzerlerine gelen çelik gemiyi görmüyorlardı. Collins, "Vahşet bu!" diye bağırdı. "Katliam bu!"

Lady Flamborough'nun burnu, yatın sancak tarafına büyük bir gürültüyle çarptı. Koca geminin kaptan köprüsünde bulunanlar sadece yerlerinde biraz sallanırlarken, küçük tekne ikiye bölünmüş ve hemen batmaya başlamıştı.

Gemi çarpar çarpmaz yat balyoz darbesiyle parçalanan bir oyuncak gibi un ufak olmuştu.

Kaptan Collins köprü üzerinden manzarayı izlerken, bayılacağını sandı. Çarpma sonucu denize yuvarlanan ve boğulan insanların çığlıkları yürek parçalayıcıydı. Geminin dümen suyu, birkaç saniye içinde teknenin parçaları ve cesetlerle dolmuştu.

Yattan suya düşenlerin bir kısmı yüzerek kurtulmaya çalışıyor, yaralananlar da yatın parçalarından birine yapışıp kurtulmayı umut ediyorlardı. Birkaç dakika sonra, gecenin karanlığında görülmez oldular.

Finney öfkeden kudurmak üzereydi, daha fazla dayanamadı ve Ammar'ın yüzüne tükürüp, "Seni cani orospu çocuğu!" diye bağırdı.

Ammar, onun bu davranışına kızmamış gibiydi. Tabancayı Finney'nin ensesinden çekerken, "Her şey Allah'ın emri!" dedi. "Kanaldan çıkar çıkmaz bir-beş-beş rotaya dön ve otomatik pilota bağla."

Collins güneş yanığı yüzü griye dönmüş olarak Ammar'a baktı. "Tanrı aşkına, deniz kurtarmaya haber ver de şu zavallıları kurtarsınlar bari."

"Haberleşme yok."

"Haberi kimin verdiğini bilmelerine gerek yok, sadece söyle."

Ammar başını iki yana salladı. "Kazayı haber verirsek, bir saat içinde güvenlik güçleri araştırmaya başlayacaklardır. Kaçtığımız hemen anlaşılacak ve izlemeye alınacağız. Özür dilerim Kaptan, ama Punta del Este ile aramızdaki mesafeyi mümkün olduğunca açmalıyız. Bunu yapamam."

Collins içinden kabaran öfke sellerini kontrol altında tutmaya çalışarak Ammar'a baktı. "Gemimi bırakman için sana ne ödenmesi gerekiyor?"

"Sen ve mürettebatın emirlerimi dinlerseniz kimseye zarar gelmez.

"Ya yolcularımız? Başkan Hasan ve de Lorenzo ile yanındakiler? Onlara ne yapacaksınız?"

"Sonunda istediğimizi alacak ve onları serbest bırakacağız tabii. Ama önümüzdeki on saat içinde ellerini biraz kirletecekler."

"Onları para için rehin mi tutacaksınız? Hayır, bunu yapmazsınız."

Ammar onunla eğleniyormuş gibi gülümsedi ve "Siz sadece Kaptan değil, aynı zamanda düşünceleri okumakta usta bir müneccimsiniz de aynı zamanda," dedi.

"Adamlarının Ortadoğulu olduklarını anlamak için antropolog olmaya gerek yok. Benim tahminime göre Mısırlıları öldüreceksiniz.

Ammar, insanın sinirlerini ayağa kaldıracak bir şekilde gülümsedi. “İnsanların kaderini Allah belirler. Ben sadece aldığım emirleri uygularım."

"Nenden geliyor bu emirler?"

Ammar cevap vermeden önce, köprü hoparlöründen, "Randevu yaklaşık Sıfır-İki-Otuz Komutan," diyen bir ses duyuldu.

Ammar elindeki telsiz cihazına mesajı aldığını teyit ettikten sonra, Collins'e döndü, "Artık konuşacak zamanımız yok, Kaptan. Sabah olmadan önce yapılacak çok işimiz var," dedi.

Collins, "Gemime ne olacağını bilmek istiyorum. Bu benim doğal hakkım," diye diretti.

Ammar, dalgın bir tavırla, "Tabii, tabii hakkın," diye mırıldandı. "Yarın gece bu zamanlar, uluslararası haber servisleri, Lady Flamborough'nun kaybolduğunu ve battığının sanıldığını tüm dünyaya duyuracaklardır."

37

Teknesinin dümenine yapışmış olan yaşlı balıkçı, "Bir şeyler duydun mu Carlos?" diye sordu.

Oğlu olan genç adam, kulaklarını kabartıp, karanlık sularda ileriye doğru baktı ve "Senin kulakların benimkilerden daha iyi, baba," dedi. "Ben sadece bizim motorun gürültüsünü duyuyorum."

"Kadın çığlığına benzer bir şey duydum gibi geldi."

Delikanlı tekrar dinledi ve sonra omuzlarını silkti, "Hiçbir şey duymuyorum," dedi.

Luiz Chavez bir süre sakalını kaşıdı ve motorun gaz kolunu rölantiye çekerek, "Şu taraftan geldi," dedi. "Yanlış duymadığıma eminim.

Chavez, o gün iyi balık yakalamıştı ve mutlu görünüyordu. Ambarı tamamen dolmamıştı, ama otellere ve restoranlara satabileceği çok iyi cins balıklar gelmişti ağlara ve iyi para alacaktı.

Oğlu birden, "Baba bir şeyler gördüm!" diye bağırdı.

"Nerede?"

Carlos parmağıyla ilerisini gösterdi, "Baş tarafta, iskelede. Bir teknenin parçalarına benziyor," dedi.

Yaşlı balıkçının gözleri gece karanlığında eskisi kadar net göremiyordu. Oğlunun gösterdiği tarafa daha dikkatli bakınca, beyaz boyalı ve vernikli parçaların bir yattan geldiğini hemen anladı. Bir çarpışma veya bir patlama oldu herhalde, diye düşündü, sonra çarpışma olmuş olabileceğine kanaat getirdi. Sahile mesafeleri iki mil kadardı. Bir patlama rıhtımdan mutlaka görülüp duyulur ve kurtarma botları yola çıkmış olurdu. Ama etrafta kurtarma botlarındakilere benzer hiçbir ışık görünmüyordu.

Enkaz parçalarının bulunduğu bölgeye geldiklerinde, sesi tekrar duydu, ama bu seferki bir çığlık değil, daha ziyade bir hıçkırığa benziyor ve çok daha yakından geliyordu.

"Kamaradan Raul, Justino ve Manuelo'yu çağır hemen. Kurtulanları almak için suya girmeleri gerekebilir, tamam mı?"

Delikanlı kamaraya doğru atılırken, Chavez gazı iyice kesti ve motoru stop

etti. Dümen köşkünden çıkıp projektörü yaktı ve karanlık suları taramaya başladı.

Bir süre sonra yirmi metreden az bir mesafede, yatın parçalarına tutunmuş iki kişi gördü. Erkek kımıldamıyordu, fakat projektörün ışığını üzerinde gören kadın, elini sallayıp bağırmaya başladı.

Chavez, "Sıkı durun!" diye bağırdı. "Sakin olun! Geliyoruz."

Ekibi kamaradan fırlamış ve Chavez'in çevresine toplanmıştı.

"Bir şey görebildin mi baba?" diye sordu Luiz

"Şurada iki kişi var, onları tekneye alın hemen. Birinizin yardım için suya girmesi gerekebilir, hazır olun."

Mürettebattan biri, sapsarı bir yüzle, "Bu akşam kimse suya girmeyecek," dedi.

Kadının müthiş bir çığlık attığını duyunca o tarafa baktılar. Uzun yüzgeci suyun üzerinde rahatça görünen koca bir köpekbalığı, kadının bacaklarına saldırmıştı.

Luiz Chavez, "Aman Tanrım!" diye mırıldandı ve hızlı bir hareketle haç çıkardı. Canavar köpekbalığı, zavallı kadını güçlü dişleri arasına alıp karanlık sulara çekerken Chavez gözlerini kaçırmak istemiş, ama olduğu yerde donakalarak bütün sahneyi sonuna kadar izlemek zorunda kalmıştı. Kan kokusuna gelen başka köpekbalıkları da, orada birkaç tur attıktan sonra, hareketsiz adamı alıp götürdüler. Tayfalardan biri, parçalanan adamın acı haykırışlarına daha fazla dayanamadı ve küpeşteden denize eğilip kustu.

Gece tekrar sessizliğe gömülmüştü.

Denizdeki feci olaydan bir saat kadar sonra, Uruguay özel güvenlik komutanı Albay Jose Rojas, sıraya dizilmiş subayların karşısına geçip dimdik durdu. Ülkesindeki askeri okulu bitirdikten sonra İngiliz Askeri Akademisi'nde eğitim görmüş ve onların etkisinde kalmıştı; bazı İngiliz subayları gibi o da, elinde her zaman kısa bir süs kamçısı taşırdı.

Masaya yayılmış Punta del Este liman bölgesinin kabartma haritası üzerine eğildi ve elindeki kamçıyı, diğer elinin avucuna hafifçe vurarak, "Bölgeyi sürekli gözaltında tutacak ve sekizer saat görev yapacak üç grup halinde çalışacağız," dedi. "Görevimiz, muhtemel bir terörist saldırısına karşı destek kuvvet oluşturmak. Göze çarpmamanız kolay değil biliyorum, ama yine de ortalarda fazla görünmemeye çalışın, geceleri de karanlık yerlerde durmayı tercih edin.

Ülkemize gelen turistlerin, Uruguay'ı bir dikta devleti gibi görmelerini istemeyiz değil mi?"

Teğmen Eduardo Vazquez elini kaldırdı ve "Albayım?" dedi. "Kuşkulu birini gördüğümüzde ne yapacağız?"

"Hiçbir şey yapmayıp, sadece rapor edeceksiniz. O kuşkulu kişi, uluslararası güvenlik elemanlarından biri olabilir."

"Peki, ama ya silahlı olursa?"

Rojas içini çekti. "O zaman, onun bir güvenlik görevlisi olduğunu daha iyi anlarsınız işte. Uluslararası konuları diplomatlara bırakın. Anlaşıldı mı?"

Başka soru soran olmadı ve Albay, subaylarını dağıtıp, liman müdürlüğünde kendisine verilen geçici bürosuna gitti. Koridordaki kahve makinesinden kendisine bir fincan kahve alıyordu ki, yardımcısı geldi.

"Albayım Deniz İşleri'nden Yüzbaşı Flores sizinle görüşmek istediğini söyledi, efendim."

"Bir şey söyledi mi?"

"Sadece konunun acil olduğunu söyledi."

Rojas, kahvesini dökmemek için merdivenlerden inmek yerine asansöre binip alt kata indi. Beyaz denizci üniformasıyla bekleyen Flores, onu selamladı ve hiçbir şey söylemeden, sokağın karşısında, sahil koruma botlarının bağlandığı büyük hangara götürdü, içerde bazı adamlar, bir teknenin kırık parçalarını andıran bazı enkaz parçalarını inceliyorlardı.

Yüzbaşı Flores, onu Chavez ve oğluyla tanıştırdı ve "Bu balıkçı dostlarımız liman ağzına yakın bir yerde bu enkaz parçalarını bulup getirmişler," dedi. "Söylediklerine göre bunlar, büyük bir gemi tarafından parçalanmış bir yata aitmiş."

Rojas, "Evet, ama" dedi. "Bir yat kazası özel güvenliği neden ilgilendirsin."

Bıyıklı ve kısa saçlı liman müdürü, "Bu, ekonomi konferansını etkileyebilecek bir kaza olabilir," diye söze karıştı. "Kurtarma botları olay yerine gittiler. Şimdiye kadar kurtulan birini bulamamışlar."

"Yatın kimliğini öğrenebildiniz mi?"

"Bay Chavez ve mürettebatının çıkardığı parçalardan birinin üzerinde yatın ismi yazıyor. Lola adında bir tekneymiş."

Rojas başını iki yana salladı, "Ben askerim, böyle lüks yatlardan pek anlamam. Bu ismin, benim için bir anlamı olması mı gerekiyor yani?" dedi.

Flores, "Yata, Victor Rivera'nın karısının ismi konmuş," dedi, "Onu tanıyor musunuz acaba?"

Rojas birden irkildi. "Evet, Meclis Başkanı ile dostluğum vardır. Bu yat ona mı aitmiş?" diye sordu.

Flores başını salladı. "Evet, onun yatıymış. Evini arayıp sekreteriyle konuştuk ve Bay Rivera'nın nerede olduğunu sorduk. Olaydan hiç bahsetmedik tabii. Sekreter onun yatında, Arjantinli ve Brezilyalı diplomatlara bir parti verdiğini, denizde olduğunu söyledi."

Rojas düşünceli bir tavırla, "Yatta kaç kişi varmış?" diye sordu.

"Rivera ve karısı, yirmi üç misafir ve beş kişilik mürettebat. Toplam otuz kişi."

"Kimlikleri belli mi?"

"Sekreterde liste yokmuş, isim listesini alması için birini Rivera'nın bürosuna gönderdim."

Rojas, "Şu andan itibaren araştırmanın sorumluluğunu ve komutasını üstlensem iyi olacak sanırım," dedi resmi bir ses tonuyla.

Flores ağır bir yükten kurtulmuştu. Sevincini belli etmedi ve ciddi bir ifadeyle, "Donanma, destek ve işbirliğine hazırdır Albay," dedi.

Rojas liman müdürüne döndü ve "Ona çarpan gemi nerede?" diye sordu.

"Orası tam bir muamma. On saattir limana giren çıkan gemi olmadı."

"Size haber vermeden limana giren bir gemi olabilir mi?"

"Kendini bilen hiçbir kaptan bu limana kılavuz kaptan istemeden girmez."

Rojas ısrarla, "Bu mümkün mü?" diye tekrar sordu.

Liman müdürü de aynı ısrarla, "Hayır," diye cevap verdi. "Hiçbir açık deniz gemisi benim haberim olmadan limanda demir atamaz ya da rıhtıma yanaşamaz. Bu mümkün değil."

Rojas bir an düşündü ve "Pekâlâ, ya biri çıktıysa?" diye sordu.

Liman müdürü, bir süre bu ihtimali düşündü. Sonra başını salladı ve "Rıhtıma bağlı bir gemi benim haberim olmadan ayrılamaz," diye cevap verdi. "Ama

sahilden açıkta demirlediyse, kaptanı bu suları tanıyorsa ve ışıklarını da söndürürse, görünmeden limandan çıkabilir tabii. Ama bu imkânsız gibi bir şey."

"Yüzbaşı Flores'e limanda demir atmış gemilerin listesini verebilirsiniz, değil mi?"

"Listeyi on dakikada hazırlatırım Albay."

"Yüzbaşı Flores!"

"Albay?"

"Kayıp bir gemi donanmayı ilgilendireceğinden, bu araştırmanın komutasını sizin almanızı rica ediyorum."

Albay. Hemen göreve başlıyorum."

Rojas beton döşemenin üzerindeki yat enkazı parçalarına düşünceli bir ifadeyle baktı ve "Bu gece çok uzun bir gece olacağa benzer," diye mırıldandı.

Liman ve çıkış kanalı dışında tüm tekne ve gemileri tek tek dolaşıp araştırma yapan Yüzbaşı Flores, geceyarısından biraz önce döndü ve Rojas'a, limanda bulunan gemi ve teknelerin içinde sadece Lady Flamborough'nun kaybolduğunu rapor etti.

Albay Rojas, lüks yolcu gemisinin VIP yolcu listesini incelediğinde şaşkına döndü. Mısır ve Meksika Başkanlarının, gemiden ayrılıp kente çıkarak bir otelde gecelemeleri ihtimalini düşünerek kentte bir araştırma yapılmasını emretti. Ama yapılan tüm araştırmalar sonuç vermeyince ve gemidekilerin gemiyle birlikte ortadan kaybolduğu gerçeği ortaya çıkınca, bir terörist eylemiyle karşı karşıya olduklarını anladılar

Sabahı beklemeden, kapsamlı bir hava araştırması başlatıldı. Uruguay, Arjantin ve Brezilya hava kuvvetlerinin gönderdiği arama-kurtarma uçakları, Güney Atlantik'te 400.000 kilometre kareden büyük bir bölgeyi taradı.

Fakat Lady Flamborough ile ilgili hiçbir iz bulunamadı. Koca gemi, sanki denizin suları tarafından yutulmuş, ortadan kaybolmuştu.

38

Gömleğinin altındaki iki el, yavaş yavaş boynuna doğru çıkıyordu. Rüyasında, derin suların içinden parıldayan suyun yüzeyine çıkmak için çabalıyor, fakat bir türlü başaramıyordu. Gözlerini açıp ovaladı ve hâlâ bürosundaki kanepenin üzerinde olduğunu anladı. Yan tarafa dönünce, karşısında harika bir çift bacak gördü.

Doğrulup oturdu ve Lily'nin güzel gözlerine baktı. Kolunu kaldırıp saatine bakmak istedi, ama onu çıkarıp anahtarlarıyla birlikte masanın üzerine bıraktığını hatırladı.

Sonra, "Saat kaç?" diye sordu.

Lily onun omuzlarını ovarken, tatlı sesiyle, "Beş buçuk," diye mırıldandı.

"Gece mi, gündüz mü?"

"Akşam oluyor işte. Sadece üç saat uyudun."

"Sen hiç uyumaz mısın peki?"

"Günde dört saat uyku yetiyor bana."

Pitt, esnedi ve gülümseyerek, "Senin evleneceğin adama acıyorum," dedi.

Lily onun söylediğine hiç aldırmadı ve "Bak, sana kahve getirdim," diyerek yandaki sehpayı gösterdi.

Pitt, ayakkabılarını giydi ve gömleğini pantolonunun içine soktu. Sonra genç kadına baktı ve "Yaeger bir şeyler bulabildi mi bari?" diye sordu.

"Evet."

"Nehir?"

"Hayır, henüz değil. Hiram da senin gibi düşünüyor ve Venator'un, Vikingler ya da Kolomb'dan önce Atlantik'i geçtiğine inanıyor."

Pitt, kahvesinden bir yudum aldı ve suratını buruşturdu. "Bunu şekerle doldurmuşsun," dedi.

Lily şaşırmıştı. "Al, senin dört kaşık şeker koyduğunu söyledi."

"Al yalan söylemiş sana. Ben sade kahve severim."

Lily hiç de üzülmüşe benzemiyordu, gülümseyerek, "Özür dilerim. Demek

beni kandırdı şu senin arkadaşın," dedi.

Pitt de güldü ve "Merak etme," dedi. "Tek kandırdığı kişi sen değilsin."

Giordino, ayaklarını Yaeger'in masasının ucuna koymuş, son pizza dilimini yerken, bir kıyının ayrıntılı haritasını inceliyordu.

Yaeger, kıpkırmızı gözleriyle bilgisayarın karşısına geçmiş, ekrandaki bilgilere bakıp notlar alıyordu. Pitt ve Lily'nin içeriye girdiğini ekrandaki yansımalarından gördü ve başını çevirmeden, "Bir aşama kaydettik galiba," dedi.

Pitt, heyecanla, "Ne buldun?" dedi.

Grönland'daki mezarından güneye doğru tüm girinti çıkıntıları incelemektense, doğrudan Maine'e atladım ve güneye doğru bütün sahil şeridini tarayarak son ayrıldıkları karaya uygun bir bölge bulmaya çalıştım."

"Ee, işe yaradı mı bari?"

"Evet, hatırlarsan, Rufinus, Venator'u bırakıp kaçtıktan sonra, otuz bir gün süreyle güneyden esen fırtınayla uğraştıklarını, sonunda bir yer bulup sığındıklarını ve gemilerini onandıklarını yazmıştı.

Daha sonra, yine fırtınaya yakalanmışlar ve bu kez yelkenleri parçalanmış ve kıçtaki dümen kürekleri de kopup kaybolmuş. Gemi de birkaç gün sürüklenmiş ve sonunda Grönland fiyorduna varıp orada kalmış."

Yaeger sustu ve monitöre Kuzey Atlantik'in Amerika kıyılarını gösteren bir harita getirdi. Sonra bilgisayar tuşlarına basmaya başladı. Ekranda küçük bir hat ortaya çıktı ve güneye doğru hareket edip, Grönland'ın doğu kıyılarını ve Newfoundlands Zigzaglı bir hatla döndü, Nova Scotia ve New England'ı arkada bıraktı ve Atlantik City'nin biraz yukarısında durdu.

Pitt şaşkın bir ifadeyle, "New Jersey mi?" diye mırıldandı.

Giordino, "Tam olarak Barnegat Koyu," diye cevap verdi. Sonra fiziki bir harita getirip masanın üzerine yaydı ve kıyının bir bölümünü kırmızı kalemle daire içine aldı.

Yaeger, "Sahilin şekli 391 yılında tamamen farklıydı tabii," dedi. "Kıyı şeridi daha girintili çıkıntılı, koyun suları daha derindi ve burası daha korunaklı bir yerdi."

Pitt, "Peki ama bu noktayı bu kadar kesin olarak nasıl belirledin?" diye sordu.

Rufınus bodur çamlardan ve kumsalda çomakla delik açılsa bile tatlı su çıktığından söz ediyordu. New Jersey'de, böyle bodur çam ormanları var.

Bunlara Kısır Çamlar deniyor ve eyaletin güneyinin ortalarından kıyıya, doğuya doğru uzanıyorlar. Su seviyesi toprak yüzeyinin hemen altında ve ilkbaharda karlar erirken ya da sağanak yağmurlardan sonra, gerçekten de kumsalda çubukla tatlı su çıkabiliyormuş."

Pitt, "Evet, umut verici," dedi. "Ama Rufınus aynı zamanda, safra için yanlarına taşlar aldıklarını da yazmıştı, değil mi?"

"Bunun beni şaşırttığını itiraf etmeliyim. Bu nedenle, Ordu istihkâm Birliğinden bir jeolog dostumu arayıp yardım istedim ve o da, kısa bir çalışmadan sonra, Serapisin mürettebatının çıktığı yer olduğunu sandığım noktada, bir taş ocağı bulunduğunu meydana çıkardı."

Pitt, "Harika," dedi. "Artık doğru yoldayız galiba."

Lily, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Yaeger, "Ben güneye doğru çalışmamı sürdüreceğim," dedi. "Yardımcılarıma da, Venator'un ispanya'dan sonraki batı rotasını bilgisayarda araştırmalarım söyleyeceğim. Öyle anlaşılıyor ki, filonun Akdeniz'i terk ettikten sonra karaya ilk ayak bastığı yer Karayib Adaları. Serapis'in New Jersey'den sonraki izini sürer ve Venator'un Amerika kıtasına olan rotasını bulabilirsek, aradığımız nehrin beş yüz mil yakınlarına kadar bir nokta bulabiliriz sanıyorum."

Lily kuşkulu bir ifadeyle, "Venator'un rotasını nasıl bulacaksın?" diye sordu. "Adam, rotalar, akıntılar, rüzgârlar ve mesafelerle ilgili kayıt yapılmasını yasaklamış ve kimse bir şey yazamamış."

Yaeger, "Önemli değil," dedi. "Kolomb'un Yeni Dünya'ya yaptığı yolculuğun bilgilerini içeren seyir defterlerini inceleyecek ve onun gemileriyle, bin yıl önceki Bizans gemileri arasındaki tekne dizaynı, su direnci, yelken ve donanım farklarını hesaplayacağız."

"Bunları çok basit şeylermiş gibi söylüyorsun."

"Yoo, hayır, bu o kadar basit bir iş değil tabii. Bu şekilde hedefe doğru ilerleyebileceğiz belki, ama bu iş dört günümüzü daha alacaktır."

Yaeger yorgunluğunu unutmuş gibiydi. Kızarık gözlerinde kararlı bir ifade okunuyordu. Lily de büyük bir heyecan içindeydi.

Pitt, "Hadi bakalım," dedi, "Bul şu kütüphaneyi."

Pitt Sandecker'in, kendisini araştırmayla ilgili olarak çağırttığını sanmıştı, ama Amiral'in yüzünü görür görmez bir sorun olduğunu anladı. Ama onu

endişelendiren, Amiral'in her zaman sert olan bakışlarında yumuşak bir ifadenin olmasıydı. Sandecker, yanına gelip, kolundan tutarak onu bir koltuğa oturtunca, gerçekten bir sorun olduğunu anladı.

Amiral, "Beyaz Saray'dan üzücü bir haber aldım," diye söze başladı. "Uruguay ekonomi toplantısında başkan Hasan ve de Lorenzo'nun kaldığı geminin teröristlerce ele geçirildiği sanılıyor."

Pitt, "Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi. "Ama bunun NUMA ile ne ilgisi var şimdi?"

"Hala Kâmil de gemideymiş."

"Allah kahretsin!"

"Ve baban da."

Pitt şaşkın şaşkın Amiral'e baktı, "Nasıl olur, babamla evvelki gece telefonda konuştum. Uruguay'a ne zaman gitti?" dedi.

"Başkan ona bir görev vermişti."

Pitt kalkıp biraz dolaştı ve yine oturdu. "Durum nedir?"

"Lady Flamborough isimli İngiliz yolcu gemisi dün gece Punta del Este limanından kaybolmuş."

"Gemi şu anda nerede?"

"Henüz bulunamadı. Oradaki yetkililerin görüşlerine göre, batmış olabilirmiş, çünkü tüm aramalar boşa çıkmış."

"Kesin kanıt olmadan buna inanmam."

"Seninle aynı fikirdeyim."

"Hava koşulları nasılmış?"

"Gelen rapora göre hava güzel ve hafif rüzgârlıymış."

Pitt, "Gemiler sakin havalarda batmaz," dedi. "Fırtınada batabilirler."

Sandecker ellerini iki yana açtı ve "Ayrıntılı bilgiler gelmeden hiçbir şey söyleyemeyiz," dedi.

Pitt babasının ölmüş olabileceğine inanamıyordu. "Peki, Beyaz Saray bu konuda ne yapıyor?" diye sordu.

"Başkan'ın eli kolu bağlı."

"Saçmalık bu. Bölgedeki tüm donanma gemilerini aramaya gönderebilir."

Amiral, "Sorun da bu ya," dedi. "O bölgede arada sırada eğitim konuşlanmaları ve tatbikatlar olurdu, ama şu anda Güney Atlantik'te ABD donanmasının bir tek gemisi bile yok."

Pitt tekrar kalktı ve pencereden görünen, Washington'un ışıklı manzarasına baktı. Sonra, Amiral'e sert sert bakarak, "Yani, ABD hükümeti bu araştırmaya katılmıyor mu?" diye sordu.

"Öyle görünüyor."

"Peki ama NUMA yapamaz mı bu araştırmayı?"

"Yapabilir yapmasına, ama Sahil Muhafaza gemilerimiz ve uçak gemimiz yok ki."

"Sounder varya."

Amiral düşünceli bir ifadeyle ona baktı. Sonra yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "O, bir araştırma gemisi, bunu yapabilir mi?"

"Tabii yapabilir ve şu günlerde Güney Brezilya açıklarında bir sonar haritalama projesiyle ilgili çalışmalar yapıyor."

Sandecker başını salladı. "Evet ama geniş bir bölgede araştırma yapmak için çok yavaş bir gemidir. Onunla ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Mademki babamın gemisini denizin üstünde bulamıyorlar, ben de altında ararım."

"Burada en azından bin mil karelik bir bölgeden bahsediyoruz."

" Sounder'ın sonarı iki mil genişliğinde tarama yapabilir ve gemide ayrıca minik bir denizaltı var. Tüm istediğim, komutayı bana vermeniz."

"Yardımcıya ihtiyacın olacak."

"Giordino'yla Rudi Gunn var. Biz her zaman iyi bir ekibiz."

"Rudi şu anda, Kanarya Adaları açıklarında bir sualtı mayın operasyonunda çalışıyor."

"On sekiz saat içinde Uruguay'da olabilir."

Sandecker, ellerini başının arkasında kenetledi ve tavana baktı. Pitt'in boş yere uğraşacağını biliyordu, ama ona hayır diyemeyeceğinden de emindi.

"Pekâlâ, istediğini yap, arkandayım."

"Çok teşekkür ederim Amiral." '

“İskenderiye Kütüphanesi projesi ne âlemde?"

"Yaeger ve Doktor Sharp çözüme yaklaştılar. Şu anda bana ve ihtiyaçları yok zaten."

Sandecker, kalkıp Pitt'in yanına geldi ellerini onun omuzlarına koydu. "Baban ölmemiş de olabilir," dedi."

Pitt gülümsedi. "Ölürse onu affetmem zaten," dedi.

39

Başkan kızgın bir sesle, "Allah kahretsin Martin!" diye söylendi. "Senin Ortadoğu uzmanların Lady Flamborough'nun kaçırılacağını nasıl anlamadılar?"

Başkanı Martin Brogan, ellerini iki yana açtı ve sesini çıkarmadı. Amerikalılara karşı yapılan terörist saldırılarında suçlanmaya artık alışmıştı. CIA'nın başarılarından kimse bahsetmezdi, ama en küçük bir falso ya da hata, hemen Kongre araştırmalarına neden olur ve basının dilinden düşmezdi.

Başkan'a baktı ve "Koca gemi, içindeki mürettebatı ve yolcularla beraber, dünyanın en iyi güvenlik ajanlarının gözleri önünde ortadan kayboldu," dedi. "Bunu her kim planlayıp yaptıysa, çok zeki bir adam olmalı. Bugüne kadar böyle mükemmel bir terörist eylemi görmedim. Doğal olarak böyle bir eylemi haber alamamamız da bana mantıklı geliyor."

Ulusal Güvenlik Danışmanı Alan Mercier, gözlüğünü çıkardı ve mendiliyle silmeye başladı. "Ne yazık ki bizimkiler de boş bulundular," dedi. "Dinleme ve gözetleme sistemlerimize, iki liderin kaçırılacağı konusunda en küçük bir ipucu bile gelmedi."

Başkan üzgün bir ifadeyle, "George Pitt'i Başkan Hasan'a kendi ellerimle gönderdim, eski bir dostu ölüme mahkûm ettim," diye mırıldandı.

Mercier, "Bunda sizin bir suçunuz yok," dedi.

Başkan birden yumruğunu öfkeyle masaya indirdi. "Senatör, Hala Kâmil, de Lorenzo ve Hasan. Hepsinin öldüğüne inanamıyorum."

Mercier, "Öldükleri henüz belli değil," dedi.

Başkan onun gözlerinin içine baktı.

"Koca bir gemiyi içindekilerle birlikte saklayamazsın Alan," dedi. "Benim gibi sersem bir politikacı bile anlar bunu."

"Ama hâlâ bir şansımız... "

"Hangi şanstan bahsediyorsun sen? Bu bir intihar saldırışıydı, bu kadar basit. Gemi batininken belki de zavallılar kamaralarında kilitlenmişler, çırpınıyorlardı. Teröristler kaçmayı düşünmüyorlardı, onlar da gemiyle birlikte battılar."

Mercier, "Henüz hiçbir şey belli değil," diye ısrar etti.

Başkan, "Peki, şu anda bildiklerimiz ne kadar?" diye sordu.

Brogan, "Adamlarımız, Punta del Este'de Uruguaylılarla çalışıyorlar," dedi. "Şimdilik fazla bir şey bilmiyoruz. Ama gemiyi bir Arap grubunun ele geçirdiğini söylediler. Lady Flamborough'a kargo yüklenirken, yanından geçen bir teknedeki insanlar, kargo teknesindeki adamlarla, gemidekilerin Arapça konuştuklarını duymuşlar. Kargoyu gemiye getiren tekne de bulunamadı. Limanın açıklarında bir yerde batırılmış olabileceği tahmin ediliyor."

Mercier, "Kargonun ne olduğu konusunda bir bilgi var mı?" diye sordu.

Brogan, "Tanıkların hepsi silindir kutular gördüğünü söylemiş," dedi. "Ayrıca, liman müdürlüğüne, gemiden bir mesaj gelmiş; ana jeneratörlerinin arızalı olduğunu ve onarım tamamlanın

caya kadar sadece seyrüsefer ışıklarını yakabileceklerini bildirmişler. Hava kararınca, gemi demir alıp limandan çıkmış ve çıkarken de, içinde önemli Güney Amerikalı işadamları ve diplomatlar bulunan büyük bir yata çarpıp batırmış. Kusursuz bir plandaki tek hata gibi görünüyor. Sonra gemi ortadan kaybolmuş."

"Bu adamlar, Hala Kâmil'e saldıranlar kadar beceriksiz değillermiş."

Brogan, "Bunlar tamamen farklı bir grup," dedi.

Nichols, toplantıda ilk kez ağzını açıyordu. "Siz Hala Kâmil'e suikast girişiminde bulunan grubun Ahmed Yezid'le ilişkili olduğunu söylüyordunuz."

"Evet, önceki eylemi yapanlar onun adamlarıydı. Zaten ölenlerin üzerlerinde Mısır pasaportları bulundu. Liderleri olan kişi, Yezid'in fanatik adamlarındandı."

"Bu gemi kaçırma olayında da Yezid'in parmağı olduğunu düşünüyor musunuz?"

Brogan, "Bunun için Yezid'in mükemmel bir nedeni var," dedi. "Başkan Hasan ortadan kalktığında, Mısır'da yönetimi hemen ele geçirecektir."

Nichols düşünceli bir ifadeyle, "Aynı durum, Başkan de Lorenzo ile Topiltzin için de geçerli," dedi.

Başkan, "Uruguay'a birkaç terörist uzmanı CIA ajanı göndermek dışında ne yapabiliriz?" diye sordu. " Lady Flamborough'yu arama çalışmalarına ne gibi katkılarımız olabilir?"

Brogan, "Ne yazık ki fazla bir şey yapamayız," diye cevap verdi. "Araştırma iyi ellerde sayılır. Uruguay polis ve istihbarat şefleri, eğitimlerini bizde ve İngiltere'de görmüşler. Bizim uzmanlarımızla da çok iyi bir işbirliği içindeler."

Durdu, gözlerini Başkan'ın gözlerinden kaçırmaya çalıştı, “İkinci sorunuza gelince, donanmanın o bölgede hiç gemisi yok. Oraya en yakın gemi, Antarktika açıklarında eğitim yapan bir nükleer denizaltı. Latin dostlarımız zaten çok iyi çalışıyorlar. Seksenden fazla askeri ve sivil uçakla, en azından on dört Arjantin, Brezilya ve Uruguay gemisi şafak vaktinden beri bölgeyi tarıyorlar."

Başkan, "Ama henüz bir şey bulamadılar," dedi. Umudunu yitirmişe benziyordu.

"Ama bulacaklar," dedi Mercier.

Brogan, "Bir şey olduysa bile gemiye ait bazı parçalar, eşyalar ve cesetler bulunacaktır," diye ekledi. "Böyle büyük bir gemi, arkasında hiçbir iz bırakmadan kaybolamaz."

Başkan, "Medya olayı duydu mu?" diye sordu.

Nichols, "Bana gelen bilgiye göre, bir saat önce haber servisleri olayı her tarafa duyurmuşlar," dedi.

Başkan ellerini birleştirip sıktı. "Senatörün, bir terörist saldırısında kaybolduğu öğrenildiğinde, Senato'da kıyamet kopacaktır. Senatörlerin nasıl bir intikam talebinde bulunacaklarını varın siz düşünün."

Nichols, "Senatörün o gemide bulunma nedeninin öğrenilmesi bile büyük bir skandal patlamasına yeter," dedi.

Başkan düşünceli görünüyordu. "Ne garip," diyerek başını salladı. "Teröristler, devlet adamlarını, diplomatları ve o arada bir sürü masum insanı öldürüyor ve sonra da birkaç yıl hapisle kurtuluyorlar. Ama biz, silahlarımızı kapıp onların peşine düşünce, kana susamış caniler oluyoruz. Kongre başımıza çullanıp soruşturmalar açıyor ve medya da peşimizi bırakmıyor."

Brogan, “İyi adam olmak zordur," derken, sesinden yorgunluğu belli oluyordu.

Nichols ayağa kalkıp gerindi. "Endişeye gerek yok," dedi. "Hiçbir konuşma yazılmadı ve banda alınmadı. Senatör Pitt'in, orada Başkan Hasan'la neler görüşeceğini bizden başka kimse bilmiyor."

"Dale haklı," dedi Mercier. "Onun o gemide bulunuşunu açıklayacak çeşitli nedenler ileri sürebilir, olayı böylece örtbas edebiliriz.

Başkan yumruklarını açtı ve yorgun bir tavırla gözlerini ovaladı. "George Pitt öleli henüz birkaç saat oldu ve biz, kendimize bahaneler arıyor, kıçımızı

kurtarmaya çalışıyoruz," dedi.

Nichols, "Mısır ve Meksika'daki siyasi olayları düşünürsek, bu mesele çok küçük kalır," dedi. "Hasan ve de Lorenzo da öldüğüne göre, Mısır, İran'a dönecek ve Batı için bir kayıp olacaktır. Meksika'ya gelince... " Bir an durup düşündü. "Sınırımızda bir saatli bombanın patlamak üzere olduğunu bir an bile unutmamalıyız."

Başkan, "Pekâlâ, benim kurmay başkanım ve danışmanım olarak ne tavsiye ediyorsun?" diye sordu.

Nichols'un midesine kramp girmiş gibi oldu ve kalp atışları hızlandı.

Başkan ve iki istihbarat danışmanı, gözlerini ona dikmiş, dikkatle bekliyorlardı. O anda kafasının içi karmakarışıktı ve normal düşünemiyordu. Sonra, "Her şeyden önce, Lady Flamborough'nun. İçindekilerle battığına dair kanıtlar gelinceye kadar beklemeliyiz," dedi. "Elimizde kesin bilgiler olmadan ne yapsak boş."

Başkan, "Ya kesin bilgi gelmezse?" diye sordu. "Mısır ve Meksika'nın, liderleri ölü sanıldığına göre, Ahmed Yezid ve Topiltzin gibi iki deli tarafından ele geçirilmesini mi bekleyeceğiz yani? Onlardan önce harekete geçmemiz gerekmiyor mu? Onları durdurmak için ne yapabiliriz?"

Nichols midesini ovaladı ve "Yapılacak tek bir şey var, o da o manyakları öldürmek," diye mırıldandı. "Bunu yapamadığımız takdirde her şeye hazır olmalıyız."

"Nasıl her şeye? Neye hazır olacağız?"

"Mısır'ı gözden çıkarmaya ve Meksika'yı işgal etmeye."

40

Küçük jet, bulutların altına inip pistte süzülürken, Uruguay'ın başkenti Montevideo'da sağanak yağış vardı. Uçak, inişten sonra terminal binasına yaklaşmadı ve ilerde, savaş uçaklarının bulunduğu hangarlara doğru gitti. Üzerinde askeri işaretler bulunan bir Ford araba, uçağın önüne geçti ve uçağı VIP uçakların park alanına götürdü.

Albay Rojas hangarlardan birindeki büroda, ayakta duruyor ve yağmurla ıslanan pencereden dışarıya bakıyordu. Uçak yaklaştığında, üzerindeki NUMA yazısı daha iyi okunabiliyordu. Motorlar sustu, açılan kapıdan üç kişi indi. Adamların üçü de hangara, Rojas'ın beklediği büroya gitmek için koşarak arabaya bindiler.

Albay, ofisten dışarıya çıktı ve yardımcısı olan genç teğmenin rehberlik ettiği yabancıları inceledi.

Adamlardan kısa boylu, geniş göğüslü ve gür, kıvırcık siyah saçlı olanı, kendinden emin ve çevik adımlarla yürüyordu. Elleri ve kolları, sanki bir ayıdan alınıp da ona takılmış gibi güçlü kuvvetliydi. Kaşlarını çatmıştı ama beyaz ve muntazam dişleri, garip bir gülümsemeyle meydana çıkmıştı.

Kalın çerçeveli gözlüğü olan dar omuzlu zayıf adam, bir muhasebeciyi andırıyordu ve sanki onların hesaplarını inceleyecekmiş gibi bir hali vardı. Bir elinde bir çanta taşıyordu, koltuğunun altına da iki kitap sıkıştırmıştı. O da gülümsüyordu ama bu gülümsemede yaramazlık yapan bir çocuğun ifadesi vardı. Rojas onun kolaylıkla hoşnut edilebilen ve aynı zamanda işinin uzmanı bir insan olduğunu anlamıştı. Onunla iyi anlaşabileceğini sanıyordu.

Arkadan gelen uzun boylu adamın siyah, dalgalı saçları ve kalın kaşları vardı; sert ifadeli yüzü güneş yanığıydı. Hiçbir şeye önem vermiyormuş gibi bir havası vardı. Diğerleri hangarda çevrelerini kolaçan ederken, o delici gözlerini Rojas'a dikmiş, dikkatle bakıyordu.

Rojas onlara doğru ilerledi ve "Uruguay'a hoşgeldiniz, baylar," dedi. "Ben Albay José Rojas, hizmetinizdeyim." İngiltere'deki eğitiminden kalan mükemmel bir İngilizceyle, uzun boylu adama "Telefon görüşmemizden sonra sizinle karşılaşmayı sabırsızlıkla bekliyordum Bay Pitt," dedi.

Pitt arkadaşlarının arasından geçip ilerledi ve Rojas'ın elini sıktı. "Bize zaman ayırdığınız için teşekkürler Albay." Döndü ve gözlüklü adamı tanıştırdı, "Bu

arkadaş Rudi Gunn, şu sağımda olan cani tipli adam da Al Giordino'dur."

Rojas başıyla onları selamladı ve elindeki kısa kamçıyı, hafifçe, pantolonunun kenarına vurdu. "Etrafın dağınıklığı için özür dilerim, fakat gemi kaçırma olayından sonra dünyadaki bütün gazeteciler buraya doldu. Sizi bu nedenle burada karşılamayı düşündüm, burada biz kimse rahatsız edemez."

Pitt, "Çok iyi düşünmüşsünüz," dedi.

"Uzun uçak yolculuğundan sonra biraz dinlenmeye ve hava subayları kulübünde yemek yemeye ne dersiniz?"

Pitt, "Teşekkür ederim Albay," dedi. "Ama hemen işe koyulsak daha İyi."

"O halde bu taraftan gelin de size araştırmalar konusunda bilgi vereyim."

Ofise girdiklerinde Rojas, onlarla, araştırma operasyonunu planlamış olan Yüzbaşı Ignacio Flores'i tanıştırdı. Sonra onları, üzerinde deniz haritaları ve uydu fotoğrafları bulunan büyük bir masaya götürdü.

Brifinge başlamadan önce Pitt'e baktı ve "Babanızın da gemide olduğunu öğrendim ve çok üzüldüm," dedi. "Telefonda bana bundan hiç söz etmediniz."

"Yine de öğrenmişsiniz işte."

"Başkan'ın güvenlik danışmanıyla her saat başı telefonda görüşüyorum."

"Washington'da bana brifing veren istihbaratçılar, sizden övgüyle bahsettiler ve etkili bir subay olduğunuzu söylediler."

Böyle bir iltifat beklemeyen Rojas, birden gevşedi. "Ne yazık ki, size iyi haberler veremiyorum," dedi. "ABD'den ayrıldığınızdan beri yeni bir şey çıkmadı. Şimdi isterseniz, size birer kadeh iyi Uruguay konyağı ikram edebilirim."

Giordino hemen atıldı ve "Çok iyi olur," dedi. "özellikle yağmurlu bir günde, makbule geçer."

Rojas yardımcısına dönüp, "Teğmenim bize bir şeyler ikram edersiniz herhalde," dedi, masaya eğildi ve siyah-beyaz uydu fotoğraflarını sahil şeridinden üç yüz kilometre açığa kadar bir alanı kapsayacak şekilde tek tek bir araya getirdi. "Uydu fotoğraflarına hiç kuşkusuz alışıksınızdır, değil mi?" dedi.

Rudi Gunn başını salladı. "NUMA'nin şu anda akıntıları, girdapları, satıh rüzgârlarını ve deniz buzullarını inceleyen üç uydu programı var."

Rojas, "Evet, ama hiçbiri bu bölgeyi almıyordur herhalde," dedi. "Coğrafi

bilgi sistemlerinin büyük çoğunluğu kuzeye yönelik, öyle değil mi?"

"Haklısınız Albay," dedi Gunn sonra gözlüklerini düzeltip masadaki büyütülmüş uydu fotoğraflarını incelemeye başladı. "Gördüğüm kadarıyla Landsat'ı kullanmışsınız. Ayrıca denizdeki gemileri gösteren güçlü bir grafik sisteminden de yararlanmışsınız."

Rojas, "Şansımız yaver gitti," diye devam etti. "Uydunun kuzey yörüngesi nedeniyle, uydu ancak on altı günde bir Uruguay sahilleri açıklarına geliyor. Bu kez gelişi, tam zamanına denk geldi."

Gunn, "Landsat'ın temel görevi jeolojik gözetimdir," dedi. "Bu nedenle, enerji tasarrufu için okyanuslar üzerindeki yörüngelerde kameralar genelde kapatılır. Bu görüntüleri nasıl alabildiniz?"

Rojas, "Aramalar başladığında, savunma meteoroloji ofisinden gemiler ve uçaklar için hava raporları istendi," diye açıkladı. "Uzmanlardan biri, uydunun arama bölgesinden geçeceğini anlayınca, hükümetinize bir mesaj yolladı ve kameraların açık bırakılmalarını istedi. Böylece kameralar çalıştı ve görüntüler, Buenos Aires'deki bir alıcı istasyona iletildi."

Giordino, "Lady Flamborough boyutlarında bir hedef Landsat fotoğraflarında görülebilir mi?" diye sordu.

Pitt, "Savunma istihbarat uydu fotoğraflarında olduğu gibi yüksek çözülümlü, yani ayrıntılı görüntü alınmaz," dedi. "Ama yine de, iğne ucu gibi bir şey görülebilir sanıyorum."

Rojas, "Çok iyi belirttiniz," dedi. "Kendiniz bakın."

Fotoğraflardan birinin üzerine, ışıklı bir büyüteç bırakıp geri çekildi. Pitt eğildi ve “İki, hayır üç gemi görebiliyorum," diye mırıldandı.

"Her üçünü de tanımladık."

Sonra, Rojas Flores'e dönüp işaret etti. Flores pek iyi olmayan İngilizce'siyle elindeki kâğıdı yüksek sesle okumaya başladı. "En büyük gemi, Cabo Gallegos isimli, Şili bandıralı bir maden cevheri gemisi, Punt a Arenas'tan Dakar'a kömür götürüyor," dedi.

Pitt, "Resmin ucunda, şu kuzeye doğru giden gemi mi?" diye sordu.

Flores, "O, evet, Cabo Gallegos," dedi. "Onun karşısındaki güneye gidiyor, Meksika bandıralı bir gemi, adı General Bravo, San Pablo’ya petrol sondaj ekipmanı taşıyor."

Giordino, "San Pablo nerede?" diye sordu.

Rojas, "Arjantin'in ucunda küçük bir liman." Flores geminin adını sanki övgü dolu bir söz söylüyormuş gibi söyledi. "Geçen yıl orada petrolcülerin grevi olmuştu."

Flores, "Onların arasında ve kıyıya en yakın olan da Lady Flamborough," dedi ve başını kaldırıp onlara baktı.

O sırada Rojas'in yardımcısı konyakları getirmişti. Albay kadehini kaldırdı ve "Hoşgeldiniz," dedi.

Diğerleri de kadehlerini kaldırıp onu selamladılar. Pitt boğazını yakan konyaktan bir yudum alıp, resimdeki noktaya büyüteçle baktı ve sonra onu Gunn'a uzattı. "Rotasını anlayamadım," dedi.

"Punta del Este'den ayrıldıktan sonra rota değiştirmeden doğuya gitti."

"Diğer gemilerle temas kurdunuz mu?"

Flores başını salladı. "Hiçbiri onu görmemiş."

"Uydunun geçiş saati neydi?"

"Tam olarak 03.10."

"Görüntüler kızılötesi değil mi?"

"Evet."

Giordino, "Landsat'ı akıl eden adama madalya vermeli," dedi.

Rojas gülümsedi ve "Bu yapılacak zaten," dedi.

Pitt, "Keşif uçakları ne zaman havalandılar?" diye sordu.

"Şafakla beraber kalktılar. Landsat görüntüleri de öğle vakti geldi ve incelendi. Böylece, Lady Flamborough'nun hız ve rotasını hesaplayıp, uçak ve gemilerimizi oraya, yollarını kesebileceğimiz noktaya gönderdik."

"Ama hiçbir şey bulamadılar, öyle mi?"

"Evet."

"Enkaz da göremediler mi?"

Yüzbaşı Flores, "Bir şey göremediler ama" dedi."Devriye botları bazı parçalar buldular. Yalnız, onları güverteye alıp incelediklerinde, bu parça ve dökümtülerin, lüks bir yolcu gemisinden değil de, bir şilepten atıldığını

anladılar."

"Neymiş bu döküntüler?"

Flores bir evrak çantasına göz gezdirdi ve içinden ince bir dosya çıkardı. "Arama gemisinden alınan listeye göre, bunlar eski bir koltuk, en azından on beş yıllık iki eski can yeleği, bir sürü boş tahta sandık, eski bir yatak, konserve kutuları ve Veracruz, Mexico ve Brezilya, Recife'den üç gazete; ikisi Brezilya gazetesi."

Pitt, "Gazetelerin tarihleri neymiş?" diye sordu.

Flores şaşkın şaşkın ona baktı ve "Tarihleri vermediler," dedi.

Rojas, Pitt'in ne düşündüğünü anladı ve sert bir sesle, "Bu hata derhal düzeltilecektir," dedi.

Flores sıkılmıştı. "Fakat efendim," dedi. "Bunun için geç kalmış olabiliriz. Zaten bulunanlar gemi enkazı değil, sadece atılan eski eşya ve çöp."

Pitt, "Gemilerin uydu fotoğrafındaki koordinatlarını belirleyebilir misiniz?" diye sordu.

Flores başını sallayıp bir deniz haritasında çalışmaya başladı.

Rojas, "Birer konyak daha alır mıyız baylar?" diye sordu.

Gunn kadehini teğmene uzatırken, "Güzel konyak," dedi. "Biraz kahve tadı var galiba, yanılıyor muyum acaba?"

Rojas gülümsedi, "Güzel içkiden anlıyorsunuz Bay Gunn. Haklısınız, bu konyağı, kendi kahve çiftliğinde amcam üretiyor."

"Çok tatlı," dedi Giordino. "Tadı meyankökü gibi geldi bana."

"Aynı zamanda anason da var," dedi Rojas ve Pitt'e döndü. "Sizce tadı nasıl Bay Pitt?"

Pitt bardağını ışığa tutup baktı ve başını salladı, "Oldukça sert, alkol derecesi yüzde iki yüz falan herhalde," dedi.

Rojas, Amerikalıların ciddi iş görüşmeleri sırasında birden değişip yumuşamalarına ve şakalaşmalarına hep şaşardı. Bu gevşekliklerine rağmen nasıl süper bir güç haline geldiklerini merak ediyordu.

Sonra Pitt gülerek, "Şaka yapıyorum," dedi. "Amcanıza söyleyin, Amerika'ya ihraç etmeyi düşünürse distribütör olmayı isterim doğrusu."

Flores, elindeki aletleri bıraktı ve kalemiyle haritada bir noktayı göstererek, "Dün sabah 03.10'da şuradaydılar," dedi.

Herkes masaya yanaştı ve haritaya baktı. Gunn, "Üçünün rotaları kesişecekmiş gibi," dedi ve cebinden çıkardığı hesap makinesinde tuşlara basarken, "Lady Flamborough 'nun süratini yaklaşık otuz mil, Cabo Gallegos'unkini on sekiz ve General Bravo'nun hızını da yirmi iki olarak tahmin edersek..." diye mırıldandı ve haritanın kenarına birtakım notlar yazmaya başladı, birkaç saniye sonra geriye çekildi. "Şili bandıralı geminin onu görmemesi normal. Bu hesaba göre, lüks geminin yaklaşık altmış dört kilometre doğusundan geçmiş görünüyor," dedi.

Pitt, harita üzerine çizilen çizgilere düşünceli bir ifadeyle baktı. "Bu çizgilere bakılırsa, Meksika bandıralı gemi, Lady Flamborough'nun üç, dört kilometre yakınından geçmiş olmalı. Nasıl olmuş da görmemiş?"

Rojas başını salladı, "Gemide ışık olmadığını düşünürsek, normal," dedi.

Pitt, Flores'e baktı, "Ay'ın durumunu hatırlıyor musunuz Yüzbaşım?" diye sordu.

"Evet yeni Ay'la ilk dördün arası bir şeydi, yani hilal şeklindeydi."

Giordino başını iki yana salladı. "Yeteri kadar aydınlık değil. Köprü nöbetçisi o yöne bakmadıysa görmemesi doğal."

Pitt, "Herhalde aramayı bu noktadan başlattınız," dedi.

Flores başıyla onaylayarak, "Evet, uçaklar, doğuya, kuzeye ve güneye olmak üzere iki yüzer millik aralarla paralel uçtular."

"Ve onun izine rastlayamadılar."

"Evet, sadece konteyner gemisiyle maden gemisini görebildiler."

Gunn, " Lady Flamborough, geriye dönmüş, sonra rotayı kuzey ya da güneye çevirmiş olabilir," dedi.

Flores, "Bunu biz de düşündük," dedi. "Uçaklar yakıt ikmali için dönerken sahile doğru tüm batı bölgelerini de taradılar."

Gunn düşünceli bir tavırla, "Bu durumda, Lady Flamborough'nun batmış olması ihtimali ağır basıyor," diye mırıldandı.

"Rudi onun son pozisyonunu al ve uçaklar gelmeden nereye kadar seyredebileceğini hesapla bakalım."

Rojas, şaşkın bir ifadeyle Pitt'e baktı. "Ne düşündüğünüzü sorabilir miyim?" dedi. "Daha fazla aramanın anlamı yok. Bölge tamamen tarandı. "

Pitt, Albay'a bakıyordu, ama onu görmüyor gibiydi. "Arkadaşın söylediği gibi batmış olabilir. O halde, biz de onu denizin dibinde ararız."

"Bu konuda size nasıl yardımcı olabiliriz acaba?"

"NUMA'nun sualtı araştırma gemisi Sounder, bu akşama doğru arama bölgesine varmış olacak. Bizi bir helikopterle ona götürürseniz seviniriz."

Rojas, "Hemen hazırlatırım," dedi. "Ama on bin kilometrekarelik bir bölgede bir tek balığın peşinden gitmek gibi bir şey bu. Bu iş çok uzun sürebilir."

Pitt, kendinden emin, "Hayır, en fazla yirmi saat sürer," dedi.

Rojas işini sağlama almayı seven bir adamdı, hüsnükuruntular ona göre değildi. Giordino ve Gunn'a bakıp kendine destek aradı, fakat onların da Pitt'le aynı fikirde olduklarını anlayınca şaşırdı.

"Fakat buna inanıyor olamazsınız," dedi.

Giordino bir elini hafifçe kaldırdı ve tırnaklarını inceledi. Sonra, "Tecrübelere dayanarak konuşmak gerekirse, Dirk fazla bile söyledi," dedi.

Uruguay ordusuna ait helikopter onları Sounder'a götürdükten tam on dört saat kırk iki dakika sonra, 1020 metre derinlikte, Lady boyutlarına uyan bir gemi enkazı buldular. İlk geçişinde enkaz, ekranda minik siyah bir nokta olarak görünmüştü. Fakat Sounder daha yaklaştığında, sonar operatörünün kayıt menzilini de indirmesiyle, geminin şekli gölge halinde belli olmaya başladı.

Fakat Sounder da, Pitt ve Giordino'nun büyük bir zevkle kullandıkları ve Polar explorer'da bulunan beş milyon dolarlık gözetleme sistemi yoktu. Gemi arkasında çekilen sonar dedektörlerine renkli video kameraları monte edilmemişti. Bu gemide çalışan bilim adamlarının görevi, sadece deniz yatağının geniş bölgelerinin haritasını çıkarmaktı. Gemideki elektronik sistemler, insan yapımı, batmış objelerin yakından ayrıntılarını çıkarmak için değil, mesafe ölçmek için dizayn edilmişlerdi.

Gunn, "Aynı tekne biçimi," dedi. "Ama iyi görünmüyor. Uyduruyor olabilirim, ama kamara binası üzerindeki baca, bana arkaya yatık gibi geliyor. Borda kısımları yüksek ve dik. Enkaz yaklaşık on derece eğimle oturmuş dibe, yani âdeta normal duruyor gibi."

Giordino, "Onu tam olarak tanımlayabilmek için kamera göndermeliyiz,"

dedi.

Pitt sesini çıkarmadan sonat kayıtlarını inceliyordu. Babasını canlı bulma umudunu gittikçe kaybediyordu. Şimdi kendisini, babasının, üzerine toprak atılan tabutuna bakıyormuş gibi hissediyordu.

Giordino, "Yine işini çabuk bitirdin kutlarım seni," dedi.

Sounderin kaptanı Frank Stewart, "Burada olabileceğini nasıl tahmin ettin?" diye sordu.

Pitt, "Bir kumar oynadım ve Lady Flamborough'nun, General Bravo adlı geminin rotasını kestikten sonra rotasını değiştirmemiş olabileceğini düşündüm," diye açıkladı. "Cabo Gallegos'un rotası dışında da uçaklar tarafından görülmediğine göre, en iyi arama bölgesinin, Landsat'ın gösterdiği son pozisyonun doğusunda olabileceğini tahmin ettim."

Giordino, "Yani General Bravo ve Cabo Gallegos arasında dar bir koridor düşündün, değil mi?" dedi.

Pitt başını salladı. "Evet özetle öyle."

Gunn üzgün bir ifadeyle ona baktı. "Seni kutlamak isterdim, ama içimden gelmiyor dostum."

Kaptan Stewart, "Aşağıya bir ROV, uzaktan kumandalı deniz dibi gözetleme aygıtı göndermek ister misin?" diye sordu.

Pitt, "Bence, bunun yerine doğrudan, insanlı bir dalış yaparak zamandan kazanabiliriz," dedi. "Minik denizaltının oynak kolları da enkazdan bazı parçalar almamıza yardımcı olacaktır."

"Mürettebat, Deep Roveri yarım saatte hazırlayabilir. Sen mi ineceksin?"

Pitt başıyla onayladı, "Evet ben kullanacağım," dedi.

"Bin metre derinlik denizaltının limitine çok yakın, dikkatli olman gerekiyor."

Rudi Gunn, "Merak etmeyin," diyerek araya girdi. "Deep Rover m bu derinlikte güvenlik faktörü dörde-bir'dir."

Kaptan, "Böyle plastik bir araçla o kadar derine inmek yerine, bir Volkswagen'le Niyagara Şelalesi'nden atlamayı yeğlerim," dedi.

Dar omuzlu, uzun kumral saçlı Stewart, gemi kaptanından ziyade, bir kasaba bakkalını andırıyordu. îyi bir denizci olup, yüzmeyi çok sevmesine karşın, derin sulardan hoşlanmazdı ve dalmayı da asla öğrenmek istememişti. Bilim

adamlarının arzu ve kaprislerine boyun eğer, ama gemiyi yönetmesine karışanları da hemen safdışı bırakırdı.

Pitt onun yüzüne baktı ve "Plastik dediğin şey, kalınlığı on iki santimden fazla olan, akrilik bir araç," dedi.

Stewart kapıdan çıkarken, "Ben yine de, güvertede kalmayı ve dibe dalanlara el sallamayı yeğlerim," dedi.

Giordino, "Bu adamı sevdim," dedi. "Biraz beceriksiz falan, ama sevdim."

Pitt gülerek ona baktı, "Ortak bazı yanlarınız var," dedi.

Gunn sonar kaydından gelen bir video görüntüsünü dondurdu ve inceledi. Gözlüğünü alnına çekti ve "Gövdesi sağlam görünüyor," dedi. "Hiçbir yerinde hasar yok gibi. Neden batmış olabilir ki?"

Giordino, "Deniz yüzeyine çıkan bir şey de yok," diye mırıldandı.

Pitt bulanık görüntüye baktı. "Cyclops'u hatırlıyorsun değil mi? O da hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu."

Giordino, "Nasıl unutabilirim ki?" diye homurdandı, "Yara izlerini hâlâ taşıyoruz."

Gunn, "Yüzyılın başlarında inşa edilmiş bir gemiyle, bir sürü güvenlik sistemi bulunan modern bir yolcu gemisini nasıl kıyaslarsınız?" diye söylendi.

Pitt, "Onu batıran bir fırtına değil," dedi.

"Dev bir dalga olabilir mi?"

Giordino, "Belki de hergelenin biri dibinde delik açtı," dedi.

Pitt sakin bir ifadeyle, "Yakında öğreniriz," dedi. "İki saat içinde onun güvertesinde olacağız nasıl olsa."

Deep Rover, bir derin deniz aracından ziyade, bir uyduyu andırıyordu. Garip bir şekli vardı. Yaklaşık 2.5 metrelik küre, büyük bir halkayla iki bölüme ayrılmıştı ve 120 voltluk aküler taşıyan dikdörtgen şeklinde muhafazalar üzerine oturtulmuştu. Kürenin arka kısmında, itici motorlar, oksijen silindirleri, denizaltı içindeki karbondioksidi dışarı atan üniteler, yanaşma ve kilitlenme mekanizması, kamera sistemleri ve tarama sonar ünitesi yer alıyordu. Ama en ilginç tarafı, ön taraftan dışarıya uzanan ve normal bir insan kolu ve elinin yapabileceği her şeyi yapabilen mekanik kol ve ellerdi. Örneğin, kolun ucundaki elle, dedektörlü bir besleme sistemi sayesinde bir kahve fincanını rahatça tutmak ya da demir bir ocağı kaldırmak mümkündü.

Birkaç teknisyen Deep Roveri dalış için hazırlarken, Pitt ve Giordino da aracın çevresinde dönüp onu inceliyorlardı. Araç, ayhavuzu denen bir kabinde, bir beşik üzerinde duruyordu. Beşiği tutan platform, Sounderin gövdesinin bir kısmıydı ve suyun içine altı metre kadar daldırılabiliyordu.

Teknisyenlerden biri bir süre sonra, "Araç hazır," dedi.

Pitt, Giordino'nun sırtına hafifçe vurdu ve "Önce sen," dedi.

"Tamam, ben kolları ve kameraları idare ederim. Sen aracı yönet, ama akşam trafiğine dikkat et, anlaşıldı mı?"

Kaptan Stewart, yukardaki bir balkondan, "Hey, onu tek parça halinde getirin, tamam mı!" diye seslendi. "Sağlam gelirse size birer öpücük var."

Giordino, "Bana da mı?" diye sordu.

"Tabii, sana da."

"Takma dişlerimi çıkarabilir miyim?"

“İstediğini çıkar."

Pitt kuru bir sesle, "Sen buna moral verme mi diyorsun?" diye söylendi. Fakat kaptanın, yapacakları ciddi görevi unutturmak için yaptığı şaka hoşuna gitmişti. "Sana kendimi öptürmektense, buradan doğruca Afrika'ya giderim daha iyi," dedi.

"Bunun için bir tır dolusu oksijen tüpüne ihtiyacın olacak," dedi Stewart. Gunn kulaklarında kulaklıklar ve bacaklarının arasında bir kablo olduğu halde, onların şakalarından habersiz olarak içeriye girdi.

Vereceği talimatları ciddi bir sesle vermeye çalıştı, ama olmadı, sesi buruk ve duygu yüklüydü. "Ses sinyallerinizi ve haberleşmenizi izleyeceğim. Dibi görür görmez, üç yüz altmış derecelik bir dönüş yapın ki, sonar enkazı yakalayabilsin. Sonra bana rotanızı verin. Her hareketinizi bana bildirmelisiniz, tamam mı?"

Pitt, Gunn'ın elini sıktı ve "Temasta olacağız," dedi.

Gunn, gözlerini kırpıştırarak eski arkadaşına baktı, “İstersen sen kal, ben gideyim, ne dersin?" diye sordu.

"Hayır, her şeyi kendi gözlerimle görmeliyim."

Gunn, "Pekâlâ şansınız açık olsun," diye mırıldandı ve arkadaki merdivene yürüyüp oradan çıktı.

Pitt ve Giordino, uçak kokpitinde olduğu gibi, yan yana koltuklara oturdular.

Teknisyenler kürenin üst yarısını halkanın üstüne oturttular ve sıkıca kapayıp vidaları sıktılar.

Giordino dalış öncesi kontrollere başlamıştı bile. "Güç kaynağı?"

Pitt, "Açıldı," diye cevap verdi.

"Telsiz?"

Pitt, "Bizi duyuyor musun Rudi?" diye sordu.

Gunn, "Net olarak duyuyorum, tamam," diye cevap verdi.

"Oksijen?"

"Yüzde yirmi bir nokta beş, tamam."

Kontroller bittiğinde Giordino, "Biz hazırız Sounder," diye konuştu.

Kaptan Stewart hemen, "Dalabilirsiniz," diye cevap verdi, "Gelirken akşam yemeği için bir ıstakoz getirmeyi unutmayın, tamam mı?"

Mini denizaltının bulunduğu platform suyla dolarken, iki dalgıç da hazır bekliyordu. Okyanus bilimcilerden ve mürettebattan oluşan ekip, Gunn'ın çevresinde toplanmış, denizin altından gelecek haberleri dinlemeye hazırlanıyorlardı. Deep Rover, bir süre sonra sularda gözden kayboldu. Pitt bir ara başını kaldırdı ve yukarda kalanların bulanık şekillerine baktı. Kendini akvaryumda bir balık gibi hissediyordu.

Araç iyice suya daldığında, dalgıçlar suya atladılar ve beşiği araçtan ayırdılar. Dalgıçlardan biri elini kaldırdı ve Pitt'e her şeyin yolunda olduğu işaretini verdi. Pitt gülümseyip başparmağıyla 'OK' işareti yaptı ve önüne döndü.

Pitt, Deep Rover l, sanki bir sualtı helikopteriymiş gibi yönetiyordu. Otuz metre kadar indiklerinde, pusula kerterizini kestirmek için durdu, sonra dikey itici motorları çalıştırdı ve dalışa başladı.

Deep Rover, yavaş yavaş karanlık suların derinliklerine doğru iniyordu. Deniz yüzeyinin canlı mavi-yeşil rengi, şimdi, hafif bir gri tona dönüşmüştü. Küçük, bir metre boyunda bir mavi köpekbalığı mini denizaltıya sokuldu, ama kendisini cezbedecek bir şey bulamayınca uzaklaştı ve sıvı sisin içine doğru yoluna devam etti.

Aracın içinde hiçbir hareket hissedilmiyor, sadece telsizin cızırtısı ve tarama sinyalinin hafif sesi duyuluyordu. Deniz suyu şimdi, Deep Rover'ın üzerini saran siyah bir örtü haline dönüşmüştü.

Pitt uçuş irtifaını rapor eden bir pilotun sakin ifadesiyle, "Dört yüz metreyi geçiyoruz," dedi.

Gunn, "Dört yüz metre, anlaşıldı," diye cevap verdi.

Normal koşullarda Pitt ve Giordino, böyle bir görevde şakalaşır ve zaman geçirmek için durmadan konuşurlardı, Fakat bu kez sesleri çıkmıyordu. Denizin derinliklerinde ilerlerken, arada sırada birkaç kelime ediyorlardı.

Giordino'nun, "Hey, şu çirkin şeye bak," dediğini duyunca Pitt, "Gördüm," dedi. Neon ışığında parlayan bir reklam panosu gibi görünen uzun, yılan balığını andıran bir yaratık, ağzını yarı açmış, avını bekliyordu. Bir gözü korkunç bir parıltıyla onlara bakıyordu ve avını kandırıp kendisine çeken tüp şeklindeki uzvu alt çenesinden aşağıya sarkıyordu.

Pitt, "Kolunu şuna doğru uzatmaya ne dersin?" diye sordu.

Giordino cevap vermeye hazırlanırken, yukardan Gunn'ın sesi duyuldu. "Bilim adamlarından biri ne gördüğünüzü soruyor."

Pitt, "Üzgünbalığı," dedi.

"Onu tarif edebilir misiniz?"

Giordino, "O arkadaşa söyle, yukarıya gelince resmini çizeriz," dedi.

Pitt, "Sekiz yüz metreyi geçiyoruz," diye rapor etti.

Gunn, "Dikkatli olun ve dibe çarpmayın," diye uyardı.

"Merak etme gözümüzü dört açmış durumdayız, öbür tarafa gitmeye hiç niyetimiz yok."

"Pimpirikli olmakta fayda var. Oksijen durumunuz nasıl?"

"Harika."

"Yaklaşıyor olmalısınız."

Pitt kumandalara hafifçe dokundu ve dalış hızını yavaşlattı. Giordino gözlerini aşağıya çevirmiş, kaya olup olmadığına bakıyordu. Pitt onun deniz yatağına kadar olan sekiz dakikalık iniş sırasında gözlerini kırpmadığına emindi.

Giordino, nihayet, "Tamam aşağıdayız," dedi. "Derinlik bin on beş metre."

Pitt dikey itici motorlara biraz güç vermiş ve küreyi, deniz yatağından üç metre yukarda iyice yavaşlatıp dibe rahatça değmelerini sağlamıştı. Aracın ağırlığı, suyun basıncı nedeniyle aşağıya indikçe artıyordu. Pitt balast

tanklarından birini açtı ve yeteri kadar hava verip, biraz hafifleşme sağladı. Aksi takdirde dibe çöküp kalabilirlerdi.

Sonra telsize, "Taramaya başlıyoruz," diye konuştu.

Gunn'ın, "Gemi enkazı bir-bir-sıfır derece civarında olmalı," diyen sesini duydular.

Pitt, "Anlaşıldı," diye cevap verdi, "İki yüz yirmi metrede ve bir -bir-iki derecede sonar sinyali alıyoruz, tamam."

"Anlaşıldı, Deep Rover."

Pitt, Giordino'ya döndü, "Hadi bakalım, ne göreceksek görelim artık," dedi.

Giordino, ona pusulayı okurken, Pitt de yatay iticileri çalıştırdı ve enkaza doğru gitmeye başladılar, "İki derece kadar sola. Çok gittin. Tamam, şimdi iyi, bu rotada devam et."

Pitt çok sakindi ve gözlerinde en küçük bir heyecan ifadesi görülmüyordu. Ama içinde, kötü şeyler bulacakları endişesi vardı.

O anda, bir çarpışmadan sonra batan bir yolcu gemisini çıkarma çalışmalarına katılan bir dalgıcın korkunç hikâyesini hatırladı. Dalgıç otuz metre derinlikte, bir patlama sonucu batmış bir geminin enkazında çalışırken, omzuna bir elin değdiğini hissetmiş ve dönüp bakınca, boş gözlerle kendisine bakan ve sanki elini tutmasını ister gibi işaret eden güzel bir kız görmüş. Dalgıç suyun yüzüne nasıl çıktığını hatırlamıyormuş, ama bu olaydan sonra yıllarca kâbus görmüş.

Pitt de, Serapisin donmuş mürettebatı, Başkanlık yatı Eagle'ın suda boğulup şişmiş tayfaları, Kolorado Kayalık Dağları'nda düşüp parçalanmış ya da İzlanda açıklarında denize gömülmüş uçakların yolcuları gibi bir sürü çürümüş ceset görmüştü. Hâlâ ne zaman akİma gelse, o cesetleri sanki dahö dün görmüş gibi gözünün önüne getirebiliyordu.

O anda Tanrı'dan tek isteği, babasını şişmiş bir ceset olarak görmemesiydi. Birkaç saniye gözlerini kapadı ve o anda Deep Rover neredeyse dibe çarpıyordu. Babasını her zamanki gibi canlı ve hareketli görmek istiyordu. Ne suyun içinde hayalet gibi bir şekil, ne de tabutun içinde bir mumya olarak görmek istiyordu.

O sırada Giordino, "Sağda bir şeyler var galiba," diyerek onu düşüncelerinden ayırdı.

Pitt, öne eğilip bakınca, "İki yüz litrelik bir varil," dedi "Sol tarafta da üç tane var."

Giordino, "Vay canına!" diye söylendi. "Burada bunlardan bir sürü var. Burası bir hurdalığı andırıyor."

"Üzerlerinde yazılı bir şeyler var mı?"

"Evet, İspanyolca bir şeyler yazıyor galiba. Ağırlık ve hacim bilgileri herhalde."

"Tam önümüzde durana yaklaşacağım, içinden hâlâ bir şeyler sızıyor gibi."

Pitt mini denizaltıyı batık varile iyice yanaştırdı. Aracın ışığında, varildeki bir delikten yukarıya doğru koyu renkli bir maddenin çıktığını gördüler.

Giordino, "Yağ mı?" diye sordu.

Pitt başını iki yana salladı. "Baksana, bunun rengi daha çok pasa benziyor. Hayır, kırmızı. Sanırım kırmızı yağlıboya bu."

"Yan tarafında silindir şeklinde bir şey daha var, baksana."

"Ne olabilir acaba?"

"Bana sorarsan koca bir rulo halinde plastik tabaka."

"Galiba haklısın."

"Onu Sounder'a çıkarıp incelesek iyi olacak. Aracı kımıldatma sakın. Onu mekanik kollarla yakalamaya çalışacağım."

Pitt, cevap vermeden yalnızca başıyla onayladı ve aracı olduğu yerde tuttu. Giordino kol ve ellere kumanda eden aleti çalıştırıp, plastik ruloyu, aynen insan kolu ve elleri gibi sarıp yakaladı. "Tamam yakaladım. Şimdi itici motoru biraz çalıştır da onu dip çamurundan kurtaralım," dedi.

Deep Rover, kolları arasındaki plastik ruloyla yavaş yavaş yükseldi ve birkaç saniye, dipten kalkan ince çamur nedeniyle hiçbir şey görmez oldular. Pitt bu çamur deryasından kurtulmak için aracı suyun daha berrak olduğu bölgeye götürdü.

"Yakınlarında olmalıyız," dedi Giordino. "Sonar önümüzde, biraz sağda yoğun bir kütle gösteriyor."

Kısa bir süre sonra koca gemi, karanlık sularda bir hayalet gibi önlerine dikilmişti. Suyun çarpıtmasıyla oluşan korkunç bir görünümü vardı.

Giordino yukarıya, "Onu gördük," diye bilgi verdi.

Pitt mini denizaltıyı tekneden yedi metre mesafede durdurdu, sonra biraz

yukarıya ve ileriye doğru hareket ettirip, ön güverteye doğru götürdü. Fakat birden, "Bu ne yahu?" diye söylendi. "Hey Rudi, Lady Famborough'nun renkleri nasıldı, söyler misin bana?"

Gunn on saniye sonra cevap verdi. "Gövde ve üst yapı açık mavi."

"Fakat bu geminin gövdesi kırmızı ve üst yapı da beyaza boyalı."

Gunn bir süre düşündü ve sonra, "Üzgünüm Dirk," dedi. “İkinci Dünya Savaşı'nda Alman denizaltıları tarafından batırılan bir gemi olmalı bu. "

Giordino, "Olamaz," diye mırıldandı. "Bu gemi sapasağlam, üzerinde paslanma bile yok henüz. Bazı yerlerinden hâlâ yağ ve hava kabarcıkları çıkıyor. Bir hafta önce batmış olabilir en çok."

Stewart telsize geldi ve "Atlantik'in bu bölgesinde altı aydan beri batmış ilk gemi, sizin şu lüks geminiz," dedi.

Giordino, "Zaten bu da öyle lüks bir yolcu gemisine benzemiyor," dedi.

Pitt, "Biraz sabırlı olun," dedi. "Geminin kıç tarafına geçip ismini okumaya çalışacağım."

Deep Rover, birden hareketlendi ve hafifçe yatıp dönerek, geminin kıçına doğru ilerledi. Geminin adını gördüklerinde ikisi de afalladılar.

Giordino, "Aman Tanrım!" diye homurdandı. "Bizi aldattılar."

Pitt'in şaşkınlıktan ağzı bir karış açılmadı, deliler gibi gülmeye başladı. Bulmaca henüz çözülmemişti, ama büyük parçalar yerlerine oturmaya başlamıştı. Geminin kıçındaki büyük çelik plakada okunan isim, Lady Flamborough değildi.

Orada okudukları isim, General Bravo'ydu.

41

Lady Flamborough'yu dört yüz metreden, dizaynını yapan mühendisler ve inşa eden tersane işçileri bile tanıyamazlardı. Geminin baca şekli değiştirilmiş, her metrekaresi boyanmıştı. Kamuflajı tamamlamak için tekneye, pası andıran bir boya sürülmüştü.

Bir zamanlar güzelliğiyle dikkati çeken üst yapısı, kamara pencereleri ve gezi güvertesi, yanyana dizilmiş suntalarla gizlenmiş ve gemi bir kargo gemisine benzetilmişti. Kaptan köprüsünün modern, yuvarlak görüntüsü, ahşap iskeletle köşeli hale getirilmiş, çadır beziyle kamufle edilmiş ve çadır bezinin üzerine çizilen lombar ve kapak resimleriyle geminin görüntüsü tamamen değiştirilmişti.

Daha Punta del Este'nin ışıkları kıç tarafta kaybolmadan, tüm mürettebat ve yolcular, çalışma grupları halinde bir araya getirilmişler ve Ammar'ın silahlı adamlarının gözetiminde çalışmaya zorlanmışlardı. Geminin yardımcı kaptanları, idareci subayları, kamara görevlileri, şefler, garsonlar ve tüm diğer yardımcılar, bütün gece çalışıp suntalardan prefabrike bir kargo gemisi yapmışlardı. .

Bu zorunlu çalışmadan VIP yolcular bile kurtulamamışlardı. Senatör Pitt, Hala Kâmil, Başkan Hasan ve Başkan de Lorenzo ile bakanları ve hükümet yetkilileri de marangoz ve boyacı olarak çalışmak zorunda kalmışlardı.

Lüks yolcu gemisi Lady Flamborough, General jBravo'yla randevusuna geldiğinde, iki gemi yanyanayken Lady Flamborough'nun tıpkı diğer kargo gemisine benzediği görülmüştü. Havadan ve deniz yüzeyinde uzaktan bakanlar, Lady Flamborough’nun hurda bir konteyner gemisi olduğuna kolayca kanabilirdi. Kamuflajı, ancak yakından ve dikkatli bakan gözler fark edebilirdi.

General Bravo' nun kaptanı Juan Machado ve on sekiz kişilik mürettebatı yolcu gemisine alınmışlar ve yük gemisinin tüm su kapakları ve kargo kapıları açılıp, gövdesinin belirli yerlerine yerleştirilen patlayıcılar infilak ettirilmişti. Kargo gemisi, dibi delik bir teneke kutu gibi sessizce sulara gömülmüş ve gözden kaybolmuştu.

Ufuk doğuda ağarırken, kamuflajlı Lady Flamborough, General Bravo adlı kargo gemisinin bilinen rotasında, güneye doğru seyrediyordu. Ama Arjantin'in San Pablo limanına kırk kilometre kadar yaklaştıklarında, gemi limana dönmedi ve güneye doğru yoluna devam etti.

Ammar'ın mükemmel planı işe yaramıştı. Olaydan sonra üç gün geçmişti ve tüm dünya, Lady Flamborough 'yla seçkin yolcularının denizin dibinde bir yerlerde olduğuna iyice inanmıştı.

Ammar harita masasına oturdu ve geminin en son pozisyonunu işaretti. Sonra, son varış noktasına düz bir hat çizdi ve oraya X işareti koydu. Rahatlamıştı ve keyfi yerindeydi. Bir paket Dunhill sigarası çıkardı ve bir sigara yakıp dumanını havaya savurdu.

On altı saatlik yolları kalmıştı. Ondan sonra gemiyi kimsenin bulamayacağı şekilde saklayacaklardı. Kaptan Machado, elindeki tepsiyle içeriye girdi ve mükemmel bir İngilizce'yle "Bir fincan çayla biraz kek ister misin?" diye sordu.

"Teşekkürler Kaptan, iyi ki hatırlattın, Punta del Este'den beri ağzıma bir lokma koymadım."

Machado tepsiyi masaya bıraktı ve fincan çay koydu. "Biz bu gemiye geldiğimizden beri uyumadığını da biliyorum."

"Daha yapacak çok işimiz var."

"Birbirimizle resmen tanışmanın zamanı geldi galiba."

Ammar ona hiç bakmadı ve "Ben senin ismini biliyorum ya bu yeter," dedi. "Başka formaliteye gerek yok."

Machado, "Bana planından bahseder misin?" diye sordu. "Mürettebatımla birlikte bu gemiye çıkıp geminin batırılacağından başka bir bilgi verilmedi bana. Görevin bundan sonraki safhasını, özellikle de ben ve adamlarımın bu gemiden nasıl ayrılacağı ve uluslararası güvenlik güçlerinden nasıl kurtulacağı konusunu öğrenmek isterim."

"Özür dilerim, çok meşguldüm ve seni aydınlatamadım."

Machado ısrarla, "Şimdi aydınlatabilirsin işte," dedi.

Ammar sesini çıkarmadan ayçöreğinden bir parça ısırdı ve bir yudum çay içti. Maskenin altından bunları yapmak kolay değildi kuşkusuz, ama başka çaresi olmadığının da bilincindeydi. Ayçöreğini çiğneyip yuttu ve Machado'ya baktı.

"Bu gemiyi terk etmeye henüz niyetim yok," dedi. "Benim ve senin, liderlerimizden gelen emirlere göre, Lady Flamborough 'yu onların her ikisi de durumu değerlendirip, kendi lehlerine çevirinceye kadar elimizde tutmamız gerekiyor. Bu gemiyi ancak ondan sonra tahrip edebiliriz."

Machado rahatladı ve Mısırlının maskenin deliklerinden görünen kara

gözlerine baktı; onun, kararlı ve kendinden emin bir adam olduğunu anlamıştı. "Benim bu konuda bir sorunum yok zaten," dedi. "Biraz daha çay ister misin?"

Ammar bardağını ona uzattı ve "Gemi batırmadığın zamanlarda ne yaparsın?" diye sordu.

Machado normal bir konudan bahsediyormuş gibi, "Siyasi suikastlar konusunda uzmanım," dedi. "Tıpkı senin gibi Süleyman Aziz Ammar."

Ammar'ın kaşlarını çattığını görmüyordu, ama maskenin altında bunu yaptığına emindi.

Ammar bir eliyle sigarasının külünü silkerken, diğeriyle de elinde birden beliriveren küçük otomatik tabancasını çekti ve ona doğrulttu. "Beni öldürmen için mi gönderdiler seni? Çabuk söyle bana.

Machado gülümsedi ve ellerinin görünmesi için, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sakin ol, bana seninle işbirliği yapma emri verildi."

Ammar küçük tabancayı, sağ kol yeni içinde gizli, yaylı mekanizmaya soktu ve "Beni nasıl tanıdın?" diye sordu.

"Liderlerimiz arasında gizli saklı pek yoktur."

Ammar içinden, Allahın cezası Yezid!' diye söylendi. Yezid kimliğini yabancılara açıklamakla kendisine ihanet etmişti. Machado'nun yalanına zerre kadar inanmamıştı tabii, Hasan'ın ortadan kaldırılmasından sonra, bu adamın, kendisini de temizleyeceğinden emindi, çünkü artık paralı katile ihtiyacı kalmayacaktı Yezid'in. Kaçış planından bu Meksikalıya bahsetmeye hiç niyeti yoktu ve onunla sonuna kadar işbirliğini sürdürecekti. Ammar bu Meksikalı'yı istediği anda öldürebilirdi, ama Machado kurtuluşunu garantiye almadan bunu yapamazdı. Ammar avantajlı durumda olduğundan emindi.

Çay bardağını kaldırdı ve "Ahmed Yezid'in şerefine," dedi.

Machado da kendi bardağını kaldırdı ve "Topiltzin'e," dedi.

Hala Kâmil, Senatör Pitt ve Başkan Hasan, aynı suit'e kilitlenmişlerdi. Üstleri başları boya içindeydi ve çok yorgun olmalarına karşın uyuyamıyorlardı. Hiç alışık olmadıkları ağır işler onları çok yormuştu ve ayrıca, açlıktan ölmek üzereydiler.

Uruguay'dan ayrıldıktan sonra, teröristler onları köle gibi çalıştırmışlar ve bir lokma yiyecek vermemişlerdi. Suyu, ancak lavabo musluğundan içebiliyorlardı. Ayrıca hava gittikçe soğumaya başlamıştı ve ısıtma sistemi de çalışmıyordu.

Yataklardan birinin üzerine uzanmış olan Başkan Hasan'ın suratı allak bullaktı ve ağzını bıçak açmıyordu. Kronik sırt ağrısından şikâyetçiydi ve on saat durmadan eğilip kalkarak çalışmak, ağrılarını iyice azdırmıştı.

Yaptıkları ağır işlere rağmen, Senatör ve Hala Kâmil yine de güçlü görünüyorlardı. Hala, bir masanın kenarına oturmuş, başı elleri arasında düşünüyordu. O durumda bile oldukça sakin ve güzel görünüyordu.

Senatör Pitt kanepeye uzanmış, düşünceli bir ifadeyle tavandaki avizeye bakıyordu. Tamamen hareketsizdi ve yaşıyor olduğu, sadece gözkapaklarının hareketlerinden anlaşılıyordu.

Hala başını kaldırdı ve Senatör'e baktı. "Acaba bir şeyler yapamaz mıyız?" diye fısıldadı.

Senatör doğrulup oturdu. İlerlemiş yaşma rağmen dinç ve güçlü görünüyordu. Boynundan ayaklarına kadar her yanı ağrıyordu, ama kalbi sapasağlamdı, kendinden yirmi yaş daha genç birinin kalbi gibi muntazam atıyordu.

"O maskeli maymun hiçbir şeyi şansa bırakmıyor," diye homurdandı.

"Güçten düşmemiz için bize yiyecek bile verdirmiyor. Herkesi ayrı ayrı hapsetti ki, kimse birbirine destek olup işbirliği yapamasın. Bizimle iki gündür görüşmüyorlar namussuzlar. Bunların hepsi bizim sinirlerimizin bozulması ve zayıf düşmemiz için bir taktik, çok iyi biliyorum."

"Buradan çıkmayı deneyemez miyiz?"

"Dışarda ilk çıkanı vur emri almış bir muhafız olduğuna eminim. Onu atlatsak bile nereye gidebiliriz ki?"

Hala, "Belki bir filika çalabiliriz," dedi.

Senatör başını iki yana salladı ve gülümsedi. "Artık çok geç. Teröristlerin sayıları, Meksika gemisinden de gelenlerle iki kat arttı."

Fakat Hala ısrarından vazgeçmiyordu. "Camı kırıp dışarıya bir şeyler atarak, yani, denize bir mobilya parçası, yatak çarşafı ya da benzer bir şeyler atarak bir iz bırakamaz mıyız?"

Senatör, "Şişe içinde mektup da atsak işe yaramaz," dedi. "Sabaha kadar akıntı yüzünden yüz kilometre uzaklaşmış olur nasılsa," Başını iki yana salladı. "Gemiden atacağımız eşyaları zamanında bulamazlar."

"Bizi artık kimse aramıyordur Senatör, bunu siz de benim kadar biliyorsunuz. Dünya, gemimizin battığını ve hepimizin öldüğünü sanıyor. Araştırmalara

çoktan son verdiklerine eminim."

"Araştırmaktan asla vazgeçmeyecek birini tanıyorum."

Hala Kâmil, soran gözlerle ona baktı. "Kimmiş o?" dedi.

"Oğlum Dirk."

Hala kalktı ve pencereden baktı, fakat dışarıdaki sunta, onun denizi görmesini engelliyordu. "Onunla gurur duymalısınız Senatör. Çok cesur ve güçlü bir adam, ama sonuçta o da bir insan. Bu büyük aldatmacayı asla öğrenemeyecektir..." Birden sustu ve suntadaki bir çatlaktan görünen küçük deniz parçasına baktı. "Geminin yanından bir şey geçiyor," dedi.

Senatör kalktı ve onun yanına geldi. O da çatlaktan, denizdeki beyaz cisimleri gördü ve şaşkınlık içinde, "Bunlar buz," diye söylendi. "Soğuğun nedeni şimdi anlaşılıyor. Antarktika'ya doğru seyrediyor olmalıyız."

Hala daha fazla dayanamadı ve başını Senatör'ün göğsüne yasladı. Sonra umutsuz bir sesle, "Artık hiç kurtulamayız," diye mırıldandı. "Bizi buralarda hiç kimse aramaz."

42

Sounder'in böyle seyredeceğini kimse düşünemezdi. Güverteler, makinelerin sarsıntısıyla titrerken, tekne, koca dalgalara kafa tutarcasına suları hızla yarıyordu.

Boston'da bir tersanede 1961 yazında denize indirildikten sonra, yaklaşık otuz yıl süresince dünyanın tüm denizlerinde, oşinografi okullarının emrinde derin-deniz araştırmalarında görev almıştı. NUMA, onu 1990'da satın almış ve tamamen yenileyip modernize etmişti. Geminin yeni, 4000 beygirgücüne sahip dizel motoru, azami on dört mil yapacak şekilde dizayn edilmişti, ama Stewart ve makinistleri ne yapıp yapıp geminin süratini on yedi mile çıkarmışlardı.

Lady Flamborough'nun peşindeki tek gemi Sounder di, ama ona yetişip yetişemeyeceği kuşkuluydu. Arjantin donanmasının gemileri ve Falkland Adaları'nda konuşlanmış İngiliz donanma birlikleri Lady Flamborough'nun yolunu kesebilirlerdi belki, ama bu konuda uyarılmamışlardı.

Pitt'in Amiral Sandecker'e çektiği şifreli mesajdan sonra, Lady Flamborough ve General Bravo arasındaki değişiklik öğrenilmiş ve Genelkurmay Başkanlığı ile Beyaz Saray'ın istihbarat yetkilileri, Başkan'ı, Özel Operasyonlar Birliği bölgeye gidip kurtarma çalışmalarına başlayana kadar, konuyu kimseye açmaması konusunda uyarmışlardı.

Böylece, yaşlı Sounder, Lady Flamborough'nun dümensuyunda seyrederken, mürettebat ve bilim adamları da kendilerini bu müthiş kovalamacanın heyecanına kaptırmışlardı.

Pitt ve Giordino, geminin yemek odasında oturmuşlar, Gunn'ın masaya yayıp kahve fincanlarını üzerine koyarak düz durmasını sağladığı Güney Atlantik Okyanusu haritasını inceliyorlardı.

Gunn, Pitt'in yüzüne baktı ve "Güney rotasında olduklarına emin misin?" diye sordu.

Pitt başını salladı. "Geriye, kuzeye dönerlerse yeniden arama bölgesinin içine düşebilirler ve bunu biliyorlar. Batıya, Arjantin kıyılarına dönmeleri de olanaksız," dedi.

"Açık denize çıkmış olabilirler."

Giordino da, "Bizden üç gün ilerde oldukları düşünülürse, şu anda Afrika

yolunun yarısını katetmiş olabilirler," dedi.

Pitt, "Bu çok riskli," diyerek başını iki yana salladı, "Bu operasyonu kim yürütüyorsa, çok zeki bir adam olmalı. Gemiyi doğuya götürürse, arama uçakları ya da en azından, yakınlarından geçecek bir gemi tarafından görülebileceklerini biliyor. Yapabileceği tek şey, bana göre, General Bravo mm bilinen rotasına devam etmek ve Tierra del Fuego'daki, San Pablo'ya gitmek."

Giordino, "Kargo gemisi gecikince liman yetkilileri kuşkuya kapılmış olamazlar mı?" diye sordu.

"Merak etme, bu adam onu da düşünmüş ve San Pablo liman müdürlüğüne bir mesaj gönderip, makinelerinde arıza olduğunu ve gecikeceklerini bildirmiştir."

"Evet böylece kırk sekiz saat daha kazanmış olacaktır."

Gunn, "Peki ama bu gemi nereye gidebilir?" diye sordu. "Sözgelimi, Macellan Boğazı yakınlarında saklanabileceği binlerce ıssız ada var."

"Ya da..." dedi Giordino ya da nın üstüne basa basa, "ya da kimsenin aramayı aklına bile getirmeyeceği Antarktika'ya gidebilir."

Pitt, "Bunların hiçbirinden kesin emin olamayız," dedi. "Bildiğimiz bir tek şey var, o da şu anda geminin ıssız bir koyda demirlediği."

Gunn, "Artık onun oyununu öğrendik," dedi. "Landsat, bundan sonraki geçişinde kameralarını çalıştıracak ve Lady Flamborough, ya da sahte adıyla General Bravo, tabak gibi ortaya çıkacaktır."

Giordino, bu fikri onaylayacağını düşünerek Pitt'e baktı, ama o, uzaklara dalmıştı. Giordino, arkadaşının o anda Lady Flamborough'un kaptan köprüsünde olduğunu ve rakibinin kafasının içinden geçenleri öğrenmek istediğini çok iyi biliyordu. Fakat adam, gerçekten de çok zekiydi ve kafasının içinden geçenleri tahmin etmek kolay olmasa gerekti.

Pitt bir süre sonra, kendi kendine konuşur gibi, "Bunun farkında," dedi.

"Neyin farkında?"

"Uydu fotoğraflarıyla bulunabileceğinin."

"O halde, kaçabileceğini, ama saklanamayacağını da biliyordur."

"Bana sorarsan saklanabilir."

"Koca gemiyi nasıl saklayabilir ki?"

Pitt kalktı ve gerindi, "Biraz dolaşacağım," dedi.

Gunn, onun önünü kesti, "Cevap ver bana, nasıl saklanabilir?"

Pitt vücudunu geminin sallantısına uydurup yaylandı ve Gunn'a baktı, "Onun yerinde olsaydım, gemiyi ikinci kez kaybederdim," dedi.

Giordino ona 'aldın mı cevabını?' der gibi bakarken Gunn'ın ağzı bir karış açık kaldı. Pitt'i biraz daha sıkıştırmak için dönüp baktığında Pitt çoktan gitmişti bile.

Pitt geminin kıç tarafına gidip merdivenden indi ve ay havuzuna gitti. Deep Rover ın çevresini dolaştı ve denizin dibinden çıkardıkları plastik rulonun önünde durdu. Ruloyu bir direğe bağlamışlardı. Boyu, Pitt'in boyuna yakındı.

Beş dakika kadar ruloya baktı ve sonra elini uzatıp onu okşadı. Bir şeyler düşündüğü belliydi ve gözlerinde hınzırca parıltılar vardı. Sonra ağzından hafif bir ses çıktı; öyle hafifti ki birkaç metre ötesinde bir tezgâh üzerinde çalışan teknisyen onu duymadı bile: "Yakaladım seni!"

43

Flamborough Krizi olarak adlandırılan olayla ilgili haberler, hiç durmadan, televizyon ve bilgisayar kanallarından, Pentagon'un Askeri Komuta Merkezi'ne, Dışişleri Bakanlığı'nın yedinci katındaki Operasyon Merkezi'ne ve Eski Yönetim Ofisi Binası'ndaki Savaş Oyunları odasına akıyordu.

Tüm bu strateji merkezlerinde, gelen bilgiler değerlendiriliyor ve tavsiyelerle birlikte, son değerlendirme için Beyaz Saray'ın bodrum katında bulunan Durum Odası'na iletiliyordu.

Başkan spor pantolon ve bir süveter giymiş olarak odaya girdi ve uzun masanın bir ucuna oturdu. Durum konusunda son bilgileri aldıktan sonra, yapılması gerekenler hakkında danışmanlarından fikir alacaktı. Son karar kendisine ait olmasına karşın, üzerinde bir siyasi konsensüs arayan ve itiraz olsa bile, Başkan'ın onayladığı önlemleri yerine getirmek için hazır bekleyen kriz yönetim uzmanlarının baskısı da vardı.

Mısır'dan gelen istihbarat bilgileri hiç de iyi değildi. Ülkede anarşi başlamıştı ve durum, her geçen saat daha da kötüleşiyordu.

Yezid'in binlerce taraftarı ülkenin her yanında grevler ve boykotlarla karışıklık çıkarırken, polis ve askeri kuvvetler kışlalarında hazır bekliyorlardı. Haberlerin tek teselli edici yanı, şiddete henüz başvurulmamış olmasıydı.

Dışişleri Bakanı Douglas Oates önüne bırakılan raporu inceledi ve "Bir bu eksikti," diye mırıldandı. Başkan'ın, merakla kendisine baktığını görünce, "Köktendinci âsiler Kahire'nin en büyük televizyon binasını ele geçirmişler," dedi.

"Yezid ortaya çıkmış mı?"

Başkanı Brogan, monitörlerden birinin önünden ayrıldı ve "Hâlâ ortalarda görünmüyor," dedi. "Son istihbarata göre, İskenderiye dışındaki villasında, halkın desteği ve açık oylamayla yeni hükümeti kurmak için bekliyormuş."

Başkan üzgün bir ifadeyle, "Fazla sürmez," dedi. “İsrail hükümetinin durumu ne?"

Oates önündeki kâğıtları toplayarak, "Onlar 'bekle ve gör' taktiğini uyguluyorlar," diye cevap verdi. "Yezid'i şimdilik tehdit olarak görmüyorlar. "

Başkan, "Yezid, Camp David Barış Anlaşması’nı yırtıp attığında düşünceleri

değişecektir," dedi. Brogan'a döndü ve soğuk bir ifadeyle baktı.

"Yezid'i saf dışı bırakabilir miyiz?"

"Evet."

"Nasıl?"

"Bunu başkanlığınızın selameti için bilmemeniz daha iyi."

Başkan başını hafifçe yana eğdi ve "Haklısın," dedi. "Ama emrimi almadan bu işi yapamazsınız ki."

Oates, "Yezid'e karşı bir suikast düşüncesini kafanızdan çıkarmanızı rica ediyorum," dedi.

Julius Schiller, "Doug Oates haklı," dedi. "Böyle bir şey bumerang etkisi yapıp, geri teper. Ayrıca, Ortadoğu'daki terörist liderler sizi de kendi seviyelerinde görmeye başlayacaklardır."

Dale Nichols, "Kongre'de çıkacak gümbürtüyü de unutmayın," diyerek araya girdi, "Basın da sizi mahvedecektir."

Başkan sesini çıkarmadan söylenenleri dinliyordu. Bir süre düşündü ve "Pekâlâ," dedi. "Şimdilik bu işi unutalım. Ama size şunu söylemek isterim baylar; Yezid denen bu manyağın, Humeyni'nin seleflerime yaptıklarını bana yapmasına asla izin vermeyeceğim."

Brogan kaşlarını çattı, ama Oates ve Schiller rahatlamıştı. Nichols ise, memnun bir tavırla piposunu tüttürüp duruyordu. Hepsi de siyasete yön verecek güçlü adamlardı ve sık sık da birbirlerine ters düştükleri olurdu.

Başkan konuyu değiştirdi ve "Meksika'dan son haberler nasıl?" diye sordu.

Brogan, "Durum sakin görünüyor," diye cevap verdi. "Ülkede karmaşa, eylem gibi şeyler pek yok. Topiltzin de Mısır'daki kardeşi gibi beklemede sanıyoruz."

Başkan şaşkın bir yüz ifadesiyle ona baktı. "Kardeşi mi dedin?"

Brogan, başıyla Nichols'ı işaret etti, "Dale çok iyi bir haber getirdi," dedi. "Yezid ve Topiltzin, birbirleriyle kardeşler ve ne Mısır'da, ne de Meksika'da doğmuşlar."

"Aralarında kan bağı olduğunu mu kanıtladınız?" dedi Schiller şaşkın bir ifadeyle. "Yani elinizde kanıt var?"

"Uzmanlarımız onların genetik kodlarını elde ettiler ve birbirlerine uyduklarını kanıtladılar."

Başkan iyice şaşkına dönmüştü. "Bunu yeni duyuyorum," diye mırıldandı. "Bana neden daha önce söylemediniz?"

"Son belgelerin değerlendirilmeleri henüz tamamlanmadı ve kısa bir süre sonra Langley'den gönderilecek Sayın Başkan. Özür dilerim, elimde kesin kanıt olmadan bunu size söyleyemezdim."

Nichols, "Genetik kodlarını nasıl ele geçirdiniz?" diye sordu.

Brogan, "Bu adamların ikisi de çok kibirli, kendilerini beğenmiş ve hırslı kişiler," diye açıkladı. "Sahte evrak uzmanlarımız, Yezid'e bir Kuran ve Topiltzin'e de, kendisini Aztek kral tacı ve giysisi içinde gösteren bir fotoğraf gönderdiler ve ikisine de, Kuran'ın ve resmin üzerine birer dua yazarak iade etmelerini rica ettiklerini, bunları kıymetli birer anı olarak saklayacaklarını söylediler. Bunu yaparken de, onların etkili ve zengin destekleyicilerinden iki kişinin isimlerini kullandılar ve onların el yazılarını aynen taklit ettiler. Ne Yezid, ne de Topiltzin bu işten kuşkulandı. İşin en zor yanı, Kuran paketinin ve resim zarfının, isimleri ve adresleri kullanılan adamların adreslerine gitmeden ele geçirilmesiydi. İkinci sorun da, resim ve Kuran üzerindeki, sekreter, yardımcı ve benzeri kişilerin parmak izlerini ayıklamaktı. Kuran üzerindeki parmak izlerinden biri, Yezid'in yıllar önce Mısır polisi tarafından tutuklandığında alınmış olan parmak izine uyuyordu. Bunu bulduktan sonra, parmak izi yağlarından DNA'sını çıkarmak zor olmadı.

Topiltzin biraz daha zor oldu tabii, çünkü onun Meksika'da sabıka kaydı yoktu. Ama yine de, uzmanlarımız, fotoğraftan alınan parmak izinin yardımıyla onun kodunu kardeşininkiyle karşılaştırıp birbirine uyduklarını gördüler. Daha sonra, Paris'deki Interpol merkezinden gelen bazı bilgiler işimizi kolaylaştırdı ve ikinci Dünya Savaşı sonrasında ortaya çıkan bir aile şebekesinin izi bulundu. Bir milyar dolarlık organize suç imparatorluğu, bir anne, bir baba, üç erkek ve bir de kız kardeş tarafından yönetiliyor ve onların altında da, amcalar, teyzeler, kuzenler gibi bir sürü akraba geliyor. Korkunç ve gizli bir organizasyon kurmuşlar ve şimdiye kadar da yakalanmamışlar."

Salonda makine ve bilgisayarların seslerinden başka ses duyulmuyordu. Brogan hepsinin yüzlerine ayrı ayrı baktı.

Başkan hafif bir sesle, "Bunların ismi ne?" diye sordu.

Brogan, "Capesterre," diye cevap verdi. "Roland ve Josephine Capesterre, baba ve anne. En büyük oğulları Robert ya da bizim bildiğimiz ismiyle Topiltzin. Ortanca kardeşin ismi de Paul." da Yezid herhalde?"

"Evet."

Başkan, "Bize bu konuda ne biliyorsan anlat," dedi.

Brogan başını salladı ve "Henüz her şeyi öğrenemedim," diye devam etti. "Örneğin, küçük erkek kardeşleri Karl ve kız kardeşleri Marie'nin akıbetlerini bilmiyoruz, akrabaların isimleri de elimizde değil. Esrar perdesini biraz aralamış olduk, o kadar. Birkaç dakika sonra başka bilgiler gelebilir. Hatırladığım kadarıyla, Capesterre'lerin bu suç organizasyonu, yaklaşık seksen yıl önce büyükbabanın Fransa'dan Karayibler'e kaçıp oralarda kaçakçılık, çalınmış eşya ticareti ve kaçak içki işi yapmaya başlamasıyla kurulmuş. Önceleri, Trinidad'daki Port of Spain'de çalışıyormuş, fakat işleri ilerletip para kazanınca küçük bir ada satın almış ve iş merkezini orada kurmuş. Yaşlı adam ölünce, Roland ve karısı Josephine işin başına geçmişler ve uyuşturucu işine de girmişler. Bazı kaynaklara göre, organizasyonun beyni bu kadınmış. Önce, adalarında muz yetiştirip satmaya başlamışlar ve sonra muz ağaçlarının altında marihuana yetiştirmişler. Adada ayrıca uyuşturucu üretimi için laboratuvar da kurmuşlar. Aileyi yeterince tarif edebildim mi bilmiyorum."

"Evet..." dedi Başkan. "Her şeyi çok iyi anladık, teşekkürler, Martin."

Schiller, “İşlerini iyi yürütmüşler doğrusu," diye mırıldandı. "Uyuşturucu ekimi, üretimi ve kaçakçılık, hepsi bir arada."

Brogan, "Dağıtımı unutmayın," diye devam etti. "Ama ABD'ye uyuşturucu satmamışlar. Uyuşturucu pazarları Avrupa ve Uzakdoğu olmuş."

Nichols, "Şu anda yine uyuşturucu işini sürdürüyorlar mı?" diye sordu.

Brogan, "Hayır," diyerek başını iki yana salladı. "Adalarının Karayip Adaları güvenlik güçlerince basılacağını öğrenmişler, marihuana bitkilerini yakmışlar ve sadece muz yetiştirmeye başlamışlar. Ayrıca, finansman açısından zor durumda olan bazı şirketlerin hisse senetlerini alıyorlarmış. Zayıf şirketleri kalkındırmış ve kâr eder duruma getirmişler. Bunda, garip işletme anlayışlarının rolü de olmuş tabii."

Nichols, "Nasıl yani?" diye sordu. "Nasıl bir işletme anlayışı bu?"

Brogan gülümsedi. "Capesterre'ler, şantaj, zorbalık ve cinayetle iş yapıyorlar. Örneğin, önlerine rakip bir firma çıktığında, bir süre sonra garip bir biçimde, bu firmanın yöneticileri onlarla görüşmelere başlıyor ve hisselerini satıyorlar, işlerine gelmeyen projeleri engelliyorlar, kendilerini güçlü avukatlarla savunuyorlar, onlardan hoşlanmayan politikacılar, bir süre sonra Capesterre'leri sevmeye başlıyorlar, yoksa hiç beklenmeyen bir zamanda karıları ya da

çocukları bir kazaya uğrayabiliyor, evlerinde yangın çıkabiliyor ya da adamlar aniden ortadan kaybolabiliyorlar."

Başkan, "Mafya'nın General Motors'u yönetmesi gibi bir şey," dedi.

Brogan, "Yerinde bir benzetme," diyerek devam etti. "Şu anda aile, dünyanın çeşitli bölgelerinde, yaklaşık değerleri on iki milyar dolar olan çeşitli finans ve endüstri firmalarının kontrollerini elinde bulunduruyor."

Oates şaşkın şaşkın baktı ve "Milyar mı dedin? Milyon değil yani?" diye sordu. "Artık kiliseye gitmeyeceğim."

Schiller gözlerini açıp omuzlarını silkti ve "Suçun cezasız kalmayacağını da kim söylemiş?" diye mırıldandı.

Oates, "Mısır ve Meksika'da bu kadar güçlü olmalarına şaşmamalı," dedi. "Bu kadar paraları varsa, her iki ülkede de tüm hükümet dairelerine girmişler, hatta silahlı kuvvetlere bile nüfuz etmişlerdir."

Başkan, "Yaptıkları işin mahiyeti anlaşılıyor," dedi. "Peki ama çocukları kendilerini nasıl oluyor da Mısırlı ve Meksikalı diye yutturabiliyorlar?" diye sordu. "Milyonlarca kişiyi kandırıyorlar, bu insanların içinde bir akıllı çıkıp da, bunların foyasını meydana çıkaramıyor mu yani?"

Brogan, "Anneleri zenci soyundan geliyor," diye izah etti. "Bu nedenle tenleri esmer. Geçmişleriyle ilgili olarak sadece tahminde bulunabiliyoruz. Paul ve Josephine, en azından kırk yıl önce planlarını yapmış olmalılar. Çocukları doğduğunda, istedikleri ülkelerin vatandaşları olsun diye gerekenleri yapmışlar. Paul'un daha yürümeye başlamadan önce Mısırlı hocalardan ders aldığına, Robert'ın da Aztek dilini öğrendiğine eminim. Çocukları biraz büyüdüklerinde büyük olasılıkla Mısır ve Meksika'ya, sahte isimlerle özel okullara vermişlerdir."

Oates, "Muazzam bir plan," diye mırıldandı. "Köstebeklerin üzerini örteceksin, bu arada hükümetlerin en yüksek kademelerine sızacaksın, hele hele bir de bunu mesih kılıfı altında yapacaksın, pes doğrusu!"

Başkan, Oates'a bakarak, "Doug'a katılıyorum," dedi. "Muazzam bir plan bu. Çocukları doğumlarından itibaren eğitmek ve bazı ülkelerin yönetimlerini ele geçirmek için büyük servetler harcamak, akıl alır gibi değil doğrusu, inanılmaz bir azim ve sabrın ürünü, müthiş bir olayla karşı karşıyayız."

Schiller, "Bu namussuzları takdir etmemek elde değil," diyerek başını salladı. "Olaylar lehlerine dönünceye kadar sabırla beklediler. Şimdi neredeyse Üçüncü Dünya'nın en büyük ülkelerinden ikisinin yönetimlerini ele geçirmek Üzereler."

Başkan düşünceli bir ifadeyle, "Buna izin veremeyiz," dedi.

"Bu manyak, devleti ele geçirir ve iki milyon vatandaşını sınırlarımıza göndermeye kalkarsa, silahlı kuvvetlerimize emir vermekten başka çaremiz kalmaz ve bunu da yaparız."

Oates bir Dışişleri Bakanı'na yakışır bir şekilde, "Şiddetten kaçınmalıyız," dedi. "Yakın tarih, istilacıların sonlarının iyi olmadığını göstermiştir. Yezid ve Topiltzin'i öldürüp Meksika'ya saldırmak, uzun vadeli sorunlarımızı çözümlemeye yetmez."

Başkan, "Yetmese bile duruma hâkim olmamızı sağlar," diye homurdandı.

Nichols, "Başka bir çözüm yolu da, Capesterre'leri birbirlerine düşürmek olabilir," dedi.

Başkan yorgun gözlerini ona çevirdi, "Bulmaca gibi konuşmayı bırakın, çok yorgunum," dedi. "Ne söyleyecekseniz açık söyleyin."

Nichols destek arar gibi Brogan'a baktı ve "Bu adamlar uyuşturucu işindeler ya da işinde idiler," dedi. "O halde aranan suçlular listesinde olmalılar, değil mi?"

Brogan başını salladı ve "Hem evet, hem hayır," dedi. "Bunlar sokak satıcıları değiller. Tüm aile yıllardır gözetleniyor, ama hiç tutuklanmadılar ve ceza görmediler. Onları koruyan muazzam bir avukat ordusu var. En azından on devlette üst makamlarda yakın dostları var. Onları yakalayıp içeriye tıkmak, piramitleri çiviyle yıkmaya benzer."

Nichols, "O zaman onların gerçek kimliklerini dünyaya açıklayalım," dedi.

Başkan, "Bunu yalanlayarak ve komplo olduğunu söyleyerek yakalarını kolayca kurtarabilirler," dedi.

Konuşmaktan çok dinlemeyi seven Schiller, "Nichols haklı olabilir," diye mırıldandı. "Önce, yalanlanamayacak sağlam bir zemin bulmalıyız."

Başkan kuşkuyla baktı ve "Ne demek istiyorsun Julius?" diye sordu.

Schiller düşünceli bir ifadeyle, "Lady Flamborough olayı," dedi. "Yezid'in, bu olayla bağlantısını inkâr edilemeyecek bir şekilde kanıtlayabilirsek, Capesterre'leri koruyan duvarı da çatlatabiliriz."

Brogan, bravo der gibi ona baktı ve başını salladı. "Ondan sonra ortaya çıkacak skandal, Yezid ve Topiltzin'in gizemli kimliklerini açığa vuracak ve ailenin tüm suçları teker teker ortaya çıkacaktır," dedi.

Nichols, gözlerini ovdu ve "Medyayı da unutmayın," dedi. "Capesterre'lerin kanlı geçmişlerinin kokusunu bir kez aldılar mı, köpekbalıkları gibi saldırıya geçeceklerdir."

Schiller içini çekti ve "Önemli bir noktayı unutuyorsunuz," diye söze karıştı. "Şu anda geminin ortadan kayboluşu ile Capester ilişkisi, sadece ikinci derecede önemli bir konu. Yani bunu kimse bilmiyor."

Nichols kaşlarını çattı, "Başkan Hasan ve de Lorenzo ile Hala Kâmil'in öldürülmesi kimin işine yarayacak? Düşünsenize, bundan kim yararlanacak?" diye sordu.

Brogan, "Onlardan başkası değil tabii," diye homurdandı.

Başkan, "Bir dakika, sakin olun," dedi. "Julius önemli bir konuya parmak bastı. Gemiyi ele geçirenler, tipik Ortadoğulu teröristler gibi davranmıyorlar. Henüz hiçbir talepte bulunmadılar ve kimliklerini açıklamadılar. Mürettebat ve yolculara karşılık ne istediklerini söylemediler. Onların bu sessizliği beni çok korkutuyor, bunu itiraf etmek zorundayım."

Brogan, "Haklısınız Sayın Başkan," dedi. "Bu kez durum değişik. Capesterre'ler, de Lorenzo ve Hasan'ın başkanlığındaki hükümetlerin, onların yokluğu sırasında düşmesini bekliyorlar."

Oates sakin bir tavırla, "George Pitt'in oğlunun rotadaki değişikliği öğrenmesinden bu yana gemiyle ilgili başka haber geldi mi?" diye sordu.

Schiller, "Tierra del Fuego'nun doğu sahillerinde büyük bir süratle güneye doğru seyrediyorlarmış," diye cevap verdi. "Uyduyla izliyoruz ve yarın bu saatlerde onları köşeye sıkıştıracağız sanıyorum."

Başkan hiç de mutlu görünmüyordu. Suratını astı ve "O zamana kadar tüm mürettebat ve yolcuları öldürmüş olabilirler," diye mırıldandı.

"Tabii şimdiye kadar öldürmedilerse," dedi Brogan.

"Bölgede kuvvetimiz var mı?"

Nichols, "Hemen hemen hiç yok Sayın Başkan," dedi. "O kadar güneye inme ihtiyacı hiç duymadık. O civarda, sadece, kutup istasyonlarına malzeme ve ikmal maddesi götüren birkaç nakliye uçağıyla, bir de NUMA'nın derin-deniz dibi araştırma gemisi Sounder var."

"Şu, Dirk Pitt'in bulunduğu gemi mi?"

"Evet efendim."

"Özel Kuvvetler'den ne haber?"

Schiller, "Yirmi dakika önce Pentagon'dan General Keith'le konuştum," dedi. "Tam teçhizatlı bir özel tim, bir saat önce C-140 kargo uçağıyla havalandı. Uçağa bir filo Osprey saldırı uçağı da refakat ediyor."

Başkan arkasına yaslandı ve "Onların komuta merkezi neresi olacak?" diye sordu.

Brogan, duvardaki dev monitöre, Güney Amerika kıtasının en ucundaki kısmın görüntüsünü getirdi ve ok biçiminde bir şekil yansıtan lazer ışığıyla bir noktayı işaret etti. "Planda değişiklik olmadığı takdirde, Brunswick Yarımadası üzerinde küçük bir Şili kasabası olan Punta Arenas dışında bir havaalanına inecekler ve orasını operasyon merkezi olarak kullanacaklar," dedi.

Başkan hafif bir sesle, "Uzun bir yolculuk," dedi. "Oraya ne zaman varacaklar?"

"Yaklaşık on beş saat sonra."

Başkan Oates'e baktı. "Doug, Şili ve Arjantin hükümetleriyle herhangi bir sınır ihlali sorunu çıkmasın, bunları sana bırakıyorum, tamam mı?"

"Merak etmeyin, ilgilenirim."

Schiller, "Özel Birlik kurtarma operasyonuna başlamadan önce Lady Flamborough'nun bulunması gerek," diye söylendi.

Brogan çaresizlik içindeymiş gibi ellerini yana açtı. "En yakın uçak gemisi grubu, o bölgeye yaklaşık beş bin mil mesafede. Kapsamlı bir hava ve deniz araştırması yapmamıza imkân yok."

Schiller düşünceli bir ifadeyle masanın üzerine baktı. "Teröristler Lady Flamborough'yu Güney Kutbu'nun kıyı şeridindeki minik koylardan birine iyice gizlerlerse, kurtarma operasyonu haftalar alabilir," dedi. "Bölgedeki sis, pus ve kötü hava koşulları da işleri iyice yavaşlatacaktır."

Nichols, "Tek umudumuz uydu gözetlemesi," dedi. "Ama o bölgeyi gözetleyen bir casus uydumuzun olmaması çok kötü."

Schiller, "Dale haklı," dedi. "O bölgeler, stratejik gözetleme açısından öncelik taşımıyor tabii. Bu iş Kuzey yarıkürede olsaydı, gemideki konuşmaları dinleyebilir, güvertede oturan birinin gazetesini bile okuyabilirdik."

Başkan, "Orada kullanabileceğimiz ne var?" diye sordu.

Brogan, "Landsat," dedi. "Birkaç Savunma Meteoroloji uydusu ve NUMA'nın

Güney Kutbu buz ve deniz akıntılarını gözetlemede kullandığı Seasat. İşimize en çok yarayacak olan, sanırım SR-90 'Casper'dır."

"Latin Amerika'da SR-90 keşif uçağımız var mı?"

"Ne yazık ki Texas'taki üsten başka işimize yarayacak yer yok."

"Oradan kalkan bir uçağın güneye gidip dönmesi ne kadar sürer?"

"Bir Casper'ın azami sürati, saatte beş bin kilometreye yakındır. Böyle bir uçak, beş saat içinde Antarktika'nın ucuna uçup fotoğraf çekebilir ve geriye dönebilir."

Başkan canı sıkılmış gibi başını iki yana salladı ve asık bir suratla, "Söyler misiniz bana?" dedi. "ABD hükümeti neden hep böyle gafil avlanıyor? Dünyanın en karmaşık ve etkili keşif, gözetleme ve hedef bulma sistemlerini geliştirip yapıyoruz, ama bunlara ihtiyacımız olduğunda, hiçbirini elimizin altında bulamıyoruz."

Kimseden ses çıkmadı ve Başkan'ın adamları, gözlerini yere indirip onunla göz göze gelmemeye çalıştılar. Bir süre sonra Nichols, kendinden emin bir ses tonuyla, "O gemiyi bulacağız Sayın Başkan," dedi. "Özel Birlik'in onları bulup kurtaracağına inanıyorum."

Başkan gözlerini kısıp ona baktı ve "Evet o adamlar mükemmel eğitim görmüş ve bu gibi olaylar için yetiştirilmişler," dedi. "Benim endişem o değil. Asıl endişem gemiye çıktıklarında, kurtaracak insan bulup bulamayacakları. Cesetlerle dolu bir gemi de bulabilirler."

44

Karısının doğum günü partisini yarıda bırakıp göreve giden Albay Morton Hollis'in canı sıkılmıştı. Karısının anlayışlı bakışları bile onu teselli edemiyordu. Tam da sırasında çağırmışlardı. Bahama'ya yapacakları beş günlük gemi seyahati de suya düşmüştü işte.

Venezuella hava sahasında güneye doğru uçmakta olan, C-140 tipi nakliye uçağının ofis olarak ayrılmış bölümünde, masanın başına oturmuş, Küba ambargosu kalktığı için serbestçe satılan ve üsdeki dükkândan aldığı Havana purosunu tüttürüyordu.

Güney Kutbu bölgesindeki en son hava raporlarını incelemiş, girintili çıkıntılı, buz kaplı kıyıların fotoğraflarına bakmıştı. Uçağın kalkışından beri, karşılaşabilecekleri sorunları, güçlükleri düşünüyordu. Özel Operasyonlar Birliği, kısa geçmişine rağmen, başarılı operasyonlar yapmıştı, ama Lady Flamborough gibi koca bir gemi ve içindekilerin kurtarılması çok farklı bir şeydi.

Pentagon'un öksüz çocuğu sayılan Özel Operasyonlar Birliği, sonbaharına kadar belirli bir komuta altına verilmemişti. O dönemde savaşçıları, seçkin Ranger ve Yeşil Bereliler birlikleriyle, Görev Gücü 160 olarak bilinen gizli bir havacılık birliğinden seçilen Ordu Delta Gücü, donanmanın ünlü SEAL timi 6 ve Hava Kuvvetleri'nin Özel Operasyonlar Filosu ile birleştirilmişti.

Birleştirilen birlikler, kuvvetler arasındaki rekabeti ortadan kaldırmış ve 12.000 kişilik ayrı bir komutanlık olarak, karargâhını, Güneydoğu Virginia'daki bir üsse taşımıştı. Birliğin askerleri, gerilla taktikleri, paraşütle atlama ıssız yerlerde hayatta kalma, dalgıçlık ve binalara, gemilere ya da havaalanındaki uçaklara saldırı ile rehine kurtarma gibi konularda çok iyi eğitim görüyorlardı.

Hollis kısa boylu ve neredeyse eniyle boyu bir, kırk yaşında, çok güçlü bir adamdı ve Florida'nin korkunç bataklıklarında yapılan gerilla savaşı tatbikatında üç hafta yaşam savaşı verip, eğitimini başarıyla tamamlamış, sonra birliğine katılmış, fakat yeni bir eğitim tatbikatı için tekrar, paraşütle aynı bölgeye gözünü kırpmadan atlamıştı. Gözlerinin rengi mavi-yeşildi ve gözakları çok fazla güneş altında kalmaktan ve güneş gözlüğü kullanmamaktan hafifçe sararmıştı.

Zeki, kurnaz bir adamdı ve her şeyi önceden planlar, hiçbir şeyi şansa bırakmazdı. Emrindeki adamları, düşman hattını silahlı çatışmaya girmeden ele geçirme taktiklerini en iyi bilen askerlerdi. Kendilerine Şeytan Avcıları diyen bu

seksen kişilik tim, Lady Flamborough'yu kurtarmak için özellikle seçilmişti. Çünkü Norveç'in kıyılarından birinde yapılan, teröristler tarafından ele geçirilmiş bir geminin kurtarılması tatbikatına daha yeni katılmışlardı. Askerlerden kırkı 'vurucu', diğer yarısı da, lojistik ve destek savaşçısıydı.

Yardımcısı Binbaşı John Dillinger, kabinin kapısını vurdu ve başını içeriye uzatıp, "Meşgul müsün Mort?" diye sordu. Teksas aksanıyla konuşuyordu.

Hollis eliyle içeri girmesini işaret etti ve "Benim ofisim senin ofisin sayılır, gel," dedi. "Gel de Fransız malı deri kanepeme otur bakalım."

Zayıf ve sert yüz hatlarına sahip bir adam olan Dillinger içeriye girdi ve oturma yeri çadır bezinden yapılmış, ayakları döşemeye vidalanmış küçük bir tabureye oturdu. Ünlü bir banka soyguncusuyla aynı isimde olduğu için, her zaman arkadaşlarının takılmalarına maruz kalan Dillinger, mükemmel bir taktik planlama ve güç savunma hatlarını aşma uzmanıydı.

Hollis'e baktı ve "Üsleri mi inceliyorsun?" diye sordu.

"Hayır hava tahmin raporlarına, buzlanma ve arazi koşullarına baktım."

"Kristal kürende yeni bir şeyler görebiliyor musun?"

Hollis kaşlarını kaldırıp onun yüzüne baktı, "Henüz çok erken," dedi. "Senin o müthiş kafanın içinde neler var bakalım?"

"Bir gemiye gizlice girmenin altı değişik yolunu söyleyebilirim sana. Lady Flamboroug’nun dizaynı ve güverte konumlarını ezberledim bile, ama ona havadan mı, karadan mı, yoksa deniz dibinden mi gireceğimizi öğrenmeden bir şey söyleyemem tabii."

Hollis ciddi bir ifadeyle, "O gemide yüzden fazla masum insan var," dedi. “İki ülkenin Cumhurbaşkanı ve Birleşmiş Milletler'in Genel Sekreteri de orada. Ateş hattımıza girerlerse Tanrı yardımcımız olsun."

"Kurusıkı mermilerle gidemeyiz ya."

"Tabii ki hayır, yukardan, gürültülü helikopterlerden ateş açarak da inemeyiz gemiye. Teröristler orada olduğumuzu anlamadan içeriye sızmamız gerekiyor. Tam bir sürpriz saldırı olmalı, yoksa başaramayız."

"O zaman, gece karanlığında, 'görünmez paraşütlerle ineriz."

Hollis başını salladı. "Evet bu olabilir."

Dillinger oturduğu yerde rahatsızmış gibi hafifçe kımıldadı ve "Gece saldırısı zaten tehlikeli," dedi. "Fakat karanlık bir gemiye kör gibi inmek çok daha

tehlikeli. Bunu ikimiz de biliyoruz Mort. Kırk kişiden on beşi hedefi bulamayıp denize inecektir. Gemiye inebilen yirmisi de geminin orasına burasına çarpıp yaralanacaktır eminim. Elimde savaşacak durumda beş kişi kalırsa ne âlâ."

"Bu ihtimalleri düşünmeliyiz, ama başka ne yapabiliriz ki?"

Dillinger, "Daha fazla bilgi gelmesini bekleyelim," dedi. "Her şey geminin bulunacağı yere bağlı. Demirli olması ya da denizde seyir halinde bulunması, birçok şeyi değiştirir. Onun son durumuyla ilgili bilgiler gelir gelmez sıkı bir saldırı planı yapar ve onayın için getiririm."

"Tamam, iyi fikir. Çocuklar nasıl?"

"Herkes gemiyi öğrenmeye çalışıyor. Punta Arenas'a indiğimizde Lady Flamborough'yu, güvertelerde gözleri bağlı dolaşabilecek kadar iyi öğrenecekler."

"Bu boş zamanlarda çalışıp epey yoruluyorlar."

"Sorun değil, işin üstesinden geleceklerdir. Tek sorun onların tek parça halinde gemiye çıkmalarını sağlamak."

Hollis, "Bir şey daha var yalnız," dedi endişeli bir ifadeyle. "Teröristlerin sayılarıyla ilgili son bilgi biraz önce Pentagon'dan geldi."

"Öyle mi? Ee, kaç kişilermiş? Beş, on, on iki?"

Hollis bir an tereddüt etti. Sonra yardımcısına baktı ve "Gemiye çıkan Meksika şilebinin mürettebatını da silahlı varsayarsak, karşımızda kırk kişi bulacağız demektir," dedi.

Dillinger şaşırmıştı. "Aman Tanrım!" diye söylendi, "Bizim vurucular kadar terörist var desene."

"Öyle görünüyor."

Dillinger alnını ovaladı ve komutanının yüzüne bakıp, "Bu işin sonuna gelinceye kadar epey terleyeceğiz galiba," diye mırıldandı.

Washington D.C. dışında bir tepe içine oyulmuş beton karargâhta, Teğmen Samuel T. Jones, komünikasyon odasıyla foto analiz ofisi arasındaki yaklaşık iki yüz metreyi âdeta koşarak katetti ve nefes nefese içeriye girdi. Yüzü heyecan ve koşunun telaşıyla kıpkırmızı olmuştu ve elinde kocaman bir fotoğraf tutuyordu.

Jones, kriz tatbikatlarında bu koridorlarda her zaman koşardı, ama o ve Özel Operasyon Birliği Hazırlık Komutanlığı'nda çalışan yaklaşık üç yüz erkek ve kadın asker, şimdiye kadar hiç böyle heyecanlanmam ıslardı. Tatbikatlar,

kandaki adrenalini, gerçek operasyonlar gibi yükseltmiyordu. Pentagon'dan Lady Flamborough'nun teröristlerce ele geçirilip kaçırıldığı haberi geldiğinde, hepsi büyük bir heyecana kapılmışlardı.

Operasyon Birliği komutanı, Tümgeneral Frank Dodge'du. Teğmen Jones, elindeki kocaman fotoğrafı sallayarak içeriye girdiğinde, General ve yardımcıları, Tierra del Fuego'nun güneyindeki suları gösteren son uydu görüntülerini bekliyorlardı.

General, "Getirdim işte!" diye nefes nefese gelen genç subaya sert bir ifadeyle baktı ve "Sekiz dakika geciktin," dedi.

Özür dilerim Generalim, benim suçum. Dış perimetlere bakıp biraz temizledim ve bilgisayarla büyütmeden önce arama bölgesini netleştirelim."

"Pekâlâ Teğmen, iyi yapmışsın."

Jones derin bir nefes aldı ve elindeki fotoğrafı, siperli spot ışıklarla aydınlatılan duvar panosuna iliştirdi. Daha önce gelmiş bir görüntüde, Lady Famborough’nun bilinen son pozisyonu, kırmızı bir daire içinde görünüyordu. Eski rotası yeşil, tahmin edilen rotası da portakal rengi kalemle çizilmişti.

General ve yardımcıları, yeni gelen fotoğrafın başına geçip, gemiyi gösteren minik noktayı ararlarken, teğmen hafifçe geriye çekildi.

Bir binbaşı haritadaki rotayı işaret ederek, "Son uydu görüntüsüne göre gemi, Horn Burnu'nun yaklaşık yüz kilometre güneyinde olmalı," dedi. "Şu sıralarda Drake Geçidi'ne girmiştir ve Antarktik Yarımadası açıklarındaki adalara yaklaşmaktadır."

General Dodge, Jones'a döndü ve "Fotoğrafı inceledin mi Teğmen?" diye sordu.

"Hayır efendim. Zaman kısıtlı olduğu için yapamadım, hemen getirdim. "

"Bunun son uydu görüntüsü olduğuna emin misin?"

Jones şaşırmış gibi baktı ve başını salladı. "Evet efendim."

"Hata yok, değil mi?"

"Yok efendim. NUMA Seasat uydusu bölgeyi elektronik impuls kaydedip anında yer istasyonuna gönderiyor. Bu gördüğünüz görüntü en fazla altı dakikalıktır."

"Pekâlâ, bundan sonraki fotoğraf ne zaman gelecek?"

"Landsat'ın yörüngesi bölgeye kırk dakika içinde gelecektir."

"Pekâlâ ya 'Casper'?"

Jones saatine baktı, "Zamanında dönerse, dört saat sonra film hazırdır," dedi.

"Gelir gelmez bana getir, tamam mı?"

"Emredersiniz efendim."

General yanındakilere döndü ve "Evet baylar," diyerek içini çekti. "Beyaz Saray bundan pek hoşlanmayacaktır."

Masaya gitti ve telefonu alıp, "Bana Alan Mercier'yi bağlayın," dedi.

Ulusal Güvenlik Danışmanı'nın, "Umarım iyi haberlerin vardır Frank," diyen sesi yirmi saniye sonra duyuldu.

Dodge hafifçe öksürdü ve "Özür dilerim ama yok," diye cevap verdi. "Öyle görünüyor ki, gemi..."

"Batmış mı yoksa?"

"Bundan pek emin olamıyoruz."

"Ne söylemek istiyorsun, açık konuş?"

Dodge derin bir nefes aldı, birkaç saniye düşündü ve sonra, "Lütfen Başkan'a haber ver," dedi. "Lady Flamborough yeniden kayboldu."

45

1990'ların başlarında, fotoğraf ya da grafiklerin dünyanın her yanına mikrodalga ve uydu kanallarıyla ya da şehir içinde fiber optik kanallarla gönderilmeleri, normal bir uygulama haline gelmişti. Lazerle taranan ve bir lazer alıcıya gönderilen bir görüntü, tam ayrıntılı ve renkli olarak anında kopyalanabiliyordu.

General Dodge'un telefonundan on dakika kadar sonra, Başkan ve Dale Nichols, Oval Ofis'de masanın üzerine eğilmişler, Güney Amerika kıtasının güneyindeki denizlerin, Seasat uydusu tarafından gönderilen fotoğrafını inceliyorlardı.

Nichols şaşkın ve yorgun görünüyordu. "Bu kez gerçekten batmış olabilir," diye mırıldandı.

Yüzünde büyük bir öfkenin izleri görünen Başkan, başını iki yana salladı ve "Buna inanmıyorum," dedi. "Teröristler isteselerdi gemiyi Punta del Este'den ayrılınca batırırlar ve General Bravo'yla kaçarlardı. Bu kadar yol gittikten sonra, neden şimdi batırsınlar?"

"Bir denizaltıyla kaçmış olabilirler."

Başkan onu duymamış gibi, "Bu krizle başa çıkamıyoruz galiba," diye söylendi. "Şimdiye kadar hiçbir şey yapamadık ve hep aynı yerde sayıp duruyoruz."

Nichols hafif bir sesle, "Hazırlıksız yakalandık," dedi.

"Buralarda hazırlıksız yakalanmak moda zaten." Başkan, başını kaldırıp tavana baktı, gözleri çakmak çakmaktı. "O insanlardan vazgeçemem," diye mırıldandı. "George Pitt'e çok şey borçluyum. Onun desteği olmasaydı şimdi bu makamda oturuyor olmazdım. Burada çaresiz oturup bekleyemeyiz, bahane duymak istemiyorum artık."

Sid Green de uydu fotoğraflarını inceliyordu. Ulusal Güvenlik Dairesi'nin Fort Meyer'deki merkezinde bir foto istihbarat uzmanı olarak çalışan Green, son iki uydu resmini ekrana yansıtmıştı. Geminin görünmediği son resmi bir kenara bırakmış, daha önceki görüntüyü dikkatle inceliyordu. Bilgisayarlı büyüteçle Lady Flamborough 'nun minik sureti olan noktaya zoom yaptı ve yeniden baktı.

Görüntü bulanıktı ve ancak geminin profili seçilebiliyordu. Sol tarafındaki

bilgisayara döndü ve birkaç talimat girdi. Gözüyle göremediği bazı ayrıntılar şimdi açığa çıkmıştı. Geminin bacası ve kamaralarla bazı bölümlerini seçebiliyordu.

Bilgisayarın tuşlarına birkaç kez daha dokundu ve şekli daha belirgin hale getirmeye çalıştı. Böylece bir saat kadar çalıştı ve sonra, arkasına yaslanıp kollarını başının arkasına koydu, gözlerini yumdu.

Loş odanın kapısı açıldı ve Green'in şefi olan Vic Patton içeriye girdi. Bir süre, Green'in arkasında durdu ve ekrandaki büyütülmüş görüntüye baktı. Sonra, "Dünya Ticaret Merkezi'nin tepesinden, sokaktaki bir gazeteyi okumaya benziyor," dedi.

Green başını çevirmeden, "Yetmişe yüz otuz kilometrelik bir tarama büyütmeden sonra bile yeteri kadar netlik vermiyor tabii," diye cevap verdi.

"Son görüntüde gemiye ait bir işaret var mı?"

"Hiçbir şey yok."

"Şu casus kuşlarımızı bu irtifalara indirememek çok kötü, değil mi?"

"Bir KH-15, mükemmel fotoğraf alabilir bence."

"Ortadoğu'da durum yine kızışıyor. Ortalık yatışıncaya kadar onlardan birini yörüngeden çıkaramam."

"O zaman bir 'Casper' gönderelim."

Patton, "Bir tanesi yola çıktı bile," dedi. "Öğleye doğru, teröristlerin gözlerinin rengini görebilirsin sanıyorum."

Green, bilgisayarlı büyüteci işaret etti ve "Bir baksana," dedi. "Gözüne normal gelmeyen bir şey var mı?"

Patton, gözünü büyütecin kauçuk gözyerine yerleştirdi ve Lady Flamborough'u gösteren minik noktaya baktı. "Çok bulanık," dedi. "Net bir şey yok. Ne vardı?"

"Geminin burun bölümüne bak."

"İyi de, geminin burnuyla kıçını nasıl ayırıyorsun?"

Green sabırla, "Dümen suyuyla," diye cevap verdi.

"Tamam anladım. Pruva arkası güverte karanlık görünüyor, örtülmüş gibi."

Green, "Bravo, büyük armağanı kazandın," dedi.

"Peki ama bu ne demek oluyor şimdi?"

"Casper'dan film geldiğinde öğreneceğiz."

O sırada Bolivya hava sahasında uçmakta olan C-140 tipi uçakta umutsuzluk havası hâkimdi. Geminin görünmediği fotoğraf, uçağın lazer alıcısı kanalıyla gelmiş ve Washington'dakilerin olduğu gibi, uçaktakilerin de moralini bozmuştu.

Hollis, "Neler oluyor o kahrolası yerde?" diye söylendi.

Dillinger, "Galiba bu kez battı," diye mırıldandı. "Ama olamaz."

"Olmuş işte. Gel de kendin bak."

"Baktım zaten, senin gibi, ben de göremedim."

"Şimdiye kadar hep kötü haber, berbat hava raporları ya da ekipman arızası haberleri aldık. Bunlar yetmiyormuş gibi, bir de hedefimiz kayboldu."

Dillinger tüm umudunu yitirmişti, "Batmış olmalı," diye mırıldandı yine. "Bunun başka bir açıklaması olamaz."

"Peki ama kırk terörist de intihar etmiş olamaz, değil mi?"

"Şimdi ne yapacağız?"

"Komutanlıktan talimat beklemekten başka yapacak bir şey yok."

Dillinger, "Ne yani, görev iptal mi şimdi?" diye sordu.

"Emir gelene kadar görev iptal edilmiş sayılmaz." "O halde devam ediyoruz."

Hollis, "Başka bir emir gelene kadar güneye doğru yolumuza devam edeceğiz," dedi.

Durumu en son öğrenen Pitt olmuştu. Rudi Gunn kamarasına girip onu uyandırıncaya kadar ölü gibi uyumuştu.

"Hey, aç gözlerini ve canlan biraz. Büyük bir sorun var."

Pitt gözlerini açıp ovuşturdu ve saatine baktı. "Punta Arenas'a girerken yüksek süratten ceza mı yedik, ne oluyor?"

Gunn, espri yaparak uyanan bu arkadaşına kötü haberi nasıl vereceğini bilemiyordu, ama bir şeyler yapmak zorundaydı.

"Limana daha bir saatlik yolumuz var."

"Güzel, biraz daha uyuyabilirim o halde."

Gunn ciddi bir tonla, "Şakayı bırak!" diye söylendi. "En son uydu fotoğrafı

biraz önce geldi. Lady Flamborough yine kayıp, görünmüyor."

"Ne demek görünmüyor? Nerede yani?"

"Tüm büyütme çabalarına rağmen görünmüyor işte. Biraz önce Amiral Sandecker'le konuştum. Beyaz Saray ve Pentagon, etrafa emirler yağdırıp duruyormuş, özel Operasyon Birliği yoldaymış ama nereye gideceklerini bilmiyorlarmış. Net fotoğraflar almak için bir de casus uçağı gönderiyorlarmış."

"Amiral'e sor bakalım, Özel Operasyon Birliği komutanıyla beni görüştürebilir mi acaba? Yani onlar yere indikten sonra tabii."

"Bunu neden kendin söylemiyorsun?"

Pitt yüksek sesle esnedi ve "Çünkü ben daha uyuyacağım," dedi.

Gunn kızmaya başlamıştı. "Baban o gemide. Onu hiç mi düşünmüyorsun?"

"Tabii ki düşünüyorum, ama şu anda ne yapabilirim?"

Gunn, konuyu değiştirmek için, "Amiral'den başka isteğin var mı acaba?" diye sordu.

Pitt battaniyeyi koltuk altına çekti ve "Evet var," diyerek yine esnedi. "Ona söyle, Lady Flamborough' nun nasıl kaybolduğunu biliyorum. Onun nereye saklandığını da yaklaşık olarak tahmin edebilirim."

Bu sözleri başkası etse, Gunn güler geçerdi. Ama Pitt söz konusu olunca akan sular dururdu.

"Bana bir ipucu versene."

Pitt hafifçe döndü, "Sen antika koleksiyonu yapıyorsun, değil mi Rudi?" diye sordu.

"Küçük koleksiyonum, New York Sanat Müzesi'ndekilerle başa çıkamaz tabii, ama yine de kıymetlidirler. Bunun işimizle ne ilgisi var şimdi?"

"Yanılmıyorsam, yakında sanatla iştigal edeceğiz."

"Sen ne dediğinin farkında mısın acaba?"

Pitt yüzünü tekrar duvara dönerken, "Christo," dedi. "Yakında Christo işi bir çalışma için kolları sıvayacağız."

46

Dünyanın güney ucunun en büyük kentine yağmakta olan hafif kar, sert rüzgârın çıkmasıyla birlikte birden tipiye dönüştü. Punta Arenas, Panama Kanalı açılmadan önce önemli bir kentti ve gelişmişti, fakat kanalın açılmasından sonra yavaş yavaş öldü. Zamanla küçükbaş hayvancılığın geliştiği bir şehir haline dönüştü, ama daha sonra, yakınlarında petrol kuyularının açılmasıyla tekrar gelişmeye, büyümeye başladı.

Hollis ve Dillinger, Sounder acıkmak için rıhtımda bekliyorlardı. Isı sıfırın altındaydı, soğuk hava yüzlerini ısırıyordu. Şili yetkililerinin yardımlarıyla kılık değiştirmişler, üniformalarını çıkarıp, göçmen bürosu memurlarının üniformalarından giymişlerdi.

Uçakları planlandığı gibi, tam zamanında, hava karardıktan sonra kent yakınındaki bir askeri alana inmişti. Hava kötüydü ve görüş mesafesi de birkaç yüz metreydi, böylelikle, inişlerini yetkililer dışında kimse görmemişti. Şili silahlı kuvvetleri onlara ellerinden gelen yardımı yapmış ve C-140'la Osprey uçaklarını hangara çekerek onların gözlerden uzak kalmalarını sağlamışlardı.

Araştırma gemisi rıhtıma yanaşıp halat atarken, Albay Hollis ve yardımcısı Binbaşı Dillinger da sığındıkları antrepodan çıkıp iskeleye doğru yürüdüler; buz gibi rüzgârın etkisinden korunmak için büzülmüşlerdi.

Kaptan köprüsünün açık kanadında beliren uzun boylu, kayak ceketi giymiş bir adam, onlara bakıp dostça gülümsedi ve ellerini ağzının iki yanma tutarak aşağıya bağırdı. "SeñorLopez?"

Hollis, "Si.'"diye haykırdı.

"Arkadaşınız kim?"

"Mi amigo es Señor Jones."

Dillinger, "Çin restoranında bile daha güzel İspanyolca konuşurlar," diye homurdandı.

"Lütfen gemiye çıkın. Güvertede, sağdaki merdivenden köprüye çıkabilirsiniz, sizi bekliyoruz."

"Gracias."

Amerika'nın en seçkin savaş gücünün iki komutanı, geminin borda

iskelesinden geçip meyilli merdivenine tırmandılar ve güverteye çıktılar. Hollis meraktan ölmek üzereydi. Punta Arenas'a inmeden bir saat önce, General Dodge'dan limana girecek Sounder adlı gemiye gitmelerini emreden şifreli bir mesaj almıştı. Mesajda başka bilgi yoktu, ama Hollis, Virginia'da verilen bir brifingde araştırma gemisinin, Lady Flamborough ile Meksika bandıralı kargo gemisi arasındaki değişikliği ortaya çıkaran gemi olduğunu öğrenmişti. Ayrıca bu geminin kendileriyle birlikte aynı zamanda bu kente gelmiş olması da merakını artırıyordu.

Hollis ortada bırakılmaktan hiç hoşlanmazdı, bu yüzden kendini çok gergin hissediyordu.

Onlara yukardan bağıran adam yerinden ayrılmamıştı. Geniş omuzlu, sırım gibi ince, yeşil gözlü adamın gür siyah saçlarının bazı yerlerinde buz parçacıkları görünüyordu. Adam bir süre onları inceledi ve sonra, elini cebinden çıkarıp gülümseyerek ileriye uzattı.

"Albay Hollis, Binbaşı Dillinger, hoşgeldiniz, ben Dirk Pitt."

"Biz sizin hakkınızda hiçbir şey bilmiyoruz Bay Pitt, ama siz bizi tanıyorsunuz galiba."

Pitt gülerek, "Merak etmeyin, siz de her şeyi öğreneceksiniz," dedi, "Lütfen gelin, kaptanın kamarasına gidelim. Sıcak bir yerde, kahvemizi içerek konuşuruz."

Stewart'in kamarasına indiler, Pitt onları kaptan, Gunn ve Giordino'yla tanıştırdı. Özel Operasyon Birliği'nin iki komutanı hepsiyle ayrı ayrı tokalaştı ve kendilerine uzatılan kahveyi büyük bir memnuniyetle kabul ettiler.

Kaptan Stewart onlara birer koltuk gösterip, "Lütfen oturun," dedi.

Dillinger otururken, Hollis başını iki yana salladı ve "Teşekkür ederim biraz ayakta durayım," diyerek NUMA'nın dört yetkilisine baktı. "Özür dilerim belki sabırsız davranıyorum ama neler olduğunu söyler misiniz bana?"

Pitt, "Konu Lady Flamborough ile ilgili," diye cevap verdi. "Bunu hiç kuşkusuz sizler de biliyorsunuzdur."

"Tabii, ama konuşulacak ne kaldı ki? Teröristler onu yok etmişler."

Pitt, Albay'ın gözlerine baktı, "Gemi sağlam merak etmeyin," dedi.

Hollis, "Son gelen uydu fotoğrafında görünmüyordu ama" dedi.

"Güvenin bana Albay, gemi sağlam."

"Bana kanıt gösterin o halde."

"Kimseye güvenmiyorsunuz değil mi?"

Albay Hollis kaba bir sesle, "Ben ve adamlarım buraya hayat kurtarmaya geldik," dedi. "Kimse, âmirlerimiz bile, bize ortada kurtarılabilecek insanların olup olmadığı konusunda tek söz söylemedi, ama biz her şeye rağmen geldik."

Pitt de onun bu davranışına karşı, buz gibi bir sesle, "Albay, bakın," dedi. "Karşımızdakiler, sizin tanıdığınız tetik düşkünü teröristler değiller. Başlarında çok zeki bir adam var ve şimdiye kadar, en güçlü istihbarat ve güvenlik güçlerini atlatmayı başardı."

Hollis, "Ama yine de birileri o kurnazın yaptığı değişikliği fark etti," diyerek kompliman yapmaya çalıştı.

"Evet, o konuda şansımızın yaver gittiğini söyleyebilirim. Sounder o sıralarda o bölgeye yakın bir yerde olmasaydı, General Bravo'yu bulmamız bir ayımızı alabilirdi. Onu çabuk bulunca, teröristlerle aramızdaki mesafeyi bir ya da en fazla iki güne kadar indirebildik işte."

Hollis'in karamsarlığı kaybolmaya başlamıştı. Bu adam ne yaptığını iyi biliyor gibiydi. Bir an düşündü ve "Pekâlâ, gemi şu anda nerede?" diye sordu.

"Henüz bilmiyoruz," dedi Gunn.

"Yaklaşık bir pozisyon tahmini de mi yok yani?"

Giordino, "Tahminlerimiz var tabii," dedi. "Ama bunlar daha ziyade sezgilere dayanıyor."

"Neye dayanıyor, anlayamadım?"

Gunn, Pitt'e baktı. Pitt gülümseyerek tekrar devreye girdi. "Sezgiye," dedi.

Hollins'in, canlanmaya başlayan iyimserliği yeniden kaybolmuştu. Alaycı bir ses tonuyla, "Fala ya da kristal küreye filan mı bakıyorsunuz?" diye sordu.

Pitt güldü ve "Ben daha ziyade çay yaprakları kullanırım," dedi.

Kamarada uzun ve soğuk bir sessizlik oldu. Hollis saldırganlıkla bir yere varamayacağını anlamıştı. Kahvesini bitirdi ve fincanı elinde döndürmeye başladı. Sonra, "Pekâlâ baylar," dedi. "Ters konuştuysam özür dilerim, ama sivillerle görüşmeye pek alışık değilim."

Pitt hafifçe gülümsedi ve "Askerlerle daha rahat edecekseniz, ben de asker olduğumu söyleyebilirim Albay," dedi. "Ben bir hava binbaşısıyım."

Hollis kaşlarını çatıp ona baktı, "Peki ama bir NUMA gemisinde ne işiniz var sizin? Bir hava subayı denizde ne yapar ki?"

"NUMA'ya özel bir görevle atandım diyelim. Şimdi anlatması uzun sürer."

Aslında Pitt'le ilk tanıştığında farkına varmalıydı Hollinger, ama aklında cevabını bulmaya çalıştığı türlü sorular varken buna fırsatı olmamıştı, işte neden sonra bunu ilk Dillinger fark etmişti. "Senatör Pitt'le bir akrabalığınız var mı Binbaşı?"

"Evet, babamdır."

İki subay, şimdi biraz daha rahatlamışa benziyorlardı. Hollis bir sandalye çekip oturdu ve "Pekâlâ, Bay Pitt," dedi, "Sizi dinliyoruz, anlatın."

Pitt konuşmadan, Dillinger araya girdi ve "Pardon," dedi. "Son raporda, Lady Flamborough'nun Antarktika'ya doğru seyrettiği bildiriliyordu. Siz de batmadığını söylüyorsunuz. Yeni fotoğraflar, onu buzlar arasında yakalayabilir, öyle değil mi?"

Pitt, "SR-90 'Casper'a pek fazla güvenmeyin," dedi.

Hollis ve yardımcısı birbirlerine baktılar. Bu adamlar pabuçlarını dama atmışlardı. Operasyonla ilgili bildikleri her şeyi biliyorlardı.

Hollis, "Bir SR-90, binlerce kilometreden bir futbol topu üzerindeki dikişleri bile üç boyutlu olarak görebilir," dedi.

"Bunu biliyorum, ama o top bir kaya şekline sokulmuş, kamufle edilmişse?"

"Ama biz yine de..."

Pitt, "Size açık olarak gösterirsek daha iyi anlayacaksınız," dedi. "Çocuklar güvertede bir gösteri hazırladılar."

Açık kıç güvertesi, büyük, mat ve beyaz bir plastik örtüyle örtülmüş ve örtünün kenarları, rüzgârdan uçmasın diye bağlanmıştı. Kaptan Stewart bir yangın söndürme hortumunun ucunu tutmuş, iki tayfanın yanında duruyordu.

Pitt, "General Bravo isimli gemiyi bulduğumuz zaman, bu plastik ruloyu da yakınlarında bulduk," diye açıkladı. "Sanırım, bu plastik tabaka iki gemi yan yana geldiğinde Lady Flamborough'dan düştü. Teröristlerin Lady Flamborough'yu diğer gemiye benzetmek için boyarken kullandıkları boyaların kutuları yakınlarındaydı. Tamam, bunun kesin bir kanıt olduğunu söyleyemeyiz, ama yine de bir fikir veriyor insana. Son uydu fotoğrafında bir şey olmadığı doğru, ama herkes o resimde bir gemi şekli arıyordu. Ama Lady Flamborough şu

anda bir gemiye benzemiyor. Teröristlerin lideri heykellerle binaları brandalarla örterek şekiller yaratan şu ünlü, Sıradışı heykeltraş Christo'dan ilham almış olmalı. Christo bir seferinde Kolorado'daki Rifle Gap'te muazzam bir perde asmış ve Kaliforniya'daki Marin County'de birkaç mil boyunda bir çit yapmıştı. Ama terörist lider daha iyisini yaptı ve koca bir gemiyi sarıp paketledi. Lady Flamborough, öyle çok büyük bir gemi sayılmaz. Gerekli destek ve iskelelerin kurulması, plastik parçaların da belirli şekillerde kesilip numaralanmasıyla, yüz kişiye yakın bir rehine ve mürettebat topluluğu, bu işi yaklaşık on saatte tamamlamıştır. Landsat üzerlerinden geçerken eminim bu işi yapıyorlardı. Resimler fazla net de olmadığından hiçbir şey anlaşılmadı, yani insanların hareketleri belirlenemedi. Yarım gün kadar sonra Seasat geçtiğinde ise, aşağıda gemiye benzer bir şey zaten kalmamıştı. Hızlı mı gidiyorum, daha yavaş açıklamamı ister misiniz?"

Hollis başını iki yana salladı ve hafif bir sesle, "Hayır, ama... " dedi, "tüm bu söylediklerinden bir şey anlamadım."

Giordiono, "Arkadaş kolay anlamıyor galiba," dedi alaylı bir ifadeyle. "Ona nasıl olduğunu gösterelim mi?"

Pitt, Kaptan Stewart'a işaret etti.

Stewart adamlarına baktı ve "Pekâlâ çocuklar," dedi. "Hafifçe, bir kez."

Adamlardan biri yangın hortumunun musluğunu açarken, diğeri de ucundan tuttu ve plastik örtüyü hafifçe ıslattı. Hortumdan çıkan suyun bir kısmı rüzgârla denize gitmiş, fakat plastik örtünün üzerinde de ince bir su tabakası oluşmuştu. Bu su tabakası, bir dakika geçmeden o korkunç soğukta buza dönüştü.

Hollis kıç güvertede oluşan buz tabakasına baktı ve sonra Pitt'in yanına gidip elini uzattı. "Kutlarım Binbaşı. Mükemmel bir iş basardın."

Dillinger öylesine şaşırmıştı ki, bir süre öylece kaldı, sonra başını hafifçe salladı ve kendi kendine konuşur gibi, "Buzdağı," diye mırıldandı. "Orospu çocukları gemiyi buzdağına çevirmişler demek!"

47

Hala titreyerek ve her tarafı kaskatı bir şekilde uyandı. Geminin üzerine örtülmüş olan buz kaplı plastik örtüler, içeriye ışık girmesini de engelliyordu ve öğle üzeri olmasına rağmen etraf yarı karanlıktı. VIP kamaralarına giren azıcık ışıkta, Başkan Hasan ve de Lorenzo'nun, yandaki yatakta yattıklarını görebiliyordu. Zavallı adamlar, bir tek battaniyenin altında donmuşlar, ağızlarından çıkan buharlar yoğunlaşırken, ısınmak için birbirlerine iyice sokulmuşlardı.

Havadaki nem oranı yüksek olduğundan, soğuk daha da çok hissediliyordu. Punta del Este'den beri bir şey yememiş olmaları da durumlarını iyice kötüleştiriyordu. Teröristler, mürettebat ve yolculara, yiyecek ya da içecek hiçbir şey vermiyorlardı. Ammar'ın acımasız planı işe yaramış, açlık ve soğuk yüzünden güçlerini sürekli olarak kaybederlerken, bilinmeyenin korkusu da normal düşünmelerini engellemeye başlamıştı.

Seyahatin ilk zamanlarında susuzluklarını, banyo ve lavabodaki musluklardan giderebiliyorlardı, ama şimdi musluklar da donmuştu ve su bile içemiyorlardı. Şimdi açlığa bir de susuzluk eklenmişti.

Lady Flamborough, tropik denizlerde seyir için donatılmıştı ve gemide fazla battaniye yoktu. Gemide kalmak üzere gelenler de, yanlarına sadece yazlık giysiler almışlardı tabii. Bu nedenle, herkes bavulunu açmış ve ne bulduysa üst üste giyinmeye başlamıştı. Bazıları, başlarını bile havlularla sarıyorlardı. İhtiyacını en çok hissettikleri şey ise eldivendi.

Ammar, ısıtma sisteminin çalıştırılmasını yasaklamıştı ve geminin her tarafı buz gibiydi. Isıtmanın, gemiyi saran buz tabakasını eriteceğini ve kamuflajı bozacağını biliyordu.

Rehinelerin içinde uyanık olan tek kişi Hala değildi. Çoğunun gözüne uyku girmemişti; çevrede neler olduğunun farkındaydılar, âdeta transa girmiş gibi kımıldamadan yatıyorlardı. Kaptan Collins ve mürettebatı teröristlerle mücadele etmek bir yana, korkunç soğuğa karşı ne yapacaklarını bile bilmiyorlardı.

Hala, Senatör Pitt'in odaya girdiğini görünce, dirseği üzerinde doğruldu. Senatör, çizgili mavi bir takımın üstüne, bir de gri bir takım giymişti ve oldukça komik görünüyordu. Hala'nın doğrulduğunu görünce, cesaret vermek için gülümsedi, ama bunun işe yaramayacağının da bilincindeydi. Beş günün yorgunluğu, eski dinç görünüşünü alıp götürmüştü, şimdi kendi yaşını

gösteriyordu.

Hala'ya baktı ve "Nasılsın?" diye sordu.

Kadın, "Bir bardak sıcak çay için sağ kolumu verirdim," dedi.

"Ben daha da fazlasını verirdim."

Başkan de Lorenzo, birden doğruldu ve ayaklarını yere bastı. "Birisi çaydan mı bahsetti?" diye sordu.

Senatör, "Sadece hayal kuruyoruz Sayın Başkan," dedi.

"Lüks bir gemide açlıktan ve soğuktan öleceğim hiç aklıma gelmezdi."

"Benim de," dedi Hala.

Başkan Hasan inledi ve doğrulup başını kaldırdı. Başkan de Lorenzo, "Sırtın yine ağrıyor mu dostum?" diye sordu.

Hasan güçlükle gülümsedi ve "Öyle üşüyorum ki, sırtımın ağrısını bile hissedemiyorum," diye cevap verdi.

"Yardım ister misin?"

"Hayır teşekkür ederim. Yatakta kalıp, gücümün kalan kısmını olsun muhafaza edeyim bari." De Lorenzo'ya baktı ve gülümsedi, "Keşke daha iyi koşullarda karşılaşıp arkadaş olsaydık seninle," dedi.

"Amerikalıların, 'Siyaset, insana garip yatak arkadaşları kazandırır diye bir sözleri vardır. Biz de bunun canlı bir örneğiyiz galiba."

"Buradan kurtulursak, seni Mısır'a davet etmek isterim."

De Lorenzo başını salladı, "Elbette büyük bir mutlulukla gelirim ve seni de Meksika'ya beklerim," dedi.

"Memnuniyetle. "

Başkan ciddi bir tavırla el sıkışırken iki devlet büyüğü gibi değil de, kaderleri aynı olan iki basit adam gibi görünüyorlardı.

O sırada Hala, "Motorlar durdu," dedi.

Senatör Pitt başını salladı ve "Biraz önce demir attılar," dedi. "Burada demirledik, makineleri o yüzden stop ettirdiler."

"Karaya yakın olmalıyız."

"Kamara pencerelerinden bir şey görünmüyor ki."

"Hiçbir şey göremiyoruz, çok kötü," dedi Başkan Hasan.

Senatör Pitt, "Biriniz kapıyı gözetlesin, ben de pencereyi açmaya çalışayım," dedi. "Nöbetçiye fark ettirmeden camı kırabilirsem, öndeki suntada bir delik açabilirim sanıyorum. Şansımız varsa bir şeyler görebiliriz."

Hala, "Ben kapıyı dinlerim," diyerek kalktı.

De Lorenzo, "Ama içeriye daha fazla soğuk girebilir," dedi.

Senatör, "Merak etmeyin, dışarısıyla buranın bir farkı yok zaten," dedi.

Tartışmayla zaman kaybetmek istemeyen Senatör, salondaki büyük pencerelerden birine gitti. Deniz manzarası seyredilmesi için yapılmış ve doğrudan geminin bordasında açılmış büyük pencere, iki metre boyunda ve bir metre enindeydi. Kamara ve dairelerin kapıları iç kısımdaydı ve pencereler dışa, denize bakıyordu.

Teröristler yukarıdaki havuz ve dinlenme güverteleriyle, ön ve arkadaki manzara seyretme güvertelerini gözetliyorlardı.

Senatör bir elini yumruk yapıp cama biraz vurdu, ama camın kalın olduğu belliydi. Hiç kuşkusuz, fırtınalı havalarda şiddetli rüzgârlara ve dev dalgalara dayanacak kadar sağlam olmalıydı.

Döndü ve "Elmas yüzüğü olan var mı?" diye seslendi.

Hala ellerini pardösüsünün cebinden çıkarıp baktı, opal ve türkuaz taşlarıyla bezenmiş küçük yüzüklerini tutup, "Ne yazık ki bende yok," dedi.

"Bir kıratlık da olsa işe yarayabilir."

Başkan Hasan küçük parmağından koca bir yüzük çıkardı ve sana üç kıratlık bir elmas," dedi.

"Teşekkür ederim Sayın Başkan."

Senatör ses çıkarmamaya dikkat ederek, camda öncelikle parmak genişliğinde bir delik açmak üzere hemen işe koyuldu. Arada sırada duruyor ve donmuş, uyuşmuş parmaklarını nefesleriyle ya da koltuklarının altına sokarak ısıtmaya çalışıyordu.

Teröristler sesi duyup onu yakaladıkları takdirde neler olabileceğini düşünmüyordu bile. En fazla, onu mermilerle delik deşik eder ve denize atarlardı ki, bu da onu fazla korkutmuyordu.

Bir parmağın geçebileceği boyutta bir delik açtıktan sonra, deliğin çevresinde

bir daire çizdi ve kesmeye başladı. Elmasın, gittikçe daha derine girdiğini hissedebiliyordu. Camın, kırılarak dışarıya, geminin bordasına çarpıp ses çıkarmaması için çok dikkatli davranmak zorundaydı.

Bir süre sonra, camın iyice kesildiğine emin oldu, parmağını ortadaki deliğe soktu ve daire şeklinde kestiği kısmı içeriye çekip alarak döşemeye sessizce bıraktı. Pencerede başını sokacak kadar bir delik açmıştı.

Pencerenin yirmi santim kadar ilerisinde üst güverteden sarkan bir sunta plaka vardı ve geminin hemen hemen bütün bordasını kaplıyordu. Senatör kulaklarının kesilmemesine dikkat ederek başını camdaki delikten uzattı ve aşağıya baktı. Orada, dar bir su şeridi göreceğini umuyordu ama geminin su kesimine nasıl bağlandığı belli olmayan muazzam bir plastik örtü görünce şaşırdı. Uzun süre baktı, onun oraya ne amaçla konduğunu anlayamadı.

Teröristlerin onu bu durumda görmeleri imkânsızdı, çünkü o da onları göremiyordu. Yatak odasına döndü ve bavulunu açıp karıştırmaya başladı.

Hala, "Ne arıyorsunuz?" diye sordu.

Senatör Pitt elindeki İsviçre ordu çakısını kaldırıp gösterdi ve "Bunlardan her zaman yanımda taşırım," diyerek gülümsedi. "Özellikle tirbuşonu hiç olmayacak zamanlarda şarap içileceğinde çok işe yarıyor."

Biraz durdu ve ellerini ısıttı. Sonra açtığı deliğe gidip elinde küçük çakıyla uzandı ve suntada bir delik açmak için uğraşmaya başladı.

Küçük çakıyla oyma işlemini tamamladıktan sonra daha büyük bir çakıyla açılan deliği daha da genişletmeye başladı. Yukarda bulunan bir teröristin sesi duyması ihtimaline karşı, çok ağır ve sessiz çalışıyordu. Bir süre sonra, eli tamamen uyuşmuştu ve artık ne yaptığını bile hissedemez olmuştu. Fakat elini ısıtmaya lüzum görmeden deliği genişletmeye devam etti.

En sonunda, gözünü dayayıp diğer tarafı görebileceği kadar bir delik açabilmişti. Artık denizin büyükçe bir bölümünü görebilecekti. Başını pencereden uzatıp yanağını suntaya dayadı, fakat görüşünü engelleyen bir şey vardı orada. Parmağını suntadaki delikten soktu ve plastik bir örtüye dokunduğunu anladı. Plastik örtünün, geminin bordasını olduğu kadar üst güverteyi de kapladığını anlayınca şaşkınlığı daha da arttı.

Suntadaki delikten çakısının ucunu görecekler diye boşuna korkmuştu. Hiç çekinmeden uzandı ve plastik örtüde bir delik açarak baktı. Ne açık denizi, ne de sahili görebilmişti. Önünde duran şey, görebildiği yere kadar uzanan koca bir buz dağıydı ve ona öylesine yakındı ki, bir baston ya da şemsiyenin sapıyla ona

dokunabilirdi.

Orada öylece durup buzdağına bakarken, birden kulaklarına garip bir uğultu geldi. Hafif bir depremin gürültüsünü andırıyordu.

Birden silkindi ve kendini toparlayıp geriye döndü. Hala onun halini görünce şaşırdı, "Ne var Senatör?" diye sordu. "Ne gördünüz?"

Senatör bir süre, boş gözlerle ona baktı ve sonunda konuşabildi. "Koca bir buz dağının dibine demirlemişler. Buz, çatlayıp geminin üzerine yığılabilir ve hepimizi ezebilir."

48

Delta-kanatlı keşif uçağı, Antarktik Yarımadası üzerinde 20.000 metre irtifada, yoğunluğu azalmış havada, saatte 3.200 km süratle süzülüyordu. Gerektiğinde bunun iki katı irtifada, iki katı hızla uçabilirdi, ama pilot hem yakıttan tasarruf etmek, hem de kameraların iyi görüntü alması için gaz kolunu yüzde kırkta tutuyordu.

Daha önce yapılmış, titanyum kanatları ve gövdesi çivit mavisi olan keşif uçağı SR-71 Blackbird'ün aksine, daha ileri teknolojiyle yapılmış olan SR-90'ın, çok dayanıklı, sert ve hafif plastikten yapılmış kanat ve gövdesi gri-beyaza boyanmıştı. Çizgi film 'Sevimli Hayaletten esinlenerek, 'Casper' ismi verilen uçağın, gözle ya da radarla görülebilmesi hemen hemen olanaksızdı.

Uçağın beş kamerası bir saat içinde ve tek geçişte, ABD'nin yarısını fotoğraflayabilirdi. Renksiz, renkli, kızılötesi, üç boyutlu ve daha yeni tekniklerle fotoğraf çekebilen kamera sistemleri, çok gizliydi ve henüz sivil fotoğrafçılar tarafından bilinmiyordu.

Yarbay James Slade'e fazla bir iş düşmüyordu ve Kaliforniya'daki Mojave Çölündeki üsten havalandıktan sonra uzun, sıkıcı bir keşif uçuşu başlamıştı. Otopilottan çıkıp kumandaları aldığı süre, sadece havada yakıt ikmaliyle sınırlıydı. 'Casper'in motorlarının yakıt harcaması fazlaydı ve uçuşun her iki bacağında da, tankerlerden iki kez havada yakıt ikmali yapmıştı.

Slade aletleri tek tek gözden geçirdi. 'Casper' yeni üretilmiş bir uçaktı ve marifetlerini henüz yeni yeni göstermeye başlamıştı. Uçağın normal rotasında seyrettiğini görerek rahatlayan Slade uçuş tulumunun cebinden elektronik bir oyun çıkarıp oynamaya başladı.

Bir süre sonra oyundan sıkıldı ve başını hafifçe uzatarak aşağıya, donmuş Antarktika'ya baktı. Buzlar, kayalar ve deniz, insanın içine garip duygular veren bir manzara oluşturuyordu. Bu görüntü yirmi kilometre yukardan belki hoştu ama Slade aşağıdaki korkunç soğuğun etkisini de çok iyi biliyordu, çünkü bir zamanlar, Güney Kutbu'ndaki bir bilimsel araştırma istasyonuna ikmal malzemesi taşımıştı.

Orada tükürüğünün, daha yere düşmeden donup kaldığını gözleriyle görmüştü. O buz gibi sert rüzgârları da unutamıyordu. İnsan, 160 km.'lik rüzgâr hamlelerini, kendi gözleriyle görüp hissetmeden bunun nasıl bir şey olduğunu anlayamazdı.

Slade bazı insanların bu donmuş topraklara neden bu kadar düşkün olduğunu anlayamıyordu doğrusu. Bunu öğrenmek için, bir gün bir seyahat acentesine gidip, kutuplara yakın bir otelde yer ayırtmayı bile düşünebilirdi.

Slade bunları düşünürken, kokpitteki üç hoparlörün birinden bir kadın sesi duyuldu. "Lütfen dikkat. Yetmiş derece enlem ve yetmiş derece boylamın kesiştiği, uçuş bacağınızın dış limitlerini aşmak üzeresiniz. Otopilottan çıkın ve yüz seksen derece geriye dönün... Şimdi. Dönüş için uçuş başı bilgisayara verilmiştir. Lütfen uygun kodu girin, iyi uçuşlar."

Slade talimatı uyguladı ve ağır bir dönüşe girdi. Bilgisayar dönüş başına kilitlendiğinde, kumandaları tekrar otopilota bağladı ve koltuğunda biraz daha yayıldı.

Uzun süreli keşif görevleri uçan tüm diğer pilotlar gibi, o da hoparlörden sesi duyulan, fakat kendisi bilinmeyen kadını düşünüyordu. Ortalıkta onun, yüz kilo ağırlığında, altmış yaşlarında ve çirkin bir kadın olduğu söylentisi dolaşıyordu. Ama Slade böyle bir sesin sahibinin yaşlı ve çirkin olmasının imkânsız olduğunu düşünüyordu. Sigourney Weaver gibi bir kadın olmalıydı. Hatta belki de Sigourney Weaver'in ta kendisiydi.

Bir süre sonra yine deniz üzerinde uçmaya başlamıştı. Alet bordasındaki göstergeleri kontrol etti ve her şeyin normal olduğunu görünce, cebinden elektronik oyun aletini çıkarıp yeniden oynamaya başladı.

Tierra del Fuego'nun gri bulutlarla kaplı olduğunu görünce başını salladı. O berbat ülkeyi tanırdı; yani oraya gitmemişti ama coğrafya kitaplarından rüzgârlı, karlı ve yağmurlu, berbat bir yer olduğunu öğrenmişti. O sıkıcı toprakları görmediğine de memnundu. Casper'ın kızılötesi kameralarının nasıl olsa o bulutları delip, aşağıda ne varsa fotoğrafladığını biliyordu.

Kaptan Collins, Ammar'ın maskeli yüzüne bakarken, gözlerini ondan kaçırmamak için kendini zorluyordu. Teröristin gözlerinde, korkunç, insanlıkdışı ve iblisçe bir ifade vardı.

Onun da kendisine baktığını görünce, "Gemimi ne zaman bırakacaksın, öğrenebilir miyim?" diye sordu.

Ammar elindeki fincanı tabağa koyup ağzını bir peçeteyle kuruladı ve "Sana bir fincan çay ikram edebilir miyim Kaptan?" diye sordu.

Collins sakin bir tavırla, "Ancak mürettebatıma ve yolculara da verirsen kabul edebilirim," diye cevap verdi. Beyaz yazlık üniforması içinde titriyor, ama yine de dimdik duruyordu.

Ammar boş fincanı itti ve "Zaten bu cevabı bekliyordum," diyerek arkasına yaslandı. "Adamlarımı tanımaktan memnun olacaksın, sanıyorum yarın akşamüzeri gidebilirim. Biz gitmeden gemiyi ele geçirme gibi bir çılgınlık yapmazsanız, kimseye bir şey olmaz ve sen de tekrar kumandayı alırsın."

"Gemiyi ısıtsan ve herkese yiyecek bir şeyler versen iyi olur. Kimsede kalın giysi yok ve battaniye sayısı da çok az. İnsanlar günlerdir aç ve musluklar da donduğundan susuzlar. Sağlık sorunları başladı."

Ammar filozofça bir ifadeyle, "Acı çekmek insan ruhuna iyi gelir," dedi.

Collins ona ters ters bakarak, "Saçmalığın dikâlâsı," dedi.

Ammar omzuna umursamaz bir tavırla silkerek, "Öyle diyorsan, öyledir," diye cevap verdi.

"Ne diyorsun sen be adam, bu gemide bir sürü hasta ve ölümün eşiğinde insan var."

Ammar hiç aldırmıyordu. "Mürettebat ya da yolcularının soğuk veya açlıktan öleceklerini hiç sanmıyorum. Sadece otuz saat kadar daha rahatsız olacaklar, o kadar işte."

"Buzdağı çatlayıp üzerimize yığılırsa hiçbirimiz kurtulamayız."

"Bir şey olmaz, o buzdağı sağlam görünüyor."

"Sen hiçbir şey anlamıyorsun. O buzdağı üzerimize çökerse, Lady Flamborough, on katlı bir binanın altında kalmış bir otomobil gibi ezilip yok olur."

"Gemiyi ısıtma riskini göze alamam. Plastik üzerindeki ince buz tabakası erir ve yerimiz belli olur. Uyduların ısı farklılıklarına duyarlı kızılötesi kameraları hemen fotoğrafımızı çekip dünyaya yayınlar, işimiz biter."

Collins'in yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. "Sen ya aptal ya da delisin. Bunu yapmakla ne kazanıyorsun ki? Yoksa bizleri bir yerde hapiste olan arkadaşlarını kurtarmak için rehine olarak mı tutuyorsun, söyle? Dediğin gibi, bir süre sonra bizi burada bırakıp gideceksen, amacın nedir?"

"Sen fazla meraklı bir adamsın Kaptan, ama görevine bağlısın, bunu takdir ediyorum. Amacımın ne olduğunu pek yakında öğreneceksin merak etme. "Ammar ayağa kalktı ve Collins'in arkasında duran adama işaret etti. "Kaptanı gözaltına alın."

Collins gitmek istemiyordu. "Zavallı insanların acılarını azaltmak için biraz

çay, çorba ya da herhangi bir şey veremez misin?"

Ammar yemek salonundan çıkarken, dönüp ona bakmadı bile. "Elveda Kaptan. Bir daha görüşmeyeceğiz."

Ammar haberleşme odasına gittiğinde, İbn Telmuk dünya haber merkezlerinden gelen telem mesajlarına bakıyordu. Telsizci gelen bir telsiz mesajını alırken, mesaj aynı zamanda bir banda kaydediliyordu. Telsizle telem operatörleri portatif bir jeneratörle çalışıyordu.

İbn Telmuk, Ammar'ı görünce başını hafifçe eğdi ve telemden uzun bir kâğıdı yırtıp aldı. Sonra, "Dünyanın her yerinde medya, durmadan Lady Flamborough'nun kayboluşundan bahsediyor," dedi. "Kurtarma gemileri Uruguay açıklarında sualtı araştırmalarına başladılar. Kutlarım seni Süleyman, tüm dünyayı aldattın. Batı dünyası gerçeği öğreninceye kadar biz sağ salim Kahire'ye varmış oluruz, öyle değil mi?"

Ammar, "Mısır'dan ne haberler var?" diye sordu.

"Henüz bir şey yok. Hasan'ın hükümeti hâlâ iş başında. Göstericilerin üzerine güvenlik kuvvetlerini göndermemekle akıllılık ettiler. Kardeşlerimizden bir grup, bir otobüs dolusu Cezayirliyi Kahire'de bir gösteri yürüyüşü için giderlerken yanlışlıkla havaya uçurup kan dökmüşler. Otobüsü, göstericileri dağıtmak için gönderilen polis otobüsü sanmışlar. Kahire radyo ve televizyonları Ahmed Yezid'in hareketinin, İranlı fanatik Müslümanlarla bağlantılı olduğunu söylüyorlar. Hasan hükümetinin çekilmesini talep eden hiçbir şey yok henüz."

Ammar, "O otobüs olayında şu salak Halid Fevzi'nin parmağı var," diye homurdandı. "Silahlı kuvvetlerin durumu ne?"

"Savunma Bakanı Ebu Hamid, Başkan Hasan ve Hala Kâmil'in cesetlerini görmeden kendini tehlikeye atmak istemiyor."

"Yani bu durumda, Yezid'in hükümeti devirmesi kolay değil gibi."

Telmuk başını salladı ve "Bir haber daha var," diye devam etti. "Yezid, Lady Flamborough'nun batmadığı ve teröristlerle görüşüp, herkesi kurtarabileceği açıklamasında bulunmuş. Hatta Amerikalıları etkilemek için daha da ileri giderek, Senatör Pitt'in hayatına karşılık kendi hayatını ortaya sürebileceğini bile söylemiş.

Ammar içinden korkunç bir öfke dalgasının kabarmakta olduğunu hissetti. Böyle durumlarda daha iyi düşünebiliyordu. Bir süre sessiz kaldı ve sonra İbn Telmuk'a baktı, "Yezid bizi sattı," dedi.

İbn Telmuk başını salladı. "Evet Yezid seni kullandı ve sana ihanet etti."

"Hasan'ı, Kâmil'i ve diğerlerini öldürmemi o yüzden istemedi demek. Machado ve adamlarının, beni, seni ve adamlarımızı ortadan kaldırmalarını bekliyordu, o zamana kadar onları sağ tutmamızı istedi."

Telmuk, "Yezid ve Topiltzin rehineleri öldürmeyerek ne kazanmak istiyorlar acaba?" diye sordu.

"İki Cumhurbaşkanı, Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri ve önemli bir Amerikalı devlet adamının kurtarıcıları olarak uluslararası kamuoyunun ve liderlerin hayranlığını kazanacaklar ve rakiplerinin karşısında daha da güçlenecekler. Ülkelerinde hükümeti rahatça devirip, kan dökmeden iktidara gelebilecekler. Böylece, dünya kamuoyu da onlara daha olumlu bakacak tabii."

İbn Telmuk başını iki yana salladı ve "Desene bizi akbabalara yem yapıyorlar."

Ammar başını salladı, "Zaten Yezid bu eylem ve daha öncekiler konusunda konuşmamızı önlemek için, işin başından beri ölmemizi istiyordu."

"Peki ama Kaptan Machado ve ekibi ne olacak? Bizi öldürdükten sonra onları sağ bırakırlar mı acaba?"

"Sanmıyorum. Meksika'ya döndükten sonra Topiltzin onları da halleder."

"Ama önce gemiden ve adadan kaçmaları gerekiyor."

Ammar, "Evet," dedi düşünceli bir ifadeyle ve telsiz odasının içinde öfkeli adımlarla dolaşmaya başladı. "Yezid'in zekâsını, kurnazlığını iyi değerlendiremediğim için kendime kızıyorum. Machado'nun, Arjantin'deki güvenli bir havameydanına kaçacağımızı bilmediğini sanıyor ve onu küçümsüyordum. Ama Meksikalı dostumuz Yezid'in desteğiyle kendi kaçışlarını ayarlamış bile." halde, bizi şimdiye kadar neden öldürmedi?"

"Çünkü Yezid'le Topiltzin ona bizi öldürme emri vermedi ve rehine kurtarma görüşmelerine hazır olana kadar da vermeyecek." Ammar, birden döndü ve elini telsizcinin omzuna koydu. Adam,

kulaklığını çıkardı ve ona baktı. Telsizciye, "Gemiye gönderilen herhangi bir mesaj var mı?" diye sordu.

Mısırlı telsizci şaşkın bir ifadeyle, "Bunu sormanız garip," dedi. "Latin dostlarımız da on dakikada bir gelip aynı soruyu soruyorlardı. Onların ne kadar aptal olduklarını düşündüm. Buraya gelecek bir mesaj, hemen Amerikan ve

Avrupalı istihbarat dinleme ünitelerince belirlenir ve pozisyonumuzu birkaç saniye içinde bulabilirler."

"Yani kuşkulu hiçbir şey yok öyle mi?"

"Şimdiye kadar hiçbir mesaj gelmedi, gelse bile şifreli gelir."

"Pekâlâ şimdi telsizi kapa, ama Meksikalılar senin yine dinlediğini sansınlar. Mesaj olup olmadığını sorduklarında numara yap ve bir şey olmadığını söyle onlara tamam mı?"

Telmuk, Ammar'ın yüzüne baktı ve "Bana söyleyeceğin bir şey var mı Süleyman?" diye sordu.

"Machado'nun ekibini sıkı takibe al. Onlara dostça davran ki, bir şeyden kuşkulanmasınlar. Salondaki barı aç ve onlara içki ikram et. En berbat nöbet görevlerini bizimkilere ver de, onlar biraz rahatlayıp gevşesinler."

"Bize saldırmadan önce işlerini bitirecek miyiz?"

Amma gözlerinde sadistçe bir ifadeyle ona baktı ve "Hayır," dedi. "Bu işi buzula bırakacağız."

49

Giordino, "Orada en azından bir milyon buzdağı vardır," dedi sıkıntılı bir sesle. "Bu iş günler alabilir."

Albay Hollis de aynı şekilde umutsuzdu. "Yine de bakalım," dedi. "LadyFlamboroug'nun üstkısmına ve boyutlarına uygun bir buzdağı görürüz belki."

Gunn, "Antarktika buzullarının düz olduğunu unutmayın," dedi. "Plastik örtü altındaki palavra üstü yapı, birkaç sivri tepeli bir buzul gibi görünecektir."

Dillinger'ın gözü, büyüteç ardında dört kat büyük görünüyordu. Binbaşı, "Ayrıntılar şaşırtıcı," diye mırıldandı. "Şu bulutların ötesinde de ne olduğunu görebilirsek çok daha iyi olacak tabii."

Hepsi, Sounder'ın haberleşme odasındaki küçük masanın çevresine toplanmışlar, 'Casper'dan gelen büyük, renkli fotoğrafı inceliyorlardı. Keşif uçağının çektiği fotoğraf, yer istasyonunda değerlendirilmiş ve uçağın inişinden yaklaşık kırk dakika sonra, geminin lazer alıcı sistemi kanalıyla gönderilmişti.

Ayrıntıların net bir şekilde görüldüğü fotoğrafta, yarımadanın doğu tarafında Larsen Bankizi'nden ayrılmış buzdağları görünüyordu ve batıda, Graham Arazisi açıklarındaki buzulların yakınlarında da yüzlercesi vardı.

Pitt'in dikkatiyse başka bir noktada yoğunlaşmıştı. Kenarda oturmuş, dizlerine serdiği bir deniz haritasını inceliyordu. Arada bir başını kaldırıp onların konuşmalarına kulak veriyor, fakat konuşmuyordu.

Hollis başına bir kulaklık geçirmiş olan Kaptan Stewart'a döndü ve 'Casper'ın kızılötesi fotoğrafı ne zaman gelir acaba?" diye sordu.

Stewart eliyle, konuşamayacağını bildirdi ve kulaklığı kulaklarına bastırıp, Washington CIA merkezindeki sesi dinlemeyi sürdürdü. Konuşma bitince Hollis'e döndü ve "Langley foto laboratuvarı, yarım dakika sonra göndereceğini bildirdi," diye cevap verdi.

Hollis odanın içinde dolaşmaya başladı ve harita üzerinde mesafeleri ölçen Pitt'e baktı. Albay gemide bulunduğu birkaç saat içinde, NUMA uzmanlarından pek çok şey öğrenmişti. Gemidekiler, Pitt'ten âdeta bir efsane kahramanı gibi bahsediyorlardı.

Kaptan Stewart, “İşte geliyor," dedi ve alıcıdan çıkan, gazete büyüklüğündeki

fotoğrafı beklerken, başındaki kulaklığı çıkardı. Birkaç saniye sonra fotoğraf, masanın üzerine konmuş ve herkes merakla Antarktik Yarımadası'nın üst bölümünü incelemeye başlamıştı.

Stewart, "CIA foto laboratuarındaki uzmanlar ısıya hassas özel filmi bilgisayarla termograma çevirmişler," diye izah etti. "Kızılötesi ısı farklılıkları çeşitli renklerde gösterilmiş. Siyah, en soğuk yerleri gösteriyor. Isı artışı koyu mavi, açık mavi, yeşil, san ve kırmızı olarak gösteriliyor ve en sıcak da beyaz bölgeler oluyor."

Dillinger, "Lady Flamborough ne renk görülür acaba?" diye sordu.

"Sarıyla yeşil arasında sanırım."

Pitt araya girdi ve "Koyu maviye yakın olabilir."

Herkes aniden döndü ve şaşkınlıkla ona baktı.

Hollis, "Öyle olursa onu hiç bulamayız, kendini belli etmez," diye söylendi. "Boşuna uğraşıyoruz."

Gunn, "Jeneratörler ve motorlardan yayılan ısı çim sahadaki bir golftopu gibi belli olacaktır," diye ısrar etti.

"Makine dairesi kapatılmışsa bu dediğin olmaz."

Dillinger, "Yani gemide hiçbir şey çalışmıyor mu?" diye sordu.

Pitt başını salladı ve bir süre düşündükten sonra, "Burada hâlâ, karşı takımın teknik direktörünü iyi değerlendiremeyenler var," dedi.

Odadaki beş adam, önce birbirlerine, sonra da Pitt'e baktılar. Onun bir açıklama yapmasını bekliyorlardı. Pitt, dizlerindeki haritayı bıraktı ve ayağa kalktı. Masaya gidip haritayı alarak ikiye katladı; sadece Şili'nin alt ucunu açıkta bırakmıştı.

Herkesin kendisine baktığını görünce, "Pekâlâ," diye başladı. "Gemideki şekil, görünüm ya da rota değişikliklerinin, uyduların bölge üzerinden geçişinden hemen sonra olduğuna dikkat ettiniz mi acaba?"

Gunn, “İşte hassas planlamanın bir başka örneği," diyerek araya girdi. "Bilimsel bilgi toplayan uyduların yörüngeleri, dünyadaki ülkelerin yaklaşık yarısı tarafından izlenir. Yani bilgiler hemen herkese açıktır."

Hollis, "Pekâlâ,"dedi. "Teröristlerin lideri de uyduların geçiş zamanlarını ve kameraların kendilerine yöneltildiği saatleri biliyordu diyelim, peki ama ne var bunda?"

"Bildiği için, kızılötesi fotoğraf çekimini engellemek amacıyla tüm güç kaynaklarını kapattı. Ayrıca ısının, plastik örtüyü kaplayan buz tabakasını eritmesine de engel oldu böylece."

Beş kişiden dördü Pitt'in teorisini kabul etmişti, fakat Gunn onun söylediklerinde bir hata olduğunu belirtti. "Yarımada çevresindeki sıfır altı ısıları unutmuş görünüyorsun," dedi. "Gemide güç kaynakları kapanır ve ısınma sistemi çalışmazsa, herkes birkaç saat içinde ölür. Yani, teröristler rehinelerini öldürürken, kendileri de intihar mı edecekler diyorsun?"

Giordino, "Rudi iyi bir noktaya değindi," dedi. "Gemide biraz ısınma olmadan ya da kalın giysiler giymeden yaşayamazlar."

Pitt gülerek onlara baktı ve "Rudi'yle yüzde yüz aynı fikirdeyim," dedi.

"Kendi kendine ters düşüyorsun," dedi Hollis, Pitt'i kızdırmak istercesine. "Mantıklı ol biraz."

"Bunda mantıksızlık yok ki; Lady Flamborough Antarktika'ya girmedi. "

Hollis başını iki yana salladı ve suratını asıp, "Antarktika'ya girmemişmiş," dedi. "Gerçekleri inkâr mı edeceksin yani? Son uydu fotoğrafında gemi, Horn Burnu ile Antarktik Yarımadası'nın ucu arasındaydı ve güneye seyrediyordu. Buna ne diyeceksin bakalım?"

Dillinger da, "Gidecek başka yeri de yoktu," diye ekledi.

Pitt, Macellan Boğazı çevresine dağılmış adaları haritada parmağıyla göstererek, "İddiaya girmek isteyen var mı?" diye sordu.

Hollis kaşlarını çattı ve bir süre düşündü. Derken kaşlarını kaldırdı, bir şey gelmişti aklına. Birden gözleri parladı, artık anlamıştı. "Geriye döndü," diye söylendi.

Pitt, "Rudi numarayı çaktı," dedi. "Teröristler intihar etmek niyetinde değillerdi ve kızılötesi fotoğraf çeken uçak ve uydulara yakalanmak da istemiyorlardı. Buz tabakasına gitmeyi de düşünmüyorlardı. Rotayı kuzeybatıya çevirdiler ve Horn Burnu üzerindeki kıraç adalara yöneldiler."

Gunn rahatlamış görünüyordu, "O bölgede ısı Tierra del Fuego'daki kadar düşük değildir," dedi. "Gemideki herkes hiç kuşkusuz çok üşür, rahatsız olur ama yine de hayatta kalabilir."

Giordino, "O halde buzdağı gibi görünmek niye?" diye sordu.

"Buzdağından kopmuş küçük bir buz parçası olarak görünmek istiyorlardı."

Giordino kızılötesi fotoğrafa baktı ve "Bu kadar kuzeyde de buzul var mı yani?" diye sordu.

Pitt, "Burada, Punta Arenas'ta durduğumuz yerden sekiz yüz kilometre mesafeye kadar, birçok buzul, dağlardan ağır ağır inip denize karışıyor," dedi.

Hollis, "Pekâlâ, onun nerede olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu.

Pitt, Tierra del Fuego'nun batısındaki adaları gösteren bir harita aldı ve "Uydu'nun son belirlemesinden sonra, Lady Flamborough'un gidebileceği iki yer olabilir," dedi. Haritada iki ismin yanlarına X işareti koydu ve devam etti, "Bu yerin doğrudan güneyinde Italia ve Sarmiento Dağları'ndan akan buzullar var."

Hollis, "Oraları izleme hattı dışında kalıyor," dedi.

Pitt, "Ama petrol kuyularına yakın," dedi. "Alçak irtifadan uçacak bir petrol şirketi uçağı, sahte buz örtüsünü görebilir. Teröristlerin yerinde olsaydım, yüz altmış kilometre daha kuzeybatıya giderdim. Bu durumda, Santa Inez Adası buzulunun yakınlarında olurlardı."

Dillinger haritada bir süre bu küçük adanın girintili çıkıntılı yüzey şekillerini inceledi, sonra renkli fotoğrafa baktı, fakat Şili'nin güney ucu bulutlarla kaplıydı. Onu kenara itti ve büyüteçle Pitt'in arama bölgesini belirlemek için katladığı kızılötesi resmin üst yarısını incelemeye başladı.

Bir süre sonra, gülümseyerek başını kaldırdı. "Doğa Ana buz sivri burunlu ve yuvarlak kıçlı yapmıyorsa, hayalet gemimizi buldum demektir."

Hollis büyüteci onun elinden kaptı ve minik, uzunca şekli inceledi. "Şekil benziyor ve Pitt'in dediği gibi, hiç ısı radyasyonu da yok. Tam bir buzul gibi, hiç ısı dalgası yaymıyor. Tamamen siyah değil, ama çok koyu mavi bir okuma."

Gunn da eğilip baktı ve "Evet görüyorum," diyerek başını salladı. "Buzulun aktığı fiyort, küçük adacıklarla dolu bir körfeze boşalıyor. Buzdağından kopmuş, bir ya da iki tane de orta büyüklükte buzul var. Suda fazla buz parçası yok." Durdu ve düşündü, gözlük camlarının arkasındaki gözlerinde kuşku dolu bir ifade vardı. "Acaba neden doğrudan buzulun ön duvarının tam altına demirlediler?"

Pitt gözlerini kıstı ve eğilerek, "Dur bir bakayım," dedi. Dillinger'le Gunn'ın aralarına girip büyüteçle baktı ve sonra öfkeyle doğruldu.

"Ne gördün?" diye sordu Kaptan Steward.

"Gemideki herkesi öldürmek niyetindeler."

Stewart şaşkın gözlerle diğerlerine baktı ve "Nerden biliyor?" diye sordu.

Giordino buz gibi bir ses tonuyla, "Buzulda çatlama olup, koca bir buzdağı geminin üzerine yıkıldığında, gemi olduğu gibi, hem de ezilerek dibi boylayacaktır," diye söylendi. "O zaman kimse onu bulamaz."

Dillinger Pitt'e düşünceli bir ifadeyle baktı ve "Daha Önce ellerinde fırsat varken öldürmemelerine rağmen, şimdi durup dururken öldüreceklerine inanıyor musun?" diye sordu.

Pitt, "İnanıyorum," dedi.

"Peki daha önce değil de neden şimdi?"

"Tüm bu kandırmacalar, değişiklikler, zaman kazanmak içindi. Bu gemi kaçırma eyleminin emrini kim verdiyse, bazı nedenlerle Başkan Hasan ve de Lorenzo'nun sağ kalmalarını istiyordu. Bunun nedenini de şu anda bilemem..."

Hollis, "Ben tahmin edebiliyorum," diyerek araya girdi. "Bu işin arkasında Ahmed Yezid var. Başkan Hasan ve BM Genel Sekreteri Hala Kâmil'in teröristlerce kaçırılıp öldürüldüğünün sanıldığı açıklamasından hemen sonra Mısır'da hükümeti devirip yönetimi ele geçirdikten sonra da, istihbaratının, gemiyi bulduğunu ve teröristlerle temas kurup rehineleri kurtarmaya çalışacağını söyleyerek dünya kamuoyunun takdirini kazanacaktı."

Giordino dişlerinin arasından, "Kurnaz orospu çocuğu!" diye küfretti. "Başkan de Lorenzo ve Senatör Pitt'i de kurtarıp, belki de Barış Ödülü'ne aday gösterilecekti."

Pitt, "Ama sanırım, Hasan ve Kâmil Mısır'a dönerlerken korkunç bir kazaya uğrayıp ölebilirlerdi. Yezid eminim bunu da düşünmüştür," dedi.

"Tabii bu sayede hâlâ insanların gözüne bir melek kadar masum görünecektir," dedi Giordino.

"Hiç kuşkun olmasın," dedi Pitt. "Son gelen bilgilere göre, Mısır'da silahlı kuvvetler tarafsızlığını koruyormuş ve hükümet de istifa etmeyip görevine devam ediyormuş."

Hollis başını salladı, "Evet, Yezid'in planı şimdilik ortada kaldı," dedi.

Pitt, "Evet, şu anda çok güç durumda olduğunu biliyor," dedi. "Elinde şimdi ne oyalama taktiği kaldı, ne de ardına sığınabileceği bir maske. Şimdi ya Lady Flamborogh'yu gerçekten batıracak ya da istihbarat örgütlerinin olayı gün yüzüne çıkarmalarını bekleyecek."

Hollis, "Çok mantıklı bir teori," dedi.

Gunn, "Yani biz burada oturup gevezelik ederken, teröristlerin lideri buzulla Rus ruleti oynuyor," diye mırıldandı. "Belki de şu an da mürettebat ve yolcuları içerde kilitli bırakıp, bir botla ya da helikopterle kaçmışlardır."

Dillinger, "Belki de kaçtıkları tekneyi göremedik," diye mırıldandı.

Hollis onun gibi düşünmüyordu. Küçük bir kâğıda birkaç rakam yazıp Stewart'a uzattı. "Kaptan, bu frekanstan bizim telsizciyi arayıp benim ve Binbaşı'nın acele bir brifing için havalimanına döneceğimizi söyler misin lütfen?"

Pitt, "Biz de gelmek istiyoruz," dedi.

Hollis başını iki yana salladı. "Sivilleri bu işe bulaştıramam, sizler saldırı eğitimi görmediniz. Talebiniz reddedilmiştir."

"Babam o gemide."

"Hollis, "Üzgünüm," dedi, ama hiç de üzülmüş görünmüyordu, "bunu aklından çıkar."

Pitt buz gibi bir ifadeyle Hollis'e baktı. "Washington'a edeceğim bir telefonla bütün kariyerinizi mahvedebilirim."

Hollis dişlerinin arasından, "Siz hep böyle tehditle mi iş görürsünüz Bay Pitt," diyerek bir adım attı. "Biz futbol oynamıyoruz. On iki saat içinde o geminin güvertelerinde bir sürü ceset olabilir. Ben ve birliğim, görevimizi gereği gibi yapıyorsak, Washington'a bin telefon vız gelir." Durdu ve Pitt'e doğru bir adım daha attı. "Sizin tüm yaşamınız boyunca öğrenemeyeceğiniz kadar pis oyun bilirim. Sizi çıplak ellerimle parçalara ayırabilirim..."

Odada ki hiçbiri nasıl olduğunu anlayamamıştı. Elleri iki yanda, sakin sakin duran Pitt yıldırım gibi bir hareketle kırk beş kalibrelik Colt tabancasını çekmiş ve namluyu Hollis'in kasığına dayamıştı.

Dillinger onun üzerine atılmak istedi. Fakat Giordino, görünüşünden umulmayacak bir çeviklikle onun arkasına geçmiş ve güçlü kollarını Binbaşı'ya sarıp, onu etkisiz hale getirivermişti.

Pitt sakin bir tavırla, "Size geçmişimizi özetleyerek vaktinizi almayacağız Albayım," dedi. "Ama bana inanın Rudi, Al ve ben, korkunç bir çatışmada kendimizi savunmasını biliriz, işinize karışmayacağız, buna söz veriyorum. Sanırım Özel Operasyon Birliği'nizle, Lady Flamborough'yu kombine bir hava

ve deniz saldırısı şeklinde ele geçirmeyi planlıyorsunuz. Biz karada kalacak ve operasyonunuzu uzaktan izleyeceğiz, hepsi bu."

Hollis korkmamıştı, ama şaşırmış görünüyordu. Pitt'in böyle koca bir otomatik tabancayı bu kadar çabuk nasıl çektiğini anlamamıştı.

Gunn, "Pitt sizden fazla bir şey istemiyor Albayım," dedi. "Biraz mantıkla bu işi halledebiliriz sanıyorum."

Hollis öfke saçan gözlerle Pitt'e baktı ve "Beni öldürebileceğine bir an bile inanmadım," dedi.

"Doğru, ama bundan sonraki seks yaşamın biraz aksayabilirdi."

"Kimsiniz siz? Yoksa hepiniz 'şirket'ten misiniz?"

Giordino başını salladı ve "CIA mi?" dedi. "Yok canım bizi oraya almadılar, biz de NUMA'ya katıldık işte."

Hollis'in şaşkınlığı geçmemişti. Başını iki yana salladı ve "Hiçbir şey anlamıyorum," diye homurdandı.

Pitt, "Anlamana da gerek yok Albayım," dedi. "Anlaştık mı?"

Hollis bir süre düşündü. Sonra öne doğru eğildi ve burnunu, acemi bir ere talimat veren bir çavuş gibi Pitt'in yüzüne yaklaştırıp, "Pekâlâ," dedi. "Sizi bir Osprey'e koyup, gemiden on kilometre mesafeye göndereceğim. Daha yakına girerseniz, sürpriz saldırı özelliğimizi kaybederiz. Oradan yürüyerek geminin bulunduğu yere gelebilirsiniz ve umarım biz de, siz gelinceye kadar operasyonu tamamlamış oluruz."

Pitt, "Tamam, oldu bu iş," dedi.

Hollis geriledi ve Giordino'ya bakıp, "Yardımcımı bırakırsan sevinirim," dedikten sonra tekrar Pitt'e döndü, "Şimdi gidiyoruz. Şu anda, yani hemen bizimle gelmediğiniz takdirde burada kalırsınız. Çünkü komuta uçağına bindiğimiz andan itibaren beş dakika içinde tüm birlik havalanmış olacaktır."

Pitt tabancasını Hollis'in kasığından çekti ve "Hemen arkanızda olacağız," dedi.

Giordino, Dillinger'ın sırtına hafifçe vurdu ve "Ben Binbaşı'yla birlikte olacağım," diyerek güldü. "Aynı yolun yolcusuyuz ne de olsa.

Dillinger suratını buruşturdu ve "Hiç sanmam," dedi. "Senin yolun lağımdan geçiyor, benim yolumunsa oradan geçmediği kesin."

Oda on beş saniyede boşalmıştı. Pitt hemen kamarasına koşup seyahat çantasını aldı ve sonra kaptan köprüsüne gidip Kaptan Stewart'ı gördü.

"Sounder Santa Inez'e ne zaman varır?"

Stewart haritanın başına geçip hızlı bir hesaplama yaptı. "Azami süratle gidersek, dokuz-on saat içinde buzulun yakınlarında oluruz.

Pitt, "Pekâlâ, sakın yol kesmeyin, şafak vakti orada olmalısınız," dedi.

Stewart, Pitt'in elini sıkarken, "Dikkatli ol tamam mı?" dedi. "Merak etme kendime iyi bakarım."

O sırada biraz ilerde durmakta olan, gemideki bilim adamlarından biri yanlarına geldi. Adam orta boylu biriydi, zenciydi ve suratına âdeta perçinlenmiş gibi duran ciddi bir ifadesi vardı. Adı Clayton Findley'ydi ve davudi bir sesle konuşuyordu. "Özür dilerim Baylar," dedi. "Biraz önce Santa Inez Adası'ndan mı bahsettiniz? Yoksa yanlış mı duydum?"

Pitt başını salladı ve "Evet, doğru duydun Clayton," dedi. "Buzul yakınlarında eski bir çinko madeni vardır. Şili hükümeti üretim desteğini çekince kapanmıştı."

Pitt şaşırmıştı, "Adayı bilir misin?"diye sordu.

Findley başını salladı. "Bir Arizona maden şirketinin şefi jeoloşirket harcamaları düşük tutarak buradan para kazanacağını düşünüyordu. Benimle beraber birkaç mühendisi araştırma yapmamız için oraya gönderdiler. O cehennem çukurunda üç ay kaldım. Fakat çalıştırılmaya değer bulmadık ve maden bir süre sonra kapandı."

Pitt, adamın yüzüne baktı ve "Silahla aran nasıldır?" diye sordu.

"Bir zamanlar ava çıkardım."

Pitt onu kolundan tuttu ve "Clayton, dostum," dedi. "Seni bize Tanrı göndermiş olmalı."

50

Clayton Findley, gerçekten de Tanrı tarafından gönderilmiş bir yardımcı olduğunu kanıtladı. Hollis boş bir depoda adamlarına brifing verirken, Pitt, Gunn ve Giordino da uçuş pistinin yanından aldıkları çamurla bir pingpong masası üzerinde Santa Inez Adası'nın diyoramasını yapan Findley'e yardım ediyorlardı. Adam unuttuğu ayrıntıları, Pitt'in haritasından çıkarıyordu.

Findley, arazinin modelini yapmak için çamuru portatif bir ısıtıcıyla sertleştirdi ve Hollis'in adamlarından birinden aşırılmış sprey boyalarla özelliklerine uygun olarak farklı bölgeleri farklı renklere boyadı. Kayalık bölgeleri griye, buzulları veya karla kaplı bölgeleri beyaza. Findley, Lady Flamborough'nun küçük bir modelini de yaptı ve buzulun ağzına yerleştirdi. Sonra, geriye çekildi ve eserine gururla baktı.

“İşte, Santa Inez önünüzde Baylar," dedi.

Biraz ilerde adamlarıyla konuşan Hollis de bunu duymuş ve onları alıp masanın yanına toplamıştı. Herkes bir süre, hiç sesini çıkarmadan adanın diyoramasını seyretti.

Adanın şekli, bir yapboz bulmacanın acemice kesilmiş orta parçasına benziyordu. Çevresi bir sürü girintili çıkıntılı, karmaşık şekilli koylar ve fiyortlarla doluydu. Doğusu Macellan Boğazı'na, batısı ise Pasifik Okyanusu'na bakıyordu. 65 kilometre genişliğinde ve 95 kilometre uzunluğunda kuru bir toprak parçasıydı ve en yüksek noktası, 1.320 metre yüksekliğindeki Wharton Dağı'ydı.

Kıyılarında kumsal ya da düz arazi görünmüyordu. Fazla yüksek olmayan dağların yamaçları, doğrudan buz gibi soğuk denize iniyorlardı. Eski Buzul, adanın üzerinde bir eyer gibi duruyordu. Yaz aylarında bile soğuk ve kapalı olan hava nedeniyle buzlar erimiyordu. Buzul zamanla kenarlardaki kayaların arasından ağır ağır suya doğru akıyor ve sonunda çatlayıp parçalanarak, buzdağları halinde denize iniyordu.

Dünya üzerinde insana düşman olan nadir kara parçalarından biriydi. Macellan Boğazı'ndaki adalarda kimsecikler yaşamıyordu.

İnsanlar yüzyıllar boyunca buralara gelmişler, artlarında sadece Kırık Boyun Yarımadası, Düzenbazlar Adası, Felaket Körfezi, Kimsesizler Adası ve Açlık Limanı gibi korkunç isimler bırakarak geriye dönmüşlerdi. Adadaki bitki örtüsü,

bodur bazı ağaçlar ve çalı çırpıdan ibaretti.

Findley eliyle masanın üzerindeki eserini gösterdi ve “İşte adanız böyle kısır ve tepeleri karlarla kaplı bir yer," dedi.

Hollis, "Teşekkürler Bay Findley," dedi. "Bize çok yardımcı oldunuz."

"Rica ederim, yardımcı olduğuma sevindim."

"Pekâlâ şimdi işimize bakalım. Binbaşı Dillinger hava indirme grubuna, ben de dalış timine komuta edeceğim."

Hollis durdu ve siyahlar giyinmiş, yüzlerinden kararlı oldukları anlaşılan eğitimli ve güçlü askerlerine gururla baktı. Bu adamlar, ünlü Özel Operasyon Birliği'nde görev alabilmek için bir sürü işkenceye katlanmışlardı. Dünyanın en iyi savaşçılarıydı bunlar.

"Geceleyin gemi kurtarma operasyonları konusunda iyi bir eğitimimiz var arkadaşlar," diye devam etti. "Fakat burada düşman bizden çok avantajlı görünüyor. Çok iyi bir istihbarat alamadık, hava koşulları korkunç ve her an çatlayıp gemiyi ezebilecek bir buzulla karşı karşıyayız. Birkaç saat sonraki saldırıya geçmeden önce, mümkün olduğunca çok şey bilmek zorundayız. Operasyonda en küçük bir hata, kusur görüyorsanız hemen söyleyin. Başlayalım artık."

Dillinger, Findley'e döndü ve "Adada insan var mı?" diye sordu.

"Hayır, maden kapandıktan sonra kimse kalmadı."

"Hava koşulları nasıldır?"

"Genellikle yağışlıdır. Güneşi pek göremezsiniz. Isı, yılın bu zamanlarında sıfırın biraz altındadır. Sürekli rüzgâr vardır ve bazen de şiddetlenir. Rüzgârın soğuğu bir felâket, rüzgârın ardından yağmur yağması da neredeyse kaçınılmaz."

Dillinger, Hollis'e umutsuzca baktı ve "Gece atlayışı zor olacak," dedi.

Hollis, "Mini helikopterlerle gidip halatla iniş yaparsınız," dedi.

Gunn, "Helikopter de mi getirdiniz?" diye sordu. "Onların sürat ve menzillerinin buralara kadar..."

Hollis, "Nasıl geldiler, öyle mi?" diye araya girdi. "Bunlar çok özel helikopterler. Biz onlara Posta Güvercini diyoruz. Sadece bir pilot ve gövde dışında da iki kişi taşıyabilirler. Kızılötesi sistemleri ve susturuculu kuyruk rotorları vardır. On beş dakikada sökülüp takılabilirler ve bir C-140 uçağı bunlardan altı tanesini rahatça taşıyabilir."

Pitt, "Başka bir sorun daha var," dedi.

"Söyle."

Lady Flamborough'nun radarı çalışırsa, radar profilleri ne kadar düşük olursa olsun, sizin şu güvercinleri görebilir ve size bir karşılama partisi hazırlayabilirler."

Dillinger suratını astı ve "Evet böyle bir sürpriz de bekleyebiliriz tabii," dedi.

Hollis Findley'e baktı. "Fiyorttan bir saldırıya geçtiğimizde, bizim aleyhimize olabilecek herhangi bir hava koşulu var mı?" diye sordu.

Findley gülümsedi ve "Sizin durumunuz Binbaşı'nınkinden daha rahat olacaktır," dedi. "Kırağı dumanından yararlanabilirsiniz."

"Kırağı dumanı mı? O da ne demek?"

"Soğuk havanın, buzul yakınlarındaki nispeten daha sıcak suya temasıyla meydana gelen sis benzeri bulutlar. Bunlar iki ila on metre yüksekliğinde olabilirler. Biraz da yağmur olursa, dalgıç timinizi kimse göremeyecektir."

Dillinger, "Hiç olmazsa birimizin şansı var," dedi.

Hollis çenesini kaşıdı ve "Çok dikkatli olmalıyız," dedi. "Hava indirme operasyonu başarısız olursa işimiz çok güçleşir. Saldırının sürpriz faktörü ortadan kalkar ve yirmi dalgıç da silahlı kırk kişiye karşı fazla bir şey yapamaz."

Pitt, "Adamların gemiye havadan inmeleri böyle güçlükler doğuracaksa, neden daha geriye, buzulun biraz gerisine indirmiyorsunuz?" diye sordu. "Oradan buzulun ucuna kadar gelip, iplerle güverteye inebilirler."

"Hava indirme operasyonunun her şeyden önce rahat olmasını dedi Dillinger Pitt'in sözlerini onaylayarak. "Buzul tam geminin üst güvertesinin hizasında ve ona, üzerine kolayca inebileceğimiz kadar yakın."

Hollis, "Evet bunu ben de düşündüm," dedi. “İtirazı olan var mı?"

Gunn, "Sizin için en büyük tehlike, buzulun kendisi," dedi, “İçinde insan ağırlığıyla çökebilecek bir sürü delik olabilir. Karanlıkta onun üzerinde yürürken çok yavaş ve dikkatli olmanız gerekecektir."

"Pekâlâ, başka bir şey var mı?" Hollis'in sorusuna kimse ses çıkarmadı. Albay, Dillinger'e baktı ve "Hava indirmeden, saldırı pozisyonuna kadar ne kadar zaman istiyorsun?" diye sordu.

"Rüzgârın yönü ve hızını bilseydim daha kesin cevap verebilirdim."

Findley, "Çoğu zaman güneydoğudan eser," dedi. "Ortalama rüzgâr hızı saatte on kilometredir, ama aniden ve kolayca yüze fırlayabilir."

Dillinger bir süre, buzulun arkasında yükselen tepelere baktı. Kafasının içinde sert rüzgâr altında gerçekleşecek gece operasyonunu canlandırmaya çalıştı. Bir süre sonra başını kaldırıp baktı ve sonra kırk-kırk beş dakika bize yeter," dedi.

Pitt, “İşinize karışmak istemem ama" dedi. "Hesabı iyi yapmadınız gibi geliyor bana."

Findley de, "Doğru," diyerek onu destekledi. "O buzulun üstünde birkaç kez yürümüştüm. Buz sırtları ve bayırları yürümeyi çok yavaşlatır."

Dillinger, sırtındaki kından uzun ve korkunç görünüşlü bir Bowie bıçağı çıkardı ve ucuyla masayı işaret edip, "Anladığıma göre, buzulun sağındaki dağın gerisine ineceğiz," dedi. "Böylece C-140 uçağımız da geminin radarına görünmeyecektir. Rüzgârın yardımıyla ki umarım istediğimiz gibi bir rüzgâr olur bu radara yakalanmayan yönlendirmeli paraşütlerimizle, dağın çevresinde yedi kilometre kadar süzülüp buzulun ön duvarının bir kilometre kadar gerisine ineceğiz. Atlayıştan buz üzerinde toplanmamıza kadar geçecek zamanı on sekiz dakika olarak düşündüm. Yirmi dakika da, buzulun kenarına varmak için gerekiyor. Son hazırlıklar için de bir altı dakika eklersek, toplam olarak tam kırk dört dakika ediyor."

Giordino, "Yerinizde olsam bu süreyi iki katına çıkarırdım," dedi. "Bir tek kişinin bir yarığa düşmesi bile sizi çok geciktirecektir. Dalgıç ekibi de bu gecikmeden haberdar olmayacaktır tabii."

Hollis, Giordino'ya savaş aleyhtarı birine bakar gibi ters ters baktı. "Birinci Dünya Savaşı'nda değiliz Bay Giordino. Tepeye çıkmadan önce saatlerimizi ayarlamak zorunda da değiliz. Ekiplerdeki herkesin kulağında bir mini alıcı ve kayak maskesinin içinde de bir verici mikrofonu vardır. Birimiz geciksek ya da diğerimiz erken davransak bile, telsizlerimizle konuşarak koordineli bir saldırı yapabiliriz.. . "

Pitt, "Bir şey daha var," diyerek müdahale etti. "Silahlarınızda susturucu vardır herhalde değil mi?"

Hollis, "Tabii ki var," dedi, "Neden soruyorsun?"

"Çünkü bir silah sesi, buzulun çatlamasına ve olduğu gibi çökmesine neden olabilir."

"Tamam da, teröristler bizim kadar düşünceli olmayabilirler."

Giordino, "O halde onları hemen temizleyin," diye mırıldandı.

Hollis soğuk ve anlamlı bir ifadeyle ona baktı, "Teröristleri esir almayı pek düşünmeyiz zaten," dedi. "Pekâlâ, eleştiriler bittiyse, başka soru var mı?"

Dalış timinin lideri Richard Benning, elini kaldırdı.

"Efendim."

"Evet Benning."

"Gemiye yüzeyden mi yoksa su altından mı yaklaşacağız?"

Hollis kaleminin ucuyla geminin görüş alanı dışında, bir kara parçası arkasında kalmış küçük bir adayı diyoramada gösterdi. "Ekibimiz Posta Güvercinleri'yle bu adaya çıkacak. Bu noktayla Lady Flamborough'nun arasındaki mesafe yaklaşık üç kilometre. Hava çok soğuk olduğundan bu mesafeyi yüzemeyiz, bu nedenle kauçuk botlarla gideceğiz. Bay Finley'nin dediği gibi kırağı dumanı olursa, onlara görünmeden rahatça yaklaşabiliriz. Sis ya da duman dağılmışsa, iki yüz metre mesafede suya girecek ve geminin bordasına kadar su altından gideceğiz."

"Binbaşı Dillinger'ın timi gecikirse hayalarımız donabilir efendim."

Diyoramanın çevresine toplanmış askerlerden bir kahkaha tufanı koptu. Hollis de güldü ve "Ben benimkilerinin donmasını istemem doğrusu," dedi, "Binbaşı'ya biraz zaman tanır, suya ona göre gireriz."

Gunn elini kaldırıp söz istedi.

Hollis bıkkın bir ifadeyle, "Evet Bay Gunn?" dedi. "Yine ne var kafanızın içinde? Bir şey mi unuttum acaba?"

"Bir hususu merak ettim Albayım. Teröristler saldırının kokusunu alır da size bir tuzak hazırlarlarsa nasıl haberiniz olacak?"

"Uçaklarımızdan birinde, gelişmiş elektronik gözetleme sistemleri vardır. Bu uçak, Lady Flamborough'nun yedi mil üzerinde daireler çizerek uçacak ve teröristlerin telsiz konuşmalarını dinleyecek. Adamlar, bir Özel Operasyon birliğinin kendilerine doğru geldiğini hissettikleri an bağırmaya başlayacaklardır, bundan kuşkunuz olmasın. Teröristlerin bu tür bir mesajını alan uçak, bizi hemen haberdar edecektir."

Pitt elini gelişigüzel sallayıp söz istedi.

"Evet, Bay Pitt?" dedi Hollis.

'NUMA ekibini unutmadınız umarım."

Hollis, "Hayır, tabii ki unutmadım," dedi ve jeologa döndü. "Bay Findley şu eski ve terk edilmiş maden ocağı neredeydi?"

Findley, "Orası sizinle ilgili olmadığı için işaret etmedim," dedi. "Ama istiyorsanız işte şurada." Bunu söylerken, bir kibrit kutusunu, buzul ve fiyordu gören bir tepenin yamacına yerleştirdi. "Burası buzulun ucu ve gemiden yaklaşık olarak iki buçuk kilometre uzaklıkta."

Hollis, Pitt'e döndü, "İşte burada olacaksınız. Bize oradan gözcülük de yapabilirsiniz isterseniz."

Giordiono, "Ne gözetleme noktası ama" diye söylendi. "O karanlıkta ve yağmur altında kendi ayaklarımızı görebilirsek şükredelim."

Pitt başını salladı ve "Çok rahat bir yer olmalı orası," diye espri yaptı. "Sobayı yakar ve piknik bile yapabiliriz belki."

Hollis, "Daha ne istiyorsunuz işte, mis gibi yer," dedi ve dudaklarını büzüp başını iki yana sallayarak adamlarına döndü. "Evet, arkadaşlar, bu kadar gevezelik yeter. Görevimizi yapalım ve o insanları bir an önce kurtaralım."

Giordino, "Evet gidin de onları kurtarın bu hayattan," diye mırıldandı.

"Ne dedin sen?"

"Al, seçkin bir birliğin içine yer almanın büyük bir şeref olduğunu söylüyor da," dedi Pitt.

Hollis, Giordino'ya ters ters baktı. "Özel Operasyon Birlikleri'nde şeref üyeliklerine yer yok, sivillere yer yok." Sonra Dillinger'a dönerek, “İznim olmadan NUMA'dan herhangi biri gemiye çıkacak olursa, onu hemen vurun. Bu bir emirdir," dedi.

Dillinger, "Memnuniyetle," diyerek sırıttı.

Giordino omuzlarını silkti ve "Bu adamlar da öfkelerini çok açık bir şekilde gösteriyorlar," diye mırıldandı.

Fakat Pitt, Albay’ın durumunu anlayabiliyordu. Adam, yaşları henüz yirmi beşi geçmemiş bu güçlü kuvvetli, çok iyi eğitim görmüş, mükemmel birer savaşçı olan askerlerden sorumluydu ve onların komutanıydı. Üzerinde büyük bir yük vardı ve görevini yerine getirmekten başka bir şey düşünmüyordu.

Askerlerin sert yüzlerine bakarken, 'Acaba birkaç saat içinde bunlardan hangileri ölecek?' diye düşünmekten kendini alamadı.

51

Machado, Kaptan Collins'in divanına uzanmış olan Ammar'a baktı ve "Daha ne kadar bekleyeceğiz?"diye sordu.

Gemide elektrik olmadığı için kaptanın kamarası, tavana asılmış dört tane el feneriyle aydınlatılmıştı. Ammar gözlerini okumakta olduğu Kuran'dan ayırmadan omuzlarını silkti ve "Telsiz odasına benden daha çok gidiyorsun," dedi. "Sen söyle."

Machado yere tükürür gibi bir hareketle yüzünü buruşturdu. "Hamile bir ördek gibi beklemekten bıktım artık. Bana kalırsa hepsini gebertelim ve gidelim burdan."

Ammar başını çevirip bu pis herife baktı. Machado, tavırlarına pek dikkat etmeyen bir adamdı, saçları yağlı, tırnakları pislik içindeydi. Pek sık yıkanmadığı hemen belli oluyordu. Ammar, tehlikeli bir adam olarak ona saygı duyuyordu, ama bir insan olarak hoşlandığı pek söylenemezdi.

Machado oturduğu koltuktan kalkıp kamaranın içinde birkaç kez dolandı ve sonra gidip bir sandalyeye oturdu. "Talimatlar yirmi saat önce gelmeliydi," diye söylendi. "Topiltzin böyle konularda ihmalkâr değildir."

Ammar gözleri yine Kuran'da, "Ahmed Yezid de öyledir," dedi. "O ve Allah bize yardım edecektir merak etme."

"Nasıl edecekler? Adamlar bizi bulmadan önce helikopter mi gönderecekler, yoksa gemi ya da denizaltı mı? Hangisi? Sen cevabı biliyorsun Mısırlı dostum, ama yine de Sfenks gibi hareketsiz oturuyorsun orada."

Ammar başını kaldırmadan bir sayfa çevirdi. "Yarın bu zamanlar, sen ve adamların sağ salim Meksika'da olacaksınız, güven bana."

"Amaçlarının uğruna bizi kurban etmeyeceklerine dair bir garanti verebilir misin bana, söyle hadi?"

Ammar suratını buruşturup, "Yezid ve Topiltzin bizim, uluslararası komando birliklerinin eline geçmemiz riskini göze alamazlar," dedi. "Konuşursak, hayallerindeki imparatorlukların paramparça olacağını biliyorlar. Buradan kaçmamız için gerekli önlemler alındı, inan bana. Sadece biraz sabırlı olmamız gerekiyor."

"Ne gibi önlemler alındı? Anlat bana."

"Rehinelerle ilgili talimat geldiğinde, planın o kısmını da öğreneceksin."

Yalanı su yüzüne çıkmak üzereydi. Machado her an durumun farkına varabilirdi. Ammar'ın telsizcisi telsizi farklı bir frekansa çevirdiği için hiçbir mesaj alınmamıştı. Yezid ve Topiltzin de, Ammar'ın planın o kısmını değiştirip rehineleri propaganda amacıyla sağ tutmak yerine, öldürmüş olabileceğini düşünüp soğuk terler döküyor olmalıydılar.

Machado bıkkın bir tavırla, "Neden kendi bildiğimiz gibi yapmıyor ve hepsini bir yere tıkıp gemiyi batırmıyoruz sanki?" diye söylendi.

"İngilizlerden oluşan koca bir mürettebatı, Amerikalı senatörü ve diğer Meksikalı ya da Mısırlı olmayan insanları öldürmek akıllıca olmaz. Sen, uluslararası bir katliamı gerçekleştiren bir lider olarak anılmaktan zevk alabilirsin Kaptan. Ama ben bundan sonraki yaşamımı rahat ve huzur içinde sürdürmek İsterim."

"Tanık bırakmak bence aptallık olur."

Ammar, 'Adam bunu söylemekle ne kadar akıllı olduğunu bil diye düşündü ve içini çekip elindeki Kuranı yavaşça masaya bıraktı. "Seni sadece Başkan de Lorenzo ilgilendirir, beni ise Başkan Hasan ve Hala Kâmil. Aramızdaki ilişki orada bitiyor tamam mı?"

Machado kalkıp kapıya gitti ve öfkeyle açtı. Sonra, "Yakında bir haber gelmezse ben yapacağımı bilirim," diye homurdandı, "Adamlarımı artık teskin edemiyorum. Beni, eylemin başına geçmem için zorluyorlar, baskı altındayım."

Ammar sakin bir tavırla gülümsedi. "Öğleye kadar," dedi. "Liderlerden öğleye kadar haber çıkmazsa, komutayı sana devredeceğim tamam mı?"

Machado gözlerini kuşkuyla açıp onun yüzüne baktı. "Bunu gerçekten yapacak mısın yani?" diye sordu.

"Gayet tabii. Ben görevimi tamamladım sayılır zaten. Sadece Başkan Hasan ve Hala Kâmil'in durumları henüz muallakta, ama buraya kadar görevim tamamdır. Bu külfetli işi sana seve seve devretmeye hazırım."

Machado şeytani bir sırıtışla başını salladı ve "Verdiğin sözü unutmana izin vermeyeceğim Mısırlı dostum," dedi. "O zaman yüzünü de görebilirim belki."

Machado dışarıya çıkar çıkmaz, Ammar doğruldu ve giysisinin altından çıkardığı minik telsizin düğmesine bastı, "İbn Telmuk orada mısın?" dedi.

"Evet Süleyman Aziz."

"Neredesin?"

"Kıç taraftayım."

"Karaya kaç kişi çıktı?"

"Altı kişiyi eski maden iskelesine gönderdim. Seninle birlikte gemide on beş kişiyiz, işler çok yavaş yürüyor. Elimizde sadece bir tane üç kişilik bot var, sekiz kişilik şişme bot parçalanmış, onarılamaz durumda. "

"Sabotaj mı?"

"Machado'nun adamlarından başkası yapmış olamaz."

"Başka sorun çıkardılar mı?"

"Şimdilik bir şey yok sayılır. Soğuktan dışarıya çıkamıyorlar pek. Çoğu barda oturmuş tekila içiyor, bir kısmı da uyuyor. Bizim çocukların onlarla dost olmaları fikrin çok işe yaradı. Oldukça gevşemiş durumdalar."

"Patlayıcılar?"

"Patlayıcıları buzulun yüzüne paralel bir çatlağa yerleştirdik. Patlama buz dağının ön kısmını olduğu gibi geminin üzerine yıkacaktır."

"Çekilme işlemimiz ne zaman tamamlanır?"

"Deniz suları alçalırken küreklerle gidiş çok ağır oluyor. Machado'nun adamları duyar diye motoru kullanamıyoruz tabii. Sanırım herkesin gemiden ayrılması için kırk beş dakika yeterli olacaktır.

"Gün ağarmadan önce hepimiz gemiden ayrılmalıyız. Ayrılma işlemini sen olmadan yürütebilirler mi?"

"Tabii."

"Pekâlâ adamlardan birini yanına al, Hasan'ın kamarasında buluşuruz."

"Onları öldürecek miyiz"

Ammar, "Hayır," diye cevap verdi. "Bizimle birlikte gelecekler."

Telsizi kapadı ve cebine soktu. Ahmed Yezid'den intikamını alacaktı. Planını değiştirmek zorunda kalması, onu kızdırıyordu. Machado'nun, kendisini ve adamlarını öldürmek üzere kiralandığını bilerek, operasyonu planlanan şekliyle yürütemezdi kuşkusuz. Uğradığı ihanetten ziyade para alamayacağına öfkelenmişti.

Bu nedenle, Hasan'la Kâmil'i ve de Lorenzo'yu en azından geçici olarak elinde

tutmalıydı. Olayların arkasında Yezid ve Topiltzin'in olduğunu söyleyerek istediği zaman her şeyi kendi lehine çevirebilirdi.

Yeni bir plan için zamana ihtiyacı vardı, ama öncelikli işlerin hemen yapılması gerekiyordu.

Machado ve adamları olanların farkına varmadan hemen rehinelerini gemiden uzaklaştırması lazımdı ve bunu hiç vakit geçirmeden yapmak zorundaydı.

Terörist liderin içeriye girdiğini gören Hala Kâmil'in kalbi duracak gibi oldu. Komik maskesinin altında sadece gözleri görünen ve elinde bir makineli tüfek tutan bu adamın neye benzediğini merak ediyordu doğrusu.

Adam kamaraya girdi ve sakin, ama korku verici bir sesle, "Hepiniz benimle geliyorsunuz," dedi.

Hala gözlerini yere indirdi ve korktuğunu belli ettiği için kendine kızdı. Senatör Pitt aldırmamıştı. Hemen ayağa fırlayıp, koşar adımlarla kamarayı katetti ve Ammar'ın karşısına dikildi.

"Bizi nereye götürüyorsun ve amacın ne söyle?"

Ammar buz gibi bir sesle, "Burası Senato Soruşturma Komitesi değil bayım. Bana soru sormaktan vazgeçin," diye cevap verdi.

Fakat Senatör ısrarlıydı. "Bunu öğrenmeye hakkımız var."

Ammar, "Sizin hiçbir şeye hakkınız yok!" diye bağırdı ve Senatör'ü bir yana itip kamaranın ortasına doğru ilerledi. Diğerlerinin yüzleri bembeyazdı.

"Toparlanın bakalım. Kısa bir deniz yolculuğundan sonra yine kısa bir tren seyahati yapacaksınız. Adamlarım size soğuktan korunmanız için battaniye verecek."

Hala doğrulmaya çalışan Başkan Hasan'a yardım etti. Kadın, sürekli ölüm korkusu içinde yaşamaktan bıkmıştı ve artık hiçbir şeye aldırmıyordu. Ama içinde yine de bir umut ışığı var gibiydi. Öleceğini bilerek savaşa giden bir askerin cesareti gelmişti içine ve sonuna kadar savaşacaktı.

Kaptan Machado, telsiz odasına girdiğinde, kimseyi bulamayınca şaşırdı, önce Ammar’ın telsizcisinin tuvalete gitmiş olabileceğini düşündü, ama orada da kimsecikler yoktu.

Bir süre, telsiz cihazının önünde, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi, uykusuzluktan kızarmış gözlerini bir noktaya dikmiş olarak öylece durdu. Sonra, oradan çıkıp kaptan köprüsüne gitti ve radar ekranına bakan kendi adamının yanına sokuldu.

"Telsizciyi gördün mü?"

Radar gözlemcisi döndü ve omuzlarını silkti, "Hayır görmedim, Kaptan. Yani telsiz odasında değil mi?"

"Hayır, kimse yok orada."

"Arapların şefine gidip sorayım mı?"

Machado hiçbir şey anlamamıştı. Başını iki yana salladı ve "Hayır," dedi. "Jorge Delgado'yu bul ve bana getir. O da telsiz kullanmasını biliyor. Orada kendi adamımız olması daha iyi zaten."

Konuşurlarken ikisi de, adanın üzerinden ve alçak irtifadan geçen uçağın neden olduğu radar sinyalini ekranda görmedi. Ondan sonra uyarılmış olsalar bile, Dillinger'ın özel Hava İndirme Birliği'nin radara eko vermeyen, ekranda görünmeyen paraşütlerini görmeleri imkânsızdı.

52

Pitt, tilt-rotor Osprey'in içinde oturmuş düşünüyordu. Mermi biçimindeki uçak, yerden bir helikopter gibi dikey olarak kalkıyor, rotor ya da pervanelerini yatay konuma getirip, saatte 600 kilometreden yüksek hızlarda normal uçak gibi düz uçuş yapabiliyor ve yine dikey olarak inebiliyordu. Pitt uyanıktı; zaten, incecik minderli bu alüminyum koltuklarda, türbülanslı havada ve ses yalıtımı olmayan kabinde ancak bir ölü uyuyabilirdi. Ama Giordino bir istisnaydı tabii. Sönmüş bir balon gibi oracığa büzülmüş, sanki otomatiğe bağlanmış gibi, birkaç dakikada bir pozisyon değiştirip uyuyordu.

Findley, "Bu kadar rahatsız bir yerde nasıl böyle rahatça uyuyabiliyor bu adam?" diye sordu.

Pitt güldü ve "Bu genetik bir şey," dedi.

Gunn başını iki yana salladı ve "Onun en berbat ve gürültülü yerlerde bile uyuduğunu çok gördüm," dedi. "Ama yine de bunu nasıl yaptığını bir türlü anlayamıyorum."

Genç ikinci pilot, koltuğunda hafifçe döndü ve başını çevirip, "Stres sendromu çekmiyor, değil mi?" diye sordu.

Pitt ve diğerleri kahkaha attılar ve sustular; uçağın sıcak kabininden, gecenin dondurucu soğuğuna çıkacak olmaları onları düşündürüyordu. Pitt mümkün olduğunca rahatlamaya çalışıyordu. Gerçi bu özel operasyon timinde görevli değildi ama kendini onlara yakın hissediyordu ve Dillinger'ın adamları aşağıya süzülürken, onların peşine takılacağından emindi.

Aklına ölüm korkusu gibi şeyler asla gelmezdi ve babasının sağ olduğuna da inanıyordu. Bunu kendisine bile açıklayamıyordu, ama onun varlığını âdeta yanında hissediyordu. Baba-oğul yıllardan beri, aralarında çok yakın bir ilişki, bir bağ kurmuşlardı. Âdeta birbirlerinin düşüncelerini okurlardı.

Pilotun, "Altı dakika sonra iniş yerinde olacağız," demesi, onu düşüncelerinden sıyırıp çıkardı. Pilot, görmediği karlı tepelerin üzerinde uçmaya pek aldırmıyor gibiydi. Ön camdan, cama çarpan sulusepken kar ve ötesindeki karanlıktan başka bir şey zaten görünmüyordu.

Pitt, "Nerede olduğumuzu nasıl biliyorsun?" diye sordu.

"Burada her şey otomatik. Bize fazlaca bir iş düşmüyor."

Pitt eğilip pilotun omzu üzerinden bakınca, video oyununa benzer bir ekran gördü. Pilot, kollarını kavuşturmuş ve gözlerini bu ekrana dikmişti. Ekranın dibinde sadece Osprey'in burun kısmı görünüyor ve dağlar, tepeler, ekrandaki uçağın altından kayıp geçiyorlardı. Ekranın üst köşesindeki daha küçük bir ekranda, kırmızı dijital rakamlarla mesafeler ve irtifa yanıp sönüyordu.

Pitt başını salladı ve "Bilgisayarlar insanların yerini alıyor," dedi.

Pilot güldü ve “İyi ki seks yapamıyorlar," dedi. Elini uzatıp minik bir düğmeyi ayarladı, sonra, "Kızılötesi ve radar tarayıcılar araziyi okuyorlar ve bilgisayar da bu okumaları üç boyutlu resim olarak ekrana veriyor," diye devam etti. "Kontrolü otopilota bağladıktan sonra, uçak kendi kendine uçarken ben de Kongre bütçesi ve Dışişleri Bakanlığı’nın dış politikası gibi ciddi konuları rahatça düşünebiliyorum."

Yardımcı pilot, "Oysa ben çok daha başka şeyler düşündüğünü sanırdım," dedi alayla.

Pilot yardımcı pilotu duymazdan gelerek, "Şurada gördüğün elektronik güdüm sistemi olmasa, şu anda Punta Arenas'da, meydanda sabahı beklemekte olacaktık, ama..." derken, ekrandan gelen bir düdük sesini duyunca yerinde doğruldu. "İniş yerine varıyoruz. Hazırlansanız iyi olur."

"Albay Hollis bizim konumuzda ne talimat verdi size?"

"Geminin radarına yakalanmamak için, madenin üst tarafına, dağın zirvesinin arkasına inmemi istedi. Kalan yolu yürümek zorundasınız."

Pitt, Findley'ye döndü, "Bunu yapabilecek misin dostum?" dedi.

Findley gülümsedi. "Bu dağı avucumun içi gibi bilirim, hiç merak etme. Zirvenin madene mesafesi sadece üç kilometredir. Zaten yokuş aşağı ineceğiz, bunu gözlerim kapalı yapabilirim."

Pitt, "Bu korkunç havaya bakılırsa, zaten gözlerimizi pek açamayacağız galiba," dedi.

Pitt'in ekibi uçağın kapısından çıkarken, Osprey'in türbinlerinden gelen gürültünün yerini, rüzgârın korkunç uğultusu almıştı. Hiç zaman kaybetmediler, hiçbir şey söylemediler, sadece pilotlara el sallamakla yetindiler ve dağın zirvesine doğru tırmanmaya başladılar. Dört kişiden sadece ikisi çanta taşıyordu ve tipinin üzerine doğru gidiyorlardı.

Findley, göz gözü görmeyen bu yolda öne geçmişti. Elindeki el fenerinin pek bir yararı da yoktu zaten; ışıkta sadece bir ya da iki metre önlerini

görebiliyorlardı.

Ellerinde hiçbir silah taşımayan ve hepsi de ayrı ayrı giyinmiş bu adamlar, seçkin bir saldırı timine hiç benzemiyorlardı tabii. Pitt'in kayak elbisesi gri, Giordino'nunki ise lacivertti. Gunn, portakal rengi ve kendisine büyük gelen bir tulum giymişti. Findley ise, kafasına kalın bir yün başlık geçirmiş ve Kanadalı oduncular gibi giyinmişti. Ortak yanları, sarı camlı kayak gözlükleriydi.

Pitt, rüzgârın saatte yirmi kilometre hızla estiğini tahmin etti, tatsız bir durumdu, ama yine de idare ederdi. Kayalık, engebeli arazi çok kaygandı ve sık sık dengelerini kaybedip düşüyorlardı. Birkaç dakikada bir kayak gözlüklerinin camlarını silmek zorunda kalıyorlardı ve sırtları kuru olmasına karşın, önden birer kardan adama benziyorlardı.

Findley elinde fener, önden yürüyor ve önlerine çıkan kar taneciklerini ve bodur ağaçlarla çalıları onlara gösteriyordu. Çıplak bir kayaya basıp, rüzgârı güçlü olarak yüzünde hissedince, zirveye vardıklarını anladı ve başını arkaya çevirip, "Fazla yolumuz kalmadı," diye bağırdı rüzgârın uğultusunu bastırmaya çalışarak. "Bundan sonrası hep yokuş aşağıya, artık zorlanmayacağız."

Pitt, eldivenini sıyırıp dalgıç saatinin ışıklı ekranına baktı. Saldırı saat 05.00'te başlayacaktı ve yirmi dakikaları kalmıştı. Böyle giderse her şeyi kaçıracaklardı. "Biraz çabuk olalım," diye bağırdı. "Partiyi kaçırmak istemiyorum."

On beş dakika hızlı adımlarla yürüdüler. Findley, madene giden dar ve dönemeçli yolu bulmuştu. Aşağıya indikçe, bodur çamlar sıklaşmış, kaya parçaları küçülmüş ve azalmıştı. Artık daha rahat yürüyebiliyorlardı.

Bir süre sonra, rüzgârın ve tipinin de hızı kesilmeye başladı. Bulutlardaki boşluklardan yıldızları görebiliyorlardı. Findley, birkaç dakika daha yürüdükten sonra, daracık bir dekovil yolu buldu ve karanlıkta onu izlemeye başladı.

Bir ara durdu ve geriye döndü. Tam ağzını açıp, “İşte geldik," diye bağıracaktı ki, Pitt birden atılıp onu sırtından çekti ve kıç üstü yere oturmasına neden oldu. Findley yere düşerken, Pitt uzanıp el fenerini ondan kapmış ve hemen söndürmüştü.

"Neler..."

"Sus!" dedi Pitt.

Gunn, hafif bir sesle, "Bir şey mi duydun?" diye sordu.

"Tanıdık bir koku duydum."

"Tanıdık bir koku mu? O da ne demek?"

"Kuzu. Birisi kuzu budu kızartıyor."

Hepsi başlarını diktiler ve havayı kokladılar.

Giordino, "Aman Tanrım! Haklısın galiba," diye mırıldandı. "Kuzu pirzolaya benziyor bu."

Pitt, Findley'nin kalkmasına yardım ederken, "Galiba birisi senin madene el koymuş, "dedi.

"Burada işlenecek maden olduğunu sanıyorlarsa yanılıyorlar."

"Ben, oradakilerin çinko aradıklarını pek sanmıyorum."

Giordino, "Feneri söndürmeden önce şurada bir parlaklık gördüm gibi geldi bana," dedi ve bir ayağını ileriye uzatıp küçük bir daire çizdi. Ayağı bir şeye çarpıp hafif bir ses çıkardı ve Giordino, eğilerek cismi yerden aldı. "Hey, şuna bir baksanıza. Bir şişe Chateau Margaiux 1966. Bu adamlar zevklerine düşkün madenciler olmalı, en iyi şaraplardan içiyorlar."

Findley, "Bu adamlar madenci olamazlar," diye mırıldandı.

Gunn başını salladı. "Kuzu eti ve bu güzel şaraplar hiç kuşkusuz Lady Flamborough'dan gelmiş olmalı."

Pitt, Findley'e döndü ve "Buzulun fiyortla buluştuğu yere ne kadar uzaktayız?" diye sordu.

"Buzulun kendisi, yaklaşık beş yüz metre kadar kuzeyde. Fiyorda ulaşan uç kısmı da iki yüz metre ya var ya yok."

"Maden cevheri nasıl taşınıyordu?"

Findley, eliyle fiyordun yönünü gösterdi. "Bir dekovil hattıyla. Raylar maden ağzından kırma makinesine, oradan da maden cevherlerinin gemilere yüklendiği rıhtıma kadar uzanıyor."

"Rıhtımdan hiç söz etmemiştin?"

Findley omuzlarını silkti. "Kimse sormadı ki. Küçük bir yükleme rıhtımı işte. Deniz içindeki ayakları, buzulun bir yanındaki küçük koya kadar gider."

"Gemiden yaklaşık uzaklığı ne kadar dersin?"

"Kolu iyi bir beyzbol top atıcısı topu rıhtımdan gemiye kadar atabilir."

Pitt kendi kendine konuşur gibi, "Bunu görmeliydim," diye söylendi. "Benim

gibi, herkes es geçti bunu. Kimse fark edemedi."

Findley, "Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu.

Pitt, "Teröristlerin destek timi," diye cevap verdi. "Gemideki teröristlerin, kaçabilmeleri İçin bir ileri üsse ihtiyaçları vardı. Bir denizaltı olmadan buradan kaçabilmeleri imkânsızdı, bunu bulmak da hükümet desteği olmadan mümkün değil. Terk edilmiş maden bölgesi, helikopterlerin gizlenmesi için mükemmel bir yer. Fiyorttan oraya gidip gelmeleri için de dekovil hattını kullanmayı planladılar."

Gunn, "Hollis'e haber vermeliyiz," dedi.

Giordino, "Nasıl yapacağız bunu?" diye sordu. "Can dostumuz Albay, bize portatif telsizi bile çok gördü."

Pitt omuzlarını silkti. "Haber veremeyiz tabii, ama teröristlerin helikopterlerini bulup tahrip ederek ve önümüze çıkanları da safdışı bırakarak ona yardımcı olabiliriz, değil mi?"

Findley, "Orada elli kişi olabilir," diye itiraz etti. "Biz dört kişiyiz.

Gunn, "Güvenlik sistemleri gevşek," dedi. "Fırtınalı bir havada, böyle bir adanın iç kısımlarından insanların çıkıp gelebileceği akıllarının ucundan bile geçmiyordur."

Giordino, "Rudi haklı," dedi. "Herhangi bir saldırı bekliyor olsalardı şimdiye kadar çoktan enselerlerdi bizi. Karanlıktan yararlanıp saldırabiliriz."

Pitt, "Sürpriz yapma avantajı bizde," dedi. "Dikkatli olur ve sessiz gidersek onları teker teker avlayabiliriz."

Findley, "Üstümüze gelirlerse onlara taş mı atacağız?" dedi.

Pitt, "Merak etme, biz izciler her zaman hazırızdır," dedi. Giordino ile yere eğilip çantaların fermuarlarını açtılar. Giordino herkese kurşungeçirmez yelek dağıtırken, Pitt de silahları uzattı.

Findley'e yarı otomatik, kısa namlulu tüfeği uzatırken, "Bir zamanlar ava gittiğini söylemiştin," dedi. "Biraz erken oldu ama işte sana bir Noel armağanı. On ikilik bir Benelli Süper Ninety."

Tüfeği görünce Findley'nin gözleri parladı. "Harika," diye mırıldandı ve tüfeğin kabzasını okşadı. "Evet, sevdim bunu." Gunn ve Giordino'nun ellerindeki Heckler und Koch susturuculu makinelileri görünce, "Bunları nereden buldunuz böyle?" diye sordu. "Böyle şeyler dükkânlarda satılmaz."

Giordino sırıtarak ona baktı ve "Bunlar Özel Birlik'in malı," diye cevap verdi. "Hollis ve Dillinger'in başları arkaya dönükken borç aldık."

Pitt'in eski bir Thompson makineli tüfeğe yuvarlak şarjör taktığını gören Findley'nin şaşkınlığı daha da arttı. "Antikalara merakın var galiba," dedi.

Pitt başını salladı. "Eskilerin gözünü seveyim," dedi. Saatine baktı; Hollis ve Dillinger altı dakika sonra gemiye saldıracaklardı. "Ben söylemeden kimse ateş etmesin," dedi. "Özel Birlik'in operasyonunu berbat etmeyelim. Sürpriz saldırı yapamazlarsa şansları pek fazla olmaz."

Findley, "Silah sesleri buzulu çatlatmaz mı?" diye sordu.

Gunn, "Merak etme," diye onu teskin etti. "Bu mesafeden bir şey olmaz. Ses dalgaları oraya gidinceye kadar çoktan yok olurlar."

Pitt, "Önceliğimiz helikopterleri bulmak," dedi. "Onun için silahlarımızı mümkün olduğunca kullanmamaya çalışacağız."

Giordino, "Patlayıcımız da olsaydı çok iyi olacaktı," diye mırıldandı.

"E, o da olmayıversin artık."

Pitt'in Findley'e yönü saptaması ve başıyla işaret vermesi üzerine, gölgelere sığınarak eski binaların arkasına doğru sessizce ilerlemeye başladılar. Ayaklarının taşlı zeminde çıkardığı sesler, rüzgârın uğultusunda kayboluyordu.

Madendeki küçük binalar, üzeri oluklu metal levhalarla kaplı ahşap destekler üzerine inşa edilmişlerdi ve metal kaplamaların bazı yerlerinde korozyon ve paslanma vardı. Binaların çoğu küçük kulübeler şeklindeydi, fakat üç dört katlı büyük binalar da görülüyordu. Kızarmış kuzu etinin kokusu hariç, burası terk edilmiş kovboy kasabalarına benziyordu.

Önde giden Findley, birden bir sundurmanın arkasında durdu ve elini kaldırıp onları yanına çağırdı. Diğerleri yanına gelince, başını köşeden çıkarıp iki kez baktı ve sonra Pitt'e döndü.

"Dinlenme ve yemek salonlarının bulunduğu bina, sağ tarafta, birkaç adım ilerde," diye fısıldadı. "Kalın perdelerden sızan ışıkları görebiliyorum."

Giordino havayı kokladı ve "Eti çok pişmiş seviyorlar galiba," dedi.

Pitt, "Etrafta nöbetçi görünüyor mu?" diye sordu.

"Çevre boş gibi. Kimseyi göremedim."

"Helikopterleri nereye saklamış olabilirler?"

Findley bir süre düşündü ve sonra, "Maden cevheri kırma tesisinin bulunduğu yer düzlüktür," dedi. "Ayrıca, ağır iş makinelerinin konduğu bir yer vardı. Helikopterlerin rotor palleri katlanabiliyorsa, üç tanesini içeriye rahatça sokmuş olabilirler."

Pitt başını salladı ve "O halde oradalar," diye fısıldadı.

Kaybedecek zaman yoktu; Hollis ve Dillinger, neredeyse operasyona başlayacaklardı. Yemek salonunun kapısını henüz geçmişlerdi ki, kapı birden açıldı ve dışarıya sızan ışık, yağmurun altında onların ayaklarını aydınlattı. Vücutlarının üst kısımları yine karanlıkta kalmıştı. Silahlarına davrandılar, ama oldukları yerde, donmuş gibi kaldılar.

Kapıya çıkan bir adam, elindeki tabağın içindeki yemek artığını yere boşalttı ve sonra, çevresine hiç bakmadan tekrar içeriye girip kapıyı kapadı. Birkaç saniye sonra, Pitt ve arkadaşları cevher kırma tesisine varmış ve sırtlarını duvara yaslamışlardı.

Pitt döndü ve Findley'nin kulağına, “İçeriye nasıl sızacağız?" diye sordu.

"Maden cevheri, kırma makinesine taşıyıcı kayışlarla nakledilir ve kırma işleminden sonra tekrar aynı şekilde dekovile taşınır. Kayışların geçtiği deliklerden girilebilir, ama bu delikler başımızın otuz santim kadar üzerinde."

"Peki kapı filan yok mu burada?"

Findley, "Ekipman deposunun kapısı var tabii," diye fısıldadı. Şu tarafta da bir kapı var. Yanlış hatırlamıyorsam, yan ofise çıkan bir de merdiven vardı."

Giordino, "Kuşkusuz kilitlidirler," diye homurdandı.

Pitt, "Ne kadar da iyimsersin," dedi. "Ön kapıya gidelim, içerdekiler, buraya başkalarının gelebileceğini asla düşünmeyeceklerdir. Sessizce ve onlardanmışız gibi gireceğiz, tamam mı? Sanki yemek salonundan geliyormuşuz gibi."

Giordino "Kapının gıcırdadığına eminim," dedi.

Hiç acele etmeden, sakin adımlarla köşeyi döndüler ve hiç ses çıkarmadan açılan kapıdan içeriye süzüldüler. "Şimdi yandık işte," dedi Giordino dişleri arasından, içerisi çok büyüktü ve tam ortada, taşıyıcı kayışları, sulama hortumları ve elektrik kablolarıyla ahtapota benzeyen koca bir makine duruyordu. Maden cevheri kırma makinesi, cevheri kırıp parçalayan çeşitli büyüklüklerde çelik çıkıntılarla donatılmış koca bir silindirden oluşmaktaydı.

Kırılıp, su içinde çamur haline gelen maden cevheri, duvar kenarındaki

tanklara gidiyor olmalıydı. Yukarda, çelik merdivenlerle çıkılan bakım iskeleleri görülüyordu. Bu merdivenleri aydınlatan ampullere elektrik, bir köşede gürültüyle çalışan portatif bir jeneratörden geliyordu.

Pitt, burada en azından iki helikopter bulacaklarını sanıyordu, ama yanıldığını hemen anladı. İçerde sadece bir tane eski model, fakat dayanıklı bir helikopter vardı; bu, asker taşıma ya da lojistik destek için kullanılan büyük bir British Westland Commando tipi helikopterdi. Gerektiğinde otuz, hatta daha fazla asker taşıyabilirdi. Teknisyene benzeyen, tulum giymiş iki kişi, motorun yan tarafındaki bir kapaktan içeri bakıyordu, ikisi de yüksek bir iskele üzerindeydi. İşlerine dalmış olduklarından, onları fark etmediler.

Pitt, Findley sağında, Giordino solunda ve Gunn arkasında olduğu halde sessiz ve ağır adımlarla ilerledi. Helikopter teknisyenleri başlarını bile çevirmemişlerdi. Pitt birden, destek sütunlarından birinin arkasında, sırtını kapıya dönmüş, bir sandık üzerine oturan muhafızı gördü ve durdu.

Giordino ve Findley'ye, helikopterin diğer yanma geçip, başka nöbetçi olup olmadığına bakmalarını işaret etti. Nöbetçi, açılan kapıdan gelen soğuk havayı yeni hissetmiş olacak ki, kimin geldiğini anlamak için hafifçe döndü.

Pitt yavaşça nöbetçinin yanına yaklaştı. Adam siyah bir tulum giymiş, başına da bir kayak maskesi geçirmişti. Aralarında iki metre kala adam elini kaldırıp Pitt'e selam verdi. Pitt'e dikkatlice bakıp tanımadığı biri olduğunu fark edince, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ve Arapça bir şeyler söyledi.

Pitt hafif bir gülümsemeyle omuzlarını silkti ve jeneratörün egzoz gürültüsünden anlaşılmayan bir şeyler mırıldandı.

Nöbetçi gözlerini eski Thompson makineli tüfeğe dikti ve bir süre ne yapacağını şaşırmış gibi baktı. Sonra, hemen döndü ve silahına sarılmak istedi. Fakat Pitt onun bu hareketini beklediği için, Thompson'un kabzasını şimşek gibi kaldırıp adamın kafasına müthiş bir darbe indirdi.

Adam kendinden geçip yere yığılmak üzereyken, Pitt onu tuttu ve sanki uyukluyormuş gibi sırtını yine sütuna verip yerine oturttu. Sonra, helikopterin burun bölümü altına girdi ve iskele üzerinde çalışan teknisyenlere yaklaştı, iskelenin merdiven kenarından tuttu ve tüm gücüyle merdiveni itip arkaya doğru devirdi.

Teknisyenler havada uçarken, ne olduğunu anlayamamışlar ve seslerini bile çıkaramamışlardı. Biri kafasını yere çarpıp hemen bayılırken, diğeri de yanlamasına sağ kolunun üzerine düştü, yere düşer düşmez kolu duyulur bir

sesle kırıldı. Acıyla bağırmak için ağzını açtı, fakat Pitt'in Thompson'unun dipçiğini yiyince sesi hemen kesildi.

Findley, Pitt'in yanma geldi ve “İyi iş çıkardın," dedi. "Umarım hepsi bu kadardır."

"Ne yazık ki değil. Helikopterin arkasında, Alin elinde, dört tane daha var gibi geldi bana."

Findley helikopterin altından geçip diğer tarafa gitti ve gözlerine inanamadı. Giordino, portatif bir sandalyeye oturmuş, çenelerine kadar uyku tulumları içine hapsedilmiş dört adama sert sert bakıyordu.

Pitt yanına gitti ve "Sen paket yapmayı zaten pek seversin," dedi.

Giordino, "Sen de hep gürültülü çalışırsın," dedi. "Neydi o gürültü öyle?"

"Teknisyenler kazara iskelenin üzerinden düşüp yaralandılar."

"Tamam, kaç tanesini hakladık?"

"Toplam yedi kişi."

"Bunlar da uçuş ekibinden olmalı, pilot, yardımcı pilot filan. İşlerini sağlama alıyorlarmış doğrusu."

Findley teknisyenlerden birini gösterdi ve "Kendine geliyor galiba," dedi.

Pitt, Thompson makineliyi omzuna astı ve "Kaçmamaları için onları iyice bağlamalıyız," dedi. "Bu işi sen yapabilirsin Clayton. Ağızları dahil her taraflarını sıkıca bağla. Helikopterin içinde işe yarayacak bir şeyler bulabilirsin sanıyorum. Al, sen de onları gözünün önünden ayırma. Rudi'yle ben de dışarıya bir göz atalım."

"Siz hiç merak etmeyin, şuradan şuraya gitmek nasip olmayacak onlara," dedi Giordino bir bürokrat havasıyla.

"Nasip olmazsa iyi olur, yoksa anında öldürüverirler seni."

Pitt ve Gunn, teröristlerden ikisinin giysilerini ve maskelerini çıkarıp pis kokularına aldırmadan giydiler ve dikkatli adımlarla dışarıya çıktılar. Yürürken, binaların arasındaki yolun ortasında kalmaya dikkat ediyorlardı. Yemek salonuna geldiklerinde, duvarın dibine çöktüler ve pencerelerden birinin perde aralığından içeriye baktılar.

Gunn, "En azından bir düzine adam var burada," diye fısıldadı.

"Hepsi de korkunç silahlanmış ve buradan ayrılacaklarmış gibi görünüyorlar."

Pitt, "Allah kahretsin şu Hollis'i!" diye homurdandı. "Bize birer telsiz verseydi her şeyi rahatça halledebilirdik."

"Çok geç.

"Geç mi? Neden?"

"Saat 05.12. Operasyona zamanında başladılarsa, Hollis'in adamlarıyla destek kuvvetleri şu anda gemiye doğru uçuyorlardır."

Gunn haklıydı. Özel Operasyon Birliği'nin helikopterlerinden hiç ses gelmiyordu. Pitt, "Cevher taşıyan dekovili bulalım," dedi. "Onu kullanılamaz hale getirirsek, gemiyle maden arasındaki nakliyeyi keseriz."

Gunn başını salladı ve karanlıkta, binanın duvarı dibinden eğilerek yürümeye başladılar. Bir köşede durdular ve bir süre çevrelerini kontrol ettiler; etrafta kimse görünmüyordu. Bir meydana geldiler, ardından yürümeye devam ettiler, bir süre sonra da dekovilin raylarını gördüler. Derken ray boyunca koşmaya başladılar.

Pitt, Gunn'ın arkasından yürüyordu, ama içinde garip bir huzursuzluk hissi var gibiydi. Thompson'un kabzasını ve ön kavrama yerini sıkı sıkı tutmuştu, ama hiç rahat değildi. Rüzgâr ve yağmur dinmiş, doğuda yıldızlar kaybolmaya başlamıştı.

Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

53

Hollis'e, botları suya indirdiklerinden beri sanki saatler geçmiş gibi geliyordu.

Mini helikopterler, hiç sorun çıkarmadan, kıyıyı izleyerek uçmuşlar ve Hollis'in askerlerini, fiyordun ağzındaki küçük bir adaya bırakmışlardı. Botların suya indirilmelerinde sorun çıkmamıştı, ama gel-gitin oluşturduğu dört deniz mili süratindeki bir akıntıyla karşılaşmayı hiç beklememişlerdi doğrusu.

Daha sonra, önde giden beş kişilik botun sessiz elektrik motoru, on dakika sonra stop etmişti. Askerler gün ışımadan Lady Flamborough'ya varabilmek için tüm güçlerini kollarına vermiş ve küreklere asılmışlardı. Fakat bu arada epey bir zaman harcanmıştı.

Haberleşmede de bir sürü aksilik olmuştu, telsizler arıza yapmış ve Hollis, Dillinger'ın ekibiyle temas kuramamıştı. Binbaşı'nın, gemiye girip girmediğini bilemiyordu, ekip buzul üzerinde kaybolmuş bile olabilirdi.

Hollis, küreğe her asılısında, arızalı motora, akıntıya ve Dillinger'a küfredip duruyordu. Dakikası dakikasına hazırladığı planı berbat olmuştu. Operasyon çok gecikmişti, ama onu iptal de edemezdi.

Tek işine yarayan şey, Findley'nin sözünü ettiği kırağı dumanıydı. Bu duman botların ve adamlarının çevresinde yükseliyor ve hepsini koruyucu bir örtü gibi kaplıyordu.

Birkaç metre ilerisini zor görüyorlardı. Hollis küçük filosunu, kızılötesi dürbünle bile zor yönetebiliyordu. Diğer botların, komuta botundan fazla açılmalarına izin vermiyor, onları en çok üç metre yakınında İstiyordu, içlerinden biri biraz uzaklaşsa, hemen telsizle gereken talimatı veriyordu.

Bir süre sonra, kızılötesi dürbününü Lady Flamborough'ya çevirdi ve baktı. Geminin harika dizaynı, güzel hatları kaybolmuştu ve bu haliyle, buzlarla kaplanmış bir banyo küvetini andırıyordu. Aralarında rahat bir kilometre vardı.

Akıntı biraz azalmış ve hızları bir mil kadar artmıştı. Hollis adamlarının devamlı kürek çekmekten yorulduklarını anlıyordu. Hepsi sporcu, ağırlık kaldıran gençlerdi, kürekleri suya sessizce daldırıyor ve tüm güçleriyle çekerek botlarını hızla götürüyorlardı, ama soğuğun da etkisiyle, bir süre sonra yorgunluk işaretleri kendini göstermeye başlamıştı.

Koruyucu sis perdesi de incelmeye başlamıştı ve Hollis, denizin üzerinde açık

hedef olmalarından korkuyordu. Üzerlerindeki sisin seyrek yerlerinden gökyüzünün siyahtan yavaş yavaş maviye dönüştüğünü görebiliyorlardı.

Botlar şimdi, fiyordun tam ortasındaydılar ve sığınabilecekleri en yakın sahil noktası, Lady Flamborough'dan yarım kilometre uzaklıktaydı. Adamlarına baktı ve "Hadi çocuklar," dedi. "Çok bir şey kalmadı, biraz daha gayret."

Onun bu sözleri, genç askerleri sanki kamçılamış ve hızlarını artırmıştı. O da dürbünü bıraktı ve çılgınlar gibi kürek çekmeye başladı. Gemiye doğru hızla yaklaşıyorlardı, oraya zamanında varacaklarına emindi.

Fakat Dillinger'dan hâlâ bir haber yoktu. Buzulun üzerinden gelen o ekibe ne olmuştu acaba?

Dillinger'ın durumu da pek parlak sayılmazdı. C-140 nakliye uçağından paraşütleriyle atladıktan sonra, kuvvetli rüzgârlar onları dört bir yana savurmuştu.

Başını sağa sola çevirdi ve adamlarının ne durumda olduklarını görmek için çevreyi gözden geçirdi. Her askerde küçük mavi bir fener vardı, ama sulusepken yağan karın içinde fenerlerin soluk ışığını görmek imkânsızdı. Dillinger, paraşütünü açar açmaz adamlarını gözden kaybetmişti.

Eğildi ve bacağına bağlı, küçük, kara kutu üzerindeki bir düğmeye bastıktan sonra, minik transmitere konuştu.

"Ben Binbaşı Dillinger. Belirleme sinyalimi çalıştırdım. Yedi kilometre süzülüşümüz var, bana yakın mesafede kalın ve yere indikten sonra da benim sinyalime doğru gelin, tamam."

Durumdan hoşnut olmayan askerlerden biri, "Bu berbat havada adaya inebilirsek ne mutlu," diye cevap verdi.

Dillinger, "Gerekli konuşmalar dışında telsiz yasağı," dedi.

Başını eğip aşağıya baktı ve kendisinden iki metre aşağıda bir ipe bağlı olan silah ve malzeme torbasından başka bir şey göremedi. Pozisyonunu, alnının biraz ilerisinde, kulak-burun-boğaz uzmanlarının aynalarına benzer şekilde takılı olan, kombine bir pusula ve altimetrenin ışıklı kadranından alabiliyordu.

Referans noktaları ya da önceden indirme bölgesine bırakılan türden güdüm sinyal sistemleri olmadığı için (burada teröristler olduğundan bu imkânsızdı), Dillinger havada ancak sezgilerine dayanarak ilerlemek ve uçuş açısıyla mesafeleri de kafasında hesaplamak durumundaydı.

Buzulun ucunu aşıp da fiyorda iniş yapmamaları için çok dikkatli olmaları gerekiyordu. Bir süre daha süzüldükten sonra, inmek istediği yere vardığını tahmin etti ve ayaklarını yere uzattı... ama bir kilometre kadar yukarda kalmıştı. Başını bir kez daha eğip baktı ve buzul üzerindeki büyük bir çatlağa inmek üzere olduğunu gördü.

O anda, yandan gelen şiddetli bir rüzgâr hamlesi, dikdörtgen şeklindeki paraşütünü savurmuş ve onu biraz yana atmıştı. Altındaki silah ve malzeme paketi, yarığın hemen kenarına çarptı ve sonra dışarıya fırladı. Yere hızla yaklaşırken, paraşütün güdüm kordonlarını çekti ve ayakları üzerine mükemmel bir iniş yaptı. Buzul üzerindeki çatlağın iki metre yakınına inmişti.

Paraşütünü toplayacak zamanı yoktu ve bu rüzgârda onunla uğraşamazdı; önündeki kopçaya vurup paraşüt kolonlarından sıyrıldı ve telsizini eline alıp, "Ben Dillinger," diye konuştu, “İndim. Pozisyonuma gelin."

Kalın ceketinin cebinden plastik bir düdük çıkardı, çevresinde dönerek ve on saniyede bir olmak üzere birkaç kez çaldı, ilk birkaç dakikada ortaya çıkan olmadı.

Bir süre sonra, adamlarından biri göründü ve sendeleyerek ona doğru yürüdü. Birbirlerinden çok ayrı yerlere inmişlerdi ve toplanmaları zaman alacaktı. Buzulun engebeli yüzünde yürümek gerçekten kolay değildi ve Dillinger'ın hesabı tutmayacaktı.

Yavaş yavaş diğerleri de ortaya çıktılar. Birinin omzu kırılmış, bir diğerinin ayak bileği çatlamıştı. Çavuş da bir kolunu tutuyordu, belli ki kırılmıştı, ama adam hiçbir şeyi yokmuş gibi rahatça yürüyordu ve Dillinger zaten ondan vazgeçemezdi, ona ihtiyacı vardı.

Dillinger iki yaralıya döndü ve "Bu halinizle bizim gibi yürüyemezsiniz, yavaş yavaş arkadan gelin," dedi. "Işıklarınızın kapaklarının kapalı olmasına dikkat etmelisiniz." Durdu ve çavuşuna baktı. "Birbirimize bağlanalım ve yola çıkalım Çavuş."

Çavuş Jack Foster onu selamladı ve ekibi kontrol etti. Çatlaklarla dolu buzul üzerinde büyük bir dikkatle ilerliyorlardı. Dillinger, artık bir çukura düşmekten korkmuyordu; beline bağlı ip, bir tın bile çekebilecek kadar sağlamdı, iki kez dur emri verdi ve pozisyonlarını kontrol etti, sonra yine yola koyuldular.

Sivri buzlarla kaplı tepeleri sürüne sürüne aştılar ve bir yarıkla karşılaştılar. Bir borda kancasını yarığın karşı yakasına uzatıp karşıya geçmelerini sağlayacak ipi sağlamlaması için ekibin en hafif adamını el ele verip karşıya geçirinceye

kadar yedi dakika harcadılar. Dillinger'ın canı sıkılıyordu. Ekibinden iki kişi eksilmişti ve programın gerisindeydiler. Giordino'nun tavsiyesine uyup zamanı iki katına çıkarmadığı için şimdi pişmanlık duyuyordu.

Dalgıç ekibinin, buz gibi suyun içinde kendisini beklemiyor olmasını diledi. Hollis'i telsizle birkaç kez aradı, fakat temas kurup ona durumunu iletemedi. Hava aydınlanmaya başlamıştı ve buzulun yüzeyini şimdi çok iyi görebiliyorlardı. Çevrelerinde garip bir yalnızlık ve sessizlik hüküm sürüyordu. Dillinger, fiyordun yüzeyinin hafif pırıltılarını da seçebiliyordu. Birden telsizin neden çalışmadığını anladı.

Hollis gemiyi artık kızılötesi dürbünü olmadan da görebiliyordu. Gözleri keskin bir teröristin, onların bulunduğu tarafa bakınca koyu gri suların üzerindeki şişme botları görmemesi imkânsızdı. Gemiye olan mesafeleri azaldıkça Hollis'in nefesi de daralıyordu.

Dillinger'la temas kuramamış olmasına karşın, umudunu yitirmemişti ve telsizini alıp bir kez daha denedi. "Köpekbalığından Şahin'e, lütfen cevap verin, tamam." Bunu belki yüz kez yapmıştı, ve son bir kez daha deneyip telsizi bırakmayı düşünüyordu ki, kulağında Dillinger'ın sesini duydu.

"Burası Şahin, tamam."

Hollis öfkeli bir ses tonuyla, "Geç kaldınız," dedi. "Daha önceki aramalarıma neden cevap vermedin?"

"Konuşma menziline daha yeni girdik. Yatay görüş hattının dışında olduğumuzdan konuşamadık. Sinyallerimiz buz duvarını aşamadı."

"Pozisyonda mısınız?"

Dillinger, "Olumsuz," diye cevap verdi. "Bazı sorunlarla karşılaştık ve zaman kaybettik, tamam."

"Ne gibi sorunlar?"

"Buzul cephesinin arkasındaki bir çatlakta dizilmiş patlayıcılar var. Uzaktan kumandayla infilak ettirilmek üzere hazırlanmışlar."

"Onları etkisiz hale getirmek ne kadar sürer?"

"Hepsini bulmak bile bir saat sürebilir."

Hollis, "Beş dakikan var," dedi. "Daha fazla bekleyemeyiz, yoksa hepimiz öleceğiz burada."

"Patlayıcılar infilak eder ve buzdağı geminin üzerine yığılırsa zaten hepimiz

öleceğiz."

"Teröristlere sürpriz yapıp patlayıcıları harekete geçirmelerini önlemeye çalışacağız. Çok çabuk olun. Botlarımızı her an görebilirler."

"Buzulun tepesinden sizi gölge halinde görebiliyorum."

Hollis, "Senin ekibin önce başlayacak," dedi. "Hava aydınlanıyor ve gemiye çıkışımız anında görülebilir. Bu nedenle oyalama gerekiyor."

Dillinger, "Pekâlâ," dedi. "Kokteyl için güneş güvertesinde buluşalım."

Hollis birden neşelenmişti. "İçkiler benden," dedi. "İyi şanslar."

Onları ilk gören İbn Telmuk oldu.

Ammar, dört rehine ve yirmi adamıyla birlikte eski maden rıhtımında duruyordu. İbn Telmuk dürbününü gözlerine götürdü ve buzulun ucunda duran siyah giysili insanlara baktı. Adamlar halatların ucundan aşağıya süzülüp, plastik örtüyü delip geçiyor ve geminin içine giriyorlardı.

Dürbününü aşağıya doğru kaydırdı ve geminin dibinde, botların içinde bulunan adamlara baktı. Onlar da, aşağıdan attıkları kancalı halatlara tırmanıp gemiye çıkmaya başlamışlardı.

Yanında duran ve onun gibi dürbünle bakan Ammar, "Bunlar da kim?" diye sordu ve yardımcısının yüzüne baktı.

"Bilemem, Süleyman Aziz. Bunlar seçkin bir time benziyor. Hiç gürültü yapmıyorlar, silahları susturuculu olmalı. Operasyonları etkili."

"Yezid'le Topiltzin'in toparladığı o sığ kafalı ayak takımından çok daha etkili olduğu kesin."

"Yanılıyor olabilirim ama bunlar Amerikan Özel Operasyon Timi olabilir."

Ammar başını salladı. "Olabilir. Ama bizi bu kadar çabuk nasıl buldular?"

"Destek kuvvetleri gelmeden buradan gitmeliyiz."

"Dekovil için sinyal verdin mi?"

"Biraz sonra burada olacaktır. Hemen madene gideceğiz."

Başkan de Lorenzo, "Ne var?" diye sordu, "Neler oluyor?"

Ammar ona cevap vermedi ve sırıttı. "Gemiden tam zamanında ayrılmışız. Allah bizimle beraber. O adamlar burada olduğumuzu bilmiyorlar bile."

Senatör Pitt, "Bu ada yarım saat içinde Amerikan askerleriyle dolacaktır," dedi. "Teslim olmaya şimdiden hazırlansanız iyi olur."

Ammar birden döndü ve öfkeli gözlerle Senatör'e baktı. "Bunu hiç düşünmeyin bile Senatör. Eğer gelirlerse, kurtaracak kimseyi bulamayacaklardır. "

Hala Kâmil cesaretini topladı ve "Bizi neden gemide öldürmediniz öyleyse?" diye sordu.

Ammar'ın sırıtışı maskenin altından belli oluyordu. Adam, Hala Kâmil'e cevap vermedi ve İbn Telmuk'a döndü. "Patlayıcıları ateşle," dedi.

"Nasıl istersen Süleyman Aziz."

Senatör, "Ne patlayıcıları?" diye bağırdı. "Neden bahsediyorsunuz SİZ?"

Ammar sanki herkesin bildiği bir konudan bahsediyormuş gibi, "Tabii ki buzulun içine yerleştirdiğimiz patlayıcılardan," dedi. Sonra Lady Flamborough'ya bir göz attı. "Hadi Telmuk."

İbn Telmuk ceketinin cebinden küçük bir uzaktan kumanda cihazı çıkardı ve ön ucu buzula doğru olacak şekilde tuttu.

Senatör Pitt, "Tanrı aşkına, bunu yapmayın," dedi. "Yapmayın."

Telmuk tereddüt içindeydi ve dönerek Ammar'a baktı.

Yüzünde korkunç bir şok ifadesi olan Başkan Hasan, "O gemide yüzden fazla insan var," dedi. "Onları öldürmeniz için bir neden yok ki."

Ammar, "Ben kimseye hesap verecek değilim burada," dedi.

Hala Kâmil öfkeli bir ses tonuyla, "Bu gaddarlığının cezasını Yezid çekecektir," diye söylendi.

Kadının bu sözleri Ammar'ın hoşuna gitmiş gibiydi. Gülümsedi ve “İşimi kolaylaştırdığınız için teşekkür ederim," dedi. "Bu kadar gevezelik yeter. Hadi Telmuk bitir artık şu işi."

Şoke olmuş rehineler başka bir şey söyleyemeden, İbn Telmuk, cihazın güç şalterini açtı ve patlayıcıların fünyelerini ateşleyen düğmeye bastı.

54

Patlamanın sesi, boğuk bir gökgürültüsüne benziyordu. Buzulun ön cephesi sarsılır gibi oldu ve garip birtakım sesler duyuldu. Fakat hiçbir şey olmadı. Buzulun uç kısmındaki buzdan duvar, olduğu gibi dimdik duruyordu.

Patlamalar çatlağın sekiz ayrı yerinde olacaktı, fakat Binbaşı Dillinger ve adamları, yedi patlayıcıyı bulup etkisiz hale getirmişler, sekizinciyi, vakit kalmadığı için bırakmışlardı.

Boğuk patlama sesi, Pitt ve Gunn lokomotifin kazanını yakmaya çalışan iki teröriste doğru yaklaşırken geldi. Teröristler de sesi duydular ve birbirlerine bakıp, Arapça bir şeyler konuştular. Sonra güldüler ve işlerine döndüler.

Gunn, "Bu herifler patlamanın nedenini biliyorlar sanki," diye fısıldadı.

Pitt sesini iyice alçaltıp, "Hafif bir patlamaya benziyordu," dedi.

"Buzulda herhangi bir hareketlenme belirtisi yok. Olsaydı, deprem oluyormuş gibi sarsıntılar hissederdik ayaklarımızın altında."

Pitt arkasında kömür vagonuyla, beş tane maden cevheri vagonu bağlı olan küçük lokomotife baktı. Büyük fabrikalarda ve maden bölgelerinde kullanılan güçlü, dayanıklı, bacası uzun, fakat kendisi normal boyutların biraz altında olan bir makineydi bu. Makinist yerinde o eski trenlerdeki gibi lombara benzeyen yuvarlak pencereleri vardı.

Arkadaşına baktı ve "Hadi gidelim dostum," diye fısıldadı. "Şu makinistle ateşçisine biraz destek verelim ha, ne dersin?" Gunn ona baktı ve başını anladığını belirten bir ifadeyle sallayarak trenin arkasından öbür tarafına geçti, iki yandan, maden vagonlarını kendilerine siper ederek lokomotife yaklaştılar. Makinist odası, yanan kazanın ateşiyle aydınlanmıştı. Pitt diğer yandaki arkadaşına baktı ve beklemesini işaret etti.

Arap makinist bazı kolları kaldırıp indiriyor ve kazandaki buhar basıncını kontrol ediyordu. Diğeriyse, arkadaki kömür vagonundan aldığı kürek dolusu kömürleri kazanın içine boşaltmaktaydı. Bir ara durup, alnındaki terleri sildi ve kazanın yeterince ateşlendiğini görünce küreğin ucuyla kapağı kapattı. Kazanın ışığı gitmiş ve lokomotifin içi iyice loş hale gelmişti.

Pitt, Gunn'a baktı ve makinisti işaret etti. Gunn başını salladı ve lokomotifin basamakları yanındaki demir çubuklara tutunup makinist odasına daldı. Pitt

ondan önce davranmış ve bir anda ateşçinin yanında belirip gülümsemişti. “İyi günler bayım."

Arap şaşkın gözlerle ona bakıp, daha ne yapması gerektiğine karar veremeden, Pitt onun elindeki küreği kaptı ve havaya kaldırıp adamın başına indiriverdi. Makinist de, arkasına dönmeye çalışırken Gunn'ın ağır silahının susturucusundan çenesine aldığı korkunç bir darbeyle döşemeye yığılıp hareketsiz kaldı.

Gunn dışarda başka adam olup olmadığını anlamak için çevreye bakınırken, Pitt iki adamı tutup, bellerinden aşağısı lokomotifin içinde kalacak şekilde iki yan pencereden dışarıya sarkıttı. Baygın adamlar öylece duruyorlardı. Onların yıkılmadan duracaklarına emin olduktan sonra Pitt, başını çevirdi ve lokomotifin kumandaları olan bir sürü vana, kol ve borulara bakmaya başladı.

Gunn onun düşünceli halini görünce, başını iki yana salladı ve "Bunu yapamayacaksın işte," diyerek sırıttı.

Pitt kızmış gibiydi. "Bir Stanley buharlısını çalıştırıp sürmesini biliyorum," dedi.

"Nedir o söylediğin şey?"

Pitt, "Antika bir otomobil," dedi. "Şu kazanın kapağını biraz aç da, şuradaki yazıları okuyabileyim."

Gunn kazanın kapağını açtı ve sonra ellerini uzatıp ısıttı. "Biraz çabuk olsan iyi olur. Burada Las Vegas'taki ışıklı reklam panoları gibi parlıyoruz."

Pitt kollardan birini aşağıya indirince, lokomotif hafifçe öne doğru hareket etti, "Pekâlâ, bu frenmiş. Sanırım kolların fonksiyonlarını anladım. Şimdi beni iyi dinle. Cevher kırma fabrikasından geçerken hemen aşağıya atla ve içeriye kaç."

"Tren ne olacak peki?"

Pitt sırıtarak ona baktı. "Bu gülle ekspres hiçbir yerde durmaz dostum."

Hareket kolu üzerindeki mandalı serbest bıraktı ve kolu ileriye itti. Sonra, buhar kolu üzerindeki mandalı açtı. Lokomotif yavaşça hareket etti ve arkadaki cevher vagonlarının gürültüsü duyuldu. Buhar kolunu sonuna kadar itince, tekerlekler önce boşlukta döner gibi süratle dönmüş ve sonra raylara oturup treni hareket ettirmişlerdi.

Maden ocağının yemekhanesinin önünden geçerlerken, teröristlerden biri dışarıya çıktı ve onları selamlamak ister gibi elini kaldırdı, fakat lokomotifin yan

pencerelerinden sarkmış iki arkadaşını görünce hemen indirdi ve bağırarak içeriye koştu.

Tren binanın önünden geçinceye kadar, Pitt ve Gunn kapı ve pencerelere birkaç mermi göndermişlerdi. Lokomotif birkaç saniye içinde binayı geçip cevher kırma fabrikasına doğru yol almaya başladı. Pitt yere baktı ve hızlarının, on beş ile yirmi kilometre arasında olduğunu tahmin etti.

Pitt tren düdüğünü çalan kolu aşağıya çekti ve cebinden çıkardığı bir iple bağladı. Tren şimdi, düdüğünü sürekli çalarak hızla yol alıyordu. Pitt arkadaşına baktı ve o gürültüde sesini duyuracak şekilde, "Atlamaya hazırlan," diye bağırdı.

Gunn ona cevap vermedi. Sanki çok büyük bir hızla gidiyorlarmış ve atlayacağı yer de bin metre aşağıdaymış gibi, korkulu gözlerle yerdeki çakıl taşlarına bakıyordu.

Pitt, "Şimdi!" diye bağırdı.

Yere atlayıp, bir süre sendeleyerek koştuktan sonra dengelerini buldular. Fakat hiç durmadılar ve trenle birlikte koşmayı sürdürdüler. Birkaç saniye sonra maden cevheri kırma tesisinin merdivenlerinden atladılar, sendeleyip kapının girişinde yere kapaklandılar.

Pitt'in ilk gördüğü kişi, elindeki silahın namlusunu yukarıya çevirmiş olarak başına dikilen Giordino oldu. Arkadaşı sırıtarak ona baktı ve "Senin barlardan böyle atıldığını çok gördüm," dedi. "Ama bir trenden bu şekilde fırlatıldığını ilk kez görüyorum. O silah sesleri neydi öyle?"

Pitt doğrulup ayağa kalktı ve "Biz ateş ettik," dedi.

"Gelenler var mı?"

Pitt, "Biraz sonra çevremizi sararlar," diye cevap verdi.

"Bize ateş ederken dikkatli olmaları gerekiyor, yoksa helikopterlerine zarar verebilirler, öyle değil mi?"

"Evet, bu avantajdan yararlanmalıyız."

Findley sıkıca bağladığı iki teknisyeni ve nöbetçiyi gösterip, "Bunları nereye koyalım?" diye sordu.

Pitt, "Yer onlar için daha emniyetli," diye cevap verdi. Sonra çevresine bakındı ve "Al, sen ve Findley çevrede bulabildiğiniz ne kadar eşya, malzeme varsa, şu koca kırma makinesine yığın ve onu bir kaleye dönüştürün," dedi. "Ben ve Rudi onları mümkün olduğunca oyalamaya çalışacağız."

"Kale içinde kale," dedi Findley.

"Bu büyüklükte bir binayı savunmak için normalde yirmi adam gerekir," dedi Pitt. "Teröristler helikopterlerini sağlam olarak ele geçirmek isteyeceklerdir. Bunun için de ön kapıdan hepsi birden saldırmayı düşünebilirler. Biz, pencerelerden mümkün olduğunca iyi bir savunma yapabilir ve bir bölümünü safdışı bırakabiliriz."

Giordino, "Şimdi, Alamo kalesindeki Davy Crockett'in duygularını daha iyi anlıyorum," dedi.

Findley ve Giordino, ellerine geçen her şeyi koca makinenin üzerine yığıp, onu sağlam bir kaleye dönüştürmeye çalışırlarken, Pitt ve Gunn da binanın karşı köşelerindeki pencereleri kale burçlarına çeviriyorlardı. Dağın diğer tarafından güneşin ışıkları sızmaya başlamıştı. Neredeyse her taraf aydınlanmıştı.

Pitt'in içindeki huzursuzluk henüz kaybolmamıştı. Buradaki Araplara karşı koyabilir ve onların kaçmalarını engelleyebilirlerdi, ama gemideki teröristler Özel Tim'i safdışı bırakıp madene geldikleri takdirde işleri bitmiş demekti. O kadar çok insana karşı ellerinden bir şey gelmezdi.

Başını uzattı ve gittikçe hızlanarak uzaklaşan trenin arkasından baktı. Bazı yerlerde, tekerleklerin altından kıvılcımlar sıçrıyordu. Maden cevheri taşımakta kullanılan küçük vagonlar, daracık demiryolu üzerinde sallanıyor, sağa sola yalpalıyorlardı. Lokomotif uzaklaştıkça, düdüğünün çirkef çığlığı, keder dolu feryatlara dönüşüyordu.

55

Buzulun parçalanmayacağını anlayan Ammar'ın gözlerinde şaşkınlık ve umutsuzluk ifadesi kolayca görülebiliyordu. Birden döndü ve Telmuk'a baktı.

Müthiş bir öfkeyle, "Neler oluyor?" diye bağırdı. "Patlayıcıların art arda patlaması gerekiyordu!"

Telmuk'un yüzü taş gibiydi. "Beni tanırsın Süleyman Aziz, hata yapmam. Dürbünle gemiye tırmanırken gördüğümüz komando timi patlayıcıları bulup etkisiz hale getirmiş olmalı. Sadece birini bulamamışlar galiba."

Ammar gözlerini kaldırıp gökyüzüne baktı, ellerini havaya kaldırdı ve tekrar indirdi. "Allah hayatımızı istediği gibi yönetir, kimse karışamaz," dedi bilgiççe. "Ama buzul yine de çatlayıp parçalanabilir. Helikopterimizle havalandığımızda, buzuldaki çatlağın üzerinden geçer ve birkaç el bombası atıp işi hallederiz."

Telmuk onun gülümsediğini görünce, aynı şeyi yaptı ve "Allah bizi yalnız bırakmaz," dedi. "Unutma ki biz burada güvencedeyken, Meksikalılar gemide Amerikalılarla savaşmak zorundalar."

Ammar maskesinin ardından gemiye baktı ve "Haklısın dostum," dedi. "Bizi koruduğu için Allah'a şükran borcumuz var. Aztek tanrıları Kaptan Machado'yu koruyor mu korumuyor mu, yakında anlarız."

İbn Telmuk, "O adam sersemin biriydi zaten..." derken sustu ve kulak kabarttı. "Silah sesleri. Maden tarafından geliyor."

Ammar da dinledi, fakat o, uzaktan gelen lokomotif düdüğünün sesini duymuştu. Düdük sürekli çalıyor ve gittikçe yaklaşıyordu. Sonra, birden bacanın dumanı ve arkasından da, dağın yamacından aşağıya çılgın gibi inen trenin kendisi görüldü.

Ammar trenin, büyük bir süratle ve düdük çalarak aşağıya doğru geldiğini görünce, bir an ne yapacağını şaşırdı ve "Bu salaklar ne yapmak istiyorlar?" diye bağırdı.

Teröristlerle dört rehine, üzerlerine doğru bir canavar gibi gelen tren karşısında ne yapacaklarını şaşırmışlardı.

Teröristlerden biri, "Allahım sen bizi kurtar!" diye haykırdı.

İbn Telmuk, "Herkes kaçsın!" diye bağırdı ve raylardan ilk uzaklaşan o oldu.

Kontrolden çıkmış küçük lokomotifin çektiği maden cevheri vagonları iskeleye hızla dalınca herkes dört bir yana çılgın gibi dağıldı.

Madenin ahşap destekleri ve döşemesi, rayların etkisiyle titriyordu. Son vagon iskeleye çarpıp raylardan fırladı, ancak diğer vagonlarla bağlantısı kopmadığı için sürüklenmeye başladı. Bir süre sonra raylar bitti ve lokomotif, havada bir süre sallanır gibi görünüp tİslama sesleri ve buhar bulutları arasından, fiyordun buz gibi sularına gömüldü. Maden cevheri vagonları da birbirlerine çarparak lokomotifi izlemiş ve denize uçmuşlardı.

Ammar ve İbn Telmuk, iskelenin ucuna koştular ve inanamamış gibi, sudan çıkan buhar ve kabarcıklara baktılar. Ammar, "Lokomotifin pencerelerinden adamlarımızın cesetleri sarkıyordu, gördün mü onları?" diye sordu.

"Evet Süleyman Aziz, gördüm."

"Biraz önce silah sesleri duyduğunu söylemiştin. Adamlarımız madende saldırıya uğramış olmalılar. Helikoptere bir şey olmadan oraya gidip, onlara yardım edebilirsek hepimiz kurtulabiliriz."

Ammar adamlarından birine, rehinelerle arkadan izlemesini söyledi ve koşar adımlarla dekovil hattına atıldı. Adamları da tek sıra halinde peşine takılmış, onu izlemeye başlamışlardı.

Ammar'ın içinde garip bir korku ve kuşku hissi belirmişti. Helikopter hasar gördüyse, kaçmaları imkânsızdı ve bu çıplak adada saklanacak bir yer de bulamazlardı. Amerikan Özel Timi, onları birer birer avlayıp öldürür ya da açlık ve soğuktan ölüme mahkûm ederdi.

Ammar hiçbir şey için olmasa bile en azından Yezid'i öldürmek ve kendisini bu belalı yerlere gönderen kişileri bulup intikamını almak için yaşamak istiyordu.

Yukardan gelen silah sesleri artmıştı. Yokuş yukarıya bu soğuk havada koşar adım çıkmak onu kısa zamanda tüketmişti ve nefes nefeseydi, ama yine de dişlerini sıktı ve adımlarını daha da sıklaştırdı.

Kaptan Machado, buzuldan gelen boğuk patlama sesini duyduğunda, daha doğrusu hissettiğinde, dümen köşkünde duruyordu. Fakat ses çabuk kesilmişti ve tüm dikkatine karşın, köprü penceresinin üzerinde, duvarda asılı duran büyük saatin tik taklarından başka ses duyamadı.

Sonra yüzü birden sarardı; buzulun çatlaması ihtimali geldi aklına. Telsiz odasına koştu ve adamlarından birinin şaşkın bakışlarla teleme baktığını gördü.

Adam onu görünce, "Bir patlama duydum galiba," dedi.

Machado'nun içini kemiren kuşku midesini ağrıtmaya başlamıştı. "Mısırlı telsizciyi ya da onların liderini gördün mü?"diye sordu.

"Kimseyi görmedim."

"Hiç Arap görmedin mi?"

"Bir saattir etrafta hiç Arap görmedim. Yemek salonundan çıkıp buraya, göreve geldiğimden beri hiçbiri yok meydanda. Rehinelerle uğraşıyor ya da dışarda, güvertelerde nöbet tutuyor olmalılar. Bu tür aptalca işleri seviyorlar."

Machado düşünceli bir ifadeyle duvara baktı ve "Belki de sandığımız kadar aptal değillerdir," diye mırıldandı.

Kaptan köşküne gitti ve pencereden aşağıya baktı. Plastik örtüdeki kesik yerlerden, hava da aydınlandığı için, geminin ön bölümü rahatça görülebiliyordu. Plastikte, çok sayıda geniş kesikler vardı. Buzulun tepesinden aşağıya sarkan halatları gördüğünde ve geriye dönüp herkesi uyarmak istediğinde çok geç kalmıştı.

Ağzından bir kelime bile çıkaramadan, olduğu yerde donup kaldı.

Kapıda durmuş, ona bakan bir adam vardı.

Üzerinde simsiyah bir giysi vardı; elleri ve kar maskesinin açıkta bıraktığı yüz kısımları da siyaha boyanmıştı. Boynundaki askıda, gece görüş dürbünü sallanıyordu. Üzerindeki kurşungeçirmez yelekte, ceplere ve kancalara takılmış el bombaları, üç tane korkunç görünüşlü bıçak ve öldürme amaçlı başka aletler görülüyordu.

Machado, ölüme baktığını bildiği halde, korkusunu mümkün olduğunca belli etmemeye çalışarak, "Sen de kimsin?" diye sordu.

Sorusunu sorarken, elini yıldırım gibi omuz kılıfına atıp, dokuz milimetrelik otomatik tabancasını çekmiş ve ateşlemişti.

Machado, hızlı silah çekme konusunda fevkalade iyiydi. Batının hızlı silah çeken kovboylarına taş çıkartacak kadar iyiydi hem de. Tabancasından çıkan mermi adamın tam göğsüne isabet etmişti.

Eski model çelik yeleklerde, böyle bir mermi bir kaburga kemiğini kırabilir ya da darbe etkisiyle zayıf bir kalbi durdurabilirdi. Fakat özel Operasyon askerlerinin kullandığı çelik yelekler en son teknoloji ürünüydü. Bu yelek, 308 NATO mermisini bile durdurabiliyor ve darbenin etkisini dağıtıp, geride sadece

hafif bir çürük bırakıyordu. Dillinger hafifçe sarsılıp bir adım gerilerken, aynı zamanda Heckler & Koch tabancasının tetiğini de çekmişti.

Machado'da da çelik yelek vardı, ama eski modeldi. Dillinger'in mermisi, onun yeleğini ve göğsünü aynı anda deldi. Machado geriye doğru sendeledi, önce kaptan koltuğuna yığıldı, sonra da yere düştü.

Meksikalı muhafız ellerini havaya kaldırdı ve "Ateş etme!" diye bağırdı, "Ben silahsızım..."

Fakat adam sözünü tamamlayamadı; Dillinger'ın bir mermisi de onun boğazına girdi ve adamı pusulanın üzerine fırlattı.

"Kıpırdama yoksa ateş ederim," dedi Dillinger iş işten geçtikten sonra. Çavuş Foster içeriye girdi ve yerde cansız yatan teröriste bakarak, "Bu adam ölmüş efendim," dedi.

"Onu uyardım," dedi Dillinger tabancasına yeni bir şarjör takarken.

Çavuş Foster adamı ayağının ucuyla yüzüstü çevirdi. Bu hareket sırasında, adamın arkasındaki bir kılıftan çıkan koca bir bıçak döşemeye düştü. "Adamda bıçak olduğunu nasıl anladınız Binbaşım?"

"Silahsız olduğunu söyleyenlere hiç inanmam."

İkisi de, aynı anda susup dinlediler ve birbirlerine baktılar.

"Bu ses de ne böyle?"

"Bunlar benim zamanımdan otuz yıl önce piyasadan kalkmış, ama eminim bu bir buharlı lokomotif düdüğü."

"Dağdan, maden tarafından geliyor gibi, değil mi?"

"Madenin kapalı ve terk edilmiş olduğunu sanıyordum."

"NUMA adamları, operasyon sonuna kadar orada bekleyeceklerdi."

"Eski bir lokomotifle neden oynasınlar ki?"

"Bilemiyorum." Dillinger durdu ve uzaklara bakarak düşündü. Sonra, "Belki de..." diye mırıldandı, "Belki de bizi bir konuda uyarmak istiyorlar."

Hollis ve adamları buzuldan gelen büyük sesi teröristlerle kısa bir çatışmadan sonra yemek salonuna girdiklerinde duydular.

Dalgıç ekibi, plastik örtüyü kesmiş ve sahte konteynerlerin arasından geçip, yemek salonu dışındaki bara girmişlerdi. Oradan çıkıp dağılmışlar ve dört kişi,

asansörleri ve merdiveni tutarken, diğerleri Machado'nun adamlarına karşı tam bir sürpriz saldırı gerçekleştirip bütün teröristleri yok etmişlerdi.

Hollis ve adamları yerdeki cesetlerin arasından geçip ilerlerken, buzuldan insanın içini ürperten bir gıcırtı sesi geldi ve barın önünde sağlam kalmış birkaç şişe tıngırdadı. Hollis ve adamları birbirlerine baktılar, ama kımıldamadılar.

Hollis, "Binbaşı Dillinger ve adamları bir patlayıcıyı bulamadılar galiba," diyerek gülümsedi.

Askerlerden biri, "Burada hiç rehine yok Albayım," dedi. "Bunların hepsi terörist galiba."

Hollis yerdeki cesetlerin yüzlerini inceledi; bu adamların hiçbiri de Ortadoğuluya pek benzemiyordu. İçinden, 'Herhalde General Bravo nun mürettebatı olacak bunlar, diye düşündü.

Döndü ve cebinden çıkardığı gemi planını inceledi, sonra elindeki telsize, "Binbaşı durumunuz nedir?" dedi.

Dillinger, "Şimdiye kadar fazla direnmeyle karşılaşmadık, Albayım," diye cevap verdi. "Sadece dört teröristle karşılaştık. Kaptan köprüsü güvende ve bagaj deposuna kilitlenmiş yüz kadar mürettebatı kurtardık. Patlayıcıların hepsini bulamadık, özür dilerim."

"Çok iyi bir iş yaptınız Binbaşı. Buzulun parçalanması önlendi. Yolcuları kurtarmak için kamaralara gidiyoruz. Makine dairesi mürettebatına söyle, hemen görev yerlerine gidip güç kaynaklarını çalıştırsınlar. Buradan hemen uzaklaştırmalıyız bu gemiyi. Biz de on altı terörist temizledik, hepsi Güney Amerikalı. Dikkatli olun, gemide hâlâ yirmi kadar Arap terörist olmalı."

"Onlar karaya çıkmıştır efendim."

"Nerden biliyorsun?"

"Birkaç dakika önce bir lokomotif düdüğü duyduk. Adamlarımdan birine, radar direğine çıkıp bakmasını söyledim. Gitti ve maden tarafından, dağdan aşağıya bir trenin çılgın gibi geldiğini rapor etti. Daha sonra da trenin yirmi yirmi beş kadar teröristin bulunduğu rıhtım yakınında denize yuvarlandığını söyledi."

"Şimdi onları boşver de şu rehine yolcuları kurtaralım. Gemiyi güvenceye aldıktan sonra kıyıdaki işlere bakabiliriz." "Anlaşıldı Albayım."

Hollis adamlarını alıp geniş merdivenden yukarıya çıktı ve kamaraların

bulunduğu koridorda sessizce yürümeye başladılar. Fakat henüz birkaç adım ilerlemişlerdi ki, alt güverteden yukarıya çıkan asansörün sesini duyup oldukları yerde durdular. Asansörün kapısı açıldı ve saldırıdan haberi olmayan bir terörist dışarıya çıktı. Onları görünce, bağırmak için ağzını açtı, fakat adamlardan birinin susturuculu tabancasını şakağına yer yemez yuvarlanıp kaldı.

Kamaraların dışındaki koridorda nöbetçi olmaması ilginçti. Askerler, kapıları tekmeleyip açarak kamaralara girmeye, Mısırlı ve Meksikalı danışmanları, diplomatları ve Başkanlık elemanlarını dışarıya çıkarmaya başladılar, fakat ne Başkan Hasan, ne de Lorenzo'dan bir iz vardı.

Hollis koridorun sonundaki son kapıyı kırıp içeriye girdiğinde, sivil denizci üniforması giymiş beş kişiyle karşılaştı. Adamlardan biri ilerledi ve Albay Hollis'e küçümser bir ifadeyle baktı.

"Siz kapı kolunu kullanmaz mısınız bayım?"

"Siz Kaptan Oliver Collins olmalısınız, doğru mu?"

"Evet, Collins benim, biliyorsanız neden soruyorsunuz?"

"Kapıyı kırdığım için özür dilerim, ama vaktimiz az. Ben Albay Morton Hollis, Özel Operasyon Birliği komutanı."

Yardımcı Kaptan Finney, "Aman Tanrım!" diye mırıldandı. "Bir Amerikalı!"

Collins de birden rahatlamış ve gülerek Hollis'in eline sarılmıştı. "Özür dilerim Albayım. Sizi onlardan biri sandım. Sizi gördüğümüze nasıl sevindik bilemezsiniz."

Hollis, "Kaç terörist vardı?" diye sordu.

Meksikalılar gelmeden önce sanırım kırk kişi kadardılar."

"Biz sadece yirmi kişiyle karşılaştık."

Collins'in yüzünde, çektiği acıların izleri kolayca görülebiliyordu. Albay'a baktı ve "İki Başkanla, Senatör Pitt ve Bayan Kâmil'i kurtardınız mı?" diye sordu.

"Ne yazık ki onları henüz bulamadık."

Kaptan Collins kapıya doğru atıldı ve "Onlar geminin en büyük kamarasında kalıyorlardı," dedi.

Hollis şaşırmıştı, "Oraya baktık, kimse yoktu," dedi.

Kaptan büyük kamaraya girdiğinde, dağınık çarşaf ve koltuklardan başka bir

şey bulamadı. Her zamanki soğukkanlılığını kaybetmiş gibiydi, donup kalmıştı.

"Aman Tanrım! Onları da götürmüşler!"

Hollis hemen telsizine sarıldı. "Binbaşı Dillinger."

Dillinger ancak beş dakika sonra cevap verebildi. "Buyurun Albayım, sizi çok net duyuyorum, devam edin."

"Düşmanla temas sağlandı mı?"

"Hayır, galiba hepsini temizledik."

"En azından yirmi terörist ve VIP yolcuları kayıp. Onları görmediniz mi?"

"Hayır, kimseyi görmedik."

"Pekâlâ, gemiyi güvenceye al ve mürettebata da gemiyi fiyordun açığına almalarını söyle."

Dillinger, "Ne yazık ki bunu yapamayacağız Albayım," dedi. "O caniler makine dairesini savaş alanına çevirmişler, kırabildikleri her şeyi kırıp dökmüşler. Gemi ancak bir haftada adam olur."

"Yani hiçbir güç kaynağı yok mu?"

"Maalesef yok Albayım. Bu makine dairesi çalışmaz durumda. Ana ve yardımcı jeneratörleri de tahrip etmişler namussuzlar."

"O halde mürettebat ve yolcuları filikalarla karaya çıkarmamız gerekecek. Geminin filikaları iyi durumda, değil mi?"

"Yine olumsuz Albayım. Bu adamlar gerçek birer sadist. Filikaların diplerini delip kullanılmaz hale getirmişler."

Dillinger bunları söylerken birden buzuldan gelen uğultu benzeri bir gürültü hepsinin kanını dondurdu. Bu kez sarsıntı ve titreşim olmamıştı. Bu uğursuz uğultu, yaklaşık bir dakika kadar sürdü ve sonra kesildi.

Hollis ve Collins çok cesur adamlardı ve pek etkilenmemiş gibiydiler, ama diğerlerinin yüzlerindeki korku ifadeleri açıkça görülebiliyordu.

Hollis dudaklarını büzerek, "Galiba buzul çatlıyor," dedi.

"Mürettebatım gemiyi hemen harekete geçirirse, buzul parçalanıp üzerimize yığılmadan önce açık denize çıkabiliriz Albayım."

Hollis başını iki yana salladı. "Ne yazık ki bu imkânsız Kaptan. Yardımcım, biraz önce teröristlerin makine dairesini sabote ettiklerini söyledi."

"O halde hemen filikalara binip uzaklaşalım buradan."

"Bunu da yapamayacağız, filikaları delmişler."

"Bu durumda bir tek yol kalıyor; demirlerin zincirlerini keseriz ve cezir hareketleriyle alçalan suların gemiyi fiyordun ortalarına sürüklemesini bekleriz. Yapılacak başka bir şey yok şu anda."

Hollis yine başını iki yana salladı. "Suların çekilmesine daha sekiz saat var Kaptan. Bunu çok iyi biliyorum."

"Sizde hiç iyi haber bulunmaz mı, Albay?"

"Pek iç açıcı bir durum değil, değil mi Kaptan?"

"Pek iç açıcı bir durum değilmiş," diye söylendi Kaptan. "Bu gemide iki yüze yakın insan var Albayım. Bunların kurtarılması için bir şeyler yapmak zorundayız."

Hollis, "Elimdeki sihirli değneği sallayıp buzulu yok edemem," dedi sakin bir sesle. "Şişme botlarımızla taşıyabildiğimiz kadar insan alır ve gerisi için de helikopterlerimizi çağırırız. Ama bunların yapılması da bir saat kadar sürer."

Collins'in sabrı taşmak üzereydi. "O halde konuşmayı bırakalım da hemen işe koyulalım. Kaybedecek zamanımız yok..." Hollis'in, elini havaya kaldırdığını görünce sustu ve şaşkın gözlerle ona baktı.

Telsizinin kulaklığında yabancı bir ses duyan Hollis'in de gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

"Albay Hollis? Aynı frekansta mıyız? Beni duyuyor musunuz? Tamam."

Hollis, "Sen de kimsin?" diye bağırdı.

"NUMA gemisi Sounder'ın kaptanı Frank Stewart. Emrinizdeyim Albayım. Size nasıl yardım edebilirim acaba? Gitmek istediğiniz bir yer var mı?"

Hollis kendini tutamadı ve sevinçle, "Stewart!" diye bağırdı. "Neredesin?"

"Geminizi örten tüm o saçmalıkların arasından bakıp görebilirseniz, şu anda fiyordun dibine doğru, yarım kilometre kadar iskelenizde seyrediyorum."

Hollis derin bir nefes aldı ve Collins'e bakıp, "Şu anda bir gemi bize doğru geliyor," dedi. "Talimatlarınız nedir?"

Collins duyduklarına inanamamıştı, Albay'a bön bön baktı bir süre. Sonra, "Ne? Tabii, tabii!" diye bağırdı. "Söyleyin ona, bizi çeksin çıkarsın hemen buradan."

Collins'in mürettebatı çılgınlar gibi çalışmaya başladı ve önce demir zincirlerini boşaltıp gemiyi kurtardıktan sonra, rıhtım palamarlarını hazırladılar.

Stewart mükemmel bir kaptan olduğunu gösterdi ve Sounder'ın kıçını, iki usta manevrayla Lady Flamborough'nun burnu altına yanaştırdı. Yolcu gemisinden atılan halatlar hemen diğer gemiye bağlandı ve çekme hazırlığı tamamlandı. Birkaç halatla geminin çekilmesi pek güvenceli olmayacaktı, ama nasıl olsa gemiler fırtınalı denizlerde uzun mesafeler seyretmeyeceklerdi ve kısa mesafe için de bu bağlantı yeterli görülüyordu.

Stewart önce düşük hızla biraz yol alıp halatların gerilmelerini sağladı ve sonra makine dairesine tam yol emrini verdi. Bir yandan buzula, bir yandan da çektiği gemiye bakıyordu. Sounder, Lady Flamborough'nun yarı tonajındaydı ve kendinden iki kat büyük bir gemiyi çekmek için dizayn edilmemişti, ama görevini büyük bir gayretle yerine getirmeye çalışıyordu.

İlk önce hiçbir hareket olmadı. Derken yavaş yavaş Sounder'in önünde belli belirsiz köpükler oluşmaya başladı. Bu onun yavaş yavaş hareket etmeye, yerinden kımıldamazmış gibi görünen lüks yolcu gemisini buzulun yanından çekmeye başladığına bir işaretti.

Tehlikenin büyüklüğüne rağmen, mürettebat, yolcular ve Özel Operasyon Birliği, plastik örtüleri parçalayıp güverteye çıkmışlar olanları izliyorlardı. Lady Flamborough, önce birkaç metre yerinden kımıldamış ve sonra, Sounder'in peşine takılıp o tehlikeli yerden uzaklaşmaya başlamıştı.

Her iki gemiden yükselen sevinç çığlıkları, fiyordun derinliklerinde yankılanıyordu. Kutlama çığlıklarının kesilmesinden bir süre sonra, korkunç bir çatlama sesi ve arkasından da büyük bir gürültü duyuldu. Güvertede bulunanlar, gözlerini korkuyla açıp başlarını çevirdiler, hava sanki birden elektriklenmiş gibiydi. Buzulun ön duvarı, herkesin gözleri önünde önce hafifçe sallandı ve kopup yan yatan koca bir petrol tankeri gibi fiyordun sularına doğru yıkıldı. Koca buzdağının meydana getirdiği dalgalar birkaç saniye içinde iki gemiye ulaşmış ve ikisini de küçük birer tekne gibi sallayarak fiyordun ağzına doğru itmişti. Buzuldan ayrılan koca buzdağı, önce suyun içine gömüldü sonra bir bölümü su üstüne çıkıp yüzmeye başladı. Yeni oluşan buzdağı güneşin altında portakal renkli bir elmas gibi parlıyordu. Bu olağanüstü manzarayı seyredenler, kurtulduklarına hâlâ inanamıyorlardı.

56

İlk önce bir karmaşa oldu ve bağırışlar, silah sesleri duyuldu Mısırlılar, yemekhanenin önünden geçen trenden kendilerine ateş edenlerin kaç kişi olduklarını anlamışlardı. Sabahın alacakaranlığında ışıklarını söndürüp ateşe karşılık verdiler, ama bir süre sonra karşı taraftan ateşin kesildiğini anladılar. Şaşkına dönmüşlerdi. Ahşap binalar arasından geçen yollar korkunç bir sessizliğe büründü. Mısırlı teröristler yemekhaneden çıkmak için hiçbir harekette bulunmadılar.

Sonra, ikisi yemekhanenin ön kapısından, dördü arka kapısından olmak üzere altı kişi sürüne sürüne dışarı çıktı, çember oluşturup içeridekileri koruma ateşi içine aldı.

Başında siyah bir sarık olan uzun boylu lider, dudakları arasındaki düdüğü çalarak adamlarını yönlendiriyordu.

Mısırlı teröristler, Pitt'in korktuğu gibi, çok iyi eğitim görmüş ve güçlü adamlardı. Sokak çatışmalarında ve göğüs göğüse mücadelelerde çok iyi oldukları söylenebilirdi. Liderleri de onları çok iyi yönetiyordu. Önce diğer binaları kontrol etmişler ve daha sonra büyük bir dikkatle ilerleyip cevher kırma fabrikasını hilal biçiminde sarmışlardı.

Liderin bağırarak, Arapça bir şeyler söylediği duyuldu. Ses çıkmayınca, bu kez başka biri, başka bir noktadan seslendi. Pitt, 'Herhalde fabrikadaki teknisyen, uçuş ekibi ve nöbetçilere sesleniyor' diye düşündü.

Pitt başını kaldırıp pencereden bakamıyordu, adamlar çok yakındaydılar. Üzerindeki terörist giysisi ve kayak maskesini sıyırıp yere attı ve kayak ceketinin cebinden sapı uzatılabilen küçük bir ayna çıkardı. Sapını açıp uzattı ve bir periskop gibi çevirerek pencere eşiğinin üzerine kaldırdı.

İlk gördüğü hedef yüzde doksan gizlenmişti, ama yine de ona isabet ettirebilirdi. Silahının atış şeklini belirten küçük kolu, 'TAM OTOMATİK'den 'TEK ATIŞ'a aldı, yavaşça doğruldu, nişan aldı ve tetiği çekti.

Öldürücü Thompson'un mermisi hedefini bulmuştu; siyah sarıklı adam, birkaç adım attı, sendeledi, suratı bembeyaz oldu ve hiçbir şey söyleyemeden, yüzükoyun yere kapaklandı.

Pitt yerine çöktü, silahını indirdi ve tekrar aynaya baktı. Teröristler ortalıkta görünmüyorlardı. Küçük barakaların ya da paslanmış eski maden ekipmanlarının

arkasına gizlenmiş olmalıydılar. Pitt onların pes etmeyeceklerini, komutan yardımcısından emir beklediklerini biliyordu.

Gunn arkadaşının işaretini gördü ve yolun karşı tarafındaki kulübenin ince tahta kapısında on tane delik bırakan bir salvo atış yaptı. Kapı, yavaş yavaş açıldı ve iki büklüm olmuş bir vücut yere yığıldı.

Ama adamlar hâlâ ateş açmıyorlardı. Pitt onların hiç de aptal olmadıklarını düşündü. Karşılarında büyük bir güç olmadığını anlamış olmalıydılar. Büyük ihtimalle bir araya toplanmış, durum değerlendirmesinde bulunuyorlardı.

Helikopterlerinin kendilerine saldırmış olan bu tanımadıkları adamların elinde olduğunun ve o adamların cevher kırma tesisinde mahsur kaldıklarının da farkındaydılar kuşkusuz.

Pitt yerinden ayrıldı ve çömelerek Gunn'ın yanına gitti. "Ne yapmayı planlıyorlar sence?" diye sordu.

"Sessizce bekliyorlar. Helikopterlerine bir zarar gelsin istemiyorlar kuşkusuz."

"Bana kalırsa ön kapıdan saldırır gibi yapacak, bizi yanıltacak ve yan ofisten girecekler."

Gunn başını salladı. "Olabilir. Bu pencerelerden uzaklaşıp kendimize sığınacak daha iyi bir yer bulmalıyız. Nereye gideyim istersin?"

Pitt başını kaldırıp yukardaki iskelelere baktı. "Oraya çık ve dikkatli ol. Ön kapıdan saldırırlarsa bağırarak haber ver, onları ateş altına al. Geri çekildiklerinde tekrar buraya gel. Helikopter hizasında ateş açamazlar."

"Tamam, gidiyorum."

Pitt yan büronun çevresinden dolaştı ve kapı eşiğinde durup Giordino ve Findley'ye baktı, "Sizin oralarda durum nasıl?" dedi.

Giordino bir kürek dolusu maden cevherini, önündeki yığına attı ve başını kaldırıp, "Giordino Kalesi plana göre hazırlanıyor," dedi.

Findley de durdu ve ona baktı, "G'den önce F gelir, Findley Kalesi," dedi."

Giordino suratını buruşturup Findley'ye baktı ve "Kaybedersek Findley, kazanırsak Giordino Kalesi adını alır o zaman," dedi.

Pitt, bu kadar güç durumda bile böyle saçmalayan arkadaşlara sahip olmanın verdiği acıyla başını iki yana salladı. Ama onlara teşekkür borçlu olduğunun da bilincindeydi. Bu adamlar, bu kadar kalabalık bir terörist grubuna karşı savaşmak yerine, tüm işleri Hollis ve adamlarına bırakıp, rahat bir yerde sonucu

bekleyebilirlerdi pekâlâ. Pitt içinden, onlara bir şey olmaması için dua etti.

Onlara baktı ve "Bu meseleyi daha sonra halledersiniz," dedi. "Beni aşıp gelirlerse, onlara iyi bir karşılama töreni yapmalısınız."

Döndü ve rutubet kokan ofise girip, Thompson'unu bir kenara masayı ters çevirdi, çelik dosya dolabını ve koca bir demir sobayı yan yana getirip kendine güzel bir siper hazırladıktan sonra yere uzandı ve düşmanı beklemeye başladı.

Fazla beklemedi. Bir dakika kadar sonra, dışarda, taşlar üzerinde bir ayak sesi duyar gibi oldu. Ses hemen kesildi, ama birkaç saniye sonra tekrar duyuldu. Thompson'unu kaptı ve beklemeye başladı.

Pencerenin camını kırıp içeriye yuvarlanan bombayı gördüğünde, Gunn'ın haykırışını da duydu, ama arkadaşı biraz geç kalmıştı. Arkasından bir tane daha geldi. Pitt kendini yere attı ve çelik dolabın arkasına girmeye çalıştı. Bir yandan da, bunu düşünemediği için kendine küfürler yağdırıyordu.

Her iki el bombası da aynı anda, kulakları sağır edici bir gürültüyle patladı. Ofisin içi bir muharebe alanına dönmüş, eşyalar parçalanırken, kâğıt parçaları havada uçuşmaya başlamıştı. Duvar dışarıya doğru parçalandı ve tavanın büyük bir kısmı aşağıya çöktü.

Pitt patlayan bombalara hiç bu kadar yakın olmamıştı, gürültü ve sarsıntı onu serseme çevirmişti. Yuvarlak demir soba, şarapnel parçalarıyla delik deşik olmuş, ama Pitt'i onlardan korumuştu. Çelik dosya dolabı eğilip bükülmüştü ama o da kalkan görevini yapmıştı. Pitt'in sadece sol kalçasında derin fakat ince bir kesikle, yanağında yaklaşık beş santimlik bir yara vardı.

Pitt bir an için binanın yanmaya başladığını sandı; Fakat ahşap kısımları ıslak olan duvarlar, bir an için parlar gibi olmuş, ama sonra sönmüşlerdi. Silahını yakalayıp otomatiğe getirdi ve namlusunu parçalanmış ön kapıya doğrulttu. Yanağındaki yaradan kan akıyordu. Yıkık duvardan saldıran dört teröristin mermileri başının üzerinden geçerken, gözlerini bile kırpmadı.

Silahını onlara doğrultup tararken ve onları kasırgada parçalanan ağaçlar gibi paramparça ederken de içinde ne bir acıma ne de korku hissetti. Adamlar kurşun selinin altında silahlarını havaya fırlattılar, kollarını sağa sola savurdular ve sonra da paramparça eşyalarla dolu döşemeye yığılıp kaldılar.

Arkadan üç tanesi daha geldi. Pitt yine bir salvoyla ikisini hakladı, fakat üçüncüsü, çok çevik bir adamdı ve kendisini, üzerinden dumanlar çıkan bir divanın arkasına atmayı başardı.

Findley'nin, dizleri üzerine çökerek gönderdiği mermiler, Pitt' in başının üzerinden geçti ve kanepenin alt kısmını paramparça etti. Arkasından bir sessizlik oldu ve divanın arkasındaki teröristin bir kolu, cansız olarak yere düşüp öylece hareketsiz kaldı.

Giordino toz bulutu ve barut dumanı arasından birden ortaya çıktı ve Pitt'i omuzlarının altından yakalayıp kırma makinesinin yakınındaki bir cevher vagonunun arkasına götürdü. Sırıtarak arkadaşına baktı ve "Hep böyle ortalığı berbat edersin," dedi. Sonra yüzü kaygıyla gerildi ve "Yaraların ağır mı dostum?" diye sordu.

Pitt yüzündeki kanları sildi ve bacağındaki yaranın, pantolonunun üzerine çıkan kan izlerine baktı. "Allah kahretsin!" diye homurdandı, "En güzel kayak pantolonum mahvoldu. Şimdi çok kızdım işte."

Findley yanına gelip diz çöktü, pantolonu kesti ve yarayı sarmaya başladı. "Öyle bir patlamadan bu kadar yarayla kurtulman mucize."

Pitt dişlerinin arasından, "El bombalarını nasıl da düşünemedim," diye söylendi. "Bunu tahmin etmem gerekirdi."

Giordino başını salladı ve "Kendini suçlama" dedi. "Biz bu gibi işlere alışık değiliz ki."

Pitt, "özel operasyon Birliği buraya gelene kadar hayatta kalmak istiyorsak elimizi çabuk tutmalıyız," dedi.

Findley, "Artık bu yönden saldırmazlar," dedi. "Patlama dışarıdaki merdiveni parçaladı. Üç metrelik ahşap sütundan çıkmaya çalışırlarsa kabak gibi ortaya çıkarlar." Durdu, düşündü ve "Şeytan diyor yak helikopteri, çek git," diye söylendi.

Gunn portatif merdivenden aşağıya inip yanlarına geldi ve "Acele etmeyin," dedi. "Bu adamları henüz bitiremedik. En az yirmi tanesi daha, aşağıdan demiryolunu izleyerek buraya doğru geliyor. Yedi sekiz dakika sonra buradalar."

Giordino, Gunn'a anlamamış gibi baktı. "Kaç kişi dedin?"

"On beşten sonra saymayı bıraktım."

"Helikopteri yakıp yok etmek zaman geçtikçe imkânsız hale geliyor," dedi Findley.

Pitt, "Hollis'le adamları neredeler peki?" diye sordu.

Gunn bitkin bir tavırla başını iki yana salladı. "Onlardan hiç haber yok

dostum, bilemiyorum," dedi. "Teröristlerin arkasında, iki muhafızla gelen dört de rehine var gibi geldi bana. Sonra dürbünü alıp baktım ve içlerinden birinin baban olduğunu anladım. Baban ve bir kadın, iki erkeğe yardım ediyorlardı."

Pitt derin bir nefes aldı ve "Bu, Hala Kâmil olmalı," dedi. "Şükürler olsun, demek babam da yaşıyor."

Giordino, "Peki, diğer ikisi?" diye sordu.

"Onlar da Başkan Hasan ve de Lorenzo olmalılar."

Findley, Pitt'in yaralarını sardıktan sonra içini çekti ve “İşte," dedi. "Artık erken emekliliğini isteyebilirsin."

Pitt onu duymamış gibi, hafif bir sesle, "Teröristler, babamla diğerlerini, rahatça kaçabilmek için kalkan olarak kullanmayı düşünüyorlar," dedi.

Gunn, "Helikopteri vermezsek, onları teker teker öldürebilirler," dedi.

Pitt başıyla onu onayladı. "Haklısın, ama teslim olsak bile öldürmeyecekleri ne malûm? Hala Kâmil'i iki kez öldürmek istediler ve Başkan Hasan'ı da öldürmek istiyorlar."

"Bana sorarsan, ateşkes ve görüşme isteyebilirler."

Pitt saatine baktı. "Zamanlarının az olduğunu biliyorlar. Ama biz yine de biraz zaman kazanabiliriz."

Giordino, ona baktı. "Plan nedir?" diye sordu.

"Mücadeleyi sonuna kadar sürdüreceğiz." Pitt sonra Gunn'a baktı. "Rehinelerin yanında çok terörist var mı?" dedi.

"Hayır, öndeki grubun yaklaşık iki yüz metre kadar arkasından geliyorlar ve yanlarında sadece iki muhafız var." Gunn, Pitt'in gözlerindeki ifadeden ne düşündüğünü anlamış gibi başını salladı, “İki muhafızı temizleyip, Hollis ve adamları gelinceye kadar Senatör ve diğerlerini korumamı istiyorsun, değil mi?" dedi.

"Sen içimizdeki en çevik, en hızlı adamsın Rudi. Binadan görünmeden çıkıp, biz onları oyalarken muhafızların arkasına geçebilecek biri varsa o da sensin."

Gunn, "Bana güvendiğine sevindim. Umarım başarırım."

"Başaracağından eminim."

"Burada kaleyi korumak için üç kişi kalacaksınız ama."

Pitt, "Bunu yapmak zorundayız." dedi. Sonra sendeleyerek ayağa kalktı ve daha önce çıkarıp yere attığı terörist giysisini ve maskesini alıp ona uzattı. "Bunları giy, onlara benzersen rahat edersin," diye ekledi.

Gunn olduğu yerde kalakaldı, arkadaşlarını yalnız bırakmak istemiyordu.

Giordino koca elini Gunn'ın omzuna atıp onu cevher kırma tesisini boylu boyunca kateden bakım ünitesine açılan bir kapağın önüne götürdü. "Buradan çıkabilirsin. Ama çıkmadan önce biraz beklemen gerekecek, onları oyalamalıyız."

Gunn yere uzanırken, dönüp arkadaşlarına baktı. Onları bir daha sağ olarak görüp göremeyeceğini bilmiyordu. "Buraya döndüğümde sizi bulmalıyım, tamam mı?" dedi. "Bensiz sakın gitmeyin."

Sonra yavaş yavaş aşağıya süzüldü ve gözden kayboldu.

57

Hollis, Lady Flamborough mürettebatının yüzme havuzu üzerinde aceleyle inşa ettiği küçük helikopter platformuna baktı. Posta Güvercini denen minik helikopterlerden biri platforma inmişti, askerlerden birkaçı ona binmek üzere hazırlanıyordu.

Albay Hollis, maden tarafından gelen silah seslerini duyunca başını çevirip baktı. Sonra Dillinger'a dönüp, "Hadi, şunları yükleyin de kalkın artık," diye bağırdı. "Orada birileri bizim için savaşıyor."

Hollis'in yanına gelen Kaptan Collins, "Teröristler herhalde madenden kaçacaklardı," dedi.

Hollis dudaklarını büzüp başını salladı. "Ben de Dirk Pitt ve arkadaşlarını tam onların kucağına attım."

Collins, "Zamanında yetişip onları ve rehineleri kurtarabilir misiniz?" diye sordu.

Hollis umutsuz bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Pek sanmıyorum."

Rudi Gunn binadan çıkıp boş vagonların arasından sürünerek ilerlerken, yağmurun başladığını görünce sevindi. Yağmur onu gözlerden saklayacaktı. Şantiyelerin bulunduğu yerden uzaklaşınca, maden ocağının birkaç yüz metre altına inen tepeden aşağı süzüldü, gerisin geriye maden cevheri kırma tesisinin girişine doğru yönlendi.

Dekovil hattını buldu ve raylar üzerinde yürümeye başladı. Yağmurdarı ilerisini iyi göremiyordu. Birkaç dakika sonra, biraz uzağında, yağmurun altında birkaç insan şekli fark etti ve birden durup yere çömeldi. Dördü oturuyor, ikisi ise ayakta bekliyordu.

Gunn ne yapacağını bilemedi. Sonra oturanların rehine, ayaktakilerin de terörist olabileceğine kanaat getirdi. Fakat tahmine dayanarak ateş açamazdı tabii. Yine de kimin dost kimin düşman olduğunu anlamak ve onlara yeterince yaklaşabilmek için, üzerindeki terörist giysisinden yararlanabilirdi.

Ama sadece birkaç kelime Arapça bilmesi, bu konudaki en büyük engeldi. Bir süre düşündü ve sonra kalkıp, kararlı adımlarla onlara doğru ilerledi. Gruba yaklaşınca, aksanına dikkat edip, sakin olmaya çalışarak, "Selamûnaleykum," dedi ve aynı kelimeyi iki kez daha tekrarladı.

Adamlar ellerindeki makineli tüfekleri aşağıda tutuyorlardı, ama namlular Gunn'a yönelikti. Bir tanesi bir şeyler söyledi ama Gunn hiçbir şey anlamadı. Ama adamın Arapça, "Sen de kimsin?" diye sormuş olması ihtimali fazlaydı.

Heckler & Koch otomatiği göğsüne bastırıp sıkı sıkı tutarken, Peygamber'in isminin kendisini kurtaracağını düşündü ve "Mudiye mırıldandı. Adam kim olduğunu sorduysa, yerinde bir cevap vermiş oluyordu tabii.

Adamların silahlarının namlularını yere doğrultup, başlarını da rehinelere döndürdüklerini görünce rahatladı. Sakin adımlarla yaklaştı ve rehineleri ateş hattından çıkaracak şekilde onlara yanaştı.

Sonra başını adamlara çevirmeden ve gözlerini rayların arasında oturan rehinelerden ayırmadan, silahını ateşledi.

Ammar ve adamları, madenin yakınına geldiklerinde yorgunluktan yere düşmek üzereydiler. Sürekli yağan yağmur, giysilerini sırılsıklam yapmış ve ağırlaştırmıştı. Biraz daha gayret ettiler ve bir süre sonra, bir zamanlar maden ekipmanının muhafaza edildiği bir sundurmaya sığındılar.

Ammar bir tahta sıranın üzerine oturdu, başı göğsüne düşmüştü, güçlükle nefes alıyordu, İbn Telmuk'un, yanında bir adamla geldiğini görünce, başını kaldırıp baktı.

İbn Telmuk, "Bu arkadaş Mustafa Osman," dedi. "Bir komando grubunun şeflerini öldürüp içinde helikopter olan cevher kırma tesisini ele geçirdiklerini söylüyor."

Ammar dudaklarını büzdü ve "Buna nasıl izin verdiniz?" diye bağırdı.

Osman'ın siyah gözlerinde panik izleri görülüyordu. "Şey... diye kekeledi, "Kimse bizi uyarmadı. Dağdan gelmiş olmalılar. Nöbetçileri safdışı bırakıp, treni ele geçirdiler ve bize ateş açtılar. Karşı saldırıya geçtik ama cevher kırma tesisinde direniyorlar."

Ammar buz gibi bir sesle, "Kaç kişi kaldınız?" diye sordu.

"Şu anda yedi kişiyiz."

Durumları Ammar'ın tahmin ettiğinden de kötüydü. "Peki, bu size saldıran komandolar kaç kişi?"

"Yirmi, belki de otuz, bilemiyorum."

Ammar başını salladı ve alay eder gibi, "Vay canına!" dedi. "Demek yedi kişiyle otuz komandoyu çevirdiniz ha? Buna inanmamı mı bekliyorsun salak?

Adamların sayısını doğru söyle, yoksa Telmuk boğazını kesecek."

Osman, Ammar'ın yüzüne bakamıyordu. Korkudan donup kalmıştı. "Kesin olarak söylemek imkânsız," diye kekeledi. "Dört, beş, belki daha fazla olabilirler."

"Tüm bunları dört kişi mi beceriyor yani?" Ammar öfkeden kudurmak üzereydi, ama kendini kontrol etmesi gerektiğinin bilincindeydi. "Ya helikopter?"

Osman rahatlamış gibiydi. Derin bir nefes aldı ve heyecanlı bir sesle, "Helikopter sağlam," dedi. "Onun bulunduğu yere ateş etmedik hiç. "

İbn Telmuk, "Evet ama" dedi, "komandoların onu sabote edip etmediklerini bilmiyoruz."

Ammar kendini kontrol etmeye çalışarak, "Onu uçar vaziyette ele geçiremediğimiz takdirde işimiz bitiktir," dedi. "Yapabileceğimiz tek şey, sayıca çok olma avantajımızdan yararlanarak, her yandan aynı zamanda saldırıp orasını ele geçirmek."

İbn Telmuk, "Rehineleri kullanıp onlarla bir anlaşma yapabiliriz," dedi.

Ammar, "Olabilir," dedi. "Amerikalılar, ölüm tehditleri karşısında çok zayıf insanlardır. Sen adamları saldırı için hazırlarken, ben de onların şefleriyle konuşmaya çalışacağım."

"Dikkatli ol Süleyman Aziz."

"Gözün bende olsun. Maskemi çıkardığımda saldırıyı başlat."

İbn Telmuk onu başıyla selamladı ve gerekli emirleri vermeye başladı. Ammar pencerenin birinden, bir zamanlar beyaz olan ama şimdi iyice sararmış ve kenarları parçalanmış bir perdeyi yırtıp çıkardı ve bir süpürge sopasına bağlayıp dışarıya çıktı.

Cevher kırma tesisine kadar, diğer bina ve kulübelerin kenarlarına gizlenerek yürüdü. Oraya yaklaştığında sokağın karşı köşesine geçti. Orada bir süre durup düşündü ve sonra elindeki sopaya bağlı perdeyi aşağı yukarı sallamaya başladı.

Kimse ateş açmamıştı ama başka hareket de yoktu. Ammar İngilizce bağırdı. "Sizinle görüşmek istiyoruz!"

Birkaç saniye sonra, içerden bir ses geldi. "No hablo Ingles."

Ammar birkaç saniye süren bir şaşkınlık devresi geçirdi, ama kendisini çabuk toparladı, içerdekiler Şili polisi miydi yoksa? Eğer öyleyse, düşündüğünden daha

etkiliydiler demek ki. İngilizcesi iyiydi ve biraz da Fransızca konuşabilirdi, ama hiç İspanyolca bilmiyordu. Elindeki barış bayrağını kaldırdı ve cevher kırma tesisinin önüne kadar yürüdü.

İspanyolca barış sözcüğünün paz olduğunu biliyordu, arka arkaya paz'diye bağırdı. Bir süre sonra, ön kapı açıldı ve bir adam, hafifçe topallayarak, ona doğru birkaç adım kalıncaya kadar yürüdü.

Yabancı uzun boylu, güçlü kuvvetli bir adamdı ve pencerelerden, kapılardan üzerine doğrultulmuş namlulara karşın, yeşil gözlerinde en küçük bir korku işareti görülmüyordu. Gözleri Ammar'ın üzerine dikilmişti. Dalgalı ve uzun siyah saçları vardı ve yüzü güneş yanığıydı. Dudaklarında hafif alaylı bir tebessüm vardı, bu hali pek yakışıklı olmayan erkeksi yüzünde hınzırlıkla katı yüreklilik arası bir ifade belirmesine neden oluyordu. Yanağında, hâlâ kan sızan bir yara vardı ve bir bacağı da sarılıydı.

Üzerinde kalın kayak giysisine rağmen Ammar kaslı bir vücut yapısına sahip olduğunu tahmin edebiliyordu. Bir eli çıplaktı, ama kayak ceketinin kolundan serbestçe dışarıya çıkmış diğer elinin eldivenli olduğu görülüyordu. Karşısındaki adamın çok tehlikeli biri olduğunu anlamak için, Ammar'a birkaç saniye yetmişti. Hafızasını zorladı ve bildiği birkaç İspanyolca sözcük ve deyimi hatırlamaya çalıştı. 'Konuşabilir miyiz?' cümlesini hatırlamıştı. "Podemos hablar?"

Karşısındaki adamın yüzünde alaycı bir gülümseme belirmişti.

"Porqué no?"

Ammar bunun, "Neden olmasın?" anlamına gelebileceğini düşündü ve "Hacer capitular usted?" diye devam etti.

Pitt birden elini salladı ve İngilizce olarak, "Hadi boşver bu saçmalığı, senin İspanyolcan benimkinden de berbat," dedi. "Soracağın soruya şimdiden hayır diyorum. Asla teslim olmayız."

Ammar şaşırtıcı olaylar karşısında genelde kendisini hemen toparlar ve şaşkınlığını belli etmezdi, ama bu adamın askeri üniforma yerine pahalı kayak giysileri giymiş olması onu gerçekten şaşırtmıştı. Aklına ilk gelen şey, onun bir CIA ajanı olabileceği oldu.

"Adınızı sorabilir miyim bayım?"

"Dirk Pitt."

"Ben de Süleyman Aziz Ammar'ım ve..."

"Senin kim olduğun umurumda değil."

Ammar her zamanki soğukkanlılığını muhafaza ediyordu. "Nasıl isterseniz Bay Pitt!" dedi. "Şey acaba Senatör Pitt'le bir yakınlığınız var mıydı?"

"Politikacılarla hiç ilgim yoktur."

"Ama onu tanıdığınıza eminim. Birbirinize de benziyorsunuz. Oğlu olabilir misiniz acaba?"

"İşimize baksak nasıl olur? Bu yağmur altında şampanyamı bırakıp geldim."

Ammar kendini tutamayıp güldü, inanılmaz bir adamdı bu. "Sizde bana ait bir şey var. Onu sağlam olarak vermenizi istiyorum."

"Haa, şu helikopterden bahsediyorsunuz galiba, öyle mi?"

"Elbette."

"Biz elimize geçeni geri vermeyiz, istiyorsan gelir alırsın."

Ammar yumruklarım birkaç kez sıkıp açtı. Bu adam tahmininden de zordu, içini çekti ve yumuşak bir sesle, "Onu bana vermezseniz," dedi, "benim adamlarımdan bazıları, sizler ve hiç kuşkusuz babanız da ölecek."

Pitt gözlerini bile kırpmadı, “İki Başkanla, Hala Kâmil'i unuttun dostum. Tabii kendini de katmalısın listeye. Toprağı senin kanın da ıslatmalı."

Ammar'ın öfkesi gittikçe kabarıyordu. "Bu kadar inatçı olabileceğine inanamıyorum doğrusu. Daha fazla kan akıtarak ne kazanacaksın ki?"

Pitt sert bir sesle, "Sizin gibi pisliklerden korkacağımızı sanıyorsan, büyük yanılgı içindesin," dedi. "Savaş istiyorsan savaşırız, ama masum rehinelerle uğraşmaktan vazgeç. Burada terör sökmez. Ben sadece kendi yasalarımı tanırım, içimizden bir kişinin ölmesi karşısında, sizden en az beş kişi gidecektir, bundan emin olabilirsin."

Ammar içini çekti ve tekrar yumruklarını sıkıp, "Buraya yağmur altında boşa konuşmaya gelmedim," dedi. "Söyle, helikopter sağlam mı?"

"Üzerinde bir çizik bile yok. Ayrıca, pilotların da uçmak için hazır, yaralı filan değiller. Nasıl, memnun oldun mu bari?"

"Akıllı bir adamsan, silahını bırakıp teslim olur ve helikopterimle adamlarımı da bırakırsın."

Pitt omuzlarını silkti, "Cehenneme kadar yolun var," dedi.

Ammar karşısındakini korkutamadığı için, sinir krizi geçirmek üzereydi. Dişlerini sıktı ve "Kaç adamın var sanki?" diye tısladı. "Dört ya da beş? Bire karşı sekiz çoğunluktayız."

Pitt fabrikanın çevresinde yatan cesetleri gösterdi ve "Şunlara bak öyle konuş," dedi. "Haa, helikopteri sabote edeceğimi de sanma sakın. Eğer alabilirsen, yani buna gücün yeterse, sağlam olarak senindir. Ama eğer rehinelerden birine bir şey yaparsan, o koca helikopterini birkaç saniyede bir alev yığını haline getirir, parçalarını havaya savuranım. Tamam mı?"

"Son sözün bu mu?"

"Şimdilik öyle."

Ammar birden, bir şey hatırlamış gibi onun gözlerine baktı. "Özel Operasyon Timi'ni buraya getiren de sensin, değil mi?" diye sordu.

Pitt hafifçe gülümsedi. "Şansın da rolü var tabii. Denizin dibinde General Bravo'nun enkazını ve bir de plastik tabakasını bulunca her şeyi anladım."

"Kendini küçümseme Bay Pitt. Ben, çakalın tilkiyi alt ettiğini bilirim."

"Tilki mi? Sen de kendini çok büyük görüyorsun dostum. Sen ancak bir sinek kurdu olabilirsin."

Ammar gözlerini kısarak onun yüzüne baktı ve dişlerinin arasından, "Seni kendi ellerimle öldüreceğim Pitt," diye tısladı. "Vücudunu delik deşik edecek ve bundan büyük zevk alacağım. Buna ne diyeceksin peki."

Pitt'in yüzünde en küçük bir öfke ve nefret ifadesi yoktu. Karşısındakine, bir hayvanat bahçesinde cam akvaryumlarda bulunan korkunç yılanlara bakıyormuş gibi bakıyordu.

Birden sırtını Ammar'a döndü ve fabrikanın kapısına doğru yürürken, "İyi oynuyorsun, artist olmalısın," dedi.

Ammar elindeki ateşkes bayrağını büyük bir öfkeyle yere fırlattı ve ters yöne dönüp yürüdü. Ama dönerken, iç cebinden 9 mm çapında bir Amerikan Ruger P-85 yarı-otomatik silahı da yıldırım gibi çıkarmıştı.

Aniden durup döndü, yüzündeki maskeyi sıyırıp fırlattı ve diz üstü çöküp silahı iki eliyle sıkıca kavradı. Nişangâh, Pitt'in sırtını gösterince, tetiğe altı kez birbiri ardına dokundu.

Mermilerin, Pitt'in sırtındaki kayak ceketini parçaladığını ve mermi darbelerinin, nefret ettiği düşmanını öne, fabrikanın duvarına doğru

sendelettiğini büyük bir zevkle gördü.

Ammar düşmanının yere düşmesini beklerken, silahını da indirmişti. Pitt'in daha yere düşmeden önce öldüğünden emindi.

58

Ammar birkaç saniye içinde, Pitt'in beklediği hareketi yapmadığını anladı.

Pitt yere düşmemiş ve dönerek ona bakmaya başlamıştı. Yüzünde şeytani bir gülümseme vardı.

Ammar aldatıldığını anlamıştı. Pitt onun, arkasından kalleşçe ateş edeceğini tahmin etmiş ve sırtını, kalın kayak ceketinin altına geçirdiği bir çelik yelekle korumuştu.

Ammar büyük bir şaşkınlık içinde Pitt'in eldivenli elinin takma olduğunu anladı. Pitt, kayak ceketinin açık fermuarı altından elini çıkardı. Elinde koca bir Colt45 otomatik tabanca tutuyordu.

Ammar, Ruger'ini tekrar doğrulttu, ama Pitt ondan önce davranmıştı.

Pitt'in ilk mermisi, Ammar'ın sağ omzuna isabet etti ve onu yana doğru savurdu, ikinci mermi çene kemiğini parçaladı, üçüncüsü, yüzüne siper etmek üzere kaldırdığı elinin bileğini paramparça etti ve dördüncü mermi de bir yanağından girip diğerinden çıktı.

Ammar adamlarının ateş açtıklarından ve Pitt'in, bir çizik bile almadan cevher kırma tesisine girdiğinden habersiz yere yuvarlandı. Tesisin içinden açılan ateş altında, İbn Telmuk'un, kendisini omuzlarından tutup, çelik bir su tankının arkasına çektiğini de hayal meyal fark etti. Yavaşça elini uzatıp sadık adamının kolunu yakaladı ve onu kendisine doğru çekip, "Seni göremiyorum," diye mırıldandı.

Telmuk kemerindeki bir paketten büyük bir ameliyat pamuğu çıkardı ve Ammar'ın, bir zamanlar gözlerinin bulunduğu etin üzerine bastırdı. "Üzülme, Allah'ın izniyle senin gözlerin ben olurum."

Ammar öksürdü ve parçalanmış çenesinden boğazına giden kanları tükürdü. "O şeytan Pitt'i ve rehineleri parçalamanızı istiyorum. Gebertin hepsini."

"Saldırıya başladık, merak etme sen. Birkaç dakikalık ömürleri kaldı."

"Eğer ölürsem... Yezid'i gebert."

"Sen ölmeyeceksin."

Ammar yine öksürdü ve kan tükürdü. "Durum kötü... Amerikalılar helikopteri sağlam bırakmazlar. Adadan başka bir yolla kaçın. Beni... beni bırak. Senden son

isteğim bu."

Telmuk, hiçbir şey söylemedi ve Ammar'ı kollarına alıp çatışma alanından uzaklaştırdı.

Bir süre onu kucağında taşıdı ve sonra yumuşak bir sesle, "Sakın moralini bozma Süleyman Aziz," dedi. “İskenderiye'ye birlikte döneceğiz."

Pitt tesisin kapısından içeriye dalıp, sırtındaki iki çelik levhadan birini çekerek göğsüne koydu ve destek vermek üzere Giordino'nun yanına koştu. Bina ateş altındaydı ve ince ahşap duvarlara her yandan mermi yağıyordu.

Kendini yere atarken, "Şimdi de güzel ceketim parçalandı," diye söylendi.

Olduğu yerde kıvrılarak çelik yeleğini giymeye çalışan Giordino,

"Sana, orada dururken, önden ateş etseydi, şimdi ölü bir adamdın. Dönerken, arkandan ateş edeceğini nasıl anladın?" diye sordu.

"Nefesi kokuyordu ve gözleri küçülmüştü."

Findley pencereden pencereye koşuyor, üzerindeki el bombalarını, emniyet pimlerini çeker çekmez dışarıya fırlatıyordu. Bir ara, "Geliyorlar!" diye bağırdı.

Giordino yuvarlanarak, içi maden cevheri dolu bir el arabasının arkasına sığındı ve silahını ateşledi. Pitt parçalanmış yan büroya nasılsa tırmanmış olan iki teröristi görünce, tam zamanında Thompson'unu doğrulttu ve tetiğe bastı. Ammar'ın küçük ordusu her yandan saldırıyordu. Teröristlerin küçük kalibreli AK-47'lerinin keskin takırtıları, Pitt'in 45 kalibre Thompson'unun korkunç gürültüsü ve Findley'nin kesik namlulu tüfeğinin bumlaması birbirine karışmıştı.

Giordino sırtüstü yatıp arkadaşları için koruma ateşi açtı ve üçü birden, daha önce kurdukları barikatın arkasına mevzilendiler. Teröristler, karşılarında ellerini havaya kaldırıp teslim olan kimse göremeyince şaşkına dönmüşlerdi. Binadan içeriye girer girmez, düşmanın sayıca üstünlükleri karşısında hemen teslim olacağını sanmışlardı. Birden, cevher kırma makinesinin üzerinden açılan yaylım ateşi karşısında iyice şaşkına döndüler.

Pitt, Giordino ve Findley, ilk saldıranları haklamışlardı, ama Araplar çok cesur adamlardı ve her şeyi çabuk öğreniyorlardı. Arkadan gelenler, durumu görünce, kendilerini hemen yere atmış ve arkadaşlarının cesetlerini kendilerine siper etmişlerdi.

Ortalık savaş alanına dönmüştü, silahlar ve el bombaları patlıyor ve birbirinden çok farklı iki kültürün insanları, iki ayrı dilden bağırarak küfürler

savuruyorlardı. Binanın her yanı sallanıyordu. Mermiler ve şarapnel parçaları, kırma makinesinin metal yan taraflarına vurup kıvılcımlar çıkarıyordu. Keskin bir barut kokusu her yanı kaplamıştı.

Binanın bazı köşelerinde yangın başlamıştı, ama buna kimse aldırmıyordu. Giordino elindeki el bombasını helikopterin kuyruk bölümüne doğru fırlattı ve kuyruk rotorunu parçaladı. Araplar, son kaçış şanslarının da suya düştüğünü görünce, çılgına döndüler ve saldırılarını artırdılar.

Pitt Thompson'unun sustuğunu görünce, yuvarlak şarjörü çıkardı ve yenisini taktı. Bu, son şarjördü, yani elli mermisi kalmıştı. Her zamanki soğukkanlılığını ve kararlılığını koruyordu. Arkadaşları da onun gibi düşünüyor olmalıydılar ve bu teröristlere teslim olmaya hiç niyetleri yoktu. Ölüm korkusu, onlar için bir anlam taşımıyordu.

Arap teröristler üç kez geri püskürtüldüler ve üç kez de saldırılarını tekrarladılar. Sayıları çok azalmıştı, ama onlar da ısrarlıydılar ve son kez toplanıp bir intihar saldırısına giriştiler. Çemberi gittikçe daraltıyorlardı.

Barut kokusu Pitt'in gözlerini yakmıştı ve gözyaşlarını tutamıyordu. Maden cevheri kırma tesisi sanki temelinden sarsılıyordu. Çelik makine parçalarından birine çarpan bir mermi sekti ve Pitt'in bileğini sıyırdı.

Araplar şimdi ölüme meydan okurcasına saldırıyor ve kırma makinesine gittikçe yaklaşıyorlardı. Bir süre sonra, aradaki mesafe azaldı ve iki taraf, göğüs göğüse korkunç bir mücadeleye başladı. Findley o kargaşada, korumasız olan yan tarafına iki mermi yedi ve boş silahını havada sallayarak dizlerinin üzerine çöktü.

Giordino beş yerinden yaralanmıştı ve omzuna giren mermi yüzünden sol kolunu kullanamıyor, ama sağ eliyle, teröristlere maden cevheri parçalarını fırlatıp duruyordu.

Pitt Thompson'un son mermisini de harcadı ve silahı, önünde aniden beliren Arabın suratına fırlattı. Sonra belindeki otomatik Colt'u çekti ve barut dumanı içinde görebildiği teröristlere mermi yağdırmaya başladı. Birden, ensesinde bir acı hissetti ve birinden bir darbe aldığını anladı. Colt da boşalmıştı, ama Pitt ağır silahı etrafına savuruyor ve önüne geleni yıkıyordu. Fakat bir süre sonra, kolu ağırlaştı ve yenilginin acı tadını hissetmeye başladı.

Artık gerçekliğin ne olduğunu unutmuş gibiydi, sanki bir karabasanla savaşıyordu. Yakınında patlayan bir el bombasının gürültüsü, kulaklarını sağır edercesine çınlattı, bir süre hiçbir şey duyamadı. Üzerine bir ceset düştü ve

dengesini kaybedip arkaya doğru yuvarlandı.

Başını bir çelik boruya çarptı ve korkunç bir acıyla gözlerini kapadı. Kafasının içinde gittikçe genişleyen bir ateş topu vardı sanki. Sonra, her şey birden karardı ve karabasanın karanlığı onu alıp götürdü.

Özel Operasyon Birliği, inip, kendilerini binadan gizleyen maden cevheri yığınları arkasında toplandılar. Sonra, hemen savaş pozisyonu alıp dağıldılar ve emir beklemeye başladılar. Keskin nişancılar, madenin çevresine dağılıp yatarak mevzilenmişler ve tüfeklerinin dürbünleriyle çevreyi kontrol etmeye başlamışlardı.

Hollis yanında Dillinger olduğu halde, bir toprak yığını üzerine çıkıp çevreye bir göz attı. Ortalık bir mezarlığı andırıyordu.

Terk edilmiş maden ürkütücü bir yerdi, buz gibi yağmur ve kıraç dağ yamacı öldürmek için uygun bir fon oluşturuyordu. Koyu gri gökyüzü sanki yere inmiş, çürümekte olan şantiye binalarına dünyaya ait olmayan bir görüntü vermişti.

Silah sesleri kesilmişti. Dış taraftaki şantiye binalarından ikisi alevler içinde yanıyordu. Hollis kırma tesisinin önündeki yolun üzerinde yedi ceset saydı.

Dillinger'e baktı ve "Manzara hiç de hoşuma gitmedi," dedi.

Dürbünü gözlerine götüren Dillinger, bir süre çevreye baktı ve sonra, "Haklısın Albayım," diyerek başını salladı. "Sağ kalan yok gibi görünüyor."

Hollis şantiye binalarına birkaç saniye daha baktı, sonra telsizine, "Pekâlâ çocuklar, adımlarınıza dikkat edin, içeri giriyoruz," dedi.

Tam o sırada, telsizden gelen bir ses, "Bekleyin Albayım," dedi.

"Birlik, bekliyoruz, durun."

"Ben Çavuş Baker, efendim, sağ kanattayım. Raylardan gelen beş kişi var."

"Silahları var mı?"

"Hayır, efendim. Ellerini havaya kaldırmışlar."

"Pekâlâ, sen adamlarınla onları karşıla, dikkatli olun, tuzağa düşmeyin. Ben de Binbaşı'yla beraber geliyorum."

Hollis ve Dillinger, cevher yığınlarının arasından dolanıp dekovil hattını buldular ve rayları izleyip fiyorda doğru yürümeye başladılar. Yaklaşık yetmiş metre sonra, yağmur altında bazı insan şekilleri belli belirsiz göründü.

Çavuş Baker onlara doğru koştu ve "Bunlar, rehinelerle bir terörist efendim,"

diyerek raporunu verdi.

Hollis şaşkın bir ses tonuyla, "Yani dört rehine de kurtuldu mu?" diye sordu.

Baker, "Evet Albayım," diye cevap verdi. "Bitkin bir haldeler, ama yaralı filan değiller."

Hollis çavuşun omzuna hafifçe vurdu ve "Çok iyi Çavuş," dedi.

Her iki subay da, Virginia'dan uçarken iki başkanın ve BM Genel Sekreterinin yüzlerini âdeta ezberlemişlerdi. Senatör Pitt'in yüzüne de gazetelerden âşinâydılar. Yanlarına gidip, onların gerçekten o kişiler olduklarını görünce derin bir nefes aldılar.

Fakat çavuşun terörist dediği kişinin, Rudi Gunn'dan başkası olmadığını görünce şaşkına döndüler. Senatör Pitt öne doğru bir adım atıp Hollis'in elini sıkarken, Gunn onları tanıştırdı. Senatör, "Sizi gördüğümüze çok sevindik Albayım," diyerek gülümsedi.

Hollis mütevazı bir tavırla, "Geciktiğimiz için özür dilerim Senatör," dedi ve diğerlerine baktı. Hala hemen ona sarılmış ve arkasından Başkan Hasan ve de Lorenzo da aynı şeyi yapmışlardı. Sıra Dillinger'a gelip onu da kucakladıklarında, Binbaşı domates gibi kıpkırmızı kesildi.

Hollis, Gunn'a baktı ve "Neler olduğunu anlatır mısın?" diye sordu.

Gunn konunun gündeme geldiğine sevindi ve "Bizi çok kritik bir zamanda bıraktınız, Albay," diye konuşmaya başladı. "Madende yirmi teröristle, kaçmak için kullanacakları bir helikopter bulduk. Haberleşme için bize telsiz vermediğinizden, Pitt, treni aşağıya başıboş gönderip sizi uyarmayı düşündü ve bunu yaptı."

Dillinger, "Arapların neden gemiden kaçıp Meksikalıları bıraktığı şimdi anlaşılıyor," diyerek başını salladı.

Gunn, "Madene de o trenle geleceklerdi," diye tamamladı.

Hollis, "Diğerleri nerede?" diye sordu.

"Pitt beni, babasıyla diğerlerini kurtarmam için gönderirken, cevher kırma tesisinin içindeydiler ve etrafları da sarılmıştı."

Dillinger duyduklarına inanamıyormuş gibi gözlerini açıp, "Dördünüz, kırk teröriste karşı mı savaşıyordunuz yani?" diye sordu.

"Pitt ve diğerleri, teröristlerin kaçmalarını önlerken benim rehineleri kurtarmam için de yanıltma ateşi açtılar. Ben giderken durumları İyiydi."

Hollis ve Dillinger, birbirlerine baktılar. Albay, "Gidip bir görelim, bakalım şu anda ne durumdalar," dedi.

Senatör Pitt yanlarına geldi ve "Albay," dedi. "Rudi, oğlumun da orada olduğunu söyledi. Sizinle gelmek istiyorum."

"Özür dilerim Senatör. Ama bölgeyi güvence altına almadan sizi götüremem."

Gunn kolunu yaşlı adamın omzuna koydu ve "Merak etmeyin Senatör," diyerek gülümsedi. "Dirk için üzülmeyin, o işini bilir."

Hollis diğerleri kadar iyimser değildi. Dillinger'a döndü ve kulağına eğilip, "Onları şimdiye kadar öldürmüşlerdir," diye fısıldadı.

Albay'ın emrini alan askerler birer hayalet gibi ilerlemeye başladılar. Kırma tesisinin önü ceset doluydu. Askerler on üç ceset saydılar. Fabrika binasının duvarları mermiler ve el bombası şarapnelle delik deşik olmuştu. Pencerelerde sağlam cam kalmamış, kapıların hepsi paramparça olup çevreye dağılmıştı.,

Hollis ve ekibi duvarlardaki deliklerden içeriye süzülürken, Dillinger'ın askerleri de bir zamanlar ana giriş olan kapıdan girdiler. birçok köşede ufak çapta yangınlar çıkmıştı, ama alevler henüz birleşip binayı sarmamışlardı.

Bir kısmı kırma makinesinin önünde olmak üzere, yerde yirmibeş kadar ceset vardı. Helikopter parçalanmış olan kuyruk rotorunun dışında sağlam görünüyordu.

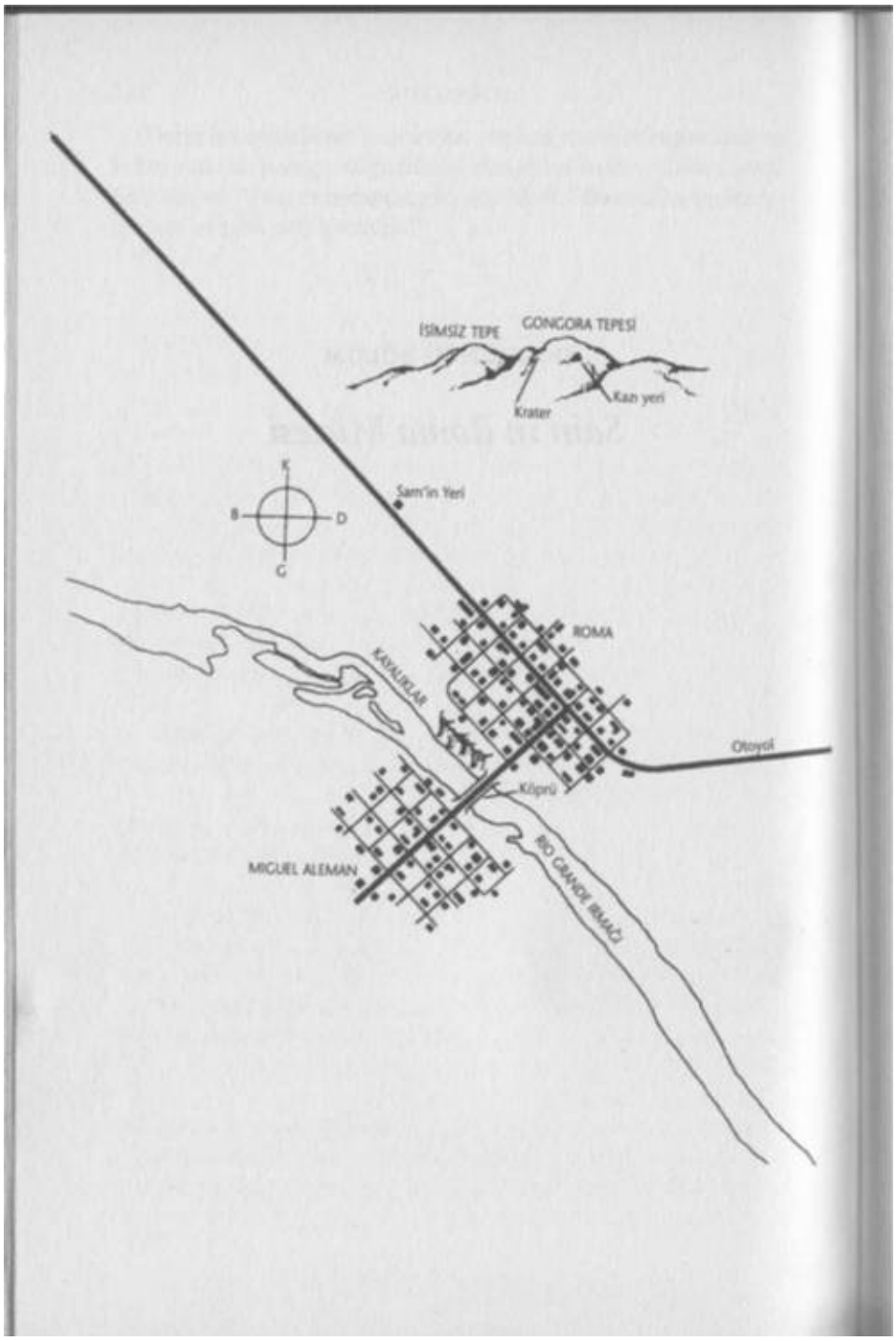
Bu cehennemi andıran yerin ortasında, dumandan simsiyah olmuş, her tarafları kan içinde üç adam, felaket bir durumda olmalarına rağmen hâlâ yaşıyordu. Adamlardan biri yere uzanmış, başını, kolu sargılı olan bir diğerinin kucağına koymuştu. Biri, sallanarak ayakta duruyordu ve bacağından, boynunun omzuyla birleştiği yerden, başından ve yanağından kanlar akıyordu.

Hollis, birkaç metre yaklaşana kadar adamı tanıyamadı. Gözlerine inanamıyordu. Bu üç kahramanın, sözlerini tutup, kendilerinden kat kat üstün düşmana karşı nasıl bir savaş verdiklerine inanmak hiç de kolay değildi.

Özel Operasyon Birliği'nin askerleri, yaralıların çevresini sarmış, hayran gözlerle onlara bakıyorlardı. Rudi Gunn'ın ağzı kulaklarına varmıştı. Hollis'le Dillinger'ın ağzını bıçak açmıyordu, donup kalmışlardı.

Derin bir sessizlikten sonra Pitt, yüzünü acıyla buruşturarak ve belini tutarak yavaşça doğruldu ve dengesini buldu. Onlara şöyle bir baktı ve "Tam zamanında geldiniz," dedi. "Biraz daha gecikseydiniz sıkıntıdan patlayacaktık."

Samın Roma Müzesi

27 Ekim 1991 Washington D.C.

Başkan helikopterinden inip çimlerin üzerinden yürürken, Dale Nichols ve

Martin Brogan, Beyaz Saray'ın merdiveninde onu bekliyorlardı.

Başkan onların ellerini sıkarken, "Bir şey var mı?"diye sordu.

Nichols, heyecanını gizleyemiyordu. "General Dogde'dan biraz önce bir rapor aldık," dedi. "Özel Operasyon Birliği Güney Şili'de Lady Flamborough'yu bulup kurtarmış, hem de sağlam olarak. Senatör Pitt, Hala Kâmil ve Başkan Hasan ve de Lorenzo da sağ salim kurtarılmışlar."

Başkan, Ottawa'da Kanada Başbakanı'yla katıldığı toplantıların yorgunluğunu henüz üzerinden atamamıştı, ama bu haberi duyunca birden canlandı. "Tanrı'ya şükür. Bu harika bir haber işte. Bizimkilerden kayıp var mı?"

Brogan, Özel Operasyon askeri hafif yaralanmış, fakat NUMA elemanlarından üç kişi ciddi yaralar almışlar," diye cevap verdi.

"NUMA'nm elemanları da mı oradaymiş?"

"Dirk Pitt, yolcu gemisini izliyordu ve bu işin sorumluluğunu yüklenmişti. O ve üç arkadaşı, teröristlerin rehinelerle birlikte kaçışlarını engellemiş ve onları safdışı bırakmış."

"Demek babasının kurtarılmasına yardımcı oldu, öyle mi?"

"Başarının büyükçe bir bölümü ona ait."

Başkan mutlu bir gülümsemeyle ellerini ovuşturdu ve "Öğle oluyor," dedi. "Hadi, hep birlikte bir şeyler yiyelim ve bu haberi de güzel bir şarapla kutlayalım, ne dersiniz? Tam raporunuzu da bana yemekte verirsiniz."

Dışişleri Bakanı Douglas Oates, Başkan' in Ulusal Güvenlik Danışmanı Alan Mercier ve Julius Schiller de yemeğe katıldılar. Tatlılarını yedikten sonra, Mercier masadakilere Ammar'dan Yezid'e çekilen bir mesajın kopyalarını dağıttı.

"Bu mesaj, Maryland'daki dinleme tesislerimizde kaydedilmiş. Mesaj, Lady Flamborough'dakti teröristlerin liderinden Ahmed Yezid gönderilmiş."

Başkan, "Peki, bu mesajdan işimize yarar bir şeyler çıkıyor mu?" diye sordu.

Mercier, "Bulmaca gibi konuşuyorlar," diye devam etti. "Ama satır aralarını okuduğunuzda Yezid'in safında işlerin hiç de iyi gitmediğini anlayabilirsiniz."

Nichols başını salladı ve "Anlaşmazlıkları ortaya çıkıyor," dedi. "Teröristlerin lideri, ihanete uğradığını hissetmiş."

Başkan çatalıyla oynarken, mesajı bir kez daha okudu. Sonra, birden başını kaldırıp diğerlerine baktı. Yüzünde hem şaşkınlık, hem de sevinç ifadesi vardı.

"Topiltzin!" diye mırıldandı.

Brogan, "O da bu işin içinde," dedi. "Yolcu gemisinin değiştirilmesi işinde Meksikalı mürettebat ve gemiyi o sağladı."

"Namussuz köpek!"

"Evet, Sayın Başkan. Öyle görünüyor ki, Yezid, Topiltzin'i öfkeden kudurtacağını bildiği halde, Meksikalıların da rehinelerle birlikte öldürülmeleri emrini vermiş."

"Bunu Yezid'in yaptığına emin miyiz?"

"Ses kayıtlarından kanıtlarımız var."

Başkan düşünceli bir ifadeyle, "Demek, Lady Flamborough'nun kaçırılması işinde kardeşiyle işbirliği yaptı."

Nichols başını salladı. "Durum onu gösteriyor, ama bunu kanıtlamak kolay olmayacaktır sanıyorum."

"Peki, eylemi planlayanın kim olduğu konusunda bilgi var mı?"

Brogan, "Bu adam hakkında oldukça kalın bir dosya var," diyerek dosyayı Başkan'a uzattı. "Gemiyi kaçırırken kaptanın kılığına girmiş ve kendini aynen ona benzetmiş, sonra da bir maske kullanmış. Daha sonra Dirk Pitt, çatışma öncesi onunla karşı karşıya gelmiş. Adamın ismi Süleyman Aziz Ammar'ınış."

Schiller, "Adamın ismini böyle açıkça belirtmesi ilginç," dedi. "Bence bu sahte bir isimdir."

Brogan başını iki yana salladı, "Hayır, adamın gerçek ismi bu. Hakkında, hem bizde, hem de Interpol'de epey bilgi var. Ammar, Pitt'i nasıl olsa öldüreceğini düşünerek ismini açıklamış olabilir."

Başkan gözlerini kısarak onlara baktı. "Şu dosyaya bakılırsa bu adam, şimdiye kadar elliden fazla devlet yetkilisinin ölümünden doğrudan ya da dolaylı olarak sorumlu görünüyor. Bu mümkün olabilir mi?"

"Süleyman Aziz Ammar işinin uzmanı."

"Bir terörist yani."

Brogan, "Bir suikastçı," diye araya girdi. "Sadece siyasi amaçlı suikastlarla ilgileniyor. Çok soğukkanlı bir adam, makyaj ve kamuflaj uzmanı, mükemmel bir planlayıcı. Her şeyi çok iyi planlıyor ve yapıyor. Suikastlarının birçoğu kaza olarak tanımlandığı için dosyaları kapatıldı. Müslüman, ama Almanlardan,

Fransızlardan ve hatta iş alıyor. Karşılığında çok para istiyor ve şimdiye kadar Akdeniz ülkelerinde yaptığı işlerden büyük bir servet edinmiş."

"Peki, bu sefer de yakalanmamış mı?"

Brogan başını iki yana salladı. "Hayır, efendim. Olayda yaralanan ya da ölenlerin arasında olmadığını rapor ettiler."

Başkan inanamıyormuş gibi gözlerini açtı. "Yani kaçmış mı?"

Brogan, "Ammar yaşıyorsa fazla uzağa gidemez," dedi. "Pitt ona en azından üç kurşun sıkmış ve isabet ettirmiş. Arama çalışmaları sürüyor. Adadan kaçabilmesi imkânsız. Birkaç saat içinde yakalanacaktır."

Nichols, "O adamı sağ bulup da konuşturabilirlerse, bu müthiş bir istihbarat zaferi olacaktır," dedi.

"General Dodge, Albay Hollis'e, onu sağ olarak yakalaması emrini vermiş. Ama Albay, Ammar'ın yakalanacağını anladığı anda kendini öldüreceğinden emin olduğunu belirtmiş."

Başkan, "Teröristlerden başka kurtulan olmamış mı?" diye sordu.

"Sorguya çekebileceğimiz sekiz kişi var. Ama bunlar büyük ihtimalle radikal Yezid taraftarları değil de, Ammar'ın kiralık tetikçileriymişler."

Başkan bir an düşündü ve sonra, "Ammar'ın, Yezid ve Topiltzin için çalıştığını kanıtlayabilmemiz için sadece kayda alınmış birkaç sözcük yetmeyebilir," diyerek yüzünü buruşturdu.

Schiller o kadar kötümser değildi. "İşe bir de iyi tarafından bakın efendim, gemi ve rehineler sapasağlam kurtuldular," dedi. "Başkan Hasan, Yezid'in kendisini öldürmek istediğini ve bu işin arkasında olduğunu çok iyi biliyor. O da intikamını almak için gerekeni kuşkusuz yapacaktır."

Başkan önce ona, sonra diğerlerine baktı. "Siz böyle mi düşünüyorsunuz baylar?" diye sordu.

Mercier, "Julius, Hasan'ın karakterini iyi anlamış," dedi. "Canı yandığında çok kötü olabilir o adam."

Dougles Oates da aynı fikirde olduğunu başını sallayarak gösterdi. "Ben de böyle düşünüyorum. Hasan, belki Yezid'i tutuklatıp vatan hainliği gibi bir suçla yargıya göndererek bazı grupların ayaklanmalarına neden olmak istemeyebilir, ama o adamın etkisini yok etmek için elinden geleni yapacaktır."

Brogan, "Benim tahminim, Yezid'in yaptıklarının geri tepeceği şeklinde,"

dedi. "Mısır'ın ılımlı Müslümanları terörizme karşıdırlar. Parlamento Hasan'ı desteklerken, onlar da Yezid'e sırtlarını döneceklerdir. Silahlı kuvvetlerin de Hasan'a olan bağlılıklarını göstereceklerine eminim."

Başkan kadehindeki son yudum şarabı da içti ve "Söylediklerinizi hoşuma gitti doğrusu," diyerek gülümsedi.

Dışişleri Bakanı Oates, "Mısır'da kriz henüz bitmedi," dedi. "Yezid bir süre için sahneden çekilebilir, ama Başkan Hasan'ın ülkede bulunmadığı sürede fanatik dincilerden kurulu Müslüman Kardeşliği, Liberal ve Sosyalist işçi partileriyle iyi ilişkiler kurdu. Bunlar birlikte çalışıp Hasan'ı devirmeye uğraşacaklar, Mısır'da İslam yasalarını uygulamak isteyecekler, ABD ile ilişkileri kesecekler ve İsrail barış antlaşmasını da iptal edeceklerdir."

Başkan başını hafifçe çevirip Schiller'e baktı, "Doug'ın bu felaket tahminlerine ne diyorsun Julius?" diye sordu.

Schiller kaşlarını çatıp başını salladı, "Katılıyorum," dedi.

"Martin? Sen ne diyorsun?"

Brogan'ın ciddi ifadesinden, ne diyeceği zaten belli oluyordu. "Kaçınılmaz olaylar biraz geciktirildi, o kadar. Hasan'ın hükümeti sonuçta düşecektir. Ordu desteği bugün varsa, yarın yok olabilir. Langley'deki uzmanlar, on sekiz ile yirmi dört ay içinde kansız bir darbe olacağını tahmin ediyorlar."

Oates, "Ben, bekle ve gör politikası öneriyorum, Sayın Başkan," dedi. "Mısır'la ilişkilerimizi herhangi bir Müslüman ülkesiymiş gibi sürdürelim."

"Diğer bir deyişle, yalıtıma bir yaklaşım teklif ediyorsun."

"Bu yaklaşımı benimsemek iyi olur gibime geliyor. Seleflerinizin son yirmi yıldır uyguladıkları politikalar pek başarılı olamadı."

Nichols, "Ruslar da kaybedecekler," diye söze karıştı. "Yezid'in, ya da diğer adıyla Paul Capesterre'nin, yeni bir İran felaketi yaratmasına engel olabildiğimiz için teselli bulmalıyız. O adam bizim Ortadoğu çıkarlarımızı tehlikeye atmak için elinden geleni yapacaktı."

Brogan, "Bu konuda seninle tam bir fikir birliği içinde olduğumu söyleyemem," dedi. "Aslında, Hasan'dan sonra Mısır'ı yönetecek bir adam bulabiliriz."

Başkan kaşlarını çattı ve soran gözlerle ona baktı. "Kimi düşünüyorsun?" dedi.

"Mısır Savunma Bakanı Ebu Hamid'i."

"Hükümeti ele geçirebilir mi sence?"

Brogan başını salladı ve "Zamanı geldiğinde yapabilir," diye cevap verdi. "Silahlı kuvvetler onun emrinde ve ılımlı Müslümanların desteğini de alacak gibi görünüyor. Bana sorarsanız, o adam bu iş için biçilmiş kaftan."

Oates hafifçe gülümsedi ve "Tahminimizden çok fazla şeyler yapabilir," diye mırıldandı, "Kuşkunuz olmasın bir yandan, fanatik Müslümanları tatmin etmek için İsrail'e karşı gürültü koparıp, Amerika'ya kafa tutar gibi görünebilir, ama diğer yandan da, bizlerle iyi ilişkileri sürdürmek için kapıyı açık tutacaktır, bundan eminim."

Nichols, "Şu anda Hala Kâmil'le arasının iyi olması da işimize yarar," dedi.

Başkan kadehine biraz daha şarap koydu ve kaldırdı, "Pekâlâ, o halde Mısır'la dostluk ve işbirliğine içelim."

"Bir dakika, bir dakika," dedi Mercier'le Brogan aynı anda.

"Mısır'a," dedi Oates.

"Ve Meksika'ya," dedi Schiller.

Başkan saatine baktı ve kalktı, danışmanları da hemen onu izledi. "Özür dilerim arkadaşlar, ama hazinecilerle bir toplantım vardı. Rehineleri kurtaranları benim adıma kutlayın." Durdu ve Oates'a baktı, "Senatör Pitt gelir gelmez ikinizi bekliyorum, sizinle görüşeceğim," diye ekledi.

"Senatör'ün Başkan Hasanla görüşmesi hakkında mı?"

"Ondan daha çok, Başkan de Lorenzo'dan, sınırlarımızın güneyinde neler olduğu konusunda öğrendiği şeyleri bilmek istiyorum. Meksika Mısır'dan daha önemli bizim için. Ahmed Yezid'i şimdilik dizginlemiş olabiliriz, ama burnumuzun dibindeki Topiltzin, daha büyük bir tehdit. Meksika'da duruma hâkim olamazsak, başımız büyük derde girebilir."

60

Pitt derin bir uykunun karanlığından yavaş yavaş uyandı ve kendine geldi, ama her yanı ağrılar içindeydi. O acısız karanlığa tekrar dönmek istedi, fakat gözleri artık açılmıştı, o karanlığa dönmesi artık imkânsızdı. Gözlerinin takıldığı ilk şey, gülümseyen kıpkırmızı bir surat oldu.

Birinci Kaptan Finney, "Çok şükür, kendine geldi," dedi neşeli bir sesle. "Hemen Kaptan'a haber vereyim."

Finney dışarıya çıkarken, Pitt gözlerini çevirip yatağın yanında oturan saçsız adama baktı. Pitt onun gemi doktoru olduğunu hatırladı, ama ismi aklına gelmedi.

"Özür dilerim, Doktor, ama isminizi... "

Adam sempatik bir gülümsemeyle, "Adım Henry Webster," dedi. "Nerede olduğunuzu merak ediyorsanız söyleyeyim; Sounder tarafından Punta Arenas'a çekilen Lady Flamborough'nun lüks kamarasındasınız."

"Ne kadar zamandır baygınım?"

"Albay Hollis'e rapor verirken, ben de yaralarınıza bakıyordum. Sonra size güçlü bir ağrı kesici ve uyku ilacı verdim. Yaklaşık on iki saat uyudunuz. Şimdi nasılsınız?"

"Fena değil, ama çok açım."

"Şimdi şefe haber gönderirim, size özel yemeklerinden birini gönderir. "

"Teşekkürler. Giordino'yla Findley nasıl?"

"Kendinizden önce arkadaşlarınızı düşünmeniz takdir edilecek bir şey. Giordino'dan dört mermi çıkardım, ama hiçbiri kritik noktalarda değildi. Arkadaşınız çok güçlü bir adam, gık bile demedi.

Yılbaşı balosuna gidebilecek durumda. Findley'nin yaraları biraz daha ciddiydi. Akciğerine ve midesine birer mermi girmiş. Ona gemide fazla bir şey yapamadım tabii. İkisini de helikopterle Punta Arenas'a ve oradan da Washington'a gönderdik. Findley, Walter Reed Hastanesi'ndeki özellikle mermi yaraları konusunda uzman hekimler tarafından ameliyat edilecek. Eğer herhangi bir komplikasyon olmazsa kısa zamanda iyileşeceğine eminim. Arkadaşınız Rudi Gunn da sizin iyi olduğunuzu görünce, onlarla birlikte gitti."

Doktor bunları söyledikten sonra, Pitt'in ağzına bir dijital termometre soktu ve ateşine baktı, "Gayet güzel," dedi. "Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

"Şu anda atletizm yarışmalarına katılacak durumda değilim tabii, ama basımdaki ağrının ve boynumdaki acının dışında iyi sayılırım."

"Çok şanslısınız Bay Pitt. Mermilerden hiçbiri, kemiğe, damarlara ya da bir içorgana isabet etmemiş. Yaralarınıza birkaç dikiş attım, şimdi iyiler. Yanaktaki yara izi plastik ameliyatla giderilebilir, ama bu şekilde kadınlar beni daha çekici bulabilir diyorsanız o başka. Baştaki ağrı bir darbenin sonucu, ama röntgende kafatasında hiçbir çatlak göremedik. Üç ay içinde yüzebilir, keman çalabilirsiniz. Yakında hiçbir şeyiniz kalmayacak."

Pitt gülmek istedi, fakat her yanının ağrıdığını görünce vazgeçti.

Doktor, "Özür dilerim," dedi. "Hastalarımla şakalaşmayı severim.

Pitt sakinleşti, ve ağrıları yavaş yavaş geçti. Sonra, "Şakalaşmanız bile bu kadar acı verdiğine göre, iş vizite ücretine gelince vay halime," dedi.

Bu sefer kahkahayı patlatan Webster oldu. "Dikkatli olun, yerinizde olsam elinde iğne olan bir adamla böyle konuşmazdım."

Pitt yavaş yavaş doğrulup oturdu, "Bana ve arkadaşlarıma yaptığınız her şey için çok teşekkürler Doktor," dedi.

Webster kalkıp elini uzattı, "Sizin için her şeyi yapabilirim Bay Pitt. Şimdi izin verirseniz çıkayım. Sanırım dışarda sizinle görüşmek için sıraya girmiş insanlar var," dedi.

"Tekrar teşekkürler Doktor, yine görüşürüz."

Webster başını sallayıp göz kırptı ve kapıyı açıp, dışarıdakilere girmelerini söyledi, ilk giren Senatör Pitt oldu ve onu, Hala Kâmil, Albay Hollis ve Kaptan Collins izlediler. Erkekler Pitt'in elini sıktılar, ama Hala Kâmil eğildi ve Pitt'i hafifçe öptü.

Kaptan Collins, neşeli bir sesle, "Nasıl, gemimizin servisinden memnun musunuz acaba?" diye sordu.

Pitt, "Böyle lüks bir hastanede kendime geleceğimi sanmıyordum doğrusu," dedi. "Keşke buranın tadını bir ay daha çıkarabilseydim."

Hollis, "Ne yazık ki yarın sizi Kuzey'den istiyorlar bayım," dedi.

Pitt yüzünü buruşturdu, "Yo, olamaz," diye mırıldandı.

Senatör Pitt saatine baktı ve oğluna gülümsedi, "Sounder bizi doksan dakika sonra Punta Arenas rıhtımına yanaştırmış olacak. Orada seni, beni ve Bayan Kâmil'i Washington'a uçuracak bir Hava Kuvvetleri uçağı bekliyor. Hemen gideceğiz."

Pitt ellerini iki yana açtı ve ağlamaklı bir sesle, "Gitti bizim lüks kamara," dedi.

Herkes teker teker onun hatırını sorduktan sonra, Hollis, "Ammar'ı tekrar görsen tanır mısın, Pitt?" diye sordu.

"Tabii, onu polis merkezinde bir dizi şüphelinin içinde bile hemen çıkarabilirim. Bulamadınız mı o adamı? Doktor Webster beni bayıltmadan önce size onun boyunu, kilosunu ve görünüşünü ayrıntılarıyla vermiştim."

Hollis ona bir sürü fotoğraf uzattı. "İşte, sağ ele geçirilen ve ölen tüm teröristlerin, gemi fotoğrafçısı tarafından çekilen resimleri burada. Bunların arasında Süleyman Aziz Ammar'ı görebiliyor musun?"

Pitt elindeki fotoğrafları, teker teker ve büyük bir dikkatle inceledi. Hatırladığı kadarıyla, adamların çatışma sırasında yüzleri yokmuş gibi gelmişti ona. Merak ediyordu, bunlardan acaba hangileri onun eliyle ölümü bulmuştu? Tüm resimlere baktıktan sonra, başını kaldırdı ve iki yana salladı.

"Bu resimlerden hiçbiri ona ait değil. Sağ olanlar arasında da yok, cesetler arasında da."

"Emin misin? Yaralar ve ölüm kasılmaları, insanın yüzünü değiştirebilir."

"Çok ağır koşullar altında olmasına rağmen ona, şu anda sana olan mesafemden daha yakında durdum ve çok dikkatli baktım. Burada olmadığına eminim Albayım."

Hollis bir zarftan, daha büyük bir fotoğraf çıkardı ve bir şey söylemeden Pitt'e uzattı. Pitt resme baktı ve gözlerini Hollis'e çevirdi. "Ne söylememi istiyorsun benden?"

"Süleyman Aziz Ammar bu adam mı?"

Pitt fotoğrafı ona verirken, "O olduğunu sen de çok iyi biliyorsun," dedi. "Yoksa, onun başka bir yerde ve zamanda çekilmiş bu fotoğrafını böyle birdenbire ortaya çıkarmazdın, değil mi?"

Senatör Pitt, "Sanırım Albay Hollis sana Ammar'ın henüz ne canlı ne de ölü olarak ele geçirilmediğini söylemek istiyor," dedi.

Pitt, "O zaman adamları cesedini sakladılar," dedi. "Iskalamadığımdan eminim. Omzuna bir ve suratına iki mermi isabet etti. Yere düştükten sonra adamlarından birinin onu tutup geriye doğru çekerek götürdüğünü gördüm. Bu durumda etrafta dolaşması imkânsız."

Hollis, "Cesedini gömmüş olmaları muhtemel," dedi. "Havadan ve karadan yaptığımız aramalarda bir şey bulamadık."

"Yo, tilki hâlâ ayakta," dedi Pitt kendi kendine.

Senatör ona baktı ve "Ne demek o öyle?" diye sordu.

"Onunla karşılaştığımda bana tilkiyle çakal hakkında bir şeyler söylemişti de," dedi Pitt dalgın dalgın. Sonra çevresindekilere baktı. "Kefeni yırttığına bahse girerim," dedi. “İddiasına var mısınız."

Hollis gözlerini kısarak ona baktı, "Dua et de ölmüş olsun. Yoksa ölüm listesinin en başında Dirk Pitt ismi olacaktır."

Hala, üzerinde, modernize edilmiş hiyeroglif şekilleri olan altın sarısı, ipek bir sabahlıkla yatağın başucuna geldi ve elini Pitt'in omzuna koydu. "Pitt şu anda güçsüz ve aç sanırım. Bırakalım da bir şeyler yiyip biraz dinlensin baylar, ne dersiniz?"

Hollis başını salladı ve fotoğrafları zarfa koydu. "O halde ben artık veda edebilirim. Helikopter beni bekliyor. Santa Inez e dönüp Ammar'ı aramaya devam edeceğiz."

"Binbaşı Dillinger'a selamlarımı söyle Albayım."

"Tabii, merak etme." Hollis, bir an huzursuzmuş gibi durdu ve yatağa yaklaşıp Pitt'in elini sıktı. "Senden ve arkadaşlarından özür dilerim Dirk. Sizleri hafife aldım. NUMA'dan Özel Operasyonlar'a gelmek istersen beni ara, ilk tavsiye referansını ben vereceğim."

Pitt, "Beni alacaklarını pek sanmam," dedi. "Biraz dik kafalıyımdır ve emirlere karşı alerjim vardır da."

Hollis gülümsedi ve başını salladı. "Evet, bunu gösterdin zaten."

Senatör oğlunun yanına geldi ve elini sıkıp, "Güvertede görüşürüz," dedi.

Kaptan Collins, "Ben de güvertede veda edeceğim," dedi.

Hala Kâmil hiçbir şey söylememişti. Erkekleri dışarıya çıkardı ve kapıyı kapatıp kilitledikten sonra, gelip yatağın yanında durdu. Pitt'in içinde garip bir duygu vardı; kadın, sabahlığının altında çıplakmış gibi gelmişti ona.

Onun, sabahlığının kemerini çözüp omuzlarını geriye atarak üzerindekini yere bırakmasıyla yanılmadığını anladı, ipek sabahlığın yere düşerken çıkardığı hışırtı içini bir tuhaf yapmıştı. Kadın, göğüsleri dimdik öne fırlamış, elleri kalçalarında, bir bacağı diğerinin biraz önünde, bronz bir heykel gibi önünde duruyordu. Yatak örtüsünü çekti ve "Sana çok şey borçluyum," diye mırıldandı.

Pitt gardrobun kapağındaki büyük aynada kendine baktı. Başının tepesi ve yüzünün bir kısmı sargılar içindeydi ve bacağında da koca bir sargı vardı. Bir haftadır sakal traşı olmamıştı ve gözlerinin beyazları kan çanağı gibiydi. Bu haliyle onu hiçbir kadının istemeyeceğinden emindi.

"Don Juan'lık halim pek yok," diye fısıldadı, "Özür dilerim."

Hala Kâmil onun yanına uzanıp, parmaklarıyla göğsündeki kılları okşarken, "Benim gözümde çok yakışıklısın," diye mırıldandı. "Biraz çabuk olmalıyız. Fazla vaktimiz yok."

Pitt derin bir nefes aldı. Kendini zorlar ve yaraların dikişlerini attırırsa, Dr. Webster'dan çekeceği vardı. Erkekler, kadınları avlamak için çeşitli çarelere başvururken, kadınların böyle hiç beklenmedik zaman ve yerlerde çıkagelmeleri anlaşılır şey değildi doğrusu.

61

Ammar uyandığında, sadece karanlıkla karşılaştı. Omzunda sanki koca bir kor parçası yanıyordu. Ellerini kaldırıp yüzüne götürmek istedi, fakat can acısıyla hemen indirdi. Bileğini sıyıran mermiyi o zaman hatırladı. Sağlam elini kaldırıp yüzünü yokladı, ama alnından çenesine kadar tüm suratı sargılar altındaydı ve hiçbir şey hissetmiyordu.

Gözlerinin kör olduğunu ve ömrünün sonuna kadar göremeyeceğini anlamıştı ve buna dayanamazdı. Elini çevresinde dolaştırıp, kendini öldürebileceği bir silah aradı, fakat parmakları sadece rutubetli, düz bir kaya parçasına değdi.

Ammar kendini ilk kez bu kadar çaresiz hissediyordu. Ayağa kalktı ve sendeleyerek yere yuvarlandı. O sırada iki el, omuzlarından yakaladı.

İbn Telmuk, "Kımıldama ve ses çıkarma Süleyman Aziz," diye fısıldadı. "Amerikalılar bizi arıyorlar."

Ammar, Telmuk'un ellerine yapıştı, bir şeyler söylemek istedi, ama konuşamıyordu, parçalanmış çenesini destekleyen sargının arasından sadece hayvan sesine benzer garip birtakım hırıltılar çıktı.

İbn Telmuk onun kulağına eğilip, "Maden tünellerinden birinde, küçük bir kovuktayız," diye fısıldadı. "Yakınımıza kadar geldiler, ama kovuğun önüne bir duvar yaptığımdan bizi göremediler."

Ammar onu anladığını belirtmek için başını hafifçe salladı, bir şeyler söylemek istiyordu, ama bunu yapamayacağını anlamıştı. İbn Telmuk, sanki onun düşüncelerini okuyordu. "Ölmek mi istiyorsun Süleyman Aziz? Hayır, sen ölmeyeceksin, ikimiz birlikte gideceğiz, ama Allah ne zaman isterse."

Ammar çaresizliğin pençesinde kıvranıp duruyordu. Şimdiye kadar, hiçbir zaman kontrolünü bu şekilde kaybetmemişti. Acıları tahammül edilmez gibiydi ve ömrünün geri kalan yıllarını, kör ve sakat olarak bir hapishane hücresinde geçirme düşüncesi onu çıldırtıyordu. Kendine olan güvenini tamamen yitirmişti. O anda, İbn Telmuk gibi yakın bir dostuna bile tahammül edemiyordu. Başkalarına bağımlı olarak yaşaması imkânsızdı.

Telmuk şefkat dolu bir sesle, "Şimdi dinlenmelisin dostum," dedi. "Adadan kaçma zamanımız geldiğinde tüm gücüne ihtiyacın olacak."

Ammar yere uzandı ve yan tarafına döndü. Zemin ıslaktı ve elbisesi vücuduna

yapışıyordu, ama yaralarının acısı öyle korkunçtu ki, zeminin rahatsızlığını hissedemiyordu bile.

Görevini tamamlayamaması ve başarısızlığı onu deli ediyordu, tüm umutlarını yitirmişti. Ahmed Yezid'in alay ederek üzerine geldiğini görür gibiydi. O adamdan intikam almak için yaşaması gerektiğini biliyordu. Bunu kendi kendine birkaç kez tekrarlayınca, kendine olan güveni yerine geldi.

Kendi elleriyle öldürmek istediği iki kişi vardı şimdi ve bunlar, Pitt ve Yezid'di. Ama onları tek başına öldüremeyeceğinin de bilincindeydi. Gözleri görmüyordu ve sakat kalacaktı. Yine en yakın dostu İbn Telmuk'a güvenmek zorundaydı ve intikamını ancak onun yardımıyla alabilirdi.

Telmuk çakalı yakalayıp ona teslim eder ve o da onun başını kesip atabilirdi.

62

Pitt, uçakta sedyeye yatmak istemedi ve bir koltuğa oturup ayaklarını da karşısına yerleştirilen bir sandalyenin üzerine uzatarak And Dağları'nın karlı tepelerini seyretmeye başladı. Sağ ilerde, Brezilya topraklarının başlangıcı olan yemyeşil yaylaları görebiliyordu. İki saat sonra, uzaklardaki gri pus, nüfusu kalabalık bir kent olan Caracas'a yaklaştıklarını gösteriyordu. Bir süre sonra, o da arkada kaldı ve Pitt hayranlıkla Karayibler'in turkuaz sularının, göğün kobalt mavisiyle buluştuğu ufuk hattına bakmaya başladı. Rüzgârın oluşturduğu küçük dalgalarla dolu deniz yüzeyi 12.000 m irtifadan krepon kâğıdına benziyordu.

Hava Kuvvetleri'nin VIP uçağı çok büyük değildi, ama oldukça lükstü. Senatör Pitt nedense pek konuşkan görünmüyordu. Uçuş boyunca durmadan çalışmış ve Başkan'a vereceği raporun içeriğini hazırlamıştı. Pitt, babasına nasıl olup da Punta del Este'de, Lady olduğunu sormuş, fakat ona bile cevap alamamıştı.

Babası, sadece, "Başkanlık tarafından verilen bir görevdi," demiş ve başka soru sormasına izin vermeden konuyu kapatmıştı.

Hala Kâmil de uçuş boyunca çalışanlar arasındaydı. Uçağın telsiz telefonunu sürekli kullanıyor ve New York'ta, Birleşmiş Milletler binasındaki yardımcılarına durmadan talimatlar yağdırıyordu. Uçakta Pitt'le hiç konuşmamış, sadece bir iki kez göz göze geldiklerinde hafifçe gülümsemişti.

Pitt, 'Ne kadar da çabuk unutuyorlar,' diye düşünmekten alamadı kendi.

Ve kimseyle konuşamayacağını anlayınca, İskenderiye Kütüphanesi hazinelerini düşünmeye başladı. Bir ara, Hala Kâmil'in telefon tekeline son verip Yaeger'i aramak ve bilgi almak istedi, fakat sonra vazgeçti. Kabin memurunun getirdiği buz gibi martiniyi yudumla

maya başladı ve yine pencereden dışarıya baktı. Beklemesi ve oraya gittiğinde, Yaeger ve Lily'den doğrudan bilgi alması daha iyi olacaktı.

Venator o paha biçilmez hazinelerini saklamadan önce hangi nehre girmişti acaba? Kanada'da St. Lawrence ve Arjantin'deki La Plata arasındaki bölgede Atlantik'e dökülen yaklaşık bin nehirden biri olabilirdi bu. Ama Yaeger, teorik olarak Serapisin, sonradan New Jersey olan kıyıların yakınlarında su aldığını ve onarım yaptığını söylemişti. Bilinmeyen nehir güneyde, Chesapeake Körfezi'ne akan nehirlerin çok daha güneyinde olmalıydı.

Venator, filosunu Meksika Körfezi'ne getirip, Mississippi Nehri'ne sokmuş olabilir miydi acaba? Bugünün akıntısı, kuşkusuz, bin altı yüz yıl önceki akıntıdan farklı olmalıydı. Belki de Venezuela'da Orinoco'ya seyretmişlerdi. Orada iki yüz mil gitmiş olabilirlerdi. Belki de Amazon'a girmişlerdi.

Bunları düşünürken, kendi kendine gülümsedi. Junius Venator'un Amerika kıtasına geldiği kesin olarak kanıtlandığı takdirde, tüm tarih kitaplarında değişiklikler yapmak ve yeni bölümler yazmak gerekecekti. O zaman, Leif Eriksson ve Kristof Kolomb'un önemleri de azalacaktı.

Kabin memuru yanına gelip kemerini bağlamasını söyleyince düşüncelerinden sıyrıldı.

Uçak alacakaranlıkta burnunu aşağıya vermiş, Andrews Hava Kuvvetleri Ussü'ne doğru uzun süzülüşüne başlamıştı. Birkaç dakika sonra Washington'un ışıklarını arkada bıraktılar ve piste indiler. Pitt, Lady Flamborough mürettebatının onun için yaptığı alüminyum bastona dayanarak merdiveni indi ve apronun betonuna ayak bastı.

Hala Kâmil uçaktan indi ve ona veda etti, kendisi aynı uçakla New York'a uçacaktı.

"Seni anılar hazinemde saklayacağım Dirk Pitt."

"Bir türlü yemeğe çıkamadık ama."

"Kahire'ye geldiğinde, yemeği ben ısmarlayacağım, unutma."

Senatör Kahire sözünü duymuş ve yanlarına gelmişti. "Kahire mi dediniz, Bayan Kâmil? New York'a gitmiyor musunuz?"

Hala Kâmil, güzel Nefertiti'ye yaraşır bir gülümsemeyle ona baktı ve "Genel Sekreterlik'ten istifa edip Mısır'a döneceğim," dedi. "Ülkemde demokrasi ölmek üzere Senatör. Halkımın arasında olursam, onlara daha yararlı olabileceğime inanıyorum."

"Peki, ya Yezid ne olacak?"

"Başkan Hasan onu tutuklatıp ev hapsine mahkûm edeceğine yemin etti."

Senatör kaşlarını çattı ve "Çok dikkatli olmalısınız," dedi. "Yezid çok tehlikeli ve ne yapacağı hiç belli olmayan bir adam."

Hala Kâmil hafifçe gülümsedi ve "O olmazsa, başka manyaklar her zaman vardır Senatör," dedi. Sonra Senatör'e sarıldı. "Başkanınıza söyleyin, Mısır hiçbir zaman manyak fanatiklerin ülkesi olmayacaktır."

"Bunu Başkan'a ileteceğim, merak etmeyin."

Hala Kâmil, Pitt'e döndü ve onun yeşil gözlerine baktı. Bu adama âşık olmak üzereydi ve ondan hemen uzaklaşması gerekiyordu. Pitt'in ellerini tuttu ve gözlerini kaldırıp, onun yaşını belli etmeyen yüzüne bakarken bacaklarının titrediğini hissetti. Bir an için, kendisini onun kollarında, çıplak vücudunu okşarken tahayyül etti. Fakat hemen bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı. Çok uzun süre aklından çıkmayacak küçük bir macera yaşamıştı onunla, ama hepsi o kadarla kalmalıydı, Mısır'a olan aşkını, bir erkekle paylaşamayacağını biliyordu.

Onun hayatı kendisine ait değildi artık, sadece acı, eziyet ve fikirlik çekmiş insanlara aitti.

Pitt'in dudaklarını hafifçe öptü ve "Beni sakın unutma," diye fısıldadı.

Pitt ne diyeceğini bilemiyordu, bir şeyler söylemek üzere ağzını açtı, ama Hala Kâmil arkasını dönmüş ve uçağın merdivenlerinin yolunu tutmuştu çoktan. Genç adam, sadece dalgın gözlerle merdivene bakmakla yetindi. Hala Kâmil, birkaç saniyede basamakları tırmandı ve uçağın kapısından girip kayboldu.

Senatör ikisi arasındaki ilişkiyi anlamıştı, ama bu konuda ağzını açmadı ve oğlunun yanına yaklaşıp, "Seni hastaneye götürecek ambulans geldi," dedi.

Pitt dalgın gözlerle kapanmakta olan uçak kapısına bakıyordu. "Hastane mi?" diye mırıldandı. O sırada pilot, gaz kolunu ileriye itmiş ve türbin devrini artırıp aprondan piste doğru taksi yapmaya başlamıştı.

Pitt başındaki ve yüzündeki sargıları ani bir hareketle çıkarıp uçağın jet egzozuna doğru fırlattı ve havada uçuşmalarını seyretti. Cevabını, ancak uçağın pistten kesilip tırmanışa geçmesinden sonra verdi. "Hastaneye filan gitmiyorum baba."

Senatör oğlunun inadını ve sadece aklına estiğini yapan bir adam olduğunu bildiği halde, "Biraz abartmıyor musun oğlum?" dedi.

Pitt, "Beyaz Saray'a nasıl gideceksin?" diye sordu.

Senatör yüz metre kadar ilerde duran bir helikopteri gösterdi. "Sununla işte. Başkan benim için göndermiş."

"Beni de NUMA'ya atar mısın?"

Senatör, "Gayet tabii," diyerek başını salladı. "Atma sözcüğünü mecazi anlamda kullandın, değil mi?"

Pitt sırıtarak babasına baktı. "Sadist espri anlayışımın bana kimden miras

kaldığını ille hatırlatacaksın yani baba."

Senatör kolunu oğlunun beline doladı ve gülerek, "Hadi gel bakalım çılgın herif," diye söylendi. "Sana helikoptere kadar yardım edeyim."

Pitt asansörde, NUMA'nin bilgisayar merkezine doğru çıkarken, midesinde garip bir sancı vardı sanki. Asansör durup da dışarıya çıktığında, Lily'yi kendisini bekler buldu.

Genç kadın onu gülümseyerek karşıladı, fakat bitkin halini, yüzündeki yarayı ve bastona dayanarak yürüdüğünü görünce birden şaşırdı ve yüzü soluverdi. Ama Pitt'in moralini bozmamak için kendini çabuk toparladı ve gülümsedi.

"Evine hoşgeldin denizci."

Koştu ve kollarını Pitt'in boynuna doladı. Pitt birden sendeledi ve yüzünü acıyla buruşturup başını yana eğdi.

"Özür dilerim."

Pitt koluyla onu sardı ve "Yok canım, önemli değil," diyerek dudaklarından öptü. Sakalı Lily'nin yüzüne batıyordu, ama cin ve erkeksi kokusu, genç kadının aklını başından almaya yetmişti.

Lily, "Eve haftada bir kere gelen erkeklere ne denir bilmem," dedi.

"Bekleyen kadınlar için de söylenen şeyler var. Bunları sonra konuşuruz. Ben yokken Hiram'la bir şeyler bulabildiniz mi bari?"

Genç kadın onu elinden tutup bilgisayar merkezine götürürken, "Bunu sana Hiram söylesin, daha iyi," diyerek gülümsedi.

Yaeger bürodan fırladı ve Pitt'in yaralarına hiç aldırmadan ve ona bir hoş geldin bile demeden doğruca konuya girdi.

"Onu bulduk dostum!"

Pitt inanamıyormuş gibi, "Neyi?" diye sordu. "Nehri mi?"

"Sadece nehri değil. Sanırım seni hazinenin bulunduğu yerin iki mil kare kadar yakınlarına götürebilirim."

"Nerede bu yer?"

"Texas'ta. Roma isimli küçük bir sınır kasabası."

"Roma mı? Yani şu bildiğimiz Roma gibi mi?"

Yaeger sırıtarak onun yüzüne baktı, “İtalyan'ın başkenti gibi yedi tepeli

olduğundan Roma adını vermişler oraya. Aslında alçak, önemsiz tepeler, ama bölgede Roma devri eserlerinin bulunduğuna dair raporlar da var. Bazı tanınmış arkeologlar bunu önemsiz sayıyorlar, ama bence oldukça önemli."

"O halde nehir de... "

Yaeger başını salladı ve “İspanyolca'da Rio Bravo olarak bilinen, fakat bu tarafta ismi Rio Grande olan nehir işte."

Pitt nehrin ismini tekrarlarken, her hecenin üzerine duruyor, düzinelerce yanlış tahmin ve spekülasyondan sonra gerçeği bulduklarına bir türlü inanamıyordu. "Rio Grande, öyle mi? Demek Rio Grande Nehri ha!"

Yaeger suratını astı ve "Evet," dedi. "Ama bu bulgu, bazıları için hiç de iyi olmayacak."

Pitt şaşkın gözlerle ona baktı. "Neden böyle diyorsun?"

Yaeger başını iki yana salladı ve "Çünkü," diyerek onun yüzüne baktı, "Çünkü burada yaşayan Texaslllar, bin altı yüz yıllık bir hazinenin üzerinde yıllarca hiçbir şeyden habersiz oturduklarını öğrenince ne yaparlar bilemiyorum doğrusu."

63

Ertesi gün öğle saatinde Pitt, Lily ve Amiral Sandecker, Corpus Christi Donanma Hava Istasyonu'na indikten sonra bir denizci tarafından, NUMA'nın, koydaki araştırma merkezine bir arabayla götürüldüler. Amiral, arabayı süren deniz erine rıhtımdaki platformda bekleyen helikopterin yanına gitmesini söyledi. Hava bulutsuzdu ve güneş ortalığı ısıtıyordu. Sıcaklık çok yüksek değildi, ama nem oranı yüksek olduğundan, arabadan iner inmez terlemeye başladılar.

NUMA'nin şef jeologu Herb Garza, gülümseyerek onlara el salladı ve yaklaştı. Kısa boylu, tıknaz, esmer ve yüzünde çiçekbozuğu lekeleri olan bir adamdı, parlak, simsiyah saçları vardı. Garza başına bir beyzbol kasketi geçirmiş, üzerine de insanın gözlerini kamaştıran parlak sarı bir gömlek giymişti.

Sandecker, "Merhaba, Doktor Garza," dedi. "Nasılsın bakalım?"

Garza gülerek, "Hoşgeldiniz efendim," deyip Sandecker'e elini uzattı, "Sizi sabırsızlıkla bekliyorduk, istediğiniz an kalkabiliriz." Döndü ve gözlerinde güneş gözlüğü olan, ifadesiz yüzlü pilot Joe Mifflin'i onunla tanıştırdı.

Pitt birkaç yıl önce, Güney Afrika'nın batı çöllerinin bir bölgesinde bir projede Garza ile birlikte çalışmıştı. "Çok oldu, değil mi Herb?" diye sordu. "Afrika görevimizin üzerinden en az üç ya da dört yıl geçti, değil mi?"

Garza gülerek, "Yılları sayan kim?" dedi. "Ama aynı takımda tekrar birlikte olmak hoş bir duygu tabii."

"Bak, sana Doktor Lily Sharp'ı tanıştırayım," dedi Pitt.

Garza hafifçe eğilip genç kadını selamladı, "Okyanus bilimcisi misiniz?" diye sordu.

Lily, başını hayır anlamında iki yana salladı. "Kara arkeoloğuyum," dedi.

Garza döndü ve şaşkın gözlerle Amiral'e baktı. "Bu bir deniz projesi değil miydi Amiral?"

"Hayır, sana tüm bilgilerin verilmediğini biliyorum Herb. Ama çalışmamızı bir süre daha gizli tutmak zorundayız."

Garza başını hafifçe yana eğip, omuzlarını silkti. "Patron sizsiniz," dedi.

Pilot Mifflin, "Rotamız ne olacak?" diye sorunca, Pitt, "Güneye uçacağız,"

diye cevap verdi. "Rio Grande 'ye gidiyoruz."

Kıta sahanlığı boyunca uçup, Güney Padre Adası'nın otellerinin ve apartman binalarının üzerinden geçtiler. Bir süre sonra Mifflin, kenarında NUMA yazılı yeşil helikopteri, pamuk yığınlarını andıran beyaz bulutların altına indirdi ve Rio Grande Nehri'nin Meksika Körfezi'ne döküldüğü bölgeye, batıya doğru uçmaya başladı.

Altlarındaki arazi çölle bataklık arası bir şeydi, dümdüzdü ve uzun yeşilliklerin arasında kaktüsler görülüyordu. Bir süre uçtuktan sonra önlerinde Brownsville kentini gördüler. Nehir, Texas 1 Meksika kenti Matamoros'a bağlayan köprünün altından geçerken daralıyordu.

Garza, "Araştıracağımız şeyin ne olduğunu bana söyleyebilir misiniz acaba?" diye sordu.

Sandecker ona bir soruyla karşılık verdi. "Söylesene, yanlış ,hatırlamıyorsam senin çocukluğun Rio Grande Vadisi'nde geçmişti değil mi?"

"Evet, nehrin yukarısında Laredo'da doğup büyüdüm. Liseden sonra Texas Southernmost Koleji'ne gitmiştim, biraz önce üzerinden geçtiğimiz Brownsville kentindedir."

halde, Roma çevresindeki jeoloji şekillerini biliyorsundur, değil mi?"

"Evet, o bölgeye birkaç kez arazi keşfi için gitmiştim."

Pitt dayanamadı ve "Nehrin, Milattan birkaç yüzyıl sonraki akış durumu konusunda bir şeyler biliyor musun?" diye sordu. "Yatağı nasıldı?"

Garza, "Bildiğim kadarıyla, nehrin akış şekli bugünkünden pek farklı değilmiş o zaman da," diye cevap verdi. "Eski su taşkınları zamanında biraz değişiklik olmuş olabilir tabii, ama birkaç milden fazla olacağını sanmıyorum. Bu tür büyük nehirlerin yatakları biraz değişse bile, genellikle birkaç yüzyıl sonra eski durumlarına dönerler. Ama Rio Grande'nin o zamanlar daha yüksek olduğunu sanıyorum. Meksika-ABD savaşına kadar genişliği iki yüz ile dört yüz metre arasında değişiyordu. Ana kanal da daha derindi."

Avrupalılar buraya ne zaman gelmişler?"

"Alonzo de Pineda, 1519'da nehrin ağzına girmiş."

"Onu Mississippi'ye benzetenler olduğunu duydum, bunun nedeni nedir?"

Garza bir an düşündü ve sonra, "Rio Grande daha çok Nil'e dedi.

"Nil'e mi?"

"Kaynağı, Kolorado'da Kayalık Dağlar'dadır. İlkbaharda dağlardaki karların erimesiyle meydana gelen seller, alçak arazileri basarmış. Mısırlılar gibi eski Kızılderililer de sellerin, tarlalarını sulaması için kanallar kazıyorlarmış. İşte, şu anda gördüğünüz cılız nehrin sulan bu nedenle azalmıştır, İspanyol, Meksikalı ve daha sonra da bölgeye yerleşmeleriyle, yeni sulama tesisleri inşa edilmiş. İç savaştan sonra gelenler, suyun bir kısmını daha kullanmaya başlamışlar. 1894 yılında nehrin suyu öyle azalmış ki, buhar gemileri üzerinde seyredemez olmuşlar. Nehrin sularını sulama için çekmemiş olsalardı, Rio Grande bugün Texas'ın MİSSİSSİppİ'sİ olurdu."

"Rio Grande'de buharlı gemiler mi çalışıyormuş?" diye sordu.

"Nehrin aşağı ve yukarı bölgelerinde, her iki kıyıda da ticaret geliştiği için, kısa bir süre birçok buharlı gemi gidip gelmiş. Brownsville'den Laredo'ya kadar, otuz yıl süreyle gemiler çalışmış. Şimdi, Falcon Barajı nın inşasından sonra nehrin aşağı kısımlarında sadece küçük tekneler görülür."

Pitt, "O zamanlar, yelkenli gemiler, Roma'ya kadar gitmiş olabilirler mi acaba?" diye sordu.

"Nehir o zamanlar yeterince geniş ve derinmiş. Arkadan rüzgâr alan gemiler, yelkenlerini şişirip içerilere kadar girebilirlermiş. Bir geminin, 1850'de Santa Fe'ye kadar çıktığını duydum."

Mifflin, nehrin dönüşlerini izleyerek uçarken, bir süre konuşmadan aşağıdaki manzarayı seyrettiler. Meksika tarafında, yaklaşık üç yüzyıl önce kurulmuş küçük kasabalar ve köyler, toz toprak arasında güçlükle seçiliyordu. Taş ve kerpiçle inşa edilmiş küçük evlerin üzerleri kırmızı kiremitle kaplanmış, köy dışındaki küçük kulübeler ise sazlarla örtülmüşlerdi.

Vadinin, sebze, meyve bahçeleriyle dolu tarım alanlarında çeşitli ağaç türleri de görülüyordu. Pitt, Rio Grande'nin çamurlu bir su halinde olacağını sanmıştı, o yüzden karşısında koyu yeşil bir nehir görünce şaşırdı.

Garza, "Biraz sonra Roma'da olacağız," dedi. "Karşı sahildeki kardeş kent, Miguel Aleman'dir. Birkaç turistik eşya dükkânının bulunduğu küçük bir yerdir ve genelde Monterrey'e giden yolun ilk durağı olarak kullanılır."

Mifflin, helikopteri kısa bir süre için tırmanışa geçirip iki ülke arasındaki köprüyü aştı ve sonra tekrar nehre alçaldı. Nehrin Meksika kıyısında Meksikalılar araba yıkıyor, balık ağlarını onarıyor ve yüzüyorlardı. Çamurlu kumsalda, yerlerde yuvarlanan domuzlar görülüyordu. Amerikan tarafında, kumtaşından, sarımtırak bir kayalık, nehrin kıyısından Roma kentine doğru

yükseliyordu. Binaların büyük çoğunluğu eskiydi, ama pek de harap sayılmazlardı. Restorasyon halinde, yenilenen birkaç bina vardı.

"Binaların çoğu çok eski gibi, âdeta antika," dedi. "Duvarlarının arkalarında bir tarih yatıyor olmalı."

Garza, başıyla onayladı, "Roma, nehirde ticari ve askeri amaçlı deniz taşımacılığı yapılan dönemlerde oldukça işlek bir limanmış," dedi. "Zengin tüccarlar buraya bir sürü mimar getirip çok ilginç evler ve iş yerleri inşa ettirmişler ve bunlar da uzun süre ayakta kaldllar."

Lily, "Bu binaların arasında ünlü olanlar da var mı acaba?" diye sordu.

Garza, "Ünlü mü?" diyerek güldü. "Evet, örneğin, 1800'lerinortalarında inşa edilmiş bir ev var, işte o ev Roma'da Viva Zapata filminde, 'Rosita'nin Kantini' olarak geçiyordu. Filmde Marlon Brando da vardı, bilirsiniz."

Sandecker pilota eliyle kentin tepeleri üzerinde dönmesini işaret etti. Sonra, Garza'ya döndü ve "Buraya Roma ismi, gerçekten de Roma'sı gibi yedi tepeli olduğu için mi verilmiş?" diye sordu.

Garza, emin değilmiş gibi başını salladı. "Bunu kesin olarak kimse bilemiyor. Zaten burada belirgin olarak yedi tane tepe görmek zor. Birkaç belirgin tepe var, ama çoğu birbirleriyle birleşmiş gibi," dedi.

Pitt aşağıdaki araziye bakarak, "Buranın jeolojik durumu nedir?" diye sordu.

"Genellikle kretas, yani tebeşirli oluşum var burada. Fosil istiridye kabukları çok bulunur. Yarım metre boyunda olanlar bulunmuştur. Yakında bulunan bir çukurda, değişik jeolojik dönemlerin varlığı görülebilir, isterseniz biraz inelim de size bu konuda kısa bir bilgi vereyim."

Pitt, "Daha sonra," dedi. "Bölgede doğal mağaralar var mı?"

"Yüzeyden görünen pek yok, ama üst tabakanın altında, eskiden oluşmuş mağaralar kuşkusuz vardır. Doğru noktada, yeteri kadar derine inersek, büyük bir kireçtaşı oluşumuna rastlayacağımıza eminim. Eski Kızılderili efsanelerinde, yeraltında ruhların yaşadıklarından söz edilir."

"Nasıl ruhlarmış bunlar?"

Garza omuzlarını silkti. "Dediklerine göre, kötü tanrılarla savaşırken ölenlerin ruhlarıymış."

Lily, hafifçe ürperdi ve dalgın bir tavırla Pitt'in koluna yapıştı. "Roma yakınlarında eski eser bulundu mu hiç?"

"Birkaç ok ve mızrak taşı, taş bıçaklar gibi şeyler bulunmuş. Bir de kayık-taşları varmış galiba." da nedir?"

Lily, "Kayık şeklinde, ortası boş taşlar," diye cevap verdi. "Gerçek kökenleri ve amaçları bilinmiyor, ama insanları kötü ruhlardan korumak için kullanıldığı söylenir. Örneğin, büyücü ya da kötü kişinin küçük bir bebek kopyası bu taşa bağlanıp göle ya da nehre atılır ve taşın batmasıyla ondan kurtulmuş olurmuş insanlar."

Pitt başını salladı ve Garza'ya baktı. "Tarihsel zaman akışını değiştirecek, akılları karıştıracak bir şeyler bulunmuş mu buralarda?"

"Bazı şeyler bulunmuş, ama sonradan sahte oldukları anlaşılmış."

Lily büyük bir heyecanla, "Neymiş bunlar?" diye atıldı.

"Çoğu demirden yapılmış, kılıçlar, haçlar, silah parçaları, mızraklar gibi şeyler işte. Bir de, nehrin kıyısındaki kayalıktan çıkarılan bir taş çapa hikâyesi hatırlıyorum."

Sandecker, gözlerini kısarak baktı ve “İspanyol menşeli mi acaba?" diye sordu.

Garza başını iki yana salladı. "Hayır, onun Roma menşeli olduğunu söylerler. Müze yetkilileri inanmamışlar ve bu taş çapanın on dokuzuncu yüzyılda, insanları kandırmak için yapılmış olduğunu söylemişler."

Lily, parmaklarını heyecan içinde Pitt'in koluna batırdı ve "Bu bahsettiklerinizi görmem mümkün mü acaba?" diye sordu. "Yoksa hepsi bir üniversite bodrumuna depolanıp unutuldular mı?"

Garza, Roma'dan kuzeye doğru uzanan yolu gösterdi ve "Bu söylediklerimin hepsi şurada," dedi. "Tüm bu eski şeyler, birçoğunu bulan Sam Trinity'nin ya da yerli halkın Çılgın Sam dediği bir adamın korumasında. Adam, buralarda bir Roma ordusunun kamp yaptığını söylüyor ve altmış yıldır da bölgeyi tarayıp duruyor. Küçük bir benzin istasyonu ve dükkânı var. Arka tarafa da antikalar müzesi dediği derme çatma bir kulübe yapmış."

Pitt hafifçe gülümsedi ve pilota, "Bizi oraya indirir misin, Kaptan?" dedi. "Şu Sam denen adamla bir konuşalım bakalım."

64

Otoyolun kenarındaki levhanın eni yaklaşık on metreydi. Levha, zamanla güneşte kuruyup çatlamış ve geriye doğru kaykılmış tahta direklere tutturulmuştu. Solmuş, gümüş renkli bir zemin üzerinde, gösterişli kırmızı harflerle şöyle yazıyordu:

SAM'IN ROMA MÜZESİ

Dükkânın önündeki benzin pompaları yeni ve pırıl pırıldı. Dükkân, kerpiçten inşa edilmişti ve duvarlardan çıkan çatı direkleriyle, düz çatılı Kızılderili evlerini andırıyordu. Dükkânın içi tertemizdi ve raflar, çeşitli biblolar, hediyelik eşya, meyve kuru gıda maddeleri ve meşrubat doluydu. Issız vahalarda yol kenarlarında bulunan tipik benzin istasyonlarından biriydi.

Caterpillar logosu bulunan bir beyzbol şapkası, kovboy çizmeleri ya da blucin yerine, parlak yeşil bir polo gömleği, sarı bir pantolon ve el yapımı, pahalı, tokalı ve yılan derisinden yapılmış ayakkabılar giymişti. Başında ise ak saçlarını örten ekose bir kasket vardı.

Sam Trinity, helikopterin rotor pallerinden yükselen toz bulutunun, rotorun yavaşlamasıyla dağılmasını bekledi ve kapısının önünde durup onlara baktı. Sonra benzin istasyonunun önündeki asfaltı aştı ve helikopterin açık kapısı önüne gelip durdu. Elinde bir golf sopası tutuyordu.

Helikopterden ilk inen Garza oldu ve adama doğru yürüdü. "Nasılsın bakalım ihtiyar?"

Trinity'nin güneş yanığı yaşlı yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Merhaba Herb. Seni tekrar gördüğüme sevindim."

Güneş gözlüğünü hafifçe kaldırıp parlak Güney Texas güneşinde ortaya çıkan mavi gözleriyle onlara baktı ve gözlüğü tekrar indirdi. Uzun boylu, dar omuzlu, zayıf, direk gibi bir adamdı, ama sesi oldukça gürdü.

Garza, diğerlerini ona tanıttı ama Trinity'nin, isimleri aklında tutamayacağı belliydi. Sadece elini salladı ve "Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi. "Sam'in Roma Müzesi'ne hoş geldiniz." Durdu ve Pitt'in yaralı yüzüne baktı. "Ne o dostum, motosikletten mi düştün?"

Pitt güldü, "Bir birahane tartışmasının sonucu," dedi.

Yaşlı adam, "Senden hoşlandım," dedi.

Sandecker, bacaklarını ayırıp öylece durdu ve adamın elindeki golf sopasını işaret edip, "Buralarda golf sahası var mı?" diye sordu.

"Tabii, yolun ilerisinde, Rio Grande kentinde bir tane var. BuraBrownsville arasında birkaç golf sahası daha var. Eski askerlik arkadaşlarımla oynadığım bir oyundan biraz önce döndüm."

Garza, "Senin şu müzeyi bir görmek istedik," dedi.

"Tabii, bundan mutluluk duyarım. Buraya gelip de o sanat eserlerini görmek isteyen pek çıkmıyor artık. Hey, bir şeyler içmek ister miydiniz dostlarım? Meşrubat, alkolsüz bir şeyler, bira? Buzdolabmda sert bir şeyler de var. İsteyene limonata da verebilirim."

Lily mendiliyle ensesini kurulayarak, "Ben bir limonata içerim," dedi.

"Sen misafirleri müzeye götür Herb. Kapı açıktır, ben de hemen geliyorum."

Trinity, yakıt almak için gelen bir kamyon şoförüyle biraz sohbet etti ve işini bitirdikten sonra dükkânın bitişiğindeki evine girdi.

Sandecker, "Sempatik bir adam," dedi.

Garza güldü. "Sam genellikle çok dost canlısı ve samimi bir adamdır, ama damarına basıldığı anda bir canavar kesilir."

Dükkânın arkasındaki kulübe, iki arabalık bir garajdan büyük değildi, ama her taraf camdan yapılmış muhafazalar ve üzerlerinde Eski Romalı askerlerin kıyafetleri olan parafın heykelciklerle doluydu. Müze tertemizdi, hiçbir yerde toz görülmüyordu. Eski eserler parlatılmış, pırıl pırıl duruyorlardı.

Lily, elindeki çantayı üzeri camlı bir teşhir masasına koyup açtı ve içinden kataloga benzer kalın, resimli bir kitap çıkardı. Sonra, müzedeki nesneleri, kitaptakilerle karşılaştırmaya başladı.

Bir süre sonra başını salladı ve "Kılıçlar ve mızrak başlıkları, dördüncü yüzyıl Roma silahlarına uyuyor," diyerek diğerlerine baktı.

Garza, "Durun, hemen heyecanlanmayın öyle," dedi. "Burada gördüklerinizi Sam kendisi yapmış, büyük ihtimalle de asit ve güneş yardımıyla onlara eski görüntüsü vermiştir."

Sandecker, ciddi bir ifadeyle, "Hayır," diyerek başını iki yana salladı. "Bunları Sam yapmadı."

Garza şaşkın gözlerle ona baktı. "Bunu nasıl söylersiniz Amiral? Kolomb'dan önce Meksika Körfezi'ne gelenler olduğunu gösteren hiçbir tarihi belge yok.

Böyle bir şey olduğunu hiç duymadım."

"Şimdi var."

"Dediğim gibi, ben duymadım."

Pitt, "Olay, milattan sonra 391 yılında meydana geldi," dedi. "Bir donanma, Rio Grande Nehri'ne girip, şu anda Roma kentinin bulunduğu bu bölgeye kadar geldi. Kentin arkasındaki tepelerden birinde, Romalı askerler, köleleri ve Mısırlı bilim adamları, Mısır'daki İskenderiye Kütüphanesi'nden aldıkları çok değerli eserleri gömdüler ve..."

Bunları kapıdan duyan Sam Trinity, "Biliyordum!" diye bağırdı. Öyle heyecanlanmıştı ki, üzerinde bardaklar ve limonata sürahisi bulunan tepsiyi düşürmesine ramak kalmıştı. "Aman Tanrım! Biliyordum! Romalılar gerçekten de Texas topraklarına ayakbastılar."

Sandecker, "Sen haklıydın Sam," dedi. "Senden kuşkulananlar yanıldılar."

Sam kendi kendine konuşur gibi, "Yıllardır bana kimse inanmadı," diye mırıldandı. "Taşı okuduktan sonra bile, o yazıyı benim kazıdığımı söylediler."

Pitt birden irkildi ve "Hangi taşı?" diye sordu.

"Şurada, köşede duran taş işte. Onu Texas Müzesi'ne götürüp tercüme ettirdim, ama bana, 'Çok güzel iş çıkarmışsın Sam. Latincen de İyi,' dediler ve güldüler. Yıllardır, hayal kurmakla suçladılar beni."

Lily, "Çevirinin bir kopyası var mı?" diye sordu.

"Şurada, duvarda. Onu daktiloda yazdırıp camlı çerçeveye koydum ve duvara astım. Taşla ilgili değerlendirme yazısını buraya almadım."

Lily, yazının önüne gitti ve diğerleri de toplanınca yüksek sesle okumaya başladı.

'Bu taş, büyük Esin Salonu eserlerinin, emrimle gömüldüğü yere giden yolu gösteriyor.

'Filomuzu yok eden barbarların elinden kurtuldum ve güneye gelip, beni bilge ve bir peygamber gibi kabul eden ilkel, piramit inşa etmeyi bilen insanlarca karşılandım.

Onlara yıldızlar ve bilim konusunda bildiklerimi öğrettim, ama öğrendiklerini pratiğe geçirip uygulayamadılar. Uydurma tanrılara tapmayı ve onlara insanların kurban edilmelerini söyleyen bilgisiz rahiplere boyun eğmeyi yeğliyorlar.

Gelişimden bu yana yedi yıl geçti. Eski dostlarımın kemiklerini görmek beni çok üzüyor. Onların gömülmelerini istedim ve bunu yaptırdım. Gemim hazır ve yakında Roma'ya doğru yelken açacağım.

Theodosius hâlâ yaşıyorsa ölüme gidiyorum, ama ailemi son bir kez görebilmek için bu riski göze alıyorum.

Benim ölümümden sonra bu yazıyı okuyanlar için, deponun girişi tepenin altında gömülüdür. Kuzeyde durun ve dosdoğru güneye, nehir kayalığına bakın.

Junius Venator 10 Ağustos 398'"

Pitt, "Demek, Venator katliamdan kurtuldu ve yedi yıl sonra, Roma'ya dönerken öldü," dedi.

Sandecker, "Ya da dönmeyi başardı, ama konuşamadan idam edildi," dedi.

Lily düşünceli bir yüz ifadesiyle, "Hayır," diyerek başını iki yana salladı. "Theodosius 395'te öldü. Mesajın bunca yıl burada durması ve sahte denerek dikkate alınmaması ne acı."

Trinity merakla kaşlarını kaldırdı ve "Bu Venator denen adamı tanıyor musunuz?" diye sordu.

Pitt başını salladı. "Onun izini sürüyorduk."

Sandecker, "Peki, bu hazinenin bulunduğu depoyu aradın mı?" diye sordu.

Trinity başını salladı, "Bütün tepeleri kazdım, ama sadece burada gördüklerinizi bulabildim işte," dedi. "Ne kadar derin kazabildin?"

"On yıl kadar önce yaklaşık altı metre kadar kazdım, ama sadece şu muhafaza içindeki sandaleti buldum."

Pitt, "Taşı ve diğer nesneleri bulduğun yeri bize gösterebilir misin?" diye sordu.

Yaşlı Texaslı, Garza'ya baktı. "Ne diyorsun Herb?"

"Bu adamlara güvenebilirsin Sam, eski eser kaçakçısı değiller."

Trinity başını salladı ve "Pekâlâ," dedi. "Hep birlikte benim cipimle gidebiliriz. Beni izleyin."

Trinity arabayı toprak bir yoldan sürdü, bir süre sonra birkaç modern binanın önünden geçti ve bir dikenli tel çitin önünde durdu. Aşağıya inip çit üzerindeki bir kapıyı açtı, tekrar arabaya bindi ve yola devam etti.

Arazi vitesli cip pikap, dimdik yokuşu rahatça tırmandı ve tepeye vardıklarında, Sam Trinity arabayı stop ederek, "İşte burası," dedi. "Gongora Tepesi denir buraya. Uzun yıllar önce, birisi bana bu ismin on yedinci yüzyıl İspanyol şairlerinden birinin adından geldiğini söylemişti. Bu toprak yığınına bir şairin ismini neden verdiklerini bir türlü anlamamışımdır."

Pitt dört yüz metre kadar kuzeydeki alçak tepeyi gösterdi. "Şu tepenin adı ne peki?"

Trinity bir an düşündü ve omuzlarını silkti. "Bildiğim kadarıyla oranın bir adı yok."

Lily, "Taşı nerede buldun?" diye sordu.

"Biraz daha ileride."

Trinity arabayı çalıştırdı ve yokuş aşağıya sürdü, iki dakikalık sarsıntılı bir yolculuktan sonra durdular. Trinity arabadan indi ve toprağın aşınmış olduğu bir yere gelip durdu, “İşte, şurada buldum, bir ucu, şu duvar gibi yerin kenarından dışarıya çıkmıştı."

Pitt, "Suyun aşındırdığı bu topraklar, Gargon ile diğer tepe arasında uzanıyor," diyerek karşı tepeye baktı.

Trinity başını salladı. "Tabii öyle. Ama bu taş, şayet çekilmediyse, oradan buralara kadar gelmiş olamaz, değil mi?"

Sandecker, "Buraları sel basmış olamaz," dedi. "Uzun yıllar süren erozyon ve sağanak yağmurlar, onu Gongora'nın tepesinden elli metre aşağıya kadar taşımış olabilir, ama yarım kilomete taşımış olması imkânsız."

Lily, "Peki, diğer tarihi eserleri nerede buldun?" diyerek Sam'in yüzüne baktı.

Trinity elini nehre doğru salladı ve bir yarım daire çizdi. "Onlar tepeden aşağıya doğru her yere dağılmıştı ve neredeyse kentin merkezine kadar gidiyordu."

"Peki, onları bulduğun noktaları işaretledin mi?"

"Özür dilerim hanımefendi, ama ben bir arkeolog değilim ve böyle bir şey yapmayı da hiç düşünmedim doğrusu."

Lily düşkırıklığına uğramıştı, ama hiçbir şey söylemedi.

Pitt, "Bunları bir metal detektörü ile buldun herhalde?" dedi.

Yaşlı Texaslı, kendisiyle gurur duyuyormuş gibi bir tavırla, "Evet, hem de onu

kendim yaptım," diye cevap verdi. "Yarım metreden bir sikkeyi bulabilir."

"Bu toprakların sahipleri kimler?"

"Burada beş yüz dönüm arazi, Texas'ın cumhuriyet olduğu zamandan beri sülaleme aittir."

Sandecker, "Çok güzel," dedi. "Bir sürü formaliteden kurtulacağız."

Pitt saatine baktı. Güneş tepelerin arkasına doğru yavaş yavaş alçalıyordu. Nehirdeki gemilerine kaçmak isteyen Romalılarla Kızılderililer arasındaki savaşı hayal etmeye çalıştı. Onların haykırışları, acı dolu feryatları, kılıçlardan ve oklardan çıkan sesleri duyar gibiydi. Lily'nin Sam'e sorduğu soruyla kendini toparladı ve Sam'e baktı.

Lily, "Savaş alanında hiç kemik bulmamış olman garip değil mi?" diye soruyordu.

Garza, "Buralara kadar gelip, Körfez kıyılarında karaya oturan gemilerin daha sonra Veracruz ve Mexico City'ye kaçabilen İspanyol tayfaları, bu bölgedeki Kızılderililerin yamyam olduklarını belirtmişler," dedi.

"Ölülerin yendiğini kesin olarak söyleyemezsin, ama."

"Kemiklerin bir kısmı, kabilelerdeki köpekler ya da vahşi hayvanlar tarafından yenmiş olabilir. Geriye kalanlar da işte, Venator'un gayretiyle gömülmüşler. Toprak üstüne çıkanlar da şimdiye kadar parçalanıp toz olmuşlardır."

"Herb haklı," dedi Pitt. "Toprağın üstünde kalan kemikler bugüne kadar çoktan unufak olmuşlardır."

Lily, düşünceli gözlerle yakınlarındaki Gongora Tepesi'ne bakıyordu. Bir süre öyle durduktan sonra, "Hazinenin birkaç metre yakınında olduğumuza inanamıyorum, " diye mırıldandı.

Bir süre hiçbiri konuşmadı, herkes bir şeyler düşünüyor gibiydi. En sonunda Pitt, "Bin altı yüz yıl önce, zamanlarının kıymetli bilgilerini muhafaza edebilmek için burada bir sürü zavallı ve iyi insan öldü," dedi. "Sanırım bu bilgileri ve belgeleri açığa çıkarmanın zamanı geldi."

65

Amiral Sandecker ertesi sabah, Gizli Servis ajanlarının refakatinde bahçe kapısından geçti ve arabasını virajlı yolda, Başkan'ın Missouri, Ozarks Gölü kıyısındaki gizli villasına doğru sürdü. Arabayı kapının biraz uzağında park etti, bagajını açtı, içinden çantasını çıkardı. Hava çok soğuk değildi, ama Rio Grande'nin bunaltıcı ve nemli sıcağından sonra üşümüştü.

Kürklü deri bir ceket giymiş olan Başkan, kapıya çıkıp onu verandada karşıladı. "Amiral hoşgeldin. Seyahat nasıl geçti?" dedi.

"Yolun çoğunda uyudum."

"Seni buraya böyle aceleyle çağırdığım için kusura bakma."

“İşin acele olduğunu ben de biliyorum Sayın Başkan."

Başkan elini onun sırtına koydu ve kapıya doğru götürdü. "Gel de bir şeyler atıştır. Dale Nichols, Julius Schiller ve Senatör Pitt'le birlikte kahvaltı ediyorduk. Sen de bize katıl."

Sandecker gülümsedi. "Yine beyin takımını çevrenize toplamışsınız."

"Gece yarısına kadar, bulgunuzun politik etkilerini tartıştık."

"Size kuryeyle gönderdiğim rapor dışında fazla bir şey söyleyemem."

"Tamam tamam, sadece raporda tavsiye edilen kazı yerinin şeması yoktu."

"Onu size burada gösterebilirim."

"Öyleyse, kahvaltıda hepimize birden gösterirsin."

Bir av köşkünden ziyade, modern bir ev tarzında döşenmiş salondan geçtiler. Salondaki büyük şöminede yanan odunların çıtırtısı duyuluyordu. Yemek odasına girdiklerinde, balıkçı gibi giyinmiş olan Schiller ve Nichols, Amiral'in elini sıkmak için kalktılar. Üzerinde kalın bir kazak olan Senatör Pitt ise gülümseyerek elini salladı.

Senatör ve Amiral Sandecker, Dirk Pitt'e yakınlıkları dolayısıyla çok iyi arkadaştılar. Sandecker, Senatör'ün yüzündeki sıkıntılı ifadeden onun kendisini uyarmak istediğini anlamıştı.

Odada, Başkan'ın bahsetmediği biri daha vardı, Başkan'ın eski bir dostu ve danışmanı olan Harold Wismer. Bu adam, çok etkili biriydi ve Beyaz Saray

bürokrasisinin dışında çalışırdı. Sandecker, onun buraya neden geldiğini anlayamamıştı.

Başkan otururken, Amiral'e yer gösterdi ve "Otursana Amiral," dedi. "Omlet ister misin?"

Sandecker, başını iki yana salladı. "Sadece biraz meyve yiyip bir bardak da süt içeceğim, teşekkürler."

Beyaz elbiseli bir garson Sandecker'in istediği şeyleri getirmek üzere mutfağa gitti.

Schiller, "Demek bunun için ihtiyarlamıyorsun Amiral," diyerek güldü.

Wismer, diğerlerini beklemeden, "Harika keşfiniz için sizi ve yardımcılarınızı kutlarım Amiral," dedi. Açık pembe camlan olan çerçevesiz gözlüğünün arkasından dikkatle Amiral'i inceliyordu.

İnce dudakları, kıvırcık sakalının ortasında kaybolmuştu. Kafasında hiç saç kalmamıştı ve gözleri sanki yuvalarından fırlayacakmış gibi görünüyordu. "Kazı ne zaman başlıyor?" diye sordu.

Sandecker, "Yarın," diye cevap verdi, ama birinin, ayaklarının altındaki halıyı çekmek üzere olduğunu hisseder gibiydi. Çantasını açıp Roma tepelerinin topografik durumlarını gösteren bir harita ve onun arkasından da planlanan kazı aşamalarını gösteren tepe kesitini çıkardı. Onları, masanın boş bir kenarına yerleştirdi ve "Ana tepede, zirvenin seksen metre aşağısına inen iki araştırma tüneli açmayı düşünüyoruz," dedi.

"Üzerinde Gongora Tepesi yazan tepe mi bu?"

"Evet. Tüneller, tepenin nehre bakan yamacının iki yanından girecek ve değişik seviyelerde birbirlerine yaklaşacaklar, yani eğimli gidecekler. Tünellerden biri ya da her ikisinin birden, Junius Venator'un şu taş üzerinde belirttiği yeraltı odasına veya mağaraya denk geleceğini düşünüyoruz. Belki de esas giriş kanallarından birine denk gelirler."

Wismer, “İskenderiye Kütüphanesi hazinesinin orada olduğundan eminsiniz, öyle mi?" diye sordu. "Yani hiçbir kuşkunuz yok mu?"

Sandecker kuru bir sesle, "Hayır yok," diye cevap verdi. "Grönland'da bulunan gemiden alman harita, bizi Trinity'nin Roma'da bulduğu bazı eser ve belgelere kadar getirdi. Tüm parçalar birbirlerine uyuyor."

"Peki ama... "

Sandecker, "Hayır, Roma'da bulunan eserlerin gerçek oldukları anlaşıldı," diyerek Wismer'in lafını kesti. "Hiçbiri, bir sahtekârın elinden çıkmış ya da insanlara oyun oynamak için yapılmış değiller. Hazinenin orada olduğunu biliyoruz, orada para ya da altın yok, ama çok daha değerli belgeler, eserler var. Bütün mesele, bu belge ve eserlerden ne kadarının orada olduğu."

Schiller, "Orada bir şey bulunmazsa başımız derde girebilir," diye atıldı. "Bunu şimdiden dünyaya ilan etmesek daha doğru olmaz mı acaba?"

Sandecker gözlerini Schiller'e dikti ve "Biz, eski dünyaya ait bilgileri bulup dünyaya sunmak istiyoruz," dedi. "Bu neden başımıza dert açsın ki? Hem, artık bu haberi saklamak için çok geç. Hala Kâmil, BM konuşmasında araştırmalarımızdan bahsetti bile."

Başkan düşünceli bir ifadeyle, "Farkında olmayabileceğin bazı durumlar söz konusu olabilir," dedi. "Başkan Hasan, bulunan eserlerin Mısır'a ait olduğunu açıklayıp onları isteyebilir. Yunanistan da mutlaka İskender'in altın tabutunu talep edecektir, İtalya'nın neler isteyeceği ise ayrı bir tartışma konusu tabii."

Sandecker, "Ben yanlış mı anladım acaba baylar?" dedi. "Bulgularımızı hükümetini desteklemek amacıyla Başkan Hasan'la paylaşacağımızı sanıyordum. Öyle bir konuşmamız olmamış mıydı?"

Schiller, "Doğru," diyerek başını salladı. "Ama bu, Rio Grande'deki o yeri bulmanızdan önceydi. Şimdi, Meksika da işin içine girdi. O fanatik Topiltzin, hazinenin gömülü olduğu yerin eskiden Meksika'ya ait olduğunu söyleyip yeni bir tartışma başlatabilir."

Sandecker, "Bunu yapabilir," dedi. "Ama İskenderiye hazinesi yasal olarak gömülü olduğu arazinin sahibine ait."

Nichols, "Bay Trinity'ye, arazisi ve hakkı olan hazine parçası için büyük bir para ödenecektir kuşkusuz," dedi. "Ayrıca alacağı paranın vergiden muaf tutulacağını da belirtmeliyim."

Sandecker, kuşkulu gözlerle ona baktı. "Orada gömülü duran hazine yüz milyonlarca dolar değerinde olmalı. Hükümet bu kadar parayı öder mi?"

"Yok canım, o kadar da büyük para ödenmez tabii."

"Trinity teklifinizi kabul etmezse ne olur?"

Wismer, soğuk ve kararlı bir ifadeyle, "Anlaşmanın başka yolları vardır canım," dedi.

"Hükümet ne zamandan beri eski eserlere bu kadar önem veriyor?"

Wismer, "Sanat ve edebiyat eserleriyle Büyük İskender'in tabutu daha çok tarihi eser kapsamına giriyor," dedi. "Ama bence, parşömen tomarları içindeki bilgiler hepsinden de önemli."

Sandecker, "Neyin daha önemli olduğu kişiden kişiye göre değişir," dedi.

Wismer ona aldırmadı ve "Bilimsel kayıtlardaki bilgiler ve özellikle de jeolojik veriler, gelecekte Ortadoğu'yla ilişkilerimizi etkileyebilir," diye devam etti. "Ayrıca, işin bir de dini yönü var."

"Nasıl bir yönmüş bu? Eski Ahit'in orijinal İbranice metni kütüphanede Yunanca'ya çevrilmiş. Bu yazılmış bütün İnciller'in ana kaynağını oluşturuyor."

Wismer, "Ama Yeni Ahit'in değil," diyerek Sandecker'i düzeltti, "Texas'daki o tepenin altında, Hıristiyanlığın doğuşuna ilişkin bilgilerimize ters düşecek bilgi ve belgeler de olabilir, ki o zaman onlann açığa çikmasindansa orada gömülü kalması daha iyidir."

Sandecker buz gibi bir ifadeyle Wismer'a baktı, sonra Başkan'a döndü. "Burada bir şeylerin döndüğünü hissediyorum efendim. Beni buraya davet etmenizin asıl gerekçesini öğrenmek isterim."

"Ortada kötü bir şey yok Amiral, seni temin ederim. Ama hepimiz bu operasyonun çok büyük bir hassasiyetle yönetilmesi gerektiğine inanıyoruz."

Sandecker onların amacını hemen anladı. "Demek, NUMA'nın tüm yaptıkları ve..." Durdu ve Senatör Pitt'e baktı. 'Ve özellikle de oğlunun tüm güç ve pis işleri yapıp tamamlamasından sonra bizi devre dışı bırakıyorsunuz."

Wismer, resmi bir ses tonuyla, "Amiral," dedi, "bu işin, görevi su altı araştırmaları olan bir resmi kuruluşun işi olamayacağını siz de takdir edersiniz sanıyorum."

Sandecker yüzünü buruşturdu. "Projeyi bu aşamaya kadar biz getirdik. Sonuna kadar da rahatça götürebiliriz, öyle değil mi?"

Başkan tartışma istemiyormuş gibi, kesin bir ifadeyle, "Kusura bakma," dedi. "Ama bu projeyi senden alıp Pentagon'a veriyorum Amiral."

Sandecker şaşkına dönmüştü. "Pentagon mu? Bu işi askerler mi yapacak? Hangi kuş beyinlinin fikri bu?"

Başkan, canı sıkılmış gibi başını iki yana salladı ve garip bir ifadeyle Wismer'e baktı. "Yeni planı kimin geliştirdiği önemsiz. Karar bana ait," dedi.

Senatör sakin bir ses tonuyla, "Anlamıyorsun galiba Jim," dedi. "Tesadüfen bulduğunuz o şeyler sadece ve sadece arkeolojiye ait değil. O tepede gizli olan bilgiler bizim gelecekteki Ortadoğu dış politikamızı çok etkileyebilir."

Wismer, “İşte bu nedenle bu çalışmaları çok gizli bir istihbarat operasyonuymuş gibi yapmalıyız," diye ekledi. "Orada bulunan her şeyi, iyice incelenip değerlendirilinceye kadar devlet sırrı olarak saklamamız gerekiyor."

Sandecker, "Yer altında bin altı yüz yıl kalmış o parşömen belgelerin incelenip değerlendirilmeleri yirmi, belki de yüz yıl alabilir," diye itiraz etti. "Onları bu kadar yıl saklayacak mıyız yani?"

Başkan, "Gerekirse saklarız," diyerek omuzlarını silkti.

O sırada, garson Amiral'in meyvesini ve sütünü getirdi, fakat Sandecker'in tüm iştahı kaçmıştı. Yüzünü buruşturup, "Yani, bu bilgilerin neler olduğunu öğreneceksiniz, sonra da, Akdeniz bölgesindeki kayıp maden ve petrol yataklarının yerlerini gösteren eski haritalar karşılığında siyasi anlaşmalar yapmaya çalışacaksınız," dedi. “İskender'in kemikleri, toz olmamış hâlâ sağlam duruyorsa, Yunanistan'daki üslerimizin süre uzatmaları karşılığında Yunan hükümetine verilecek. Amerikan halkı varlığından haberdar olana kadar tüm hazineyi dağıtacaksınız."

Schiller, “İyice hazır olmadan kamuoyuna açıklama yapamayız," dedi. "Hükümete, büyük dış politika avantajları sağladığınızın farkında değilsin sen Amiral. Bu büyük avantajı, halkın tarihi konulara olan merakını tatmin etmek uğruna harcayamayız, değil mi?"

Sandecker, "Ben de sizler gibi bu konuları biliyorum," dedi.

"Ama halkın da, hükümeti tarafından aldatılmasına karşıyım. Halkın hükümetten, daha iyi hizmetler beklemeye hakkı olduğuna inanıyorum. İskenderiye Kütüphanesi'ne ait eserler onları takas etmeyi düşünen birkaç politikacıya ait değildir. Amerikan halkının malıdır."

Sandecker, onların şaşkın bakışları altında, sütünden bir yudum aldı, sonra da çantasından bir gazete çıkarıp masanın ortasına attı.

"Büyük manşetlerle ilgilendikleri için olsa gerek, yardımcılarınız Reuter'in geçtiği ve dünyanın bütün gazetelerinde yayınlanan küçük bir haberi atlamışlar, işte araba kiralama bürosunda bulduğum bir St. Louis gazetesi. Üçüncü sayfadaki haberi daire içine aldım."

Wismer, gazeteyi kapıp üçüncü sayfayı açtı ve yüksek sesle okudu.

"Romalılar Texsas’a geldiler mi?

Washington'da üst düzey yönetim kaynaklarından alınan bilgilere göre ünlü İskenderiye Kütüphanesinin yerini araştıran yetkililer, ipuçlarının kendilerini Texas, Roma'da, Rio Grande Nehri'nin kuzeyindeki bir tepeye götürdüğünü açıklamışlardır. Bay Samuel Trinity'nin yıllar süren araştırmalar sonunda bulduğu eski eserlerin gerçek oldukları anlaşılmıştır.

Araştırma buzları arasında M.S. dördüncü yüzyıla ait bir Roma ticaret gemisinin bulunmasıyla başlamış... "

Wismer birden sustu ve "Bilgi sızdırılmış!" diye homurdandı. "Birileri bilgi sızdırmış işte!" Suratı kıpkırmızı kesilmişti. Nichols şok olmuştu. "Fakat kim... Nasıl?"

Sandecker, "Yazıda üst düzey yönetim kaynakları deniyor," dedi. "Bu da bence Beyaz Saray anlamına gelir." Önce Başkan'a, sonra da Nichols'a baktı. "Terfi ettirilmemiş ya da işten atılmış bir yönetici, bir yardımcı olabilir."

Schiller, "Şimdi oraya binlerce insan akın edecektir," dedi. "Bence bölgeyi askerle koruma altına almalıyız Sayın Başkan."

Nichols, "Julius haklı," dedi. "Engel olunmadığı takdirde, hazine avcıları o tepeleri didik didik edeceklerdir."

Başkan gözlerini kısıp onlara baktı. "Pekâlâ Dale. Genelkurmay'dan General Metcalf'ı arasınlar bana."

Nichols hemen kalktı ve Gizli Servis ve Beyaz Saray haberleşme teknisyenlerinin bulunduğu odaya gitti.

Wismer asık bir suratla, "Bu operasyonu hemen ört bas etmeliyiz," diye söylendi. "Ayrıca, medyaya da bu haberin uydurulmuş olduğunu açıklamalıyız."

Schiller başını iki yana salladı ve "Bunu hiç tavsiye etmem Sayın Başkan," dedi. "Sizden önceki Başkanlardan bazıları bu tür yollara başvurdukları için zor durumlarda kaldılar; Amerikan halkına yalan söylemek iyi sonuç vermiyor. Medya, sonunda gerçeği öğrenir ve sizi topa tutar."

Sandecker, "Julius'la aynı fikirdeyim," dedi. "Bölgeyi korumaya alın, ama kazılar başlasın, hiçbir şey gizlenmesin ve halka bilgi verilsin. İnanın bana Sayın Başkan, her şeyi halkın gözleri önünde yapıp çıkan eserleri ortaya koyarsanız çok daha iyi yapmış olursunuz."

Başkan döndü ve Wismer'a baktı, "Kusura bakma Harold. Belki de böylesi

daha iyi olacak," dedi.

Wismer, asık suratla gazetedeki habere bir süre daha baktı. Sonra, "Umut edelim de öyle olsun," diye söylendi. "Şu manyak Topiltzin konudan yararlanmak isteyerek başımıza dert açmasın da."

66

Trinity, cipin arka kapağına konmuş iki metal kutudan uzanan bir çift elektrik kablosunu bağlamaya çalışan Pitt'i seyrediyordu. Metal kutulardan birinde küçük bir gözlem monitörü, diğerinde de, arasından bir kâğıt sarkmış genişçe bir yarık vardı.

Trinity, "Ne garip bir alet bu," dedi. "Nedir bunun adı?"

Pitt kabloların uçlarını yerdeki dört tekerlekli, iki bölmeli garip bir mekanizmaya bağlarken, "Bunun uzun adı, yeraltı araştırmaları için elektromanyetik yansıtıcı profil sistemi," diye cevap verdi. "Kısacası, yer sondajı yapan bir radar ünitesi, Georadar I, yapımcısı ise Oyo Corporation."

"Radarın taş ve toprağı geçebileceğini bilmiyordum."

"On metre derine kadar iyi bir profil çıkarabilirim ve ideal koşullarda, derinlik yirmi metreye kadar inebilir."

"Nasıl çalışıyor bu nesne?"

"Portatif sonda, arazi üzerinde dolaşırken, verici toprağın derinliklerine elektromanyetik titrek sinyaller gönderir. Yansıyan sinyaller alıcı tarafından alınıp şurada cipte duran renkli işlemciye ve grafik kayıt cihazına gönderilir. Basit olarak böyle işte."

"Vericiyi arabayla çekmemi ister misin?"

"Hayır, elimle iterek götürürsem daha iyi kontrol ederim."

"Pekâlâ, aradığımız nedir şimdi?"

"Bir mağara ya da ona benzer bir boşluk işte."

Trinity bulundukları bölgedeki tepelere ve dört yüz metre ilerdeki Gongora Tepesi'ne baktı, "Neden yanlış tepenin arkasında arıyoruz?" diye sordu.

Pitt, "Esas bölgeye gitmeden önce üniteyi test etmek istiyorum," dedi. "Ayrıca, düşük bir ihtimal belki, ama Venator bazı parçaları başka yerlere de gömmüş olabilir." Döndü ve biraz ilerde onlara yer ölçüm aletinden bakan Lily'ye el sallayıp, "Hazırız," diye seslendi.

Lily onlara doğru yürüdü; elinde, üzerine grafik kâğıdı takılmış küçük bir yazı tahtası tutuyordu. Kâğıttaki işaretleri kalemin ucuyla gösterip, "İşte arama

bölgen burası," dedi. "Sınır kazıkları yerlerine yerleştirildi. Ben cipin arkasından yürüyüp aletleri kontrol edeceğim. Yaklaşık her yirmi metrede küçük bir flama dikip hatlarımızın düzgün olmasını sağlayacağım."

Pitt, Trinity'ye bakıp başını salladı, "Hazır mısın Sam?"

Trinity direksiyona geçip motoru çalıştırdı ve "Tamam," dedi.

Pitt önündeki tekerlekli alet üzerinde bazı ayarlamalar yaptı ve sonra, araba şeklindeki ünitenin arkasındaki koldan tutup itti.

"Tamam, gidiyoruz."

Cip ağır ağır yol alırken, Pitt de sinyal verici/alıcı ünitesini beş metre geriden iterek onun peşinden gidiyordu. Hafif ve alçak bir bulut örtüsü güneşin yakıcılığını biraz olsun alıyordu. Ağaçların ve çalıların arasından geçerek, İleri-geri gidip geliyorlardı. Öğleden sonra yorulmaya başladılar, aramanın tekdüzeliği de çok sıkıcıydı.

Öğle yemeği yemediler, zaten canları da istemiyordu. Sadece, Lily'nin isteği üzerine biraz durdular ve genç kadın, kayıtlarını inceleyip bazı notlar aldı.

Pitt arabanın arka kapağına oturdu ve derin nefesler alıp, "Kayıtlar iyi çıkıyor mu?" diye sordu.

Kayıtları inceleyen Lily, "İlginç bir şeyler olabilir," diye cevap verdi. "Henüz kesin bir şey yok, ama önümüzdeki iki şeridi de bitirdikten sonra belki bir şeyler söyleyebilirim."

Onlar konuşurken, Trinity arabadaki buzluktan çıkardığı soğuk bira kutularından birer tane uzattı. Pitt, böyle kısa dinlenmeleri sırasında aşağıda, Gongora Tepesi nin eteklerinde gittikçe artan araba sayısına bakıyor ve düşünüyordu. Son baktığında, gelen insanlardan bazılarının ellerindeki metal detektörleriyle yamacı taradıklarını görünce şaşırdı.

Sam de aşağıdaki kalabalığı fark etmişti. "Bizim, 'Geçilmez, Özel Arazi,' levhasını takan yok," diye homurdandı. "Sanki burada bedava içki var."

Lily, "Nereden geliyor bu insanlar?" diye sordu. "Burada olanları ne çabuk duydular böyle?"

Trinity güneş gözlüğünün üzerinden baktı ve "Gelenlerin çoğu buralı insanlar," diye söylendi. "Birileri dedikodu yapmış olmalı. Ama yarın buraya her taraftan insan akını başlayacaktır."

Araç telefonu çaldı ve Trinity ahizeyi alıp dinledikten sonra Pitt'e uzattı.

"Amiral Sandecker seni arıyor," dedi.

Pitt telefonu aldı ve "Evet Amiral?" dedi. "Neler oluyor?"

Sandecker hattın diğer ucundan, "Bizi sırtımızdan bıçakladılar," dedi. "Bizi kazıda istemiyorlar. Danışmanları Başkan'ı kandırmış ve operasyonu Pentagon'a vermesini istemişler."

Pitt başını salladı ve "Böyle bir şey bekliyordum zaten," dedi. "Ama işi Park Hizmetleri'ne verselerdi daha iyi yaparlardı. Kazı konusunda onlar daha deneyimli."

"Beyaz Saray, belgeleri hemen bulup incelemeye almak istiyor. Diğer ülkelerin müdahalesinden korkuyor."

Pitt, yumruğunu cipin kenarına indirdi ve "Allah kahretsin!" diye söylendi. "O adamlar her yanı kazar ve bulduklarını da kamyonlara doldurup götürürler. O parşömenler, itinayla tutulmazlarsa hemen parçalanabilirler."

"Sorumluluğu Başkan alıyor."

"Yani, politika karşısında tarihin hiç şansı yok, öyle mi?"

Sandecker, "Sorun sadece bu değil," dedi. "Beyaz Saray'dan biri haberi medyaya sızdırmış. Olanları duymayan kalmadı."

"Demek insanların buraya doluşmalarının nedeni bu. Şimdi anlaşıldı."

"Yerel medya hiç vakit kaybetmiyor, değil mi?"

"Pekâlâ, bu bölgenin Sam'e ait olduğu gerçeğine ne diyorlar?"

Amiralin öfkeli olduğu, sesinden belliydi. "Sam'e, reddedemeyeceği bir teklif yapacaklar. Başkan ve o sersem danışmanları, hazineden çıkacak bilgileri siyasi amaçları için kullanmayı düşünüyorlar."

Pitt, "Babam da onların arasında mı?" diye sordu.

"Ne yazık ki öyle."

"Peki, işi kim üstleniyor?"

"Fort Hood'dan bir ordu istihkâm bölüğü. Birlik ve ekipmanı kamyonlarla gönderilecekmiş. Şu sıralarda bir güvenlik birliği de oraya gelip çevreyi kontrol altına alacak, haberin olsun."

Pitt bir an düşündü, sonra, "Etkini kullanıp bir süre daha buralarda kalmamızı sağlayabilir misin Amiralim?" diye sordu.

"Bana, yutturabileceğim bir hikâye uydur bakalım."

"Araştırma konusunda benim ve Lily'nin, herkesten çok şey bildiğimizi söyleyebilirsin. Örneğin, projeye danışmanlık yapabilecek insanlar olarak ben ve Lily'den başkası yok. Lily'nin akademik geçmişi çok parlak, bunu kullanabilirsin. Ne istersen söyle Amiralim, ama Beyaz Saray'ı, burada kalmamız konusunda ikna etmelisin."

Sandecker, Pitt'in ne yapmak istediğini pek anlamamıştı, ama söyledikleri oldukça mantıklıydı. "Bana itiraz edecek tek kişi Wismer olabilir. Baban da bizi desteklerse, sanırım bir şeyler yapabiliriz."

"Babam bu işe yanaşmaz gibi görünürse bana haber ver, onunla konuşurum. "

"Pekâlâ, sana haber vereceğim."

Pitt, ahizeyi Trinity'ye uzattı ve Lily'ye döndü. "Bizi bu işten alıyorlar," dedi. "Kazı operasyonunu ordu yapacakmış. Bulduklarını kamyonlara doldurup hemen buradan götüreceklermiş."

Lily, şoke olmuş gibiydi, gözlerini iri iri açıp ona baktı. "Fakat parşömen rulolarını mahvederler. Bin altı yüz yıl toprak altında kapalı kalmış parşömen ve papirüs elyazmalarının çok dikkatli kullanılmaları gerekir, en küçük bir dokunmadan ya da ısı değişiminden etkilenip parçalanabilirler. Bu konuda herkesi uyarmalıyız."

"İşte, Amiral'den bunun için destek istedim ben de."

Trinity yorgun görünüyordu. "Bugünlük paydos edelim mi çocuklar?" diye sordu.

Pitt arama bölgesinin dış sınırlarını gösteren kazıklara baktı ve başını iki yana salladı, "Hayır, henüz erken, bitirelim şu işi," dedi.

67

Uzun Mercedes limuzin, İskenderiye limanındaki yat kulübü rıhtımında durdu ve Robert Capesterre, şoförün açtığı kapıdan yavaşça indi. Üzerindeki mükemmel pamuklu beyaz yazlık takım elbise, açık mavi gömlek ve aynı renk kravatla Topiltzin'e hiç benzemiyordu.

Bir adamın gösterdiği merdivenden inip iskeleye bağlı tekneye atladı. Yumuşak minderlere oturup arkasına yaslandı ve limanla, bir zamanlar 135 m yüksekliğinde olan ve Dünyanın Yedi Harikası'ndan biri olarak kabul edilen İskenderiye Feneri nin kalıntılarını seyretmeye koyuldu.

Tekne, limanın hemen dışında ve uzun, beyaz plajın açıklarında demir atmış büyük bir yata doğru gidiyordu. Capesterre, bu yatın güvertesinde birkaç kez gezinmişti ve boyunun 45 metre olduğunu biliyordu. Hollanda'da inşa edilmiş olan lüks yat, uçağı andıran hatlarıyla harika bir tekneydi. Hiç karaya uğramadan okyanus geçebiliyor ve otuz mil hız yapıyordu.

Küçük tekne, motorcunun usta bir manevrasıyla yata yanaştı. Güverteye çıkan Capesterre, ipek gömlek, şort ve sandalet giymiş bir adam tarafından karşılandı ve birbirlerine sarıldılar.

Paul Capesterre, "Hoşgeldin kardeşim," dedi. "Görüşmeyeli çok uzun zaman oldu, değil mi?"

"Öyle ya. Çok iyi görünüyorsun Paul. Birkaç kilo almışsın galiba."

"Evet, beş kilo aldım."

Robert, "Seni üniformasız görmek garip geldi bana," dedi.

Paul, omuzlarını silkti ve "Ahmed Yezid'in Arap kıyafetinden geldi," dedi. "Sen de harika görünüyorsun. Üzerinde Aztek kıyafeti yok, hayrola?"

Robert, "Topiltzin tatilde," dedi ve başıyla yatın güvertesini işaret ederek, "Bakıyorum Theodore Amca'nın yatını ödünç almışsın," diye ekledi.

Paul Capesterre, kardeşini alıp yemek salonuna götürürken, "Aile uyuşturucu işini bıraktıktan sonra, amca bu yatı pek kullanmıyor," dedi. "Hadi gel de bir şeyler yiyelim. Artık şampanya içtiğini öğrenince, Theodore Amca'nın mahzeninden birkaç şişe aldım."

Robert, şampanya kadehini alırken, "Başkan Hasan'ın seni ev hapsine

aldırdığını sanıyordum," diyerek kardeşinin yüzüne baktı.

Bu villayı satın almamın nedeni, altında bir tamir atölyesine açılan yüz metrelik bir tünel olmasıydı."

"Kuşkusuz atölye de sana ait."

"Gayet tabii, değil mi?"

Robert kadehini kaldırdı. "Annemle babamın büyük projesine içelim."

Paul başını salladı. "Benim Mısır'daki durumumla kıyaslanırsa, senin Meksika'daki durumun çok daha iyi şu anda."

"Lady Flamborough olayındaki fiyaskoda senin bir suçun yok. Planı aile onayladı. Amerikalıların o kadar kurnaz ve zeki olabileceklerini nasıl bilebilirdik ki?"

Paul, öfkeli bir sesle, "O sersem Süleyman Aziz Ammar her şeyi berbat etti," diye söylendi. "Salak herif."

"Olaydan kurtulan var mı?"

"Ajanlarımız, Ammar ve senin şu Kaptan Machado da dahil olmak üzere çoğunun öldüklerini rapor etmişler. Kalanlar da tutuklanmış, ama olayın bizimle bağlantısını bilmiyorlarmış."

"Şanslı sayılırız, değil mi? Machado ve Ammar öldüğüne göre, olayla bağlantımızı kimse kanıtlayamaz. Her şeyi bilen sadece onlardı."

"Ama Başkan Hasan ipuçlarını değerlendirdi ve beni ev hapsine mahkûm etti işte."

Robert, "Evet," diyerek başını salladı. "Ama elinde kesin kanıt olmadan sana bir şey yapamaz, değil mi? Böyle bir şeye kalkışırsa, destekçilerin ayağa kalkar ve ortalığı birbirine katarlar. Aile, şimdilik sessiz kalmanı ve en azından bir yıl beklemeni tavsiye ediyor. Rüzgârın uygun yönden esmesini beklemeliyiz."

Paul, başını salladı. "Rüzgâr, şimdilik Hasan, Hala Kâmil ve Ebu Hamid'in arkalarından esiyor, onları destekliyor."

"Biraz sabırlı olmalısın kardeşim. Senin bu dini hareketin, bir süre sonra seni nasıl olsa parlamentoya taşıyacaktır, hiç merak etme."

Paul, gözlerinde kurnazca bir ifadeyle kardeşine baktı. "İskenderiye Kütüphanesi'nin hazinelerinin bulunması, işleri biraz hızlandırabilir."

Robert, başını salladı. "Son haberleri okudun mu?" "Evet, Amerikalılar,

hazinenin saklandığı yerin Texas'ta olduğunu iddia ediyorlarmış."

"Eski jeoloji haritaları senin için çok avantajlı olabilir. Eğer o haritalarda gerçekten de zengin maden ve petrol rezervleri gösteriliyorsa, Mısır'ın ekonomisini kurtaracağını söyleyerek puan toplayabilirsin."

Paul, "Bunu ben de düşündüm tabii," dedi. "Beyaz Saray'ın, ortaya çıkacak eski eser ve bilgileri, anlaşma yapmak için kullanmayı düşündüğünü öğrendim. Hasan, hazinenin küçük bir kısmı için Amerikalılara yalvarırken, ben halkın önüne çıkar ve her şeyin atalarımıza ve dolayısıyla da Mısır halkına ait olduğunu söyleyerek destek alabilirim." Bir süre sustu ve gözlerini kısıp düşündükten sonra, "Şeriat kurallarından yararlanıp, anlamlı ve etkili konuşarak halkı arkama alabilir ve Hasan'ın hükümetini devirebilirim sanıyorum."

Robert, "Konuşurken, söylediklerine dikkat et ve sakın açık verme," diyerek güldü. "Hıristiyanlar parşömen rulolarının bir kısmını M.S. 391'de yakmış olabilirler, ama unutma ki, kütüphaneyi 646'da tamamen tahrip edenler onlar değildi."

Garsonun somon füme ve İran havyarı getirdiğini görünce sustular ve önlerine konan tabaklardan bir süre sessizce yemeklerini yediler. Sonra Paul, kardeşine baktı ve "Hazineden çıkanları ele geçirme işinin sana ait olduğunu biliyorsun herhalde, değil mi?" diye sordu.

Robert, kadehinin kenarından ona baktı, "Bana mı diyorsun, Topiltzin'e mi?"

Paul, hafif bir kahkaha attı ve "Tabii ki Topiltzin'e," dedi.

Robert, kadehini masaya bıraktı ve ellerini dua edecekmiş gibi kaldırdı. Gözleri, hipnotize olmuş gibi garip bir şekilde bakıyordu ve insanın içini ürperten, boğuk bir sesle konuşmaya başladı.

"On binlerce, yüz binlerce insan ayaklanacak. Tek vücut olarak nehri geçecek, Amerikalıların bizden çaldığı toprakları ve o topraklarda gömülü olan her şeyi geri alacağız. Birçoğumuz ölecek, yaralanacak, ama tanrılar, Meksika'ya ait olanları geri almamızı istiyorlar." Sustu, ellerini indirdi ve sırıtarak kardeşine baktı. "Biraz daha çalışmam gerekiyor tabii."

Paul, onu alkışlarken, "Galiba benim konuşma metnimi çaldın," dedi.

Robert, çatalıyla bir parça balık alıp ağzına attı. "Ne olur? Biz bir aile değil miyiz? Bu balık harika, kilolarca yiyebilirim." Şampanyasından bir yudum aldıktan sonra, "Peki ama bu hazineyi ele geçirdik diyelim, sonra ne olacak?" diye sordu.

"Ben sadece haritaları istiyorum. Ele geçirilen tüm antikalar aileye kalır ve zengin antika meraklılarına, koleksiyonculara satılır. Tamam mı?"

"Tamam, anlaştık."

Garson, bir şişe konyakla iki kadeh ve bir kutu puro getirip masanın üzerine bıraktı. Paul, bir puro alıp ağır ağır yaktı ve kardeşine bakarak derin bir nefes çekti. "Bu eski eserleri nasıl ele geçireceksin?"

Robert, konyak kadehini elinde hafifçe çevirirken, “İktidara geldikten sonra Amerikan sınır eyaletlerine silahsız bir saldırı planlamıştım," dedi. "Şimdi önümüze böyle bir fırsat çıktı işte. Organizasyonu harekete geçirince, kentlerdeki fakirler ve köylüler, bulundukları yerlerde bir araya getirilip toplanacaklar ve kuzeye, Roma, Texas'a taşınacaklardır. Sanıyorum Rio Grande'nin bizim tarafın topraklardan dört gün içinde, üç yüz, belki de dört yüz bin kişi toplayabiliriz."

"Amerikalıların karşı koymaları konusunda ne düşünüyorsun?"

"Texas'daki güvenlik güçleri, şerif kuvvetleri ve silahlı kuvvetler, bu kadar büyük kalabalıklar karşısında bir şey yapamazlar. Akın akın gidenlerin ön saflarına, kadınları ve çocukları koyacağız. Amerikalılar Vietnam'da köyleri basıp insanları öldürmüş olabilirler, ama komşu bir ülkedeki silahsız sivillere dokunamazlar. Beyaz Saray'ı da uluslararası medya kanalıyla sindirebilirim sanıyorum. Başkan, güvenlik güçleri ve silahlı kuvvetlerine ateş emri veremez. Böylece, binlerce insan, Roma'ya saldırıp o toprakları ve hazinenin bulunduğu yeri kolayca ele geçirebilecektir."

"Bu binlerce insanın başında Topiltzin mi olacak?"

"Evet, onlara ben liderlik edeceğim."

"O tepede, hazinenin bulunduğu yerde ne kadar dayanabilirsin acaba?"

"Eski eser uzmanlarının, maden ve petrol yataklarını gösteren haritaları değerlendirmeleri ne kadar sürecekse o kadar kalabilirim sanıyorum."

Antik eserlerin okunmaları ve haritaların değerlendirilmeleri haftalarca sürebilir. O kadar uzun kalamazsın orada. Amerikalılar seninkileri birkaç gün içinde toparlayıp sınırın karşı tarafına atabilirler."

Robert, peçeteyle ağzını silerek, "Hayır," dedi. "Elyazması ve diğer eserleri yakıp tahrip edeceğimi söylersem hiçbir şey yapamazlar. Evet, uçağım yakıt ikmalini tamamlamıştır. Hemen Meksika'ya dönüp işe başlasam iyi olacak."

Paul, kardeşine baktı; gözlerinde sevgi ve saygı ifadesi vardı. "Amerikalıları böyle köşeye kıstırabilirsen mükemmel olur. Sevdim bunu. "

Robert güldü ve "Bağımsızlık Savaşı'nda İngiliz istilasından sonra, Amerika Birleşik Devletleri'ni istila edecek en muazzam kalabalık olacak bu," dedi.

68

İlk gün binlercesi geldi, ikinci gün, insan sayısı on binlere ulaştı, insanlar, bölgenin her yanından, kendi araçlarıyla otobüs ya da kamyonlarla akın akın Roma'nın karşı kıyısındaki Miguel Ale geliyorlardı. Yakın yerlerden yürüyerek gelenler bile vardı. Monterrey, Tampico ve Mexico City'den çıkan asfalt yollar, dizi dizi araç doluydu.

Başkan de Lorenzo, sınıra giden insanları durdurmak için silahlı kuvvetlere emir vermiş ve yollara barikatlar kurdurmuştu, ama bu da pek bir işe yaramıyor, binlerce insanı durduramıyordu. Guadalupe dışında, binlerce insanı durdurmak isteyen askerler, üzerlerine gelen insan dalgasının altında kalıp ezileceklerinden korkarak kalabalığa ateş açmış ve çoğu kadın ve çocuk olmak üzere elli dört kişiyi öldürmüşlerdi.

De Lorenzo, Topiltzin karşısında çaresiz kalmıştı. Mexico City'de ayaklanmalar, isyanlar başlamıştı. Başkan de Lorenzo, geri çekilmediği takdirde ülkedeki karışıklıkların artacağından korkuyordu. Beyaz Saray'a bir mesaj çekip insan akınını durduramadığı için üzgün olduğunu söyledi ve silahlı kuvvetlere de geri çekil emri verdi. Yoksa, askerlerle siviller arasında kanlı çatışmalar çıkacak ve binlerce insan ölecekti. Zaten askerler de artık kendi vatandaşlarıyla çatışmak istemiyorlardı ve pek çoğu, birliğinden kaçıp insan bu seline katılmıştı.

İnsan selleri, hiç durmadan Rio Grande'ye doğru akıyordu. Capesterre ailesi tarafından kiralanmış profesyonel planlayıcılar ve Robert'ın Topiltzin hayranları, beş kilometrekarelik bir alana çadır kent kurmuş, seyyar mutfaklarda herkese yemek dağıtıyorlardı. İnsanların tüm ihtiyaçları karşılanıyor, seyyar tuvaletler bile kuruluyordu. Akın akın bölgeye gelen fakir halk uzun zamandır böyle güzel yemek yemediklerini ve karınlarını doyurmadıklarını söylüyorlardı. İnsanların tek şikâyetleri, toprak yolların tozları ve araçların boğucu egzoz dumanlarıydı.

İnsanların ellerinde, 'ABD topraklarımızı çaldı', 'Atalarımızın topraklarını geri istiyoruz', 'Eski eserler Meksika'ya aittir' gibi pankartlar görülüyor, binlerce ağızdan, İngilizce, İspanyolca ve Aztek dilinde sloganlar atılıyordu. Topiltzin, insanların arasında dolaşıyor, onları kışkırtıyor, âdeta çıldırtıp İran dışında pek görülemeyecek manzaralara yol açıyordu.

Yolun nehre bakan tarafında, sahile inen kayalığın tepesi, televizyon kameraları, kablolar ve mobil çekim araçlarıyla dolmuştu. Tüm kameramanlar, kameralarını nehrin karşı kıyısındaki Meksika kentine çevirmişler, harıl harıl

film çekiyorlardı.

Tehlikenin farkında olmayıp karşı tarafa geçen ve köylülerin arasına dalarak onlarla röportaj yapan muhabirler, bu insanların çoğunun önceden eğitildiğini bilmiyorlardı kuşkusuz. İçlerinden bazıları, çok iyi İngilizce konuşan eğitilmiş aktörlerdi, ama kırık bir aksanla ve güçlükle konuşuyormuş izlenimi bırakıyorlardı. Bunların, ağlamaklı seslerle, Amerika'da, Kaliforniya, Arizona, New Mexico ve Texas gibi eyaletlerde yaşamak istediklerini söylemeleri, Amerikan halkında da bir acıma ve sempati duygusu uyandırıyordu. Onları televizyon ekranlarında görenler, en azından acıyorlar, destek vermek istiyorlardı.

Bu insan selinden etkilenmeyenler sadece onları karşılamak için bekleyen ABD Sınır Devriyesi elemanlarıydı. Onlar da, bu kadar muazzam kalabalıklar karşısında ne yapacaklarını bilemiyorlardı kuşkusuz.

Sınır Devriyesi polisleri, genelde silahlarını pek kullanmazlar, kaçak gelenleri, korkutmadan, ikna ederek, geriye, ülkelerine göndermeye çalışırlardı. Nehrin Amerikan kıyısında mevzilenmiş silahlı askerler onları da korkutuyordu. Bu askerler ve geride, toplarının namlularını Meksika topraklarına çevirmiş olarak bekleyen yirmi kadar tankın ateş açması halinde, binlerce insanın ölmesi kaçınılmazdı.

Askerler, genç ve güçlü çocuklardı, ama sivillere karşı değil, kendileriyle savaşan düşmana karşı koymak üzere eğitim görmüşlerdi. Nehrin Meksika kıyısında duran silahsız binlerce sivil karşısında, onlar da huzursuzluk duyuyorlardı.

Askeri birliklerin komutanı Tuğgeneral Curtis Chandler, köprüyü tanklar ve zırhlı araçlarla tutmuştu, ama Topiltzin bunu zaten bekliyordu. Nehrin kıyısında yüzlerce küçük tekne, sal ve sal gibi kullanılacak eski kamyon iç lastiği görülüyordu. Halattan yapılmış merdivenler, suyun içine bırakılmış, karşıya ilk geçenler tarafından tutularak çekilmek üzere bekliyordu.

General Chandler'ın istihbarat subayı, küçük tekne ve sallarla ilk seferde yaklaşık yirmi bin kişinin Amerikan tarafına geçebileceğini tahmin ediyordu. Tekne, sal ve lastikler, daha sonra iplerle çekilip geriye alınacak ve ikinci seferde kullanılacaklardı. Subay, yüzerek geçeceklerin sayılarını söyleyemiyordu, istihbarat subayının kadın yardımcılarından biri, Topiltzin'in yardımcıları tarafından kullanılan yemek treylerine sızmış ve geriye dönüp Aztek liderinin büyük bir fırtına koparacağını ve akşamın geç saatlerinde çevresindeki tüm insanları ayaklandıracağını söylemişti, ama bunun o gece olup olmayacağını

bilemiyordu.

Chandler, Vietnam'da üç dönem görev yapmıştı; savaştaki kuralları hiçe sayarcasına ormandan hiç uyarı yapmadan fırlayan kandırılmış kadın ve çocukları öldürmenin ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. Meksikalılar nehri geçmeye teşebbüs ettikleri zaman, onların başları üzerinden havaya ateş açılması emrini verdi.

Uyarı ateşi onları durdurmadığı takdirde, görevini yapması gerekirdi. Emir aldığı takdirde, silahsız bile olsalar bu insanların saldırılarını akacak kanlara bakmadan durdurmak zorunda olduğunu biliyordu ve bunu hiç kuşkusuz yapacaktı.

Pitt, Sam Trinity'nin dükkânı üzerindeki terasta durdu ve yaşlı Texaslı'nın yıldızları seyretmek için kullandığı teleskopla çevreyi taradı. Güneş, batıdaki tepelerin arkasında kaybolmuş, hava yavaş yavaş kararmaya başlamıştı ve Rio Grande'nin karşı sahilinde büyük bir hareketlilik görülüyordu. Karşıdaki Meksika kenti, spot ışıklarla pırıl pırıl aydınlatılmıştı ve bu spotlardan bazıları da, kentin ortasındaki yüksek bir kuleye çevrilmişti.

Pitt, teleskopu iyice ayarladı ve dikkatle bakınca şehrin ortasına sonradan dikildiği belli olan kulenin tepesindeki platformda, topuklarına kadar uzun, beyaz bir entari ve başına da rengârenk, garip bir şapka giymiş olan adamı gördü, insanların, kollarını kaldırıp indirmelerinden, adamın ateşli bir konuşma yapmakta olduğunu anladı.

"Adamları kışkırtan şu garip kılıklı adam da kim acaba?" diye söylendi.

Sandecker, Lily'yle oturmuş, yeraltı dikey görüntü kayıtlarını inceliyordu. Pitt'in konuşmasını duyunca, başını kaldırdı ve "Herhalde şu kaçık Topiltzin'dir, başka kim olacak," dedi.

"İnsanları ayaklandırmasını çok iyi biliyor hergele."

Lily, "Acaba nehri bu gece geçerler mi, ne dersiniz?" diye sordu.

Pitt, gözünü teleskoptan çekip doğruldu ve başını iki yana salladı. "Teknelerini hazırlamışlar, ama geçiş için bir iki gün daha bekleyeceklerdir sanıyorum. Topiltzin, onları iyice kıvama getirmeden harekete geçmez."

Sandecker, "Topiltzin onun takma adı," dedi. "Adamın gerçek adı Robert Capesterre."

"Kendine çok iyi para kazandıran bir dümen kurmuş doğrusu."

Sandecker, "Meksika'yı ele geçirmesine ramak kaldı," dedi.

"Karşıda ayaklandırdığı kalabalıklara bakılırsa, Amerika'nın tüm güneybatısını ele geçirmesine de ramak kalmış anlaşılan."

Lily, oturduğu yerden kalktı ve kollarını havaya kaldırıp gerindi. "Burada böyle oturmak beni deli ediyor," dedi. "Tüm işi biz yapıyoruz, ordu istihkâm subayları parsayı topluyor. Bu yetmiyormuş gibi, kazıyı izlememizi istemiyorlar ve Sam'in arazisine girmememizi söylüyorlar. Adalet bu mu yani?"

Pitt ve Sandecker, onun şikâyetlerini kadınsı bir tarzda dile getirişine güldüler. Amiral de, "Senin yerinde olsam, daha sert konuşurdum," dedi.

Lily, kaleminin ucunu ısırdı ve "Senatör'den neden ses çıkmadı?" diye sordu. "Şimdiye kadar ondan bir haber almalıydık."

Sandecker, "Bilemiyorum," diye cevap verdi. "Dirk'in isteğini ilettiğim zaman, bir şeyler yapmaya çalışacağını söyledi bana."

Trinity önünde bir mutfak önlüğüyle merdivenin dibine geldi ve "Karnı aç olan varsa, Trinity'nin ünlü acılı fasulyesi hazır," diye seslendi.

Lily, "Çok mu acı?" diye sordu.

"Genç hanım, biberini sonradan atarım, hiç korkma, seninkine istersen hiç biber koymayız, ama o zaman da lezzeti olmaz."

Pitt ve Sandecker, yemek istediklerini söyleyeceklerdi ki, Trinity döndü ve alacakaranlıkta yola yaklaşan ışıklara baktı. "Yine bir ordu konvoyu olmalı. General yolu kapadığından beri bu tarafa araba gelmiyordu," dedi.

Önde bir komutan cipi, arkada da beş tane kamyon vardı ve en arkadaki kamyon, üzeri çadır beziyle örtülü bir ekipman treyleri çekiyordu. Konvoy, yoldan çıkıp Gongora Tepesi'ndeki istihkâm kampına yönelmediği gibi, Roma yönüne de gitmemişti. Öndeki cip ve kamyonlar yavaşladılar ve Sam'in dükkânıyla benzin pompalarının arasındaki boşlukta durdular. Cipten inen bir asker çevresine bakındı. Arkasından iki kişi daha indi.

Pitt üçünü de tanımıştı. Adamlardan ikisi üniformalıydı, üçüncüsü ise bir süveter ve kot pantolon giymişti. Pitt, terasın parmaklığı aşıp kendisini aşağıya sarkıttı ve yerle arasında az bir mesafe kaldığını görünce, ellerini bırakıp adamların hemen yanı başlarına atladı. Fakat yaralı bacağı acımıştı ve homurdanmaktan kendini alamadı. Adamlar, yukardan atlayan Pitt'i hemen yanlarında görünce şaşırmış ve İrkilmişlerdi.

Al Giordino yapmacık bir korkuyla, "Sen de nereden çıktın böyle?" diyerek sırıttı. Kamyonların farlarında yüzü solgun görünüyordu ve kolu askıdaydı, ama her zamanki neşesinden hiçbir şey kaybetmediği belliydi.

"Ben de sana aynı şeyi soracaktım."

Albay Hollis de ona doğru bir adım attı ve "Tekrar bu kadar çabuk görüşeceğimizi hiç sanmıyordum," dedi.

Binbaşı Dillinger, "Al benden de o kadar," diyerek güldü.

Onların ellerini büyük bir sevinçle sıkan Pitt birden rahatlayıp hafiflediğini hissetti. "Sizi gördüğüme ne kadar çok sevindim anlatamam. Ne arıyorsunuz burada?"

Hollis, "Baban, Genelkurmay Başkanı'nı ikna etmeyi başardı," diye açıkladı. "Lady Flamborough olayıyla ilgili raporumu yeni bitirmiştim ki, ekibimi alıp kara yoluyla buraya gelme emri aldım. Her şey gizlilik içinde yapıldı. Buradaki birliklerin komutanı bile gelişimizden habersiz, ancak benim kendisiyle görüşüp gizli emri bildirmemle haberi olacak."

"Buradaki komutan General Chandler değil mi?"

"Evet, Çelik Tuzak Chandler derler ona, NATO'da sekiz yıl çalıştım onunla. Savaşların hâlâ zırhlı araçlarla kazanılacağına inanıyor ve bu yüzden buraya da bir sürü zırhlı araç ve tank getirdi."

Pitt, "Peki sana verilen emir ne Albay?" diye sordu.

"Burada kalıp, sana ve Doktor Sharp'a projenizde yardımcı olmak. Amiral Sandecker, Senatör ve Pentagon'la sürekli temas halinde olacak. Bildiğim bu."

"Peki, Beyaz Saray'ın bu konuya yaklaşımı ne?"

"Kâğıt üzerinde hiçbir görüşü ya da yaklaşımı yok." Onları görüp içerdeki merdivenden inip gelen Lily ve Amiral'e döndü. Lily, Giordino'ya sarılırken ve Dillinger da kendisini Sandecker'a tanıtırken, Hollis, Pitt'i bir kenara çekti ve "Burada neler dönüyor?" diye fısıldadı. "Bu müze hikâyesi de ne?"

Pitt sırıtarak onun yüzüne baktı, "Çok yaklaştık, Albayım."

"Peki ama benim Özel Operasyon Birliğim ne yapacak ki burada?"

Pitt birden ciddileşti ve "Ortalık karıştığı zaman, sizin göreviniz bu dükkânı savunmak olacak," dedi.

Operasyon Birliği'nin Virginia'dan getirdiği iş makinesi muazzam bir şeydi.

Dev tekerlekli araç, tepeye doğru kolayca tırmandı ve Lily'nin küçük flamalı kazıklarla işaretlediği bölgeye gitti. Pitt, on dakikalık bir eğitim ve denemeden sonra, çelik devin kollarının her birinin ne işe yaradığını öğrenmiş ve makineyi kullanmaya başlamıştı. Kollardan birini oynatıp iki buçuk metre genişliğindeki kepçeyi havaya kaldırdı ve sonra, dev bir yumruk gibi toprağa büyük bir gürültüyle indirdi.

Bir saatten az bir zamanda, tepenin arka yamacında, yirmi metre boyunda ve altı metre derinliğinde bir çukur kazılmıştı. Çalışmanın tam bu aşamasında arazi vitesli bir Chevrolet Blazer arabayla, arkasından, içinde silahlı asker dolu bir kamyon, tozu dumana katarak geldiler.

"Arabanın tekerlekleri henüz tam olarak durmadan, sağ ön kapı açıldı ve ordu disiplininin her şeyden önce geldiğine inanan bir yüzbaşı, aşağıya atlayıp öfkeli gözlerle onlara doğru baktı. Sonra, "Burası yasak bölgedir," diye bağırıp başını salladı. "Size, iki gün önce, buraya girilmeyeceğini kendim söyledim, değil mi? Hemen pilinizi pırtınızı toplayıp gidin buradan."

Pitt, ona hiç aldırmadan koca aracın kabininden indi ve sakin adımlarla çukurun kenarına gidip, subayı hiç görmemiş gibi aşağıya baktı.

Yüzbaşının suratı aniden kıpkırmızı kesildi ve geriye dönüp, "Çavuş O'Hara!" diye bağırdı. "Adamlarını al ve bu insanları buradan çıkart hemen."

Pitt, sükûnetini hiç bozmamıştı, yavaşça döndü ve gülümsedi. "Kusura bakma Yüzbaşım," dedi. "Ama biz burada kalıyoruz."

Yüzbaşı da gülümsedi, ama öfkeden kudurmak üzere olduğu belliydi. "Bakın bayım. Size gitmeniz için üç dakika veriyorum, şu koca makinenizi de alın ve hemen terk edin bu bölgeyi, anlaşıldı mı?"

"Burada bulunmamız için verilen belgeleri görmek ister misiniz?"

"O kâğıtlarda General Chandler'ın imzası yoksa, boşuna uğraşmayın."

"Bu belgeler, sizin generalinizden daha yüksek bir makamdan geliyor."

Yüzbaşı, onu anlamamış gibi, "Üç dakikanız var," diye tekrarladı. "Gitmezseniz, bunu güç kullanarak yapmak zorunda kalırım, anlaşıldı mı?"

Trinity'den aldıkları cip pikabın içinde oturan Lily, Giordino ve Amiral tartışmanın sürdüğünü görünce araçtan inip durdular. Lily, açık yakalı bluzu ve şortuyla sıraya dizilmiş askerlerin önünde birkaç adım attı.

Kadınlar, genellikle seksi görünmek istediklerinde işi biraz abartır ve

kalçalarını gereğinden fazla sallarlar. Lily de öyle yapmıştı ve askerler, karşılarındaki güzel bacaklı genç kadını görünce hiçbir şeye bakmaz oldular.

Pitt, yavaş yavaş kızmaya başlıyordu, bu tip örümcek kafalı askerlere zaten her zaman öfkelenirdi. Derin bir nefes aldı ve "Bak Yüzbaşım," diye konuştu. "Şu anda emrinde on iki istihkâm askeri var ve bunların eğitimde kaç mermi yaktıklarını da bilmem. Arkamda, beni destekleyen kırk kişi var ki, bunlardan sadece ikisi, senin manganı çıplak elleriyle temizler. Senden ricam, şu tecrübesiz askerlerini al da git buradan, hemen şimdi."

Yüzbaşı, onunla alay eder gibi, yavaşça döndü ve onları seyreden Lily'ye, koca purosunu tüttüren Amiral'e ve kolu askıda olan Giordino'ya baktı. Lily, askerlerin önünde kırıtırken, Amiral ve Giordino, yarı uyur vaziyette arabaya yaslanmışlardı.

Yüzbaşı Pitt'e baktı ama Pitt'in gözlerinde hiçbir duygu belirtisi yoktu. Sonra elini havada hafifçe sallayıp. "Çavuş, bu adamları hemen çıkarın buradan," dedi.

Ama askerler daha iki adım bile atmamışlardı ki, Albay Hollis, çalıların arasından bir kaplan gibi fırlayıverdi. Araziye uyan kamuflaj üniforması ve yağ sürülmüş elleri ve yüzüyle, fark edilmesi imkânsızdı. Beş metre geride, çalıların arasında duruyordu ve yakından bile görülmesi kolay değildi. O üniformayla araziye uyumu mükemmeldi.

Askerlerin şaşkın bakışları altında yaklaştı ve "Bir sorun mu var Yüzbaşım?" diye sordu. Yüzbaşının ağzı açık kalmış, askerler oldukları yerde sanki donmuşlardı. Yüzbaşı, iki adım atıp Hollis'e yaklaştı ve ona dikkatle baktı; adamın üzerinde, rütbesini gösteren hiçbir işaret göremedi.

"Sen de kimsin?" diye sordu. "Hangi birliktensin?"

"Albay Morton Hollis, Özel Operasyon Birliği."

"Özür dilerim Albay. Ben Yüzbaşı Louis Cranston, 486. İstihkâm Taburu."

Birbirlerini selamladılar ve Hollis, başıyla askerleri gösterdi. "Onlara artık rahata geçmelerini söyleyebilirsin Yüzbaşı."

Cranston, nereden çıktığı belli olmayan bu albayın karşısında ne yapacağını şaşırmış gibi görünüyordu. "Özür dilerim Albay, ama bir Özel Operasyon subayının burada ne aradığını sorabilir miyim?"

"Görevim, bu insanların arkeolojik çalışmalarını rahatça yapabilmelerini sağlamak Yüzbaşı."

"Fakat sivillerin bu bölgeye girmeleri yasaklandı Albayım."

"Sana, onların izinleri var dersem ne yaparsın?"

"Özür dilerim Albayım, ama ben General Chandler'ın emirlerini uyguluyorum efendim. Bizim taburdan olmayan siz dahil, buraya hiç kimse giremez ve..."

"Bir dakika, yani sen şimdi, beni de buradan atacağını mı söylüyorsun?"

Cranston, sinirli bir ifadeyle, "General Chandler'ın yazılı emirlerini göremezsem, aldığım emri yerine getirmek zorundayım efendim," dedi.

"Sen böyle burnunun dikine gidersen madalya kazanamazsın Yüzbaşı, istersen bir kez daha düşün ha, ne dersin?"

Cranston, karşısındakinin kendisiyle oynadığını fark etmişti ve bundan hiç hoşlanmamıştı. "Lütfen Albayım, mesele çıkarmayalım."

"Hemen adamlarını topla, araçlarınıza binin ve buradan gidin. Arkanıza bile bakmanızı istemiyorum, tamam mı?" Hollis kararlı görünüyordu.

Pitt, iki subayın konuşmalarını hafif bir gülümsemeyle dinliyordu. Bir süre sonra, döndü ve çukurun içine atlayıp toprağı karıştırmaya başladı. Giordino ve Sandecker da iki subaya aldırmadan çukurun kenarına geldiler ve aşağıya, Pitt'e bakmaya başladılar.

Cranston şaşkındı, karşısında bir albay vardı, ama o da emir almıştı ve bir soruşturma olduğunda, General Chandler'ın kendisini destekleyeceğini, onun sadece aldığı emri uyguladığını söyleyeceğini biliyordu. Emri yerine getirmesi gerekiyordu. Fakat tam adamlarına bölgeyi temizlemeleri konusunda talimat vermek için ağzını açmıştı, ki Hollis, cebinden bir düdük çıkardı ve iki kez çaldı.

Korku filmlerinde mezarlarından çıkan hortlaklar gibi aniden ortaya çıkan kırk asker birkaç saniye içinde yüzbaşı ve adamlarının çevresini sarıverdiler. İnsandan çok, birer çalıya ya da bodur ağaca benziyorlardı.

Hollis'in gözleri çakmaktaşı gibi parlıyordu. "Tamam, ölüsün Yüzbaşı," dedi.

Sesi Dillinger'a benzeyen bir çalılık, "Bizi mi çağırdın Komutan?" dedi.

Yüzbaşı Cranston, şoke olmuştu ve kekeliyordu. "Bu... bunu... General Chandler'a rapor edeceğim."

Hollis, buz gibi bir sesle, "Hiç durma," dedi. "Ona, aynı zamanda, benim de Genelkurmaydan, General Clayton Metcalf dan emir aldığımı söyle. Pentagon'la temas kurup bunu hemen öğrenebilir. Bu insanlar ve bizler, Gongora Tepesi'ndeki araştırmalara ya da Generalin nehirdeki operasyonuna

karışmayacağız. Bizim görevimiz, toprak yüzeyine yakın gömülü eski Roma eserlerini bulup çalınmadan önce koruma altına almak. Anlaşıldı mı Yüzbaşı?"

Yüzbaşı Cranston, kamuflaj giysileri içindeki yüzleri boyalı askerlere gözlerini kısarak baktı ve başını salladı, "Anladım efendim," dedi.

Tam o sırada aşağıdan, çukurun içinden Pitt'in sesi duyuldu: "Hey bir tane daha buldum çocuklar!"

Sandecker, heyecan içinde elini sallayıp herkesi çukurun kenarına çağırdı ve "Pitt bir şeyler buldu," diye seslendi.

Hem Özel Operasyon'un, hem de istihkâm taburunun askerleri hemen çukurun kenarına koşarken tartışma da bir süre için unutuldu. Pitt elleri ve dizleri üzerine çökmüş, uzun, metal bir cismin üzerindeki toprağı temizliyordu. Birkaç dakika sonra, cismi çekip çıkardı ve portatif merdivenden birkaç basamak çıkarak onu Lily'ye uzattı.

Genç kadın, elindeki nesneyi bir süre inceledikten sonra, heyecanlı bir sesle, "Kesin Roma karakteristiği taşıyan bir dördüncü yüzyıl kılıcı," dedi. "Üzerinde çok az paslanma var, hemen hemen tertemiz ve sağlam."

Hollis, "Bakabilir miyim?" diye sordu ve Lily'nin uzattığı kılıcı alıp sapından tutarak havaya kaldırdı. "Düşünsenize," diye mırıldandı, "Bu kılıcı son kez elinde tutan kişi, herhalde bir Romalı askerdi." Durup düşündü ve sonra kılıcı Yüzbaşı Cranston'a uzattı. "Otomatik bir silah yerine bununla savaşmaya ne dersin Yüzbaşı?"

Cranston, bir an düşündü ve sonra, "Böyle bir kılıçla dilimlere ayrılmaktansa, bir mermiyi yeğlerim," dedi.

Yüzbaşı gittikten sonra, Pitt Hollis'e döndü ve "Kamuflajınız harika Albayım," dedi. "Takımdan sadece üç kişiyi fark edebildim."

Lily, "Çevremizde olduğunuz halde sizi görememek beni şaşırttı," dedi.

Hollis, "Biz genellikle koru ve ormanlarda yaparız bu işi," dedi. "Böyle çıplak, çalılık bir arazide kamuflaj çalışması yapmamız bizim için iyi bir pratik oldu."

Sandecker gelip, Hollis'in elini yakaladı ve sıkarak, "Güzel iş becerdiniz Albay," derken, Giordino, "Umalım da General Chandler, Yüzbaşı'nın raporunu iyi karşılasın," diyerek sırıttı.

Pitt, "General'in oradaki görevi, yarım milyon insanı karşı tarafta tutmak ve

hazinenin yağmalanmasını önlemek," dedi. "Şu anda bizimle uğraşacak zamanı zaten yok."

Hollis, kılıcı yukarıya kaldırıp, "Bu kılıç ne olacak?" diye sordu.

"Tabii ki Sam'in müzesine geri gidecek."

Hollis, kuşkulu gözlerle Pitt'e baktı, "Bunu çukurda bulmadın mı yani?"

"Hayır. "

"Peki böyle çukurlar kazmak hoşuna mı gidiyor?"

Pitt, onu duymamış gibi tepeye yürüdü ve orada durup, aşağıya, Meksika topraklarına baktı. Çadır kent, bir önceki günün iki katı büyüklüğündeydi. Gözlerini kıstı ve "Topiltzin fırtınayı yarın gece başlatabilir," dedi. Sonra, hafifçe sola döndü ve biraz daha yüksek olan Gongora Tepesi'ne baktı.

İstihkâm askerleri, Lily'nin dört gün önce işaretlediği yerleri kazıyorlardı. İki ayrı kazı yapılıyordu. Biri, destekleri olan normal bir tünel, diğeriyse, tepenin yamacında açılan, krater ağzına benzeyen bir oyuktu. General Chandler, İstihkâmcıların birçoğunu sınır savunmasına aldığından, kazılar çok ağır ilerliyordu.

Pitt, tepeden ayrıldı ve aşağıya gelip Hollis'in yanına gitti. "En iyi patlayıcı uzmanın kim Albayım?" diye sordu.

"Binbaşı Dillinger, ordunun en iyi bomba uzmanlarındandır."

"Bana yaklaşık iki yüz kilo kadar C-4 nitrogliserin jeli lazım."

Hollis, gözlerini açıp şaşkın şaşkın ona baktı, “İki yüz kilo C-4 mü? Bu nesnenin yirmi kilosu koca bir savaş gemisine yeter. Sen ne istediğinin farkında mısın? Nitro jel karışımı sarsıntıdan hemen etkilenir."

Pitt onu duymamış gibi, "Ayrıca bir batarya da spot lamba," diye devam etti. "O lambaları bir müzik grubundan alabiliriz ve kulakları patlatan şu ses ekipmanlarından da bulabiliriz." Durdu ve döndü. "Kutu yapabilecek bir marangoz bulma işini de sana bırakıyorum."

Lily, gözlerini koca koca açıp, "Tanrı aşkına, bu saçma şeyleri de neden istiyorsun, söylesene?" diye sordu.

Giordino, "Bilmek istemezsin," diye homurdandı.

Pitt, "Daha sonra açıklarım," dedi ve sustu.

Lily, "Çılgınca şeyler bunlar," diye mırıldanarak başını salladı.

Pitt, 'Aklımdan geçenleri bir bilsen, çılgınlık yanında hiç kalır,' dedi içinden. Ama şu anda kimseye bir şey söyleyemezdi. Kılıçlarını kuşanıp sahneye çıkacağını söylemenin zamanı henüz gelmemişti.

69

Taksi işaretli yeşil Volvo, Yezid'in İskenderiye yakınlarındaki villasının bahçe kapısı önünde durdu. Başkan Hasan'ın özel emriyle kapıya yerleştirilen nöbetçi askerler, arabadan kimsenin inmediğini görünce dikkat kesildiler.

Ammar, gözleri ve çenesi sargılı olarak arka koltukta oturuyordu. Üzerinde mavi bir ipek kaftan, başında küçük, kırmızı bir sarık vardı. Santa Inez'den kaçtıktan sonra ilk tedavisini, Buenos Aires'in karanlık sokaklarından birinde faaliyet gösteren bir doktora yaptırmış ve ondan sonra da bir jet kiralayıp buraya gelmişti.

Boş göz çukurlarında, artık acı hissetmiyordu. Etkili ağrı kesiciler bu işi hallediyordu, ama parçalanmış bir çeneyle konuşmak hâlâ çok acı veriyordu. Sakin görünüyordu, ama onu yakından tanıyanlar, içinde fırtınalar estiğini ve korkunç planlar yaptığını tahmin edebilirlerdi.

Direksiyonda oturan İbn Telmuk, "Geldik işte," dedi.

Ammar, villayı zihninde canlandırdı ve sadece, "Biliyorum," diye mırıldanarak başını salladı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin-Süleyman Aziz."

Ammar, her kelimede acı çekerek, ağır ağır, "Artık umutlarım ya da korkularım kalmadı," dedi. "Bunu Allah istiyor."

İbn Telmuk, direksiyonun arkasından sıyrılıp indi ve arka kapıyı açarak, onun inmesine yardım etti. Onu, nöbetçilerin beklediği kapının önüne, beş metre mesafeye kadar getirdi ve "Bahçe kapısı beş metre önünde," dedi. Sonra ona yavaşça sarıldı. "Allahaısmarladık Süleyman Aziz. Seni çok özleyeceğim."

"Söz verdiklerini yap, benim sadık dostum. Ahiret'te buluşuruz."

Telmuk, daha fazla konuşamadan arabaya döndü ve motoru çalıştırıp hemen oradan uzaklaştı. Ammar, araba sesini birkaç saniye dinledi ve sonra kapıya doğru yürüdü.

Nöbetçilerden biri, "Kör adam, orada dur," diye seslendi.

Ammar, "Yeğenim Ahmed Yezid'i ziyarete geldim," dedi.

Nöbetçi, başıyla arkadaşına bir işaret yaptı ve o da, kapıdaki kulübeye girip bir listeyle dışarıya çıktı. "Amcası mısın? İsmin nedir?"

Ammar, son numarasını yapmanın zevkini çıkarıyordu. Savunma Bakanlığı'na gitmiş ve kendisine şükran borcu olan bir albaydan Yezid'in villasına girmesine izin verilenlerin listesini almıştı. Temasa geçilmesi çok zor bir adamın ismini seçti ve "Mustafa Mahfuz," dedi.

Nöbetçi, listeye göz gezdirdi ve başını salladı. "Tamam, ismin burada var. Şimdi kimliğini göster bakalım," dedi.

Ammar sahte kimlik kartını nöbetçiye uzatırken içinden gülüyordu. Adam, sarılı başından dolayı, kimlikteki fotoğrafla karşılaştırmayı nasıl olsa yapamayacak ve boş verecekti.

"Yüzüne ne oldu?"

"El Mansura'da bir araba bombalama eyleminde patlama sırasında pazardan geçiyordum, şarapnel parçalarıyla yaralandım."

Nöbetçi, başını salladı ve "Üzüldüm," dedi. "Ama bunun için yeğenini suçlamalısın. Bombayı patlatanlar onun adamlarıydı." Diğer bir nöbetçiyi çağırdı ve "Metal detektöründen ve röntgenden geçirdikten sonra kapıya kadar götür," dedi.

Ammar üzeri aranacakmış gibi kollarını kaldırdı.

"Üzerini aramaya gerek yok Mahfuz. Silahın varsa makinede zaten görünür."

Metal detektöründen ses çıkmadı ve röntgende de iki anahtar ve ince bir cüzdan görüldü. Bu kez, uşaklar gibi yan kapıdan değil de, yanında bir muhafızla ön kapıdan giriyordu. Karşılaştıklarında, Yezid'in yüzündeki ifadeyi göremeyeceği için çok üzülüyordu.

Onu, muhafızların botlarının seslerinden anladığı kadarıyla, büyük kabul salonuna götürdüler ve taş bir sıraya oturttular.

"Burada bekle."

Ammar, kendisini getiren nöbetçinin başka birine bir şeyler söyledikten sonra uzaklaştığını anladı. Birkaç dakika derin bir sessizlik içinde oturdu. Sonra, kendisine doğru yaklaşan ayak sesleri duydu ve sert bir ses, "Mustafa Mahfuz sen misin?" diye sordu.

Ses Ammar'a yabancı gelmemişti. "Evet," diye cevap verdi. "Seninle tanışıyor muyuz acaba?"

"Hayır, karşılaşmadık. Ben Halid Fevzi'yim, Ahmed'in devrim konseyi başkanı."

Ammar, 'Kibirli pezevenk,' diye düşündü ve "Senin hakkında çok güzel şeyler duydum," dedi. "Tanıştığımıza sevindim."

Halid Fevzi, suratı sargılar içinde ve sesi biraz çatlak çıkan adamı kolundan tuttu ve "Hadi gel," dedi. "Seni Ahmed'e götüreyim. O, senin, hâlâ Şam'daki görevi yerine getirmek için çalıştığını sanıyor. Yaralandığını bilmiyor."

Ammar, "Üç gün önce beni öldürmek istediler," diye mükemmel bir yalan savurdu. "Hastaneden bu sabah çıktım ve olayı Ahmed'e ilk ağızdan anlatmak için bir uçağa atlayıp hemen geldim."

"Ahmed, sadakatinden çok memnun olacak. Yaralandığına da çok üzülecektir, eminim. Ama şimdi hatırladım, onunla şu anda görüşemezsin. "

"Görüşemez miyim? Neden o?"

"Namaz kılıyor."

Ammar, o anda tüm yaraları ve acılarına rağmen gülmek istedi. Fakat o sırada yanlarına birisi daha gelmişti, bunu hissedebiliyordu. "Beni muhakkak görmesi gerekiyor, çok önemli bu," dedi.

"Her şeyi bana söyleyebilirsin Mustafa Mahfuz. Ben söylediklerini ona aktarırım." Karşısındaki, Mustafa Mahfuz ismini üzerine basarak söylemişti.

"Söyleyeceklerim onun dostu ve müttefikiyle ilgili."

"Müttefiki mi? Kim bu müttefik?"

"Topiltzin."

Bulundukları yerde derin bir sessizlik oldu. Sonra, yanlarına yeni gelen bir adam, "O adada kalıp ölmeliydin sen Süleyman," dedi. Konuşan Ahmed Yezid'di.

Ammar soğukkanlılığını hiç kaybetmedi. Zekâsının ve gücünün son kırıntılarını bu an için saklamıştı. Ölümü beklemeyecek, aksine ileriye atılıp ölümü kucaklayacaktı. Ömrünün sonuna kadar karanlıkta ve sakat olarak yaşayamazdı, intikam, onun kurtuluşu olacaktı.

Kendini toparladı ve "Senin bağışlayıcılığına sığınmadan, huzurunda bir kez daha bulunmadan ölemezdim, değil mi?" dedi.

Ahmed Yezid, "Gevezeliği bırak da suratındaki şu sargıları çıkar," dedi. "Eski ustalığını kaybediyorsun. Senin gibi uzman bir makyajcının, Mahfuz'un kimliğine bu kadar basit bir şekilde girmesi çok acı."

Ammar sesini çıkarmadan sargıları yavaş yavaş açtı ve yere attı. Yezid onun parçalanmış suratını görünce şok oldu. Fevzi ise gördüklerinden sadistçe bir zevk almış gibiydi; Ammar'ın bu hali sanki onu sevindirmişti, hafif hafif gülümsüyordu.

Ammar, boğuk bir sesle, “İşte, hizmetlerimin karşılığı," dedi.

Yezid titrek bir sesle, "Bu kadar ağır yaralardan sonra nasıl sağ kalabildin sen?" diye sordu.

"Sadık dostum İbn Telmuk, iki gün süreyle beni Amerikan Özel Operasyon Birliği'nden sakladı ve sonra da bulduğu tahta parçalarıyla bir sal yaptı. Akıntının sürüklemesi ve on saat kürek çekmeyle, oradan uzaklaştık ve Allah'ın yardımıyla Şilili balıkçılar tarafından kurtarıldık. Adamlar bizi Puerto Williams'ta, küçük bir havaalanı yakınında sahile bıraktılar. Bir uçak çalıp Buenos Aires'e gittik ve oradan da bir uçak kiralayarak buraya geldim İşte."

Yezid, "Ölüm seni kolay kolay ele geçiremiyor," diye mırıldandı.

Fevzi, "Ama buraya gelmekle, kendi ölüm fermanını imzaladığının farkındasındır herhalde," dedi.

"Bunu bekliyordum zaten."

Yezid ona açıyormuş gibi bir ses tonuyla, "Süleyman Aziz Ammar," dedi. "Zamanının en korkunç suikastçısı ve canisi, CIA ve KGB'nin hem korktuğu, hem de saygı duyduğu adam, en başarılı suikastların planlayıcısı. Böyle bir adamın, kaldırımlarda dileneceği kimin aklına gelirdi ki?"

Fevzi şaşkın gözlerle ona baktı ve "Neler söylüyorsun sen Ahmed?" dedi.

Yezid söylediklerinden zevk alır gibiydi. "Bu adam zaten ölmüş. Finans uzmanlarımız, bu adamın malının, mülkünün, parasının benim adıma geçirilmesi için gerekeni yapacaklardır. Sonra da, onu sokaklara atar ve oralardan ayrılmaması için de yirmi dört saat gözetletiriz. Yaşamının son günlerini dilenerek geçirecek. Bu, hızlı bir ölümden daha beterdir, öyle değil mi?"

Ammar hiç etkilenmemiş gibiydi, "Buraya, sana bir şey söylemek için geldim ve onu söylediğim zaman beni öldürteceksin, bundan eminim."

Yezid sabırsızlıkla, "Anlat bakalım," dedi.

"Lady Flamborough eylemini, olduğu gibi otuz sayfalık bir rapor haline getirip yazdım. Seninle Topiltzin arasındaki bağ ve eylemin Meksika tarafı da dahil olmak üzere tüm isimler, konuşmalar, her şey var raporda. Raporun

kopyaları, şu anda altı ülkenin istihbarat uzmanları ve ayrıca gazeteciler tarafından okunuyor. Bana ne yaparsan yap Ahmed, ama sen artık bitmiş sayılırsın ve... "

Birden sustu ve büyük bir acıyla haykırdı. Fevzi, onun söylediklerine dayanamamış ve yaralı yüzüne aniden bir yumruk savuruvermişti. Ama aşırı derecede öfkelenmiş olması, kontrolünü kaybetmesine yol açtığından yumruk hedefine tam ulaşamamış, Ama yaralı çenesine çarpıp geçmişti.

Sağlıklı bir adam, böyle bir yumruğun etkisini hemen geçiştirebilir ve karşı saldırıya geçebilirdi, fakat Ammar bayılmanın eşiğinden döndü. Gözlerinin çevresi ve çenesindeki yaralı dokular parçalanıvermişti.

Ammar geriye doğru sendeledi ve kendini korumak için kollarını kaldırıp elleriyle yüzünü örtmeye çalıştı. Bembeyaz suratı birden kan içinde kalmıştı ve çok acı çektiği belliydi.

Yezid, "Kes şunu!" diye bağırdı Fevzi'ye, "Görmüyor musun, adam onu öldürmemizi istiyor zaten. Kendisini şuracıkta, hemen öldürmemiz için yalan söylüyordur belki."

Ammar zihnini toparladı, Yezid'in sesinin ve Fevzi'nin keskin nefesinin geldiği yönü bulmaya çalıştı.

Sol kolunu uzatıp, Yezid'in sağ koluna dokununcaya kadar ilerledi. Kola dokunur dokunmaz, parmaklarını sarıp onu yakaladı ve sağ elini yıldırım gibi bir hareketle kendi ensesine attı.

Karbon alaşımından yapılmış bıçak, Ammar'ın ensesine yakın bir noktaya, üst omurganın dibine, beyaz bir ameliyat bandajıyla yapıştırılmıştı. Ajanlar tarafından kullanılan bu bıçak, metal detektörlerinden ve röntgen cihazlarından kolayca ve hiçbir sinyal vermeden geçebiliyordu.

Ammar 18 santim uzunluğundaki ince üçgen bıçağı ensesinden çekip aldı ve kolunu bir piston gibi ileriye fırlatıp Yezid'in göğsünün tam ortasına, kaburgaların bittiği noktaya bütün gücüyle sapladı.

Korkunç darbe, Paul Capesterre'in ayaklarını yerden kesti. Adamın gözleri duyduğu şaşkınlık ve korkudan faltaşı gibi açılmıştı, ağzından sadece boğuk bir hırıltı çıktı.

Ammar kanayan ağzını açabildiği kadar açtı ve "Güle güle, iğrenç mahluk," diye homurdandı.

Ama işi henüz bitmemişti. Bıçağı yine aynı hızla Yezid'in göğsünden çekip

çıkardı ve Fevzi'nin durduğunu sandığı yöne döndü. Bıçak aslında fazla keskin kenarlı değildi, ama Ammar'ın eli, Fevzi'nin yüzüne denk geldi ve adamın yanağında derin bir yara açıldığını hissetti. Bunlar, birkaç saniye içinde olup bitmişti.

Ammar, Fevzi'nin sol koltuk altındaki bir kılıfta her zaman dokuz milimetrelik bir Luger tabanca taşıdığını biliyordu. Fevzi'nin üzerine atladı ve bıçağını yukarıya doğru salladı.

Fakat gözleri görmediği için zamanlamasını da doğru hesaplayamamıştı tabii.

Fevzi, tabancasını çekti ve Ammar'ın midesine iki kurşun sıktı, ama aynı anda bıçak da göğüs kemiğinin tam altına, kalbine saplandı. Tabancayı düşürdü, elini göğsüne götürdü, korkudan açılmış gözlerle göğsüne saplanmış bıçağa baktı ve sendeleyerek birkaç adım attıktan sonra Capesterre'nin bir metre kadar yakınına yığıldı.

Ammar seramik parke döşemeye yavaş yavaş çöktü ve sırtüstü yatıp kaldı. Artık hiç acı duymuyordu. Kör gözlerinin önünde şekiller belirmeye başlamıştı. Yaşamının bir ırmağın sularına kapılmış gibi hızla uzaklaşmakta olduğunu hissediyordu.

Kaderini, kısa bir süre için karşı karşıya geldiği bir adam değiştirivermişti. Uzun boylu, yeşil gözlü ve sırıtarak bakan adamı düşününce korkunç bir nefret dalgası kabardı, fakat hemen geçti. Adamın ismini çok iyi hatırlıyordu; Dirk Pitt adı zihninin karanlık köşelerinde yankılandı.

Bir anda, içinde bir gönül rahatlığı hisseder gibi oldu. İbn Telmuk, Dirk Pitt denen o adamı mutlaka temizlemeliydi. O zaman, temizlik işlemi tamamlanmış olacak ve...

70

Başkan, deri koltuğa oturmuş, gözlerini odadaki dört televizyon monitörüne dikmişti. Monitörlerden üçü, üç büyük TV kanalına, dördüncüsü ise Texas-Roma'dan direkt yayın yapan bir ordu komünikasyon kamyonuna ayarlanmıştı. Yorgundu, ama gözleri tüm ekranlar arasında gidip geliyor, hepsini birden izliyordu.

Bir ara, "Bu kadar küçük bir bölgede bu kadar çok insan nasıl olabiliyor?" diye mırıldandı başını sallayarak.

Schiller son dakikada gelen bir CIA raporunu okurken, 'Yiyecekleri tükenmek üzere," dedi. “İçme suyu çok zor bulunuyormuş ve umumi tuvaletleri de artık kullanılamaz hale geliyormuş."

Nichols yorgun bir tavırla içini çekti. "Bu iş bu gece halledilmeli," dedi.

Başkan, "Orada kaç kişi olduğunu biliyor muyuz şu anda?" diye sordu.

Schiller, "Bir hava fotoğrafından bilgisayarla yapılan kafa hesabına göre, yaklaşık dört yüz otuz beş bin," diye cevap verdi.

Nichols suratını buruşturup, "Bu kadar insan, genişliği bir kilometreden az bir koridordan geçecek, öyle mi?" dedi.

Başkan öfkeli bir ses tonuyla, "Allah kahretsin şu herifi!" diye söylendi. "Sadece kalabalıktan ve panikten binlerce insanın boğulabileceğini, ölebileceğini düşünemiyor mu bu namussuz?"

"Kalabalığın büyük kısmı da kadın ve çocuklar," diye ekledi Nichols.

Schiller, "Capesterre'lerin insan hayatına önem vermedikleri biliniyor," diye söylendi.

CIA direktörü Martin Brogan, "Bu herifi ortadan kaldırmak için henüz geç kalmış sayılmayız," dedi. "Hitler'e 1930 yılında suikast yapmak gibi bir şey olacak bu."

Nichols, "Nişancının, ona iyice sokulması gerekir," dedi. "Ama daha sonra da o kalabalık, adamı parçalara ayırır, ellerinden asla kurtulamaz."

"Dört yüz metreden ateşlenecek güçlü bir silah da onun işini bitirebilir, öyle değil mi?"

Schiller başını iki yana salladı. "Bu pratik bir çözüm yolu değil," dedi. "Onu vuracak bir atışın, nehrin bu yakasından yapıldığı hemen anlaşılır. O zaman işler çatallaşır ve General Chandler'ın askerleri, karşılarında kudurmuş bir kitle bulurlar. Binlerce insan, ellerine geçirdikleri her şeyle Roma'ya saldırırlar ve işte o zaman, tam bir savaşla karşı karşıya kalabiliriz."

Nichols, "General Chandler da böyle bir durumda, askerlerini ve bölgedeki Amerikan halkını kurtarmak için elindeki tüm silahları kullanmak zorunda kalır," diye tamamladı.

Başkan yumruğunu koltuğun yan tarafına indirdi ve "İnsanların ölmelerini önleyecek bir yol bulamıyor muyuz?" diye söylendi.

"Belki de İskenderiye hazinesini Başkan de Lorenzo'ya verip insanların ölmelerini önleyebiliriz, ne dersiniz? Böylece, o eserleri Topiltzin'in pis ellerinden de kurtarmış oluruz."

Brogan, "Bunun bir yararı olacağını sanmıyorum," dedi. "Topiltzin bu eski eserleri, bizimle çatışma için bir bahane olarak kullanıyor. İstihbarat kaynaklarımızın raporlarına göre, aynı göçmen saldırısını, Baja'dan Güney Kaliforniya'ya ve Nogales'ten Arizona'ya da yapacakmış."

Başkan, "Bu çılgınlığı durdurmalıyız," diye söylenirken, telefonlardan biri çaldı ve Nichols ahizeyi alıp dinledikten sonra Başkan'a döndü. "General Chandler, Sayın Başkan. Şifreli frekansta."

Başkan, "General'in yüzüne baka baka belki de ona on bin kişiyi öldür emrini vereceğim," diye söylendi.

Görüntülü telefonun monitörü bir an kararır gibi oldu, sonra, ekrana ellisine yakın bir adamın görüntüsü geldi. Adamın zayıf yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı ve başına miğfer ya da şapka giymemiş kırlaşmış saçları ekranda parlıyordu. Mavi gözlerinin çevresindeki çizgilerde komutanlık stresinin izlerini görmek mümkündü.

Başkan, "Günaydın General," diye konuştu. "Ben seni görebiliyorum, ama sen beni göremiyorsun, kusura bakma, bu tarafa kamera koymadık."

"Anlıyorum Sayın Başkan."

"Durum nedir?"

"Biraz önce sağnak yağmur başladı, ki bu zavallı insanlar için iyi bir şey tabii, içecek suları kalmıyordu, bu sayede biraz su toplayabilirler, etraftaki toz toprak yatışır ve sağlık koşulları da biraz düzelir belki."

"Herhangi bir provakasyon var mı?"

"Her zamanki pankartlar ve sloganlar var tabii, ama şiddet olayı yok."

"Peki, bu durumdan sıkılıp da geriye evlerine dönmek isteyenler var mı?"

Chandler, "Hayır efendim," diye cevap verdi. "Hallerine bakılırsa, daha da ateşlenmiş gibiler. Yağmuru Aztek Mesihi'nin getirdiğini sanıyorlar ve o da onları kandırmak, inandırmak için göğsünü duruyor. Kalabalıklar arasında dolaşan Katolik rahipler insanları kiliseye ve evlerine dönmeleri konusunda ikna etmeye çalışıyorlar. Fakat Topiltzin'in adamları rahipleri yakalayıp kasaba dışına atıyorlar."

"Martin Brogan bu gece harekete geçebilirler diyor, sen ne dersin?"

"Benim istihbaratçılarım da aynı kanıda efendim." General bir an tereddüt etti ve sonra, birçok insanın kaderini değiştirecek o hoşlanmadığı soruyu sordu. "Emirde bir değişiklik var mı Sayın Başkan? Onları nasıl olursa olsun durdurmam mı gerekiyor efendim?"

"Emirde şimdilik değişiklik yok General."

"Çok güç durumda olduğumu söylemeliyim Sayın Başkan. Askerlerimin emir alsalar bile kadın ve çocuklara ateş açacaklarını sanmıyorum."

"Seni çok iyi anlıyorum ve buna saygı duyuyorum General. Ama eğer bu akını Roma'da durdurmazsak, milyonlarca fakir Meksikalı bunu bir davet gibi algılayacak ve ABD'ye akacaktır."

"Bunda tamamen haklısınız Sayın Başkan. Ama diğer yandan omuz omuza gelen yarım milyon insana modern silahlarla ateş açarsak insanlığa karşı büyük bir suç işlemiş olarak tarihe geçeceğiz ve katliam yapmakla suçlanacağız."

Chandler'ın sözleri Başkan'a, Nazi katliamlarını ve Nürnberg mahkemelerini anımsattı, ama bunlar kararlılığını pek etkilemedi. "Yapmamız gereken şey hiç hoş değil tabii General," diye devam etti, "ama hiçbir şey yapmadığımız takdirde de sonuçlar korkunç olacaktır. Ulusal Güvenlik uzmanlarımıza göre, ülkeye akın edecek fikir Meksikalılara karşı Amerikan halkı da silahlanıp karşı koymaya kalkacak ve bu arada Meksika kökenli Amerikalılar da zarar göreceklerdir. Her iki taraftan da on binlerce insan ölebilir. Muhafazakârlar ayaklanıp Kongre'den, Meksika'ya savaş ilan edilmesini bile isteyebilirler."

General'in kafasından geçen karmaşık düşünceleri tahmin edebiliyorlardı. General, bir süre sonra, kontrollü, sakin bir sesle konuştu.

"İnsan akını başlayıncaya kadar haberleşmeyi sürdürmeliyiz Sayın Başkan. Sizi her an arayabilirim efendim."

Başkan, "Anlaşıldı General," dedi. "Biraz sonra Ulusal Güvenlik danışmanlarıyla Durum Odası'nda toplanıp bir değerlendirme yapacağız."

"Teşekkür ederim Sayın Başkan."

General Chandler'ın kaybolduğu ekrana, birkaç saniye sonra yüz kadar insan tarafından ağaç makaralar üzerinde nehre doğru iplerle çekilen bir mavna görüntüsü geldi.

Schiller, ekrandaki görüntüye bakıp başını iki yana salladı ve "Şunlara bakın," dedi. "Bombayı etkisiz hale getirmek için elimizden geleni yaptık, ama başaramadık. Şimdi oturup havaya uçmayı beklemekten başka bir şey gelmiyor elimizden."

Havanın kararmasından bir saat sonra gelmeye başladılar.

Kadın, erkek, çoluk çocuk, hatta yeni yürümeye başlamış bekler, ellerinde yanan mumlarla ilerliyorlardı. Sağnak yağmurdan sonra bölgenin üzerini örten alçak bulutlar, binlerce mumun alevportakal renginde parlıyordu.

Nehrin kıyısına doğru muazzam bir dalga gibi gelirlerken, gittikçe yükselen sesleriyle eski bir şarkının nağmelerini söylüyorlardı. Sesler, önce mırıltı şeklinde duyuldu ve gittikçe yükselerek, Roma'daki evlerin pencerelerini bile sarsan bir ses dalgası haline dönüştü.

Kırsal kesimdeki göçmenler ve büyük kentlerin fakir halkları, kerpiç kulübelerini, teneke gecekondularını ve kartondan yapılmış barakalarını terk etmişler, tek vücut halinde ilerliyorlardı. Topiltzin'in, şimdi ABD'nin olan topraklardaki eski Aztek imparatorluğunu tekrar kurma vaatleriyle bilenmişlerdi. Bunlar umutsuz insanlardı ve kendilerine, biraz daha iyi bir yaşam vaat eden herkese hemen kanabiliyorlardı.

Nehrin kıyısında bekleyen teknelere, can simitlerine, sallara ve oto iç lastiklerine doğru ağır ağır yürümekteydiler. Yağmurdan çamur deryalarına dönmüş yan yollardan akın akın geliyorlardı. Anneleri tarafından sallara bindirilen minik yavrular korkularından ağlıyorlardı.

Yüzlercesi, arkadan gelenlerin itmesiyle, nehrin sularına yuvarlanıyordu. Suya düşen çocukların çığlıkları duyuluyordu. Erkeklerin çoğu ön saflarda yer aldığı için arkadan gelen kadınlarla çocuklardan suya düşen ve akıntıya kapılanlara kimse yardım edemiyordu.

Bir süre sonra, büyük bir karmaşa ortamında, yüzlerce küçük tekne, sal ve otomobil lastiği, karşı kıyıya doğru ağır ağır harekete geçti.

Amerikan ordusunun projektörleri ve televizyon ekiplerinin spot ışıkları, nehrin karşı kıyısındaki kaynaşmayı, kalabalıkları pırıl pırıl aydınlatıyordu. Askerler, kendilerine doğru kabaran dalgalar halinde gelmeye başlayan bu insan duvarına korkuyla bakıyorlardı.

General Chandler, nehrin kıyısındaki kayalıkların ortasında bulunan, Roma polis merkezinin çatısına çıkmış, olanları izliyordu. Yüzü parlak ışıklar altında griye boyanmış gibiydi ve gözlerinde büyük bir umutsuzluk ifadesi vardı. Manzara, tahmin ettiğinden çok daha korkunçtu.

Başını hafifçe eğdi ve yakasına takılı minik mikrofona konuştu. "Görüyor musunuz Sayın Başkan? Şu çılgınlığı görüyor musunuz?"

Başkan, Durum Odası'nda büyük monitöre dalgın gözlerle bakıyordu. "Evet General, yayın buraya çok net olarak geliyor," dedi.

Çevresinde en yakın danışmanları, bakanları ve dört kuvvet komutanından ikisi olmak üzere, uzun masanın baş tarafına oturmuştu. Odadakilerin hepsi gözlerini iri iri açmış, stereo ses düzeni ve canlı renklerle önlerindeki büyük ekrana gelen görüntülere bakıyorlardı.

Hızları diğerlerinden fazla olan küçük tekneler karşı kıyıya varmış ve içindekiler hemen sahile atlamışlardı, ilk kitle karşıya geçtikten sonra, tekneler ikinci kitleyi almak üzere geriye dönerlerken, sahile çıkanlar toparlandılar ve gruplar halinde ilerlemeye başladılar. Amerikan kıyısına geçmiş olan bazı erkekler, ellerinde megafonlarla bağırıp duruyor, özellikle kadınları teşvik ediyorlar, onları ön saflara geçirtmeye çalışıyorlardı.

Aztek dilinde şarkılar söyleyerek ellerindeki meşalelere, mumlara ve çocuklarına sarılmış kadınlar, bir kaya parçasını sarmış, tırmanarak onu aşmaya çalışan karıncalar gibi kayalıkların meyili az olan yerlerinden yukarıya doğru tırmanışa geçmişlerdi.

Tankların top namluları ve askerlerin silahlarına doğru tırmanan anaların kararlı yüz ifadeleri ve çocukların yüzlerindeki korkular, ekrana açıkça yansıyordu. Topiltzin, bu kadınlara, ilahi güçlerin onları koruyacaklarını söylemişti, onlar da buna inanıyorlardı.

Doug Oates, "Aman Tanrım!" diye söylendi, “İlk gelenlerin hepsi de kadınlar ve çocuklardan oluşuyor."

Kimseden ses çıkmıyordu. Bu arada, çocuklu kadınlı ikinci kalabalık, köprü üzerine çıkarak, Amerikan tarafında köprü başını tutmuş olan tank ve zırhlı araçlara doğru yürümeye başlamıştı.

Başkan gözlerini kıstı ve bir an düşündü. Sonra, "General," dedi. "Bu kadınların başları üzerinden bir salvo atış yapar mısın?"

Chandler, "Başüstüne Sayın Başkan," diye cevap verdi. "Birliklere, kurusıkı mermi kullanmalarını söylemiştim. Gerçek mermi kullanırsak, bunların başlarının üzerinden geçip kasabadakileri öldürebilirler."

Odada bulunan General Metcalf, "Mantıklı bir karar," dedi. ne yaptığını iyi biliyor."

General Chandler yanındaki yardımcılarından birine döndü ve bir salvo atış emri ver," dedi.

Binbaşı rütbesindeki yardımcı, elindeki telsiz mikrofonuna, "Kurusıkı salvo, ateş!" diye bağırdı.

Gecenin karanlığında gözleri kamaştıran korkunç bir alev dalgası görüldü ve kulakları sağır edici bir gürültü duyuldu. Saldırganların ellerindeki mumların bir kısmı şok dalgasıyla sönmüştü. Tank toplarının gürültüleri küçük çaplı silahların seslerine karışıp vadide yankılanıyordu.

'Ateş!' ve 'Ateşkes!' komutları arasında sadece on saniye geçti. Her tarafı barut kokusu kaplamıştı. Serseme dönen insanlar birden duralamış, ne yapacaklarını bilemez bir halde beklemeye başlamışlardı.

Ama kısa süren sessizlik, kadınların ve çocukların çığlıklarıyla bozuldu. Bir kısmı kendilerini yere atarken, bir kısmı da donup kalmış gibi ayakta öylece kalmışlardı. Karıları ve çocuklarıyla beraber karşıya geçmelerine izin verilmeyen, daha sonra geçmeyi bekleyen erkekler, yere düşenleri görünce, onların yaralandıklarını ya da öldüklerini sanmışlar ve bağırıp çırpınmaya başlamışlardı.

Ortalık cehenneme dönmüştü ve artık kimse, karşıya geçip de Amerikan topraklarını istila etmeyi düşünemiyordu.

O sırada, Meksika tarafındaki spot lambaları ve projektörler birden yandı ve beyaz giysiler içindeki insanların omuzlarında taşınan bir platformu aydınlattı. Platformun üzerinde bir adam duruyordu.

Topiltzin kollarını yana doğru açmış, âdeta çarmıha gerilmiş Isa peygamber pozunda hoparlörle bağırıyor, yere yatmış kadınlara, kalkıp ilerlemelerini

emrediyordu. Karmaşa ve şaşkınlık yavaş yavaş kayboluyor, kimsenin yaralanıp ölmediği anlaşılıyordu. Bazıları, yaralanmadıklarını anlayınca çılgınlar gibi gülmeye başlamışlardı. Şimdi kendilerini Topiltzin'in gücünün koruduğunu sanıyorlar ve onu çılgınca bağırarak alkışlıyorlardı.

Julius Schiller, "Allah kahretsin!" diye homurdandı. "Adam bunu kendi lehine çevirdi ve avantajlı duruma geçti."

Başkan başını iki yana salladı ve "Tarihimizde pek çok kez olduğu gibi şimdi de insan haklarını koruyalım, kimseyi öldürmeyelim derken olay aleyhimize döndü işte," diye homurdandı.

Nichols, "Bu, General Chandler'ın suçu," diye söylendi.

General Metcalf ağır ağır başını salladı, "Şimdi bütün sorumluluk onun sırtında," dedi.

Ürkütücü karan vermenin zamanı gelmişti. Kaçınılmazla karşı karşıyaydılar işte. Beyaz Saray'ın güvenli ortamında oturan Başkan, garip bir sessizliğe bürünmüştü. Elindeki saatli bombanın sorumluluğunu askerlere teslim etmiş, General Chandler'ın, günah keçisi olarak ortaya çıkmasına göz yummuştu.

Başkan tam anlamıyla iki arada bir derede kalmıştı. Silahlı binlerce insanın ülkesinin sınırlarını ihlal etmesine göz yumamazdı, ama diğer yandan, Chandlera'a, kadın ve çocuklara ateş açmasını söyleyerek, hükümetinin yıkılmasına da seyirci kalamazdı. Şimdiye kadar hiçbir başkan böyle çaresiz kalmamıştı herhalde.

Şarkı söyleyerek ilerleyen kadın ve çocuklar, sahilden biraz içerde mevzilenmiş askerlere birkaç metre kadar yaklaşmışlardı. Köprüden geçerlerse, neredeyse tankların top namlularıyla burun buruna geleceklerdi.

Askerlik yaşamı başarılarla dolu General Curtis Chandler, şimdi geleceğini düşünüyordu; ömür boyu vicdan azabı çekebilirdi. Karısı, uzun bir hastalık döneminden sonra bir yıl önce ölmüştü ve çocuğu yoktu. Tek yıldızlı bir tuğgeneral olarak emekliliğine kadar başka terfi de alamayacaktı. Şimdi kayalığın tepesinde durmuş yüz binlerce yasadışı göçmenin topraklarına saldırısını izlerken, yaşamının neden bu şekilde pis bir işle noktalanmakta olduğunu düşünüyor, buna bir anlam veremiyordu.

Yardımcısı endişeli gözlerle ona baktı. "Generalim ateş emri?"

Chandler, bir ellerinde yanmakta olan mumlar, diğer elleriyle annelerinin parmaklarına yapışmış küçük çocuklara baktı. Yardımcısı, "Generalim emriniz?"

diye tekrarladı.

Chandler bir şeyler mırıldandı, ama yardımcısı onu duymamıştı. "Özür dilerim Generalim, ateş emri mi verdiniz?"

Chandler birden döndü ve parlayan gözleriyle ona baktı. "Bırakın geçsinler."

"Efendim?"

"Bu bir emirdir, Binbaşı. Bir bebek katili olarak ölmek istemiyorum. Sakın 'ateş etmeyin' lafı da edeyim deme, sersem bir takım komutanı yanlış anlayıp ateş açabilir."

"Binbaşı, başını salladı ve mikrofona, "Tüm birlik komutanlarına," diye konuştu. "General Chandler'ın emri; karşı koymayın ve göçmenlerin hatlarımızdan geçmelerine izin verin. Tekrar ediyorum, bırakın geçsinler."

Askerler, derin birer nefes alıp rahatladılar ve silahlarını indirip, sinirleri gergin bir şekilde beklemeye koyuldular. Sonra, kalabalık kadın grupları arasındaki genç kızlarla konuşmaya, çocukları okşayıp, onların gözlerindeki yaşları silmeye başladılar.

General Chandler kamera önünde konuşarak, "Özür dilerim Sayın Başkan," dedi. "Askerlik yaşamımın, ülkemizin Başkomutanının emrine karşı gelerek sona ermesini istemezdim, fakat bu koşullar altında..."

Başkan, "Üzülme General," diyerek onun sözünü kesti. "Harika bir iş yaptın, üzülme." General Metcalf a döndü ve "Onun terfi listesinde olup olmadığını bilmiyorum," diye devam etti, "ama yoksa bile, Curtis'in tümgeneralliğe terfi ettirilmesini istiyorum."

"Başüstüne Sayın Başkan. Bu, beni de çok mutlu edecektir efendim."

Schiller, Başkan'ın sessizliğinin bir blöf olduğunu anlayınca, "Harika bir karar Sayın Başkan," diyerek gülümsedi. "Adamınızı iyi tanıyorsunuz."

Başkan'ın gözlerinde mutlu parıltılar görülüyordu. Diğerlerine baktı ve "Onu çok iyi tanırım," dedi. "Curtis Chandler'la, Kore'de topçu teğmeni olarak görev yaptık. Onun, saldırgan, kontrolden çıkmış silahlı kalabalıklara rahatça ateş açabileceğini, fakat kadın ve çocuklara karşı bunu yapamayacağını zaten çok iyi biliyordum."

General Metcalf hafifçe başını salladı. "Ama yine de şansınızı zorladınız Sayın Başkan," dedi.

Başkan başını hafifçe yana eğdi ve "Evet, bunu kabul ediyorum," dedi.

"General Chandler o anda kendini kaybedip geçici bir delilikle, bu insanlara ateş açabilirdi. Ama bunu yapsaydı, sorumluluk benimmiş gibi görünmeyecekti. Bu nedenle ateş emrini tekrar vermedim. Topraklarının yasal olmayan yollardan işgal edildiği gerçeğini Amerikan halkına açıklamam gerekirdi, onu da emir-komuta zinciri kanalıyla yaptım. Ama dış politika nedenleriyle, engelleme yaptığımızı da göstermek zorundaydım. Şu anda, insan yaşamına ve haklarına son derece saygılı bir ülkenin başkanı olarak, Meksika Başkanı ve diğer Orta Amerika liderleriyle yapacağımız gelecek görüşmelerde elimde güçlü bir koz var. Engelleme yaptığımızı herkes gördü."

Metcalf, "Bir şey unutmadınız mı Sayın Başkan?" diye sordu.

"Nedir o General?"

"İskenderiye Kütüphanesi efendim. Topiltzin bu durumda o hazineyi ele geçirebilecektir."

Başkan masanın diğer ucunda hiç konuşmadan oturan Senatör Pitt'e döndü ve "Ee, George," diye konuştu, "Ordunun işi artık bitti sayılır ve görev sırası sendeymiş gibi görünüyor. Şu planını açıklayıp herkesi rahatlatır mısın acaba?"

Senatör gözlerini indirip masanın üzerine baktı. Odadakilerin gözlerindeki endişe ifadesini görmelerini istemiyordu. "Oğlum Dirk, adamı yanıltmak için bir plan yaptı. Eğer her şey yolunda ve planlandığı gibi giderse, Topiltzin ya da diğer adıyla Robert Capesterre, eski eser ve bilgileri ele geçiremeyecektir. Ama işler ters gittiği takdirde, Capesterre'ler Meksika'yı olduğu gibi ele geçirip yönetime gelecekler ve hazine de sonsuza kadar kaybolmuş olacaktır."

71

Sağduyu galip gelmiş, aşırı dinci duyguların ve Topiltzin'in iktidar hırsının körüklediği kitlesel hareketler, katliama dönüşmeden sona ermişti. Ateşli silahlarla ölen olmamıştı, ama nehri ilk geçenler arasında bulunan genç ve çocuklardan bazıları boğulmuş ve nehrin sularında kaybolmuşlardı.

Askerlerin arasından geçen kalabalıklar Roma'nın sokaklarına dalmış ve Gongora Tepesi'ne yönelmişlerdi. Şarkılar sona ermişti,

Kalabalık artık hiçbir Amerikalı'nın anlamadığı, sadece bazı Meksikalıların bildiği Aztek dilinde sloganlar atılıyordu.

Topiltzin, zafer kazanmış bir komutan edasıyla tepeye tırmanan kalabalığın önünde gidiyordu. Sahte Aztek Mesihi, kurtarıcı rolüne soyunmuştu ve rolünü iyi oynuyordu. Eski eserleri ele geçirince, serbest seçimler olmadan da Başkan de Lorenzo'yu devirip yönetimi ele geçirecek güce sahip olacaktı. Meksika'nın, Capesterre ailesinin eline düşmesine çok az kalmıştı.

Kardeşinin ölüm haberini henüz almamıştı. Danışmanları ve yakın adamları, silahların patladığı sırada meydana gelen karmaşada haberleşme kamyonundan ayrılmışlar, böylelikle Mısır'dan gelen mesaj onlara ulaşamamıştı. Şimdi, Topiltzin'in elde taşınan platformunun arkasından yürüyorlar ve hazineyi bir an önce görebilmek için sabırsızlanıyorlardı.

Topiltzin, beyaz bir kaftan giyip omzuna bir kaplan derisi atmış ve bir eliyle de, ucunda kartal ve yılanlı bir flama dalgalanan bir direğe tutunmuştu; dimdik ayakta duruyordu. Platformun çevresinde bir sürü portatif spot lambası, onu rengârenk bir hale içinde gösteriyordu. Bir ara, ilerde bir parlaklık gözünü aldı ve adamlarına projektörlerden bazılarıyla ilerdeki yokuşu taramaları emrini verdi. Uzaktan, kaidesinin üzerinde duran bir heykele benziyordu.

Kazı yerinde, ağır iş makinelerinden başka bir şey görünmüyordu. Ne tünelin ne de yamaçtaki oyuğun yakınlarında hiç asker yoktu. Topiltzin, bu manzaradan pek hoşlanmamıştı; ellerini kaldırdı ve herkesin durmasını istedi. Dur emri, portatif hoparlörlerle geriye doğru tekrarlandı ve kitleler yavaş yavaş oldukları yerde durdular. Herkes, şimdi Topiltzin'in emrini bekliyordu.

Birden, tepenin en üst kısmından, korkunç bir feryat duyuldu ve ses öylesine arttı ki, herkes kulaklarını elleriyle tıkamak zorunda kaldı. Sonra, muazzam bir ışık seli, insanların suratlarını aydınlattı. Karanlık gökyüzünde, Kuzey Işıkları’nı

andıran rengârenk ışıklar dans etmeye başlamıştı. Binlerce insan, bu büyüleyici görüntü karşısında afallamış, olduğu yerde donup kalmıştı.

Işık gösterisi tüm hızıyla sürerken, çığlığı andıran tiz ses de bilimkurgu filmlerinin garip müzikleri gibi kulakları sağır edecek bir tonla tüm bölgeye yayılıyordu.

Işık ve ses gösterisi, bir süre tüm hızıyla sürdü ve sonra, spot ışıklar ve projektörler birden sönerken, ses de aynı anda kesiliverdi. Binlerce insan, aniden ortaya çıkan derin sessizlikte, bir süre daha o ışıkları gözlerinin önünde gördüler, sonra o çığlığı andıran ses bir süre daha kulaklarında çınladı. Sonra, kaynağı görünmeyen güçlü bir ışık, zirvede duran uzun boylu bir adamı birden aydınlattı. Gösterinin etkisi şoke ediciydi. Parlak ışıklar adamın üzerindeki metal cisimleri aydınlatıp çevreye yansıtıyorlardı.

Işıklar adamı tam olarak aydınlattıklarında onun, eski Roma askerlerinin savaş giysilerinden giymiş olduğu görüldü. Pırıl pırıl göğüs zırhının altına şarap rengi bir tunik giymişti ve başındaki miğferle bacaklarını koruyan zırhlar da göz alıyordu. Omuzdan gelen bir kayışa bağlı bir kın içinde, iki tarafı da keskin eski bir kılıç görünüyordu. Bir elinde oval bir kalkan, diğerindeyse ucu yukarda duran bir mızrak tutuyordu.

Topiltzin bile, binlerce insan gibi şaşkına dönmüş, öylece bakıyordu. Birisi şaka mı yapıyordu, oyun mu oynuyordu, kestiremedi. Amerikalılar şimdi ne yapmak istiyorlardı acaba? Ona inanan binlerce insan, hipnotize olmuş, karşılarında bir hayalet varmış gibi Romalı askere bakıyorlardı. Bir süre öylece kaldıktan sonra, yavaş yavaş başlarını Topiltzin'e çevirmeye başladılar, onun ne yapacağını merak ediyorlardı.

Topiltzin, en sonunda, 'Blöf yapıyorlar,' diye düşündü. Amerikalılar, ellerindeki son kozları oynayıp, bu zavallı, her şeye inanan insanları kandırmaya, onların hazineye yaklaşmalarını engellemeye çalışıyorlardı.

Yakınında duran danışmanlarından biri, "Sizi yakalayıp rehin almak için hazırlanmış bir oyun olabilir," dedi.

"Evet, bir oyun olabilir, ama Amerikalılar beni yakaladıkları zaman bu insanların kuduracaklarını kuşkusuz biliyorlar, buna cesaret edemezler. Oyun açık. Dışişleri Bakanlığı’nın tüm taleplerine karşın, derisini Washington'a gönderdiğim temsilci dışında kimseyle görüşmeyi kabul etmedim. Bu tiyatroyu, benimle yüz yüze görüşme sağlamak için oynuyorlar. Acaba bana ne teklif edecekler, merak ediyorum doğrusu."

Başka bir şey söylemeden ve danışmanının konuşmasını beklemeden platformu yere indirmelerini emretti ve toprağa bastı. Yalnız başına, mağrur bir tavırla tepeye doğru ilerlerken, spot ışıkları yine onun üzerindeydiler. Uzun kaftanı ayaklarını topuklara kadar örtüyordu ve uzaktan bakıldığında, sanki yürümüyor da toprağın üzerinde kayıyor gibi görünüyordu.

Ölçülü adımlarla yürürken, kaftanın altında bir kılıfta duran Colt Python 357 tabancayı yokladı ve emniyetinin açık olup olmadığına baktı. Tabancanın emniyeti kapalıydı. Diğer elini de portakal rengi sis bombasının üzerine koydu; kaçmak zorunda kalırsa, onu kullanıp sis içinde kolayca gözden kaybolabilirdi.

İyice yaklaşınca Romalı asker kıyafeti giymiş adamın gerçek bir insan değil, bir vitrin mankeni olduğunu anladı ve gülümsedi. Manken de ona gülümsüyordu ve boyalı gözleri boşluğa bakıyordu. Topiltzin, mankeni incelerken terlemeye başlamıştı. Üzerindeki beyaz, uzun kaftan buruşmuş, kirlenmişti.

Ne yapması gerektiğini düşünürken, çalıların arasından ayağında botlar, bir kot pantolon ve beyaz bir süveter giymiş uzun boylu bir adam aniden ortaya çıktı ve spotların altında durdu. Yemyeşil ve kutup buzları kadar soğuk gözlerini Topiltzin'e dikmiş, onu inceliyordu. Adam ilerledi ve Romalı mankenin yanına gelince durdu.

Topiltzin, avantajlı durumda olduğunun bilincinde olarak hiç beklemedi ve İngilizce, "Bu ışık gösterisi ve mankenle yapmak istediğiniz neydi acaba, sorabilir miyim?" dedi.

"Senin dikkatini çekmek."

"Kutlarım seni, başardın. Şimdi gevezeliği bırak da hükümetinin mesajını hemen söyle bana."

Adam, ona uzun süre, gözlerini bile kırpmadan baktı. "Sana hiç kimse, bu üzerindeki rezaletin, pis bir yatak çarşafına benzediğini söylemedi mi?"

Topiltzin bir an şaşırdı, ama hemen toparlandı ve kaşlarını çatıp, "Başkanın bir palyaço gönderip bana hakaret mi etmek istedi acaba?" diye sordu. Soğukkanlılığını koruması gerektiğini biliyordu.

"Bir palyaçoya başka bir palyaço gönderilmez ki."

Topiltzin, "Ne söylemek istiyorsan söyle, sadece bir dakikan diyerek eliyle arkasındaki kalabalığı gösterdi. "Halkım yürümek için emrimi bekliyor, fazla zamanım yok."

Pitt başını çevirip, tepenin arkasında kilometrelerce uzanan karanlık araziye

baktı. "Nereye yürüyecek bu insanlar?"

Topiltzin, onu duymamış gibi baktı ve "Sen, her şeyden önce, bana adını, unvanını ve Amerikan hükümetindeki fonksiyonunu söyle bakalım," dedi.

"Adım Dirk Pitt. Unvanım Bay Pitt. Amerikan hükümetindeki fonksiyonum ise vergi mükellefi olmak, tatmin olduysan cehenneme kadar yolun var."

Topiltzin gözlerini kıstı ve dişlerini sıktı. "Benim gibi tanrılarla doğrudan bağlantı içinde olan bir kişiye saygısızlık ettikleri için çok insan öldü."

Pitt, canı sıkılmış gibi başını iki yana salladı ve sonra gülümsedi. "Baksana bana, adam gibi konuşacaksan konuşalım, tamam mı? Bir sürü maskaralık yapıp bu zavallı fakir insanları kandırdın, onlara, yerine getiremeyeceğin bir sürü şey vaat ettin. Sen, koca bir sahtekârdan, dolandırıcıdan başka bir şey değilsin. Benimle konuşurken adam gibi konuş, karşında o zavallı saf insanlardan biri yok. Robert Capesterre gibi bir serseri beni asla etkileyemez, tamam mı?"

Capesterre birden irkilip sendeledi ve bir adım geriledi. Duyduklarına inanmakta güçlük çektiği belliydi. Bir süre, sesini çıkarmadan Pitt'e baktı ve sonra boğuk bir sesle, "Neler biliyorsun?" diye sordu.

Pitt elini yana doğru hafifçe salladı ve "Yeterince şey biliyorum," dedi. "Capesterre ailesi ve yaptıkları, Washington'da günün konusu şimdi. Şu Müslüman lideriyim diye ortaya çıkan taş kafalı kardeşinin ölüm haberi geldiğinde, Washington'da şampanya şişeleri patlatıldı. Ne hazin bir son değil mi? Lady Flamborough 'yı kaçırması ve içindekileri öldürmesi için kiralanan bir katil tarafından öldürülmek çok acı olmalı."

Capesterre, "Kardeşim..." dedi ve sustu. 'Ölüm' sözcüğünü ağzına alamamıştı. Bir an durup baktı ve "Sana inanmıyorum," dedi.

Pitt biraz şaşırmıştı. "Bunu bilmiyor muydun yani?" dedi.

Topiltzin, mağrur bir tavırla, "Onu yirmi dört saat önce gördüm," dedi. "Paul... Ahmed Yezid yaşıyor ve sağlıklı."

"Yürüyen bir ceset numarası yapmış olmasın sana?"

"Tüm bu yalanlarla hükümetin ne elde etmek istiyor, söylesene?"

Pitt, buz gibi bir ifadeyle onun yüzüne baktı. "Bu meseleyi açtığına sevindim," dedi. "Burada ana fikir, İskenderiye Kütüphanesi hazinesini kurtarmak. Eğer sen bu insanları oraya gönderirsen bunu yapamayız. Kıymetli olduğunu ve satabileceklerini sandıkları her şeyi çalıp yağma edecekler ve kıymetini

anlayamayacakları bir sürü belge ve elyazmasını da tahrip edeceklerdir."

Capesterre ciddi bir ifadeyle, "Onlar oraya girmeyecekler," dedi.

"Onları durdurabileceğini mi sanıyorsun?"

"Bu insanlar bana itaat ederler."

Pitt, "Kitaplar ve diğer sanat eserleri, uzman arkeolog ve tarihçiler tarafından incelenip değerlendirilecekler ve katalog haline getirilecekler," dedi. "Washington'dan birtakım imtiyazlar istiyorsan bu kütüphanenin bilimsel bir proje olarak kabul edilmesini garanti edersin. "

Capesterre bir süre Pitt'i inceledi, vücudunu dikleştirdi. Pitt'ten on santim kısaydı. Avına atılmak üzere bekleyen bir kobra gibi hafif hafif sallandı. Birkaç saniye sonra, "Ben hiçbir garanti vermem Bay Pitt," diyerek başını salladı. "Burada imtiyaz tartışması da yapamam. Askerleriniz halkımı geri çeviremedi ve ben avantajlı durumdayım. Mısır hazineleri benim." Sustu ve bir manyağa yaraşan tuhaf bakışlarla Pitt'i süzdü. "Tüm güneybatı eyaletleriniz benim olacak. Kardeşim Paul Mısır'ı yönetecek ve diğer kardeşim de bir gün Brezilya'nın başına geçecek. İşte, ben bunun için buradayım ve sen de dünyanın süper gücünün son kozlarını oynuyorsun, ama acınacak haldesiniz. Hükümetinin benimle görüşecek hiçbir şeyi kalmadı. Bu hazineyi Meksika'ya götürmemiz engellenirse, her şeyi yakar, yıkar, tahrip ederiz."

Pitt, "Seni takdir ediyorum Capesterre," diyerek yüzünü buruşturdu. "Hep büyük düşünüyorsun. Böyle ortalarda dolaşman çok kötü. Aslında bir tımarhanede iyi bir Napolyon olurdun."

Capesterre dudaklarını kıstı ve öfkeli bir sesle, "Güle güle Bay Pitt. Sabrım tükenmek üzere," dedi. "Seni tanrılara kurban etmek ve derini yüzüp Beyaz Saray'a göndermek çok hoşuma gidecek doğrusu."

"Tenimde süslü Aztek dövmeleri olmadığı için özür dilerim."

Capesterre, Pitt'in bu aldırmaz ve alaycı tavrına iyice sinirlenmişti. Daha önce hiç kimse onunla böyle hakaret edercesine konuşmamıştı. Döndü ve susmuş, ona bakan binlerce insana doğru kolunu kaldırdı.

Pitt, "Ele geçirdiğin bu yeni servetini onlara dağıtmadan önce bir envanter çıkarmayacak mısın?" diye sordu. "Çevrendeki asalaklar İskender'in altın tabutunu parçalayıp paylaştıklarında dünyanın sana nasıl bakacağını hiç düşündün mü acaba?"

Capesterre elini yavaşa indirdi ve şaşkın gözlerle ona baktı. "Sen ne diyorsun?

Büyük İskender'in tabutu duruyor mu?"

Pitt elini kazılan tünele doğru uzattı ve "Cesedi bile duruyor," dedi. "Hazine odasını halkına açmadan önce şöyle rehberli bir tur düzenlenmesini istemez miydin acaba?"

Capesterre başını salladı. Sonra, sırtını kalabalığa dönüp belindeki tabancayı aldı ve geniş kol yeni içine sakladı. Diğer eliyle de sis bombasını tutmuştu. "Sen ya da tünelde saklanan herhangi biri bana karşı en ufak bir harekette bulunursanız önce senin beynini patlatırım!"

Pitt yüzüne masum bir ifade vererek, "Sana neden kötülük yapmak isteyeyim ki?" diye sordu.

"Burada kazı yapan insanlar neredeler?"

"Eli silah tutan herkesi nehrin kenarına, savunma için çağırdılar."

Bu yalan Capesterre'i tatmin etmiş gibiydi, "Gömleğini kaldır ve pantolonunu da botlarına kadar indir," dedi.

Pitt gülümsedi ve "Bütün bu insanların önünde mi?" diye sordu.

"Üzerinde silah ya da dinleme cihazı var mı, bakmak istiyorum."

Pitt, balıkçı kazağını yukarıya kaldırdı ve sonra da pantolonunu dizlerine kadar indirdi. Üzerinde ya da botlarının içinde silah ya da dinleme cihazı yoktu. "Nasıl, tatmin oldun mu şimdi?"

Topiltzin başını salladı ve silahın namlusuyla tünelin ağzını gösterdi. "Hadi, yürü bakalım, ben arkandayım."

"Şu mankeni içeriye almama izin verir misin? Üzerindeki kılıç ve diğer şeyler gerçekten eski sanat eserleridir."

Capesterre, "Onu girişin hemen iç kısmına bırakabilirsin," dedi, arkasına döndü, adamlarına eliyle her şeyin yolunda gittiğini belirten bir hareket yaptı.

Tünelin yüksekliği iki metreden azdı, Pitt, destek kolonlarının altından geçerken eğilmek zorunda kaldı. Kılıçla mızrağı mankenin yanında bırakmış, fakat kalkanı alıp sanki düşebilecek taşlardan korumak için başına doğru tutmuştu.

Topiltzin kalkanın, 357 Magnum mermilerine karşı bir koruma sağlamayacağını bildiği için, onun bu hareketine ses çıkarmamıştı. Tünel, on iki metrelik bir yokuş aşağı bir eğimden sonra düzeldi, içerisi, kirişlere asılmış lambalarla aydınlatılmıştı. Ordu istihkâmcıları, duvarları ve zemini çok düzgün

kestiklerinden yürümek çok kolaydı. Tüneldeki tek rahatsız edici şey boğucu hava ve yürürken yerden yükselen tozlardı.

72

General Chandler, "Görüntü ve ses geliyor mu sayın Başkan?" diye sordu.

Başkan, "Evet General," diye cevap verdi. "Konuşmalarını duyabiliyoruz, ama şimdi tünele girdiler ve kamera menzilinden çıktılar."

"Tabut odasında gizli bir kameramız daha var, oradan tekrar görüntü alabiliriz."

Martin Brogan, "Pitt'in dinleme cihazı nerede gizli?" diye sordu.

"Mikrofonla verici kalkanın ön bağlantı yeri içine kondular."

"Peki, silahı var mı?"

"Sanmıyoruz."

Durum Odası'nda bulunanlar sustular ve gözlerini Gongora Tepesi'nin altında kazılmış tüneldeki odayı gösteren ikinci monitöre diktiler. Kamera, odanın ortasında bulunan altın tabuta odaklanmıştı.

Nichols gözlerini tekrar çevirdi ve yine ilk monitöre baktı. "Bu da kimdi böyle?" diye sordu.

Brogan gözlerini kısıp, "Ne demek istiyorsun?" dedi.

Nichols elini, tünelin girişini gösteren birinci monitöre doğru uzattı. "Tünelin ağzını gözetleyen kameranın önünden biri geçti ve koşarak tünele girdi."

General Metcalf, "Ben bir şey görmedim," dedi.

Başkan, "Ben de kaçırdım," diyerek mikrofona eğildi. "General Chandler orada mısın?"

"Evet, Sayın Başkan buyrun?"

Nichols, Pitt ve Topiltzin'in arkasından birinin tünele girdiğini söylüyor."

"Benim yardımcılarımdan biri de böyle bir şey görür gibi olduğunu söyledi."

Nichols rahatladı ve "Demek hayal görmemişim," diye mırıldandı.

"Onun kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Chandler yüzünde telaşlı bir ifadeyle, "O kişi her kimse, bizden biri değil, bundan eminim," dedi.

73

Capesterre, "Bakıyorum topallıyorsun," dedi.

"Kardeşinin, Başkan Hasan ve Hala Kâmil'i öldürmek için yaptığı çılgın planın bir hatırası."

Capesterre kuşkulu gözlerle Pitt'e baktı, ama konunun üzerine gitmedi. Tüm dikkatini Pitt'in hareketlerine vermişti; onun ani bir dönüşle kendisini gafil avlamasını istemiyordu.

Biraz daha ilerlediklerinde, tünel genişledi ve yuvarlak bir galeri halini aldı. Pitt, yavaşladı ve Çin ejderhaları şeklindeki dört ayak üzerinde duran bir tabutun önünde durdu. Altın tabut, üst taraftaki lambaların ışıkları altında pırıl pırıl parlıyordu. Galerinin bir duvarında bir sürü eski Roma silahları görülüyordu.

Pitt, "İşte, Büyük İskender burada," dedi. "Diğer sanat eserleri, kitaplar ve elyazmaları yan tarafta başka bir odada duruyorlar."

Capesterre huşu içinde ilerledi ve elini çekingen bir tavırla uzatıp tabutun kapağına dokundu. Sonra, birden geriye döndü ve Pitt'in yüzüne baktı; gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Bu bir oyun!" diye bağırdı, sesi tünellerde yankılandı, "Bu iki bin yıllık bir tabut değil! Boyası bile kurumamış daha."

"Oh, bilirsin, Yunanlılar bu gibi işlerde çok..."

Capesterre kol yenine gizlediği silahı çekti ve "Kapa çeneni!" diye bağırdı. "Bu kadar oyun yeter Bay Pitt. Hazine nerede?"

Pitt yalvarır gibi sesini yumuşattı ve "Bana biraz zaman tanı," dedi. "Hazinenin bulunduğu yeri henüz bulamadık." Bunu söylerken, korkmuş gibi görünerek tabutun yanından yavaş yavaş gerilemiş ve sırtı, mızraklarla kılıçların dayalı durduğu duvara değmişti. Orada sessizce durdu ve sanki tabutun içinden biri çıkacakmış gibi korkulu gözlerle oraya baktı.

Capesterre onun kaçamak bakışını gördü ve kurnazca bir ifade ile dudakları büküldü sonra, tabancasını tabuta doğrulttu. Bir an düşündü, sonra tetiği çekti; tabutun bir yanından giren dört mermi, diğer yanından çıktı ve kayalardan oyulmuş geniş odada kulakları sağır eden bir gürültü patladı. Tabanca, sanki dev bir çanın içinde ateşlenmişti.

Capesterre, "Sırtını sağlama aldın, değil mi Bay Pitt?" diyerek tabutun kapağına yapıştı, "Bunun içinde de adamın olmalı."

Pitt üzgünmüş gibi başını eğdi ve "Özür dilerim," dedi "Ona başka bir yer bulamadık." Sinirli ve korkmuş gibi görünüyordu, ama yeşil gözlerinde korku ifadesi yoktu ve sesi kontrollüydü.

Capesterre, tabutun kapağını kaldırıp tuttu ve eğilip baktı. Fakat suratı birden sapsarı kesildi, korkuyla titredi, dehşet içinde tabutun kapağını bırakıp büyük bir gürültüyle kapadı. Dudaklarının arasından bir inilti duyuldu ve bu ses, daha sonra, uzun bir 'Hayıra' dönüştü.

Pitt hafifçe dönerken, sol elindeki kalkan, sağ elinin hareketini gizliyordu. Duvardan ayrıldı ve gidip Capesterre'nin sol tarafında durdu. Birden saatine baktı ve endişelendi; işi zamanında bitiremeyecekti, geç kalmıştı.

Capesterre, yine tabutun yanına gitti ve bu kez kapağı açıp öylece bıraktı. Derin bir nefes aldı ve kendini zorlayarak tekrar baktı.

Şoke olmuştu. "Paul... bu gerçekten de Paul," diye inledi.

Pitt, "Bana söylediklerine göre, Başkan Hasan, taraftarlarının onu bir şehit sayarak bir anıt mezara gömmelerine izin vermemiş," dedi. "Bu nedenle, aynı yere gömülesiniz diye onun cesedini bir uçakla buraya göndermişler."

Capesterre kardeşinin cesedine bakarken yüzündeki keder ifadesi dehşet ifadesine dönüştü. Yüzünü acıyla buruşturdu ve Pitt'e bakıp sordu. "Bu işte senin de parmağın var değil mi? Bütün bunlardaki rolün nedir, söyle?"

"Kütüphanenin yerini gösteren ipuçlarını bulan ekibin başındaydım. Buraya kadar gelmek için çok çalıştık. Bir ara, kardeşinin kiralık katilleri beni ve arkadaşlarımı öldürmek istediler, ama sadece antika arabamı mahvettiler. Daha sonra, sen ve kardeşin, Lady Flamborough'yı ele geçirip babamı ve diğerlerini rehine aldınız, işte buna çok kızdım ve sizinle hesaplaşmaya karar verdim. Şimdi beni iyi dinle Capesterre, bir dakika içinde sen de kardeşin gibi bir ceset olacaksın. Aslında, sizin ölmeniz, kalplerini söktüğünüz adamları, çılgınca iktidar hırsınız yüzünden nehirde boğularak ölen o zavallı çocukları geri getirmez tabii, ama ne yapalım?"

Capesterre birden irkildi, gerildi ve "Ama önce ben seni geberteceğim alçak herif!" diye bağırarak Pitt'in üzerine atıldı.

Pitt, onun bu saldırısına hazırlıklıydı. Duvardaki yığından aldığı kılıcı başının üzerine kaldırmıştı. Onu, kolunun bütün gücüyle havada daire çizecek şekilde

savurdu.

Capesterre, çılgın gibi silahını Pitt'in başına doğru çevirdi. Ama havada vınlayarak savrulan parlak kılıcın darbesi yerini bulmuştu. Capesterre'nin, tabancayı kavramış ve tetiği çekmek üzere olan eli bir anda bileğinden ayrıldı ve havada yarım daire çizerek yere düştü.

Capesterre, ağzını iyice açtı ve korkunç bir çığlık attı; ses, tünellerde yankılanıp geriye gelmişti. Sonra, dizlerinin üzerine doğrulup kan fışkıran bileğine, gördüklerine inanamıyormuş gibi baktı.

Afallamış durumda, dizlerinin üzerinde bir süre sağa sola sallanıp durdu. Başını kaldırdı ve yarı şuursuz gözlerle Pitt'e baktı. Birkaç saniye öylece kaldı, sonra hırıltılı bir sesle, "Bunu neden yaptın?" diye sordu. "Neden bir kurşunla işimi bitirmedin de elimi aldın?"

"Guy Rivas'a yaptığını düşünürsek, bu az bile, değil mi?"

"Rivas'ı tanır mıydın?"

Pitt başını iki yana salladı. "Hayır, tanımazdım. Ama arkadaşları bana, onu nasıl parçaladığını anlattılar. Cenaze töreninde, ailesi bile, tabutun içinde sadece yüzülmüş derisi olduğunu bilmiyormuş. "

Capesterre, midesi bulanıyormuş gibi güçlükle, "Arkadaşları mı?" dedi.

Pitt, buz gibi bir sesle, "Babam ve Beyaz Saray'da oturan biri," dedi ve saatine baktıktan sonra gözlerini Capesterre'ye çevirdi. Gözlerinde en küçük bir acıma ifadesi yoktu, "özür dilerim, cenaze törenine kalamayacağım, acelem var." Bunu söyledikten sonra, birden döndü ve çıkış tüneline doğru koşmaya başladı.

Fakat henüz birkaç adım atmıştı ki, birden durakladı. Eski bir asker elbisesi giymiş kısa boylu, tıknaz bir adam, odanın çıkışında durmuş ve elindeki dört atımlık, kısa namlulu tüfeği Pitt'in göğsüne doğrultmuştu.

Aksanlı bir İngilizceyle ve sakin bir tonla adam, "Aceleye gerek yok Bay Pitt," dedi. "Hiçbir yere gitmiyoruz."

74

Durum Odası'ndakiler, tünele birinin girdiğini öğrenmişlerdi, ama üzerlerindeki şaşkınlığı henüz atamamışlardı. Olanları çaresiz gözlerle izliyorlar ve bir şey yapamamanın acısını yaşıyorlardı.

Başkan monitörden gözlerini ayırmadan, "General Chandler," dedi. "Neler oluyor orada? Aniden ortaya çıkan bu adam da kim?"

"Onu biz de buradaki monitörden izliyoruz Sayın Başkan. Topiltzin'in adamlarından biri herhalde. Nöbetçilerin seyrek olduğu kuzey yönünden girmiş olabilir."

"Üzerinde asker üniforması var, senin adamlarından olmasın sakın?"

"Olamaz sayın Başkan, üzerindeki üniforma İsrail ordusuna ait."

General Metcalf, "Hemen oraya adam gönder ve Pitt'e yardım et," dedi.

"Komutanım, kazı yerine doğru asker gönderdiğim takdirde, arkadaki binlerce Meksikalı, Topiltzin'e bir şey yapacağımızı sanarak saldırabilir."

Schiller, "Haklı," dedi. "Kalabalık sabırsızlanıyor zaten."

Metcalf ısrarlıydı. "O adam oraya kimseye görünmeden girebildi, değil mi? Senin adamların da aynı şeyi yapamazlar mı yani?"

Chandler, "Böyle bir şey on dakika önce mümkün olabilirdi belki," diye cevap verdi, "ama şu anda Topiltzin'in adamları, yeni bir grubu harekete geçirdiler. Yamacı pırıl pırıl aydınlattılar, artık oraya hiç kimse, görünmeden giremez efendim."

Senatör Pitt, "Kazı alanı güneye, halkın olduğu yöne doğru bakıyor," diye açıkladı. "Tepenin arkasında tünel girişi yok."

Chandler, "Yine de şanslı sayılırız," diye devam etti. "Tünelin dip kısımlarından gelen silah sesi, uzaklardan gelen gökgürültüsüne benziyordu, o yüzden insanlar da bir şeyden kuşkulanmadılar."

Başkan ciddi bir ifadeyle Senatör Pitt'e baktı. "George bu kalabalık tekrar ilerlemeye başlarsa, oğlun oradan kaçamadan operasyona son vermek zorunda kalabiliriz."

Senatör gözlerini ovalayıp başını salladı ve sonra tekrar monitöre döndü.

"Dirk bunu başaracaktır," dedi güven dolu bir sesle.

Nichols birden ayağa fırladı ve monitörü gösterdi. "Bakın, bakın! İnsanlar harekete geçiyor!" dedi.

Diğerleri, 2.500 kilometre uzakta onun kurtulma şansını değerlendirirken, Pitt kendisine doğru çevrilmiş olan silahın kara ağızlı namlusunun derdindeydi. O silahı tutan adamın, pek çok insan öldürdüğünden emindi. Adamın yüzünde canı sıkılıyormuş gibi bir ifade vardı. O güçlü silah patladığı takdirde, iç organları paramparça olacak ya da mermilerden kurtulabilse bile, tünelin parçalanan kayaları altında kalacaktı. Her iki olasılık da korkunçtu.

Pitt adamın gözlerine baktı ve "Sen de kimsin?" diye sordu.

"Adım İbn Telmuk, Süleyman Aziz Ammar'ın yakın dostu ve sadık adamıyım, tamam mı?"

Pitt maden cevheri kırma tesisinin önündeki teröristi tanır gibiydi. "Sizler, intikam duygusundan asla kurtulamıyorsunuz, değil mi?"

"Benden son isteği, seni öldürmem oldu."

Pitt sağ kolunu yavaşça yere doğru indirdi, kılıcın ucu, şimdi yeri gösteriyordu. Yenilgiyi kabul etmiş cesur bir adam rolü oynuyordu; vücudu gevşemiş, omuzları düşmüş, dizleri hafifçe bükülmüştü. "Santa Inez'de sen de var mıydın?" diye sordu.

"Evet. Ben ve Süleyman Aziz oradan kurtulup beraberce Mısır'a kaçtık."

Pitt, kaşlarını çattı. Ammar'ın onun mermilerini yedikten sonra yaşayabileceğini hiç düşünmemişti. Saatine gizlice göz attı, zaman geçiyordu. Aslında, İbn Telmuk onu hemen öldürebilirdi, ama intikamın zevkini çıkarıyor, onunla kedinin fareyle oynadığı gibi oynamak istiyordu bir süre. Böyle konuşurlarken, birden silahını ateşleyecek ve bir sürü mermiyle vücudunu delik deşik edecekti.

Zaman geçirmenin anlamı yoktu. Pitt, İbn Telmuk'a baktı, aralarındaki mesafeyi değerlendirdi ve hangi tarafa fırlayacağını kararlaştırdı. Sonra, doğal davranıyormuş gibi elindeki kalkanı yavaşça ön tarafa çekti. Capesterre gömleğini yırtıp, elinin kesilip gittiği yeri sarmış, inleyip duruyordu. Birden, kan içinde kalan bezi çekip İbn Telmuk'a doğru salladı ve "Gebert şu piçi!" diye bağırdı. "Bak bana ne yaptı? Öldür şunu!"

Arap terörist, gözünü Pitt'den ayırmadan, "Kimsin sen?" diye sordu.

"Ben Topiltzin'im."

Pitt hemen atıldı ve "Onun gerçek ismi Robert Capesterre'dir," dedi. "Bu adam, dünyanın en büyük dolandırıcı ve sahtekârlarından biridir."

Capesterre sürünerek Arap teröristin ayakları dibine kadar gitti ve "Onu dinleme," diye inledi. "Adi bir canidir o."

Telmuk'un asık suratı ilk kez güldü. "Yanılıyorsun," dedi. "Bay Pitt hakkında bazı bilgiler edindim. O adi denilemeyecek birçok meziyete sahip biri."

Durum biraz daha iyiye gitmeye başlamıştı; İbn Telmuk, dikkatini Topiltzin'e vermiş ve birkaç saniye için de olsa gözlerini Pitt'den ayırmıştı. Pitt, her seferinde birkaç santim olmak üzere, aralarına alacak şekilde yana doğru kaydı. Sonra, birden, "Ammar nerede?" diye sordu.

Arap sırıtırken, birden öfkelendi ve "Öldü," diye cevap verdi, "Ammar, o domuz Ahmed Yezid'i öldürdükten sonra öldü."

Bunu duyan Capesterre, başına bir darbe yemiş gibi oldu. Başını çevirdi ve kardeşinin yattığı tabuta baktı. Sonra, boğuluyormuş gibi bir sesle, "Demek o adam, kardeşimin gemiyi kaçırması için tuttuğu adamdı, öyle mi?" diye inledi.

Pitt, 'Ben sana demedim mi?' dememek için kendini zor zaptediyormuş gibi yaptı ve iki santim daha yana kaydı.

Bu kez şaşırma sırası İbn Telmuk'daydı. Topiltzin'e, "Ahmed Yezid senin kardeşin miydi yani?" diye sordu.

Pitt, "Birbirlerine de çok benzerlerdi," diyerek araya girdi. "Yezid'i görsen tanır mısın?"

"Tabii, Ayetullah Humeyni ve Yaser Arafat gibi herkes onu tanır.

Pitt bu adamların konuşmalarını fırsat bilip yeni kurtulma planları yapmak için düşünüyordu. Her şey, bu caninin zihninden geçenleri okuyabilmesine ve Yezid'i görünce göstereceği tepkiye bağlıydı.

"Şu tabuta bak bakalım, tanıyabilecek misin?"

İbn Telmuk, "Sakın kımıldama Bay Pitt," dedi ve gözlerini ondan ayırmadan tabuta doğru yaklaştı. Tabutun kenarına geldiğinde, hafifçe eğilip bir göz attı ve sonra tekrar Pitt'e döndü.

Pitt bir santim bile kımıldamamıştı.

Her şey o ani harekete bağlıydı. Pitt bir kumar oynamaya karar vermişti. Arap

teröristin tabuta kısa bir bakış fırlattıktan sonra tekrar ve bu sefer daha uzun bakacağını düşünmüştü. Düşündüğü gibi de oldu.

75

Hollis, Amiral Sandecker, Lily ve Giordino, kazı yerinin yarım kilometre kadar batısında duran özel Operasyon Birliği komuta kamyonunda oturmuş, Gongora Tepesi'nin altında cereyan eden olayları monitörden izliyorlardı.

Lily, bembeyaz bir yüzle, hiç kımıldamadan monitörü gözetlerken, Sandecker'le Giordino kafeslerinin dışında duran etlere ulaşamamanın sıkıntısıyla yerlerinde duramayan iki hayvanat bahçesi kaplanı gibi huzursuzdular.

Hollis, bir elinde ultra-yükleme-frekans bir uzaktan kumanda infilak cihazını, diğerinde de bir mobil telefonu tutarak, kamyonun daracık mekânında sinirli adımlarla dolaşırken, bir şeyler söylenip duruyordu.

Bir ara, telefonun sesini duyup açtı ve dinledikten sonra, "Asla!" diye bağırdı. Karşısında General Chandler'ın yardımcılarından biri vardı, “İnsanlar tehlike menzilinden çıkmadan patlatamam!"

Generalin yardımcısı olan Albay, "Çok yaklaştılar ama" dedi.

Hollis, "Otuz saniye daha!" diye konuştu, "Daha önce olmaz."

Muhatabı olan Albay, "General Chandler o tepenin hemen uçurulmasını emrediyor!" diye bağırdı. "Bu emir de Başkan'dan geliyor."

Hollis, "Sen, benim karşımda sadece bir ses olarak duruyorsun Albay," diye konuştu. "Ben, emri direkt olarak Başkan'dan duymak isterim."

"Bunun için mahkemeye verilebilirsiniz Albay."

"Zararı yok, daha önce de verildim."

Sandecker başını iki yana salladı. Yüzünde büyük bir üzüntü ifadesi görülüyordu. "Dirk bu kez zamanında yapamayacak."

Lily yalvarır gibi, "Bir şeyler yapamaz mısınız?" dedi. "Onunla konuşun bari. TV kamerasına bağlı hoparlörden sizi duyabilir, değil mi?"

Hollis, "Onun dikkatini dağıtmamalıyız," diye cevap verdi. "Bunu yaptığımız takdirde Arap öldürür onu."

O anda, Giordino, "Yeter bu kadar!" diye mırıldandı, kamyontlin kapısını açıp yere atladı ve Sam Trinity'nin jipine doğru koşmaya başladı. Hollis'in adamları

ona yetişemeden, araba Gongora Tepesi'ne doğru hoplaya zıplaya yola çıkmıştı bile.

Pitt, aniden bir çıngıraklı yılan gibi fırladı ve elindeki kalkanı İbn Telmuk'a doğru uzattı. Diğer elindeki kılıç yine havada vınladı.

Adaleli kolu, omzunun tüm gücüyle ileriye fırladı ve kılıç, önce sert bir cisme, arkasından da yumuşak bir dokuya çarptı. Tam önünde korkunç bir patlama oldu. İlk mermi, kalkana çarpmış ve sekerek kayalık tavana vurmuştu. O gün öğleden sonra Binbaşı Dillinger'in kalkanın tahtası üzerine perçinlemiş olduğu zırhlı plastik kaplama biraz çentilmiş, fakat delinmemişti.

İbn Telmuk hızlı bir adamdı, ama Yezid'in cesedini görmüş olmanın şokundan tam olarak kurtulamamıştı. Pitt, onun kaybettiği birkaç saniyeden yararlanmasını çok iyi bilmişti. Arap terörist, Pitt' in saldırısını göz ucuyla görmüş ve silahını ateşlemişti, fakat kılıç aynı anda tabancayı sıyırmış ve İbn Telmuk'un parmaklarını eklem yerlerinden kesip atıvermişti.

Adam, boğuk bir sesle bağırdı. Silah, havaya fırladı ve sonra, Capesterre'nin kesik eliyle birlikte yerde duran tabancanın hemen yanına düştü. Fakat İbn Telmuk kolay teslim olacak birine benzemiyordu. Kendini geriye atıp Pitt'in tekrar inen kılıcından kurtuldu ve sonra hafif yan dönüp ona saldırdı.

Pitt, onun saldırısına hazırdı, ama yana doğru kaçarken sağ bacağı burkuldu. O anda, silahtan çıkan fişeğin saçmalarından bir ikisinin, Santa Inez Adası'nda yaralanan bacağına saplandığını anladı.

Geriye dönüp savunma pozisyonuna geçemeden, Arap bir panter gibi üzerine atladı. Simsiyah gözleri öfkeyle parlıyordu, dişleri korkunç bir biçimde ortaya çıkmıştı. Pitt, saldırının darbesiyle, elindeki kılıcı düşürmüştü. Diğer kolu, kalkanın iç tarafındaki kayışlara sıkışmıştı. İbn Telmuk, ona iyice sarıldı ve sağlam eliyle boğazını sıkmaya başladı.

Onlar boğuşurken, Robert Capesterre, çılgınlar gibi, "Öldür onu! Gebert şu namussuzu!" diye haykırıyordu.

Pitt, kıvrılarak onun kolundan kurtuldu ve İbn Telmuk'un gırtlağına müthiş bir yumruk indirdi. Gırtlağına böyle bir darbe yiyen normal bir insan, ya ölür ya da kendini kaybederdi. Fakat İbn Telmuk hiçbir şey olmadı. Sadece, elini boğazına götürüp boğuk bir ses çıkardı ve geriye doğru sendeledi.

İkisi de güç bela ayağa kalktı, birbirlerine tekrar saldırmaya hazırlanıyorlardı. Pitt, yaralı bacağının üzerinde zıplarken, Arap terörist de güçlükle nefes almaya çalışıyordu, parmakları kesilmiş sağ eli yan tarafa sarkmıştı.

Onlar birbirlerini dikkatle süzüp uygun anı kollarken, ilk hamle Capesterre'den geldi. Adam, birden ileriye fırlamış, Colt tabancanın üstüne atlamış, tabancayı onu saran soğuk parmakları tek eliyle yavaş yavaş açarak kesik elden kurtarmıştı.

Fakat onun bu hareketi Pitt'le İbn Telmuk'u birden harekete de gözleriyle çevreyi tarayıp en yakın silaha ulaşmak istedi. Ama Pitt bu kez kaybetmişti. Kısa namlulu tüfek ve Roma kılıcı, İbn Telmuk'un yakınında kalmıştı. Yapılacak tek şey vardı; yaralı bacağını birden kaldırıp ileriye doğru bir tekme savurdu ve Capesterre'nin kaburgalarına indirdi, ama canı da çok yanmıştı. Sonra, elindeki kalkanı ani bir hareketle Arap'a fırlattı ve midesine isabet ettirip onun nefesini kesti.

Capesterre, korkunç bir haykırışla tabancayı havaya fırlatmış ve Pitt de onu yere düşmeden yakalamıştı. İbn Telmuk, koca kalkanın etkisinden sıyrılıp sendeleyerek doğruldu ve kısa namlulu tüfeğini yine Pitt'e doğrulttu, fakat Pitt bu kez daha erken davrandı ve tetiği çekti.

Arap terörist, geriye doğru sendeleyip mağaranın duvarına yaslandı, sonra öne doğru eğildi ve yüzüstü yere kapaklandı. Başını yere vurduğunda boğuk bir ses çıktı.

Pitt nefes nefese durdu ve acıyla dişlerini sıktı. TV kamerasındaki hoparlörden gelen bağırışı da tam o sırada duydu.

Hollis, "Çabuk çık oradan!" diye haykırıyordu. "Tanrı aşkına! Hemen kaç oradan, çabuk ol!"

Pitt, birkaç saniye durup düşündü. Dakikalardan beri bu adamlarla dövüşüyordu ve yön duygusunu yitirmiş gibiydi. Hangi tünelin daha kolay bir çıkışa izin veren giriş kapısına, hangisinin daha zorlu olan krater ağzına gittiğini unutmuştu. Bir ara gözü Robert Capesterre'ye takıldı.

Adamın suratı kan kaybından grimsi bir renk almıştı, ama korkmuş görünmüyordu. Topiltzin'in gözlerini sadece nefret parıltıları doldurmuştu.

Pitt, "Hadi, sana iyi yolculuklar," dedi. "Cehenneme yakında varacaksın."

Capesterre, ona cevap vermedi, fakat bir anda, elindeki sis bombasının pimini çekti ve patlattı. Odanın içi aynı anda sapsarı ve koyu bir sis tabakasıyla kaplanmıştı.

Başkan monitörden ekranını kaplayan sarı dumana baktı ve "Neler oluyor orada?" diye sordu. "Bu da ne şimdi?"

Chandler, diğer uçtan, "Capesterre'de herhalde sis bombası vardı Sayın Başkan," diye cevap verdi.

"Patlayıcılar neden infilak etmedi?"

Chandler, "Bir saniye Sayın Başkan," dedi ve kamaradan yana doğru dönerek, yardımcılarından biriyle kızgın bir sesle konuşmaya başladı. Sonra, tekrar kameraya geldi ve "Özel Operasyon Birliği'nden Albay Hollis, sizden direkt emir bekliyormuş efendim," diye ekledi.

General Metcalf, "İnfilaktan o mu sorumlu?" diye sordu.

"Evet Komutanım."

"Onu bizim hatta bağlayabilir misin?"

"Bir dakika."

Hollis'in yüzünün, Durum Odası'ndaki monitörlerden birinde görünmesi sadece dört saniye sürdü.

Başkan, "Beni göremediğini biliyorum Albay," diye konuştu, "ama herhalde sesimi tanıyorsundur, değil mi?"

Hollis, dudaklarını gerip, "Evet efendim," diye cevap verdi.

"Silahlı Kuvvetler Başkomutanı olarak, sana o tepeyi uçurmanı emrediyorum, hem de hemen."

Nichols, paniğe kapılmış gibiydi. "Ama binlerce insan şu anda tepeye tırmanıyor," diye mırıldandı.

Odada bulunanlar gergin bir tavırla tepeyi tarayan monitöre baktılar. Binlerce insan, Topiltzin'in ismini haykırarak tepenin zirvesine doğru yavaş yavaş tırmanıyorlardı.

Metcalf, "Daha fazla beklersen çok insan öldüreceksin," diye bağırdı. "Tanrı aşkına Albay! Hemen patlat şunları!"

Hollis, başparmağını patlatma düğmesinin üzerine koydu ve "Ateş!" diye bağırdı. Fakat düğmeye basmamış ve askerlerin eski bir oyununa başvurmuştu. Eskiler, 'Emre açıkça itaatsizlik edip de mahkemede sürüneceğine, emri aldığını söyle yerine getirme,' derlerdi. Etkisizlik ya da beceriksizlik, askeri mahkemede kanıtlanması en güç suçlamalardan biriydi.

Hollis, Pitt'i kurtarmak için her saniyeyi kullanmaya kararlıydı.

Pitt nefesini tuttu, gözlerini dumandan yanmaması için sıkıca kapadı, koşmak,

yürümek, sürünmek, kısacası o cehennemi yerden kurtulmak için tüm gücünü bacaklarına verdi. İçinde bulunduğu tünelin, tünel girişine mi, yoksa krater ağzına mı çıkacağını bilmiyordu. Gözlerini sımsıkı kapamıştı, duvara tutuna tutuna topallayarak ilerliyordu.

Yaşamak için bu kadar mücadele verdikten sonra ölemezdi. Gözlerini açıp çevresine bakındı, gözleri yandı, ama en azından görebiliyordu. Dumanın koyu olduğu bölgeyi geride bırakmıştı. Etrafta, şimdi sadece portakal rengi bir sis tabakası vardı.

Kireçtaşı tabakalarında açılmış olan tünel, yavaş yavaş yukarı doğru meyillenmeye başlamıştı. Isı biraz artmış, hafif bir rüzgâr yüzünü yalamaya başlamıştı. Derken tepeyi aydınlatan ışık demeti arasından belli belirsiz seçilebilen yıldızlarla dolu gökyüzünü gördü.

Fakat henüz dışarıya çıkamamıştı. O anda, krater tüneline gelmiş olduğu gibi bir his uyandı içinde. Ve çok geçmeden bunun gerçek olduğunu anladı. Açık havaya çıkmıştı, ama kraterin içindeydi ve buradan kurtulması için beş metre tırmanması gerekiyordu. Bu mesafe, şu anda hem yakın, hem de çok uzak geliyordu.

Kraterin yan tarafından tırmanmaya başladı, ama yaralı bacağı hiç işe yaramıyordu ve onu sürüklemek zorundaydı. Tırmanışını sadece tek bacakla yapmak da hiç kolay değildi.

Hollis sesini kesmişti, söyleyebileceği hiçbir şey kalmamıştı. Pitt, büyük bir dikkatle planladığı patlamanın kendisini de alıp götüreceğini anladı. Korkunç bir yorgunluk kımıldamasını engelliyor, onu âdeta toprağa bastırıyordu. Ama Pitt azimliydi ve bunu başarabilirdi.

Gücünün sonuna geldiğini anlıyordu, kalan bir metreyi çıkamayacaktı. Kendini bırakmak üzereydi, ki kraterin kenarında birden bir gölge belirdi ve yere yatan adam, kolunu uzatıp Pitt'in kazağını omuzdan yakaladığı gibi onu yukarıya çekiverdi.

Giordino, Pitt'i omuzlayıp hiç zorluk çekmeden cipin arkasına direksiyonun başına geçti ve gaz pedalına sonuna kadar bastı. Hollis, patlayıcıların uzaktan kumanda cihazının düğmesine bastığında, onlar kraterden elli metre kadar uzaklaşmışlardı. Ultra-yüksek-frekans sinyaller, tepenin derinliklerine gömülü 200 kilo C-4 nitrogliserin jeli korkunç bir gürültüyle patlattılar.

Kısa bir an volkan patlamasına benzer bir ses oldu. Tepe, deprem oluyormuş gibi sallandı. Topiltzin'in müridleri sağa sola savrulmuş, patlamanın şoku

ciğerlerindeki havayı çekip almıştı.

Sonra, Gongora Tepesi'nin zirvesi, gecenin karanlığında olduğu gibi on metre havaya fırladı, sanki dev bir el tarafından tutuluyor gibi bir süre havada kaldı ve göçtü. Her yer toza dumana bulandı.

76

5 Kasım 1991 Roma, Texas

Patlamadan beş gün sonra, Başkan’ın helikopteri, gece yarısını birkaç dakika geçe Roma'nın birkaç kilometre dışındaki küçük bir havaalanına indi. Başkan'ın yanında Senatör Pitt ve Julius Schiller vardı. Helikopterin rotorları yavaşlayıp durduktan sonra Amiral Sandecker yaklaştı ve onları gülümseyerek karşıladı.

Başkan, "Seni gördüğüme sevindim Amiral," dedi. "Doğrusunu istersen, NUMA'nın bu işi becerebileceğini sanmamıştım, ama mükemmel bir iş yaptınız, hepinizi kutlarım."

Sandecker, her zamanki kibirli tavrıyla, "Teşekkürler Sayın Başkan," dedi. "Çılgınca planımızı kabul edip bize bu işi yapma yetkisi verdiğiniz için size müteşekkiriz."

Başkan, "Evet, gerçekten iyi iş çıkardınız," diyerek arkasına baktı. "Ama asıl Senatör Pitt'e teşekkür etmelisiniz, beni ikna eden kişi odur."

Birkaç dakikalık bir sohbetten sonra birkaç basamak çıkıp, on tekerlekli koca bir kamyonun içine girdiler. Başkan'ın işçi tulumu giymiş iki Gizli Servis ajanı, şoförle birlikte kamyonun sürücü yerine tırmandılar. Dört ajan da, arka tarafta park edilmiş eski bir Dodge pikaba bindiler.

İnşaat malzemesi, kum ve çakıl taşıyan koca kamyon, dışardan bakıldığında toz toprak içinde, boyası kalmamış eski bir araç görünümündeydi. Fakat boyu dört buçuk, eni de iki buçuk metre olan kasasının içi, küçük bir mutfak barı ve altı sandalyesiyle güzel döşenmiş bir odaya dönüştürülmüştü. Kasanın üstüne ilave yapılıp boyu yükseltilmiş ve üzerine sanki tümüyle çakıltaşı doluymuş izlenimi vermek için iki santim kalınlığında çakıl taşı boşaltılmıştı.

Kamyonun arka bölümüne açılan gizli kapı kapatıldı ve hepsi döşemeye vidalanmış koltuklara oturup emniyet kemerlerini bağladılar.

Sandecker, "Böyle garip bir araçla gittiğimiz için özür dilerim," dedi. "Ama bölgeye durmadan helikopterle gidip gelerek dikkati çekmek istemiyoruz, anlıyorsunuzdur."

Başkan, "Bir kum kamyonunda ilk kez seyahat ediyorum," diyerek güldü. "Süspansiyonu bizim Beyaz Saray limuzinlerininkine benzemiyor tabii."

Sandecker, "Bu kamyonlardan altı tanesini böyle değiştirip gizli nakliye ve

gidiş gelişler için ayırdık," dedi.

Senatör Pitt, "Çok iyi yapmışsınız," dedi ve kamyonun metal duvarına parmaklarıyla vurup güldü. "Kurşun geçirmez olmaları da cabası."

Başkan birden ciddileşti ve "Gizliliğe uyuluyor, değil mi?" diye sordu.

Sandecker başını salladı. "Bizim tarafımızda her şey yolunda."

Schiller, Sandecker'in imasını anladı ve "Bu kez Beyaz Saray'dan da sızıntı olmayacaktır," dedi. "Her türlü önlem alındı."

Başkan, bir süre düşündü. "Bu işten yakamızı kolayca sıyırabilmemiz büyük şans," dedi. "Topiltzin'in peşine takılan güruh onun öldüğünü anlayınca intikam almaya kalkışabilirdi, değil mi?"

Sandecker, "Şok dalgası geçtikten sonra, tepeye gidip patlamanın açtığı kratere doğaüstü bir olaymış gibi baktılar," dedi. "Ön saflarda kadınlar ve çocuklar çok olduğundan, pek fazla başkaldıran olmadı ve Topiltzin'in adamları da sessizce çekilip Meksika'ya dönünce ortalık yatıştı. Lidersiz kalan aç ve yorgun insanlar, sessizce geriye dönüp yerlerine gitmeye başladılar."

Schiller, "Göçmen bürosuna göre, birkaç bin kişi kuzeye doğru kaçmış, ama bunların üçte biri de yakalanmış," dedi.

Başkan içini çekti. "Bu işi ucuz atlattık, yani en zor tarafı sona erdi. Kongre, Güney Amerika'ya yardım planımızı kabul ederse, bu fakir ülkelerin kalkınmalarına bir nebze olsun yardımcı olabiliriz."

Sandecker, "Capesterre ailesi konusunda ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Başkan, "Adalet Bakanlığı, onların bu ülkedeki mal ve mülklerini araştırıp bir şeyler yapmaya çalışacak," dedi. "Şimdi size bir sır vereceğim beyler. Bu söylediğim, aramızda kalacak. Özel Operasyon Birliği, Albay Hollis komutasında Karayibler'deki isimsiz bir adaya tatbikat olarak bir çıkarma yapacak. O sırada Capesterre ailesinden birileri de o civarda olurlarsa canları yanabilir tabii."

Senatör Pitt güldü ve "Yezid ve Topiltzin gittiğine göre, bizim Dışişleri biraz rahat nefes alacak demektir," dedi.

Schiller, başını iki yana salladı. "Kalede henüz iki delik açabildik. Önümüzdeki yolda daha birçok sorun var."

Başkan neşeli bir ses tonuyla, "Kötümser olma Julius," dedi. "Başkan Hasan, sağlık nedenleriyle çekilip iktidarı Savunma Bakanı Ebu Hamid'e bıraktığına

göre, aşırı dincilerin talepleri azalacaktır. Mısır'da şu anda bir sorun yok, her şey yolunda görünüyor."

Senatör Pitt, "Hala Kâmil de Hamid'le evlenmeyi kabul ettiğine göre, şimdilik hiçbir sorun yok demektir," dedi.

Koca kamyon birden durunca sustular. Gizli kapı dışardan açıldı ve bir merdiven getirildi. Başta Başkan olmak üzere, hepsi indiler ve çevrelerine bakındılar. Bölge, bir tel örgüyle çevrilmiş ve belli aralıklarla konmuş direklere bağlanan lambalarla aydınlatılmıştı. Giriş kapısının yanındaki büyük levhada, 'SAM TRİNİTY KUM VE ÇAKIL ŞİRKETİ' yazıyordu, içerde, birkaç kum yükleyici, büyük bir kazıcı iş makinesi, birkaç kum kamyonu ve çakıl treyleri görülüyordu, etrafta kimse yoktu.

Burada dolaşanların yeraltı güvenlik ünitelerini ve elektronik uyarı ekipmanını görmeleri imkânsızdı.

Başkan, "Bay Trinity ile görüşebilecek miyiz?" diye sordu.

Sandecker, başını iki yana salladı. "Ne yazık ki göremeyeceğiz onu Sayın Başkan. Sam iyi bir adam ve mükemmel bir vatansever. Çıkacak eserleri ve belgeleri kendi arzusuyla hükümete bıraktığını bildiren kâğıtları imzaladıktan sonra dünyanın en iyi yüz golf sahasında yapılacak bir tura katılıp gitti buradan."

"Ona iyi bir para verilmiştir umarım."

Sandecker, "Vergiden muaf on milyon dolar ödendi," dedi. "Ama bu parayı ona zorla kabul ettirebildik." Döndü ve birkaç yüz metre ilerdeki bir kazı yerini gösterdi. "İşte, Gongora Tepesi'nden kalanlar," dedi. "Şimdi bir çakıl çukuru olarak kullanılıyor. Aslına bakarsanız, buradan çıkarılacak kum ve çakıllar Trinity'ye verdiğimiz parayı fazlasıyla karşılayacak."

Başkan, bir zamanlar tepenin zirvesi iken şimdi muazzam bir çukur olan yere baktı ve "Topiltzin ve Yezid'in cesetleri bulundu mu?" diye sordu.

Sandecker, "Evet, iki gün önce bulundu," diyerek başını salladı.

"Parçalanmış cesetleri, taş kırma makinesine attık. Şimdi yeni yapılan bir yolun alt döşemesindedirler belki de."

Başkan, dudaklarını büzdü ve "Bunu çoktan hak etmişlerdi," dedi.

Schiller, çevresine bakındı ve "Tünel nerede?" diye sordu.

Sandecker, ilerde duran, büroya çevrilmiş eski bir treyleri gösterdi. "İşte, şurada." Treylerin bir penceresinde, 'Sevkiyat,'yazıyordu.

Arkadaki araçla gelen dört Gizli Servis ajanı arabadan inip çevreyi dolaşarak kontrol ederlerken, kamyonun sürücü kabininden gelen ikisi de, yine kontrol için büroya girmişlerdi.

Başkan ve yanındakiler ev gibi kullanılan büyük treylere girip, büro olan arka kısma geçtiler. Sandecker, onlara odanın ortasına gelmelerini ve döşemeden yükselen korkuluğa tutunmalarını söyledi. Sonra, tavanın bir köşesinde duran TV kamerasına doğru eliyle işaret etti. Üzerinde durdukları döşeme hafifçe kımıldadı ve yavaş yavaş toprağın derinliklerine doğru inmeye başladı.

Schiller, "Çok güzel, mükemmel," diyerek gülümsedi.

Başkan da, "Evet, gerçekten çok iyi," diye mırıldandı. "Proje konusunda hiçbir sızıntının olmamasının nedeni de böylelikle anlaşılıyor."

Asansör otuz metre kadar indikten sonra hafifçe sarsılarak durdu. İndikleri yer floresan lambalarla aydınlatılmış geniş bir tüneldi. Görebildikleri kadarıyla tünelin kenarlarında sıra sıra heykeller vardı.

Bir kadın, onları gülümseyerek karşıladı.

Sandecker, "Sayın Başkan," dedi. "Size Doktor Lily Sharp'ı tanıştırayım, kendisi eserlerin kataloglanmasından sorumlu direktördür."

"Memnun oldum, Doktor Sharp, size çok şey borçluyuz."

Lily, hafifçe kızardı ve mütevazı bir tavırla, "Ben bu projenin sadece küçük bir parçasıyım efendim," dedi.

Schiller'le de tanıştıktan sonra Lily, onların önüne geçti ve İskenderiye Kütüphanesi'nin paha biçilmez hazinelerinin turuna başladılar. Genç kadın, bir yandan da onlara açıklamalar yapıyordu. "Şimdiye kadar dört yüz yirmi yedi heykel ve oyma işini inceleyip katalogladık. Bunlar, M.Ö. 3000 yılında başlayıp dördüncü yüzyıl başlarında Bizans dönemiyle sona eren ilk Bronz Çağı'na ait harika eserler. Bazılarında görülen kireçtaşı sızıntısının yol açtığı su lekeleri dışında bütün mermer ve bronz heykeller çok iyi korunmuşlar. Tüm lekeler de kimyasal maddelerle kolayca temizlenebilir."

Başkan, hiç sesini çıkarmadan, genç kadını dinleyerek yürüyor ve bazıları beş bin yıllık olan bu harika heykelleri hayranlıkla seyrediyordu. Bu eski eserlerin çokluğu da onu şaşırtmıştı. Her çağ, her imparatorluk ve hanedan, zamanının en iyi sanatçıları tarafından tarihe mal edilmişlerdi.

Bir ara duran Başkan huşu içinde, "Şu anda İskenderiye Müzesi'nin koleksiyonuna bakıyor ve dokunuyorum," dedi. "O patlamadan sonra bunların

tahrip olmamaları, parçalanmamaları bir mucize.

Lily, "Toprak titreşimleri biraz toz kaldırdı ve tavandan bazı kireçtaşı parçalarının düşmesine neden oldu tabii," diye açıkladı. "Fakat heykel ve yontma eserlere bir şey olmadı. Şu anda baktığınız heykeller, Junius Venator'un M.S. 391'de son kez gördüğü halleriyle duruyorlar."

Yaklaşık iki saatlik bir gezi ve açıklamadan sonra, Lily ana galeriye girmeden önce son sanat eserinin önünde durdu ve âdeta fısıldayarak, "İşte, Büyük İskender'in altın tabutu efendim," dedi.

Başkan, sanki Tanrı'yla karşılaşacakmış gibi duruyordu. Ağır ve düşünceli bir tavırla, dünyanın tanıdığı en büyük liderlerden birinin altın tabutuna yaklaştı ve başını eğerek kristal pencereden baktı.

Makedonyalılar, krallarını tabuta tören kıyafetiyle koymuşlardı. Göğüs zırhı ve miğferi saf altındı. İran ipeğinden yapılmış tuniği, yaklaşık yirmi dört yüzyıllık bir zaman sürecinden sonra çürümüş ve parçalanıp dağılmıştı. Bu büyük liderden şimdi arta kalanlar sadece kemikleriydi.

Lily, çevresindeki öğrencilere ders veriyormuş gibi, "Kleopatra, Jül Sezar, Marcus Antonius, hepsi durup onun cesedine baktılar," dedi. Başkan ve yanındakiler gözlerini bu şaheserden ayıramıyordu. Lily, onları oradan depolama galerisine götürdü.

Depo olarak kullanılan koca salonda en azından otuz kişi çalışıyor, bazıları ortadaki tahta sandıkların içindekileri inceliyordu. Lekeli ve kirlenmiş, ama restore edilebilecek yağlıboya tablolar, fildişi ve mermerden oyma biblolar, küçük heykeller ya da gümüş ve bronz figürler, kataloglara göre tanzim ediliyor ve Maryland'deki güvenceli bir koruma ve restorasyon binasına gönderilmek üzere ambalajlanıyorlardı.

Arkeologlar, çevirmenler ve koruma uzmanlarının çoğu, binlerce eski kitabı korumuş silindir şekilli bronz tüplerin üzerindeki bakır etiketleri okuyor, tercüme ediyor ve içindekileri tanımlayıp kayda alıyorlardı. Tüplerden bazılarındaki hassas parşömen elyazmaları büyük bir dikkatle incelendikten sonra yine Maryland'e gönderilmek için paketleniyordu.

Lily, eliyle koca salonu gösterdi ve "İşte depomuz burası," dedi. "Şimdiye kadar Homeros'un hemen tüm kitaplarını, büyük Yunan filozoflarının öğretilerini, eski İbranice yazıtları, elyazmalarını ve Hıristiyanlıkla ilgili bazı tarihi belgeler bulduk. Eski kralların, şimdiye kadar bilinmeyen mezarlarını, Tarshish ve Saba da dahil, kayıp ticaret merkezlerini işaret eden haritalar ve

çoktan unutulmuş madenler ve petrol yataklarının yerlerini gösteren jeoloji haritaları var. Böylelikle geçmişteki pek çok kronolojik boşluk doldurulabilecek. Fenikeliler, Mikenler, Etrüskler ve haklarında pek fazla şey bilinmeyen birçok uygarlık burada, ellerimizin altında. Resimlerin çoğu restore edilebilecek ve bunlar bize, antik dünyanın ölümsüz şahsiyetleri hakkında bilgi verecektir."

Başkan dilini yutmuş gibi şaşkın gözlerle çevresine bakınıyordu; bu kadar büyük bir hazineyle karşılaşmayı ummadığı belliydi. Bu odadaki eserler hem sanatsal olarak, hem de sundukları bilgiler nedeniyle eşsiz bir hazinenin paha biçilemez, değerli parçalarıydı.

Lilynin sustuğunu görünce, birden kendini toparladı ve hafif bir sesle, "Bu işler ne zaman biter?" diye sordu.

Lily, "Önce parşömen tomarlarını, sonra da diğer sanat eserlerini göndereceğiz Sayın Başkan," diye cevap verdi. "Heykeller en son gidecek. Vardiya halinde yirmi dört saat durmadan çalışarak tüneli ve galeriyi yılbaşına kadar boşaltırız sanıyorum efendim."

Sandecker, "Hemen hemen altmış gün," dedi ve "Parşömenlerin muhafaza edilme işlemleri ve tercümeleri de var," diye ekledi.

Lily, omuzlarını silkti ve "Koruma altına alma işlemi oldukça ağır bir iştir," diye cevap verdi. "Bütçe kısıtlamalarını da hesaba katarsak, tüm parşömenlerin tercüme edilip anlaşılır hale gelmeleri için bence en azından yirmi yıl gerekir. Bu iş elli yıl da sürebilir, ama."

Başkan, "Bütçe konusunda endişeniz olmasın," dedi. "Bu işe birinci önceliği vereceğiz. Bunu ben garanti ediyorum."

Schiller, "Uluslararası kamuoyunu bu hazinenin tahrip edildiği konusunda daha fazla kandıranlayız," diye konuştu. "Hemen bir açıklama yapmamız gerekiyor sanırım."

Senatör Pitt, "Aynı fikirdeyim," dedi. "Patlamadan sonra Amerikan halkının ve yabancı hükümetlerin homurdanmaları bitmedi."

Başkan, "Benim durumum da iyi sayılmaz," diye söylendi. "Son kamuoyu yoklamasına göre on beş puan kaybetmişim. Kongre üzerime geliyor ve yabancı liderler de bana ateş püskürüyor."

Lily, "özür dilerim efendim," diyerek araya girdi. "Ama bize on gün izin verirseniz, sanırım elimizdeki parçaları gösteren çok güzel bir video filmi hazırlayabiliriz."

Senatör Pitt, Başkan'a baktı ve "Sanırım Doktor Sharp çok güzel bir noktaya değindi," dedi. "Belgesel nitelikli bir filmle desteklenen, Beyaz Saray'dan yapılacak bir açıklama bomba etkisi yapacaktır."

Başkan, Lily'nin elini tutup hafifçe okşadı ve "Çok teşekkür ederim Doktor Sharp, sıkıntımı biraz azalttın," diyerek gülümsedi.

Sandecker sinirlendiğini gizlemeye çalışmadan, "Bu hazinedeki eserlerin tehlikelerden nasıl korunacağı konusunu düşündünüz mü acaba?" diye sordu.

Başkan, mutlu bir gülümsemeyle ona baktı ve "Kongreyi ikna edebilirsem," dedi, "gerçi bunu yapabileceğime inanıyorum, İskenderiye Kütüphanesi'nin bir kopyasını Washington Mall'da inşa edip, Junius Venator'un Mısır'dan Amerika'ya getirdiği tüm hazineyi ve ayrıca eski Amerikan eserlerini bu binada sergileyebiliriz. Diğer ülkeler de kendi miraslarını sergilemek istediklerinde onlara ülkelerinde sergi açmak üzere bir kısmını ödünç olarak verebiliriz. Ama bu hazine Amerikan halkına aittir."

Lily, Başkan'ın söylediğinden öylesine etkilenmişti ki, bir an için kendini tutamadı ve hiç çekinmeden atılıp onun boynuna sarıldı. "Oh, çok teşekkürler Sayın Başkan!"

Amiral Sandecker de ilerleyip Başkan'ın elini sıktı ve "Ben de herkes adına teşekkür ediyorum Sayın Başkan," dedi. "Hepimizi çok mutlu ettiniz efendim."

Schiller yavaşça Lily'nin yanına yaklaştı ve kulağına eğilip, "Jeoloji bilgilerinin öncelikli olarak tercüme edilmeleri çok önemli," diye fısıldadı. "Sanat eserlerini kendimize saklayabiliriz, ama jeolojik bilgileri dünyayla paylaşmak durumundayız."

Lily bir şey söylemedi ve sadece başını sallamakla yetindi.

Herkesin heyecanı biraz yatışıp sorulan sorular bittiğinde Lily, Başkan ve yanındakileri alıp Pitt ve Giordino'nun bir tüp üzerindeki etiketi büyüteçle inceleyen bir Latince-Yunanca çevirmeniyle birlikte çalıştıkları masaya doğru götürdü.

Başkan onları tanımıştı, adımlarını sıklaştırdı ve masaya yaklaşıp, "Seni sağ salim gördüğüme çok sevindim Dirk," diyerek gülümsedi. "Bu olağanüstü armağan için sana şükran borcu olan bir ulus adına teşekkür ederim."

Pitt, bastonuna dayanarak ayağa kalktı, "İşin bu şekilde olumlu sonuçlanmasından büyük mutluluk duydum Sayın Başkan," dedi. "Arkadaşım Al ve Albay Hollis olmasaydı, şu anda hâlâ Gongora Tepesi'nin altında yatıyor

olacaktım."

Schiller, "Şu esrarı aydınlatır mısın?" diye sordu. "Kütüphanenin, daha yüksek olan Gongora Tepesi'nin değil de, daha alçak olan başka bir tepenin altında olduğunu nasıl anladın?"

Başkan, "Bizleri müthiş korkuttuğunu da itiraf etmek zorundayım," dedi. "Ya yanlış tepeyi uçurduysan diye düşündük ve çok korktuk."

Pitt, "Sizlere açıklamadığım için özür dilerim," diye cevap verdi. "Herkesi tatmin edecek açıklamalar yapacak zaman, ne yazık ki yoktu." Durdu ve mutlu bir gülümsemeyle babasına baktı. "Hepiniz bana güvendiğiniz için çok mutluyum. Aslında hiçbir zaman kuşku duymadım. Junius Venator, Sam Trinity'nin bulduğu taşın üzerine, hazinenin yerini tarif ederken, 'Kuzeyde durun ve dosdoğru güneye, nehir kayalığına bakın,' diye yazmıştı. Gongora Tepesi'nin kuzeyinde durup güneye baktığımda, söz konusu kayalığın, yaklaşık yarım kilometre mesafede sağımda ve de batı yönünde kaldığını gördüm. Bu durumda, biraz daha kuzey-batıya doğru gittim ve Venator'un tarifine uyan yönü buldum."

Senatör, "Bu tepenin ismi neymiş?" diye sordu.

Pitt elini yana doğru açtı ve "Bilmiyorum," dedi. "Şimdiye kadar hiç kimse bu tepenin ismini bilemedi. Demek ki ismi yok."

Başkan gülerek ona baktı ve "Artık bir ismi var," dedi. "Doktor Sharp, insanlık tarihinin bu en büyük hazinesini dünya kamuoyuna açıklama onayını verdiğinde, bunun isimsiz Tepe'de bulunduğunu açıklayacağız."

77

Başkan ve yanındakiler, gördüklerinin etkisinden kurtulamamış bir şekilde Washington’a dönerlerken, şafak söküyor ve nehrin üzerindeki hafif sis tabakası yükseliyordu. Rio Grande Vadisi güneşin ilk ışıklarıyla aydınlanmaya başlamıştı.

Pitt ve Lily, isimsiz Tepe'nin zirvesinde oturmuş sabahın nemli havasını içlerine çekerken Roma'daki bazı evlerin sönen ışıklarını seyrediyorlardı. Manzara Grant Wood'un yağlıboya tablolarını andırıyordu.

Lily, Pitt'in gözlerine bakıp gülümsedi; sert ve öfkeli bakışlar, yerini yumuşak ve düşünceli bir ifadeye bırakmıştı. Pitt, güneşin ışıklarını fark etmiyor gibiydi, ama sıcaklığını yüzünde hissediyordu. Lily, onun zihninin yine geçmişe gittiğini anlamıştı.

Lily, Pitt'in hiçbir kadının tam anlamıyla sahip olamayacağı bir erkek olduğunu anlamıştı. Pitt, denizkızlarının güzel şarkılarına kanmayıp, onların tuzağına düşmeyen eski denizcileri andırıyordu. Bir kadının bütün kalbiyle sevip arzulayacağı, ama asla evlenemeyeceği bir adamdı o. İlişkilerinin yavaş yavaş eski hızını kaybetmekte olduğunu seziyor, bir sabah uyanıp da onun gittiğini anlayacağı güne kadar birlikteliklerinin her dakikasının tadını çıkarmak istiyordu. Pitt'in, bir gün ansızın yeni bir maceranın peşinden gideceğinden emindi.

Lily, başını Pitt'in omzuna yasladı ve "Etikette ne yazıyordu?" diye sordu.

"Etikette mi?"

"Al ve senin hani şu çok ilgilendiğiniz parşömen rulosu tüpünün üzerindeki metal etiketten bahsediyorum."

Pitt gözleri uzaklara dalmış olarak, "Orada, yeni bazı hazinelerle ilgili olabilecek şeyler var, ama hayal kırıklığı da yaratabilir," diye mırıldandı.

"Nerede olabilirmiş bu yeni hazine?"

"Deniz dibinde. Tüpün üzerinde, Değerli Yükleri Olan Batmış Gemi Enkazlarının Kayıtlan' yazıyordu."

Lily başını kaldırıp onun yüzüne baktı. "Bir denizaltı hazinesinin haritası mı yani?" diye sordu.

Pitt sanki orada değilmiş gibi, dalgın gözlerle, "Her zaman, her yerde bir

hazine vardır," dedi rüyada gibi bir sesle.

"Ve tabii ki sen de gidip onu bulacaksın, değil mi?"

Pitt döndü ve gülümsedi. "Aramanın zararı olmaz, değil mi? Ama Sam Amca bana pek boş zaman bırakmıyor. Bir süre sonra, Brezilya yağmur ormanlarında altın kent El Dorado'yu aramaya başlayacağım."

Genç kadın anlayışlı bir ifadeyle ona baktı, sonra yere uzanıp gözlerini solmakta olan yıldızlara dikti. "Acaba nerede gömülüdürler?"

Pitt birden toparlandı ve hayallerden sıyrılıp, "Kimler?" diye sordu.

"Kütüphanenin saklanması için Venator'a yardımcı olanlar."

Pitt başını iki yana salladı. "Junius Venator'un yaptıklarını tahmin etmek çok zor. Bizanslı arkadaşlarını burasıyla nehir arasında herhangi bir yere gömmüş olab..."

Lily yattığı yerde onun başını tutup kendisine çekti ve uzun bir süre öpüştüler. Kızaran gökyüzünde, tam üzerlerinde bir şahin birkaç tur attı, fakat iştah açıcı bir şey görememiş olacak ki güneye, Meksika'ya doğru uçup kayboldu. Lily gözlerini açtı ve başını geriye çekti. Muzip muzip gülümsüyordu.

"Acaba rahatsız olurlar mı dersin?"

Pitt meraklı bir ifadeyle onun yüzüne baktı, "Kimler?" diye sordu.

"Şu Venator'un adamları. Burada, mezarlarının üzerinde sevişsek, rahatsız olurlar mı acaba diyordum? Çünkü onların tam üzerinde olabiliriz."

Pitt hiçbir şey söylemeden ona sarıldı, onunla birlikte yerde yuvarlandı ve o üstte, Lily altta kalacak şekilde durdu. Dudaklarında muzip bir ifadeyle Lily'nin gözlerine baktı.

"Rahatsız olacaklarını hiç sanmam," diye mırıldandı. "Ben olsaydım aldırmazdım."